

Giới thiệu Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần

Truyện Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần của tác giả Mèo Quên Thở (Vong Ký Hô Hấp Miêu) là một truyện ngôn tình nữ truy nam, hài hước và không kém thâm tình.

Năm đó cô ngây thơ ngốc nghếch dùng mọi cách chỉ hy vọng ánh mắt anh có thể dừng lại trên người mình. Về sau vì thẹn quá mà hóa giận:

- Trần Diệc Nhiên, bỏ tay anh khỏi người của tôi, anh cho rằng tôi còn là thiếu nữ ngốc nghếch hay sao?

Anh cười tà mị, lén thân chặn môi cô lại, lẩm bẩm nói:

- Ủ... Em từ lâu đã là một cô gái ngốc nghếch.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Thâm Mến Một Người (1)

Đây là lần đầu tiên cô đến căn hộ của Trần Diệc Nhiên.

Chạng vạng tối, trời đổ mưa phùn, Diêm Tâm đeo ba lô trên vai, sau đó cẩn thận từng chút một đẩy cổng chung cư.

- Cô gái nhỏ, cháu tìm ai?

Nhân viên quản lý chung cư trong sảnh lớn ngẩng đầu nhìn cô gái nhỏ về mặt đầy do dự, mở miệng hỏi.

- Chuyện này... Cháu đến đưa thuốc cảm cho anh họ ạ...

Diêm Tâm do dự, sau đó trả lời với nhân viên quản lý kia.

- Anh họ cháu ở tầng mấy?

- Tầng 19 ạ.

- À... Là em gái của anh Trần sao? Cháu đi lên đi, thang máy ở bên kia.

Nhân viên quản lý chung cư chỉ cho Diêm Tâm chiếc thang máy bên phải phía sau lưng, sau đó lại cúi đầu đọc báo.

- Cảm ơn.

Sau khi nhỏ giọng nói cảm ơn thì Diêm Tâm bước đến thang máy trước mặt.

"Ding" một tiếng, cửa thang máy mở ra, bên trong có một đôi vợ chồng cười nói vui vẻ đi ra, Diêm Tâm đợi bọn họ rồi đi rồi mới bước vào thang máy.

Ngón tay cô run rẩy nhấn con số 19, lại ngẩng đầu nhìn những con số nhảy liên tục, trái tim không tự chủ mà đập nhanh hơn.

- Đã đến tầng 19.

Giọng nữ phát thanh để nghe vang lên, Diêm Tâm hít một hơi thật sâu, sau đó chạy ra ngoài.

Tầng 19 chỉ có một căn hộ, lối đi nhỏ trước mắt dẫn đến nơi ở của Trần Diệc Nhiên. Xiết chặt chùm chìa khóa trong tay, lồng ngực cô không ngừng đánh trống, bước đến trước cánh cửa kia.

Nhẹ nhàng mở khóa, Diêm Tâm hơi do dự một chút sau đó mới đưa tay đẩy cửa ra.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, tủ giày cũng có chút lộn xộn, trên đó chỉ có vài đôi giày nam. Trong phòng khách cũng không bật đèn, ánh sáng yếu ớt, một chút sức sống cũng không có.

Sau khi Diêm Tâm bước vào, thì cẩn thận từng chút một khép cửa lại.

- Bên trái là phòng ngủ duy nhất... Bên trái là phòng ngủ duy nhất...

Cô lảo lảo lời dặn dò của Thẩm Tâm, sau đó nhẹ đẩy cửa phòng ngủ ra.

Trong phòng ngủ ánh sáng tối hơn bên ngoài một chút, vậy nhưng cũng thấy được lò mờ. Mắt Diễm Tâm quét đến chiếc giường ngủ lớn, có thể lò mờ thấy được một người đang nằm ở đó, giống như là đang ngủ.

Cô rón rén bước đến cạnh giường, đặt gói thuốc cảm cúm lên đầu giường, sau đó mượn ánh sáng yếu ớt từ cửa sổ thẩm đánh giá người nằm trên giường.

Mái tóc ấy có chút lộn xộn xòa trên gối, đôi mắt khép chặt, đôi lông mi cong dài, để là hàng bóng trên hốc mắt. Mũi anh thẳng tắp, đôi môi xinh đẹp hơi cong lên, nếu không phải gương mặt kia hơi tái nhợt, làm cho anh có vẻ suy yếu thì nhìn qua, anh thật sự giống như đang ngủ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xíng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2: Thăm Mến Một Người (2)

Diễm Tâm do dự một chút, sau đó nhẹ nhàng đưa tay sờ lên trán anh, từ đầu ngón tay truyền đến một cảm giác nóng hổi, cô lập tức thấy kinh hãi.

Trong mê man, Trần Diệc Nhiên chỉ cảm thấy cơ thể từng đợt rét run, đắp chăn không lâu lại cảm thấy nóng, cái cảm giác ấy rất khó chịu. Bỗng một cảm giác mát lạnh chạm lên trán, anh vô thức đưa tay ra bắt lấy.

Diễm Tâm có chút giật mình, nhìn bàn tay bé nhỏ của mình bị anh nắm chặt, cũng cảm nhận được nhiệt độ nóng hổi của anh, cả người giống như bị giật điện, trong nháy mắt lan tỏa đến từng tế bào.

Đôi mắt khép chặt kia chậm rãi mở ra, trong con ngươi đen láy xuất hiện hình ảnh của một người con gái xinh đẹp nhỏ bé, Trần Diệc Nhiên sững sờ, giọng nói khàn khàn nói:

- Diễm Tâm?

- Vâng... Chuyện này... Là như thế này anh họ... Em đến... Em đến là để đưa thuốc cảm cho anh.

Bên tai Diễm Tâm chỉ vang lên tiếng tim mình không ngừng đánh trống, cái âm thanh kia vang đến đau tai nhức óc, làm cho cô cảm thấy bối rối, cô sợ Trần Diệc Nhiên cũng sẽ nghe thấy.

- ...

Hàng lông mày Trần Diệc Nhiên nhíu lại, anh nhìn Diễm Tâm hồi lâu rồi hỏi:

- Em vào nhà bằng cách nào?

- Em..

Diễm Tâm giống như đã làm sai chuyện gì vậy, cúi đầu nhỏ giọng đáp:

- Là Thẩm Tâm lấy chìa khóa từ chỗ Lục Dật Tiêu, anh Tiêu nói tối hôm nay anh ấy muốn tặng ca, không có thời gian đến đây, vậy nên nhờ em đến đưa thuốc cảm cho anh thôi...

- Lục Dật Tiêu.

Trần Diệc Nhiên nhắc lại cái tên này, cậu ta sợ thiên hạ chưa đủ loạn hay sao mà còn muốn tặng ca một hôm?

- Chuyện đó...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diễm Tâm đỏ ửng, cô có chút xấu hổ nhìn thoáng qua Trần Diệc Nhiên đang nắm lấy bàn tay mình, cẩn thận nói:

- Anh họ, sao anh lại phát sốt vậy.

- Ừ.

Trần Diệc Nhiên nhìn theo ánh mắt cô, lại thấy bản thân đang nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé ấy, lúc này lại làm như lơ đãng buông lỏng ra, gác tay lên trán nói:

- Không việc gì đâu, anh uống thuốc lát nữa sẽ đỡ thôi.

- Vâng.

Điềm Tâm gật nhẹ đầu, Trần Diệc Nhiên hơi nhú mồm, đang định lên tiếng gọi cô thì đã nhìn thấy cô thả ba lô trên vai xuống, xỏ dép lê chạy thẳng vào phòng bếp.

Tấm lòng của cô không phải anh không biết. Chỉ là...

Trần Diệc Nhiên thở một hơi thật dài, cô mới mười sáu tuổi, vẫn là con nít.

Một lát sau, trong phòng bếp vang lên một loạt tiếng nước sôi rào rào, Trần Diệc Nhiên nghe âm thanh kia càng cảm thấy đau đầu chóng mặt, đầu óc mơ màng muốn thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Thăm Mến Một Người (3)

Không biết qua bao lâu, lúc anh mở mắt lần nữa thì Điềm Tâm đã chống hai tay lên cầm ngồi cạnh giường anh, đôi mắt đen láy nhìn anh chăm chăm.

- Nhìn gì đấy...

Trần Diệc Nhiên nhàn nhạt mở miệng, chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, rất khó chịu.

- Không nhìn gì cả.

Điềm Tâm nhanh chóng dời mắt mình đi, lấy ly nước ấm sau lưng đưa cho Trần Diệc Nhiên:

- Anh họ, uống nước đi.

- Ừ.

Trần Diệc Nhiên miễn cưỡng chống người ngồi dậy, đón ly nước trong tay Điềm Tâm, sau đó lấy thuốc cảm cô mua đến, nuốt một ngụm.

Ly nước ấm áp theo cổ họng lan khắp cơ thể làm cảm giác khô nóng trong Trần Diệc Nhiên tiêu tan không ít.

Một bàn tay lạnh buốt đang áp lên trán anh, Điềm Tâm có chút lo lắng nói:

- Anh họ, anh vẫn đang sốt, hay là đến bệnh viện khám đi.

- Không cần đâu.

Trần Diệc Nhiên tránh khỏi cánh tay cô, đặt ly nước trong tay lên tủ đầu giường, thản nhiên nói:

- Anh nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.

- Vâng.

Điềm Tâm cắn cắn bờ môi, do dự một chút, lại nhỏ giọng hỏi:

- Anh họ, anh đói không? Em đã nấu chút cháo rồi, bây giờ anh muốn ăn không?

- Không cần đâu, cứ để đó đi, bây giờ anh không có khẩu vị.

Trần Diệc Nhiên nghiêng người dựa vào đầu tường, đôi mắt tĩnh mịch nhìn Điềm Tâm, thấp giọng hỏi:

- Muộn thế này rồi sao em chưa về nhà?

- À... Em...

Điềm Tâm ngơ ngác một chút, hôm nay muốn đến thăm anh nên cô đã xin bố mẹ ở lại nhà Thẩm Tâm, có chút bối rối quay đầu, nhìn từng hạt mưa nhỏ tí tách rơi ngoài cửa sổ, hoảng hốt nói:

- Chuyện đó... Bên ngoài trời mưa.

- Rồi sao?

Trần Diệc Nhiên nhìn gương mặt trắng nõn đã đỏ ửng của cô, trong lòng đã hơi hiểu rõ.

- Chuyện đó... Em không mang dù...

Điềm Tâm rút đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

- Để anh đưa em về.

Trần Diệc Nhiên thuận miệng nói.

- Không cần đâu, anh họ vẫn còn đang sốt...

Đầu Diễm Tâm càng cúi thấp hơn. Cả gian phòng lập tức trở nên trầm mặc. Thật lâu sau đó, Trần Diệc Nhiên mới thấp giọng nói:

- Diễm Tâm, tối nay ở lại đây sao?

- Dạ?

Điềm Tâm có chút ngạc nhiên ngẩng đầu, đôi mắt đầy kinh ngạc cũng có chút vui mừng.

Ngón tay trắng nõn thon dài của Trần Diệc Nhiên lại đưa ra, nắm chặt cổ tay mảnh khảnh của Diễm Tâm, hơi dùng lực, kéo cả người cô lên giường, xoay người một cái, anh đặt cô dưới thân thể, hơi thở nóng hổi phả lên gương mặt trắng nõn của cô, giọng nói khàn khàn:

- Vậy em muốn ở lại đây sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Thâm Mến Một Người (4)

Điềm Tâm hơi kinh ngạc nhìn anh, cơ thể anh đang phát sốt, nóng hổi dán chặt lên người cô. Hơi thở nam tính vây quanh cô, đôi mắt đen thâm sâu chăm chú đặt lên người cô, đáy mắt tinh mịch lóe lên một tia sáng khó hiểu.

- Đang hỏi em đấy.

Trần Diệc Nhiên cúi thấp đầu, chóp mũi anh chạm lên mũi cô, đôi mắt nhìn gương mặt càng lúc càng đỏ ửng.

- Em... Em...

Điềm Tâm chỉ cảm thấy khoảng cách giữa hai người làm cho cô choáng váng, đây là lần đầu tiên hai người gần gũi nhau như vậy. Cô cảm thấy máu trong toàn thân đã tụ lại hết ở đầu, trái tim trong lồng ngực cũng không ngừng nhảy lên, nhanh đến mức muốn bay ra ngoài.

- Em sao?

Trần Diệc Nhiên chăm chú nhìn gương mặt đỏ ửng của cô, hơi thở anh phun ra một luồng khí nóng, nhẹ vờn qua gương mặt cô, vậy nên hiện tại mặt cô đã đỏ đến mức như quả táo chín rồi.

Trần Diệc Nhiên cứ đỡ lấy cơ thể như vậy, nửa đè lên người Diễm Tâm. Tuy nhiên qua một lúc, lại cảm thấy hơi mệt, vậy nên anh nhìn bộ dạng ngại ngùng của Diễm Tâm, không nhìn được mà lắc đầu, trở mình một cái, đặt bản thân nằm xuống giường, thờ dãi một hơi nói:

- Diễm Tâm, em phải biết rằng, một mình ở chung với một người đàn ông là chuyện rất nguy hiểm.

- Dạ?

Cảm giác sức nặng trên người mình biến mất, Diễm Tâm hơi quay đầu nhìn đôi mắt của Trần Diệc Nhiên, ánh mắt nghi ngờ phoir:

- Ở chung với anh họ cũng nguy hiểm sao?

- Ừ.

Trần Diệc Nhiên nhắm mắt lại, trằm giọng lên tiếng, trong đầu hiện ra bộ dạng khản trương, khuôn mặt đỏ ửng của cô. Lăn nữa mở mắt ra, nhìn thoán qua Điem Tâm nằm bên cạnh mình, bất đắc dĩ nở nụ cười, thờ dài nói:

- Đúng là một đứa trẻ.

Một lát sau, anh từ trên giường ngồi dậy nói:

- Không có gì, anh đói bụng rồi, em chịu khó đi lấy chút cháo nhé.

- À, vâng.

Điem Tâm có chút không hiểu ngồi dậy, nhắm mắt đi theo ngay sau Trần Diệc Nhiên đi vào nhà bếp. Từ trong tủ lấy ra một cái bát sạch, cô múc cho anh một bát cháo rồi đưa đến trước mặt anh.

- Ừ.

Trần Diệc Nhiên nhìn động tác thuần thục của cô không nhận được hơi nhú mày nói:

- Thành thạo nhỉ?

- Vâng.

Điem Tâm thuận tay kéo ghế ngồi xuống đối diện với Trần Diệc Nhiên, có chút xấu hổ nhìn anh nói:

- Bố mẹ em bè bộn nhiều việc, phải thường xuyên ở nhà một mình, đơn giản làm vài việc cũng không quá khó.

- Ừ.

Trần Diệc Nhiên gật đầu, cúi xuống, cầm đôi đũa lên ăn hai miếng cháo, cảm thấy trong miệng hơi ngọt, rốt cuộc đã bao lâu rồi anh chưa ăn cơm ở nhà, tuy nhiên một bát cháo đơn giản vậy cũng làm anh thấy ngon.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Thâm Mềm Một Người (5)

Trần Diệc Nhiên có chút buồn cười thờ dài, lắc lắc đầu.

- Sao vậy ạ? Rất khó ăn sao?

Điem Tâm nhìn bộ dáng bất đắc dĩ của anh, cho rằng là anh thấy tay nghề của cô quá kém.

- Không phải, ăn rất ngon.

Trần Diệc Nhiên hơi sững sờ, ngẩng đầu nhìn bộ dạng khản trương của Điem Tâm, rốt cuộc gương mặt kéo căng của cô mới buông lỏng hơn một chút, anh lại nói:

- Sao em không ăn?

- Chuyện đó, lúc đến đây em đã ăn ở trường rồi, vậy nên bây giờ cũng không đói.

Điem Tâm có chút xấu hổ, thời gian buổi chiều dài như vậy, chương trình học cũng nhiều, đến giờ tan học cô đã sớm đói bụng.

- À..

Trần Diệc Nhiên gật đầu, cũng không nói gì nữa mà tiếp tục ăn cháo. Cả căn nhà yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng đồng hồ kêu tích tắc trên tường.

Đợi Trần Diệc Nhiên ăn xong, rút một tờ giấy lau miệng, rốt cuộc cảm giác chóng mặt cũng giảm đi rất nhiều.

- Em đưa bát đi rửa.

Điềm Tâm thấy anh buông đĩa thì nhanh chóng đứng dậy dọn dẹp bát đĩa trên bàn, sau đó đi vào phòng bếp rửa.

Trần Diệc Nhiên ngồi trên ghế, nhìn bóng lưng nhỏ bé bận rộn trong bếp, trong lòng không hiểu sao lại sinh ra một cảm giác ấm áp.

Anh chậm rãi đứng dậy đi đến cửa phòng bếp, hai tay khoanh lại, nghiêng người tựa vào cửa, nhìn chằm chằm bóng lưng Điềm Tâm một lúc, sau đó mới mở miệng hỏi:

- Tháng này thi cử thế nào rồi?

Điềm Tâm đang rửa chén nghe anh hỏi vậy thì cứng đờ, quay đầu lại nhìn đôi mắt tinh nghịch của Trần Diệc Nhiên đang nhìn mình, mới do dự một lát mới chậm rãi trả lời:

- Em xếp thứ mười tám trong lớp.

- Ừ.

Trần Diệc Nhiên gật đầu cũng không nói gì nữa.

Đội Điềm Tâm dọn dẹp xong hết thấy, Trần Diệc Nhiên mới quay người đi đến phòng khách, lấy chìa khóa xe ở trên tủ, sau đó quay người nhìn cô nói:

- Thôi, để anh đưa em về.

- Nhưng mà em..

Điềm Tâm đứng nguyên tại chỗ, cắn môi dưới, cô cũng đã nói với bố mẹ là không về rồi.

- Sao?

Trần Diệc Nhiên hơi nhíu mày, lẳng lặng nhìn cô.

- Em muốn ở lại với anh, anh họ, anh đang bị sốt, lái xe trong tình trạng này không an toàn cho lắm..

Điềm Tâm do dự một chút, rốt cuộc cũng nói ra lời từ đáy lòng mình.

- Ngày mai em không đi học sao?

Trần Diệc Nhiên nhìn bóng dáng quật cường của cô, ánh mắt đầy nghi ngờ hỏi, anh nhớ rõ một tuần đến trường sáu ngày mà.

- Bọn em đang được nghỉ lễ.

Điềm Tâm lấy dũng khí nói ra câu đó, sau đó đi đến bên người Trần Diệc Nhiên, đỡ anh đi vào phòng ngủ, nói:

- Được rồi, như vậy đi anh họ, anh tranh thủ thời gian nghỉ ngơi đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Thâm Mến Một Người

Trần Diệc Nhiên có chút bất đắc dĩ cúi đầu nhìn cô nhóc nhỏ hơn mình bảy tuổi này, thường ngày anh đều lạnh nhạt với mọi người mà với cô không tài nào làm thế được.

Cuối cùng, rốt cuộc anh cũng phải thỏa hiệp nói:

- Em muốn ở lại chỗ của anh, bố mẹ em biết không?

Mặc dù quan hệ hai nhà không quá thân thích, thế nhưng tổ tông hai nhà cũng có qua lại, chi tiết là đến thế hệ của cha mẹ Điềm Tâm và cô thì ai nấy đều tập trung lo cho sự nghiệp của mình, cũng dần ít lui tới.

- Biết, biết ạ, anh yên tâm đi.

Điềm Tâm mở miệng khẳng định, sau đó đẩy Trần Diệc Nhiên vào phòng, đắp chăn cho anh rồi nghiêm túc đếm kỹ từng góc chăn, lúc này mới hài lòng nhìn anh nói:

- Được rồi, vậy anh họ tiếp tục nghỉ ngơi đi, em đi làm bài tập đã.

- Ừ.

Trần Diệc Nhiên có chút dở khóc dở cười, nhìn cô đã gói bản thân thành một cái bánh chưng, lẳng lặng nói:

- Suốt một ngày anh nằm trên giường, người đầy mồ hôi rất khó chịu, em đi làm bài đi, anh đi tắm chút.

- Vâng, cũng được.

Điềm Tâm gạt đầu sau đó xách ba lô của mình lên, suy nghĩ một chút, hay là ra phòng khách?

Trần Diệc Nhiên nhìn bóng lưng ngoan ngoãn bước ra ngoài của Điềm Tâm, không nhìn được mà thờ dài một hơi. Cô mới 16 tuổi còn nhỏ như vậy là tuổi của mối tình đầu, mà anh đã hai mươi ba tuổi, đã đi làm được hơn một năm, rõ ràng bọn họ là người của hai thế giới, thật không hiểu cô nhóc này tại sao lại dễ mất đến anh.

Tuy rằng cô không nói rõ, thế nhưng đôi mắt cô sắc sảo nhìn về phía anh, ánh mắt sáng ngời không thể che giấu sự sùng bái, điều này anh thật sự nắm chắc.

Trần Diệc Nhiên có chút bực bội gỡ gỡ đầu tóc, mái tóc lộn xộn càng trở nên rối mù. Mà thôi, nói cho cùng cũng chỉ là đứa trẻ thôi, qua cơn gió lạ này sẽ ổn thôi.

Trần Diệc Nhiên thờ dài một hơi, đứng dậy rồi đi đến tủ quần áo lấy ra bộ quần áo sạch sẽ rồi đi vào phòng tắm. Điềm Tâm đang nằm sấp trên bàn com tron phòng khách làm bài tập, vậy lý, số học, luôn là những môn khoa học làm cô đau đầu nhất. Hết lần này đến lần khác suy nghĩ, bài tập của hai môn này rất nhiều, giờ phút này cô đang cắn đầu bút, ngăn người với từng định lý, ứng dụng thực tế vật lý.

Cánh cửa sau lưng mở ra, tiếp theo là tiếng bước chân bước đến.

Điềm Tâm nhìn về phía sau, thấy Trần Diệc nhiên vừa tắm xong, đang mang một cái quần thể thao ngắn, trên thân là một chiếc áo T-shirt vải bông, trên đầu phủ một cái bông tắm lớn mềm mại, mái tóc lộn xộn xuất hiện sau khăn tắm, hơi ẩm ướt càng làm gương mặt anh thêm hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thâm Mến Một Người (7)

Hừm... Hình ảnh như vậy thật sự rất đẹp trai...

Điềm Tâm lặng lẽ nuốt nước miếng, để che giấu sự chột dạ của mình, cô tranh thủ rót một ly nước cho Trần Diệc Nhiên, hỏi:

- Sao vậy anh họ, muốn uống nước sao?

- Ừ, cảm ơn.

Trần Diệc Nhiên gạt nhẹ đầu, đưa tay đón ly nước trong tay cô, bàn tay trắng nõn giữ chặt ly nước thủy tinh sóng sánh kề đến bên khóe môi, ngẩng đầu lên chậm rãi uống.

Điềm Tâm nhìn cằm cổ trắng nõn thon dài của anh, yết hầu theo động tác của anh mà lên xuống, hình ảnh thanh tú như thế càng làm tim cô đập nhanh thêm.

Trần Diệc Nhiên uống nước xong, liếc mắt thấy biểu cảm của Điềm Tâm không nhìn được mà lắc đầu, cô nhóc này lại bắt đầu thất thần rồi.

Anh bước về phía trước, đặt ly nước trong tay xuống bàn, sau đó cúi nhẹ lên đầu Điềm Tâm thấp giọng nói:

- Lại ngăn người gì thế.

- Hơ...

Điềm Tâm lập tức tỉnh táo lại, về mặt rầu rĩ nhìn Trần Diệc Nhiên, đau buồn nói:

- Không có gì, chỉ là cái bài này em không làm được...

- Bài nào?

Trần Diệc Nhiên nghiêng ngời lên trước, nhìn vào trang bài tập của cô. Ừm... Là bài tập vật lý, tính ra cũng đã bốn năm năm rồi anh còn chưa từng làm bài cấp ba.

- Bài này.

Điềm Tâm chỉ vào bài tập kia, vẻ mặt tội nghiệp nhìn anh.

- À, cái dạng này...

Trần Diệc Nhiên thuận tay kéo ghế ngồi xuống, lúc ngồi xuống cạnh Điềm Tâm, một tay cầm lấy bút trong tay cô, tay khác lại thuận tay cầm bản giấy nháp, vừa nhìn bài tập, vừa viết ra một loạt công thức bài giải.

Điềm Tâm nhìn chăm chăm vào bản giấy nháp trước mặt, không dám tùy tiện nhúc nhích. Cô đắm chìm trong mùi thơm thoang thoảng vờn quanh mình, hơi thở của anh phả vào vành tai cô, Điềm Tâm cảm thấy, nhất định mặt cô lại đỏ lên rồi.

- Có hiểu không?

Trần Diệc Nhiên giải thích một mạch các công thức, từng bước ghi rõ ràng trên giấy, nhưng vừa quay đầu lại nhìn thấy Điềm Tâm đỏ bừng cả khuôn mặt.

- Vâng, đã hiểu.

Cô dùng sức gạt đầu, giọng nói còn nhỏ hơn cả con muỗi.

- Sao mặt đỏ vậy, lây bệnh của anh sao?

Trần Diệc Nhiên có chút nghi ngờ đưa tay áp lên trán cô, nhiệt độ bình thường.

- Không ạ...

Điềm Tâm lúng túng, vội vàng cúi đầu nghiêm túc đọc bài tập, liên tục ghi chép.

- Ừ.

Trần Diệc Nhiên gạt nhẹ đầu, tiện tay cầm một tờ báo, yên ổn ngồi bên cạnh Điềm Tâm, vừa nhìn cô làm bài tập, vừa lật dở từng trang báo.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Thăm Mến Một Người (8)

Điềm Tâm vừa làm bài tập, khoe mắt vừa len lén liếc nhìn anh. Lúc mới bắt đầu còn chưa tập trung, cứ như thế, vùi đầu trong biển bài tập, giải được một bài lại hồn nhiên quên mất anh.

Trần Diệc Nhiên hơi nghiêng đầu nhìn Điềm Tâm đang nhàu mày đọc đề, tay liên tục ghi chép thì cảm thấy có chút buồn cười.

Rõ ràng anh mới tốt nghiệp đại học đi làm chưa lâu, không biết vì sao lúc nhìn những học sinh còn cấp sách đến trường, thấy chúng chẳng khác nào con nít.

Đơn giản là cảm xúc bây giờ khác xa với hồi còn đi học. Đợi Điềm Tâm làm xong tất cả bài tập thì đã muộn, cô thở dài một hơi sau đó vứt ngòi bút lông lên bài, duỗi lưng nói:

- Rốt cuộc cũng làm xong rồi, đi làm thật tốt, không cần làm bài tập mỗi ngày.

- Đi làm cũng có phiền não của đi làm.

Trần Diệc Nhiên nhàn nhạt lườm cô một cái, tiện tay đặt tờ báo xuống bàn, sờ đầu cô nói:

- Em còn nhỏ, về sau sẽ hiểu.

- Anh nói hay lắm, như mình già lắm không bằng.

Điễm Tâm đưa tay đẩy cái tay đang không ngừng vò tóc cô, bất bình nói:

- Anh cũng chỉ hơn em bảy tuổi thôi.

- Đúng vậy.

Trần Diệc Nhiên nhe răng cười với ô, đôi mắt tỉnh mạch cong lên nhìn như trăng lưỡi liềm giữa bầu trời đêm.

- Thế nhưng so với em, anh đã già rồi.

- ...

Trong tích tắc Điễm Tâm không biết nên nói gì cho phải, đại khái trong mắt Trần Diệc Nhiên cô cũng chỉ là một đứa trẻ mà thôi.

Thế nhưng trẻ con cũng sẽ có người thích. “Phi phi.” Cái gì thế, cô không phải là con nít.

- Được rồi, không còn sớm nữa, tắm rửa rồi đi ngủ đi.

Trần Diệc Nhiên bước lên, xoa xoa đầu Điễm Tâm giống như dỗ dành đứa trẻ con, thấp giọng nhìn cô nói.

- Vâng.

Điễm Tâm bất đắc dĩ gạt đầu, xếp sách về trên bàn lại sau đó đi vào phòng tắm.

Trần Diệc Nhiên ngồi trên chiếc sofa mềm mại trong phòng khách, không nhận được mà đưa tay xoa xoa huyệt thái dương, lại tự hỏi phải làm thế nào thì Điễm Tâm mới hoàn toàn đặt tâm tư vào việc học đây.

- Chuyện đó... Anh họ...

Từ trong phòng tắm truyền đến một giọng nói nhỏ như tiếng muỗi. Trần Diệc Nhiên đứng dậy khỏi ghế sofa, bước đến trước cửa phòng tắm, cách một cánh cửa nói:

- Ủ, sao thế Điễm Tâm?

- Chuyện đó... Chuyện đó... Em không mang theo quần áo để thay.

Điễm Tâm cảm thấy mặt mình đã đỏ đến mức sắp cháy rồi, chuyện lúng túng như vậy từ lúc bước vào phòng tắm cô đã phát hiện, thế nhưng cũng không biết phải làm sao, hiện tại cũng đã tắm xong, nước ấm dội lên đầu do dự cả buổi cũng không biết làm thế nào để ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thăm Mến Một Người (9)

- À. Anh vào phòng lấy cho em bộ đồ ngủ.

Giọng nói Trần Diệc Nhiên dừng lại một chút, sau đó tiếp tục nói:

- Chỉ là bộ đồ của anh có vẻ hơi lớn so với em, lát em xắn ống quần áo lên chút là được rồi.

- Nhưng mà...

Điễm Tâm do dự một chút, câu nói xấu hổ kia cuối cùng cũng thốt ra:

- Nhưng đồ lót bên trong cũng không mang.

Bên ngoài phòng tắm trầm mặc một hồi. Điễm Tâm trùm khăn tắm kính người, khăn trang nhìn chằm chằm vào cánh cửa, Trần Diệc Nhiên đang ở bên ngoài, thế nhưng anh lại không nói gì.

Anh ấy... Có phải anh đang tức giận... Sẽ không đuổi cô đi chứ... Còn nữa... Hay là anh cũng không biết phải làm sao?

Điễm Tâm suy nghĩ lung tung, trong khoảng thời gian ngắn cũng không nói gì nữa.

- Anh biết rồi.

Sau một hồi trầm mặc, Trần Diệc Nhiên thở dài một hơi, nói với Diễm Tâm đang ở trong phòng tắm:

- Để anh đi mua cho em.

- Hơ?

Diễm Tâm ngạc nhiên một chút, như vậy... Được chứ?

- Em tắm tiếp đi, anh trở về nhanh thôi.

Trần Diệc Nhiên cam chịu số phận, lấy áo khoác quay người bước ra ngoài.

- Vâng.

Diễm Tâm không tự chủ gạt đầu, sau đó ôm chặt khuôn mặt mình, ngồi chồm hổm trong phòng tắm.

Vậy là anh họ giúp cô đi mua đồ bên trong? Ôi thật là quá xấu hổ.

Trần Diệc Nhiên đi thang máy trực tiếp xuống lầu một, lúc đi đến sảnh lớn chung cư thì nhân viên quản lý ngừng đầu nhìn anh một cái, nói:

- Cậu Trần ra ngoài sao?

- Vâng..

Trần Diệc Nhiên gật nhẹ đầu, đáp lại:

- Ra ngoài mua chút đồ.

- Mới này nhìn em gái cậu đến, con bé cũng thật đáng yêu, đặc biệt là đôi mắt nhìn rất giống cậu.

Cô nhóc kia nhìn giống anh sao? Trần Diệc Nhiên cười cười lắc đầu, bây giờ con người càng lúc càng biết nói chuyện rồi.

Cuối dãy phố chung cư có một tiệm nội y, năm bóng đèn nê ơ sáng lấp lánh trong đêm. Trần Diệc Nhiên hơi do dự một chút cuối cùng cũng bước vào.

Hiện tại đã tối, bên ngoài thỉnh thoảng lại đổ mưa, Tô Tiểu Ngư đang chuẩn bị đóng cửa tiệm thì một dáng người cao ngất, nước da trắng nõn khuôn mặt tuấn lãng bước vào.

Nhìn người này dáng người phải cao trên mét tám, cả người là mang một chiếc quần thể thao màu đen, phối hợp với T-shirt màu trắng và áo khoác lông màu đen, cả người đều khoan khoái tự nhiên, rất thu hút.

Tô Tiểu Như vội vàng cười híp mắt, chạy ra đón, mở miệng nhìn anh hỏi:

- Anh đẹp trai, muốn mua nội y sao? Là tặng cho bạn gái?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Thăm Mến Một Người (10)

- Không phải.

Trần Diệc Nhiên hơi nghiêng đầu, nhàn nhạt liếc nhìn bà chủ tiệm áo quần một cái, sau đó ánh mắt nhìn một vòng khắp tiệm, không nhìn được mà nhíu chặt lông mày.

Trong tiệm chủ yếu toàn là đồ nội y, màu sắc hoa văn có chút trêu người, kiểu dáng mới lại còn bại lộ. Giống như... Không thích hợp để Diễm Tâm mặc.

Tô Tiểu Ngư nhìn đôi lông mày Trần Diệc Nhiên nhíu chặt, trong đầu thầm suy nghĩ, không phải là mua cho bạn gái chứ? Nhưng anh ta nói là không có bạn gái mà? Cũng có thể là mua cho vợ...

- Anh này là mua cho vợ sao? Anh thích mẫu nào không?

Tô Tiểu Ngư vội vàng lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn không chịu nổi, tiếp tục kiên trì không ngừng hỏi thăm.

- Cũng không phải thế.

Trần Diệc Nhiên trả lời ngắn gọn, ánh mắt rớt cuộc cũng dừng lại ở một bộ nội y trẻ con nằm bên trong góc. Tô Tiểu Ngư nhìn theo ánh mắt anh, lập tức cảm thấy sấm sét đầy trời, chẳng lẽ anh đẹp trai này đã có con gái sao? Chẳng lẽ hôm nay đến đây là mua nội y cho con gái?

Trần Dược Nhiên bước nhanh đến trước bộ quần áo kia, tiện tay chỉ một bộ áo quần có in hình Đô rê mon, nói:

- Cái này đi.

Tô Tiểu Ngư sùng sốt một chút, sau đó nhanh chân bước đến trước mặt anh, cầm lấy bộ quần áo kia, mở ra cho Trần Diệc Nhiên xem cười cười hỏi:

- Anh đẹp trai vừa ý cái này sao? Là cho con gái bao nhiêu tuổi mặc vậy?

- Ừm.. Mười sáu...

Trần Diệc Nhiên hơi trầm xuống, sau đó nhún nhát trả lời.

Ôi mẹ ơi, con gái đã mười sáu tuổi rồi? Tô Tiểu Như chỉ cảm thấy bản thân như bị một tia sét đánh trúng, khoe miệng đang tươi cười không nhịn được mà giật giật, nhìn Trần Diệc Nhiên nói:

- Mười sáu tuổi... hẳn là thiếu nữ rồi, đây là nội y của trẻ con.

- Có gì khác nhau sao?

Trần Diệc Nhiên nhìn bộ dáng tươi cười cứng ngắc của chủ tiệm, mở miệng hỏi.

Tô Tiểu Ngư hít một hơi thật sâu, trên thế giới này còn có một người bố như vậy đây. Nuôi con gái mười sáu tuổi như đứa trẻ sáu tuổi sao?

- Áo quần của trẻ con có nghĩa là, chỉ thích hợp cho những đứa bé dưới một mét hai mặc.

Thật sao? Trần Diệc Nhiên hơi nhíu mày, ước lượng chiều cao của Điềm Tâm, dù thế nào thì cũng đã một mét sáu rồi.

- Anh à, nội y của thiếu nữ ở bên này.

Tô Tiểu Ngư đặt bộ nội y đô rê mon lại trên kệ, đi đến khu nội y dành cho thực nữ cách đó không xa, chỉ vào một bộ nội y thất nơ con búp bê, nhìn Trần Diệc Nhiên mỉm cười nói:

- Đây là những bộ thích hợp với thiếu nữ cả đây.

- ...

Trần Diệc Nhiên nhìn theo hướng ngón tay Tô Tiểu Ngư chỉ, nhìn thoáng qua rồi lại nhìn về phía bộ nội y mèo máy, trong đầu thầm so sánh một cái, rồi lắc lắc đầu nói:

- Bộ đồ Đô rê Mon này thích hợp với cô ấy hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 11: Thăm Mến Một Người (11)

Tô Tiểu Ngư cảm thấy mình sắp thổ huyết đến nơi. Rốt cuộc đây là thiếu nữ không may nào lại có một người bố không đáng tin cậy như vậy chứ. Con gái bây giờ, mười một mười hai tuổi đã biết làm đẹp, mười sáu tuổi còn mang bộ đồ lót Đô rê Mon này, chẳng lẽ không sợ bị cười nhạo hay sao?

- Anh à, bộ quần áo trẻ con này không có cỡ lớn hơn đâu...

Tô Tiểu Ngư ôm ngực, miễn cưỡng giải thích với Trần Diệc Nhiên.

- Vậy loại kia có cỡ lớn hơn không?

- Bộ đồ lót đồ rê mon này, cỡ lớn nhất...

Tô Tiểu Ngư trầm mặc hết nửa ngày rồi cuộc cũng nhìn Trần Diệc Nhiên nói:

- Tuy nhiên cũng chỉ thích hợp từ một mét bốn đến một mét sáu mang thôi.

- Một mét sáu? Vậy cũng đủ rồi.

Trần Diệc Nhiên hết sức hài lòng gật đầu, nói:

- Lấy cái kia đi, nhanh lên, tôi đang gấp.

- Vâng.

Tô Tiểu Ngư thật sự đã bắt lực rồi. Trần Dục Nhiên thanh toán xong thì mang theo gói đồ Tô Tiểu Ngư đã gói kỹ, vội vàng quay đầu bước ra.

Tô Tiểu Ngư nhìn bóng lưng anh biến mất ở cửa qua một hồi lâu mới kịp phản ứng, hét với theo:

- Anh à... Anh không muốn mua nội y cho mình sao?

Chỉ tiếc là Trần Diệc Nhiên biến mất quá nhanh căn bản không thể nào nghe được.

Về đến nhà, Trần Diệc Nhiên nhìn túi giấy trong tay thì hơi do dự, hay là giặt bộ đồ lót này trước đã..

Điền Tâm đang nằm chán ngời chồm hồm về bậy trên mặt đất, nghe thấy tiếng cửa ra vào vang lên thì tranh thủ đứng bật dậy, nói với Trần Diệc Nhiên ở bên ngoài:

- Thế nào rồi anh họ, anh đã về rồi sao?

- Ừ.

Trần Diệc Nhiên lên tiếng rồi bước vào phòng ngủ của mình, bắt đầu lục tìm một bộ quần áo ngủ thích hợp với Điền Tâm, sau đó đi đến trước cửa phòng tắm nhẹ nhàng gõ cửa.

Điền Tâm cẩn thận từng li từng tí mở cửa phòng tắm ra một khe nhỏ, Trần Diệc Nhiên đưa áo quần ngủ trong tay cho Điền Tâm, cũng không nói gì nữa mà quay người bước ra.

Điền Tâm cúi đầu nhìn bộ quần áo trong tay, cảm nhận vải bông mềm mại cùng đường vân màu xám tro, rõ ràng đây là đồ của đàn ông mà... Lại tiếp tục mở ra... Tại sao lại không có đồ lót?

- Anh họ, tại sao...

Điền Tâm thò cái đầu nhỏ ra khỏi khe cửa, hướng đôi mắt to không hiểu nhìn Trần Diệc Nhiên chớp chớp, ngượng ngùng nói:

- Chuyện đó... Có phải anh quên đưa đồ lót cho em rồi không?

- Không quên.

Trần Diệc Nhiên ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, trong tay cầm một tờ báo, không ngẩng đầu mà đáp.

Không quên... Là không hề quên... Vậy là căn bản đồ lót cũng không có sao?

Điền Tâm lập tức thấy bối rối.

- Đồ lót mới mua đã giặt sạch, lát nữa phơi khô rồi em có thể mặc. Trước tiên em mang áo ngủ đi.

Trần Diệc Nhiên ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt đang bối rối của Điền Tâm, suy nghĩ một chút đành lên tiếng giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Thâm Mến Một Người (12)

- Ừm

Điềm Tâm rút đầu mình lại, do dự một chút vẫn thay áo ngủ của Trần Diệc Niên. Lúc cô mang áo ngủ của anh bước ra khỏi phòng tắm, Trần Diệc Niên ngẩng đầu nhìn thoáng qua, sau đó không nhìn được mà bật cười.

Áo ngủ của anh khoác lên người cô thật sự là quá lớn. Ông quần đã được cô xắn lên mấy vòng, tay áo cũng như vậy, vạt áo dài đến tận đầu gối cô, giống như một cái váy.

Cứ như vậy cô bước đôi chân nhỏ trắng nõn nhút nhát bực đứng trước mặt anh, cổ áo rộng lớn trễ xuống, hầu như bả vai tròn bóng đều lộ ra.

Ánh mắt Trần Diệc Niên âm thầm, trong nháy mắt khẽ động, anh chậm rãi đứng dậy khỏi ghế sofa, đi đến trước mặt Điềm Tâm. Ưu nhã vươn tay ra, kéo lại cổ áo sắp tuột ra của cô, sau đó nhíu mày, giọng nói trầm thấp nói:

- Bộ quần áo này hơi lớn với em rồi...

Chỉ là hơi lớn thôi sao? Là rất rất lớn đấy. Trong lòng Điềm Tâm thầm nói, nhưng cũng không thốt ra thành tiếng, hiện tại cô đang đứng đây thế nhưng bên trong cũng không mang đồ lót, quả nhiên không mang đồ trong cảm giác cũng không được an toàn.

- Đi ngủ đi. Gian phòng sát vách anh đã giúp em sửa soạn xong, đệm chăn đều mới cả đấy.

Trần Diệc Niên nhìn về mặt quần bách của cô, còn tưởng rằng là cô xấu hổ, vậy nên đuôi ngón tay chỉ vào phòng ngủ, thúc giục cô nhanh chóng đi vào.

- Được rồi... Nhưng mà...

Ánh mắt Điềm Tâm chuyển đến phía máy giặt ở ban công phòng khác, trong đó có phải có nội y anh họ mua cho cô không?

- Hừm?

Trần Diệc Niên nhìn theo ánh mắt của cô, trong lòng lập tức hiểu rõ, suy nghĩ một chút, sau đó anh thấp giọng nói:

- Một giờ nữa mới hong khô được, em vào phòng nghỉ ngơi trước đi, lát nữa anh sẽ đưa sang.

- Vậy anh họ không ngủ sao?

Điềm Tâm ngẩng đầu nhìn đồng hồ trong phòng khách cũng đã sắp mười giờ rồi.

- Không.

Trần Diệc Niên thân nhiên nói.

- Hôm nay đã nằm trên giường một ngày, lúc ăn cơm tối xong cũng đã uống thuốc, cảm thấy tốt hơn nhiều rồi, còn có một ít công việc cần làm, em đi ngủ trước đi.

- Vâng... Được rồi.

Điềm Tâm gạt đầu, xách túi xách của mình bước vào phòng. Trần Diệc Niên nhìn cô trong bộ đồ ngủ rộng lớn của mình, nhìn không được mà thờ dài một hơi.

Điềm Tâm vừa bước vào cửa phòng thì vứt túi của mình trên mặt đất, sáu đồ vùi đầu lật đật từng cuốn sách, rốt cuộc cũng tìm thấy điện thoại của mình.

Mở điện thoại ra, tìm tên Thẩm Tâm trong danh bạ, không chút do dự mà nhấn nút gọi đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thăm Mến Một Người (13)

Đầu dây bên kia vang lên hai tiếng, rốt cuộc cũng có một giọng nam dễ nghe trả lời:

- Điềm Tâm nhỏ bé, em lại tìm điềm tâm nhỏ nhà ăn có chuyện gì vậy.

- ...

Điềm Tâm trầm mặc một lúc, sau đó mới giờ điện thoại đến trước mặt mình, nhìn thời gian một chút, vậy mà đã mười giờ tối rồi, lúc này hai người họ còn ở chung một chỗ sao?

- Anh Tiêu?

Điềm Tâm do dự một chút, thấp giọng hỏi.

- Là anh, Điềm Tâm bé nhỏ, điếm tâm nhỏ nhà anh đang tắm, em tìm em ấy có chuyện gì?

Đầu dây bên kia, Lục Dật Tiêu cười đầy vẻ giảo hoạt, tiện này cầm một ngòi bút, viết tên Thẩm Tâm lên quyển nhật ký của cô.

- Anh Tiêu... Anh gọi em là Điềm Tâm được rồi. Nếu anh cứ gọi em là Điềm Tâm bé nhỏ em thà không tự nhiên...

Điềm Tâm không nhận được mà xoa xoa cánh tay đang nổi da gà của mình, hơi im lặng nói.

- Anh gọi cả tên lẫn họ em rồi, ai bảo em hiểu sai? Nếu anh đường đường gọi em là Điềm Tâm, thì điếm tâm nhỏ nhà anh sẽ ghen đấy.

Giọng nói Lục Dật Tiêu tuy rầu rĩ nhưng lại vui vẻ, anh ta hầu như cso thể tưởng tượng được vẻ mặt đầy phiền muộn của Điềm Tâm ở đầu dây bên kia.

- Được rồi..

- Điếm tâm có chút bất đắc dĩ cam chịu số phận.

- Tâm đã tắm xong chưa?

- À, có lẽ sắp rồi... Nếu không em cứ nói chuyện với anh một lát.

Lục Dật Tiêu cười, lười biếng ngồi xuống ghế của Thẩm Tâm, đôi mắt nhìn về phía cửa phòng.

- ...

Điềm Tâm trầm mặc một hồi, sau đó thấp giọng hỏi:

- Vì sao bây giờ anh còn ở trong phòng của điếm tâm?

- Ha ha, em thử nói xem.

Lục Dật Tiêu cười hết sức mập mờ, trong giọng nói mang theo vài tia ranh mãnh, hỏi ngược Điềm Tâm.

- Hừm...

Giọng nói Điềm Tâm dừng lại một chút, trong đầu không tự chủ mà xuất hiện một hình ảnh không tốt, tuy nhiên lúc vừa xuất hiện cảnh tượng kia cô đã nhanh chóng lắc đầu, vứt bỏ:

- Anh Tiêu, anh lại đánh cuộc thua điếm tâm rồi phải không, nên giúp cô ấy dọn dẹp phòng?

Một câu nói lập tức đâm trúng tim đen của Lục Dật Tiêu, nụ cười trên môi anh ta đông cứng.

Điềm Tâm chỉ cảm thấy điện thoại bên kia không còn chút âm thanh nào, khóe môi không nhận được mà mỉm cười, xem ra bị cô đoán trúng rồi.

- Lục Dật Tiêu. Anh lại cầm điện thoại di động của em làm gì vậy?

Tuy nhiên thời gian trôi qua, phía bên kia lại truyền đến tiếng gầm gừ của Thẩm Tâm.

- VỢ ĐẠI NHÂN, Điềm Tâm gọi điện cho em, anh đã giúp em bắt máy đấy.

Giọng nói của Lục Dật Tiêu mang theo nét tươi cười, lười biếng nhìn Thẩm Tâm nói:

- Anh lại đùa giỡn Điềm Tâm bé nhỏ của em rồi phải không?

Thẩm Tâm nhanh chóng đoạt lại điện thoại của mình, trừng mắt với Lục Dật Tiêu. Đối với gia hỏa này, từ nhỏ đã một bộ dạng hoa hoa công tử như thế, tuy nói lớn lên đã tốt hơn một chút, thế nhưng không có việc gì lại đi trêu chọc Điềm Tâm làm niềm vui.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Dõi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

nguồn bị nhảy chương.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Thăm Mến Một Người (15)

Điềm Tâm sững sờ nhìn điện thoại của mình, trên màn hình hiện ra dòng chữ: Cuộc trò chuyện đã kết thúc. Cái gì vậy? Cô có chút buồn bực ném điện thoại lên giường, sau đó bản thân cũng nằm sấp lên, trong lòng cảm thấy rất thê lương, hai người kia lại bước vào thế giới của hai người...

Vì sao chứ...

Rõ ràng anh Tiêu cũng lớn hơn Thẩm Tâm bảy tuổi, vì sao anh ta có thể yên tâm ôm Thẩm Tâm, luôn tự nhiên ân ái, mà anh họ cũng lớn hơn cô bảy tuổi lại chỉ xem cô như một đứa trẻ thôi?

Em gái anh! Thanh mai trúc mã từ nhỏ lớn lên bên nhau là rất giỏi sao? Điềm Tâm cảm giận nghĩ ngợi, lại nói hồi còn bé cô cũng đã từng gặp anh họ vài lần mà... Tuy rằng cô không nhớ rõ, thế nhưng tổ tiên hai nhà có giao tình, đến thế hệ của các cô, tuy rằng đã mờ nhạt đi một ít, thế nhưng lễ tết vẫn sẽ ghé thăm. Nói đi cũng phải nói lại, tại sao hồi nhỏ cô không ra tay với anh họ chứ.

Điềm Tâm trở mình, nằm trên chiếc giường mềm mại, đôi mắt ửng ửng nước nhìn chằm chằm lên trần nhà, trong đầu không tự chủ hồi tưởng lại tình tiết lần đầu tiên cô rung động với Trần Diệc Nhiên.

Hắn là ba tháng trước, lúc bố mẹ cô tổ chức lễ ăn mừng cô đậu trung học đã mời một số người thân bạn bè đến cùng ăn uống.

Chính là ở trên bàn rượu hôm đó, lần đầu tiên (cô cho rằng đây là lần đầu tiên bởi vì chuyện lúc bé cô hoàn toàn không nhớ rõ) nhìn thấy Trần Diệc Nhiên vừa du học từ Pháp về.

Cô còn nhớ lúc ấy, bố mẹ cô đã kéo cô đến trước mặt Trần Diệc Nhiên, cười nói:

- Điềm Tâm, nhanh chào anh đi.

Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua Trần Diệc Nhiên trong mùa hè lại mang áo phục, áo sơ mi thắt caravat, trong lòng thầm nghĩ một chút... Ừm, mặc tây phục có lẽ là chú nào đó... Vậy nên sau đó, cô ngọt ngào lên tiếng chào anh:

- Chào chú ạ.

Một giây sau cô rõ ràng nhìn thấy, đôi môi trên gương mặt thanh tú của Trần Diệc Nhiên cong lên.

Những người chung quanh hiển nhiên cũng ngây ngẩn cả người, bố mẹ cô và những người quen biết xung quanh nhất thời không nhận được mà bật cười.

Thậm chí cô còn nhớ rõ, mẹ cô đã cười đến mức thở không ra hơi, nhìn cô buồn cười nói:

- Theo bối phận mà nói, con nên gọi cậu ấy là anh họ, tuy nhiên cậu ấy cũng chỉ hơn con bảy tuổi thôi.

- À... Chào anh họ...

Điềm Tâm lập tức quần bách, giọng nói yếu ớt vang lên. Mọi người lại được một trận cười vang.

Điềm Tâm hoàn toàn mơ hồ, chẳng lẽ cô chào không đúng sao? Mà Trần Diệc Nhiên cũng chỉ nhìn cô một cái, gạt nhẹ đầu rồi không nói gì nữa.

Được rồi, chấm dứt hoài niệm. Nói tóm lại, Điềm Tâm cảm thấy lần đầu tiên cô gặp Trần Diệc Nhiên thật sự rất quần bách.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 16: Thăm Mến Một Người (16)

Nhưng ở trên bàn rượu hôm đó, không biết vì sao mà ánh mắt cô luôn dõi theo Trần Diệc Nhiên. Nhìn anh lạnh nhạt cạn từng chén rượu với mọi người, nhìn anh giật nhẹ cà vạt, lại thêm bộ dạng cau mày. Nhìn anh cời bỏ âu phục, chỉ mang một cái áo sơ mi trắng vừa vặn, tay áo xắn lên lộ ra cổ tay trắng nõn thon dài. Nhìn anh vô tình bắt gặp ánh mắt của cô, sau đó ánh mắt hai người giao nhau, tiếc rằng trong nháy mắt ngắn ngủi ấy, đôi mắt anh thâm sâu giống như vũ trụ bao la vậy, có sức mạnh hút hồn đến khiến người.

Điềm Tâm nghĩ đi nghĩ lại, gương mặt không nhìn được mà đỏ lên.

Từ sau buổi tiệc rượu đó, cô cũng không gặp lại Trần Diệc Nhiên nữa. Ngẫu nhiên mỗi lúc nhớ lại, trong lòng sẽ thấy hơi phiền muộn. Mãi đến cách đây không lâu, cô cùng Thẩm Tâm sang khoa kỹ thuật tìm Lục Dật Tiêu mới phát hiện, căn bản Trần Diệc Nhiên và Lục Dật Tiêu là đồng nghiệp, trong nháy mắt đó không nói cũng biết cô vui sướng đến nhường nào.

Từ đó về sau cô luôn chủ động đi cùng Thẩm Tâm sang khoa kỹ thuật tìm Lục Dật Tiêu, bởi vì như vậy cô sẽ gặp được Trần Diệc Nhiên.

Chỉ tiếc rằng... Anh chỉ luôn xem cô như một đứa trẻ.

Điềm Tâm khẽ thở dài một hơi, lăn qua trở lại trên giường, vẫn cảm thấy không sao ngủ được, liếc nhìn thoán qua đồng hồ, đã hơn mười một giờ rồi.

Máy giặt ở ban công truyền đến từng đợt âm thanh hong khô quần áo, Điềm Tâm do dự một chút, bỏ khỏi giường, cẩn thận từng chút một rời khỏi phòng ngủ bước ra phòng khách.

Trần Diệc Nhiên đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, đặt laptop trên đầu gối của mình, đang không ngừng đánh máy. Nghe thấy tiếng mở cửa, ngẩng đầu nhìn lên thì nhìn thấy cái đầu rối mù của Điềm Tâm chui ra khỏi gian phòng, anh khẽ nhíu mày, nhìn cô khẽ nói:

- Điềm Tâm, em còn chưa ngủ sao?

- À... Anh họ...

Điềm Tâm nhìn Trần Diệc Nhiên đang ngồi trên ghế sofa, tranh thủ nhìn anh cười cười lên tiếng chào hỏi:

- Việc đó, em ra xem... của em đã khô chưa.

Lúc nói đến hai chữ “đồ lót” đột nhiên cô nhỏ giọng hẳn, thật sự rất xấu hổ. Trần Diệc Nhiên lập tức hiểu rõ, quay đầu nhìn sang máy giặt phía ban công, nói:

- Còn mười phút nữa, khô ngay thôi.

- Vâng.

Điềm Tâm gật đầu, suy nghĩ một chút, bước ra khỏi cửa phòng, đi đến ngồi cạnh Trần Diệc Nhiên, mặt hơi đỏ lên nói:

- Em ngồi đây đợi một lát được không.

- Ừ.

Trần Diệc Nhiên nhẹ giọng đáp, rồi quay đầu, đôi mắt thâm sâu nhìn chằm chằm Điềm Tâm hồi lâu.

- Sao... Sao vậy ạ?

Điềm Tâm bị ánh mắt chăm chú củ anh làm cho khản trương, bỗng chốc thấy xấu hổ, nhịp tim cũng không ngừng tăng tốc.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Thăm Mến Một Người (17)

- Không có gì.

Trần Diệc Nhiên mỉm cười, khóe môi cong lên một đường đẹp mắt, lắc đầu, cô nhóc này vừa bị anh nhìn như vậy đã xấu hổ ngay, cô thật đúng là một người chẳng đầu được tâm sự.

Điềm Tâm nhìn khóe môi anh đang nở nụ cười nhàn nhạt, cánh môi phát ra ánh sáng, không nhìn được mà khẽ nuốt nước miếng một cái. Không biết cảm giác chạm vào cánh môi của anh họ sẽ như thế nào?

Tương tượng như vậy càng làm mặt cô đỏ hơn. Trần Diệc Nhiên nhìn gương mặt càng lúc càng đỏ của cô không nhìn được mà đưa tay ra chạm vào gương mặt cô, nghi ngờ hỏi:

- Em sao vậy? Sao mặt càng lúc càng đỏ thế, có phải bị lây cảm cúm từ anh rồi không?

- Không... Không ạ.

Điềm Tâm vội xoay đầu, hai tay che lại gương mặt đỏ ửng của mình, âm thầm nhủ với bản thân, bình tĩnh, phải bình tĩnh. Điềm Tâm, phải bình tĩnh.

Đầu nói tay anh vừa chạm lên làn da trắng nõn kia, thiếu nữ mười sáu tuổi, làn da trắng nõn mềm mại ngoài dự đoán của người khác.

Đáy lòng Trần Diệc Nhiên hơi kinh ngạc, trong lòng gợn sóng nhưng không hề để lộ ra bất kì cảm xúc nào, ưu nhã thu lại cánh tay, tiếp tục gõ bàn phím.

Bầu không khí trong phòng khách bỗng trở nên lúng túng.

Mãi đến khi máy giặt ở ban công đột nhiên phát ra tiếng nhắc nhở: Tách... Tách... Điềm Tâm mới bật dậy khỏi ghế sofa, khăn trương vừa đi vừa chạy đến bên máy giặt nói:

- Giặt xong rồi, đã giặt xong rồi.

Trần Diệc Nhiên khẽ nhíu mày, chẳng lẽ cảm giác ở bên cạnh anh lại khó chịu đến vậy sao?

Nghĩ lại, cũng chẳng biết vì sao anh lại có suy nghĩ như vậy.

Điềm Tâm chạy đến bên máy giặt, mở nắp máy giặt ra lấy quần áo, tìm được một bộ đồ lót nhỏ màu hồng in hình đô rê mon nóng hừng hực, ánh mắt đầy nghi ngờ nhìn về phía Trần Diệc Nhiên.

Ánh mắt Trần Diệc Nhiên dừng lại trên chiếc quần nhỏ trên tay cô, không khỏi lúng túng nói:

- Không nghĩ đến... Ừm, Giặt xong rồi, phơi khô một lát, lát nữa có thể mang vào rồi.

Mặt Điềm Tâm lập tức xuất hiện đầy vạch đen, hai ngón tay nắm chặt cái quần lót kia một cái.

Ừ... Cái quần nhỏ này thật giống như cái quần cô mang lúc mới lên năm.

- Khụ, khụ... Chỉ là nó co lại thôi, lát em mặc thử xem, có thể cũng vừa đấy.

Đây là lần đầu tiên Trần Diệc Nhiên nói ra những lời mà anh không nắm chắc.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Thăm Mến Một Người (18)

Mặt Điềm Tâm đầy vạch đen nhìn chiếc quần nhỏ trong tay, lại nhìn Trần Diệc nhiên, ánh mắt đầy nghi vấn: Anh xác định có thể sao?

- Thử đi, nếu không được rồi nói.

Với ánh mắt đầy hoài nghi của cô, Trần Diệc Nhiên cười xấu hổ, sau đó tiếp tục cúi đầu đánh máy, giả bộ như anh cái gì cũng không biết.

Điềm Tâm lập tức muốn khóc. Thử, tốt xấu gì có còn hơn. Nếu không thử, buổi tối hôm nay cô xem như là ngủ trường rồi.

Cắn chặt răng, mang theo chiếc quần nhỏ đã hong khô đứt khoát trở về phòng. Lúc này ở phòng khách tiếng đồng hồ báo thức không ngừng tích tắc vang lên.

Trần Diệc Nhiên nhìn laptop trước mặt mình, tuy rằng ngón tay vẫn luôn lướt trên bàn phím thế nhưng hoàn toàn không rõ mình đang đánh cái gì.

Nửa ngày sau, trong căn hộ không có bất kì động tĩnh nào. Anh nhíu mày, bỏ laptop khỏi đùi, chậm rãi đứng dậy bước đến cạnh cửa phòng ngủ, duỗi ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ cửa, thấp giọng hỏi:

- Điềm Tâm, xong chưa?

- ...

Bên trong cánh cửa hoàn toàn yên tĩnh không hề có bất kì hồi đáp nào.

- Điềm Tâm?

Trần Diệc Nhiên gõ nhẹ hai cái nữa, cũng không hề có tiếng đáp trả.

Chẳng lẽ ngủ rồi sao? Anh quay đầu nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, đã 11:30 rồi, đối với một học sinh trung học mà nói, giờ này nên đi ngủ rồi.

Chỉ là đèn trong phòng tựa hồ vẫn sáng. Do dự một chút, Trần Diệc Nhiên nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ một cái, chỉ định giúp Điềm Tâm tắt đèn, lại ngoài ý muốn nghe thấy tiếng hét chói tai của cô:

- A...

Hai đùi thon dài thẳng tắp trắng nõn của thiếu nữ, lại sải trên tấm thảm màu cà phê càng thêm nổi bật làn da trắng nõn ngọc ngà. Từng ngón chân khéo léo kẹp lấy những móng tay tựa như vỏ sò, màu hồng phấn lại tròn tròn hướng lên.

Người nào đó đang dùng hết sức lực từ lúc bú sữa mẹ đến giờ miễn cưỡng kéo chiếc quần lót lên, mà chiếc quần kia lại chưa hoàn toàn che phủ nơi nhạy cảm của người con gái, một mảnh da thịt trắng nõn lộ ra ngoài làm cho người ta sinh ra cảm giác vô cùng mơ màng.

- Thật có lỗi.

Trần Diệc Nhiên chớp chớp mắt vội vàng khép cửa lại rồi ra ngoài. Trong phòng, nội tâm Điềm Tâm hoàn toàn nhả loạn, vừa rồi cô chỉ lo nỗ lực chiến đấu với chiếc quần nhỏ kia, trong tích tắc không nghe thấy tiếng gõ cửa. Thế nhưng dù thế nào cô cũng không ngờ được anh sẽ đẩy cửa bước vào... Còn nhìn thấy một màn như vậy.

Điềm Tâm dùng hai tay ôm chặt gương mặt, có chút cụt hứng ngồi xuống giường. Hức, hức... Hình tượng của cô trong lòng anh họ đã hoàn toàn sụp đổ rồi.

Trần Diệc Nhiên đứng ngoài cửa, vậy mà lại suy nghĩ cả buổi, sau đó mới thấp giọng nói với người bên trong cánh cửa:

- Điềm Tâm, có phải hơi nhỏ không?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Thầm Mến Một Người (19)

Nửa ngày sau, rốt cuộc anh cũng nghe thấy tiếng đáp trả thật nhỏ như tiếng muỗi hừ lạnh vậy:

- Vâng.

- Chuyện đó hay là... Anh đưa bộ đồ em thay ra đi giặt rồi hong khô nhé?

Trần Diệc Nhiên đột nhiên có chút buồn bực, trong nhà có máy giặt, tại sao anh lại không nghĩ đến điều này chứ.

- Em... Để em tự làm..

Điềm Tâm lập tức quần bách không nhịn được, cô nhanh chóng cởi chiếc quần nhỏ kia ra, một lần nữa mang vào áo ngủ của Trần Diệc Nhiên, bước ra.

Ngoài cửa phòng, Trần Diệc Nhiên còn đứng đấy, đôi mắt mở lớn nhìn đầu Điềm Tâm, tự cười một cái, nói với cô:

- Đã 11:30 rồi, giặt lúc này đoán chừng phải nửa đêm một xong.

- Chuyện anfy... Ngày mai em sẽ mặc.

Điềm Tâm ngay lập tức muốn khóc, xem ra đêm nay cô thật sự phải ngủ trường rồi.

- Ủ.

Trần Diệc Nhiên hơi nghiêng người, nhìn Diễm Tâm một cái rồi chạy lên sân thượng, sau khi lấy quần áo thay ra của cô, thuần thục bỏ vào máy giặt thì nhấn nút, sau đó thấp giọng hỏi:

- Em thường xuyên làm công việc nội trợ chứ?
- Dạ?

Diễm Tâm ngẩng đầu nhìn Trần Diệc Nhiên, sừng sốt một hồi mới gật đầu:

- Đúng vậy, bố mẹ em thường không ở nhà.
- Cô chú... Thật sự rất bận.

Trần Diệc Nhiên nghĩ đến bố mẹ Diễm Tâm, hơi nhũn mày nói:

- Một cô gái nhỏ ở nhà không sợ sao?
- Em..

Diễm Tâm vừa định nói: “coi như không tở” thế nhưng mấy chữ kia đến bên khóa miệng đột nhiên lại đảo lộn đáp:

- Cũng hơi sợ ạ. Thế nhưng cũng không có cách nào, nếu không anh họ, hãy cho em đến ở đây đi.

Trần Diệc Nhiên nhìn Diễm Tâm cười cười, giọng điệu ôn hòa nói:

- Lấy quan hệ hai nhà chúng ta, cho em đến đây ở cũng không phải không được. Chỉ là dù sao em cũng là một cô gái nhỏ, về sau anh dẫn bạn gái về ít nhiều sẽ có chút bất tiện.

Diễm Tâm đứng ở ban công, nhìn Trần Diệc Nhiên cười tủm tỉm thản nhiên nói đến bạn gái, cô không tự chủ mà cắn chặt bờ môi, sắc mặt ảm đạm, sau đó cười nói:

- Đúng thế. Em chỉ nói giỡn thôi.
- Ừ.

Trần Diệc Nhiên gật đầu:

- Không còn sớm nữa, em nhanh đi ngủ rồi. Ngày mai anh còn phải đến công ty, em..
- Em có thể đi cùng anh không?

Diễm Tâm ngẩng đầu mở đôi mắt đáng thương nhìn Trần Diệc Nhiên, suy nghĩ một chút lại nói thêm:

- Chuyện đó... Lần trước em mượn anh tiêu một cục sạc dự phòng, em nghĩ nên đến trả cho anh ấy.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 20: Thâm Mến Một Người (20)

Trần Diệc Nhiên không nói lời nào, cứ như vậy nhìn cô cười cười. Diễm Tâm bị anh nhìn có chút chột dạ, không tự chủ mà cúi đầu.

- Đi thi đi.

Cuối cùng cô cũng nghe thấy anh thở dài một hơi rồi đồng ý.

- Thật tốt quá, vậy anh họ ngủ ngon.

Diễm Tâm nhảy nhót, vọt đến trước mặt Trần Diệc Nhiên, ôm anh một cái thật chặt, sau đó cũng chạy trở về phòng trọ.

Trần Diệc Nhiên mỉm cười, bắt đầu đi lác đầu, tiếp tục quay về sofa đánh máy.

Sáu giờ sáng hôm sau, Diễm Tâm tỉnh dậy đúng giờ, trở mình một cái bước xuống giường, xỏ dép lê, cẩn thận từng chút mở cửa phòng. Ừm, bên ngoài

gian phòng không có bất kì động tĩnh nào, có lẽ anh họ chưa rời giường.

Cô rón rén xuyên qua phòng khác, chạy đến trước máy giặt ở ban công, mở cửa máy giặt ra, bên trong rỗng tuếch.

Ồ... Quần nhỏ của cô đâu rồi? Đâu Điem Tâm đầy dẫu chấm hỏi.

- Dậy sớm vậy.

Một giọng nói ôn hòa vang lên sau lưng cô, Điem Tâm quay đầu lại thì nhìn thấy Trần Diệc Nhiên ăn mang chỉnh tề nghiêng người dựa vào cửa phòng ngủ, đang cười cười nhìn cô.

- Vâng... Đúng vậy ạ...

Điem Tâm gật đầu, sau đó chỉ tay về phía máy giặt.

- Chuyện kia... Chuyện kia...

- Đêm qua đã giặt xong rồi, sáng nay anh đã mang đến đặt trên giường cho em rồi.

Trần Diệc Nhiên thuận miệng trả lời sau đó bước vào phòng bếp.

- Vâng.

Điem Tâm gật nhẹ đầu, sau đó như nhớ ra điều gì nói:

- Vậy thì anh họ, hôm qua anh ngủ muộn lắm sao?

Giặt xong lại hong khô cũng phải mất ba tiếng.

- Cũng không khuya, làm việc xong thì đi ngủ.

Trần Diệc Nhiên cười cười. Điem Tâm vội vàng chạy về phòng ngủ của mình, quả nhiên vừa bước vào cửa đã nhìn thấy quần nhỏ được xếp chỉnh tề đặt trên tủ đầu giường.

Chuyện này... Điem Tâm lại quýnh lên, sáng nay Trần Diệc Nhiên vào lúc nào, có phải đã thấy tư thế ngủ khó coi của cô hay không, anh có bị hù hay không.

- Nhảy thay quần áo rồi ra ngoài ăn điểm tâm.

Trong phòng khách vang lên giọng nói của Trần Diệc Nhiên, Điem Tâm vội đáp lời sau đó đóng cửa thay quần áo.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Trần Diệc Nhiên lái xe đưa Điem Tâm đến công ty.

Điem Tâm ngồi bên cạnh Trần Diệc Nhiên, len lén đánh giá bộ dạng lái xe của anh, chỉ thấy đôi tay trắng nõn như ngọc, từng khớp xương lộ rõ, tùy ý đặt trên tay lái. Đôi mắt tinh mịch luôn nhìn thẳng về phía trước, lông mi thật dài để lại bóng, ánh mắt trời xuyên qua cửa xe rơi vào mặt anh càng làm cho bộ dạng chăm chú của anh thêm mê người.

Hừm... Anh họ thật sự càng nhìn càng đẹp trai. Đôi mắt Điem Tâm lóe sáng nhìn chăm chăm Trần Diệc Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xíng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Không Giấu Được Tâm Ý (1)

Bị người nào đó nhìn đến mặt tự nhiên, rốt cuộc lúc đang đợi đèn đỏ, anh quay đầu nhìn Điem Tâm hỏi:

- Nhìn gì thế?

- Nhìn anh đó.

Vậy mà Điem Tâm lại hồn nhiên trả lời:

- Anh họ, anh thật sự rất xinh đẹp.

- ...

Trần Diệc Nhiên luôn tự xưng là tư duy nhanh nhẹn, tài hoa hơn người. Mặc dù núi băng có tan ngay trước mắt cũng không đổi sắc mặt, thế nhưng giờ phút này đối diện với lời khen thật tâm của Điềm Tâm, nhất thời anh không biết phải trả lời cô như thế nào.

- Ừ.

Cuối cùng rốt cuộc anh cũng miễn cưỡng giật giật khóe môi, một người đàn ông bị khen là xinh đẹp, miễn cưỡng... Cũng xem như là lời khen nhỉ.

Vừa lúc này, đèn xanh sáng lên, Trần Diệc Nhiên đạp chân ga, suốt cả chặng đường giống như là chạy trốn vậy, đi đến cửa công ty.

Hình như anh họ không được vui lắm. Điềm Tâm nhìn Trần Diệc Nhiên về mặt căng thẳng, thì thầm nhủ, chẳng lẽ mới vừa rồi cô nói sai gì sao?

Trong xe thoáng yên tĩnh lại, Điềm Tâm nhìn Trần Diệc Nhiên rồi lại nhìn ra cửa sổ, cảm thấy bầu không khí có chút lúng túng.

Thật vất vả mới đến trước tòa cao ốc điện tử EROS. Trần Diệc Nhiên đạp phanh, quay đầu nhìn Điềm Tâm nói:

- Xuống xe đi, đợi anh đi đỗ xe.

Trần Diệc Nhiên đỗ xe xong rồi, dẫn theo Điềm Tâm bước vào đại sảnh cao ốc điện tử EROS, quét thẻ vào cửa, bảo vệ bên trong cửa nhìn thấy anh thì cười hi hi nói:

- Trần tổng đến tầng ca à?

- Ừ.

Trần Diệc Nhiên gật nhẹ đầu với người kia, nở một nụ cười.

- Cô này là... Bạn gái anh sao?

Ánh mắt người bảo vệ dừng lại chỗ Điềm Tâm ở bên cạnh anh, cô gái nhỏ thoát nhìn bộ dạng rất ngây thơ. Áo lông trắng cùng quần jean, mái tóc dài tết hình đuôi ngựa sau gáy, đồng thời cắt mái ngang với đôi mắt to tròn nhìn Trần Diệc Nhiên không giấu nổi vẻ sùng bái.

- Em gái tôi.

Trần Diệc Nhiên nhún mày lạnh nhạt bỏ lại ba chữ, nét hưng phấn trên gương mặt Điềm Tâm bỗng dưng xụ xuống.

- À, ha ha. Trần tổng và em gái nhìn khá giống nhau.

Anh bảo vệ lập tức cười ha hả gật gù. Khóe môi Điềm Tâm kéo lên tạo thành nụ cười gượng, giống như một tiểu quỷ vậy.

Trần Diệc Nhiên cũng không nói thêm gì, chỉ gật nhẹ đầu với người bảo vệ, sau đó quay đầu nhìn Điềm Tâm nói một câu “đi thôi” rồi bước thẳng vào thang máy.

Điềm Tâm buồn buồn đuôi theo, đứng bên cạnh Trần Diệc Nhiên, ngẩng đầu nhìn đèn báo, con số một sáng lên, tiếp theo là “Ding” một tiếng, cửa thang máy mở ra.

- Vào đi.

Trần Diệc Nhiên đứng trong thang máy nhìn Điềm Tâm vẫn đang sững sờ ở bên ngoài, thản nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Không Giấu Được Tâm Ý (2)

- Ồ...

Điềm Tâm khôi phục tinh thần nhanh chóng chạy vào thang máy, đứng cạnh Trần Diệc Nhiên. Lại nghiêng đầu nhìn anh, phát hiện mắt anh cũng đang tập trung vào từng con số nhảy trên màn hình thang máy.

Trong thang máy nhỏ hẹp nhất thời rơi vào trầm mặc.

"Ding - Đã đến tầng 19."

Theo giọng nói của nữ phát thanh vang lên, Diễm Tâm sững sốt ánh mắt đầy nghi ngờ nhìn Trần Diệc Nhiên hỏi:

- Anh Nhiên, phòng làm việc của anh không phải ở tầng 18 sao?

- Ừ.

Trần Diệc Nhiên gật nhẹ đầu, sau đó nói tiếp:

- Không phải em muốn đến trà sặc dự phòng cho Lục Dật Tiêu sao?

- À. Ha ha.

Diễm Tâm có chút xấu hổ gãi gãi đầu, đây chỉ là một cái cớ cô tùy tiện bịa ra thôi, nếu không phải anh nhắc nhở thì hẳn cô đã sớm quên rồi.

- Đi đi, anh ở đây chờ em.

Trần Diệc Nhiên ấn lên nút chờ trong thang máy, sau đó thân nhiên nói với Diễm Tâm:

- Vâng, chờ em với.

Diễm Tâm gật đầu, hai tay vịn chặt vào túi xách, một đường chạy như đến đến văn phòng của Lục Dật Tiêu.

Cũng may hôm nay là thứ bảy, cao ốc điện tử EROS vắng người, văn phòng tầng 19 rộng như vậy lại yên tĩnh chẳng có ai. Diễm Tâm chạy đến văn phòng quản lý cuối cùng, cẩn thận mở cửa ra, chui một cái đầu vào thì nghe thấy một giọng nói ôn như vang lên:

- Ai vậy? Diễm Tâm bé nhỏ, sao em lại đến đây?

- Anh Tiêu.

Diễm Tâm ngẩng đầu nhìn Lục Dật Tiêu đang ngồi trước bàn làm việc, không nhận được mà nhìn xung quanh một lượt:

- Sao anh lại ở phòng làm việc? Nhà điểm tâm đây sao?

- Em ấy còn chưa rời giường nữa.

Lục Dật Tiêu nhìn Diễm Tâm cười cười, sau đó vẫy vẫy tay với cô nói:

- Lại đây đi, đứng ở cửa làm gì thế, mà em đến đây làm gì thế?

- Việc này, em đến trả anh sặc dự phòng.

Diễm Tâm bước vào phòng, lấy cục sặc dự phòng từ trong túi ra đưa cho Lục Dật Tiêu, sau đó thăm đánh giá anh ta một phen, rồi ranh mãnh nói:

- Anh Tiêu, đêm qua anh ngủ ở nhà Diễm Tâm sao?

- Em đều biết hết đấy nhé.

Lục Dật Tiêu cười đến hạnh phúc, bộ dáng mập mờ, nhìn Diễm Tâm gật đầu nói:

- Đúng thế.

- Ngủ ở nhà nàng hay là trên ghế sa lon?

Diễm Tâm xấu xa bổ sung thêm về sau.

- ...

Biểu cảm của Lục Dật Tiêu lập tức cứng đờ, đôi mắt thâm sâu nhìn Diễm Tâm chăm chăm hồi lâu, rồi chần chờ hỏi:

- Chuyện này... Em cũng đoán được sao?

- Cái này không cần đoán, nhìn qua là biết rồi.

Diễm Tâm hí hóp mắt cười, lại nhìn Lục Dật Tiêu nói:

- Điềm tâm nhỏ nhà em đâu dễ dàng cho anh đắc thủ thế chứ. Ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Không Giấu Được Tâm Ý (3)

Lục Dật Tiêu neho neho mắt, nhìn người nào đó cười đến càn rỡ, thì nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Điềm Tâm bé nhỏ, anh xem em trước mắt kiều ngạo nhưng đứng trước Trần Diệc Nhiên sao lại như con mèo nhỏ vậy?

Một câu thành công chọt vào nỗi đau của Điềm Tâm. Cô nhìn Lục Dật Tiêu cười cười, giọng ngọt ngào:

- Lục Dật Tiêu, em thấy anh đứng trước mặt em cũng rất bá đạo, đẹp trai mà, nhưng tại sao đứng trước Thẩm Tâm lại dịu dàng ngoan ngoãn như sói biến thành cún con vậy?

- ...

Lục Dật Tiêu trừng mắt nhìn Điềm Tâm, ánh mắt lóe lên sự nguy hiểm. Điềm Tâm cũng không chịu yếu thế, trừng mắt lại với anh ta, trong không khí mùi thuốc súng nồng nặc tóe lửa.

- Điềm Tâm, sao còn chưa đi?

Đột nhiên giọng nói lạnh nhạt cả Trần Diệc Nhiên vang lên, ngay sau đó cửa phòng của Lục Dật Tiêu bị đẩy ra, một dáng người thon dài bước đến.

Điềm Tâm lập tức thu hồi ánh mắt hình viên đạn với Lục Dật Tiêu, quay đầu nhìn Trần Diệc Nhiên.

- Lục tổng?

Sau khi bước vào, Trần Diệc Nhiên nhìn Lục Dật Tiêu đang ngồi trước bàn làm việc, khỏe mỗi không nhận được mà giật giật. Nghiêng người tựa vào cửa, cười mà như không cười nói:

- Thường ngày không thấy cậu đến làm, sao hôm nay chủ nhật lại thấy bóng dáng cậu ở phòng làm việc thế này?

- Ở đâu mà chẳng phải văn phòng, đừng nói như mình bỏ rơi nhiệm vụ, không muốn làm việc thế.

Lục Dật Tiêu trừng mắt với Trần Diệc Nhiên một cái, sau đó vùi đầu kéo ngăn tủ bàn, vừa lục tìm vừa lẩm bẩm:

- Kì quái, rõ ràng là để ở chỗ này mà, sao lại tìm không thấy.

- ...

Điềm Tâm không nhận được nhìn Trần Diệc Nhiên, thấy trên mặt anh cũng chẳng có cảm xúc gì, vậy nên lại nhìn Lục Dật Tiêu hỏi:

- Anh Tiêu, anh tìm gì thế?

- Chìa khóa phòng bị.

Lục Dật Tiêu cũng không ngẩng đầu lên, trả lời.

- Không phải chìa khóa anh đặt trên bàn đó sao?

Điềm Tâm nhìn thoáng qua chùm chìa khóa đang đặt trên bàn, không hiểu hỏi.

- Cậu ta đang tìm chìa khóa nhà Thẩm Tâm.

Trần Diệc Nhiêu hừ lạnh một cái, khinh thường nói:

- Sao thế? Mới sáng sớm đã bị bạn gái nhỏ đuổi ra khỏi nhà rồi sao?

Lục Dật Tiêu đang xáo đông xáo tây, trong nháy mắt cứng đờ, ngẩng đầu lên, đôi môi mím chặt nhìn chằm chằm Trần Diệc Nhiên, rốt cuộc cũng hừ một tiếng trả lời:

- Sao có thể chứ? Chỉ là sau khi ra ngoài mình không mang chìa khóa, sợ lúc gõ cửa lại đánh thức điếm tâm nhỏ, vậy nên mới đến văn phòng tìm chìa khóa đây.

- À.

Trần Diệc Nhiên gật đầu vẻ như hiểu rõ, đưa tay phui phui bộ âu phục màu xám tro, lạnh nhạt nói:

- Nói như thế có nghĩa là đêm qua cậu bị đuổi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Giấu Không Được Tâm Ý (4)

Mắt Lục Dật Tiêu nheo lại, nhìn Trần Diệc Nhiên nửa ngày, rốt cuộc không nhìn được mà lạnh lùng không mặn không nhạt nói:

- Trần tổng gần đây công việc nhàn rồi sao, thậm chí còn có thời gian quan tâm đến chuyện tình cảm của tôi.

- Đâu có, nhờ phúc của Lục tổng, hôm qua miễn cưỡng được nghỉ ngơi một ngày.

Giọng điệu Trần Diệc Nhiên bình tĩnh, vẻ mặt như đang làm việc công nhân anh ta nói.

- Nghỉ ngơi một ngày công việc cũng không ít, Trần tổng quên mất phòng làm việc ở đâu rồi sao?

- Phòng làm việc của mình tất nhiên mình nhớ, chỉ là chìa khóa dự phòng của Lục tổng đoán chừng cũng không biết vứt ở đâu rồi.

Khóe miệng Trần Diệc Nhiên cong lên, giống như cười mà không uời vậy. Quay người mở cửa, vừa bước ra vừa nói:

- Lục tổng đừng tức mất công bức bối tìm kiếm, lần trước bạn gái nhỏ đến đã thuận tay lấy đi rồi.

- Em ấy đưa chìa khóa đi?

Lục Dật Tiêu vẻ mặt đầy kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía Điềm Tâm.

- Ha ha.

Điềm Tâm cười cười xấu hổ với Lục Dật Tiêu giọng nói yếu ớt:

- Anh Tiêu đừng nhìn em, em không biết gì hết.

Vừa dứt lời Điềm Tâm cũng biến mất sau cánh cửa. Lục Dật Tiêu nhìn Trần Diệc Nhiên và Điềm Tâm một trước một sau biến mất, không nhìn được mà đập mạnh xuống mặt bàn. Hai người này làm anh tổn thương thật đúng là hết sức lực, rất xứng.

Sau khi rời khỏi phòng của Lục Dật Tiêu, Điềm Tâm một đường chạy đến thang máy, nhìn thấy đèn thang máy sang lên, Trần Diệc Nhiên đã bước vào trong, cô vừa chạy vừa hét:

- Đợi em chút, anh Nhiên đợi em.

Trần Diệc Nhiên sau khi nghe thấy tiếng gọi của Điềm Tâm thì ngón tay trắng nõn thon dài nhanh chóng nhấn nút chờ.

- Cảm... Cảm ơn anh họ.

Điềm Tâm đã chạy đến mức thở không ra hơi, vừa vuốt vuốt lồng ngực vừa cố nở ra bộ dáng tươi cười với Trần Diệc Nhiên.

Vất vả lắm Điềm Tâm mới khôi phục được nhịp thở, nhanh nhất tại thichdoctruyen.com đang định nói gì với Trần Diệc Nhiên thì thang máy đã đi đến tầng 18.

Động tác của Trần Diệc Nhiên ưu nhã, bình tĩnh bước ra khỏi thang máy, đi thẳng về phòng làm việc của mình.

Điềm Tâm vội bước theo sát sau anh. Một buổi sáng, Trần Diệc Nhiên ngồi thần thờ bất động ngay ngắn trước mặt vi tính, ánh mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, đôi tay cũng không ngừng đánh chữ.

Điềm Tâm ngồi trên ghế sofa trong phòng tiếp khách, vừa xem sách, vừa cắn đầu bút len lén nhìn bộ dạng tập trung của Trần Diệc Nhiên.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ rọi vào, làm cả gian phòng trở nên ấm áp, trong phòng có bày mấy chậu cảnh, dưới ánh nắng thích thú đuổi cảnh ra đón.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Không Giấu Được Tâm Ý (5)

Trong văn phòng chỉ có tiếng đánh máy vang lên không dứt, mà đôi tay đang lướt trên bàn phím lại trắng nõn, thon dài rất xinh đẹp. Nắng chiều phủ xuống trên gương mặt anh, phát ra ánh sáng nhàn nhạt, giống như bản thân anh đang tỏa sáng vậy.

Điềm Tâm cảm thấy trong lòng cô Trần Diệc Nhiên luôn sáng chói như thế. Mãi đến khi xác nhận đến bản báo cáo cuối cùng, rốt cuộc Trần Diệc Nhiên mới thở dài một hơi, công việc của một tuần xem như đã gần xong, anh vươn tay vỗ vỗ bả vai mình, sau đó quay đầu nhìn lên cô gái nhỏ đang ngồi trên ghế sofa. Trách sao suốt một quãng thời gian lại không nghe thấy cô nói gì, hóa ra là ngủ quên rồi.

Trần Diệc Nhiên có chút bất đắc dĩ lắc đầu, đứng dậy khỏi ghế bước đến chỗ Diềm Tâm. Lúc dừng lại trước mặt cô, anh hơi cúi người nhìn gương mặt trắng nõn nhỏ nhắn kia.

Khuôn mặt cô tròn tròn, mang theo nét sung mãn của thiếu nữ, hồng hào, lông mi thật dài, cong vút bao trùm cả một đôi mắt to linh động. Cái mũi nhỏ tinh xảo, trong giấc mơ khẽ chun lại, đôi môi hồng phớt hơi cong lên, lộ ra dáng người sáng bóng.

- Em gái nhỏ.

Trần Diệc Nhiên có chút bất đắc dĩ thấp giọng nói, đưa tay véo véo gương mặt cô, không một chút thương hoa tiếc ngọc đánh thức cô.

- A... Anh Nhiên...

Điềm Tâm vừa mở mắt đã nhìn thấy gương mặt tuấn tú của Trần Diệc Nhiên chỉ cách mình một khoảng rất gần, chỉ là trên má truyền đến một cảm giác đau làm cô không kịp cảm khái mà thét lên:

- Mau buông ra, đừng véo nữa...

- Chỗ ngồi đọc sách mà em cũng ngủ được, đêm qua em ngủ không ngon giấc sao?

Trần Diệc Nhiên buông tay, không hề bất ngờ khi trên gương mặt trắng nõn hơi đỏ lên lưu lại vết véo... Giống như là dùng sức để véo vậy... Có điều điều đó thật sự không sai.

- Đương nhiên là không ngon giấc rồi..

Điềm Tâm xoa xoa gương mặt mình, nhỏ giọng lầu bầu. Hôm qua là lần đầu tiên cô ngủ lại nhà Trần Diệc Nhiên, trên chiếc giường lớn mềm mại lăn qua trở lại giăng co thật lâu cũng không thể nào ngủ được. Trong đầu đều là cảnh tượng buổi chiều lúc Trần Diệc Nhiên kéo cô lên giường thật xấu hổ.

- Sao thế? Lạ giường sao?

Trần Diệc Nhiên đứng thẳng người. Từ trên cao nhìn xuống cô, trong đôi mắt tĩnh mịch lộ ra nét ranh mãnh.

- Không có gì.

Điềm Tâm khôi phục lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn Trần Diệc Nhiên, lại nhìn bàn làm việc của anh một chút, nói tránh sang chuyện khác:

- Anh Nhiên, anh làm xong việc rồi à?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Không Giấu Được Tâm Ý (6)

- Ừ.

Trần Diệc Nhiên gạt đầu, tiện tay lấy chìa khóa xe trên bàn, rồi quay người nhìn Diễm Tâm nói:

- Đi thôi, đi ăn cơm trưa.
- Anh muốn mời em ăn sao?

Diễm Tâm đôi mắt trong suốt bỗng chốc sáng rực.

- Anh không mời em không lẽ em mời anh?

Trần Diệc Nhiên có chút buồn cười nhìn cô, ánh mắt của cô nhóc này giống như là một con cún nhỏ gào khóc chờ cho ăn vậy.

- Ha ha.

Diễm Tâm xấu hổ cười cười, nhìn Trần Diệc Nhiên nói:

- Hôm nay em không mang tiền, anh Nhiên mời em đợi lần sau em sẽ mời anh.

Trần Diệc Nhiên cười cười cũng không nói gì nữa, quay người bước ra khỏi phòng làm việc.

- Anh Nhiên, chúng ta ăn gì đây.
- Em muốn ăn gì.
- À... Em nghĩ mình muốn ăn đồ ngọt.
- Đó là thứ tráng miệng, anh hỏi em bữa chính.
- Bữa chính à... Em nghĩ em muốn ăn hầm xương, một nồi hầm thật lớn.
- Diễm Tâm, quả nhiên em là cún sao?

Trần Diệc Nhiên nhìn Diễm Tâm, phảng phất như điều mình nghĩ đúng là sự thật, trong đôi mắt không nhận được ý cười.

Diễm Tâm có chút ảo não ngẩng đầu, ánh mắt tươi cười của anh lọt vào mắt, giữa buổi trưa ấm áp có ánh nắng mặt trời sáng loáng như vậy, ánh mắt anh như muốn hòa tan người đối diện, trong nháy mắt đó Diễm Tâm đột nhiên có một loại cảm giác, đó là đời này cô chỉ thuộc về anh.

Ăn xong cơm trưa, Trần Diệc Nhiên đưa Diễm Tâm trở về, lúc đi ngang qua một tiệm bánh ngọt, Diễm Tâm nghiêng cả người ra khỏi xe, hét lên với Trần Diệc Nhiên:

- Đốt một chút, đốt một chút.

”Két“, Một tiếng, Trần Diệc Nhiên vội vàng đạp phanh xe, dừng lại ở ven đường.

- Sao thế?

Anh xoay đầu nhìn Diễm Tâm đầy vẻ nghi ngờ.

- Chờ em chút.

Diễm Tâm vội vàng mở cửa xe một đường chạy đến tiệm bánh ngọt kia. Trần Diệc Nhiên một tay vịn tay lại, tay còn lại quàng lên ghế bên cạnh, cúi đầu nhìn ra ngoài trên mặt lập tức xuất hiện đầy vạch đen.

Cô gái nhỏ này buổi trưa ăn chưa no sao? Rõ ràng anh nhớ cô đã ăn rất nhiều rồi mà?

Trần Diệc Nhiên không nhận được mà toát mồ hôi, sau đó cam chịu số phận mở cửa chỗ cạnh ghế lái cho cô.

- Cho anh Nhiên này.

Diễm Tâm vừa lên xe đã đưa một cái bánh ngọt cho Trần Diệc Nhiên. Anh sừng sốt một chút, sau đó đưa ray ra nhận, quay đầu bắt gặp bộ dáng rất hạnh phúc khi ăn của cô, không nhận được mà hỏi:

- Cái này cho anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Dõi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Không Giấu Được Tâm Ý (7)

- Đúng vậy.

Điềm Tâm vừa ăn bánh ngọt vừa liên tục gật đầu nói:

- Ăn ngon thật, anh Nhiên, em thích ăn nhất là bánh ngọt ô mai, tuy nhiên không biết anh thích ăn gì vậy nên em mua cho anh “Xảo khắc lực” đây, hình như nam sinh nhiều người thích loại bánh này.

- Anh... Anh thích ăn ô mai.

Trần Diệc Nhiên nhìn bánh ngọt ô mai trong tay Điềm Tâm, trên mặt xuất hiện đầy vạch đen, ai nói nam sinh đều thích Xảo Khắc Lực chứ. Có nam sinh nào từng nói với cô rằng mình thích ăn Xảo Khắc Lực sao?

- Dạ?

Điềm Tâm sững sốt một chút, nhìn Trần Diệc Nhiên đang nhìn chăm chăm chiếc bánh ngọt trong tay mình, lại cúi đầu nhìn chiếc bánh ngọt mình đã cắn một miếng, suy nghĩ một chút sau đó xoay người mở cửa xe nói:

- Để em đi mua lại cho anh một cái là được rồi, để em cầm Xảo Khắc Lực giùm anh, lát nữa em ăn nó.

- Không cần.

Trần Diệc Nhiên nhàn nhạt mở miệng, đưa tay bắt lấy cổ tay Điềm Tâm, kéo chiếc bánh ngọt ô mai cô đã cắn một miếng đến, sau đó nhét chiếc Xảo Khắc Lực vào trong tay cô, nhìn cô nói:

- Anh ăn cái này là được rồi.

- ...

Điềm Tâm cúi đầu nhìn Xảo Khắc Lực trong tay mình, lại ngẩng đầu nhìn Trần Diệc Nhiên, anh vậy mà tự nhiên bắt đầu ăn chiếc bánh ngọt ô mai kia. Như vậy... Như vậy... coi như là gián tiếp hôn môi sao? Gương mặt Điềm Tâm trong nháy mắt đỏ lên.

- Sao không ăn?

Trần Diệc Nhiên cắn một miếng bánh ô mai, sau đó xoay đầu nhìn Điềm Tâm, phát hiện cô vẫn đang ngơ ngác nhìn mình, trên gương mặt trắng nõn xuất hiện màu hồng, thoạt nhìn rất đáng yêu.

- À... Không có gì.

Điềm Tâm thoáng phục hồi tinh thần lặng lẽ cúi đầu gặm chiếc bánh Xảo Khắc Lực trong tay, vị Xảo Khắc Lực vốn có chút đắng không biết tại sao vào trong miệng lại biến thành vị ngọt của ô mai.

Trần Diệc Nhiên cắn hai ba miếng, sau khi hết chiếc bánh ngọt kia thì tiện tay rút một tờ khăn giấy lau tay, sau đó nhìn Điềm Tâm cười cười hỏi:

- Bây giờ lái xe tiếp được chưa?

- Ồ... Được ạ.

Gương mặt Điềm Tâm lại đỏ lên. Sau khi đưa Điềm Tâm về nhà, Trần Diệc Nhiên lại quay về công ty làm thêm giờ. Hai ngày nghỉ cuối tuần thoáng cái đã trôi qua.

Đợi đến sáng thứ hai Điềm Tâm đi học, Thẩm Tâm đã ngồi ở bàn làm bài tập vật lý rồi. Thấy Điềm Tâm mang ba lô lao đảo bước đến, Thẩm Tâm dừng cây bút trong tay lại, đôi mắt xinh đẹp thâm sâu hít mắt nhìn Điềm Tâm chăm chăm, giọng nói trong trẻo mang theo tia ranh mãnh nói:

- Cục cưng bé nhỏ, ngày nghỉ hết rồi nhì?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Không Giấu Được Tâm Ý (8)

Điềm Tâm cúi đầu, nhìn thoáng qua Thẩm Tâm đang ngồi phía trên, thấp giọng thở dài một hơi, sau đó kéo ghế ngồi xuống, đặt ba lô lên bà học, không nói lời nào.

- Sao thế? Ở chung với anh Nhiên không vui sao?

Thẩm Tâm nhìn Diêm Tâm như vậy thì kinh ngạc hỏi, lại không nhìn được mà cúi sát cô, chọc chọc lên bờ vai Diêm Tâm.

- Diêm tâm, cậu nói xem tại sao tớ lại không thể giống cậu chứ. Sớm nhận ra Trần Diệc Nhiên. Vậy thì tớ cũng có thể thừa dịp lúc anh ấy còn nhỏ, ra tay sớm hơn một chút. Đến bây giờ cũng sẽ giống như cậu với Lục Dật Tiêu vậy, xem như là thanh mai trúc mã, không suốt ngày bị anh ấy xem như đứa trẻ nữa...

Điềm Tâm phì cười nhìn Thẩm Tâm, từ sau khi Trần Diệc Nhiên đưa cô về nhà cũng không hề liên hệ với cô.

Dù trong lòng cô biết Trần Diệc Nhiên cũng chỉ xem cô như một đứa trẻ, thế nhưng nghĩ đến Thẩm Tâm và Lục Dật Tiêu cũng chênh nhau bảy tuổi, thế nhưng anh ta lại không hề câu nệ, trong nội tâm cô cũng có chút khổ sở.

- Coi như xong. Tốt xấu gì bây giờ cậu cũng là một cô gái mười sáu tuổi. Trần Diệc Nhiên nhìn cậu như học sinh tiểu học, cậu muốn quen anh ta sớm hơn vài năm, đoán chừng anh ta sẽ xem cậu như trẻ sơ sinh vậy.

Thẩm Tâm trừng mắt với Diêm Tâm một cái, cốc đầu cô một cái rồi nói tiếp:

- Đừng có ước muốn những điều không thực tế như thế, không phải ai cũng như tớ với Lục Dật Tiêu, quen biết nhau từ nhỏ.

- Bố mẹ cậu lúc đó không phải...

Điềm Tâm nhếch môi, chẳng lẽ thanh mai trúc mã còn dựa vào gien di truyền nữa sao? Nghĩ đến bộ đồ lót Trần Diệc Nhiên mua cho mình, Diêm Tâm cười khổ một cái nói:

- Coi như xong rồi, hiện tại dù gì tớ cũng là một thiếu nữ, vậy mà Trần Diệc Nhiên lại xem tớ như trẻ sơ sinh vậy.

- Sao thế?

Thẩm Tâm tò mò nhìn Diêm Tâm, sau đó đưa ngón trỏ đỡ cằm Diêm Tâm một cái, xem xét một chút sau đó chặc lưỡi nói:

- Lại bị Trần Diệc Nhiên làm tổn thương sao? Không phải anh ta ra ngoài mua đồ lót cho cậu sao?

- Đừng nhắc đến chuyện này...

Điềm Tâm chớp đôi mắt to tròn, nhìn Thẩm Tâm buồn rầu nói:

- Vừa nhắc tới tớ đã thấy đau lòng.

- Đúng là bị tổn thương thật sao?

Thẩm Tâm thu lại ngón tay của mình, nhìn Diêm Tâm sau đó an ủi nói:

- Đến đây nào, nói xem, để tớ an ủi cậu một chút.

- ...

Điềm Tâm có chút thín lạng nhìn Thẩm Tâm, chần chờ một chút, sau đó không xác định mà hỏi:

- Cậu xác định là đồ dành tớ chứ không phải cười trên nỗi đau của tớ chứ?

- Ha ha, đã bị cậu nhìn thấu rồi.

Thẩm tâm cong đôi mắt xinh đẹp, giống như tiểu hồ ly giáo hoạt vậy:

- Diêm Tâm, sau khi thích Trần Diệc Nhiên chỉ số thông minh của cậu tăng lên không ít đâu.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Dõi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Không giấu được tâm ý (9)

Chương 29: Không giấu được tâm ý (9)

- ...

Điềm Tâm lập tức im lặng, nhìn Thẩm Tâm, lại không nhìn được mà đưa tay đấm lên cánh tay cô ấy một cái, nói:

- Bởi vì phát hiện bụng dạ của hai người đều đen tối như nhau.

- Ài, đáng tiếc tớ không phải là Trần Diệc Nhiên, bằng không tớ đã sớm bắt lấy tiểu yêu tinh như cậu bỏ vào túi rồi.

Thẩm Tâm nhìn Diễm Tâm cười đầy vô tội, nghĩ lại thấy có chút xót hương cho bản thân, sau đó vuốt vuốt mái tóc xõa ra tai, thờ dãi nói:

- Cậu nói xem nếu tớ là đàn ông có phải hay không cậu cũng làm việc nghĩa không chùn bước, khăng khăng yêu mình tớ?

- Thẩm đại tiểu thư, cậu đừng tự luyện như vậy nữa, rốt cuộc là giống ai thế?

Điềm Tâm thật sự không chịu được cái giọng nói kia, dứt khoát quay đầu đi, mở ba lô ra lấy một quyển sách ra đọc, quyết không chú ý đến cô ấy nữa.

- Đừng như vậy mà, cục cưng bé nhỏ.

Thẩm Tâm vội vàng khôi phục dáng vẻ bình thường của mình, kẻ sát mặt Diễm Tâm nhỏ giọng nói:

- Cậu còn chưa nói Trần Diệc Nhiên làm gì để cậu tổn thương đấy.

- ...

Động tác của Diễm Tâm khựng lại, cô liếc mắt nhìn Thẩm Tâm một cái. Thẩm Tâm xấu hổ cười hắc hắc hai tiếng, thế nhưng vẫn kiên nhẫn nhìn chăm chăm cô:

- Thẩm Tâm, hai ta xem như là thanh mai trúc mã từ nhỏ lớn lên bên nhau, từ nay về sau hai chúng ta cứ ở bên nhau là được rồi, từ nay tớ sẽ không đi theo Trần Diệc Nhiên nữa, thế nào hả?

Điềm Tâm xoay đầu lại, đôi mắt trong suốt nhìn chăm chăm Thẩm Tâm, thấp giọng hỏi:

- Coi như xong, cậu không đuổi kịp Trần Diệc Nhiên thì thôi, tớ còn Lục Dật Tiêu, nếu để anh ấy nghe được cậu nói những lời nói này cẩn thận về sau sẽ không để cậu đến cao ốc điện tử EROS nữa đấy.

Thẩm Tâm không nhìn được mà che miệng cười trộm, đầy yêu thương mà xoa đầu Diễm Tâm.

- Ân ái của mức.

Điềm Tâm tròn mắt trừng với Thẩm Tâm, sau đó không nhìn được mà hăm mộ nói:

- Ài, thật tốt. Vì tại sao cậu không cần tốn sức làm cho Lục Dật Tiêu luôn chung thủy với cậu như vậy. Mà cậu cũng thích Lục Dật Tiêu, tại sao lại cứ hành hạ anh ấy vậy.

- Bởi vì tớ thấy bộ dáng ủy khuất của anh ấy rất đáng yêu.

Thẩm Tâm híp mắt cười nhìn Diễm Tâm nói, đôi môi hồng mọng cong lên một cách xinh đẹp.

- Vậy cậu nói đi, có thể nào Trần Diệc Nhiên cũng thích tớ, thế nhưng bản thân lại không thể chấp nhận không?

Điềm Tâm chớp một đôi mắt to, trông chờ câu trả lời của Thẩm Tâm.

- Ha ha, cậu suy nghĩ nhiều rồi.

Thẩm Tâm nhìn Diễm Tâm cười lạnh, sau đó chọc chọc vào cánh tay cô nói:

- Tốt rồi, đừng nói mãi đề tài này nữa, nói nhanh đi Trần Diệc Nhiên hành hạ gì cậu vậy?

- Ài... Anh ấy ra ngoài mua cho tớ... Kết quả mua về một bộ đồ lót màu hồng của con nít, hơn nữa sau khi giặt rồi sấy khô nó co lại đoán chừng chỉ có mấy cô nhóc năm tuổi mới mang vào được.

Điềm Tâm thở dài một hơi, rõ ràng là một chuyện rất ngọt ngào thế nhưng cứ nhắc đến là lại thấy chua xót đến mức muốn rơi nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở WwW.EbookFull.Net.

Chương 30: Không giấu được tâm ý (10)

Chương 30: Không giấu được tâm ý (10)

- Ha ha, trẻ con sao?

Thẩm Tâm không nhịn được mà bật cười:

- Điều này không giống với việc Trần Diệc Nhiên có thể làm nha, có lẽ anh ta thật sự không đáng tin như vậy sao?

- Thật sự là anh ta làm thế đó.

Điềm Tâm rất tức giận mà nhìn cô, rất phiền muộn nói:

- Kỳ thật lúc đó tớ cũng muốn hỏi anh ấy một câu, tại sao không mua nội y mà lại chỉ mua đồ lót, chẳng lẽ anh ấy nghĩ tớ không cần mang nội y sao? Chỉ là... không dám hỏi.

- Ha ha ha ha.

Thẩm Tâm cười đến mức bò lăn ra bàn, cô đưa tay xoa xoa nước mắt bên khóe mi, sau đó vỗ vỗ vai Điềm Tâm, thở hắt hắt nói:

- May mà cậu không có vấn đề gì bằng không thì anh ta đã mua đến cho cậu một chiếc áo lót nhỏ nhắn nữa rồi, ha ha...

- Cậu không đã kích tớ sẽ chết sao?

Điềm Tâm trừng mắt với Thẩm Tâm, sau đó thì quay đầu đi, cũng không để ý đến cô nữa.

- Đừng như thế, Điềm Tâm đừng giận.

Thẩm Tâm thật vất vả mới ngưng cười được, nhìn vẻ mặt phiền muộn của Điềm Tâm, vội vỗ vỗ cánh tay cô nói:

- Vậy cậu ở nhà anh ta, trừ việc đen đui này ra có xảy ra chuyện gì làm cậu xấu hổ tim đập nhanh không hả?

- Không có.

Điềm Tâm tức giận liếc mắt nhìn cô một cái, trong đầu lại hiện lên cảnh lúc Trần Diệc Nhiên kéo mình lên giường.

- Không thể nào, nhìn cậu xấu hổ như vậy...

Thẩm Tâm nhìn gương mặt đã đỏ ửng lên của Điềm Tâm thì càng thấy buồn cười hơn.

- Điềm Tâm, chào buổi sáng nhé.

Một giọng nói trong trẻo vang lên sau lưng hai người. Điềm Tâm quay đầu lại thì thấy một dáng người đang đi từ cửa lớp bước về các cô.

- Tô Việt, chào buổi sáng.

Điềm Tâm nhìn cậu ta cười cười.

- Tô Việt, vì sao chỉ chào mỗi Điềm Tâm thế?

Thẩm Tâm xấu xa nhìn Tô Việt cười cười, ranh mãnh nói:

- Lần nào cũng xem nhẹ tớ.

- Thẩm Tâm, chào buổi sáng.

Tô Việt xấu hổ quay đầu đi, nhìn Thẩm Tâm cười cười trên gương mặt cũng xuất hiện một màu đỏ ửng.

- Chào buổi sáng, xem ra trong mắt cậu chỉ có mỗi Diễm Tâm thôi nhỉ?

Thắm Tâm nhìn bộ dáng quần bách của Tô Việt thì không nhận được mà tiếp tục trêu chọc cậu ta.

-...

Sắc mặt Tô Việt đã đỏ gò càng thêm đỏ hơn, đôi mắt quét đến chỗ Diễm Tâm, sau đó thì cúi đầu lấy sách vở ra, cũng không nói gì nữa.

- Thắm Tâm.

Mặt Diễm Tâm xuất hiện đầy vạch đen nhìn cô.

- Sao hôm nay cứ cần tở vậy Thắm Tâm, cậu không phải là điểm tâm luôn cần tở chứ?

Thắm Tâm lại nhìn Tô Việt có chút xin lỗi, cũng không trêu chọc cậu ta nữa, mà quay lại liếc mắt với Diễm Tâm.

- Lục Dật Tiêu nhà cậu nói, chỉ một mình anh ấy mới có thể gọi điểm tâm.

Diễm Tâm cũng học theo bộ dáng của cô, nhìn cô trừng mắt nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Phù rề cùng phù dâu (1)

Chương 31: Phù rề cùng phù dâu (1)

- Anh ta làm gì vậy...

Ngay khi Thắm Tâm muốn nói tiếp, chủ nhiệm lớp đã đi tới trước cửa phòng học.

- Tốt. Các em học sinh bắt đầu học thôi.

Chủ nhiệm lớp cầm quyển sách, ngồi xuống chiếc bàn bên cạnh bục giảng rồi thuận miệng nói. Diễm Tâm lè lưỡi về phía Thắm Tâm, sau đó lấy cuốn sách giáo khoa bắt đầu nghiêm túc đọc.

Cứ như vậy hai tháng sau khai giảng trôi qua, cũng làm quen được với trường cấp 3 bận rộn, Diễm Tâm nằm ở trên giường nhìn bóng đèn treo trên trần nhà, sau đó cầm điện thoại mở đến tên Trần Diệc Nhiên. Sau lần ở lại nhà anh, đã rất lâu rồi cô chưa gặp lại anh, lúc này lại là thời gian thi giữa kỳ, Thắm Tâm không đi qua khoa kỹ thuật tìm Lục Dật Tiêu, cô lại càng không có lý do để đi qua khoa đó nữa rồi. Thế nhưng... Diễm Tâm trở mình, khuôn mặt vui vào trong đầu gối, coi như là Thắm Tâm không đi qua khoa kỹ thuật tìm Lục Dật Tiêu thì anh ta cũng sẽ đi tìm cô ấy.

Nhưng là Trần Diệc Nhiên... cô thích anh mà anh cũng không biết, thậm chí còn xem cô như một đứa bé trẻ nên càng không có khả năng tới nơi này tìm cô rồi.

Diễm Tâm thở dài một hơi, thích một người nhưng ngay cả việc tìm có nói chuyện phiếm cũng không có, chỉ có thể trong im lặng nhìn số di động của anh, cảm giác này... thật sự rất khó chịu. Nghĩ đến như vậy, Diễm Tâm bất giác liền ngủ quên.

Sáng hôm sau vừa rời giường, mẹ Diễm Tâm đang nấu bữa sang ở trong nhà bếp, vừa thấy Diễm Tâm còn chưa tỉnh ngủ đi vào nhà vệ sinh liền lớn tiếng hỏi cô:

- Diễm Tâm, hôm nay chủ nhật con có đi học hay không?

- Dạ?

Diễm Tâm mơ mơ màng màng nhìn mẹ, chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, sau một hồi lâu mới lác đầu:

- Chủ nhật không có tiết, mẹ quên rồi sao? Nhưng mà buổi tối phải tự học.

- Cái gì mà tối chủ nhật tự học...

Mẹ Diễm Tâm làm bầm một tiếng, sau đó tắt bếp lửa, đi theo đằng sau Diễm Tâm vào nhà vệ sinh, nhìn thấy bộ dạng đánh răng mắt nhắm mắt mở, gật gù của cô, lầu bầu nói:

- Chủ nhật chị họ của con kết hôn rồi, còn muốn con đi cùng mẹ, nếu như con muốn tới lớp học buổi tối thì mẹ sẽ đợi con trở về rồi đi.

- Chị họ kết hôn?

Trong nhát mắt, đôi mắt Diễm Tâm sáng lên, cô vội vàng ngậm một ngụm nước, rồi nhổ bọt trong miệng ra, sau đó hưng phấn nói:

- Con muốn đi, con muốn đi! Con muốn đi làm phù dâu!

- Không phải con muốn tới lớp học buổi tối sao?

Về mặt của mẹ nhìn cô không chịu nổi, khẽ nói:

- Trước tiên hãy rửa miệng sạch sẽ rồi nói chuyện với mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Phù rể cùng phù dâu (2)

Chương 32: Phù rể cùng phù dâu (2)

- Dạ.

Diễm Tâm nhanh chóng hoàn thành động tác đánh răng rửa mặt, sau đó lau sạch sẽ gương mặt, nói với mẹ:

- Tự học buổi tối có thể xin phép nghỉ một buổi, dù sao tự học buổi tối cũng không phải là đi học, cũng chỉ là lên đó làm bài, con cam đoan sẽ làm xong bài tập mới đi làm phù dâu cho chị họ, có được không?

Mẹ Diễm Tâm suy nghĩ một lúc, sau đó gật đầu nói:

- Vậy cũng được, nhưng mà thứ bảy chúng ta phải qua đó, hôn lễ của chị họ con tổ chức ở thành phố N, sáng sớm chủ nhật nhà chủ rể còn muốn đi đón dâu, làm phù dâu cũng không phải chuyện dễ dàng, sẽ là một ngày vất vả đấy.

- Không sao mà, con không sợ vất vả!

Lòng Diễm Tâm đầy hưng phấn nói với mẹ, bắt ngò đi lên ôm mẹ rồi hôn một cái, nói:

- Mẹ, con yêu mẹ quá đi!

- Được rồi, mau đi ăn sáng đi, kéo một lát đến muộn.

Mẹ Diễm Tâm có chút không chịu nổi, tay lau mặt cười nói với cô

- Dạ.

Diễm Tâm hí hóp cười vui vẻ chạy về phía bàn ăn.

Vào lúc tan học giữa giờ, Diễm Tâm vô cùng buồn chán nằm bò ở trên bàn học, nhìn ngày ở trên di động, than thở nói:

- Hôm nay mới thứ tư, tại sao chủ nhật còn chưa tới...

- Làm gì vậy? Chủ nhật có việc gì sao??

Thẩm Tâm nghe được tiếng gào thét của người nào đó, quay đầu lại nhìn Diễm Tâm, đôi mắt tò mò hỏi.

- Đúng vậy, Chủ nhật này chị họ tớ kết hôn, tổ chức ở thành phố N, mời tớ đi cùng mẹ!!

Diễm Tâm thoáng cái từ trên bàn học bò lên, cười hi hi nói với Thẩm Tâm.

- Được đi cùng mẹ cậu nha!

Thẩm Tâm gật đầu nói:

- Vậy đến lúc đó cậu ăn mặt xinh đẹp một chút, nói không chừng trong hôn lễ còn có thể gặp được một anh phù rể đẹp trai, đến lúc đó bắt anh ta đem về luôn một lần.

- Trong lòng tớ chỉ Trần Diệc Nhiên đẹp trai nhất!

Điềm Tâm mở trừng hai mắt, vừa nhắc tới cái tên này, khóe miệng không nhịn được mà cong lên.

- Đẹp trai thì thế nào, anh ta coi cậu như một đứa con nít, hơn nữa còn là đứa trẻ mang chiếc quần lót Đô-rae-mon.

Thẩm Tâm liếc cô một cái, lại nói:

- Hãy nhìn sự thật đi, còn phải tung lưới bắt nhiều cá, tương lai phía trước tươi sáng, việc gì cứ khẳng khẳng thích mãi Trần Diệc Nhiên?

- Cậu cũng không phải mới mười sáu sao? nói giống như cậu hay lắm.

Điềm Tâm có chút buồn bực nhìn Thẩm Tâm, nhỏ giọng oán trách:

- Cái kia... cậu cũng cứ khẳng khẳng thích Lục Dật Tiêu đấy thôi.

- Cục cưng bé nhỏ, tớ thật muốn dạy cậu một bài học mà! Chính là Lục Dật Tiêu đối với tớ như thế chứ không phải là tớ đối với anh ta khẳng khẳng một mực.

Thẩm Tâm nhéo lấy khuôn mặt Điềm Tâm, tủm tỉm nói:

- Nếu tớ không ra tay bắt lấy tên yêu nghiệt Lục Dật Tiêu này, bỏ mặc hắn đi ra ngoài kia dụ dỗ những cô gái ngây thơ như hoa như ngọc, làm gì có bao nhiêu người ngu ngốc như cậu nhất quyết đối với anh ta si tâm như thế. Vì vậy nói tóm lại, tớ đang tạo phúc cho xã hội.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Phù rể cùng phù dâu (3)

Chương 33: Phù rể cùng phù dâu (3)

- ...

Điềm Tâm nhìn thẳng vào Thẩm Tâm hồi lâu, rốt cuộc thất bại xuống giọng:

- Aiz, cậu đừng như vậy, có chuẩn bị lễ phục phù dâu hay chưa?

Thẩm Tâm cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Điềm Tâm, đôi mắt chứa đựng mong chờ.

- Làm phù dâu cũng phải mặc lễ phục?

Nét mặt Điềm Tâm hiện lên vẻ buồn bực, cô quay đầu nhìn Thẩm Tâm, thanh âm mỏng nhẹ nói:

- Không phải là tớ chỉ cần đứng ở bên cạnh cô dâu là được rồi sao?

- Cậu bị ngốc à?!

Thẩm Tâm ấn nhẹ đầu của cô một cái, khẽ nói:

- Người ta kết hôn chính là việc đại sự, đến lúc đó đều có người chụp ảnh, cậu đừng ngốc mà mặc luôn áo thun với quần Jean, cậu không sợ bị mất mặt nhưng chẳng lẽ chị họ của cậu chịu được?

- Chuyện này...

Điềm Tâm ngẩn ngơ, khóe miệng nhịn không được giật giật, sau đó vò cái đầu của mình nói:

- Thế nhưng tớ không có lễ phục

- Haha, tớ biết rõ cậu sẽ không có để chuẩn bị, yên tâm đi chuyện này cứ giao cho mình!

Điềm Tâm có chút buồn bực nhìn Thẩm Tâm, muốn hỏi cô ấy công việc của một phù dâu là như thế nào nhưng khi nhìn Thẩm Tâm nghiêm túc nghĩ về chuyện lễ phục, đành gác lại chờ tan học rồi mới hỏi. Nhưng tiếc rằng sau khi tan học, Điềm Tâm cứ thế mà quên mất chuyện này.

Một trong những truyền thống quang vinh của thành phố Z chính là: Thứ bảy cam đoan không được nghỉ, Chủ nhật không chắc sẽ được nghỉ. Cũng may Điềm Tâm đã sớm báo với thầy chủ nhiệm, buổi chiều thứ bảy vừa tan học cô đã vội vàng thu dọn sách vở, chạy ra khỏi trường học.

- Điềm Tâm! Cậu chờ một chút.

Thẩm Tâm kịp thời bắt lấy tay Điềm Tâm, vẻ mặt như kẻ trộm cười gian xảo đưa ra một cái túi sau đó vỗ vào bả vai cô, nói:

- Trong hôn lễ cậu nhất định phải biểu hiện cho tốt, đừng để cho chị họ cậu mất mặt. Còn nữa, chú ý có phù rể nào đẹp trai nhớ bắt anh ta lại đem về một lần. Tớ chờ tin tốt của cậu!

- Đây là cái gì?

Điềm Tâm nghi ngờ nhìn chiếc túi trong tay, đang chuẩn bị mở ra xem thì Thẩm Tâm giữ tay cô lại, nói:

- Khoan hãy mở ra, đây là lễ phục tớ chuẩn bị cho cậu, đến lúc đó cậu hãy mặc, bằng không bộ váy sẽ bị nhăn, khi đó rất khó coi.

- À, được rồi!

Điềm Tâm gật đầu không chút nghi ngờ gì, ôm chầm lấy Thẩm Tâm đặt trên mặt cô ấy một nụ hôn, nói:

- Điềm Tâm bé nhỏ, yêu cậu chết mất!

- Được rồi, trong lòng cậu chỉ có Trần Diệc Nhiên thôi, đừng làm như tớ không biết!

Thẩm Tâm mắng yêu Điềm Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Phù rể cùng phù dâu (4)

Chương 34: Phù rể cùng phù dâu (4)

- Haha...

Điềm Tâm cười có chút xấu hổ, khoát tay với Thẩm Tâm rồi vội vàng đi thẳng.

Bên ngoài trường học, ba mẹ Điềm Tâm đang đứng chờ, trông thấy cô vừa bước ra ngoài thì mẹ cô đã vẫy tay. Thấy vậy, Điềm Tâm tranh thủ thời gian chạy nhanh qua đường. Mẹ Điềm Tâm vừa mở cửa xe vừa cầm lấy cặp xách và túi đựng lễ phục của cô, kỳ quái hỏi:

- Đây là cái gì?

- Là Thẩm Tâm giúp con chuẩn bị lễ phục.

Điềm Tâm vào ngồi trong xe, quay sang giải thích với mẹ:

- Cậu ấy còn nói với con ngàn vạn lần đừng mặc áo thun và quần jean đứng bên cạnh chị họ, bằng không thì sẽ làm cho chị họ mất mặt.

- Đứa nhỏ này quả thật rất chu đáo

Mẹ Điềm Tâm cười nhẹ rồi ngồi vào trong xe, nói tiếp với cô:

- Kỳ thật lúc trước chị họ của con gửi cho hai nghìn để đưa con đi mua lễ phục, vốn định đến thành phố N mới dẫn con đi dạo phố cho con nhìn qua một lượt, nếu như Thẩm Tâm đã chuẩn bị cho con thì cứ giữa lấy hai nghìn để tiêu vặt đi.

- Thật sao?

Về mặt Diễm Tâm vui vẻ nhìn mẹ của mình, cao hứng nói:

- Đây thật sự là tiền từ trời rơi xuống !

- Đừng có nghĩ là tiền từ trời rơi xuống, con cho rằng làm phù dâu rất dễ dàng sao ? Tối hôm nay con phải ở nhà chị họ, nhớ ngủ sớm một chút, sáng mai ba giờ rưỡi đã phải thức dậy trang điểm, sáu giờ đoàn xe đón dâu sẽ đến.

- Ba giờ rưỡi phải rời giường ?!

Miệng Diễm Tâm thoáng một cái biến thành chữ 0

- Không phải sáu giờ mới đón dâu sao, vì sao phải thức dậy sớm như vậy ...

- Đứa trẻ này !

Mẹ Diễm Tâm lắc đầu nói:

- Cô dâu trang điểm, làm tóc thì phù dâu cũng phải trang điểm, còn dì Hai, dượng Hai của con nữa. Cũng nên chuẩn bị một chút, còn phải chụp ảnh nhiều người.

- Chỉ có kết hôn thôi cũng phiền toái như vậy ...

Diễm Tâm nhin không được tặc lưỡi, nói:

- Con cho rằng chỉ cần mặc áo cưới vào đứng đấy là được rồi.

- Con bé này, chờ đến khi con kết hôn thì sẽ biết ngay thôi, cái ngày đó so với chiến tranh quả không khác biệt.

Mẹ Diễm Tâm có chút bất dĩ lắc đầu.

- Ai ya, từ giờ cho đến khi con kết hôn còn rất lâu, mẹ nói chuyện này làm gì.

Diễm Tâm có chút xấu hổ nhìn mẹ mình, trong đầu không tự chủ được mà nhớ tới bóng dáng của Trần Diệc Nhiên.

- Nói đến chuyện kết hôn, mẹ nhớ con trai nhà bác Trần của con. Chính là cái người trước kia con gọi bằng chú đấy.

Mẹ Diễm Tâm như nhớ ra cái gì đó, quay sang cười nói với cô:

- Gọi là Trần Diệc Nhiên đi, người anh họ này của con lớn lên thật sự tuấn tú, còn rất lịch sự nữa, công việc cũng ổn định, mẹ nghe nói cậu ta vừa mới tốt nghiệp đại học đã được công ty cao ốc điện tử EROS mời làm việc với mức lương cao, trở thành quản lý ở đó khiến bác Trần của con vô cùng cao hứng. Nhưng lại đáng tiếc là anh họ của con chưa có bạn gái, bác Trần còn kêu mẹ thấy được cô gái nào tốt thì giới thiệu cho cậu ấy

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Phù rể cùng phù dâu (5)

Chương 35: Phù rể cùng phù dâu (5)

- Anh họ ?

Trong lòng Diễm Tâm nhộn nhạo, nhưng vẫn bày ra bộ dáng giả vờ không để ý nói:

- Dù sao anh họ cũng mới tốt nghiệp, hơn nữa còn rất trẻ, gấp gấp tìm bạn gái kết hôn làm gì ?

- Cậu ta sao có thể còn nhỏ, mẹ nhớ là so với con lớn hơn bảy tuổi, năm nay con mười sáu thì cậu ta cũng đã hai mươi ba rồi.

- Ai ya, chuyện tình cảm thì không thể gấp gấp, dưa hấu xanh không ngọt

Diễm Tâm bày ra vẻ đắc ý, rung đùi nói.

- Nhóc con, biết cái gì hả ?

Mẹ Diễm Tâm trông bộ dạng đặc ý của cô, nhin không được bật cười thành tiếng

- Con không còn là một đứa trẻ rồi...

Diễm Tâm đầu đầy hắc tuyến nhìn mẹ cười nhạt, tâm tình ảm đạm nói:

- Đợi qua sinh nhật lần này con cũng có thể đi làm CMND.

- Ô, hóa ra như vậy

Trong phút chốc mẹ cô bùng tỉnh, nhìn thấy ánh mắt Diễm Tâm có một loại cảm giác, nói:

- Con gái nhà chúng ta sắp trưởng thành rồi, không để ý đứa trẻ này đã lớn như vậy.

- ...

Diễm Tâm không nói gì.

Lộ trình từ thành phố Z tới thành phố N dài khá khoảng tầm hai giờ, từ đầu cha của Diễm Tâm đã tập trung lúc lái xe, không hề có ý chen vào cuộc nói chuyện của hai mẹ con. Trong phút chốc, Diễm Tâm cảm thấy có chút mệt mỏi, mắt nhìn qua điện thoại một chút. Bây giờ đã sáu giờ tối, không biết Trần Diệc Nhiên tan tầm hay chưa...

Đôi khi, thậm chí thương một người nhưng ngay cả gửi một tin nhắn hay gọi một cuộc điện thoại đều không có, chẳng lẽ khoảng cách giữa anh và cô thật sự lớn như vậy sao?

Diễm Tâm nghiêng đầu nhìn bên ngoài cửa xe, những ngọn đèn đường chạy dài theo cung đường uốn lượn, sắc đèn vàng mờ nhạt hắt hui, bóng đổ xuống mặt đường trong đêm tối khiến lòng cô chợt chùng xuống, không biết có cách gì để khiến Trần Diệc Nhiên để tới cô. Xe chạy băng băng trên đường với tốc độ cao, cảm giác thùng xe cũng lao đảo, Diễm Tâm không để ý liền tựa đầu vào cửa sổ xe, chìm vào giấc ngủ. Vừa đến thành phố N, cha Diễm Tâm cùng hai người quyết định buổi tối sẽ ở tại khách sạn, sau đó đến nhà hàng ăn một chút gì đó, tiếp theo sẽ đưa Diễm Tâm tới ở nhà chị họ.

- Diễm Tâm, em tới rồi!

Trước khi đến đây, Diễm Tâm đã gọi điện báo trước cho chị họ, cho nên cô ấy rất sớm đã mở cửa chờ Diễm Tâm.

- Chị họ!

Diễm Tâm ngẩng đầu nhìn thấy chị họ đang đứng ở trên cầu thang, cười tươi với cô

- Mau vào đi!

Hàn Ngọc Oánh cúi người đi dép vào, hưng phấn chạy đến xe của bọn họ đang đỗ trước mặt, nhìn thấy trong xe là cha mẹ của Diễm Tâm liền tùm tùm cười nói:

- Di nhỏ, dưỡng nhỏ! Đã lâu không gặp, hai người mau vào ngồi một chút.

- Ngọc Oánh, chúc mừng con!

Mẹ Diễm Tâm lên tiếng, bước xuống xe chờ cha Diễm Tâm đi đỗ xe ở phía sau mới cùng nhau đi đến chỗ Hàn Ngọc Oánh.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Phù rể cùng phù dâu (6)

Chương 36: Phù rể cùng phù dâu (6)

- Di nhỏ, đã lâu không gặp mà đi vẫn còn xinh đẹp như vậy nha.

Về mặt Hàn Ngọc Oánh tràn đầy nụ cười hạnh phúc, thấy cha Diễm Tâm ở phía sau liền trêu đùa, nói:

- Dưỡng nhỏ vẫn rất đẹp trai như vậy, một chút thay đổi cũng không có!

- Sao có thể không thay đổi chứ, già cả rồi!

Cha Diễm Tâm lắc đầu, cười đáp trả

- Dượng nhỏ khiếm tốn rồi, di nhỏ, Diễm Tâm, mọi người ngồi nghỉ ở đây, con đi pha cho mọi người ấm trà, cha mẹ con vừa mới đi ra ngoài mua chút đồ, lát nữa sẽ trở lại.

Hàn Ngọc Oánh cười híp mắt nói với bọn họ, rồi đi vào nhà bếp. Diễm Tâm đưa mắt nhìn quanh phòng khách đã được trang trí, trên cửa sổ có dán lên chữ hỷ đỏ thắm, trên vách tường cũng treo mấy dải lụa màu cùng những chiếc lồng đèn màu đỏ. Vì vậy mà trong lòng cô len lỏi một cảm giác hân hỷ, thích thú. Sau một lúc, di hai cùng dượng hai của Diễm Tâm từ ngoài trở về, hai nhà nhân cơ hội này tâm sự một hồi lâu, trong chốc lát cha mẹ Diễm Tâm cũng tạm biệt đi về. Tiễn cha mẹ Diễm Tâm xong, Hàn Ngọc Oánh mở to mắt nhìn về phía Diễm Tâm, thần bí nói:

- Diễm Tâm, dẫn em đi xem phòng của chị.

- Được!

Diễm Tâm vô cùng cao hứng, vội vàng đứng dậy đi theo Hàn Ngọc Oánh.

Phòng ngủ của Hàn Ngọc Oánh ở lầu hai, trên cửa phòng có dán chữ hỷ đỏ thắm, đợi đến lúc Hàn Ngọc Oánh mở cửa phòng, Diễm Tâm bất ngờ nhìn hoa tươi cùng bong bong chất đầy phòng, cả người liền choáng váng.

- Xem có được không ?

Hàn Ngọc Oánh đi vào trong gian phòng, đứng bên cạnh đóa hoa bách hợp trắng nõn to lớn, nhìn Diễm Tâm cười.

- Rất đẹp!

Diễm Tâm dùng sức gật đầu, theo Hàn Ngọc Oánh đi vào trong, ánh mắt tỏ vẻ hâm mộ nói:

- Đợi đến lúc em kết hôn, chị nhất định phải nói cho em cách trang trí những thứ này đây.

- Ha !

Hàn Ngọc Oánh thoáng cái bật cười, cô đưa tay sờ đầu Diễm Tâm, ranh mãnh nói:

- Em mới mười sáu tuổi đã nghĩ đến chuyện kết hôn, nói cho chị biết là ai hả ?

- Nào có ai...

Diễm Tâm ngượng ngùng nhìn thoáng qua chị họ, khuôn mặt trắng nõn ngay lập tức đỏ ửng.

- Phản ứng như vậy, có phải là thẹn mẩn người nào rồi phải không ?

Hàn Ngọc Oánh nhìn thấy vẻ mặt thẹn thùng của Diễm Tâm, không nhịn được đẩy cánh tay cô, hỏi:

- Nói cho chị biết là người thế nào ?

- ...

Về mặt Diễm Tâm càng lúc càng đỏ bừng, sau nửa ngày mới hậm hực mở miệng nói

- Không có, dù sao cũng không có chuyện này.

- O, Diễm Tâm, không thấy lời này của em rất mâu thuẫn sao.

Hàn Ngọc Oánh cười đến mức sáng cả khuôn mặt, vỗ nhẹ đầu Diễm Tâm nói:

- Bây giờ em còn nhỏ cần phải nghiêm túc học tập, chờ đến khi trưởng thành lo cũng không muộn.

- Em cũng đâu còn nhỏ...

Diễm Tâm nhếch miệng, trong lòng đầy phiền muộn, không hiểu vì cái gì mọi người đều nói cô còn nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Phù rể cùng phù dâu (7)

Chương 37: Phù rể cùng phù dâu (7)

- Ủ, cũng không coi là nhỏ, lúc chị lớn như em đã cùng anh rể em sớm yêu rồi.

Hàn Ngọc Oánh suy nghĩ một chút, cười hì hì nói với Diễm Tâm:

- Nhưng cũng đừng học theo chị !

- Em biết rồi, có muốn học cũng học không được.

Diễm Tâm nhỏ giọng thì thầm.

- Ngoan, thời gian cũng không còn, mau đi ngủ sớm một chút, ngày mai ba giờ rưỡi còn phải thức dậy.

Hàn Ngọc Oánh nhìn xem bộ dạng có chút ảo não của Diễm Tâm, nhin cười không được liền thúc giục cô đi ngủ.

- Chị họ, có thể kể chuyện yêu đương của chị cùng với anh rể ở trường cấp ba không ?

Diễm Tâm nhảy vọt lên giường, nằm trên người Hàn Ngọc Oánh vẽ mặt đầy hiếu kì hỏi:

- Ủ... Bắt đầu nói từ chỗ nào...

Hàn Ngọc Oánh tiếp lời Diễm Tâm, thanh âm trầm thấp chậm rãi nói trong lúc nửa mê nửa tỉnh. Diễm Tâm liền thấy chị họ ngủ mất rồi.

Ba giờ rưỡi sáng.

Diễm Tâm bị Hàn Ngọc Oánh lay tỉnh, trong nhà đèn đã bật sáng trưng.

- Diễm Tâm mau dậy thôi, rửa mặt một cái, thợ trang điểm sắp qua rồi.

Hàn Ngọc Oánh vỗ nhẹ lên gương mặt trắng nõn của Diễm Tâm, kéo cô rời khỏi giường.

- Dạ.

Diễm Tâm dụi đôi mắt, mơ màng đứng dậy.

Buổi sáng bận rộn trôi qua, đợi đến lúc cô dâu trang điểm hoàn tất, làm xong kiểu tóc, thay áo cưới. Thì thợ trang điểm bắt chợt xoay người lại, nhìn Diễm Tâm cười nói:

- Em gái là phù dâu nhỏ sao ? Nhanh đi thay lễ phục tới đây chị sẽ trang điểm

- Buổi sáng sẽ phải mặc lễ phục ?

Diễm Tâm như người chưa tỉnh ngủ nhìn thợ trang điểm.

- Đúng vậy, buổi sáng cũng phải chụp hình đó !

Hàn Ngọc Oánh nhìn về Diễm Tâm cười nói:

- Mau đi đi.

- Dạ.

Diễm Tâm gật đầu, cầm lấy túi quần áo Thẩm Tâm chuẩn bị cho mình đi vào phòng ngủ. Chỉ là tới lúc cô mở túi quần áo, bên trong xuất hiện bộ váy, cô không nhìn được đâu đây vạch đen. Vốn nghĩ Thẩm Tâm sẽ chuẩn bị cho mình một bộ lễ phục bông bênh, nhỏ nhỏ đáng yêu, không nghĩ tới lại là một bộ váy màu hồng nhạt ôm sát cả cơ thể. Diễm Tâm đau đầu cầm lấy bộ váy kia, khóc không ra nước mắt. Sau đó bắt đầu nghiêm túc tự hỏi cô có nên mặc nó hay không. Sớm biết như vậy trước đó cô sẽ lấy ra nhìn một lần, bộ đồ này tùy nhìn qua có chút ngán nhưng mà độ co giãn cũng rất tốt, phải nói nếu mặc lên người thì toàn bộ đường cong đều lộ rõ . Nhưng mà, bây giờ muốn đi mua bộ đồ khác cũng không kịp nữa, cũng may kiểu dáng của bộ váy này coi như kín đáo...Cuối cùng Diễm Tâm phải cắn răng mặc vào.

Thẩm Tâm ! Xem tờ trở về chính đón cậu như thế nào !

Vừa lúc Diễm Tâm thay quần áo xong quay trở lại phòng khách, liền nhìn thấy đôi mắt của thợ trang điểm cùng với cô dâu sáng lên như bóng đèn.

- Diễm Tâm, bộ váy này nhìn rất đẹp! Bình thường em cũng chỉ mặc đồ đơn giản, không thể tưởng tượng được dáng người lại đẹp như vậy.

Về mặt Hàn Ngọc Oánh đầy ranh mãnh nhìn Diễm Tâm nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Phù rể cùng phù dâu (8) .

Chương 38: Phù rể cùng phù dâu (8) .

- Rất đẹp, mặc chiếc váy này vào nhìn không ra là một cô bé.

Thợ trang điểm gật đầu tán thành, ngoắc tay với Diễm Tâm:

- Tôi đây chị trang điểm cho em, đảm bảo sẽ rất xinh đẹp !

- ...

Diễm Tâm có chút không được tự nhiên kéo mép váy, ngập ngừng bước tới chỗ ngồi để cho thợ trang điểm bắt đầu làm việc. Ước chừng được nửa giờ sau...

- Xong rồi.

Thợ trang điểm hết sức vui vẻ nhìn thành quả, sau đó đỡ Diễm Tâm đứng dậy đi tới chiếc gương nhìn một cái. Diễm Tâm mở to đôi mắt từng bước đến gần tấm gương trước mặt, cả người liền ngây ngốc tại chỗ.

Trong gương là một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, đôi chân mày lá liễu nhàn nhạt tô điểm giản dị vẫn không giấu được vẻ rạng rỡ, lông mi đen mượt cong vút làm nổi bật đôi mắt sáng ngời như tinh tú, đôi môi nhỏ hồng nhuận hơi hé mở như cánh hồng mềm mại. Thoạt nhìn, Diễm Tâm giống như búp bê tinh xảo bày trong tủ kính.

Tóc của cô tạo kiểu vô cùng đơn giản, từng lọn nhẹ nhàng vắn cao lên, trên đỉnh đầu cài một chiếc kẹp đính hạt châu, bên tai lưu lại hai sợi tóc xõa, nhìn rất đáng yêu.

- Có đẹp không?

Thợ trang điểm cười híp nhìn Diễm Tâm hỏi

- Đẹp...

Diễm Tâm gật đầu, đôi mắt ngắm mình trong gương bất giác sáng ngời.

- Nhanh lên, nhà trai đã đến, đoàn người rước dâu cũng tới rồi

Trước lầu đột nhiên vang lên tiếng pháo đùng đùng không dứt, đi cùng với tiếng động náo nhiệt ấy là tiếng bước chân lộn xộn đang tiến về.

- Cô dâu nhanh quay về phòng đi.

Người thân trong nhà không biết là ai rống lên một tiếng, Diễm Tâm lập tức tranh thủ thời gian giúp Hàn Ngọc Oánh ôm lấy áo cưới, vội vàng trốn vào trong phòng.

Trong phòng, những người bạn khác của Hàn Ngọc Oánh đang cùng nhau bàn bạc kế hoạch thử thách chú rể, vừa lúc nghe thấy thanh âm bên ngoài liền nhanh chóng đưa Hàn Ngọc Oánh vào một căn phòng, sau đó đặt vào trong tay Diễm Tâm một tờ giấy cùng một cô gái khác trông có vẻ rất thành thực dạn dĩ dạn lại:

- Giao cho hai người bảo vệ cánh cửa này !

Tiếp đó chính tiếng cạch vang lên, cửa đóng lại.

Diễm Tâm cầm lấy tờ giấy, cùng đứng bên cạnh mình là một cô bạn của Hàn Ngọc Oánh, hai người bắt chột nhìn thoáng qua nhau.

- Không phải sáu giờ mới đón dâu sao ?

Diễm Tâm nhìn chị gái kia gật gù khoe miệng, quay đầu nhìn thoáng qua đồng hồ treo trong phòng khách, lúc này mới năm giờ mười tám phút.

- Em gái, chắc em không biết rồi, sáu giờ đón dâu có nghĩa là sáu giờ sẽ đưa cô dâu đi, đương nhiên cũng phải đến trước một lúc.

Chị gái kia giải thích với Diễm Tâm sau đó nói tiếp:

- lát nữa em chỉ cần bám theo bọn họ đòi tiền mừng, chuyện còn lại cứ giao cho chị !

- Được !

Diễm Tâm nhanh nhẹn gật đầu, một viên ngọc nhỏ cài trên đỉnh đầu vô tình rơi xuống. Ở ngoài kia, người nhà của Hàn Ngọc Oánh đang cùng nhau ngăn ở cửa lớn, kêu la cho phải cho tiền mừng mới có thể cho chú rể bước qua cửa. Diễm Tâm có chút tò mò nhìn bọn họ, quả nhiên một lát sau ở khe cửa lớn nhét rất nhiều tiền mừng. Tuy nói là chặn cửa nhưng kỳ thật đây là tiết mục thử thách chú rể vào trong nhà. Vì vậy không đầy một phút sau, cửa lớn trong nhà được mở rộng ra.

Chú rể mặc trên người bộ âu phục màu xám được cắt xén vừa vặn, cả người thẳng tắp thoát ra khí chất mạnh mẽ, trên tay đang cầm lấy một bó dành cho cô dâu, nét mặt không thu lại được đáng vẻ tươi cười, trầm ổn bước tới.

Ánh mắt Diễm Tâm thuận theo chú rể quay đầu nhìn người đàn ông đi phía sau, trong nháy mắt cả người liền bất động, không dứt ra được. Đi phía sau chú rể chính là phù rể, người kia mặc bộ tây trang màu đen, hình dáng hoàn mỹ quen thuộc cùng gương mặt anh tuấn hiện ra. Từ trước đến nay anh luôn nghiêm túc lạnh lùng như băng, khóe môi hơi mím lại cuối cùng có vẻ giãn ra thân nhiên mỉm cười làm cho lòng của Diễm Tâm có chút giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Phù rể cùng phù dâu (9)

Chương 39: Phù rể cùng phù dâu (9)

Diễm Tâm hóa đá một giây, cảm thấy như toàn bộ thế giới dừng lại, bên tai của cô không còn có những âm thanh náo nhiệt ồn ào. Chỉ một cái mỉm cười hay động tác bất kì của Trần Diệc Nhiên đều biến thành tấm phim quay chậm, tác động vào lòng Diễm Tâm.

Cô nhìn thấy anh mỉm cười dặn dò những người xung quanh, bên cạnh dắt lấy cánh tay chú rể sau đó vô tình ngẩng đầu, ánh mắt của anh và cô bất chợt giao nhau. Cô nhìn thấy đáy mắt anh tỏ vẻ kinh ngạc cùng bất ngờ, sau một lúc im lặng rồi cuộc giọng nói của anh mang theo một tia nghi hoặc hơi lạnh lạnh:

- Diễm Tâm ?

- Anh họ !

Ánh mắt Diễm Tâm cong lên, khóe môi cũng không ngăn được mà giương cao, giọng nói của cô phát ra một tia vui vẻ đầy mong chờ, lòng tràn đầy vui sướng nhìn về phía anh.

- Một chút nữa không nhận ra em.

Trần Diệc Nhiên nhìn cô mỉm cười, sau đó thanh âm chần chờ nói:

- Nhưng em là...

- Đây là phù dâu của Hàn Ngọc Oánh

Cô gái đứng ở bên Diễm Tâm đột nhiên nói với Trần Diệc Nhiên:

- Này anh đẹp trai, anh cũng đừng dùng chiêu làm quen, lôi kéo mượn phù dâu nhỏ của chúng tôi theo để chúng tôi mở cửa, tôi nói cho anh biết dễ dàng vậy đâu !

- Không ngờ lại bị nhìn thấu rồi...

Trần Diệc Nhiên chỉ cười cũng không hề phản bác, sau đó quay đầu lại nhìn Diễm Tâm một chút

- Rất xinh

Tâm tình Diễm Tâm nhờ vậy thoáng chốc liền cao hứng, vô cùng vui vẻ. Đứng ở bên cạnh, chị gái kia dùng sức véo Diễm Tâm một cái, sau đó quay đầu nhìn về Trần Diệc Nhiên nghiêm túc nói:

- Phù dâu nhỏ của chúng tôi vốn là xinh đẹp, đây cũng là sự thật nên anh cũng đừng tưởng rằng nói vài lời dễ nghe thì chúng ta sẽ để cho các anh qua cửa !

Trần Diệc Nhiên cười cười, quay đầu nhìn thoáng qua chú rể đang đứng bên cạnh. Chú rể háng giọng một cái, hướng phía sau Diễm Tâm cùng cô gái kia sau hô lớn:

- Vợ ơi, anh đến rồi! Nhanh mở cửa cho anh đi !

Lập tức bên trong phòng vang lên một trận cười vang. Giọng nói lớn của một cô gái ở bên trong truyền ra:

- Ai là vợ của anh? Anh còn chưa qua được thử thách, cũng đừng hô ‘vợ ơi’ sớm đến như vậy. Trước hết phải qua cửa của phù dâu rồi hãy nói !

Chú rể cũng không ngoài ý muốn, cười híp mắt nhìn Diễm Tâm, tiện tay từ trong túi áo móc ra một bao thơm đựng tiền mừng, đưa tới lòng bàn tay của Diễm Tâm, chân thành nói:

- Em gái, để anh cùng với chị họ của em được hạnh phúc, cho anh qua cửa đi.

Đôi mắt xinh đẹp Diễm Tâm nhướng lên một đường rất vô tư nhận bao thơm li xì, âm thầm ước lượng số tiền bên trong bao, sau đó bày ra mặt vẻ mặt vô tội, thờ dãi nói:

- Không được đâu anh rể, nếu em cho anh qua cửa dễ dàng như vậy thì những chị gái bên trong kia sẽ không tha cho em đâu. . .

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Phù rể cùng phù dâu (10)

Chương 40: Phù rể cùng phù dâu (10)

- Hà...

Chú rể lập tức nghẹn lời, gờ tay gỡ đầu, ánh mắt hướng phía Trần Diệc Nhiên cầu cứu.

- Được rồi, được rồi, xem ra ai cũng vô dụng thôi.

Cô gái kia thừa dịp trước khi Trần Diệc Nhiên mở miệng liền đem tờ giấy màu đỏ trong tay phát lên, động tác linh hoạt mở ra, sau đó hướng phía chú rể nói:

- Trước tiên đọc tờ giấy một lần, phù rể cũng nên học theo một chút, chờ về sau anh có kết hôn nói không chừng cũng dùng đến.

Trần Diệc Nhiên nhìn nhìn chị gái kia, lại nhìn sang Diễm Tâm một chút, chỉ là mím môi cười. Chú rể tranh thủ thời gian nhận lấy tám giấy đỏ kia, liếc mắt nhìn qua, liền thấy được viết ở chính giữa trang giấy là bảy chữ to đùng:

- Hiệp ước sau kết hôn là không bình đẳng !

Xung quanh mọi người náo nhiệt xong rồi cuộc cũng yên tĩnh một chút, thợ chụp ảnh cũng tìm xong vị trí giương máy ảnh tới chú rể, chuẩn bị chụp một bức hình trong thời khắc thú vị. Chú rể nhìn qua cái hiệp ước không bình đẳng kia, bờ môi không nhịn được giật liên tục, cuối cùng hít sâu một hơi, lên tiếng dứt khoát:

- Anh cam đoan, điều một vợ lúc nào cũng đứng. Điều hai, nếu như vợ sai thì nhìn lại điều một.

Ngay lập tức đám người chung quanh rộ lên một hồi cười vang.

Mặt chú rể chuyển sang màu đỏ, nhìn thoáng qua người bên cạnh, lại kiên trì nói:

- Sau khi kết hôn sẽ làm hết việc vặt trong nhà, kể cả xoa bóp cho vợ, thu nhập đem về sẽ giao lại toàn bộ, sẵn sàng đưa vợ đi tản bộ, vợ đi mua sắm sẽ ra mặt trả tiền, ăn mặc tiết kiệm không xa xỉ lãng phí. Vợ không có nhà phải mong nhớ ngày đêm, giữ gìn thân thể không có hành vi lãng nhãng. Vợ muốn đánh anh lúc nào thì đánh, không được tròng mắt to mắt nhỏ. Người cam kết: Lý Chính Tiên.

Đám người chung quanh lại phát ra một hồi cười vang. Cha mẹ của Hàn Ngọc Oánh ở bên cạnh nhìn con rể nhà mình cười đến sắp không ngậm miệng được.

- Vợ à, em có nghe rõ không đó !

Chú rể đọc xong hiệp ước kết hôn không bình đẳng, liền hỏi người ở trong phòng.

- Nói nhỏ quá, vợ của anh không nghe thấy

Trong phòng, đám chị em cười muốn nằm rạp trên mặt đất, nhưng là cửa ải này nào có đạo lý dễ dàng cho chú rể vào như vậy ?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Phù rể cùng phù dâu (11)

Chương 41: Phù rể cùng phù dâu (11)

Vì vậy bên trong phòng, các cô gái kia bắt đầu la hét:

- Chú rể nhanh hát một ca khúc thổ lộ tâm lòng đi !

- Hát lớn một chút ! Đừng giống như vừa rồi, nhỏ quá cô dâu không nghe được!

- Hát cái gì ?!

Lý Chính Tiên tự biết đám người này không dễ dàng buông tha cho mình, cũng chỉ có thể nghe theo lời bọn họ.

- Hát bài nào là sở trường của anh là được!

Trong phòng các cô gái thuận miệng đáp. Chú rể suy nghĩ một lát mới hắng giọng một cái, há miệng hát:

- Em hỏi I love you nhiều bao nhiêu, I love you có vài phần, của anh...

- Ngừng ngừng ngừng! Anh trai à, anh không phải là người của thế kỷ trước đó chứ, không thể hát bài nào phổ biến nhất gần đây sao ?

Trong phòng các cô gái thi nhau cười lớn, hướng phía bên ngoài hét lên:

- Đổi lại hát Tiểu Bình Quả !

- Cái này... Không biết hát

Lý Chính Tiên có chút quần bách, tuy rằng đây là ca khúc rất nổi tiếng, nhưng mà nhiều nhất cũng chỉ ở một số bộ phận lại còn ca từ gì gì đó, căn bản là không nhớ ra được.

- Vậy không được, không hát Tiểu Bình Quả sẽ không cho qua cửa !

- Tôi... Tôi hát.

Lý Chính Tiên vội vàng đáp ứng, sau đó quay đầu nhìn về phía Trần Diệc Nhiên đưa ra vẻ mặt cầu cứu. Trần Diệc Nhiên nhìn anh ta một cái, ca khúc này anh cũng không biết nhưng có thể tra Baidu. Trần Diệc Nhiên lấy điện thoại từ trong túi tra lời bài hát của Tiểu Bình Quả, sau đó đưa tới trước mặt chú rể, nói:

- Hát đi, không có giai điệu cũng không sao.

Lý Chính Tiên đầu đầy vạch đen cầm lấy điện thoại Trần Diệc Nhiên đưa, nhìn lướt qua ca từ, hắng giọng một cái lớn tiếng hát:

- Em là của anh Tiểu Bình Quả, vì sao yêu em đều chê ít, khuôn mặt nhỏ nhắn ám áp trái tim của anh...

- Haha...

Điền Tâm rất tự nhiên mà bật cười. Anh rể của cô hát bài này làm sao có thể không có một chút giai điệu ở trong đó.

Cùng lúc đó, thợ chụp ảnh cũng không nhận được nữa cười đến bả vai run lên, máy chụp ảnh thiếu chút nữa từ trên tay rớt xuống.

- Được rồi, tâm lòng của chú rể cô dâu chúng ta đã nghe được, cô ấy xin anh đừng hát nữa...

Trong phòng phát ra một trận cười vang, sau đó một giọng nói khác tiếp tục:

- Tâm ý của chú rể mọi người đều đã biết nhưng mà cuộc kiểm tra vẫn còn chưa kết thúc, tuy rằng tướng mạo tuấn tú nhưng mà cũng không thể lực như thế nào, có thể chịu được sự hành hạ của cô dâu sau khi kết hôn được hay không, vậy anh thử chống đẩy mười cái liên tục cho mọi người cùng xem?

Sắc mặt Lý Chính Tiên ngay lập tức xám như tro, cả đời này anh ta hận nhất chính là chống đẩy, đừng nói là mười cái chỉ cần làm được cái thứ ba thôi thì cả người tê liệt ngã trên mặt đất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Phù rể cùng phù dâu (12)

Chương 42: Phù rể cùng phù dâu (12)

Trần Diệc Nhiên quay đầu, nhìn thoáng qua sắc mặt Lý Chính Tiên, biết rõ thời đại học cậu ta chống đẩy cộng lại đều không qua nổi mười cái. Vì vậy Trần Diệc Nhiên hơi mỉm cười, hướng phía trong phòng nói:

- Một lúc nữa chú rể phải ôm cô dâu ra ngoài, nếu bây giờ chống đẩy sẽ chùn tay, như thế ôm cô dâu ngã thì thế nào? Tôi sẽ thay cậu ấy làm.

Nghe xong lời này, Lý Chính Tiên nhìn anh vô cùng biết ơn. Trần Diệc Nhiên giao lại tiền mừng, điện thoại cho Lý Chính Tiên sau đó rất thoải mái lộn ngược lại, cùng với những người xung quanh hô

- Một, hai, ba...

Động tác chống đẩy kèm theo một chút tiếng hô đếm, nhanh chóng hoàn thành mười cái chống đẩy. Lý Chính Tiên thấy anh hoàn thành mười cái chống đẩy vội vàng vươn tay kéo anh đứng lên, hai người nhìn nhau cười, tràn đầy ăn ý.

Trong lòng Diêm Tâm đầy sùng bái mà nhìn Trần Diệc Nhiên, vốn nghĩ anh chỉ là người có đầu óc, biết hết mọi thứ lại không nghĩ tới ngay cả thân thể đều tốt như vậy, quả thực là người toàn diện.

Trần Diệc Nhiên xoay đầu lại, nhìn thấy nét mặt Diêm Tâm lộ vẻ sùng bái khiến anh hơi sững sốt một chút, có chút bất đắc dĩ cười lắc đầu. Trong phòng những cô gái kia lại âm ỉ với chú rể một lúc, sau khi thu đủ tiền mừng rồi cuộc cũng chịu mở cửa. Lý Chính Tiên bước một bước dài tới chỗ Hàn Ngọc Oánh đang ngồi trước mặt, một gối quỳ xuống, cầm lấy bó hoa trong tay đưa tới trước mặt cô, thành tâm nói:

- Gả cho anh...

Hàn Ngọc Oánh cười đến híp mắt nhận lấy bó hoa. Không biết vì cái gì, Diêm Tâm nhìn một màn trước mắt không khỏi thấy cảm động. Chị họ của cô cùng anh rể, từ thời cấp 3 mà bắt đầu nảy sinh tình cảm với nhau cho tới tận hôm nay, có gặp ghen cũng có thử thách, mười năm yêu nhau làm cho người ta cảm thấy hâm mộ. Còn với cô, thật sự rất không dễ dàng gì, không biết tương lai người đất tay cô cùng đi tới hôn nhân sẽ là ai...

Diêm Tâm quay đầu lại nhìn qua Trần Diệc Nhiên. Anh đang đứng tựa cửa phòng, đôi mắt tinh mịch lóe sáng, sống mũi thẳng tắp vẽ ra nét đẹp hoàn mỹ, khóe môi hơi nhếch lên phảng phất nụ cười, tựa như mùa xuân ấm áp, thấm vào ruột gan.

Tựa hồ cảm giác được ánh mắt của Diêm Tâm, Trần Diệc Nhiên quay đầu nhìn về phía cô. Trong một lúc, ánh mắt hai người giao nhau, xung quanh là đám người đang náo nhiệt. Diêm Tâm thoáng chốc sững sờ, sau đó hướng phía Trần Diệc Nhiên cười nhẹ, xấu hổ cúi đầu xuống, ở trong lòng âm thầm hi vọng thời gian có thể dừng lại ở khoảnh khắc này.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Diêm Tâm tỏ tình (1)

Chương 43: Diêm Tâm tỏ tình (1)

Ngay sau khi chú rể và cô dâu kính trà cho cha mẹ bên ngoài, đến lúc lắng nghe cha mẹ dạy bảo. Đợi khi tất cả tiến hành xong thì đúng lúc là sáu giờ mười tám phút, chú rể bế cô dâu lên trong tiếng chúc phúc của mọi người, bước tới xe hoa đang dừng ở ngoài cửa. Trần Diệc Nhiên chậm rãi đi đến

cạnh Diễm Tâm, vỗ nhẹ đầu của cô, thấp giọng nói:

- Đi thôi.

- Đi đâu ?

Diễm Tâm trưng vẻ mặt mờ mịt nhìn anh.

- Đến nhà chú rể.

Trần Diệc Nhiên có chút bất ngờ nhìn Diễm Tâm nói:

- Quá trình đón dâu em cũng không biết ?”

- Em thật không biết, ngày hôm qua các chị nói, em đi theo phù rể là được rồi.

Diễm Tâm có chút xấu hổ đi theo Trần Diệc Nhiên, một người đi một người bên cạnh hỏi:

- Đúng rồi, anh họ sao có thể là phù rể được ?

- Chú rể và anh là bạn thời đại học

Trần Diệc Nhiên đi tới bên ngoài cửa, nhìn thấy chú rể đã ôm cô dâu vào xe hoa, vì vậy liền đi tới một chiếc xe con phía sau bọn họ, mở cửa sau nhìn Diễm Tâm ra động tác “mời”:

- Lên xe đi.

Diễm Tâm vội vàng ngồi vào trong xe. Trần Diệc Nhiên đóng cửa xe giúp cô sau đó vòng qua bên kia mở cửa ngồi vào. Hai bọn họ cùng ngồi hàng ghế sau, Diễm Tâm có chút khẩn trương uống một ngụm nước, khoe mắt vụng trộm liếc kẻ Trần Diệc Nhiên một cái, trong đầu liệu mạng muốn tìm chủ đề gì đó để trò chuyện nhưng lại vất óc cả buổi vẫn không nghĩ được gì.

Trần Diệc Nhiên cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ, vừa lúc nhìn ra phía ngoài cửa xe, đằng sau mấy chiếc xe vượt lên, mỗi chiếc ngoại trừ có lái xe cùng thợ chụp ảnh thì chỉ có hai người, ý tứ có đôi có cặp. Nhưng mà, thời gian trôi qua một lúc thì phía trước đầu xe vang lên tiếng “đừng đừng” không dứt, tức thì xe chạy chậm lại.

- Từ đây đến nhà chú rể ước chừng còn một giờ

Trần Diệc Nhiên nhìn xe vừa chạy ra khỏi tiểu khu, quay đầu thuận miệng nói với Diễm Tâm

- Ủm

Diễm Tâm gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu rõ.

Lập tức trong xe bị sự trầm mặc bao trùm lấy, Trần Diệc Nhiên nhắm mắt lại ngửa đầu ra sau, thoát nhìn giống như hơi mệt chút, từ sau khi rời khỏi nhà cô dâu, nét ám áp trên mặt anh liền biến mất không thấy gì nữa, cả người khôi phục lại bộ dạng lãnh đạm. Diễm Tâm đột nhiên có chút phiền muộn ngồi thẳng dậy, vừa rồi làm sao cô lại không thể tìm đề tài cùng anh tâm sự, ví dụ như hỏi một chút về thời đại học của anh và anh rể hoặc sáng nay anh đến đón dâu cùng anh rể có phải dậy thật sớm như bọn cô hay không ?

Ngay khi Diễm Tâm đang thắc mắc, Trần Diệc Nhiên nhắm mắt lại mở miệng hỏi:

- Hàn Ngọc Oánh là chị của em ?&

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Diễm Tâm tỏ tình (2)

Chương 44: Diễm Tâm tỏ tình (2)

- Ủm, là chị họ...

Diễm Tâm gật đầu, hết sức thành thật đáp lại, cô dừng một chút rồi tiếp tục nói:

- Là con gái của bác ruột...

- À...

Trần Diệc Nhiên có vẻ rất hứng thú, hần mở mắt quay đầu nhìn Diễm Tâm hỏi:

- Chị họ hơn em bảy tuổi ?

- Đúng vậy, làm sao anh biết ?

Diễm Tâm bày ra vẻ mặt kinh ngạc nhìn anh, thế nhưng lời vừa nói liền hối hận, anh cùng với anh rể là bạn học, anh rể và chị họ cũng là bạn học, nói rõ ra là chị họ và Trần Diệc Nhiên cùng tuổi. Trần Diệc Nhiên nhìn cô biểu lộ vẻ mặt ảo não, khóe môi hơi cong, không nói lời nào.

- Trong thời ngắn em không kịp suy nghĩ...

Diễm Tâm có chút xấu hổ ôm đầu, hướng phía Trần Diệc Nhiên lúng túng nói. Sau đó, cô giống như là muốn tranh thủ thời gian nói sang chuyện khác, quay sang Trần Diệc Nhiên hỏi:

- Vậy khi nào anh họ tính kết hôn ?

- Hừm ?

Trần Diệc Nhiên có vẻ không hiểu nhìn cô

- À, chuyện này... Chính là anh họ có dự định lúc nào kết hôn ?

Diễm Tâm hơi nghiêng đầu suy nghĩ, bỗng chốc sửa lời nói.

Trần Diệc Nhiên có chút buồn cười lắc đầu:

- Không

- Nhưng mà bình thường anh làm việc đều có kế hoạch, chẳng lẽ chuyện này anh không có nghĩ qua ?

Diễm Tâm vô cùng nghiêm túc nhìn Trần Diệc Nhiên :

- Anh xem mọi khi làm việc anh đều vạch rõ nội dung công việc cho đến khi hoàn thành, còn sắp xếp gặp những ai, làm chuyện gì, ghi chép từng việc cần làm theo thứ tự, người giống như anh làm sao có thể đối với tương lai mà không có dự định chứ ?

- Em quan sát rất tỉ mỉ.

Đôi mắt Trần Diệc Nhiên lóe ra tia tán thưởng, đang chuẩn bị nói tiếp thì tiếng chuông điện thoại của anh đột ngột vang lên. Thừa dịp Trần Diệc Nhiên cúi đầu nhìn điện thoại, cô liếc qua nhìn thấy dãy số hình như là ở nước ngoài.

- Tôi đây...

Trần Diệc Nhiên hoãn lại một lúc sau đó nhấn nút trả lời.

Diễm Tâm mở to đôi mắt nhìn chăm chăm vào Trần Diệc Nhiên, anh cầm lấy điện thoại để bên tai, ánh mặt trời ngoài cửa xe chiếu qua gò má phác họa nét mờ ảo trên khuôn mặt, cặp lông mày hơi chau lại, đôi lông mi cụp xuống che chắn đôi mắt đang lóe sáng. Cô chỉ nghe anh "ừ" một tiếng, sau đó giọng điệu bình thản nói

- A Chính hôm nay kết hôn, tôi làm phù rể...

Sau đó dừng lại một lúc. Thật lâu sau, ngữ khí của anh có chút không kiên nhẫn mà thản nhiên nói:

- Tôi còn có việc, bây giờ không tiện

Nói xong liền cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Điềm Tâm tỏ tình (3)

Chương 45: Điềm Tâm tỏ tình (3)

Điềm Tâm cẩn thận quan sát đôi lông mày của anh chau lại, thấp giọng hỏi:

- Anh họ không vui sao ?

Trần Diệc Nhiên quay đầu, nhìn cô một cái, sau đó đưa điện thoại di động một lần nữa thu vào trong áo, thần nhiên nói:

- Không.

- À...

Điềm Tâm lại khó hiểu nhìn anh. Nhưng rõ ràng trên mặt anh viết hai chữ “không vui” rất to. Bất quá nhìn thấy bộ dạng Trần Diệc Nhiên thâm trầm trở lại, Điềm Tâm vẫn là hết sức sáng suốt đành ngậm miệng. Qua thật lâu sau, Trần Diệc Nhiên mới mở miệng thấp giọng nói:

- Chưa từng suy nghĩ tới...

- Hà ?

Điềm Tâm nhìn anh càng lúc càng không hiểu anh nói gì. Trần Diệc Nhiên tựa đầu vào ghế, thở ra một hơi giống như tự nói với bản thân:

- Không tính đến chuyện kết hôn.

- ...

Điềm Tâm thoáng chốc lại không biết nên nói cái gì cho phải. Trần Diệc Nhiên cũng không nói gì thêm, ánh mắt nhìn phía ngoài cửa xe, không biết đang suy nghĩ gì. Trong khi hai người bọn họ trầm mặc, chiếc xe con vẫn chạy về phía trước. Vừa đến nhà chú rể, Trần Diệc Nhiên lại khôi phục bộ mặt tươi tỉnh, tác phong nhẹ nhàng giúp Điềm Tâm mở cửa, sau đó cùng đứng phía sau cô dâu chú rể, lại một lần nữa bùng trả rót nước lắng nghe lời chỉ dạy của cha mẹ.

Rót cuộc sau khi các nghi thức đều hoàn thành, Trần Diệc Nhiên thở một hơi thoải mái, nhìn vẻ mặt mờ mịt của Điềm Tâm, lắc đầu lên tiếng:

- Đi thôi, dẫn em đi ăn kem

- Thật sao? Vậy mau đi

Điềm Tâm liền vội vàng gật đầu như bằm tỏi. Trần Diệc Nhiên mỉm cười nhìn vẻ mặt chờ không được của cô, quay người đi ra ngoài.

- Diệc Nhiên, hai người tính đi đâu ? Muốn ăn cơm trưa sao?

Lý Chính Tiên tỉnh giấc nhìn thấy hai người bọn họ chuẩn bị vụng trộm rời đi liền gọi lại:

- Đưa Điềm Tâm đi ăn kem

Trần Diệc Nhiên hơi quay người, nhìn qua Lý Chính Tiên với vẻ mặt bất đắc dĩ

- Haha. Cậu muốn ra tay với Điềm Tâm sao ?

Lý Chính Tiên nháy mắt ra hiệu hỏi Trần Diệc Nhiên. Ngay lập tức, những người bạn thời đại học đang ở đó liền tùm lại chỗ Trần Diệc Nhiên náo nhiệt.

- Đừng làm rộn, Điềm Tâm là em họ của mình.

Trần Diệc Nhiên quay về phía mấy bạn học đang ồn ào giải thích.

- Đúng rồi, là có tình ý với em họ

Một người đeo kính trong đám bạn lên tiếng, vẻ mặt ranh mãnh:

- Đầu năm nay, giữa người yêu đều xưng là anh họ, em họ đấy !

Khuôn mặt trắng nõn của Điềm Tâm đùng một cái đỏ bừng, nhìn những người đang ồn ào trước mắt thoáng chốc trở nên thẹn thùng. Trần Diệc Nhiên hơi cúi đầu nhìn thoáng qua khuôn mặt đỏ bừng của Điềm Tâm, cười nói:

- Đừng nói lung tung, Điềm Tâm thật là em họ mình, đừng tùy tiện đùa giỡn con bé sẽ xấu hổ.

Chương 46: Điềm Tâm tỏ tình (5)

Chương 47: Điềm Tâm tỏ tình (5)

- Em ...

Điềm Tâm có chút quần bách nhìn thoáng qua Tiểu Như, sau đó dùng giọng mũi nói:

- Em thật sự là em họ của anh ấy

- Hà ?

Tiểu Như thoáng chốc ngây ngẩn cả người.

- Chẳng qua là không có quan hệ máu mủ...

Giọng Điềm Tâm nhỏ đến nỗi không thể nhỏ hơn, cô cũng không biết vì cái gì, không nghĩ tới bổ sung một câu như vậy.

- À...

Tiểu Như liếc Trần Diệc Nhiên đầy hứng thú, vẻ mặt tràn đầy quái dị, ranh mãnh nói:

- Chính là không có quan hệ máu mủ nên đưa em họ đi ăn đồ ngọt ha ha ha. Hiểu, hiểu !

- ...

Đôi mắt đen thâm sâu của Trần Diệc Nhiên như cười như không lập tức nhìn sang Điềm Tâm.

Điềm Tâm có chút chột dạ cúi đầu, nhỏ giọng lầm bầm:

- Vốn là không có chút quan hệ máu mủ nào ...

- Phát triển tới đâu rồi ?

Tiểu Như chợt bừng tỉnh liếc Trần Diệc Nhiên hỏi:

- Nắm thật chắc nha, cô gái nhỏ trông xinh đẹp lại nghe lời. Em muốn ăn gì? Hôm nay chị sẽ mời.

- Thật sao ?

Điềm Tâm nghe Tiểu Như nói muốn mời khách, lập tức hai mắt sáng lên, nhìn quầy bánh ngọt hận không thể đem ra ăn hết. Thế nhưng một giây sau, cô ỉu xiu nói:

- Bỏ đi, em rất tham ăn, chị làm ở đây bán bánh ngọt rất vất vả, em không thể ăn không được

- Haha.

Tiểu Như không nhịn được cười rộ, cô suy nghĩ một chút rồi ném ánh mắt qua Trần Diệc Nhiên, sau đó cười với Điềm Tâm:

- Không sao cả, tiệm bánh ngọt này là của nhà chị, khó có thể đưa một cô gái đến thăm nên dù sao em cũng phải cho cậu ta chút mặt mũi chứ.

Điềm Tâm nghi ngờ quay đầu dùng ánh mắt ý tứ hỏi Trần Diệc Nhiên. Trần Diệc Nhiên nhìn thoáng qua Tiểu Như, phát hiện cô ấy đang lén nháy mắt, vì vậy không còn cách nào khác:

- Em cứ tùy tiện chọn đi, chị Tiểu Như mời khách.

- Cảm ơn chị Tiểu Như

Về mặt hạnh phúc của Điềm Tâm nhìn trong quầy các loại bánh ngọt đáng yêu, sau đó chọn một cái bánh ngọt tạo hình Hello Kitty, còn có cả bơ sữa.

Tiểu Như sáng khoái gấp từ trong quầy hai cái bánh ngọt đưa cho Diễm Tâm, sau đó hỏi tiếp:

- Muốn uống chút gì không ?
- Trà bưởi mật ong

Diễm Tâm cười hì hì đáp.

- Được, chờ chị một lát

Tiểu Như quay người sang chỗ khác, động tác nhanh nhẹn làm đồ uống cho cô. Một lát sau, Tiểu Như đặt đồ ăn lên quầy cho Diễm Tâm, sau đó quay sang hỏi Trần Diệc Nhiên:

- Còn cậu? Muốn chọn gì ? Cà phê ?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Diễm Tâm tỏ tình (6)

Chương 48: Diễm Tâm tỏ tình (6)

Trần Diệc Nhiên do dự một chút, sau đó trầm giọng nói:

- Không, chị đợi cho em ly trà bưởi mật ong.

Sau khi nghe Trần Diệc Nhiên nói, Tiểu Như lập tức dùng loại ánh mắt khinh bỉ, cười xấu xa:

- Ngay cả cà phê cũng cai luôn rồi, chị nhớ lúc làm luận văn tốt nghiệp ngày nào cậu cũng uống không ít cà phê, không phải là điều kiện của người nào đó chứ ?

Trần Diệc Nhiên nghe xong lời của cô, nhin không được bật cười:

- Chị suy nghĩ nhiều rồi.
- Sức tưởng tượng phong phú mà !

Tiểu Như nhún vai, sau đó động tác thuần thục đưa ly trà bưởi mật ong cho Trần Diệc Nhiên rồi xòe bàn tay ra:

- Tổng cộng 45 đồng, không quét thẻ, cảm ơn.

Trần Diệc Nhiên sững sốt một chút, không hiểu hỏi:

- Không phải chị nói mời khách sao?
- Haha, chị nói mời bạn gái của cậu cũng không nói muốn mời cậu đâu Trần tổng.

Về mặc đắc ý của Tiểu Như hướng đến Trần Diệc Nhiên nói:

- Đừng nói nhảm nữa, mau trả tiền.

Trần Diệc Nhiên cười cười, từ âu phục lấy ví ra, rút một tờ tiền lớn đưa cho Tiểu Như.

- Tiền thừa đây, ở bên kia gần cửa sổ có chỗ ngồi dành cho hai người, đi đi đi !

Tiểu Như không biết xấu hổ nhìn Trần Diệc Nhiên cười, đẩy bọn họ qua chỗ ngồi tình nhân.

- Lát nữa mà chị sẽ qua ôn chuyện với hai người

Trần Diệc Nhiên cầm đồ ăn, cùng Diễm Tâm đi đến chỗ ngồi vị trí gần cửa sổ.

Nắng ấm của mùa thu xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trong tiệm, trên bàn đặt một giỏ hoa hồng tinh xảo, toàn bộ chỗ ngồi đều tản ra cảm giác ấm áp, đáng yêu. Tâm tình Diễm Tâm vui sướng bụng đĩa bánh ngọt cô đã chọn đi đến chỗ ngồi, cầm lấy đĩa ăn liền trực tiếp cho vào miệng.

Trần Diệc Nhiên nhìn bộ dạng ăn không kịp của cô, nhin cười:

- Ăn chậm một chút, không có ai giành với em. Buổi sáng còn ăn chưa no sao ?

- Đương nhiên là ăn chưa no !

Diễm Tâm vừa ăn bánh ngọt vừa gật đầu nói với Trần Diệc Nhiên:

- Buổi sáng ba giờ hơn đã phải rời giường, tiếp theo cùng chị họ trang điểm, còn chặn cửa các anh, sau đó lại phải đến nhà anh rể, buổi sáng ăn được bao nhiêu thì đã sớm tiêu hóa hết rồi.

- Vậy cũng được.

Trần Diệc Nhiên gật đầu, sau đó nói:

- Đang ở độ tuổi phát triển, ăn nhiều một chút.

Trần Diệc Nhiên vừa nói rồi đem bánh ngọt của mình đẩy tới chỗ Diễm Tâm.

- Anh họ không ăn sao?

Diễm Tâm nhìn thấy anh đẩy miếng bánh ngọt cho mình về mặt nghi ngờ nhìn anh

- Ủ, anh lớn rồi không cần phát triển nữa.

Trần Diệc Nhiên nhìn cô một cái, nhàn nhạt nói:

- Anh cũng không đói bụng.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Diễm Tâm tỏ tình (7)

Chương 49: Diễm Tâm tỏ tình (7)

- Ô...

Diễm Tâm gật đầu, nhìn món ngon trước mắt cũng không khách khí, rất tự nhiên giải quyết hết, lại cầm lấy bánh ngọt của anh bắt đầu ăn. Trần Diệc Nhiên không biết nói gì chỉ nhìn cô. Đợi đến khi Diễm Tâm đem ba cái bánh ngọt ăn hết, lúc này mới lấy lại tinh thần, chuyện này... Có phải trước mặt anh họ, cô nên rụt rè một chút không? Cô cư xử như vậy, ngộ nhờ anh nghĩ cô không được nuôi dạy tốt thì làm sao bây giờ?

Thoáng chốc, Diễm Tâm phì cười đứng lên. Trần Diệc Nhiên thấy cô vừa mới ăn no trên mặt đã lộ ra vẻ ảo, nghi hoặc hỏi:

- Chưa no ? Anh còn một miếng bánh ngọt, muốn ăn không ?

- Không cần đâu

Điềm Tâm vuốt cái bụng nhỏ, khóc không ra nước mắt mà nói với Trần Diệc Nhiên:

- Anh họ, thật ra bình thường em không ăn như vậy.

- Hừm ?

Trần Diệc Nhiên không hiểu nhìn cô.

- Không có gì..

Điềm Tâm ủ rũ cắn ống hút, cảm thấy sự thật đã ở trước mặt, giải thích thế nào cũng không hiểu.

- Em gái, đồ ăn trong tiệm có ngon không ?

Tiểu Như bận rộn ở bên kia, rốt cuộc cũng rảnh tới chỗ hai người bọn họ, chỉ là cô vừa mới dừng lại ở bàn, nhìn thấy chén đĩa trước mặt Điềm Tâm đã sạch láng, nhìn qua chỗ Trần Diệc Nhiên vẫn còn một cái bánh ngọt, mở miệng hỏi:

- Ăn xong hết rồi à ?

- Haha... Bởi vì ăn rất ngon thôi.

Ai nha, chị rất thích những người thành thật như em

Tiểu Như tỷ cười đến ánh mắt đều híp lại, cô vỗ vai Điềm Tâm

- Em đợi ở đây, chị đem qua cho vài cái bánh nữa cho em

- Không cần đâu, em không ăn được nữa...

Điềm Tâm liên tục khoát tay, vẻ mặt thành khẩn nói với Tiểu Như

- Không ăn nữa sao ?

Tiểu Như có chút kinh ngạc nhìn cô, trong nháy mắt liền chuyển sang bộ dạng ủy khuất nói:

- Có phải bánh ngọt của chị ăn không ngon ?

- Không phải, là ...

- Vậy vì sao em không ăn nhiều một chút ?

- Em...

- Chị mang đến hai cái cho em !

- Được...

Điềm Tâm khó khăn đồng ý.

- Đợi chị đi lấy

Tiểu Như vui sướng ngay lập tức chạy đi mất.

- Em còn ăn được nữa sao ?

- Trần Diệc Nhiên hơi hơi giương mắt, nhìn vẻ mặt khó xử của Điềm Tâm, cười hỏi.

- Anh họ !

Đột nhiên Điềm Tâm nghiêm túc nhìn anh, ngữ khí nghiêm nghị nói:

- Bàn về vai vế anh là anh họ em, bàn về lai lịch anh là tiền bối của em, bàn về việc ăn bánh ngọt, vừa rồi em ăn của anh một miếng, bây giờ em trả lại anh một miếng được không ?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Dõi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 49: Điềm Tâm tỏ tình (8)

Chương 50: Điềm Tâm tỏ tình (8)

- ?

Trần Diệc Nhiên chau mày nhìn cô khó hiểu.

- Aiz... Nói trắng ra là anh giúp em ăn một chút đi...

Điềm Tâm bày vẻ mặt thỉnh cầu nhìn anh:

- Thật sự thật sự không ăn được nữa.

- Được...

Khóe môi Trần Diệc Nhiên khóe hơi cong, hướng phía Điềm Tâm gật đầu.

- Bánh ngọt tới rồi.

Đang khi nói chuyện Tiểu Như đã bung hai miếng mới bánh ngọt tới, cô đem bánh đặt ở trước mặt Điềm Tâm, cười tủm tỉm:

- Ngoan, cho em

- Nhìn qua có vẻ ngon...

Trần Diệc Nhiên mỉm cười, đưa tay cầm lấy miếng bánh ngọt:

- Ném thử một chút.

- Trần Diệc Nhiên, cậu !

Tiểu Như tỷ dùng sức mà trừng mắt anh.

- Chị Tiểu Như, vừa nãy em ăn của anh họ một miếng bánh chứ thật ra là không ăn nhiều như vậy, lãng phí thì rất tiếc.

Điềm Tâm vội vàng hòa giải

Tiểu Như gật đầu cười với cô, sau đó ngồi xuống bên cạnh Trần Diệc Nhiên, bắt đầu cùng anh ôn lại chuyện cũ ở trường học, ánh mắt có chút sáng lên.

Điềm Tâm ngồi một bên xiên bánh ngọt trước mặt, mắt nhìn bộ dạng hai người bọn họ chuyện trò vui vẻ, trong lòng đột nhiên có một chút cảm giác nói không nên lời. Lúc Tiểu Như nhìn về phía Trần Diệc Nhiên, khóe môi gấp không tự chủ cong lên, ánh mắt cũng sáng ngời, giống như trăng lưỡi liềm đang tỏa sáng trên bầu trời, ánh mắt của cô chăm chú. Trong lúc đó, Điềm Tâm đột nhiên cảm thấy chị Tiểu Như có lẽ rất thích Trần Diệc Nhiên ?

Nghĩ như vậy Điềm Tâm đột nhiên cảm thấy miếng bánh trong miệng có vị đắng khó hiểu. Cô chớp mắt mấy lần nhìn tới chỗ Trần Diệc Nhiên, chỉ thấy vẻ mặt ôn hòa ảm áp, lễ phép gật đầu trả lời mấy câu hỏi của Tiểu Như, duy trì khoảng cách hai người, anh không làm ra vẻ xa lánh cũng không lộ vẻ quá thân mật. Rõ ràng hai người ngồi cùng một chỗ nhưng dường như có một bức tường đang ngăn cách bọn họ.

Như vậy, có lẽ Trần Diệc Nhiên không có tình cảm với chị Tiểu Như.

Điềm Tâm bỗng nhiên nhớ tới lúc trước cô và Trần Diệc Nhiên ở cùng với nhau, cũng là thái độ nhã nhặn như vậy, anh giữ một khoảng cách nhất định, không gần gũi cũng không xa cách. Xem ra có lẽ Trần Diệc Nhiên cũng không thích cô.

Điềm Tâm thờ dãi một hơi, cúi đầu xuống, càng thêm buồn bã cảm chiếc nĩa xiên miếng bánh. Trần Diệc Nhiên nghe được tiếng thở dài, hơi nghiêng đầu nhìn người nào đó đang buồn bực đâm chiếc bánh sắp trở thành cái tổ ong kia. Vì vậy, anh lật tay nhìn đồng hồ, quay về phía Tiểu Như nói:

- Sắp đến giờ cơm trưa, em phải đưa Điềm Tâm quay về, bọn Chính Tiên có lẽ đang đợi !

- Ai ya, chị mãi nói chuyện với cậu mà quên cả thời gian rồi.

Tiểu Như có chút ngại ngùng cười cười, vội vàng đứng lên nói:

- Vậy hai người nhanh chóng quay về đi, đừng để bọn họ chờ lâu.

Chương 50: Điềm Tâm tỏ tình (9)

Chương 51: Điềm Tâm tỏ tình (9)

- Ừ.

Trần Diệc Nhiên gật gù đầu, đáp một tiếng với Điềm Tâm đang ngồi đối diện với mình, sau đó đứng dậy.

Điềm Tâm nghe Trần Diệc Nhiên gọi thì vội vàng đứng dậy sau đó vuốt vuốt lại trang phục mình sau đó nhìn về phía chị họ Tiểu Như cười tủm tỉm nói:

- Cảm ơn chị Tiểu Như đã chiêu đãi.

- Đừng khách sáo, lần sau lại đến nhé.

Tiểu Như cười cười nhìn Điềm Tâm nói.

- Chúng ta đi thôi.

Trần Diệc Nhiên nhìn sang Tiểu Như gật đầu một cái rồi đưa tay ra khoác lên bả vai Điềm Tâm, đỡ cô ra khỏi cửa tiệm.

Điềm Tâm nghiêng đầu sang, nhìn cánh tay đang khoác trên vai mình, cảm giác cả cơ thể như đều nằm trong ngực anh. Trên người anh còn có mùi hương buồm trà mật ong thoang thoảng. Đột nhiên tiếp xúc thân mật như vậy làm cho cô không tự chủ mà mặt đỏ ửng lên, nhịp tim cũng vì vậy mà tăng lên.

Ra khỏi cửa tiệm, Trần Diệc Nhiên thu lại cánh tay đang ôm Điềm Tâm, chậm rãi tiêu soái bước đi phía trước cô. Điềm Tâm không hiểu sao lại có chút thất vọng.

- Không phải chủ đề trò chuyện của bọn anh quá nhàm chán chứ? Lúc này anh thấy em suýt nữa đã ngủ gật rồi.

Hai người cứ như vậy một trước một sau bước đi, sau giây phút yên lặng thì bỗng nhiên Trần Diệc Nhiên xoay người hỏi cô một câu.

- Dạ? Không phải đâu...

Điềm Tâm có chút xấu hổ ngẩng đầu nhìn anh, ngập ngừng nói tiếp:

- Chỉ là các anh đang thảo luận vấn đề lên đại học, em thấy mình không nên xen vào thì hơn... Dù sao em cũng chỉ là học sinh cấp ba.

- Ừ.

Trần Diệc Nhiên lại trầm mặc một lát sau đó cười cười nói:

- Không sao đâu, ba năm nữa cũng lên đại học rồi. Đến lúc đó sẽ gặp được rất nhiều bạn mới, bạn học và nhiều chuyện khác nữa, lúc ấy tầm mắt em cũng rộng hơn bây giờ.

- Vâng.

Điềm Tâm câu hiểu câu không gật đầu, sau đó nhìn Trần Diệc Nhiên vẫn bước trước duy trì một đoạn với mình, đột nhiên nghĩ đến thái độ của anh với chị Tiểu Như, vẫn không nhìn được mà hỏi:

- Anh Nhiên... Chị Tiểu Như có phải là người anh thích không?

- ...

Trần Diệc Nhiên hơi sững sốt một chút, hiển nhiên anh không ngờ là Điềm Tâm sẽ hỏi vấn đề này, tuy nhiên sau một hồi anh lại có chút bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Em chỉ là một đứa trẻ, biết thích là thế nào không?

- ...

Điềm Tâm chỉ nhìn anh không nói lời nào. Qua một hồi mới bấu môi tỏ vẻ tức giận nhìn Trần Diệc Nhiên nói:

- Tại sao em là trẻ con chứ? Em năm nay cũng đã mười sáu tuổi, nếu như ở thời cổ đại thì đã sớm lập gia đình sinh con đẻ cái rồi. Nhưng ở hiện đại em cũng đã có CMND rồi, theo pháp luật mà nói thì em cũng đã là người trưởng thành, có thể chịu trách nhiệm hình sự rồi.

Trần Diệc Nhiên chớp mắt mấy cái, nhìn Điềm Tâm đang xì mặt ra, không nhìn được mà bật cười rồi gật gù:

- Ừ được rồi, xem là vậy đi.
- Không phải xem vậy đi mà vốn là như thế.

Điềm Tâm mạnh miệng sửa lại, uốn nắn lại lời anh:

- Thích một người là trong mắt chỉ thấy mình người ấy. Mỗi lần nhìn thấy người ấy, ánh mắt đều không tự chủ mà sáng lên. Khóe miệng cũng không nhìn được mà cong lên. Nếu như lúc tâm trạng không tốt chỉ cần nhìn thấy người kia thì bỗng dưng sẽ trở nên cao hứng, giống như là trời đang giáng mây chỉ cần người kia vừa xuất hiện thì toàn bộ thế giới đều bỗng dưng sáng lên vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Điềm Tâm tỏ tình (10)

Chương 52: Điềm Tâm tỏ tình (10)

Trần Diệc Nhiên hơi sững sờ, nhìn bộ dạng nghiêm túc của Điềm Tâm, trong khoảng thời gian ngắn anh không biết nên nói gì mới phải.

Điềm Tâm nhìn Trần Diệc Nhiên không nói gì thì nghĩ đến những lời bản thân vừa nói ra, thoáng cái bỗng trở nên lúng túng. Cô quét đôi mắt sáng trong nhìn chung quanh một lượt sau đó giọng nói nhỏ như tiếng muỗi vo ve vậy, nói:

- Dù sao thì em cũng nhìn ra là anh thích chị Tiểu Như.
- Vậy nên?

Trần Diệc Nhiên liếc đôi mắt nhìn cô, khóe miệng hơi cong lên nói với Điềm Tâm:

- Rốt cuộc em muốn nói gì?
- Không có gì.

Khí thế của Điềm Tâm bỗng chốc hạ thấp đến một nửa, cô há hốc miệng sau nửa ngày rốt cuộc cũng hỏi ra một câu:

- Anh Nhiên, vì sao anh không thích chị Tiểu Như?
- Há?

Trần Diệc Nhiên tựa hồ không nghe rõ câu hỏi của cô, đôi lông mày thanh tú nhíu chặt lại, vẻ mặt tràn đầy nghi ngờ nhìn cô.

- Anh Nhiên, anh tuy vẫn cười với chị ấy nhưng vẫn luôn duy trì khoảng cách, điều này có thể nói rõ anh không thích chị ấy. Bởi vì thích một người anh sẽ không tự chủ được mà muốn gần họ hơn.

Điềm Tâm cắn cắn bờ môi, nhìn Trần Diệc Nhiên chân thành nói.

Trần Diệc Nhiên cười cười lắc đầu:

- Em quan sát cẩn thận thật.
- Bởi vì em cũng thăm mền một người.

Điềm Tâm do dự cả buổi rồi cuộc cũng lấy hết dũng khí nói với Trần Diệc Nhiên.

Trần Diệc Nhiên hơi sững sờ, sau nửa ngày mới gạt đầu nói:

- Ồ?

- Thế nhưng người em thích lại không thích em.

Điềm Tâm nhìn nét mặt của anh, có chút chán nản, thất vọng cúi thấp đầu, dùng chân đá vài viên đá trên đường, chỉ cảm thấy nội tâm thật khó chịu.

Trong khoảng thời gian ngắn Trần Diệc Nhiên không biết nên nói gì cho phải. Hai người cứ như vậy trầm mặc đối diện với nhau một hồi lâu, sau đó Trần Diệc Nhiên mới thấp giọng mở miệng:

- Điềm Tâm.

- Dạ?

- Em bây giờ còn nhỏ, có lẽ nên lấy việc học quan trọng hơn. Thân là anh trai, anh thật sự vui khi em tâm sự với anh. Thế nhưng ở cái tuổi này của em, là giai đoạn mù quáng với tình yêu. Đợi sau khi em lên đại học, quen biết nhiều người, khi ấy quay đầu nhìn lại lúc này em sẽ cảm thấy hiện tại thật không thể tin được. Về sau sẽ gặp được người tốt hơn bây giờ, chờ em lớn hơn chút nữa sẽ hiểu rõ yêu một người là như thế nào.

Giọng nói của Trần Diệc Nhiên vang lên lọt vào tai Điềm Tâm, giống như một làn gió ấm áp, thế nhưng lại làm cho lòng Điềm Tâm thoáng se lạnh.

- Không phải em tâm sự với anh.

Điềm Tâm hét lên với Trần Diệc Nhiên. Lúc này anh đã đứng lại, yên tĩnh nhìn cô, ánh mắt như đang nhìn về một đứa trẻ đang giận dỗi vậy.

Điềm Tâm bị anh nhìn thì càng thêm tức giận, không nhịn được mà quát lên:

- Em biết rõ thích một người là như thế nào. Em cũng biết rõ người em thích là ai, về sau em cũng chỉ thích mình người ấy thôi. Em không cần anh dạy em những điều này.

- Điềm Tâm.

Trần Diệc Nhiên có chút bất đắc dĩ nhìn cô.

- Không phải anh chỉ lớn hơn em bảy tuổi thôi sao, vì sao cứ nhìn em như một đứa trẻ chứ?

Điềm Tâm thờ phỉ phỉ nhìn anh nói tiếp:

- Em không phải là trẻ con. Trần Diệc Nhiên, người em thích là anh.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Điềm Tâm tỏ tình (11)

Chương 53: Điềm Tâm tỏ tình (11)

Anh cứ yên tĩnh như vậy đứng đối diện với cô, đôi mắt tĩnh mịch lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vì tức giận mà mặt cô hơi ửng hồng, một đôi mắt đen tĩnh mịch nhìn cô. Trong cô bây giờ như con mèo bị chủ giẫm lên đuôi vậy, rõ ràng tức giận nhưng lại không đành lòng trách cứ.

- Không phải là đứa trẻ thì không phải là đứa trẻ đi..

Sau một hồi trầm mặc rồi cuộc anh cũng chậm rãi lên tiếng nói với cô, giống như có chút bất đắc dĩ.

- Không phải em muốn anh thừa nhận.

Điềm Tâm buồn rầu lên tiếng, lúc đang định nói với anh điều gì đó thì bỗng điện thoại anh reo lên.

Trần Diệc Nhiên cúi đầu lấy điện thoại từ trong túi áo ra, nhìn thoáng qua sau đó nhấn nút trả lời:

- Ủ. Bọn tôi sẽ về liền thôi, sắp đến cửa tiểu khi rồi, được được, lập tức đến ngay.

Sau khi nói xong câu đó thì Trần Diệc Nhiên cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn về phía Điềm Tâm hỏi thúc:

- Đi thôi, bọn họ vẫn đang đợi chúng ta.

Điềm Tâm chỉ cảm thấy một cảm giác thất bại lan tỏa trong lòng, rõ ràng đây là lần đầu tiên cô tỏ tình tại sao lại biến thành tình cảnh như trước mắt chứ.

Trần Diệc Nhiên thấy Điềm Tâm vẫn đứng yên tại chỗ không nói gì thì vội vàng bước đến chỗ cô, bắt lấy cổ tay cô sau đó quay người vội vàng bước vào khu chung cư.

Ánh mắt Điềm Tâm rũ xuống, nhìn bàn tay anh đang nắm lấy cổ tay mình. Ngón tay anh trắng nõn thon dài, khớp xương rõ ràng, nắm lấy tay cô vừa có lực lại vừa ấm áp.

Vì sao chứ... Rõ ràng hai người chẳng có tình cảm gì lại có thể nắm tay nhau đi trên đường.

Được rồi như vậy cũng không thể tính là nắm tay, chỉ là anh ấy đang dắt cô đi mà thôi.

Nghĩ đến đây Điềm Tâm dùng sức giãy mạnh tay mình rời khỏi tay anh, nói:

- Để em tự đi.

Trần Diệc Nhiên nhìn cô, cũng không nói gì.

Nhanh chóng đi đến dưới lầu chú rỏ, Điềm Tâm lấy hết dũng khí, gọi anh:

- Trần Diệc Nhiên.

Anh có chút kinh ngạc, xoay đầu nhìn cô, đây hình như là lần đầu tiên cô gọi cả họ lẫn tên anh.

- Em thích anh, anh thích em không?

Đôi mắt người thiếu nữ lấp lánh, thật giống như ánh sáng phát ra từ vô số viên ngọc vậy. Gương mặt trắng nõn của cô ửng lên, ánh mắt tuy then thừng thế nhưng lại rất kiên định.

Trần Diệc Nhiên nhìn cô đến nửa ngày rốt cuộc mới thở một hơi thật dài:

- Có một số việc không phải đơn giản là thích hay không thích mà nói rõ ràng được.

- Vì sao chứ?

Trong ánh mắt Điềm Tâm lộ rõ vẻ nghi ngờ nhìn anh, thích là thích mà không thích là không thích, có điều gì mà không rõ nữa đây.

- Đợi em lớn hơn chút nữa sẽ rõ thôi.

Trần Diệc Nhiên cũng lộ vẻ nghiêm túc, nói:

- Bây giờ việc quan trọng nhất chính là học thật tốt.

Chương 53: Điềm Tâm tỏ tình (12)

Chương 54: Điềm Tâm tỏ tình (12)

Anh còn chưa nói dứt lời thì điện thoại lại reo lên lần nữa. Điềm Tâm trở mắt nhìn anh bắt điện thoại, vẻ mặt áy náy nói:

- Đến rồi, đến rồi, chúng tôi đang ở dưới lầu.

Sau đó thì cô bị anh dắt thẳng một mạch lên lầu.

Lúc mở cửa, đám người bên trong vẫn tiếp tục ồn ào:

- Tôi nói Trần Diệc Nhiên này, cậu đưa em gái cậu đi đâu ăn kem, vui vẻ cả buổi trưa mới về vậy.

- Được rồi, đừng gạt bọn tôi nữa, chúng tôi đều nghe chị dâu nói rồi, người ta căn bản không phải em gái cậu, chẳng có quan hệ máu mủ gì với cậu cả. Cậu cũng đừng giả bộ trước mặt anh đây nữa.

- Ha ha, đúng thế đúng thế. Tôi thấy hai người rất xứng đáng, đợi hôn lễ kết thúc thì tranh thủ thời gian mời chúng tôi tham gia hôn lễ của cậu nhé.

Trần Diệc Nhiên bắt đầu nhìn bọn họ, sau đó đưa tay ra đập cái tên đang ồn ào một cái:

- Đừng nói lung tung nữa. Tôi chỉ xem em ấy là em gái, một đứa trẻ hơi lớn một chút, đừng đùa lung tung.

- Ồ.

Người kia hậm hực sờ sờ mũi, nhìn Trần Diệc Nhiên rất nghiêm túc thì cúi đầu không nói thêm gì nữa.

- Diệc Nhiên, nhanh đến đây ngồi đi, ăn cơm cùng mọi người đừng khách sáo, coi như là đang ở nhà mình nhé.

Mẹ chú rể nhìn Trần Diệc Nhiên híp mắt cười gọi, để cho bọn họ nhanh chóng ngồi xuống.

Điềm Tâm nhìn phòng ăn trong phòng khách, chị họ cô đang tươi cười vẫy vẫy tay.

Suốt cả buổi cơm cô đều ngây ngốc không thấy mùi vị gì, tuy rằng cảm nhận được ánh mắt Trần Diệc Nhiên thỉnh thoảng lại lo lắng liếc về phía mình thế nhưng cô cũng không có dũng khí để đối diện với anh.

Buổi tối lúc chú rể và cô dâu kết hôn, Điềm Tâm vui vẻ cười đến ngọt ngào đứng bên cạnh chị họ, giúp chị ấy xếp tiền lì xì, đón hoa tươi, loay hoay một muốn chết. Mãi đến khi hôn lễ bắt đầu rồi cuộc cô mới ngừng lại thở một hơi.

Lúc khúc nhạc kết hôn quen thuộc vang lên trong đại sảnh khách sạn, Điềm Tâm đứng ở gần đó nhìn chị họ khoác tay cha trịnh trọng chậm rãi tiến về phía chú rể, rõ ràng nghi thức hôn lễ còn chưa bắt đầu, sóng mũi cô đã có chút cay cay.

Được làm một cô dâu xinh đẹp là điều ước lớn nhất khi cô còn là một đứa trẻ.

Đột nhiên cô nhớ lại khi mình và chị họ ở cùng nhau trong nhà ông ngoại, lúc ấy hai người vẫn luôn tưởng tượng đến khung cảnh kết hôn trong tương lai. Chị họ nói ai rồi cũng sẽ gặp được người mình yêu nhất trong cuộc đời, cuối cùng sẽ cùng dắt tay nhau đi qua quãng đời còn lại. Bây giờ mộng tưởng của chị họ đã thành sự thật, còn cô thì sao?

Điềm Tâm âm thầm đưa tay lau giọt nước mắt, quay đầu nhìn Trần Diệc Nhiên đang đứng ở lối nhỏ bên kia. Anh mang cả cây tây phục màu đen, thẳng tắp cao ngất đứng nơi đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Điềm Tâm tỏ tình (13)

Chương 55: Điềm Tâm tỏ tình (13)

Trong đại sảnh ánh đèn đã tắt, chỉ còn lại một chùm ánh sáng nhỏ chiếu người cô dâu chú rể. Thế nhưng không hiểu tại sao cô lại chuẩn xác tìm được

anh.

Anh giống như một ngôi sao tỏa sáng trong vũ trụ, mặc dù đứng trong bóng tối cũng có thể phát ra ánh hào quang quen thuộc chỉ thuộc về mình ha nh.

Trần Diệc Nhiên cảm thấy trong bóng tối có người đang nhìn mình chăm chú, anh ngẩng đầu lên, ánh mắt lần nữa rời khỏi cô dâu chú rể nhìn về lối nhỏ phía đối diện. Một giây kia ánh mắt giao với ánh mắt Diễm Tâm, cô đã vội vàng quay đầu đi, cô nhóc kia là đang giận dữ với anh sao?

Hôn lễ tiến hành rất thuận lợi, đến lúc cô dâu chú rể nêu cảm nghĩ rồi lời hứa, lại đến tiết mục chúc phúc của bố mẹ hai bên. Cuối cùng đến lúc cô dâu chú rể tung bông. Diễm Tâm hơi do dự, đứng nguyên một chỗ không nhúc nhích. Cô mới mười sáu tuổi, liệu có thể bắt lấy bó hoa kia không? Chẳng lẽ bắt được thì người tiếp theo bước vào lễ đường sẽ là cô?

Diễm Tâm đứng trên sân khấu nhìn về mặt tươi cười hạnh phúc của chị họ, trong lòng ngoài hâm mộ còn có chút chua xót.

Đây là lần đầu tiên cô thăm mến một người, là lần đầu tiên tỏ tình. Mà người cô thích lại đáp lại lời tỏ tình của cô một câu khó lường, nhìn cô với một dạng một đứa trẻ.

Lòng Diễm Tâm tràn đầy chua xót, muốn mỉm cười với Trần Diệc Nhiên đang đứng bên cạnh cô dâu chú rể thay họ mời rượu, chào tiễn khách.

Đợi đến lúc hôn lễ kết thúc, cả người Diễm Tâm mệt mỏi không thôi, không thể tưởng tượng được hôn lễ lại giống như một trận chiến vậy. Sau khi thay trang phục, đổi kiểu tóc thì lại vội vàng chạy xuống lầu đại sảnh.

Thật vất vả mới tiễn hết khách khứa về, Diễm Tâm chạy đến chỗ bố mẹ mình sau đó lên tiếng gọi bọn họ. Chỉ thấy mẹ cô đang cười tủm tỉm nhìn Trần Diệc Nhiên nói:

- Diệc Nhiên hôm nay rất tuấn tú, cũng không biết cháu là phù rể đấy.

- Di nhỏ, đã lâu không gặp.

Trần Diệc Nhiên cũng tươi cười với mẹ Diễm Tâm, diễm tình trả lời:

- Chú rể là bạn đại học của cháu, cháu cũng không ngờ cô dâu lại là chị họ của Diễm Tâm, thật là trùng hợp.

- Đúng thế, đúng thế.

Mẹ Diễm Tâm gạt đầu, nhìn về mặt hiền lành của Trần Diệc Nhiên, tiếp tục hỏi:

- Tối nay lái xe trở về thành phố Z sao?

- Vâng, mai là thứ hai, còn phải đi làm.

Trần Diệc Nhiên cười cười, thuận miệng trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Diễm Tâm tỏ tình (14)

Chương 56: Diễm Tâm tỏ tình (14)

- Vậy thì thật tốt, buổi tối Diễm Tâm nhà di cũng phải về thành phố Z. Di mới nói chuyện điện thoại với bố Diễm Tâm, ngày mai hai chúng ta phải ở lại thành phố N họp. Cháu về thành phố Z thì thuận đường đưa Diễm Tâm về giùm di nhé, để di với bố nó khỏi mất công chạy tới chạy lui.

Mẹ Diễm Tâm tiếp tục cười nói, bộ dáng rất hiền lành.

Trần Diệc Nhiên ngẩn người một chút, đôi mắt tinh nghịch quét về phía Diễm Tâm.

Hiển nhiên Diễm Tâm còn kinh hãi hơn cả Trần Diệc Nhiên, cô sợ run đến nửa ngày sau mới kịp phản ứng, cau mày hét lên:

- Mẹ. Sao hai người lại như thế!

- Đứa nhỏ này, nói cái gì vậy?

Mẹ Diễm Tâm trừng mắt với cô một cái, sau đó tiếp bộ dáng tươi cười với Trần Diệc Nhiên, bà nói:

- Anh họ Trần của con cũng định về thành phố Z đấy, thuận đường đi cùng sẽ không phiền đâu, phải không?

- Vâng, không phiền ạ.

Trần Diệc Nhiên cũng cười cười.

- Con không muốn, con không ngồi xe anh ấy đâu.

Điềm Tâm tỏ vẻ quật cường nhìn Trần Diệc Nhiên. Dựa vào cái gì mà anh ấy có thể có thái độ như nước chảy bèo trôi như thế chứ, giống như có chuyện tốt gì xảy ra vậy. Cô mới tỏ tình với anh, buổi tối lại ngồi chung xe trở về thành phố Z, như vậy cô sẽ rất lúng túng.

- Đứa nhỏ này, tính tình kiểu gì vậy?

Mẹ Điềm Tâm tiếp tục trừng mắt với cô, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Con không ngồi xe anh Trần về thành phố Z thì phải làm sao giờ? Bố con tối nay cũng uống nhiều rồi, mẹ cũng chưa lái xe đường dài bao giờ, hay con định sáng mai bỏ học?

- Con...

Giọng nói Điềm Tâm lập tức nhỏ xuống, cô hơi buồn bực cúi đầu, nhỏ giọng phản bác:

- Dù sao thì con cũng không muốn ngồi xe anh ấy.

- Không có việc gì đâu di nhỏ.

Điềm Tâm nghe thấy giọng nói trong trẻo của Trần Diệc Nhiên vang lên trên đỉnh đầu mình.

- Có thể tối nay em ấy mệt nên có chút cáu kỉnh thôi, lát nữa cháu sẽ đưa em ấy về nhà, hai người yên tâm.

- Ài, vậy thì Diệc Nhiên, di cảm ơn cháu.

Mẹ Điềm Tâm lập tức thay đổi nét tươi cười nhìn sang phía Trần Diệc Nhiên, nói tiếp:

- Vậy thì làm phiền cháu, lát nữa trở về nhớ thay di chào hỏi mẹ cháu, Điềm Tâm đành giao cho cháu rồi.

Mẹ Điềm Tâm vừa dứt lời thì quay người đi thẳng.

- Mẹ.

Điềm Tâm phiến muộn nhìn theo hướng mẹ mình hét lên. Đáng tiếc mẹ cô lại giống như không nghe thấy vậy, bước rất nhanh về phía bố cô.

Sau khi đã tiễn hết khách khứa, đại sảnh khách sạn lại trở nên yên tĩnh. Giờ này có lẽ cô dâu và chú rể đã về phòng nghỉ ngơi, vốn buổi tối đám bạn học Trần Diệc Nhiên sẽ hô hào đi náo động phòng thể nhưng phải lái xe hơn hai giờ để trở về, vậy nên anh cũng không theo chân bọn họ.

Hiện tại hai người đang đứng trong đại sảnh vắng người, giương mắt nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Lưu manh đùa nghịch tình yêu (1)

Chương 57: Lưu manh đùa nghịch tình yêu (1)

Cuối cùng Trần Diệc Nhiên khá bất đắc dĩ nhìn Điềm Tâm nói:

- Đi thôi.

- Em không muốn ngồi xe anh.

Điềm Tâm tức giận thở hổn hển, nói thêm:

- Em muốn tự về.
- Một mình em sao trở về?

Trần Diệc Nhiên nhú chặt mày, nhìn Điềm Tâm, bổ sung:

- Lúc này đã không còn xe về thành phố Z nữa, em một đứa trẻ đêm hôm khuya khoắt làm sao về đó đây?
- Không cần anh lo.

Điềm Tâm nổi giận đùng đùng, lại nói:

- Dựa vào cái gì mà em tỏ tình với anh anh lại chẳng có phản ứng gì. Lại còn muốn em ngồi xe anh về chứ? Anh có biết như vậy em sẽ rất lúng túng không?

Vừa dứt lời thì Điềm Tâm cũng xoay người chạy ra bên ngoài.

- Em đi đâu.

Trần Diệc Nhiên tóm lấy cổ tay cô, đôi mắt tinh mịch nhìn cô chăm chăm.

- Không cần anh quan tâm.

Điềm Tâm dùng sức giãy giụa cổ tay mình, không biết vì anh nắm quá chặt hay không mà mãi cô cũng không thoát được:

- Anh buông tay ra, anh kéo tay em đi đâu thế.

Trần Diệc Nhiên không nói lời nào dứt khoát nắm cổ tay Điềm Tâm đi thẳng về bãi đỗ xe. Dọc theo con đường cả hai người giằng co đã thu hút không ít ánh mắt.

Lúc đến trước xe mình, Trần Diệc Nhiên mở cửa xe sau đó không chút khách khí mà ném cô vào trong.

Điềm Tâm bị anh vứt đến trên ghế thì cảm thấy mình đã có chút hoa mắt chóng mặt. Lúc đang định tiếp tục đứng dậy giãy giụa thì cả người Trần Diệc Nhiên đã phủ lên người cô, giọng nói mang theo nét giận dữ:

- Hiểu Điềm Tâm, nếu như không phải mẹ em dặn đi dặn lại anh phải đưa em về thì anh cũng chẳng đưa em về đâu. Anh chỉ muốn vứt em lại ở thành phố N thôi. Có phải lớn lên được bảo vệ tốt quá chưa bao giờ gặp người xấu nên mới thấy thế giới này quá tốt đẹp phải không? Có biết đã có bao nhiêu cô gái trẻ mất tích hay không hả?

Điềm Tâm bị bộ dáng nghiêm túc của anh dọa sợ, tuy tức giận nhưng cũng không nói gì nữa.

- Ngoan ngoan ngồi đó đi, nghe thấy không?

Trần Diệc Nhiên nhìn cô chuyên chú, chớp mũi anh chạm lên chớp mũi cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói ra.

Điềm Tâm vội vàng gật đầu.

- Rất tốt.

Trần Diệc Nhiên thỏa mãn gật đầu, đưa tay ra thắt dây an toàn cho Điềm Tâm, sau đó đóng cửa xe lại, lúc này mới trở về vị trí lái xe của mình.

Chỉ là thoạt nhìn có vẻ anh cũng rất bức bối, đầu tóc bị vò đến rối mù. Sau đó gạt chiếc nơ trên áo sơ mi xuống, vút ra chỗ ngồi phía sau. Tiếp đó kéo kính xe xuống, châm một điếu thuốc rít mạnh một hơi.

Vị trí Điềm Tâm ở chỗ ngồi bên cạnh ghế lái, cô cẩn thận nhìn anh từng chút, trầm mặc hồi lâu mới nhỏ giọng hỏi:

- Anh Nhiên... Anh hút thuốc lá sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Lưu manh đùa nghịch tình yêu (2)

Chương 58: Lưu manh đùa nghịch tình yêu (2)

Trần Diệc Nhiên quay đầu nhìn Điềm Tâm, đôi mắt tình mình khá âm u làm cho da đầu Điềm Tâm lạnh run.

Cuối cùng anh dụi điếu thuốc trong tay, ném đi thành nhiên trả lời:

- Cai lâu rồi.

- Vâng.

Điềm Tâm gật gật đầu cũng không dám hỏi thêm gì nữa.

Trên đường quay về thành phố Z, Trần Diệc Nhiên vẫn luôn chăm chú lái xe, Điềm Tâm ghé đầu lên cửa sổ nhìn ra hai bên đường thỉnh thoảng phát sáng, yên tĩnh mà ngẩn người.

Không khí trong xe quá mức yên tĩnh, Trần Diệc Nhiên lườm Điềm Tâm một cái, sau đó mở radio lên.

- Các bạn đang nghe đài, bài hát tiếp theo đây được thể hiện bởi một cô gái nhỏ tên Tiểu Mộng, cô bé nói hôm nay cô ấy thất tình, muốn dùng bài hát này để vui đi chút nào nỗi buồn, sau đây chúng ta hãy cùng cô ấy lắng nghe nào. Bài hát: “nỗi nhớ độc nhất vô nhị”

Giọng nói người phát thanh vang lên ngọt ngào, ánh mắt Điềm Tâm dời đến màn hình phát ra ánh sáng yếu ớt kia: máy chữ FM101.1 là loi sáng lên giữa màn hình, sau đó trong xe vang lên giai điệu ưu thương, buồn rầu:

“Sau khi rời xa, yêu thích một người như cơn mưa lớn, không liên lạc, cô đơn như phản ứng dây chuyền chắc còn chút sức lực để nghĩ đến niềm vui. Con giống kia như tai nạn vậy, làm em bây giờ đáng thương vô cùng. Thật xin lỗi, ai cũng không có cỗ máy thời gian, muốn chấm dứt thế nhưng không có chỗ trống để thương lượng. Em hi vọng em là nỗi nhớ duy nhất của anh. Em thích anh, em là nỗi nhớ duy nhất, ai cũng không được phép cướp mất anh khỏi em...”

Điềm Tâm chỉ cảm thấy bài hát này rất hợp với tâm trạng mình bây giờ.

Cô yên lặng giương mắt nhìn thoáng qua Trần Diệc Nhiên đang lái xe. Dáng vẻ anh hoàn mỹ lơ mơ dưới ánh đèn đường, thích một người căn bản là tự làm khổ mình đến vậy.

Hai người im lặng suốt cả chặng đường trở về. Trần Diệc Nhiên nhanh chóng đạp phanh dưới nhà của Điềm Tâm, sau đó quay đầu thì thấy cô đã tựa đầu lên ô cửa kính ngủ quên mất.

Do dự hết mười giây, rốt cuộc anh phải đánh ngoặt tay lái, trở về khu chung cư của mình, tiếp đó cẩn thận từng chút bế Điềm Tâm lên nhà.

Sau khi đã sắp xếp xong cô cô thì Trần Diệc Nhiên quay người bước ra ban công, tiện tay châm một điếu thuốc, nhìn xuống cảnh thành phố về đêm, cảm nhận từng làn gió phả vào mặt, trong lòng anh bỗng thấy bức bối không thôi.

Sáng hôm sau khi Điềm Tâm tỉnh lại thì nhìn căn phòng lạ lẫm trước mắt mà ngẩn người.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Lưu manh đùa nghịch tình yêu (3)

Chương 59: Lưu manh đùa nghịch tình yêu (3)

Đây là... Đây là nơi nào?

Điềm Tâm nhìn chùm đèn treo trên trần nhà bỗng thấy có chút quen mắt.

Lại nhìn xung quanh một lượt, hình như đây là phòng khách trong căn hộ của Trần Diệc Nhiên.

Trong lòng Diễm Tâm cả kinh, vội vàng cúi đầu nhìn trang phục của mình. Bộ lễ phục hôm qua vẫn còn trên người. Trong lòng cô có sự vui mừng không nói thành lời, ngoài ra còn hơi thất vọng. Chẳng lẽ cô chẳng có chút hấp dẫn nào với Trần Diệc Nhiên sao? Một cô gái đang ngủ say đáng người khá chuẩn, khuôn mặt không tệ chẳng lẽ không làm anh có hứng thú gì?

- Tỉnh chưa, rồi giường đi.

Ngay lúc Diễm Tâm đang rất phiền muộn thì bỗng nhiên từ ngoài cửa phòng truyền đến giọng nói của Trần Diệc Nhiên.

- Rồi...

Diễm Tâm vô lực lên tiếng, sau đó xoay người xuống giường mở cửa phòng ra.

Trần Diệc Nhiên lúc này mang một bộ đồ khá thoải mái đứng trước cửa, trong tay còn cầm cái xềng, hơi cúi đầu nhìn qua Diễm Tâm tóc tai có chút lộn xộn. Cô còn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, mắt nhắm mở mở. Anh thấy thế thì cười cười nói:

- Nhanh đi rửa mặt đi, ăn sáng xong anh đưa em về thay quần áo, chẳng lẽ định mang thế này đi học sao?

- À.

Diễm Tâm bị lời nói của anh làm cho bưng tỉnh, vội vàng xò dép lê chạy vào nhà vệ sinh.

Nhìn phòng chỉ có một bàn chải đánh răng, Diễm Tâm do dự một chút, sau đó nhìn ra bên ngoài cửa phòng dò xét:

- Anh Nhiên, cái bát đánh răng hồng nhạt kia là để em dùng sao.

- Ừ.

Trần Diệc Nhiên gật nhẹ đầu, nghiêng người dựa vào cửa nhà vệ sinh lên tiếng.

- Cảm ơn ạ.

Diễm Tâm nhìn anh cười cười, tảng đá trong lòng được gỡ xuống. Tốt rồi, đây không phải của bạn gái anh ấy.

Chỉ là Trần Diệc Nhiên nhìn mình chằm chằm nên động tác của cô có chút không tự nhiên.

Đợi lúc cô đánh răng rửa mặt xong, cô quay đầu vẫn thấy Trần Diệc Nhiên đứng đó, ánh mắt hai người giao nhau, trầm mặc một hồi, rốt cuộc Diễm Tâm hơi bất đắc dĩ nhìn anh nói:

- Chuyện đó, em muốn đi vệ sinh.

- Ừ.

Trần Diệc Nhiên đứng thẳng dậy, sau đó đưa tay giúp cô đóng cửa lại, thuận miệng nói:

- Nhanh lên.

Nói xong thì anh quay người rời đi.

Diễm Tâm bụm mặt ngồi xuống bồn cầu, trong lòng cảm giận mà nói, tốc độ em gái anh ấy. Đi vệ sinh mà cũng giục.

Nghĩ lại, cũng đúng mà, em gái anh không phải là cô sao? Phì phì phì, cô không phải em gái anh ấy, bọn họ căn bản không có quan hệ máu mủ gì.

Sau khi Diễm Tâm nghĩ ngợi lung tung, mới lè mề bước ra khỏi nhà vệ sinh, trên bàn ăn đã bày ra bữa sáng khá phong phú. Cháo loãng và sữa bò, lại thêm hai quả trứng ốp la.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Lưu manh đùa nghịch tình yêu (4)

Chương 60: Lưu manh đùa nghịch tình yêu (4)

Diễm Tâm thụ sủng nhược kinh ngồi vào bàn ăn, nhìn bữa sáng trên bàn thốt lên:

- Anh Nhiên, đây là do anh làm cả sao.

- Mua ở quán dưới lầu.

Trần Diệc Nhiên vừa ăn sáng vừa thuận miệng đáp lời Diễm Tâm.

Còn tưởng rằng là người ta vì mày mà chuẩn bị bữa sáng nữa đấy... Diễm Tâm không nhịn được mà giật giật khóe môi.

- Không phải vừa rồi em thấy trong tay anh còn cầm cái xềng sao. Hai cái trứng kia là anh chiên đấy.

Được rồi, Diễm Tâm cam chịu số phận nhấc đĩa lên. Tốt xấu gì thì Trần Diệc Nhiên cũng tự mình làm đồ ăn cho cô, thế là đủ rồi.

Trần Diệc Nhiên vừa ăn bữa sáng vừa lườm Diễm Tâm, sau đó thuận miệng hỏi:

- Cặp sách của em đâu.

Một câu hoàn toàn làm Diễm Tâm hóa đá. Cặp sách của cô... Cặp sách của cô...

Trí nhớ của Diễm Tâm nhanh chóng tua ngược lại, trở lại túi thứ bảy, cặp sách của cô hình như vẫn còn trên xe của bố mẹ.

- Sao thế? Không mang sao?

Trần Diệc Nhiên ngẩng đầu nhìn thoáng qua Diễm Tâm, nhú mồm.

- Để quên trên xe bố mẹ rồi, điện thoại cũng nằm trong cặp, làm sao bây giờ.

Diễm Tâm cảm giác mình muốn khóc đến nơi rồi. Bài tập còn có bài thi và cả điện thoại của cô nữa, không mang theo cái nào về.

Như thế đến trường học không phải cô sẽ bị giáo sư chém chết sao?

Trần Diệc Nhiên cũng trầm mặc một hồi, qua vài giây sau anh mới đưa điện thoại di động của mình cho Diễm Tâm nói:

- Gọi cho bố mẹ em đi.

Hai mắt Diễm Tâm lưng tròng nhìn anh, cầm lấy điện thoại của anh, sau đó ngẩng đầu nhìn anh nói:

- Có mặt khẩu.

- Ừ.

Trần Diệc Nhiên đứng dậy, bước đến bên người Diễm Tâm sau đó nhún nhún bốn con số, sau đó trở về chỗ ngồi.

Trên người anh có mùi hương thoang thoảng, diễm tâm sững sốt một chút, sau đó nhanh chóng gọi cho mẹ mình.

- Diệc Nhiên, sớm như vậy đã gọi cho gì nhỏ có chuyện gì thế?

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của mẹ Diễm Tâm, trong chốc lát nước mắt cô chảy thành dòng:

- Mẹ, cặp sách của con vẫn còn trên xe của bố.

- Hà?

Mẹ Diễm Tâm sững sốt một chút sau đó nghi ngờ hỏi:

- Diễm Tâm, con ở chung một chỗ với Trần Diệc Nhiên sao?

- Mẹ, quan trọng là cặp sách của con, sách của con, còn bài tập và cả bài thi nữa đều ở trong cặp cả. Điện thoại của con cũng nằm trong đó luôn.

Diễm Tâm nói tuôn một tràng.

- Vậy con đến trường trước đi, lát nữa mẹ gửi công ty chuyển phát nhanh cho con.

Bên kia mẹ Diễm Tâm hào sảng vung tay, sau đó mơ hồ nói:

- Không có chuyện gì nữa thì mẹ ngủ tiếp đây, con nhanh đi học đi.

- Tut tut tut

Điềm Tâm im lặng nhìn điện thoại vang lên từng tiếng dài, cảm giác mình hoàn toàn bị đánh bại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Lưu manh đùa nghịch tình yêu (5)

Chương 61: Lưu manh đùa nghịch tình yêu (5)

- Giờ thế nào?

Trần Diệc Nhiên lấy lại điện thoại di động của mình, nhìn bộ dạng xám như tro của Điềm Tâm, nhỏ giọng nói.

- Ha ha.

Điềm Tâm nhìn Trần Diệc Nhiên giật giật khóe môi, tâm lạnh như nước nói:

- Bà ấy sẽ chuyển túi xách đến trường cho em.

Trần Diệc Nhiên hơi đồng tình liếc Đồng Tâm một cái, đưa cái trứng gà trước mặt mình cho cô nói:

- Đừng buồn bức quá, ăn trứng gà ộp la an ủi đi.

Điềm Tâm nhìn anh, anh trai à, có thấy ai ăn trứng gà để an ủi bao giờ chưa?

Sau khi ăn xong bữa sáng, Trần Diệc Nhiên lái xe đưa Điềm Tâm về nhà thay đồng phục, sau đó đưa cô đến trường học. Trước lúc xuống xe, cô quay đầu tội nghiệp nhìn anh:

- Anh Nhiên, nếu hôm nay nếu như em không có cặp sách mà bị thầy giáo mời phụ huynh vậy thì anh có thể thay bố mẹ em đến không?

- Sao?

Trần Diệc Nhiên nhìn cô chòng chọc:

- Sao thế? Hiện tại không gọi anh cả họ cả tên Trần Diệc Nhiên nữa hả?

Điềm Tâm ngược đôi mắt sáng trong nhìn anh như con chó bị chủ vứt bỏ vậy.

Cuối cùng Trần Diệc Nhiên cũng bị cái dáng vẻ tội nghiệp kia của cô đánh bại, không nhịn được mà lắc đầu nói:

- Đi đi, tính ra kiếp trước anh thiếu nợ em đấy.

- Thật tốt quá anh Nhiên.

Điềm Tâm lập tức vui sướng mà vùng tay loạn xạ, cô nhanh chóng mở cửa xe sau đó vẫy vẫy tay với Trần Diệc Nhiên rồi lao thẳng vào trong trường học.

Trần Diệc Nhiên có chút bất đắc dĩ nhìn theo bóng lưng của cô, khẽ thở dài một hơi, quay đầu xe lại định đi về phía công ty.

Trong phòng học chưa có nhiều người, nhưng Điềm Tâm phát hiện dù cô đi sớm cỡ nào thì cũng đều thấy Thẩm Tâm ngồi ở đó, rất nghiêm túc làm bài tập.

Điềm Tâm rón ra rón rét đi đến sau lưng Thẩm Tam sau đó “A” một tiếng hét lên sau lưng cô ấy.

Thắm Tam cứng đờ sau đó quay người lại tóm lấy cổ áo Diễm Tâm, kéo cô đến cười hừ hòng nói:

- Cục cưng bé nhỏ, lá gan của cậu lớn thêm rồi sao, dám dọa cả tớ.

- Ha ha, nữ vương đại nhân tha mạng.

Diễm Tâm xấu hổ cười ười, thân thủ của cô bạn này lại tốt vậy, giờ cô mới biết đấy.

- Ô, tớ thấy mặt cậu mang theo hoa đào, mắt chứa nước xuân, sao thế, làm phù dâu tốt không? Hay là gặp được phù rể soái ca, sau đó bị hấn ta bắt được rồi hả?

Thắm Tam buông cổ áo Diễm Tâm ra, đánh giá cô một phen.

Vừa nhắc đến chuyện làm phù dâu, bỗng nhiên Diễm Tâm đều trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Lưu manh đùa nghịch tình yêu (6)

Chương 62: Lưu manh đùa nghịch tình yêu (6)

- Sao thế? Làm phù dâu không thuận lợi sao? Hay là phù rể xấu quá, thê thảm quá sao?

Thắm Tam nhìn Diễm Tâm bỗng chốc suy sụp thì không nhịn được mà bắt đầu thân thiết an ủi hỏi thăm.

- Không phải thế.

Diễm Tâm ngồi xuống chỗ của mình, hai tay chống cằm nhìn Thắm Tam thở dài một hơi, trả lời:

- Làm phù dâu rất thuận lợi, phù rể cũng rất soái, rất phong độ, tuần tú đẹp trai, hơn nữa tớ còn xuống tay với anh ta.

- Con mẹ nó. Cậu thật sự xuống tay với phù rể?

Thắm Tam nhìn không được mà đập một phát lên lưng Diễm Tâm, giọng nói:

- Nhìn không ra nhé, cục cưng bé nhỏ, tớ còn tưởng cậu vẫn luôn khẳng khẳng với Trần Diệc Nhiên, sinh sự không phải anh ta thì không lấy hồng, không thể tin được nhanh như vậy cậu đã chuyển đối tượng rồi sao? Thế nào, phù rể có đồng ý không?

- Khụ khụ...

Diễm Tâm bị một cái đập hơi mạnh của cô làm cho ho vài tiếng, lúc này mới liếc mắt nhìn Thắm Tam nói:

- Cậu nói cái gì thế, sao không thử hỏi phù rể là ai hả?

- Phù rể là ai, chẳng lẽ tớ biết người đso?

Thắm Tam nhìn Diễm Tâm đang nhứ chặt mặt mày, đột nhiên chột lóe lên, hoảng sợ nói:

- Mẹ nó. Chẳng lẽ phù rể là Trần Diệc Nhiên.

Diễm Tâm trừng mắt với cô, im lặng nói:

- Chị à, cậu có phải là nói chuyện quá lịch sự rồi không?

- À, không sao đâu, đừng từ không chú ý.

Thắm Tam vẫy vẫy tay, về mặt bắt quái nhìn Diễm Tâm hỏi thêm:

- Cậu xuống tay với Trần Diệc Nhiên sao? Làm thế nào thế? Là hàm ý hay là trực tiếp bỏ nhào vào?

- Ài.

Điềm Tâm thở dài một hơi, nhìn Đằm Tâm đầy tang thương mà lắc đầu, giọng điệu buồn bã nói:

- Chuyện cũ đừng nhắc lại nữa.

- À.

Thắm Tâm gạt nhẹ đầu, vẻ mặt như đã hiểu nói:

- Tớ biết cậu bị cự tuyệt rồi. Được rồi, tớ sẽ ghi đề mục.

Điềm Tâm quay đầu nhìn vậy mà Thắm Tâm lại rất nhanh vùi đầu vào trong đóng sách vở, thì cố gắng nhìn xuống khát muốn bóp chết cô ấy, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Ghi ghi cái gì, trong mắt cậu chỉ có những bài tập kia thôi, cậu không thương tớ.

- Sao không được chứ. Cục cưng bé nhỏ của tớ.

Thắm Tâm vội vàng ném cây bút trong tay xuống, vẻ mặt nịnh nọt tươi cười nhìn Đằm Tâm nói:

- Trong mắt tớ gần đây chỉ có cậu, cậu vẫn luôn là người tớ yêu nhất.

- Khụ, khụ.

Một giọng nói vang lên sau lưng hai người.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Lưu manh đùa nghịch tình yêu (7)

Chương 63: Lưu manh đùa nghịch tình yêu (7)

Điềm Tâm và Thắm Tâm đều cứng đờ, đồng thời quay đầu nhìn về phía chỗ ngồi sau lưng, chỉ thấy Tô Việt có chút xấu hổ nhìn hai người, ngượng ngùng nói:

- Chuyện đó... Đằm Tâm chào buổi sáng nhé... Thắm Tâm, cậu cũng thế.

- Chào buổi sáng.

Điềm Tâm và Thắm Tâm đồng thanh đáp lời chào của Tô Việt sau đó cùng quay đầu lên, nhỏ giọng bàn luận tiếp.

- Đằm Tâm, cậu thấy chưa, Tô Việt trắng tinh, vừa cao lại vừa soái, thành tích cũng tốt, trong lớp chúng ta rất nhiều bạn nữ thích thăm cậu ta đấy, dù sao cậu cũng tỏ tình thất bại rồi, có muốn cân nhắc đổi mục tiêu không?

- Cậu đang nói lung tung gì đấy?

- Tớ không nói lung tung, cậu không thấy Tô Việt rất thích cậu sao? Mỗi ngày lúc vào lớp học việc đầu tiên đều là chào hỏi cậu.

- Cậu ấy cũng chào cậu mà.

- Nói nhảm, cậu không thấy mỗi lần chào cậu xong mới chào tớ sao? Điều này thấy rõ trong lòng cậu ta cậu là nhất đấy.

- Đừng nói lung tung nữa, tớ chỉ thích Trần Diệc Nhiên.

- Tên đàn ông đó có gì tốt chứ. Cậu thích anh ta như vậy nhưng anh ta cũng không thích cậu, tại sao cứ để anh ta trong lòng thế.

- Chúng ta đổi chủ đề được không?

Tô Việt nhìn hai cô gái đang ngồi trước mặt mình bàn tán xôn xao, thỉnh thoảng còn có ánh mắt nhìn về phía mình thì lập tức cảm thấy có chút không tự nhiên.

Sau khi thấy hai người thảo luận xong thì Thẩm Tâm lại quay đầu nhìn cậu cười hì hì, nói:

- Tô Việt, có phải cậu thích người nào rồi không?

Một câu hỏi trắng ra như thế trực tiếp làm cho cậu nam sinh cao một mét tám xấu hổ.

Đôi mắt Tô Việt khẽ liếc qua chỗ Diễm Tâm, có chút chột dạ lắc đầu.

- Ồ... Tiếc quá...

Thẩm Tâm ý vị thâm sâu nhìn cậu ta một cái sau đó quay đầu không nói nữa.

Tô Việt có chút nghi ngờ nhìn Diễm Tâm, thấy cô ấy đang cười ngọt ngào với mình, sau đó nhỏ giọng nói:

- Không có việc gì, cậu đừng để ý cô ấy.

- Ừ.

Tô Việt gật nhẹ đầu, sau đó nhìn Diễm Tâm cười cười:

- Lát nữa phải nộp bài tập rồi.

- Ồ.

Diễm Tâm bị cậu ta nhắc nhở một câu thì thoáng khỏi phục tinh thần, đôi tay cô ôm chầm lấy cánh tay Thẩm Tâm, nước mắt lưng tròng:

- Tình yêu, hôm nay tớ chẳng mang gì cả.

- Là sao chứ?

Về mặt Thẩm Tâm nghi ngờ nhìn cô.

- Không mang cặp, không có sách vở, không có bài tập...

Diễm Tâm đáng thương nói thêm:

- Gọi tắt là ba không đó.

- Ha ha, cậu chỉ thiếu quên không đến trường thôi đấy, thật sự là làm khó người ta mà.

Thẩm Tâm nhìn Diễm Tâm cười khinh bỉ.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Lưu manh đùa nghịch tình yêu (8)

Chương 64: Lưu manh đùa nghịch tình yêu (8)

Diễm Tâm ngẩng đôi mắt trong trẻo nhìn Thẩm Tâm, nửa ngày sau cũng không nói thành lời.

Đến lúc tan học, rốt cuộc thầy chủ nhiệm cũng bước vào lớp. Sau khi tùy tiện dặn dò vài câu thì đi đến trước chỗ ngồi của Diễm Tâm, cau mày nói:

- Diễm Tâm, đi với thầy đến văn phòng.

- Em..

Diễm Tâm quay đầu nhìn thoáng qu Thẩm Tâm, phát hiện người nào đó có chút hả hê nhìn mình sau đó mấp máy môi nói ra ba chữ: Trần Diệc Nhiên.” Sau đó cười cười, lại tiếp tục cúi đầu làm bài tập.

Điễm Tâm buồn bực bước theo sau lưng thầy chủ nhiệm đi đến lầu hành chính.

Đội thầy chủ nhiệm ngồi xuống sau bàn làm việc sau đó mới nhìn Điễm Tâm đang đứng đó, giọng nói có chút thăm thía nói:

- Bạn học Hiểu Điễm Tâm, hôm nay vài thầy giáo chủ nhiệm khóa đều đến chỗ thầy bày tỏ thái độ, nói em đi học không mang sách, còn không giao bài tập, có phải thật sự có việc như vậy không?

- Chủ nhiệm, chuyện này...

Điễm Tâm há hốc mồm, có chút lúng túng nhìn thầy giáo.

- Tôi mặc kệ chuyện gì xảy ra, em nói đi, có phải chuyện này có thật không?

Thầy chủ nhiệm cắt ngang lời Điễm Tâm, nhíu mày hỏi.

- Vâng...

Điễm Tâm cúi đầu, nhỏ giọng nói.

- Đứa trẻ này, bình thường rất vâng lời đấy, thành tích cũng trên mức trung bình khá, sao lại có chuyện đi học quên không mang sách, không giao bài tập chứ.

Thầy chủ nhiệm nghiêm túc nói với Điễm Tâm, đưa tay đẩy gọng kính trên mũi, sau đó lại nói tiếp:

- Không phải em thấy bây giờ mình học giỏi rồi, khoảng cách đến kỳ thi đại học còn xa, nhưng nói đến thì sẽ đến thôi, đợi đến lúc xong cấp ba lại hối hận đến hồi lớp mười đấy, lúc ấy cũng không kịp nữa biết không?

- Em biết ạ...

Điễm Tâm vội vàng gật đầu như bấm tới.

- Em, đứa nhỏ này... Tôi nên nói gì với em đây.

Thầy chủ nhiệm gõ gõ mặt bàn, nhìn Điễm Tâm nói:

- Người nhà của em đâu, gọi họ đến đây một chuyện.

- Ừm. Bố mẹ em đang ở thành phố N.

Điễm Tâm cúi đầu như mảy may nhìn Điễm Tâm hỏi.

- Có một người...

Điễm Tâm chân chừ rớt cuộc không định nói ra Trần Diệc Nhiên.

- Gọi đến.

Thầy chủ nhiệm đẩy gọng kính.

- Từ chuyện đến trường không mang cặp sách có thể thấy thái độ học tập có vấn đề, mà thái độ học tập có vấn đề thì thành tích làm sao mà cao được.

- Thầy giáo... Em không mang điện thoại.

Điễm Tâm có chút bất đắc dĩ nhìn thầy chủ nhiệm nói.

- Đọc số đi.

Chủ nhiệm lớp nhắc điện thoại trên bàn công tác sau đó nhìn Điễm Tâm.

- 139xxxxxxx

Điễm Tâm đọc chính xác dãy số sớm đã thuộc lòng kia.

Chương 64: Lưu manh đùa nghịch tình yêu (9)

Chương 65: Lưu manh đùa nghịch tình yêu (9)

- Chào anh, không biết anh có phải là anh trai của học sinh Điềm Tâm? Tôi là chủ nhiệm lớp em ấy, phiền anh đến trường học một chuyến, phòng 207 lầu hành chính.

Chủ nhiệm lớp sau khi nghe điện thoại chưa đợi ben kia trả lời thì đã nói hăng một tràng.

Trần Diệc Nhiên nhìn điện thoại có chút sững sờ nhìn dòng chữ đã ngắt trên màn hình điện thoại, lại ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường, cô nhóc này thật sự bị mời phụ huynh lên trường sao?

Anh có chút bất đắc dĩ thở dài, sau đó dọn dẹp lại các tài liệu trên bàn làm việc sau đó lưu lại tất cả cái tệp một lần, rồi cầm chìa khóa rời khỏi phòng làm việc.

Một đường lái đến trường sau đó đỗ xe thì bước đến văn phòng 207 lầu hành chính.

Vừa mới đẩy cửa ra thì cả thầy chủ nhiệm lẫn Đồng Tâm đều nhìn về phía anh.

Biểu cảm thầy chủ nhiệm hiển nhiên là hơi sững sốt, sau đó chần chờ nói:

- Cậu là...

- Thầy chủ nhiệm, anh ấy là người nhà em..

Điềm Tâm mở miệng chuẩn bị giới thiệu thì bỗng nhiên nghe Trần Diệc Nhiên ôn nhu lên tiếng:

- Em là chú nhỏ của Điềm Tâm, thầy Từ, đã lâu không gặp.

- Cậu là Trần Diệc Nhiên?

Thầy chủ nhiệm thì Trần Diệc Nhiên ngọc thụ lâm phong, nhin không được lại đẩy gọng kính trên sống mũi, ánh mắt kính ngạc nói:

- Là em. Thầy Từ, edit tại thichdoctruyen từ lúc chia tay đến giờ khỏe không ạ?

Trần Diệc Nhiên mỉm cười, nhìn thầy chủ nhiệm thần nhiên trò chuyện.

- Em... Điềm Tâm...

Thầy chủ nhiệm dùng ngón tay chỉ về phía anh rồi lại chỉ Điềm Tâm, vẻ mặt khó tin nhìn hai người bọn họ.

Điềm Tâm cũng kinh hãi, không thể tin được là thầy chủ nhiệm quen biết Trần Diệc Nhiên.

- Vâng, là cháu gái em.

Trần Diệc Nhiên cười ưu nhã, nhìn thầy chủ nhiệm gật đầu.

- Anh... khụ... Chú Trần, chú quen thầy chủ nhiệm sao...

Điềm Tâm vờ định nói ra mấy chữ Anh Nhiên thế nhưng lại bị Trần Diệc Nhiên néo cho một cái trên lưng, vậy nên vội vàng sửa lại.

- Ha ha, thầy Từ là chủ nhiệm cấp ba của chú.

Trần Diệc Nhiên nhìn Điềm Tâm cười cười, bổ sung thêm:

- Bảy năm trước đây.

- Vâng.

Điềm Tâm gật nhẹ đầu, bỗng nhiên nhớ đến kỳ thật hai người Trần Diệc Nhiên và Lục Dật Tiêu đều là học sinh của thầy.

- Nói thêm, chú Trần của em thế nhưng là học sinh thứ nhất, sau khi tốt nghiệp trung học thì trực tiếp được cử đi học ở thành phố N, sau đó học ở đó hai năm thì đến Cambridge học đại học, sau đó lại sang pháp công tác một năm. Gần đây mới về nước.

Thầy Từ về mặt đặc ý nhìn Trần Diệc Nhiên, với tình huống của anh thầy ấy thật sự nắm rõ trong lòng bàn tay, sau đó nhìn Điềm Tâm nói thêm:

- Cậu ta là học sinh kiêu ngạo nhất tôi từng gặp.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngớ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Lưu manh đùa nghịch tình yêu (10)

Chương 66: Lưu manh đùa nghịch tình yêu (10)

- Ha ha.

Điềm Tâm giật giật khóe môi, bên ngoài thì cười thế nhưng trong lòng không cười, liếc nhìn Trần Diệc Nhiên nói: là thầy giáo nói đấy nhé.

Trần Diệc Nhiên trừng lớn mắt từ chối cho ý kiến.

- Em có rảnh thì nhờ chú Trần phụ đạo thêm môn vật lý và đại số đi, lần này bài thi khảo sát của em nếu không phải do hai môn này kéo xuống thì xếp hạng đã cao hơn rồi.

Thầy chủ nhiệm vừa nhìn thấy Trần Diệc Nhiên thì thao thao bất tuyệt.

- Vâng.

Điềm Tâm liên tục gật đầu. Trần Diệc Nhiên nhìn thoáng qua Điềm Tâm đang gật đầu như bấm tỏi. Lại ngẩng đầu nhìn thầy Từ cười nói:

- Thầy Từ hôm nay gọi em đến là...

- Ồ. Xem tôi này, vừa thấy em đã kích động đến quên mất.

Thầy Từ vỗ đầu một cái, nhìn Trần Diệc Nhiên thâm thía nói:

- Bố mẹ Điềm Tâm thường xuyên vắng nhà, vậy nên bình thường là em chịu trách nhiệm với em ấy sao?

- Vâng.

Trần Diệc Nhiên ngờ ngạc một chút, sau đó nhìn thoáng qua Điềm Tâm rồi miễn cưỡng gật đầu.

- Hôm nay em ấy đến trường lại không mang sách vở, bài tập cũng thế. Em xem đi, thái độ học tập như vậy làm sao mà đối mặt với kỳ thi đại học đây. Nếu như cứ tiếp tục như vậy, ba năm sau làm sao mà vượt qua kỳ khảo sát lớn, làm sao đậu đại học, làm sao tìm được công việc tốt đây. Không tìm được công việc tốt sao tìm được một người tốt để gả đi chứ, hả?

Thầy từ nói một hơi cũng không hề vấp từ nào.

Trần Diệc Nhiên không nhịn được mà xấu hổ, nhớ đến năm đó thành tích của mình quá ưu dị nên chưa từng bị ai gọi đến văn phòng. Đến bây giờ mới nghe được những lời như vậy. Những lời này đều lộn xộn, không hề ăn khớp, không mang theo cấp đến trường và không được gả vào một nhà tốt có liên qua gì chứ...

- Hôm nay tôi gọi em đến cũng không có ý gì khác, đây không phải vấn đề đi học không mang túi sách mà là thái độ học tập. Thái độ phải đoan chính, bằng không thì thành tích hiện tại làm sao thi đậu đại học đây.

Thầy Từ lại không nhanh không chậm, nhìn Trần Diệc Nhiên nói/

Trần Diệc Nhiên bất đắc dĩ cười cười, sau đó nhìn thầy Từ nói:

- Thầy, túi sách của em ấy bỏ quên trên xe của bố mẹ, mà hai người họ lúc đưa nó về đã quên mất, không phải là nó quên.

- Bố mẹ em ấy đã đi công tác, mỗi ngày đều vội vã đi làm quên mất cặp sách em ấy là chuyện bình thường, nhưng em ấy là học sinh, sao có thể quên cặp sách của mình chứ, đây là vấn đề thái độ.

Thầy Từ hoàn toàn không cho Trần Diệc Nhiên biện lý do.

Trần Diệc Nhiên kinh ngạc nhìn thầy Từ hồi lâu, sau nửa ngày rốt cuộc cũng nói ra một tiếng:

- Ồ.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Lưu manh đùa nghịch tình yêu (11)

Chương 67: Lưu manh đùa nghịch tình yêu (11)

Vậy nên thầy Từ đã giáo dục hai người kia một trận, mãi đến khi miệng đắng lưỡi khô mới thôi, lúc đó mới cảm thấy hài lòng thả bọn họ đi.

Trần Diệc Nhiên và Diêm Tâm đều có chút chật vật bước ra khỏi văn phòng. Khi đã ra bên ngoài rồi, Diêm Tâm mới hít một hơi thật sâu, cảm thán nói:

- Rốt cuộc cũng được tha rồi, thầy Từ quả nhiên nói rất...

Trần Diệc Nhiên quay đầu nhìn cô, không nhìn được mà lắc đầu nói:

- Đây là lần đầu tiên trong đời anh bị thầy giáo giáo dục lâu như vậy đấy, Diêm Tâm, đây đều là em ban tặng.

- Ha ha.

Diêm Tâm nhìn Trần Diệc Nhiên cười ười, sau đó đắc ý rung đùi, giả vờ giả vịt nói:

- Tục ngữ nói rất hay, không bị nợ môn, không bị mồi phụ huynh, không bị giáo viên phê bình thì học sinh không thể hoàn chỉnh được. Anh Nhiên, hôm nay xem như thời học sinh anh chưa hoàn chỉnh, thế nên em giúp anh bù vào một thiếu sót.

- Anh sẽ xem như mình bị bỏ một đao.

Trần Diệc Nhiên có chút bất đắc dĩ nhìn cô, lại quay đầu nhìn ngọn đèn dần sáng lên trong không học, không nhìn được mà hỏi:

- Bây giờ em không tham gia lớp học tự học buổi tối sao?

- Không. - Diêm Tâm lắc đầu nói tiếp - Lúc này em đã nói sách vở bút viết em đều không mang theo, đến lớp học buổi tối ngồi phát ngốc ra đó làm gì, đi thôi. Anh Nhiên, em mời anh ăn cơm, xem như báo đáp anh đã đóng vai phụ huynh của em.

- Ha ha.

Trần Diệc Nhiên nhìn Diêm Tâm cười cười, giọng nói nhàn nhạt thăm hỏi:

- Em là một học sinh đến cặp sách cũng không có, chẳng lẽ trên thân còn tiền để mời em ăn cơm?

Diêm Tâm nhìn Trần Diệc Nhiên như gặp phía người ngoài hành tinh, nói:

- Anh Nhiên, đây là thời đại nào chứ, ai còn bỏ tiền trong túi xách nữa

Được rồi, là anh ngốc. Trần Diệc Nhiên há hốc miệng, vốn định nói thêm vài lời thế nhưng lại phát hiện mình không thể nào phản bác được. Vậy nên móc chìa khóa trong túi ra thì quơ quơ trước mắt Diêm Tâm hỏi:

- Đi thôi, mời ăn cơm ở đâu?

- Ha ha, em muốn ăn món cay Tứ Xuyên.

Diêm Tâm nhìn Trần Diệc Nhiên cười đến ngọt ngào.

Quy tắc yêu đầu tiên của Thẩm Tâm - đại quân sư tình yêu là: Tất cả tình yêu vĩ đại đều bắt đầu từ trò đùa của lưu manh.

Bạch Nương tử cố ý làm trời mưa lửa gạt hứa tiên một cây dù. Chúc Anh Đài dùng mười tám bài hát thịnh hành đùa giỡn Lương Sơn Bá, Thất Tiên Nữ chặn đường đi của Đồng Vĩnh. Ngưu Lang nhân lúc Chức Nữ tắm mà trộm đi xiêm y của cô ấy. Nếu vậy thì muốn bắt đầu một tình yêu thì nên có một người làm lưu manh đùa nghịch trước.

Vậy nên dưới sự giật dây của Thẩm Tâm, Điem Tâm đã hoàn toàn bình tĩnh lại, thế nên mỗi tiết học đều rất đàng hoàng mà làm cho bàn học của mình trống không, để cho các giáo viên đều để ý đến, hơn nữa còn rất hào phóng mà nói với giáo viên rằng, cô quên mang bài tập rồi.

Cứ như vậy, cuối cùng thầy chủ nhiệm cũng gọi Trần Diệc Nhiên đến.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Lưu manh đùa nghịch tình yêu (12)

Chương 68: Lưu manh đùa nghịch tình yêu (12)

Chỉ là không nghĩ đến Trần Diệc Nhiên lại quen biết với thầy chủ nhiệm.

Điem Tâm vừa ăn món cay Tứ Xuyên vừa nghiêm túc tự hỏi không biết bước tiếp theo nên làm gì.

Trần Diệc Nhiên ngồi đối diện với Điem Tâm, nhìn cô đang đưa đũa về phía những món cay trong bàn, thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại ngăn người.

Mãi đến khi tinh thần của Điem Tâm phục hồi lại, phát hiện Trần Diệc Nhiên đang nhìn mình chăm chăm thì mới mở miệng nói:

- Anh Nhiên, anh nhìn gì thế?

- Không có gì.

Trần Diệc Nhiên thu lại ánh mắt kinh ngạc của bản thân. Rất bình tĩnh mà lấy ly nước hóp một ngụm, lại nhìn Điem Tâm hỏi:

- Không biết em có thể ăn cay đến vậy đấy, ăn nhiều ớt như vậy thế nhưng lại không than cay.

- Ồ?

Điem Tâm ngạc nhiên, vừa rồi cô có ăn ớt sao? Trong đầu cô vừa xuất hiện suy nghĩ này thì bỗng thấy miệng mình bỏng rát, hai hàng nước mắt không tự chủ mà rơi xuống.

Điem Tâm vội cầm lấy chén trà trên bàn, uống một hơi cạn sạch. Cảm giác nước chanh lạnh không thể nào ngăn được cảm giác cay hiện tại, chỉ cảm thấy cổ họng mình như đang bốc lửa.

Điem Tâm lại muốn uống thêm một chút đồ lạnh. Sau đó trực tiếp đưa tay ra lấy tới ly nước trước mắt anh, sau đó cảm giác buồn bức mới dần vơi đi.

- Sao anh không sớm nói với em chứ, hại em ăn nhiều ớt như vậy.

Điem Tâm cay đến mức nước mắt chảy ròng. Đột ngột lấy lông mày nhìn Trần Diệc Nhiên.

Trần Diệc Nhiên giật giật khó môi, ánh mắt vô tội nhìn Điem Tâm nói:

- Là em đề nghị ăn món cay Tứ Xuyên mà. Anh thấy em ăn nhiều ớt thế nghĩ rằng em thích ăn cay...

Thích ăn em gái em anh ấy. Có thể ăn cay thì cũng không thể ăn nhiều ớt như vậy. Phải rồi, mới vừa rồi là trong đầu suy nghĩ lung tung.

Hai mắt Điem Tâm dăm lệ mông lung nhìn Trần Diệc Nhiên. Sau đó đưa tay quẹt nước mắt, hít mũi một cái, giọng nói ông ông:

- Anh cố ý...

Trần Diệc Nhiên nhủ chặt hàng lông mày, nhìn bộ dạng Diêm Tâm cay đến đáng thương, trong lòng không hiểu sao đột nhiên thấy vui hơn.

- Đúng rồi anh Nhiên.

Diêm Tâm nhìn vẻ mặt Trần Diệc Nhiên mà nén cười, tuy rằng trong lòng còn phiền muộn thế nhưng vẫn nghĩ đến cách tiếp cận anh tốt hơn:

- Hôm nay thầy Từ nói thành tích cấp ba của anh rất tốt, thường xuyên đứng đầu kì thi khảo sát, anh có thể phụ đạo thêm cho em môn đại số và vật lý không? Tháng này thi khảo sát, cũng vì hai môn này mà xếp hạng không cao.

- Anh?

Trần Diệc Nhiên hơi nhủ mày, có chút buồn cười nhìn cô, thần nhiên nói:

- Anh đâu phải là giáo viên.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngộ Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Lưu manh đùa nghịch tình yêu (13)

Chương 69: Lưu manh đùa nghịch tình yêu (13)

- Anh không phải giáo viên thế nhưng anh hơn cả giáo viên đấy.

Diêm Tâm vội vàng nịnh nọt liên tục gấp thức ăn cho Trần Diệc Nhiên, nói:

- Đầu năm nay tìm thầy dạy kèm tốt tại nhà không dễ dàng, không biết được thành tích dạy học thế nào, thế nhưng quan trọng nhất vẫn là thứ bậc của bọn họ, anh nói đúng không?

- Sao?

Trần Diệc Nhiên không hiểu nhìn cô.

- Ài, Anh Nhiên, anh thấy đấy hiện tại tin tức đưa lên nhiều như vậy. Một học sinh nhỏ bị thầy hiệu trưởng đưa đi thuê phòng nghỉ đấy. Huống chi em xinh đẹp thế này, ai gặp cũng sẽ thích, gấp hoa hoa nỡ, gấp xe xe đưa đấy. Nếu như gặp phải một thầy giáo không tốt thì chẳng phải em sẽ gặp nguy hiểm sao?

Diêm Tâm lấy rất nhiều chi tiết để phân tích cho Trần Diệc Nhiên nghe:

- Nhưng nếu anh Nhiên dạy em thì hoàn toàn khác. Trước hết thành tích của anh tốt như vậy, dạy em hai môn kia nhất định không có vấn đề gì. Hơn nữa dù gì anh cũng đã biết em thích anh, thế nhưng anh lại không thích em, điều này xem như em rất an toàn, anh thấy đúng không?

Trần Diệc Nhiên có chút bất đắc dĩ nhìn cô. Cái cô nhóc này vậy mà cứ nói thẳng ra anh không thích cô, hơn nữa còn rất hùng hồn, vậy mà trong khoảng thời gian ngắn anh lại không có bất kỳ lý do nào để phản bác.

Vậy nên anh đành lắc đầu nói:

- Anh thấy em nhanh mồm nhanh miệng đấy, suy nghĩ xoay chuyển nhanh không phải nên theo khoa văn sao.

- Anh Nhiên, không thể nói như vậy.

Diêm Tâm lại ngước đôi mắt trong trẻo nhìn anh, rất nghiêm túc nói:

- Chẳng lẽ cứ nhanh mồm nhanh miệng thì sẽ theo được ban tự nhiên sao. Về sau chí hướng của em cũng giống như anh Nhiên vậy, thi đậu vào đại học N, sau đó cũng trâu bò như anh, giật lấy hợp đồng rồi vào làm việc ở cao ốc điện tử EROS.

- Ủ.

Trần Diệc Nhiên nhìn chăm chăm cô hết nửa ngày, sau đó mới miễn cưỡng gật đầu nói:

- Anh sẽ cân nhắc.

- Tốt. Anh cứ từ từ suy nghĩ nhé, đừng nóng vội.

Điềm Tâm hí hóp cười với Trần Diệc Nhiên, thế nhưng trong lòng thầm nghĩ, nếu như anh không đồng ý thì cô sẽ về nhà cầu xin bố mẹ, ha ha.

Ăn xong cơm tối, Trần Diệc Nhiên cũng không để cho Điềm Tâm đi tính tiền mà anh lại sáng khoái thanh toán sau đó dẫn Điềm Tâm ra khỏi tiệm cơm. Từ đầu đến cuối Điềm Tâm luôn dõi mắt theo anh.

- Nhìn gì vậy?

Trần Diệc Nhiên thầm đánh giá mình một lượt từ trên xuống dưới, sau đó cũng không phát hiện ra có gì bất mắt.

- Không ạ.

Điềm Tâm hí hóp nhìn anh ta nói:

- Anh Nhiên, anh tính tiền thật là hảo soái đấy.

Quy tắc yêu thứ hai của Thẩm đại quân sư là: Đàn ông là loại sinh vật thích phụ nữ khích lệ và sùng bái.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Lưu manh đùa nghịch tình yêu (14)

Chương 70: Lưu manh đùa nghịch tình yêu (14)

- Khụ khụ.

Trần Diệc Nhiên có chút mất tự nhiên ho hai tiếng, sau đó nhìn Điềm Tâm cười cười, thấp giọng nói:

- Lần sau muốn ăn gì thì cứ nói thẳng, không cần vòng vo như vậy.

Đầu Điềm Tâm lập tức đầy hắc tuyến:

- Anh Nhiên, là em đang khen anh.

- Ồ.

Trần Diệc Nhiên gật đầu, thật sự không biết cô đang tặng bốc mình cái gì. Sau khi đưa Điềm Tâm về nhà thì Trần Diệc Nhiên lái xe đến công ty. Buổi tối lúc Điềm Tâm đề nghị những lời kia anh cũng không để trog lòng, chỉ cho rằng trong lúc tích tắc nhiệt huyết của cô dâng trào mà thôi.

Thăng đến sáng chủ nhật hôm đó, Trần Diệc Nhiên đang nằm trên chiếc giường của mình. Khó mà có được một buổi chủ nhật như vậy. Tối trước tặng ca suốt một đêm. Trong lúc đang mơ màng đột nhiên anh nghe thấy tiếng cửa phòng khách mở ra, sau đó bước chân càng lúc càng rõ ràng.

Trần Diệc Nhiên trở ngồi, lại nhìn điện thoại trên bàn, mới hơn chín giờ sáng. Lúc này nếu như không phải mẹ đại nhân đến thị sát cuộc sống của anh thì cũng chính là Lục Dật Tiêu, cái tên khốn kia đến tìm anh đi đá bóng.

Dù là tình huống nào thì chủ nhật anh cũng đều rất lười biếng chỉ tiếp tục ngủ.

Trần Diệc Nhiên có chút không tình nguyện rời giường, xốc lại chăn màn, sau đó phi thẳng đến cửa gian phòng.

“Két” một tiếng cửa phòng mở ra, Diễm Tâm nhìn cơ bụng rắn chắc trước mắt, trong khoảng thời gian ngắn bỗng sững sờ tại chỗ.

Ánh mắt nhìn xuống dưới... Người nào đó chỉ mang một cái quần dài.

Ài, tiếc quá, một chút nữa thôi là khóa thân rồi. Trong đầu Diễm Tâm đột nhiên nghĩ đến điều này.

Lại “Cạch” một tiếng, cửa phòng trước mặt cô đóng chặt lại.

Trần Diệc Nhiên có chút ảo não đi vào phòng, trong đầu lại nhớ đến đôi mắt sáng rực và ngượng ngùng của Diễm Tâm, trong lúc nhất thời không nhịn được mà lên tiếng:

- Em đến làm gì?

Ồ... Anh nhiên đang xấu hổ sao?

Diễm Tâm đưa tay lên xoa gương mặt đã nóng rất của mình, đè nén lại nhịp tim ngày một nhanh lại, nhỏ giọng nói với Trần Diệc Nhiên.

- Chuyện đó... Di Trần nói sẽ để anh trực tiếp bổ túc môn vật lý và đại số cho em.

- Mẹ của anh?

Trần Diệc Nhiên hơi nhúm mày, nhớ lại cuộc điện thoại bị nhờ vả rồi của mẹ đại nhân, suy nghĩ một chút sau đó nhìn Diễm Tâm:

- Đợi anh một chút.

Trần Diệc Nhiên bước đến trước cửa sổ, lấy đi động dưới gối ra, sau đó tìm số của mẹ đại nhân gọi đi, bên kia chưa kịp vang lên tiếng reo đã có người nhận.

- Diệc Nhiên. Mẹ gọi điện thoại cho mày tại sao mày lại không tiếp hả?

Giọng nói của mẹ anh ở phía bên kia đã có chút nóng vội.

Hiện thị thêm cảm xúc

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Lưu manh đùa nghịch tình yêu (15)

Chương 71: Lưu manh đùa nghịch tình yêu (15)

- Mẹ, có chuyện gì không?

Trần Diệc Nhiên quay người ngồi trên giường, sau đó tiện tay tìm một cái quần, vừa mang vào vừa nói chuyện điện thoại.

- Hừm, di nhỏ mày mấy hôm trước gọi cho mẹ, nói Diễm Tâm đang học trung học, thành tích toán học và vật lý không được tốt. Nghe nói lúc trước thầy chủ nhiệm mấy giờ cũng chủ nhiệm lớp em ấy, còn muốn Diễm Tâm học theo mày nhiều hơn. Ý di nhỏ không phải là muốn xin mẹ để mày phụ đạo cho Diễm Tâm sao. Dù sao cũng là người quen, tuy không máu mủ ruột rà thế nhưng quan hệ của ông nội hai nhà rất tốt. Mày cố gắng phụ đạo thêm cho Diễm Tâm đi.

Đầu dây bên kia mẹ của Trần Diệc Nhiên theo thao bất tuyệt dặn dò con trai mình.

- Lúc sáng di nhỏ mày gọi mẹ, nói Diễm Tâm đã bắt đầu sang nhà mày rồi đấy. Rồi giường dọn dẹp nhà cửa một chút, đừng bừa bộn quá để em nó chê cười. Còn nữa, mẹ đưa chìa khóa dự phòng cho Diễm Tâm rồi, phòng ngừa trường hợp mày dậy không nổi lại mất công con bé đứng chờ bên ngoài.

- Mẹ... - Trần Diệc Nhiên bắt lực gục đầu - Tại sao mẹ không nói với con sớm một chút.

- Mẹ quên mất, thoáng cái đã quên, sáng nay đi nhỏ mảy gọi mẹ nên mẹ mới nhớ đấy. Diễm Tâm đã đến chưa, mảy tranh thủ thời gian đi, mẹ còn bận, tiếp đón con bé cho tốt, cứ như vậy đi, mẹ tắt máy đây.

Trần Diệc Nhiên đầu đầy vạch đen nhìn màn hình điện thoại hiển thị dòng chữ “cuộc gọi kết thúc” không nhận được mà giật mạnh tóc mình. Quên, chỉ một câu quên của mẹ đã hại anh thiếu chút nữa đã khỏa thân xuất hiện trước mắt Diễm Tâm rồi.

Diễm Tâm đứng trước cửa phòng nhìn cánh cửa đã khép chặt, nghe bên trong thỉnh thoảng truyền đến tiếng nói chuyện điện thoại sau đó lại trở về yên tĩnh.

Thế nhưng Trần Diệc Nhiên vẫn chưa ra ngoài. Nhịn không được nên cô đưa tay ra gõ gõ lên cửa phòng, cẩn thận nói:

- Anh Nhiên... Anh ổn chứ?

Trần Diệc Nhiên có chút ảo não vút điện thoại lên giường, trước giờ anh chưa từng trải qua chuyện nào mất mặt như vậy.

Diễm Tâm nhìn cánh cửa phòng trước mắt không có tiếng trả lời. Nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó cẩn thận từng ly từng tí mà dò hỏi:

- Anh Nhiên, có phải anh ngượng không. Hừm, đừng như vậy, không phải anh không mang gì đâu. Hơn nữa lần trước em ở trong phòng thay cái quần lót mềo máy anh mua cho em không phải anh cũng thấy hết sao? Hai ta xem như huê nhau đi.

Cô còn chưa dứt lời thì cửa phòng đã nhanh chóng mở ra. Sắc mặt Trần Diệc Nhiên không có chút tự nhiên nhìn cô nói:

- Em vừa nói gì thế, anh đeo tai nghe không nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Lưu manh đùa nghịch tình yêu (16)

Chương 72: Lưu manh đùa nghịch tình yêu (16)

Diễm Tâm im lặng nhìn anh, lại nhìn anh đã ăn mang chỉnh tề, lại nhìn phía sau anh... Ừm... Điện thoại vút lung tung trên giường tai nghe cũng không hề cắm vào.

Suy nghĩ một chút, Diễm Tâm nhìn Trần Diệc Nhiên cười hi hi nói:

- Không nói gì ạ, anh Nhiên vừa rời giường ạ.

- Vâng.

Gương mặt trắng nõn của Trần Diệc Nhiên hơi ửng đỏ, sau đó quay người đi vào bếp, vừa đi vừa nói:

- Ăn sáng chưa, nếu chưa thì ăn cùng anh luôn đi.

- Em ăn rồi.

Diễm Tâm hơi tiếc nuối nhìn bóng lưng anh, trong lòng thầm hạ quyết tâm, lần sau nhất định để bụng rỗng đến nơi này để ăn cùng Trần Diệc Nhiên.

- Vậy em đi làm bài tập trước đi, anh ăn sáng đã.

Trần Diệc Nhiên ngáp một cái đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh ra lấy một gói mì tôm, sau đó xem hạn sử dụng thấy vẫn chưa hết hạn, ừm... Ăn cái này đi.

- Vâng.

Diễm Tâm gật đầu ngoan ngoãn mang túi sách đi vào phòng khách. Tuy nhiên một lúc sau, cả gian phòng tràn ngập mùi mì tôm. Diễm Tâm ngửi thấy mùi hương kia thì xoa xoa bụng, rõ ràng đã ăn rồi thế nhưng lúc này lại đói...

Trần Diệc Nhiên bê một tô mì tôm ra ngoài, lại thấy Diễm Tâm đang ngồi chờ trogn phòng khách, đôi mắt đen láy nhìn anh rất giống một chút cún, long lanh.

Trần Diệc Nhiên im lặng, sau đó đẩy tô mì tôm trong tay đến trước mặt Diễm Tâm, thuận miệng hỏi:

- Muốn ăn?

- Vâng.

Diễm Tâm lập tức gạt đầu lia lịa.

- Anh ăn đã.

Trần Diệc Nhiên nhìn cô cười phúc hậu, sau đó kéo tô mì trước mặt cô sang ăn.

...

Quý hạp hời! Diễm Tâm có chút buồn bực nhìn anh thế nhưng không cách nào cưỡng được mùi thơm xộc vào mũi kia, hậm hực đi vào phòng bếp gần đó. Mở tủ lạnh ra, lại lấy thêm quả trứng gà, lại thêm một thỏi lạp xưởng hung khói, suy nghĩ một chút lại lấy thêm khoai tây, nắm mà một ít rau thơm. Sau đó thái ra rồi lại đánh trứng, lần nữa trở ra ngồi xuống trước mặt anh.

Trần Diệc Nhiên nhìn qua tô mì lớn trong tay Diễm Tâm, nội dung thất ự phong phú. Rau quả, trứng gà lại thêm lạp xưởng hun khói, thấy vậy anh không nhìn được mà cúi đầu nhìn tô mì của mình chỉ có mỗi sợi mì thì lập tức thấy lòng chưa xót.

- Diễm Tâm, mì của em nhìn có vẻ ngon.

Trần Diệc Nhiên hơi do dự rồi cuộc cũng buông đũa xuống, nhìn cô nhỏ giọng nói.

- Muốn ăn?

Diễm Tâm nghiêng đầu, đôi mắt trong trẻo đặc ý nhìn anh. Trần Diệc Nhiên chần chừ một chút rồi cũng gạt gạt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Em là bạn gái giả (1)

Chương 73: Em là bạn gái giả (1)

- Ha ha, không cho.

Diễm Tâm làm mặt quỷ với Trần Diệc Nhiên, sau đó nghiêm túc nói:

- Ai bảo vừa rồi em đòi bụng anh còn nhớ ăn tô mì kia trước mặt em. Có lẽ vừa rồi nếu anh đưa tô mì đó cho em ăn nói không chừng sau khi em ăn xong thì sẽ dùng tô mì ngon hơn nhiều này báo đáp cho anh đấy.

Trần Diệc Nhiên đầu đầy hắc tuyến. Sau khi Diễm Tâm nói xong lời kia thì vẻ mặt đặc ý nhìn Trần Diệc Nhiên cười cười. Sau đó lại cúi đầu ăn tô mì của mình, òn cố ý làm ra biểu cảm như quảng cáo trên TV, cảm thán nói:

- Ăn ngon thật, thơm thật ấy.

Trần Diệc Nhiên nghiêng răng thâm oán hận. Thừa dịp lúc Diễm Tâm đang nhắm mắt say mê cả khái thì nhanh như chớp đổi tô mì của hai người, sau đó yên lặng ăn.

Lúc Diễm Tâm mở mắt ra thì đã thấy bát mì phong phú của mình bỗng dưng biến thành một tô mì chỉ có mì không, mà Trần Diệc Nhiên lại đang ưu nhã vừa cười vừa thưởng thức tô mì của mình, còn gạt đầu nói với cô:

- Mùi vị thật không tệ.

- Anh!

Diễm Tâm lập tức chán nản. Trần Diệc Nhiên nhìn cô cười cười, sau đó như là ban thưởng cho cô, gấp vài miếng lạp xưởng và rau củ trong bát của mình sang cho cô, giọng ôn nhu:

- Nhìn bát mì trống không của em thật tội nghiệp, anh cho em một chút đồ ăn này, được rồi, ăn đi.

Điềm Tâm trừng mắt với Trần Diệc Nhiên hồi lâu, rốt cuộc cũng chịu thua, yên lặng cúi đầu cam chịu số phận mà ăn mì. Thế nhưng khóe miệng của cô không nhin mà cong lên nhoeo thành nụ cười.

- Đừng cười ngây ngô thế.

Rửa bát xong, Trần Diệc Nhiên quay trở về phòng khách thấy Điềm Tâm đang xuất thần vậy nên không nhin được mà có đầu cô một cái:

- Không phải em đến học bổ túc sao, lấy sách và bài thi của em ra đây.

- Vâng.

Điềm Tâm gật đầu vội vàng khôi phục lại tinh thần, đứng lên chạy vội ra phòng khách kéo cặp sách của mình ra.

Trần Diệc Nhiên nhận bài thi của Điềm Tâm, cau mày nhìn thoáng qua số điểm, vậy mà cô nhóc này chỉ đạt được 52/100 điểm, hoàn toàn chưa đạt điểm khá.

- Điểm vậy lý của em..

Trần Diệc Nhiên chần chờ, không biết sự ngạc nhiên của anh có làm cô tự ái không.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Em là bạn gái giả (2)

Chương 74: Em là bạn gái giả (2)

- Rất thấp phải không ạ?

Điềm Tâm nhìn về mặt khó xử của anh, sau đó thay anh nói ra.

- Ừm... Cũng không phải rất thấp...

Trần Diệc Nhiên do dự không biết mình có nên an ủi cô một câu hay không.

- Như vậy còn không phải rất thấp sao? - Điềm Tâm mở lớn mắt nhìn Trần Diệc Nhiên, sau đó lại gật đầu tự nói tiếp - Chắc thế, thi đầu vào lớp em còn có một người được 18/100 thôi.

Trần Diệc Nhiên hoàn toàn câm lặng.

- Thế nhưng bài kia lại bài kiểm tra thấp nhất, còn em là thấp nhì...

Điềm Tâm ngược đôi mắt trong trẻo nước mắt lưng tròng nhìn Trần Diệc Nhiên, phiền muộn nói:

- Nếu không phải do môn vật lý kéo xuống thì bài khảo sát tháng này của em tệ nhất cũng nằm trong top mười.

Trần Diệc Nhiên gật đầu, cau mày nhìn bài thi với điểm số vô cùng tệ thảm kia, sau đó cam chịu số phận thở dài một hơi nói:

- Vậy anh nói cho em từ khái niệm cơ bản nhé.

- Vâng.

Điềm Tâm cũng khó khăn gật đầu.. khái niệm cơ bản... Đã đến độ không thể nào cứu vãn này rồi sao...

Sau một buổi sáng nghiêm túc học hành, Trần Diệc Nhiên đã dùng hết ba phần tư thời gian giảng giải bài tập vật lý cho Điềm Tâm, thời gian còn lại phụ đạo thêm môn toán cho cô.

Cũng may điều làm cho anh thấy vui mừng chính là Diễm Tâm tuy thành tích toán có kém hơn các môn khác thế nhưng so với vật lý thì tốt hơn nhiều, đa số bài toán đều có thể làm được.

Sau khi buổi phụ đạo kết thúc, hai mắt Diễm Tâm sùng bái nhìn Trần Diệc Nhiên, hâm mộ nói:

- Anh Nhiên, lúc anh lên cấp ba điểm vật lý của anh rất cao phải không. Những bài tập này bình thường em giống như lạc vào sương mù ấy, thế nhưng anh giảng một chút em lại cảm thấy rất dễ hiểu.

Trần Diệc Nhiên hơi ngơ ngác một chút, sau đó lạnh nhạt nói với Diễm Tâm:

- Xem như không thôi, trước đây đều đạt điểm tối đa.

Diễm Tâm hỏi: Diễm Tâm tròn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin nhìn anh, sau nửa ngày mới gật đầu nói:

- Vâng... Thật giỏi...

Trần Diệc Nhiên cúi đầu nhìn sự sùng bái trong ánh mắt người bạn nhỏ kia không nhìn được mà lắc đầu.

- Đúng rồi, anh Nhiên, tháng sau là kỷ niệm một trăm năm thành lập trường, từng lớp bọn em đều có một tiết mục tham gia, anh có đến xem không?

Diễm Tâm như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, nhìn Trần Diệc Nhiên đầy mong chờ dò hỏi.

- Kỷ niệm một trăm năm thành lập trường?

Trần Diệc Nhiên suy nghĩ một chút, hình như năm nay đúng là vừa tròn một trăm năm xây dựng trường.

- Đúng thế? Anh Nhiên, anh cũng là học sinh cũ, ngày kỷ niệm thành lập trường thì cả trường được nghỉ một ngày, lúc đó anh có đến không?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Em là bạn gái giả (3)

Chương 75: Em là bạn gái giả (3)

- Nếu như hôm đó không bạn công tác thì anh sẽ đến xem.

Trần Diệc Nhiên cúi đầu nhìn lịch trong điện thoại, hình như sắp tới cũng không có cuộc hẹn đặc biệt nào.

Ngoại trừ một đồng nghiệp thân cận làm cho anh cảm thấy đau đầu. Tựa như tất cả mọi người chỉ cần tốt nghiệp khỏi trường vào xã hội làm việc đều sẽ nhiệt tình quan tâm đến đời sống tình cảm của mình. Một khi nghe nói anh còn độc thân thì lập tức bọn họ sẽ biến thành chủ nhiệm, tổ trưởng mà lôi kéo những cô gái xung quanh đến gần anh.

Sau khi Trần Diệc Nhiên tốt nghiệp đến bây giờ thì đã đi làm hơn một năm. Người nhà cũng đã sắp xếp hơn mười buổi gặp mặt thế nhưng anh đều viện lý do tăng ca để từ chối. Thật sự cũng không thể từ chối tất cả, cũng đành liều mình đến ăn một bữa tối sau đó uyển chuyển nói cho đối phương biết bọn họ không hợp.

Theo lý mà nói sau nhiều lần như vậy thì những người mai mối kia sẽ thấy chán nản. Thế nhưng không biết tại sao tinh thần chiến đấu của bọn họ ngày càng cao, cứ như không bắt được Trần Diệc Nhiên lại thì không thể bỏ qua vậy.

Nghĩ đến vậy thôi Trần Diệc Nhiên đã cảm thấy đau đầu rồi, lại nhìn cô gái nhỏ chưa đủ mười tám tuổi trước mắt mình này, lập tức cảm thấy có lẽ kiếp trước anh đã phụ quá nhiều người rồi vậy nên kiếp này bọn họ mới đến tìm anh đòi nợ.

- Sao thế anh Nhiên? Có phải anh không khỏe không?

Diễm Tâm nhìn bộ dạng ủ rũ của anh nhìn không được mà quan tâm hỏi.

- Không sao.

Trần Diệc Nhiên cúi đầu nhìn đồng hồ trong tay, đã hơn mười một giờ trưa, lúc này đã đến giờ ăn cơm trưa rồi.

“Hóa ra lúc trước em quý trọng anh đến thế, lúc trước trong tình yêu cuồng nhiệt cũng chưa từng nghe qua, đừng nói là thế này...” Một đoạn chuông nhạc Việt dễ nghe vang lên, Diễm Tâm nghi ngờ nhìn Trần Diệc Nhiên. Còn anh lại cúi đầu nhìn một vòng, điện thoại không có bên người, tiếng chuông vẫn tiếp tục reo lên.

- Điện thoại của anh ở trong phòng ngủ.

Diễm Tâm thấp giọng nhắc nhở anh.

- Không phải chiếc điện thoại đó.

Trần Diệc Nhiên nhìn trong phòng khách một lượt, rốt cuộc sau một chiếc gối tựa cũng tìm được một chiếc điện thoại cũ, sau đó nhấn nút trả lời.

Diễm Tâm nhìn hàng lông mày Trần Diệc Nhiên nhíu chặt lại, không biết ở đầu dây bên kia nói những gì chỉ là nửa ngày sau lại thấy anh không tình nguyện mà nói:

- Ừm... Biết rồi.

Phía bên kia tựa như truyền đến một hồi găm gừ, Trần Diệc Nhiên không nhìn được mà đẩy điện thoại cách xa lỗ tai ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xíng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Em là bạn gái giả (4)

Chương 76: Em là bạn gái giả (4)

Sau khi tiếng găm gừ bên kia nhỏ lại Trần Diệc Nhiên mới cau mày, cố gắng lấy lại giọng điệu nói:

- Bố nói mẹ tốt với con đương nhiên con biết. Thế nhưng cái tốt của bố cũng phải có mức độ thôi. Con còn chưa kịp tính toán tự dung buổi trưa bố đã sắp xếp cho con đến ba người gặp mặt, rốt cuộc bố muốn thế nào?

- Chẳng thế nào cả. Tao muốn ôm cháu trai.

Lúc này cuối cùng Diễm Tâm cũng hiểu rõ phía đầu gân bên kia là ai, giọng nói ấy lúc này đang rống to, rất tức giận.

Mà giọng nói này... Hình như là của bác Trần.

Diễm Tâm rụt đầu, cô nhớ rõ bình thường dáng vẻ của bác Trần luôn là vui vẻ cười hi hi hà hà, không thể tưởng tượng được lúc quát lên lại kinh thiên động địa như vậy.

- Dù sao thì mày không đi cũng phải đi. Bình thường luôn kiếm có tăng ca, hôm nay là chủ nhật, tao biết rõ mày ở nhà. Mày còn dám nói là tăng ca tao cắt chân mày.

Sau khi rống thêm một hồi nữa thì rốt cuộc bác Trần cũng tắt máy.

Sắc mặt Trần Diệc Nhiên xanh mét, nhìn chiếc điện thoại cũ xưa, tiện tay ném nó lên sô pha.

Trong phòng khách nhất thời trở nên yên tĩnh, Diễm Tâm cảm thấy hầu như cô còn có thể nghe thấy tiếng thở của hai người.

Qua hồi lâu, nhìn sắc mặt anh đã hoàn hảo hơn một chút, lúc này Diễm Tâm mới cẩn thận hỏi thăm:

- Anh Nhiên... Giữa trưa anh có việc sao?

Trần Diệc Nhiên xoay đầu lại, lờ mờ nhìn Điềm Tâm một cái, sau đó hít một hơi thật sâu, không nói tiếng nào mà đi thẳng vào phòng ngủ.

Hừm... Đây là tình huống gì chứ.

Đầu Điềm Tâm đầy sương mù, ngồi trong phòng khách thật lâu thì cửa phòng ngủ mới lại mở ra. Trần Diệc Nhiên sau khi thay trang phục thì sắc mặt thiếu thiện cảm đứng ở cửa ra vào. Đôi mắt tỉnh mạch nhìn Điềm Tâm đánh giá hồi lâu.

- Hơ... Sao vậy ạ?

Điềm Tâm nhìn đôi mắt anh nhìn chăm chăm mình không nhận được mà trở nên khẩn trương.

- Đi, ra ngoài với anh.

Trần Diệc Nhiên bước đến bên người Điềm Tâm, từ trên cao nhìn xuống cô hồi lâu mới đột nhiên đưa tay ra nắm lấy cổ tay cô rồi kéo ra ngoài.

- Ồ... Ồ... Còn cặp của em... Chúng ta đi đâu vậy...

Điềm Tâm không hiểu nhìn Trần Diệc Nhiên, sau đó quay đầu nhìn chiếc cặp sách đang lẻ loi nằm trên ghế sofa, nhận không được mà ngập ngừng nói:

- Nếu ngày mai em không mang cặp sách đi học Anh Nhiên sẽ lại nghe thầy Từ làm nhảm hơn một canh giờ đấy.

- Không sao cả, tôi về lấy.

Trần Diệc Nhiên quay đầu nhìn thoáng qua chiếc cặp sách của Điềm Tâm, sau đó tiện tay lấy chùm chìa khóa trên tủ giày, cau mày nhìn cô chan thành nói:

- Hiện tại hãy đi với anh.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Em là bạn gái giả (5)

Chương 77: Em là bạn gái giả (5)

Đi với anh?

Trong nháy mắt Điềm Tâm chết sững rồi. Thế nhưng nói là đi cùng, mà tình huống trước mắt này, rốt cuộc là có chuyện gì chứ....

Điềm Tâm đứng trong một tiệm áo quần sang trọng của phụ nữ, nhìn mấy nhân viên đang nhiệt tình chọn mấy bộ đồ thử trên người mình thì đầu vạch đen quay sang nhìn tên đầu sỏ gây ra.

- Thử áo quần.

Trần Diệc Nhiên ngắn gọn ra lệnh cho Điềm Tâm.

- Vâng.

Điềm Tâm nghe lời gật đầu, sau đó lại nhếch miệng cười với nhân viên cửa hàng đang chỉ đường tiến vào phòng thử đồ.

Thế nhưng không mất quá nhiều thời gian Điềm Tâm đã thay hết bảy bộ quần áo. Thế nhưng sau mỗi bộ cô bước ra ngoài thì chỉ thấy Trần Diệc Nhiên chăm chú nhìn rồi nhíu chặt mày.

- Sao ạ... Không được sao...

Điềm Tâm rốt cuộc cũng khá bất an đứng trước cửa phòng thay đồ, nhìn sắc mặt hơi tệ của Trần Diệc Nhiên, cẩn thận dò xét.

- Không phải..

Trần Diệc Nhiên nhìn những bộ áo quần xinh đẹp khoác lên người Điềm Tâm. Mỗi bộ áo quần đều rất đẹp, kiểu dáng tinh xảo, hấp dẫn thế nhưng chẳng biết vì sao khi mang lên người Điềm Tâm thì lại rất không hài hòa.

- Chuyện đó... Anh không hài lòng sao?

Điềm Tâm lau mồ hôi trên trán, nhìn Trần Diệc Nhiên thấp giọng hỏi.

Mặc dù hiện tại đã đầu thu, thời tiết rất mát mẻ thể nhưng liên tiếp thử bảy bộ quần áo cô cũng cảm thấy hơi mệt mỏi... Tốt xấu gì cũng nên sớm thoát khỏi việc này thôi, cứ thay đến thay lui cũng rất hao tổn thể lực, quan trọng nhất là cô bỏ ra sức lực thể nhưng lại có người không hài lòng.

- Không.

Trần Diệc Nhiên rất ngắn gọn đáp lời cô, trong nháy mắt đã đập đổ hết công sức lao động của Điềm Tâm.

- Thưa anh, anh cảm thấy mấy bộ trang phục của chúng tôi không thích hợp với vị tiểu thư này sao?

Nhân viên cửa hàng vẫn giữ nét tươi cười nhìn Trần Diệc Nhiên hỏi.

Kỳ thật nếu nhìn kỹ thì có thể thấy những nhân viên cửa tiệm này đã cười đến mức căng gân rồi. Mà thái độ của anh rõ ràng là không thích mấy bộ quần áo mà họ chọn, phong cách thật sự không hợp với cô gái nhỏ này.

- Ủ.

Trần Diệc Nhiên có chút rầu rĩ gật đầu, anh chưa từng nghiên cứu qua trang phục của phụ nữ. Bình thường những nhân viên nữ trong công ty luôn mang những bộ âu phục tinh xảo kết hợp với váy ngắn, sau đó đeo giày cao gót đi tới đi lui nhìn điệu bộ cũng không tệ lắm.

- Anh à, những bộ đồ anh chọn đều là những bộ trang phục dành cho người đi làm, thích hợp cho những nhân viên văn phòng chừng ba mươi tuổi. Nhưng cô gái nhỏ này thoát nhìn rất đang yêu hoạt bát, hay là thử những bộ đồ khác xem sao ạ?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Em là bạn gái giả (6)

Chương 78: Em là bạn gái giả (6)

- Đổi bộ khác?

Trần Diệc Nhiên khẽ ngẩng đầu nhìn nhân viên cửa hàng, bước theo hỏi:

- Ví dụ như bộ nào.

- Tôi nghĩ những bộ đồ theo phong cách ngọt ngào đáng yêu sẽ rất thích hợp với vị tiểu thư này.

Nhân viên cửa hàng lấy ra một bộ váy trắng khá đáng yêu, bên ngoài có một lớp vải ren màu hồng phấn đưa đến trước mặt Trần Diệc Nhiên.

Anh suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu thân nhiên nói:

- Thử xem đi.

Còn thử nữa sao? Điềm Tâm chỉ hận ngay lúc này không thể ngửa mặt lên trời mà hét lên.

Là ai nói phụ nữ sinh ra đều thích dạo phố thử đồ chứ? Cô ở đây đã thử áo quần đến độ muốn học máu, thể nhưng người nào đó cũng chỉ đơn giản nói một câu. Thử xem đi.

Điềm Tâm cam chịu số phận nhận lấy bộ áo quần kia im lặng quay trở về phòng ngủ, bắt đầu thử bộ mới.

Đợi lần nữa bước ra rõ ràng cô nhận thấy trong mắt anh sáng lên một cái. Ôi! Rốt cuộc lần này cũng hài lòng rồi.

Tâm trạng Điềm Tâm cũng trở nên khá hơn, cô mang bộ váy này rất nhu thuận đáng yêu, bộ đáng nhút nhát e lệ này đứng trước mặt Trần Diệc Nhiên, thấp giọng hỏi:

- Nhìn được không?

- Ừ.

Trần Diệc Nhiên nhìn bộ váy màu trắng tinh khôi, kết hợp với khuôn mặt trắng hồng phơn phớt của anh, thoát nhìn như một viên kẹo ngào mật ong vậy. Nhìn thoáng qua rất mê người, quả thật bắt mắt hơn những bộ đồ công sở kia.

- Anh à, bạn gái anh ngọt ngào động lòng người, phong cách này rất hợp với cô ấy, thoát nhìn rất đáng yêu.

Nhân viên cửa hàng nhìn biểu cảm của Trần Diệc Nhiên rồi cuộc cũng thở phào một hơi.

- Đến đây, quẹt thẻ đi thôi.

Trần Diệc Nhiên đưa thẻ tín dụng cho nhân viên của hàng, cũng không hỏi giá liền vội vã thúc giục nhân viên của hàng.

- Vâng, anh chờ một chút.

Nhân viên cửa hàng nhận lấy thẻ sau đó liếc nhìn một cái rồi đi đến hòm phiếu bên cửa hàng.

Điềm Tâm đứng trước gương, nhìn bộ dạng của mình lại nghiêng đầu nhìn Trần Diệc Nhiên đang nghiêng người dựa vào quầy hàng, nhin không được mà hỏi:

- Anh Nhiên, tại sao chúng ta phải đi mua quần áo, không phải anh muốn đi xem mặt sao?

- Ừ.

Trần Diệc Nhiên gật đầu, đôi mắt tĩnh mịch nghiêm túc nhìn Điềm Tâm, hết nửa ngày sau mới thấp giọng nói:

- Điềm Tâm, bình thường ở lớp em có bạn nào đến các lò luyện thi không.

- Có ạ.

Điềm Tâm không hiểu sao đột nhiên anh lại hỏi vấn đề này, vậy nên gật đầu nói:

- Có một số bạn vẫn đến lò luyện thi ạ.

- Phí thu ở lò luyện thi như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Em là bạn gái giả (7)

Chương 79: Em là bạn gái giả (7)

- Ừm... Hình như hơi đắt, nghe nói là thu phí theo giờ, mặt giờ một trăm tệ.

Điềm Tâm suy nghĩ một chút sau đó cũng không chắc chắn nói. Trước giờ cô chưa từng đến lò luyện thi phí cụ thể thế nào cô cũng không biết rõ.

- Vậy à.

Trần Diệc Nhiên gật đầu, sau đó cau mày suy nghĩ một chút, nhìn Điềm Tâm nói:

- Quan hệ hai nhà chúng ta khá tốt, anh sẽ không thu phí dạy kèm của em đâu, thế nhưng em phải giúp anh một chuyện.

- Dạ? - Điềm Tâm sững sốt một chút sau đó mới lắp bắp nói - Anh có ý định thu học phí của em sao?

Trần Diệc Nhiên nhìn vẻ ngạc nhiên của cô thì mặt đầy hắc tuyến:

- Quan trọng có phải câu kia không?

- Ô - Điềm Tâm kịp phản ứng, tò mò hỏi - Vậy anh muốn em giúp gì ạ?

- Giả làm bạn gái của anh.

Trần Diệc Nhiên chần chừ một chút cuối cùng cũng thân nhiên nói ra.

Điềm Tâm tròn to mắt nhìn Trần Diệc Nhiên, sau nửa ngày mới thấp giọng hỏi:

- Vì sao ạ? Anh không muốn đi xem mặt sao?

- Nói nhảm

Trần Diệc Nhiên liếc cô một cái, phiền muộn nói thêm:

- Nếu không phải vì bố ép, em cho rằng anh sẽ cam tâm tình nguyện có thể đến ăn cơm với một người xa lạ không hề có chủ đề chung để nói chuyện sao. Quan trọng nhất chính là, không biết hôm nay nào bố anh có bị nước vào hay không, vậy mà sắp xếp một lúc ba cô gái, vậy là chủ nhật của anh hỏng cả rồi.

- Ba cô gái.

Điềm Tâm chắc chắn lưỡi, về mặt sùng bái nhìn Trần Diệc Nhiên nói:

- Hoàng đế cổ đại cũng không được đãi ngộ như thế này đâu, sự gấp mặt của anh gần như là việc chọn phi rồi đấy.

- Nghe thấy anh gấp mặt ba cô gái em có vẻ rất vui nhỉ?

Trần Diệc Nhiên nheo nheo mắt rất nguy hiểm mà nhìn Điềm Tâm.

- Đâu ạ, em cảm thấy nó hơi ít cảm khái chút thôi.

Điềm Tâm vội vàng thu lại nét tươi cười, rất nghiêm túc nói với Trần Diệc Nhiên, sau đó gương mặt nhỏ rầu rĩ nói:

- Anh muốn em tập trung vào việc học, lúc trước anh luôn là top ba trong lớp còn gì.

- Được rồi. Chúng ta đổi chủ đề đi, bữa trưa ở đâu ạ?

Điềm Tâm tranh thủ nắm lấy tay Trần Diệc Nhiên, nghiêm túc nhìn anh hỏi.

- Anh à, thẻ của anh gấp phiền toái một chút.

Bên kia nhân viên cửa hàng đã đưa ra hóa đơn, sau đó đưa thẻ tín dụng cho Trần Diệc Nhiên. Sau khi đưa áo quần cho Điềm Tâm thay xong thì mỉm cười nói với anh:

- Cảm ơn đã ghé thăm, hoan nghênh lần sau lại đến.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Em là bạn gái giả (8)

Chương 80: Em là bạn gái giả (8)

- Đợi anh xem giờ và địa điểm.

Trần Diệc Nhiên lấy chiếc điện thoại cũ ra, trên đó có tin nhắn ghi rõ giờ hẹn và địa điểm.

- Người thứ nhất mười hai giờ, quán cafe gần khách sạn trung tâm - Trần Diệc Nhiên có chút bất đắc dĩ nhìn tin nhắn, từng chữ một nói ra - Sinh viên, váy liền màu đỏ.

- Buổi xem mặt này giống như đặc vụ ấy.

Điềm Tâm nhếch môi cười, nhìn Trần Diệc Nhiên nói:

- Báo bác Trần trực tiếp đưa số điện thoại cô ấy cho anh là được rồi, cần gì phải nói rõ thời gian địa điểm rồi cả trang phục chứ.

- Số điện thoại cũng không phải có thể dễ dàng trao đổi.

Trần Diệc Nhiên lườm Điềm Tâm một cái, đưa cô ra phía ngoài rồi nói:

- Em chuẩn bị tinh thần đi, sau khi vào chỗ xem mặt rồi nhớ kỹ ngàn vạn lần đừng đưa số điện thoại của mình cho đối phương.

- Sao thế? Chẳng lẽ còn có người quấy rầy anh sao?

Về mặt Điềm Tâm có chút hả hê nhìn Trần Diệc Nhiên, sau đó hét lên:

- Về sau em sẽ không đi xem mặt, sao anh biết lúc em lớn như anh lại không có bạn trai chứ.

Bước chân Trần Diệc Nhiên đột nhiên dừng lại, nghiêm túc nhìn gương mặt trắng nõn của Điềm Tâm, trầm mặc một chút, sau đó gật đầu:

- Anh trai mong em lớn như anh đã được gả đi rồi, được rồi, bớt nói nhảm đi, lên xe.

- Cái này có gì khác chứ.

Điềm Tâm cười hi hi nhìn Trần Diệc Nhiên, đôi mắt trong suốt hưng phấn nói:

- Anh Nhiên, anh xem đến lúc đó người em gả có phải là anh không.

Trần Diệc Nhiên im lặng, sau đó quay đầu nhìn Điềm Tâm:

- Đợi em hai mươi ba tuổi thì anh cũng đã ba mươi rồi, chẳng lẽ giá cả thị trường của anh thấp thế, ba mươi còn chưa có vợ sao?

- Cất.

Điềm Tâm đưa tay, đáng vẻ tươi cười tắt rụp, nhỏ giọng nói:

- Ai biết được, hiện tại có rất nhiều người ba mươi tuổi mà chưa kết hôn đấy.

Trần Diệc Nhiên sững sờ, trong đầu tưởng tượng bảy năm sau mỗi một ngày đều bị bố sắp xếp gặp mặt thế này thì không nhận được mà nổi cả da gà:

- Được rồi, bỏ qua đề tài này đi, lát nữa đến quán cà phê kia em chỉ cần ngoan ngoãn ngồi yên đừng lên tiếng là được.

- Vâng.

Điềm Tâm gật đầu, trong lòng âm thầm oán hận.

Đã đến địa điểm hẹn, Trần Diệc Nhiên đỗ xe xong thì đưa Điềm Tâm vào trong quán cafe.

Hiện tại đã là giữa trưa bên trong quán vẫn còn rất nhiều người. Trần Diệc Nhiên nhìn quanh một vòng, rốt cuộc cũng nhìn thấy bóng lưng một cô gái mang váy đỏ ngồi trong góc cạnh cửa sổ. Mái tóc đen thả dài, thân hình on ả, giống như đang chống cằm nhìn ra cửa sổ.

- Tìm được mục tiêu rồi?

Điềm Tâm nhìn theo ánh mắt của Trần Diệc Nhiên nhìn bóng lưng kia, sau đó không nhận được mà gật đầu nói:

- Hình như không sai đâu, anh không có ý định tiếp xúc thật chứ?

Chương 80: Giả làm bạn gái (9)

Chương 81: Giả làm bạn gái (9)

- Đừng nói nhảm

Trần Diệc Nhiên thấp giọng nhìn Diễm Tâm:

- Đợi đến khi em thấy anh ngồi xuống thì mười lăm giây sau bước vào, hiểu không ?

- Được !

Diễm Tâm gật đầu chắc nịch nói với Trần Diệc Nhiên. Cô thấy anh hít nhẹ một hơi, dáng vẻ không chút sợ sệt đi tới chỗ bóng lưng kia, trong lòng cô nhin không được cảm thấy buồn cười. Bên trong, Trần Diệc Nhiên tới trước mặt cô gái gật đầu, bất chợt thấy ánh mắt cô ta sáng lên, anh diễm nhiên:

- Cô Vu, xin lỗi để cô chờ lâu

- Chào anh !

Cô gái trước mặt vô cùng thùy mị nhìn anh cười, cô ta nghiêng đầu nhìn bóng của mình qua cửa sổ, không thấy có vấn đề gì mới nói với Trần Diệc Nhiên:

- Anh ngồi đi.

Trần Diệc Nhiên im lặng ngồi xuống. Đôi mắt nhìn về phía Diễm Tâm cách đó không xa, bất gặp được ánh mắt của anh Diễm Tâm bắt đầu đếm ngược trong lòng: mười lăm, mười bốn, mười ba,...

- Anh Trần đang làm công việc gì ? Hiện tại sống ở đâu ?

Cô gái nhìn gương mặt tuấn tú của Trần Diệc Nhiên, ngượng ngùng hỏi.

- Tôi thuộc chuyên ngành IT.

Trần Diệc Nhiên trả lời ngắn gọn, chợt nhìn thấy Diễm Tâm đang đi tới thì giả vờ hỏi lại:

- Còn cô ?

- Tôi là giáo viên dạy cấp ba.

Cô gái cười nhẹ, vừa lúc chuẩn bị nói tiếp thì bất ngờ nghe thấy một giọng nói trong trẻo dễ nghe vang lên trước mặt:

- Chào !

Cô ta ngẩng đầu, nhìn thấy Diễm Tâm đang đứng trước mặt mình, một giây sau liền thấy mặt Diễm Tâm biến sắc, nhìn sang Trần Diệc Nhiên lấp bắp:

- Anh họ! ... Anh đang làm gì ở đây vậy ?

Trần Diệc Nhiên hơi khựng người, nhìn Diễm Tâm đang ra sức không ngừng trong nháy mắt với mình, một lúc sau thấp giọng hỏi:

- Ồ, Diễm Tâm ?

- Haha... Đây là anh họ của em !

Diễm Tâm cười xấu hổ, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Trần Diệc Nhiên, sau đó nhìn cô gái trước mặt, lễ phép:

- Em chào cô !

- ...

Ngay lập tức, Trần Diệc Nhiên được một phen hóa đá, anh quay sang hỏi Diễm Tâm

- Cô Vu... là cô giáo em ?

- Đúng vậy !

Điềm Tâm liền vội vàng gật đầu như bầm tãi, bắt đầu lên tiếng giới thiệu:

- Đây là cô giáo dạy địa lý của bọn em, cô giáo Vu rất xinh đẹp, bạn học đều rất thích cô ấy !

Ngay lập tức, Diễm Tâm cảm giác được phía dưới bàn Trần Diệc Nhiên hăng hăm nắm đũa cô một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 81: Giả làm bạn gái (10)

Chương 82: Giả làm bạn gái (10)

Điềm Tâm kêu lên một tiếng, cô giáo Vu lập tức nghi hoặc :

- Em làm sao vậy ?

- Dạ...không, không có gì.

Điềm Tâm tràn ngập nước mắt, nghiêng răng nói:

- Vừa rồi là em sợ ý cắn trúng lưỡi.

- Ra vậy...

Cô giáo Vu thở hắt ra nhìn Diễm Tâm.

Điềm Tâm nhớ tới mục đích tới đây, mắt đảo xung quanh lại nghĩ tới một kế sách, cô cười cười hỏi qua Trần Diệc Nhiên:

- Anh và cô giáo vì sao lại ở chỗ này ?

- Bạn bè gặp mặt.

Trần Diệc Nhiên ném lại một câu không hơn không kém.

- Ồ...

Điềm Tâm gật đầu, tiếp tục nói với Trần Diệc Nhiên:

- Lần trước em có mượn sạc điện thoại của chị dâu, vừa hay em có mang theo, anh mang về giúp em.

- Được !

- Chị dâu ?

Cô giáo Vu ngờ ngàng lên tiếng, nhìn Trần Diệc Nhiên hỏi:

- Anh kết hôn rồi ?

Điềm Tâm liếc mắt trước khi Trần Diệc Nhiên lên tiếng liền trả lời:

- Cũng không hẳn, nhưng mà cũng nhanh thôi, phiền ở chỗ là người trong nhà cũng không chịu nhận chị dâu. Vì vậy luôn nghĩ cách giới thiệu bạn gái cho anh họ. Nhưng mà cô giáo không phải chính là bạn gái được giới thiệu cho anh ấy chứ ?

- Không, không phải !

Cô giáo Vu há miệng sững sờ, sau đó nhỏ giọng nói:

- Cô và anh họ em chỉ là bạn, có chút việc nên gặp nhau bàn bạc.

Điềm Tâm gật đầu, về mặt tỏ vẻ tiếc nuối:

- Tiếc quá, thật sự chị ấy rất tốt nhưng mà bác trai và bác gái lại không đồng ý. Lại nói, hình như vợ của anh hai cũng không thích, người yêu anh ba thì ngại không xinh đẹp...

- Em rốt cuộc có bao nhiêu anh trai ?

Cô giáo Vu càng lúc càng mông lung, lời của Điềm Tâm không hiểu một từ nào.

- Chính xác là nhiều hơn hai người.

Điềm Tâm lễ phép nói với cô giáo:

- Bạn gái của anh họ em rất đặc biệt, vừa dịu dàng, vừa nóng bỏng, hơn nữa còn khiến người khác say mê. Vậy mà không biết vì sao bác gái của em lại không thích.

...

Sắc mặt cô giáo Vu càng lúc càng khó coi. Đương nhiên, người đàn ông ngồi cạnh cô cũng không khá hơn chút nào.

- Thật xin lỗi, tôi còn có việc, lần sau gặp lại chúng ta hãy nói chuyện tiếp.

Cô giáo Vu vờ nhìn điện thoại, sau đó áy náy đứng dậy.

- Vậy không làm mất thì giờ của cô nữa !

Trần Diệc Nhiên chậm rãi đứng lên, có ý tiễn cô giáo Vu rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Cặp đôi dở hơi 1

Chương 83: Cặp đôi dở hơi 1

- Hẹn gặp lại !

Cô giáo Vu thốt ra ba chữ, quay đầu đi mất.

Điềm Tâm vẫn ngồi ở đó, nhìn thấy cô giáo rời khỏi quán cà phê, lúc này mới nhìn thoáng qua điện thoại của mình, đặc ý nói:

- Năm phút ! Anh họ, như thế nào ?

Ánh mắt phức tạp của Trần Diệc Nhiên nhìn Điềm Tâm, nửa ngày sau mới cứng ngắc gật đầu:

- Được rồi.

- Vậy đi thôi, đến người tiếp theo.

Điềm Tâm cười nói giả vờ ra lệnh.

Trần Diệc Nhiên ra sức bóp trán, bắt đầu suy nghĩ đến một vấn đề mới nảy sinh, anh tìm Điềm Tâm đến giúp anh giải quyết việc đi xem mắt, có phải là tìm nhầm người rồi không ?

Đối tượng xem mắt tiếp theo ở trong một nhà hàng Tây cách đây không xa, Trần Diệc Nhiên không có hứng thú lái xe, dù sao từ giờ cho đến mười hai rưỡi vẫn còn hai mươi phút đồng hồ. Vì vậy, hai người nhanh chóng tới đó.

Nơi này là trung tâm của thành phố Z, trên đường lui tới rất nhiều người trẻ tuổi, hoặc là học sinh, không thì người yêu. Điềm Tâm nghiêm túc quan sát đến những cặp tình nhân kia đang ôm bả vai, nắm tay nhau lộ vẻ mặt hạnh phúc. Cô lại ngẩng đầu nhìn Trần Diệc Nhiên, người nào đó sắc mặt không tốt. Giữa trưa, ánh mặt trời chiếu cây ngô đồng trắng tỏa ra âm áp, chiếu xuống đường dành riêng cho người đi bộ, làm nổi bật dáng vẻ đang chau mày

của anh.

- Anh sao thế ?

Điềm Tâm đi tới bên cạnh Trần Diệc Nhiên, rất tự nhiên kéo lấy cánh tay anh, cười hỏi

- Xem ra tâm tình của anh thật không tốt, hay là đang tiếc nuối vì không đến được với cô giáo ?

Trần Diệc Nhiên cúi đầu, nhìn Điềm Tâm hai mắt long lanh rực sáng, không tự chủ được nheo mắt cô, không vui nói:

- Chỉ cần nói em có chị dâu lớn là được rồi, như thế nào còn xuất hiện vợ anh hai, người yêu anh ba... ?

Điềm Tâm trừng mắt, vô tội nói:

- Đương nhiên là em vì anh ngăn chặn tai họa về sau, nhờ khi cô giáo của em đối với anh nặng tình, không để tâm anh có một người bạn gái thì làm sao bây giờ ? Mới nhiều lời một chút đã thấy cô ấy đã thay đổi sắc mặt rất nhanh !

Trần Diệc Nhiên không nói gì, đột nhiên có một giọng nữ thanh thúy vang lên phía sau bọn họ

- Anh !

Điềm Tâm cùng Trần Diệc Nhiên quay đầu nhìn lại, trong một phút ngắn ngủi ấy đã thấy một cô bé mang đồ thể thao đứng sau bọn họ. Cô bé kia chạy đến trước mặt bọn họ, vốn là đánh giá Điềm Tâm hơn nửa ngày, sau đó mới quay đầu nhìn về Trần Diệc Nhiên hỏi:

- Là ai vậy ? Bạn gái anh sao ?!

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Cặp đôi dở hơi 2

Chương 84: Cặp đôi dở hơi 2

Điềm Tâm mở to hai mắt nhìn qua nữ sinh tóc ngắn trước mặt, thoát nhìn có chút quen quen. Điềm Tâm nhìn chăm chăm vào cô ấy, rốt cuộc cũng nhớ ra tên người này.

- Phải rồi, cậu là Trần San San ở lớp bên cạnh ?

- Cậu là...

Nữ sinh tóc ngắn ngập ngừng hỏi lại

- Hiểu Điềm Tâm ?

- Đúng vậy !

Điềm Tâm nhanh chóng xác nhận. Trần San San ngập ngừng nhìn Điềm Tâm kéo cánh tay Trần Diệc Nhiên:

- Cậu cùng với anh tốt...

Trần Diệc Nhiên đứng trước hai cô gái nhỏ, lúc này mới nhớ ra San San cũng đang học cấp 3.

- Hai người quen biết ?

Trần San San thuận miệng đáp

- Cũng không tính là quen biết. Hai lớp bọn em cạnh nhau, chỉ là vô tình gặp phải và cũng có chút nghe qua...

- Ừ

Trần Diệc Nhiên gật đầu, đưa tay vỗ Điềm Tâm, nói với Trần San San:

- Đây là cháu nội nhà Hiểu gia, người thường đánh cò với ông chúng ta là ông nội cô ấy.

Điềm Tâm đứng cạnh găt đầu.

Trần San San nheo một đôi mắt nhìn Điềm Tâm vẫn kéo cánh tay Trần Diệc Nhiên. Tình hình là dưới bộ dạng này, không lẽ Điềm Tâm muốn làm chị dâu của mình chị dâu của cô ?

- Thế nhưng anh còn chưa nói anh và cậu ấy có quan hệ như thế nào ?!
- Anh và em là gì thì Điềm Tâm và anh cũng như thế.

Trần Diệc Nhiên gõ đầu Trần San San một cái, về mặt kì lạ:

- Rốt cuộc trong đầu em đang nghĩ gì thế hả ?
- Không giống nhau.

Trần San San nhú mắt lại, hậm hực nói:

- Em là em họ có huyết thống của anh, nhưng cậu ấy không phải. Còn nữa, anh vậy mà đưa cậu ấy đi chơi cũng không thèm dẫn em, vậy em nghĩ gì sai ?
- Được lắm, lúc nào cũng cãi lý

Trần Diệc Nhiên liếc cô một cái, sau đó thuận miệng nói:

- Anh còn có việc, em làm gì thì làm đi.
- Còn cậu ấy ?

Trần San San bấu môi chỉ vào Điềm Tâm vẻ mặt không cam lòng

- Điềm Tâm với anh cùng có việc.

Trần Diệc Nhiên suy nghĩ một chút rồi nói tiếp:

- Có thời gian sẽ giải thích với em, bây giờ còn có việc gấp.
- Biết rồi...

Trần San San có chút không tình nguyện găt đầu, nhìn thấy Trần Diệc Nhiên đưa Điềm Tâm đến một nhà hàng Tây cách đó không xa, nghĩ một chút rồi lên đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Cặp đôi dở hơi 3

Chương 85: Cặp đôi dở hơi 3

Bước vào cửa nhà hàng, Điềm Tâm hít sâu một hơi có chút quần bách quay đầu lại hỏi Trần Diệc Nhiên:

- Anh, lần này không phải là cô giáo của em nữa đi ?
- Không trùng hợp như vậy.

Trần Diệc Nhiên cúi đầu, nhìn thoáng qua khuôn mặt nhỏ nhắn đang sợ sệt của Điềm Tâm, đùa một chút

- Nếu tới người này vẫn là cô giáo của em thì chúng ta sẽ đi mua xổ số.
- Haha.

Điềm Tâm găt đầu, gắt gao giữ chặt cánh tay Trần Diệc Nhiên ườn ngực nói:

- Đi thôi !

Trần Diệc Nhiên khẽ cười, đẩy cửa nhà hàng đi vào.

- Mục tiêu ở đâu ?

Điềm Tâm như chiếc radar liếc quanh bốn phía, hỏi thăm Trần Diệc Nhiên.

- Quần trắng, áo màu cafe.

Trần Diệc Nhiên đọc từ tin nhắn điện thoại.

- Đã xác định mục tiêu, hướng mười giờ xuất phát

Điềm Tâm nhìn về bóng dáng dễ làm người khác chú ý, cô gái đó ở trước mặt bọn họ đang cúi đầu xem menu, nét mặt trắng nõn đầy dịu dàng.

- Anh họ, người đẹp này cũng không tệ, anh xác định muốn từ chối ?

Điềm Tâm thuận miệng hỏi Trần Diệc Nhiên đứng một bên.

- Uống công anh tin tưởng em. Không lẽ thấy cái gì đẹp là có thể mua về ?

Trần Diệc Nhiên tức giận nhìn Điềm Tâm, thấp giọng nói:

- Nhớ kỹ nhiệm vụ của mình !

- Dạ.

Điềm Tâm buồn rầu gật đầu, không nói gì nữa.

Hai người đi đến chỗ người đẹp đang ngồi đợi, ngẩng đầu lên thấy có hai người giống như một đôi tình nhân, mỉm cười:

- Ngại quá, chỗ này có người.

- Tôi biết.

Trần Diệc Nhiên nhàn nhạt đáp

- Tôi là Trần Diệc Nhiên, xin lỗi đã đến muộn.

Điềm Tâm rõ ràng nhìn thấy ánh mắt sừng sờ của cô gái đó, bất giác cô ấy vừa nhìn mình.

- Cô không ngại để chúng tôi ngồi đây chứ ?

- Không... không ngại.

Người đẹp phản ứng không kịp, chẳng phải tới xem mắt sao lại còn đưa một cô gái khác đến đây ? Đợi sau khi hai người ngồi xuống, Điềm Tâm nhìn qua phía Trần Diệc Nhiên cười ngọt ngào, âm thanh nũng nịu:

- Anh yêu, người ta rất muốn ăn kem..

- Em thích ăn món gì cứ gọi.

Trần Diệc Nhiên tự nhiên cầm lấy menu đưa tới cho Điềm Tâm, về mặt vô cùng cung chiêu nhìn cô.

- Cảm ơn anh yêu !!!

Khuôn mặt Điềm Tâm lập tức hớn hở, quay đầu sang dùng sức hôn lên mặt Trần Diệc Nhiên một cái.

Thảm Đại quân sư tình yêu quy tắc thứ tư: Trước mặt

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phức Hắc: Theo Dõi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Cặp đôi dở hơi 4

Chương 86: Cặp đôi dở hơi 4

Trần Diệc Nhiên sững sờ, cảm giác ấm áp vừa chạm vào vẫn còn đọng lại, anh nghiêng đầu nhìn đôi mắt sáng ngời của Diễm Tâm hiện lên một tia đắc ý nho nhỏ, trong giây lát anh bình tĩnh trở lại. Trần San San trốn ở ngoài cửa nhà hàng Tây, vừa nhìn thấy một màn lúc này, trong lòng oán thầm: Rõ ràng anh và Diễm Tâm thích nhau, còn dám nói quan hệ của cô và Diễm Tâm với anh là giống nhau. Tối bây giờ, anh còn chưa cười như thế với cô bao giờ. Chỉ là hơi chút kì quái, nếu như hai người bọn họ đi hẹn hò thì người ngồi đối diện kia là ai? Chuyện này là sao đây ? Trần San San do dự một chút, lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Trần Diệc Nhiên: Anh đi xem mắt sao ?

Trần Diệc Nhiên nhìn thấy cô gái ngồi đối diện bị anh và Diễm Tâm dọa đến phát sợ, đang suy nghĩ nên nói gì tiếp theo thì điện thoại rung lên, nhìn qua tin nhắn Trần San San gửi tới. Một lúc sau, anh trả lời lại: Ừm.

Ba giây sau, tin nhắn lại gửi tới: Em tới giúp anh !

Trần Diệc Nhiên đầu đầu, con bé này còn chưa chịu đi lại còn muốn đến đây xem náo nhiệt. Cả nửa ngày sau, cô gái ngồi đối diện anh mới lấy lại được tinh thần, nhìn Diễm Tâm như keo dính đang ngồi sát Trần Diệc Nhiên, chần chừ hỏi

- Anh thật sự là đến đây xem mắt ?

Trần Diệc Nhiên ra vẻ xin lỗi nói với cô ấy:

- Tôi bị ép đi, thật ngại là tôi đã có bạn gái.

Cô gái kia im lặng, đôi mắt xinh đẹp chột u ám nhìn Diễm Tâm, mồm miệng

- Tôi hiểu rồi...

- Trần Diệc Nhiên ! anh dám ở sau lưng tôi hẹn hò với người khác ?

Cô gái vừa dứt lời thì từ phía sau vang lên một tiếng quát. Ba người không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn sang, chỉ thấy Trần San San hùng hăng bước tới, đứng ở Diễm Tâm Diễm Tâm, tức giận nói

- Trách không được vừa rồi gặp tôi bắt tôi về trước, thì ra là sau lưng tôi hẹn hò cùng cô ta !

Đôi mắt Trần Diệc Nhiên trầm xuống nhìn Trần San San, mồm hờ tức giận. Cô gái quần trắng nhìn sang Trần San San, lại nhìn cô gái nhỏ ngồi ở bên cạnh Trần Diệc Nhiên, nghi ngờ lan rộng.

- Cô là ...

Trần San San quay đầu chỉ vào cô gái quần trắng, trừng mắt hỏi

- Còn cô ta là ai hả ?!

- Thì ra, ngoài tôi và Diễm Tâm anh còn dám lén lút hẹn hò với cô gái khác ?!

Trần Diệc Nhiên lập tức hóa đá.&

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Cặp đôi dở hơi 5

Chương 87: Cặp đôi dở hơi 5

Cô gái quần trắng nhìn không được liền lập tức đứng dậy, nói thẳng với Trần San San:

- Tôi với hai người bọn họ không có quen biết, các người từ từ nói chuyện.

Nói xong dứt khoát bỏ đi.

Diễm Tâm cúi đầu nhìn qua điện thoại, sau đó nói với Trần Diệc Nhiên:

- Lần này mới có ba phút ! nhanh hơn lần đầu rất nhiều.

Trần Diệc Nhiên không nói gì, đứng dậy. Trần San San ngồi ở chỗ đối diện vừa nãy, đôi mắt xinh đẹp nhìn nhìn chăm chăm vào Trần Diệc Nhiên. Thật ra thì nhìn kỹ mà nói, Trần San San và Trần Diệc Nhiên khá giống nhau.

- Anh và Diễm Tâm thật không có quan hệ bất chính gì chứ ?

- Em thấy thế nào ?

Trần Diệc Nhiên có chút mệt mỏi hỏi lại Trần San San. Từ nhỏ anh chưa từng gần gũi với cô, hai người chênh lệch bảy tuổi nhưng mà không biết vì sao Trần San San đặc biệt thích dính lấy anh.

- Em cảm thấy hai người có gian tình !

Trần San San nhếch miệng, hung hăng nói tiếp:

- Vừa rồi ở bên ngoài em đều nhìn thấy hết, Diễm Tâm rất thân thiết với anh.

Trần Diệc Nhiên tức giận trừng mắt

- Khi bé em cũng hôn anh.

- Đó là khi còn bé, bây giờ em đã trưởng thành, đã lâu rồi em không thân thiết với anh !

Trần San San cũng trừng mắt lại nói tiếp

- Còn ánh mắt anh nhìn cô ấy, vô cùng dịu dàng, cho tới bây giờ anh cũng chưa nhìn em bằng ánh mắt ấy !!!

Trần Diệc Nhiên im lặng, đôi mắt tinh mịch nhìn chăm chăm vào Trần San San, thâm trầm

- San San, gần đây em lại lén đọc ngôn tình ?

Trần San San lập tức nghẹn lời, lúng túng nhìn dưới đất, thuận miệng nói:

- Không có. Làm sao như vậy được !

- Không có ? Vậy sao trí tưởng tượng lại phong phú đến như vậy?!

Trần Diệc Nhiên lạnh lùng véo má Trần San San

- Đầu của em để cái gì trong đó ?

- Được rồi !

Trần San San bị anh nắm thóp, đành phải đầu hàng

- Em biết rõ anh đối với Diễm Tâm giống như đối với em gái, anh hài lòng chưa ?

Trần Diệc Nhiên hừ mạnh một tiếng, rõ ràng rất không vui. Trần San San thấy sắc mặt Trần Diệc Nhiên không tốt, lập tức cười nịnh nọt.

- Aizz, tốt xấu gì thì em cũng giúp anh thoát khỏi cuộc xem mắt này, bất kể thế nào thì anh cũng nên mời em ăn một chút gì đó ?

- Cũng muốn đưa em đi ăn một chút.

Trần Diệc Nhiên nhìn thoáng qua đồng hồ, không nhanh không chậm

- Nhưng 25 phút sau còn một người nữa, giải quyết xong thì đưa em đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Cặp đôi dở hơi 6

Chương 88: Cặp đôi dở hơi 6

Trần San San hoảng sợ thốt lên:

- Cái gì ? Anh còn phải đi xem mắt nữa? Chẳng lẽ chú thím sợ anh không gả ra ngoài được ?

Trần Diệc Nhiên nhíu mày, ánh mắt đen lấy trùng cô. Trần San San thè lưỡi, nhỏ giọng nói lại một lần:

- Haha... Là chú thím sợ anh không lấy vợ được hay sao ?

- Làm sao biết bọn họ nghĩ gì.

Trần Diệc Nhiên có chút không vui nhìn thoáng qua điện thoại, quay đầu nhìn về Diễm Tâm:

- Địa điểm tiếp theo, ở lầu hai quán cafe, đồ công sở màu đen, tóc ngắn.

- À...

Diễm Tâm gật đầu, quay qua Trần San San nhìn thoáng, hỏi anh:

- San San cũng đi theo chúng ta ?

Trần San San hưng phấn, phá ngang chuyện người khác là việc cô thích nhất :

- Đúng vậy !

- Không được !

Thế nhưng, thanh âm lạnh lạnh của Trần Diệc Nhiên cắt lời Trần San San:

- Đến đó em chỉ làm phá tan hình tượng của anh.

Về mặt Trần San San ỳ ụ khuyết mà nhìn anh

- Em làm gì có...

- Tự mình kiểm điểm !

Trần Diệc Nhiên mất liếc Trần San San:

- Chiều hôm nay không phải còn đi học thêm sao? Dám trốn?

- A, em nhớ ra còn có việc, lần sau gặp lại nói chuyện.

Trần San San đột nhiên đứng dậy, cười cười với Trần Diệc Nhiên cùng Diễm Tâm, trong nháy mắt chạy mất. Diễm Tâm ngạc nhiên nhìn Trần San Sa bỏ trốn mất dạng, nghi hoặc hỏi anh:

- Làm sao anh biết buổi chiều cậu ấy còn phải học?

- Chuyện bình thường.

Trần Diệc Nhiên bình tĩnh nói tiếp:

- Con bé này từ nhỏ đến lớn đều học thêm.

- À.

Diễm Tâm nhẹ gật đầu, bỗng nhiên hiểu ra:

- Trách không được thành tích của cậu ấy rất tốt, ở lớp đều nằm trong top 10.

-Ồ, top 10?

Trần Diệc Nhiên hỏi một câu:

- Còn em? Xếp hạng bao nhiêu?

Diễm Tâm cứng ngắc cười cười với Trần Diệc Nhiên thuận miệng:

- Chúng ta đổi chủ đề đi !

Trần Diệc Nhiên đã trầm mặc một lát, ánh mắt nửa cười nửa không nhìn chăm chăm vào Diễm Tâm. Cô bị anh hấn nhìn có chút chột dạ, vờ cúi đầu nhìn thoáng qua điện thoại, sau đó lên tiếng:

- Chúng ta tranh thủ thời gian đi tới địa điểm kế tiếp thôi..

- Đi thôi.

Trần Diệc Nhiên chậm rãi đứng dậy, vuốt thẳng áo sơ mi, sau đó nhìn qua quán cafe đối diện, cũng may là những chỗ xem mắt coi như gần.

&

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Đây là bạn gái của tôi 1

Chương 89: Đây là bạn gái của tôi 1

Đến nơi thì thời gian còn sớm, đối tượng xem mắt trong truyền thuyết kia còn chưa xuất hiện. Trần Diệc Nhiên cùng Diễm Tâm ngồi ở vị trí gần cửa sổ trên lầu hai, hai người chọn đồ uống, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Anh họ, anh nói xem người thứ ba sẽ là người như thế nào đây ?

Diễm Tâm cắn ống hút, ánh mắt tò mò hỏi

- Làm sao có thể mặc đồ công sở đến xem mắt ?

Trần Diệc Nhiên có chút buồn cười nhìn Diễm Tâm

- Vậy nên mặc cái gì ?

- Đương nhiên ăn mặc thoải mái một chút, hoặc bình thường mặc cho có phong cách.

Suy nghĩ một chút cô tiếp tục

- Em cảm thấy mặc trang phục công sở giống như là tìm việc làm ấy, quá nghiêm chỉnh, không được rồi!

Trần Diệc Nhiên cười cười, không nói gì thêm, ánh mắt nhìn bên ngoài cửa sổ, ngây ngẩn cả người lại không tự chủ được mà khựng lại

- Làm sao vậy? Mục tiêu xuất hiện?

Diễm Tâm nhìn theo ánh mắt của anh ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy một nữ sinh tóc cắt ngắn, mặc đồ công sở màu đen đang từ trên xe taxi bước xuống, khi vừa đóng cửa xe quay người lại, Diễm Tâm mới nhìn rõ ràng nữ sinh này. Đó là một cô gái rất đẹp có khí chất, giờ tay nhấc chân đều là phong thái tự tin, tuy rằng không xinh đẹp tuyệt trần như hai người tóc dài lúc trước, nhưng mà tóc ngắn đổi lại cho cô gái này một khí chất lạnh nhạt. Trong khoảng thời gian ngắn, Diễm Tâm có chút ngây ngẩn cả người. Sau một lúc lâu, nữ sinh này đã lên lầu nhìn quanh một vòng rồi đi tới chỗ Trần Diệc Nhiên.

- Trần Diệc Nhiên, đã lâu không gặp.

Cô gái cười nhẹ, trên gương mặt trắng nõn như ngọc tràn đầy tự tin. Trần Diệc Nhiên ngẩng đầu, mắt hơi híp lại, sau đó chậm rãi đứng dậy, giọng nói thân nhiên:

- Tiểu Ngải, thì ra là cô.

- Haha, không nghĩ tới phải không ?

Cô gái tên Tiểu Ngải hướng về phía anh cười khẽ, sau đó ngồi xuống vị trí đối diện

- Tôi nghĩ là anh sẽ ngạc nhiên.

- Có chút.

Trần Diệc Nhiên trầm mặc một lát, sau đó nhìn mái tóc ngắn ngắn của cô, như vô tình hỏi:

- Làm sao lại cắt tóc ngắn ?
- Đây là tóc giả !

Tiểu Ngải đắc ý quơ đầu, sau đó cười híp mắt hỏi Trần Diệc Nhiên:

- Thế nào, đồ công sở rất thích hợp với tôi phải không ? Tôi biết ngay là mặc như vậy anh sẽ không đoán ra tôi mà.

Trần Diệc Nhiên cũng không nói gì thêm.

Tiểu Ngải quay đầu, nhìn Diễm Tâm ngồi cạnh Trần Diệc Nhiên đang uống nước trái cây, ngạc nhiên hỏi.

- Cô gái này là ...

Trần Diệc Nhiên chờ một lúc, mở miệng:

- Cô ấy... là bạn gái tôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Đây là bạn gái của tôi 2

Chương 90: Đây là bạn gái của tôi 2

Diễm Tâm nhìn thấy trên gương mặt của nữ sinh kia sừng sốt một chút, sau đó có chút lúng túng gật khước miệng:

- Anh... anh đã có bạn gái ?
- Ừ.

Trần Diệc Nhiên lạnh nhạt gật đầu đôi mắt tĩnh mịch nhìn Tiểu Ngải, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói gì. Ngay lập tức, bầu không khí trầm mặc bao trùm lấy toàn bộ.

- Vị tiểu thư, cô muốn uống gì ?

Phục vụ ở bên cạnh ngọt ngào lên tiếng, phá vỡ không khí lúng túng. Tiểu Ngải phục hồi tinh thần lại, hướng phía phục vụ cười nhẹ.

- Một ly cà phê Lam Sơn, cảm ơn.

Phục vụ ghi chép lại, lại hỏi có cần những gì khác hay không sau đó quay người đi.

Trần Diệc Nhiên ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Ngải, giọng trầm xuống:

- Vẫn còn uống cà phê ?
- Ừ.

Tiểu Ngải gật đầu, nhìn thoáng qua Trần Diệc Nhiên cùng Diễm Tâm đều uống cùng một loại nước, khẽ cười hỏi.

- Thế nào, bây giờ anh đổi sang uống nước trái cây rồi hả?
- Ừ, bỏ cà phê rồi.
- Anh thay đổi rất nhiều.
- Cô cũng vậy.

Thoáng cái, bầu không khí lại trầm mặc. Diễm Tâm nháy đôi mắt nhìn qua nhìn lại hai người, chần chờ hồi lâu mới hỏi Trần Diệc Nhiên:

- Vậy anh họ... khụ khụ... anh yêu, hai người quen biết nhau ?

- Ừ

Trần Diệc Nhiên quay đầu, nhìn thoáng qua sự nghi ngờ trong đôi mắt Diễm Tâm, cười dịu dàng:

- Tiểu Ngải là... bạn gái cũ của anh

- À...

Diễm Tâm ngỡ ngàng gật đầu, trong lòng siết chặt một cái, cô nhìn Tiểu Ngải cười cười, thanh âm thanh thúy vang lên:

- Chào cô, tôi là Diễm Tâm.

- Chào cô.

Tiểu Ngải cười xấu hổ, cô không nghĩ tới Trần Diệc Nhiên đem quan hệ lúc trước của bọn họ nói thẳng ra.

- Sao lại trở về nước ?

Trần Diệc Nhiên im lặng một lúc, rồi cuộc cũng hỏi Tiểu Ngải

- Lần này quay về nghỉ ngơi.

Về mặt Tiểu Ngải tinh tế, do dự một chút sau đó tiếp tục nói:

- Vừa hay bạn mẹ tôi nói có một người nhìn rất được để đi xem mắt, muốn làm mai cho tôi. Vốn không có ý định đến đây, nhưng mà vừa nghe người đó là anh, lại không biết vì sao tôi lại đồng ý.

Đôi mắt thâm sâu của Trần Diệc Nhiên lặng yên nhìn Tiểu Ngải, không mở miệng.

- Vốn chỉ là muốn đến đây dọa anh một cái, không ngờ bị anh hù ngược lại.

Tiểu Ngải nhìn qua Diễm Tâm cười một cái, lại hỏi:

- Hai người yêu nhau được bao lâu rồi? Có phải còn chưa nói với người lớn? Bằng không làm thế nào lại bị sắp xếp đi xem mắt.

- Chuyện này không phiền cô quan tâm.

Trần Diệc Nhiên lạnh giọng đáp lại.

&

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Đây là bạn gái của tôi 3

Chương 91: Đây là bạn gái của tôi 3

Diễm Tâm có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy thần thái lạnh như băng của Trần Diệc Nhiên, lần đầu tiên cô thấy anh nói chuyện với người khác bằng giọng điệu quyết liệt như vậy. Gương mặt Tiểu Ngải lập tức không được tự nhiên, đôi môi hồng hơi há ra nhưng đến cuối vẫn không nói được gì. Đầu ngón tay Trần Diệc Nhiên gõ khẽ lên mặt bàn, đôi chân mày hơi nhíu lại, trầm mặc một lúc lâu sau đó khẽ nhìn đồng hồ, nói với Tiểu Ngải:

- Tôi còn phải đến công ty có việc, dù sao cô cũng chỉ đến đây để vui chơi, tôi không có lý do ở đây kéo dài thời gian với cô.

- Tôi...

Tiểu Ngải giống như là muốn nói chút gì đó, không ngờ bị Trần Diệc Nhiên trực tiếp cắt ngang:

- Tôi đi trước, cà phê của cô tôi sẽ trả tiền.

- Anh...

- Điềm Tâm, đi thôi.

Trần Diệc Nhiên quay người nhìn thấy Điềm Tâm đang ngồi sững sờ, nói với cô một tiếng sau đó đi ra ngoài

- A... chờ em một chút !

Điềm Tâm xấu hổ cười một cái với Tiểu Ngải, vội vàng để lại ly nước trái cây rồi chạy theo ra ngoài. Tiểu Ngải vẫn ngồi tại đó, nhìn lên bàn thấy hai ly nước trái cây, vẻ mặt đượm chút cô đơn.

Sau khi đuổi kịp Trần Diệc Nhiên, Điềm Tâm thấy sắc mặt anh vô cùng không tốt, lúc đó cũng không dám hỏi nhiều, chỉ yên lặng đi theo anh. Ánh mặt trời vào mùa thu lúc xế chiều nhẹ nhàng chiếu trên đường, mọi người lui lui tới tới, có người nói chuyện đùa giỡn, cũng có người đứng lặng nhìn cung đường tấp nập, phong cảnh mỹ lệ xuất hiện trước mắt. Điềm Tâm yên lặng đi sau Trần Diệc Nhiên, anh lại đột nhiên dừng bước, Điềm Tâm không hề chú ý tới lập tức va vào lưng Trần Diệc Nhiên, cái mũi đau đến nỗi thiếu chút đã rơi nước mắt.

- Anh Nhiên, đột nhiên anh dừng lại làm gì thế ?!

Điềm Tâm ôm lấy cái mũi của mình, nước mắt lưng tròng tội nghiệp nhìn Trần Diệc Nhiên. Sắc mặt Trần Diệc Nhiên âm trầm bất định, đôi mắt đen sâu kinh ngạc nhìn Điềm Tâm một lúc lâu mới thở ra một hơi, dường như là đem khó chịu trong lòng ném hết ra ngoài, sau đó mỉm cười với Điềm Tâm

- Đói bụng rồi? Vậy anh đưa em đi ăn cơm.

Trên mặt Trần Diệc Nhiên đã khôi phục lại bộ dáng lúc trước, trong giọng nói cũng mang theo một tia vui vẻ. Lúc này Điềm Tâm mới yên lòng, gật mạnh đầu:

- Đúng vậy, em sớm đã đói bụng!

- Biết rõ em lại như vậy.

Trần Diệc Nhiên bắt đầu đi lắc đầu, đưa tay xoa nhẹ đầu cô, nhìn quanh hỏi:

- Muốn ăn gì? Anh biết gần đây có một quán bán món cay Tứ Xuyên vừa mới mở, ăn cũng không tệ, muốn thử một chút không ?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuối Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Đây là bạn gái của tôi 4

Chương 92: Đây là bạn gái của tôi 4

- Hay quá !

Điềm Tâm vui sướng gật đầu, hớn hờ đi theo Trần Diệc Nhiên. Sau khi ăn xong, Trần Diệc Nhiên đưa cô về, trên tay cô lúc này còn cầm một cuốn sách. Trần Diệc theo lời cô chờ tới nhà Thẩm Tâm. Điềm Tâm đứng ở bên ngoài cửa xe phát tay với Trần Diệc Nhiên:

- Anh Nhiên, lần sau gặp lại, nhớ đi đường cẩn thận !

Trần Diệc Nhiên gật đầu, sau đó lái xe rời đi. Điềm Tâm cúi đầu nhìn thời gian còn sớm, lập tức gõ cửa nhà Thẩm Tâm. Một người thiếu niên đẹp trai mở cánh cửa, đôi mắt xanh trong suốt, làn da trắng nõn, so với Điềm Tâm thì cao như nhau, nhưng nhìn qua mới chỉ có mười một, mười hai tuổi. Cậu ta mở cửa ra, bước tới ngoài chỗ Điềm Tâm, vẻ mặt sùng sốt một chút sau đó nở nụ cười với cô:

- Chị Điềm Tâm, đến tìm bà chị em sao ?

- Đúng vậy

Điềm Tâm gật đầu, lấy ra một quyển “Tình Không tham bí” từ trong giỏ xách, đưa cho cậu thiếu niên

- Tiểu Thi, trả lại cho cậu cuốn sách này

- Nhanh như vậy đã đọc xong rồi ?

Thẩm Thi nhận lấy cuốn sách trên tay Điềm Tâm, thuận tay ném lên ghế salon ở phòng khách, sau đó nghiêng người cho Điềm Tâm đi vào, lúc này mới hướng lên trên lầu hét lớn:

- Bà chị ! Chị Diễm Tâm tới tìm !

- Đợi một lát !

Kèm theo tiếng đáp là tiếng bước chân chạy vội xuống cầu thang, rất nhanh sau đó Thẩm Tâm đã xuống tới chỗ Diễm Tâm. Diễm Tâm nhìn vào trong phòng, không thấy ai thì thuận miệng hỏi

- Thẩm Tâm, ba mẹ cậu đâu ?

Thẩm Tâm nhếch miệng, có chút chán nản đáp:

- Hai người họ đi ra ngoài du lịch, để hai chị em tớ ở nhà nương tựa lẫn nhau.

Trong mắt Diễm Tâm ánh lên một tia hâm mộ

- Ba mẹ cậu... tình cảm thật tốt.

- Đúng vậy, tình cảm bọn họ tốt đến nỗi không để ý tới chị em tớ.

Thẩm Tâm tiện tay cầm một đôi dép lê đưa cho Diễm Tâm, bất mãn nói:

- Cậu nhìn tên bọn tớ sẽ biết, " Thẩm Tâm" "Thẩm Thi", bớt lo bớt phiền, đây phải là không chịu trách nhiệm nên ba mẹ tớ mới nghĩ ra tên như vậy.

- Tớ cảm thấy rất tốt mà, đơn giản dễ nhớ, nếu không cậu đổi tên thành Thẩm Diễm Tâm đi ?

Diễm Tâm đổi dép lê vào, cùng Thẩm Tâm vào trong nhà, cười hi hi nói tiếp:

- Cũng dễ nghe thật đấy.

- Thôi đi, tớ không chịu nổi mỗi khi người ta gọi là Diễm Tâm.

Thẩm Tâm tức giận liếc Diễm Tâm một cái, sau đó ra về quỳ dì hỏi thăm:

- Thế nào, hôm nay cậu đến chỗ Trần Diệc Nhiên học thêm, có tiến triển gì không? Ví dụ như anh ta có gần gũi với cậu không, mà gần gũi như thế nào?

- Cậu suy nghĩ nhiều quá...

Diễm Tâm đầu đầy vạch đen nhìn Thẩm Tâm

- Cậu cho rằng bọn tớ đang đóng phim hay sao, một lần ở gần là có thể xác định tình cảm ?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 92: Biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng 1

Chương 93: Biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng 1

Thẩm Thi ngồi ở một bên đột nhiên phụ họa:

- Đúng vậy, bà chị à. Chị Diễm Tâm mới bao nhiêu tuổi chẳng lẽ chị cho rằng ai cũng giống bà chị và anh Tiêu, không đợi được sao ?

- Tên tiểu quỷ, cậu thì biết cái gì ?

Thẩm Tâm cảm ôm gối đem trong tay ném tới phía Thẩm Thi

- Hoàn thành bài tập chưa, bài kiểm tra xong chưa, đừng ở đây nghe lén chị với chị Diễm Tâm nói chuyện

- Xong rồi.

Thẩm Thi chớp chớp đôi mắt đen láy, làm mặt quỷ với Thẩm Tâm:

- Làm gì mà không thể nghe, chị Diễm Tâm cũng không ngại. Hơn nữa, em có thể đứng ở góc độ của một người đàn ông giúp hai người phân tích !
- Cậu là đàn ông ?

Thẩm Tâm há miệng cười nhạo, nói với Thẩm Thi:

- Cậu mới mười hai tuổi, râu ria chưa mọc, yết hầu không to, đã vậy đây thì còn chưa xong, còn dám nói cậu là đàn ông ?
- Chị muốn ăn đòn phải không ?!

Thẩm Thi mở to mắt trừng Thẩm Tâm, thấp giọng nói:

- Mặc kệ thế nào em cũng là con trai, cấu tạo đại não cùng với góc độ tư duy sẽ không giống với con gái mấy người.
- Nói cũng có lý.

Diễm Tâm nhẹ gạt đầu, kéo cánh tay Thẩm Thi ngồi xuống ghế sa lon:

- Chị đương nhiên biết cậu là đàn ông, nếu so với chị của em thì đáng tin hơn một chút, vậy thì giúp chị phân tích đi ?!

Thẩm Thi gạt đầu, về mặt đặc ý nhìn qua Thẩm Tâm. Diễm Tâm suy nghĩ một lúc, đem chuyện đã xảy ra hôm nay kể cho hai người. Cuối cùng nhìn thấy hai chị em bọn họ giật mình, dè dặt hỏi:

- Thế nào ? Có phải không còn hy vọng không ?

Thẩm Thi giật mình ngậm miệng lại, ánh mắt nhìn sang Thẩm Tâm, không nói lời nào. Lòng mảy Thẩm Tâm nhú lại, sau nửa ngày mới hỏi lại Diễm Tâm:

- Ý của cậu là, Trần Diệc Nhiên trước mặt bạn gái cũ nói cậu đang là bạn gái anh ta ?

- Ừ.

- Chuyện này... hơi khó nói

Thẩm Tâm chép miệng cảm thấy thất bại, ánh mắt cùng Thẩm Thi nhìn nhau, lời nói sâu xa:

- Mấu chốt cậu là bạn gái giả chứ không phải thật. Coi như người ta nói như vậy thì biết rõ là nói dối. Nhưng mà đối với cô bạn gái cũ, ngược lại tớ nghĩ rằng cô ta muốn nói lại đoạn tình cảm còn đang dang dở lúc trước. Nguy hiểm !

Diễm Tâm muốn khóc ra nước mắt hỏi Thẩm Tâm:

- Vậy làm sao bây giờ ?

- Cái này sao...

Thẩm Thi ngồi ở bên cạnh Diễm Tâm, trầm ngâm một lúc sau đó quay sang nói với hai người:

- Tục ngữ có câu “ biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng “. Điều quan trọng nhất lúc này là biết lý do cô gái Tiểu Ngải và Trần Diệc Nhiên vì sao chia tay !

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Biết địch biết ta trăm trận trăm thắng 2

Chương 94: Biết địch biết ta trăm trận trăm thắng 2

- Nhưng làm sao để biết ?

Điềm Tâm lưỡng lự một chút, sau đó tiếp tục hỏi Thẩm Thi:

- Chị và Tiểu Ngải lại không quen biết, chẳng lẽ đi hỏi thằng Trần Diệc Nhiên ?
- Ngốc ! Cái này để bà chị của em ra tay là được rồi !

Thẩm Thi không nhịn được búng trán Điềm Tâm một cái sau đó rất tự nhiên quay sang hỏi Thẩm Tâm:

- Đúng không bà chị ? Không phải bà chị có anh Tiêu sao ?
- Ý hay !

Thẩm Tâm hứng thú đập vai Thẩm Thi, vừa nói vừa lấy điện thoại, tìm số di động của Lục Dật Tiêu. Ba mươi phút sau, Lục Dật Tiêu đối mặt với ba cặp mắt tò mò, không tự chủ được lui về sau mấy bước sau đó lắc đầu:

- Anh... chuyện tình cảm của cậu ta anh cũng không rõ lắm.

Thẩm Tâm cúi lên nắm lấy cổ áo Lục Dật Tiêu, trợn mắt hỏi:

- Không rõ ? Hai người không là bạn tốt đó sao ?

Lục Dật Tiêu gạt mình, khẩn thiết nói với cô:

- Thật ra hồi cấp 3 anh và cậu ta là bạn bè tốt, lên đại học cũng vậy, nhưng mà sau khi cậu ta đi du học anh lại vì em mà không đi cùng, vì vậy sau chuyện đó...anh cũng không rõ nữa.

Thẩm Tâm đảo mắt một vòng, chột suy nghĩ nói:

- Nói như vậy, trong khoảng thời gian đó anh ta đã có bạn gái rồi ?
- Trên lý luận thì là vậy.

Lục Dật Tiêu nhẹ gật đầu, sau đó lại lắc đầu:

- Thế nhưng trước khi về nước cậu ấy đã chia tay bạn gái rồi, hơn nữa khi vào làm ở khoa kỹ thuật, rõ ràng là không còn liên lạc với cô gái kia nữa.

Thẩm Tâm buông lỏng cổ áo Lục Dật Tiêu ra, ngẫm nghĩ nửa ngày mới quay sang hỏi Điềm Tâm:

- Cậu thấy thế nào ?
- Hà ?

Điềm Tâm ngậy người tỉnh lại, cười hi hi:

- Tớ cũng không biết, dù sao hai người cũng đã chia tay rồi, hơn nữa anh ấy cũng không có ý muốn quay lại với người kia. Tớ thấy không sao cả !
- ...

Thẩm Tâm và Thẩm Thi quay sang nhìn nhau, đầu đầy vạch đen. Rốt cuộc não của người này để đầu mất rồi ?

- Được rồi, cho là cậu thông minh cũng nghĩ được tới đó.

Thẩm Tâm thở dài một hơi, lắc đầu nói tiếp:

- Xem ra con đường theo đuổi của cậu còn dài nha, Trần Diệc Nhiên cũng không phải dạng người dễ bị lay động.

Điềm Tâm hơi nghiêng đầu, vẻ mặt ngây ngô kết luận:

- Chỉ cần tớ thích anh ấy là được rồi !

Quả nhiên tình yêu làm cho người ta mù quáng ! Thẩm Tâm thở hắt ra, quay sang Điềm Tâm chuyển chủ đề:

- Được rồi, cứ như vậy đi, còn tiết mục chuẩn bị kỷ niệm ngày thành lập trường cậu làm tới đâu rồi ?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Có cảm giác 1

Chương 95: Có cảm giác 1

Điền Tâm ngẩng đầu lên, vẻ mặt mờ mịt nhìn Thẩm Tâm:

- Tiết mục biểu diễn ?

- Con bé này, đến cuối cùng là hôm qua đi học cậu có nghe không hả ? Đầu óc của cậu đang chứa thứ gì vậy ?

Thẩm Tâm nhìn không được gỡ đầu Điền Tâm, bụng đầy tức giận:

- Đầu óc cậu tập trung một chút có được không ?

- Chị ! đừng đánh người ta !

Thẩm Thi kéo Điền Tâm ôm vào trong ngực, nói với Thẩm Tâm:

- Chị Điền Tâm đã ngốc, chị còn đánh như vậy thì ngày càng ngốc đó !

- Haha, tiểu Thi nói đúng đó

Điền Tâm được Thẩm Thi ôm đầu bảo vệ, khóc không ra nước mắt nói:

- Cảm ơn đã bảo vệ chị, nhưng mà cũng không nhất thiết phải nói chị ngốc chứ ?! Rất đau lòng đấy...

- À...

Thẩm Thi buông tay ra, đôi mắt trong veo nghiêm túc nhìn chằm chằm vào Điền Tâm, chậm rãi nói:

- Chị vốn rất ngốc, còn bị đánh như vậy sẽ chuyển sang đần đó !

- Phốc !

Điền Tâm muốn học máu.

- Được rồi, hai người đừng làm rộn nữa.

Thẩm Tâm cười đến sắp không thở nổi, kéo ra Điền Tâm ra khỏi tay Thẩm Thi, nghiêm túc nói:

- Đề tớ nhắc lại cho cậu một lần nữa, hôm qua thầy chủ nhiệm nói lớp chúng ta không bành hương thời gian học, vì vậy quyết định chọn ra một cặp hát song ca, ai có hứng thú thì đi báo danh.

- Vậy liên quan gì tới tớ ?

Điền Tâm không hiểu nổi, bây giờ còn chưa nhắc tới tên cô lần nào thì có liên quan gì ?

- Không phải nói rằng tụi đi báo danh sao, tóđâu cóđi.

Thẩm Tâm tròn mắt cười ranh mãnh với Điền Tâm:

- Cậu không báo danh nhưng có người thay cậu báo rồi.

Điền Tâm ngạc nhiên:

- Ai ? Cậu à ?

- Thôi đi, tớ mới không có rãnh rồi như vậy, hơn nữa đây là song ca một nam một nữ, tớ đi báo làm cái gì ?

Thẩm Tâm cười trộm, nói tiếp:

- Cậu quên là hôm qua Tô Việt hỏi cậu có thể hát bài “ Có cảm giác với anh “ rồi hả? Lúc đó cậu còn gật đầu đấy !

- Đúng là vậy, nhưng mà...

Điềm Tâm buồn bực gật đầu, ngay lập tức mở to mắt phản ứng lại với Thẩm Tâm:

- Tớ đi ? Chẳng lẽ...không phải chứ ? Thật hay giả vậy ?!

Thẩm Tâm há hê gật đầu:

- Ủ, chính là như vậy !

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 95: Có cảm giác 2

Chương 96: Có cảm giác 2

- Không phải chứ ?!

Điềm Tâm khiếp sợ nhìn Thẩm Tâm, miệng cô há to không khép lại được:

- Tô Việt đi báo danh rồi hả? Nhưng bình thường cậu ấy rất ít khi tham gia mấy hoạt động này, làm sao lại đi báo danh chứ ? Còn thầy chủ nhiệm lại đồng ý cho hát song ca nam nữ tình ? bài này rất tình cảm, tình nhân mới hát !

- Nói nhảm

Thẩm Tâm nhéo lấy cánh tay của Điềm Tâm, trợn mắt nói:

- Thời đại nào rồi mà cậu còn cho rằng cha mẹ cảm yêu trên trường ? Ngay cả thầy chủ nhiệm cũng không có cách ngăn cản. Hơn nữa, chuyện này cũng không quá mức như vậy, trường sẽ nhắm mắt cho qua. Tô Việt cũng đã đi nói chuyện với thầy chủ nhiệm rồi, dù gì thành tích cậu ta đứng thứ 2 trong lớp, chuyện gì không thể ?

- Ủ.

Điềm Tâm gật đầu, đột nhiên lên tiếng:

- Vậy chẳng phải người xếp nhất lớp muốn hát bài “ Ấn độ thân chủy " chắc là chủ nhiệm đều sẽ đồng ý ?

Thẩm Tâm mất hứng, không thèm để ý cô nữa, Điềm Tâm lại không buông tha, lẩm bẩm nói:

- Nhưng mà vì sao Tô Việt muốn tìm mình hát song ca. Cậu ấy có thể tìm cậu mà, hai người một người xếp nhất, một người xếp nhì, đứng chung một chỗ rất đẹp đôi !

- Không được, điểm tâm nhỏ của anh sao có thể cùng người con trai khác song ca “ Đối với anh có cảm giác “ ?!

Lục Dật Tiêu kéo Thẩm Tâm lại, hất mặt nói với Điềm Tâm:

- Điểm tâm nhỏ chỉ có thể đối với anh có cảm giác... Ôi !!!

Lục Dật Tiêu hét lên một tiếng, bàn chân truyền đến cảm giác đau đớn, hiển nhiên là người nào đó không chút lưu tình đạp anh một cước.

- Chị Điềm Tâm, ngay cả chuyện này cũng không hiểu sao ?

Thắm Thi dở khóc dở cười khi thấy Điềm Tâm chẳng hiểu gì:

- Rõ ràng là Tô Việt thích chị, nếu không thì tìm chị cùng hát song ca làm gì, nếu em thì em cũng sẽ tìm người con gái mà em thích để hát chung bài này !

Điềm Tâm hóa đá trong giây lát, nửa ngày sau mới lắp bắp hỏi lại Thắm Tâm:

- Cậu... cậu ta thích tớ ?

- Đã nói với cậu rồi, mà còn chưa tin

Thắm Tâm nhìn thấy Điềm Tâm trờ độn đứng ngốc ở đó, chỉ biết đã hết thuốc chữa.

- Tớ... thật sự không biết.

Điềm Tâm nói năng lộn xộn, không biết nên nói cái gì cho phải:

- Bình thường cậu ta không thường xuyên nói chuyện với mình, chỉ có buổi sáng sẽ chào hỏi mình một chút thôi.

- Chị Điềm Tâm, bình tĩnh đi.

Thắm Thi nhìn thấy bộ dạng khấn trương đến tội nghiệp của Điềm Tâm liền nắm lấy tay cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Có cảm giác 3

Chương 97: Có cảm giác 3

- Chị Điềm Tâm, bình tĩnh lại !

Thắm Thi thấy bộ dạng khấn trương của Điềm Tâm liền nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, đôi mắt sâu tĩnh mịch nhìn thẳng, chân thành nói:

- Em... cũng thích chị !

- Ừ...

Điềm Tâm nhẹ gạt đầu, vẻ mặt không hiểu gì. Thắm Thi có chút buồn bực trong lòng, nói với Điềm Tâm:

- Chị xem, em nói lời như vậy mà chị cũng không khấn trương như lúc nãy ?

- Cậu còn nhỏ, khi nào học đại học năm 4 rồi hãy nói chuyện yêu đương với chị.

Điềm Tâm có chút buồn cười nhìn Thắm Thi, giọng điệu cứng rắn vừa nói ra, cô liền ngậy người tại chỗ. Thắm Tâm cùng Lục Dật Tiêu cũng quay đầu nhìn Điềm Tâm, trong khoảng thời gian ngắn phòng khách bất chợt lặng đi. Thật lâu sau, Điềm Tâm nhẹ nhàng thở dài một hơi, thấp giọng nói với Thắm Thi:

- Tiểu Thi, có phải Trần Diệc Nhiên anh ấy cũng xem chị như vậy ?

Thắm Thi thở hắt ra, cười với Diễm Tâm

- Rốt cuộc chị cũng hiểu được rồi ?

Diễm Tâm không biết nên nói gì cho thuyết phục, sau nửa ngày rầu rĩ:

- Thế nhưng tình cảm của chị đối với anh ấy rất nghiêm túc.

- Vậy làm sao chị biết tình cảm của em đối với chị là không chân thành ?

Thắm Thi nháy đôi mắt tinh nghịch, một tia ngây ngô chạy trên gương mặt, xuất hiện thêm vẻ khôi ngô, giọng nói của cậu ta làm cho người khác khó có thể kháng cự sự chân thành, cứ như vậy làm cho Diễm Tâm trong lúc nhất thời bị hoảng hốt.

- Được rồi, đừng làm cho chị Diễm Tâm của cậu rối thêm.

Thắm Tâm không chút khách khí đánh một cái trên lưng Thắm Thi, biau môi:

- Cậu không thấy Diễm Tâm đã biến thành người máy rồi sao ?

- Haha

Thắm Thi nhìn thấy bộ dạng cứng đờ của Diễm Tâm, cuối cùng bật cười.

Diễm Tâm nhìn thấy bộ dáng Thắm Thi cười đến đau bụng, trong nháy mắt phục hồi tinh thần lại, cả người tức giận liền bỏ nhào về phía trước, đem Thắm Thi đặt dưới thân, hung hăng đánh cậu ta một trận.

Trong nháy mắt, ngày lễ kỉ niệm trăm năm thành lập trường đã tới. Hôm nay là thứ sáu, trường học muốn cho nghỉ lễ trắng rằm. Vì vậy bắt đầu từ thứ năm, đám học sinh bắt đầu rục rịch, đợi đến lễ kỉ niệm ngày thành lập trường kết thúc có thể về nhà chơi một chuyến. Sáng sớm, Diễm Tâm đã gửi tin nhắn cho Trần Diệc Nhiên, lòng tràn đầy chờ đợi hỏi anh:

- Anh Nhiên, hôm nay là ngày kỉ niệm một trăm năm lập trường, anh có tới xem biểu diễn không ?

Mãi cho đến giữa trưa, Trần Diệc Nhiên mới trả lời tin nhắn của Diễm Tâm:

- Nếu rảnh sẽ đi.

Tuy rằng anh không nói cuối cùng có đến hay không, nhưng mà Diễm Tâm thấy bốn chữ này lòng đầy vui mừng, bất kể thế nào thì cũng có hy vọng anh sẽ đến đây, phải không ?

Buổi chiều là thời gian diễn tập, tuy rằng kỷ niệm ngày thành lập trường không được nghỉ, nhưng mọi lớp học đều đã hỗn loạn, hầu như các học sinh khác đều náo nhiệt muốn đem toàn bộ dây lau lật tung lên hết. Giáo viên trong lớp cũng chỉ cười cho qua, hoàn toàn không giống bình thường nghiêm túc yêu cầu các học sinh yên tĩnh học bài, vì vậy mà tiếng ồn càng thêm quyết liệt. Thắm Tâm ý mình là lớp trưởng, lén lút chạy tới hậu trường lễ đài xem Diễm Tâm diễn tập. Nhưng tìm Diễm Tâm và Tô Việt một vòng cũng không thấy, cuối cùng cô tóm lấy một bạn học sinh khác hỏi thăm mới biết được hai người bọn họ đang ở góc cây Tử đằng bên kia.

Dưới cây Tử đằng cao lớn, Tô Việt mặc áo sơ mi trắng, nhìn Diễm Tâm đang đứng ở trước mặt cười nhẹ, do dự một lúc, rốt cuộc mở miệng:

- Diễm Tâm, thật ra tớ... thích cậu.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Có cảm giác 4

Chương 98: Có cảm giác 4

Điềm Tâm khẽ ngẩng đầu nhìn chàng trai đứng ở trước mặt mình, ánh mặt trời buổi chiều xuyên qua tán cây Từ đằng, lá từ trên nhẹ nhàng rơi xuống trên vai cậu, để lại một quang cảnh mỹ lệ. Trên gương mặt tuần tú mang theo một tia lo lắng, thế nhưng là trong đôi mắt hoa đào kia mang theo sự kiên định đến cùng. Trong khoảng thời gian ngắn, Điềm Tâm không biết nên nói gì.

- Cậu không cần trả lời vội.

Tô Việt thấy Điềm Tâm ngây người, vội giải thích:

- Tớ chỉ muốn nói rõ lòng mình cho cậu biết, mình không hy vọng tình cảm của mình sẽ thành gánh nặng cho cậu.

- Tớ...

Điềm Tâm khó khăn mở miệng, Tô Việt cúi đầu nhìn thoáng qua thời gian trên điện thoại, vội nắm lấy cổ tay của Điềm Tâm, chạy về phía sân khấu

- Trễ rồi, chúng ta đi tập thôi !

Điềm Tâm cảm giác cổ tay bị nắm chặt, có lẽ bởi vì căng thẳng nên lòng bàn tay cậu toát đầy mồ hôi, có điều so với lúc Trần Diệc Nhiên nắm tay cô cũng rất khác. Vừa nghĩ tới Trần Diệc Nhiên, Điềm Tâm rút tay ra, thì thào:

- Tự tớ chạy là được rồi, cậu nắm tay làm tớ không được tự nhiên.

Tô Việt vội thả tay ra, áy náy nói với Điềm Tâm:

- Xin lỗi...

Điềm Tâm không dám ngẩng đầu nhìn Tô Việt, cảm đầu chạy một mạch về phía sân khấu. Cách đó không xa Thẩm Tâm đang ở phía sau bọn họ, nhìn thấy hai người vội vàng rời đi, cô trầm mặc một lát cuối cùng quay người về lớp học. Buổi chiều diễn tập kết thúc, Điềm Tâm đang chuẩn bị đi ra ngoài ăn cơm chiều, lại đột nhiên bị giáo viên chịu trách nhiệm văn nghệ lần này gọi lại:

- Em Hiểu Điềm Tâm ? Tối đây một chút, còn có Tô Việt, em cũng tới đây.

Giáo viên gọi hai người bọn họ, đột nhiên thấy Điềm Tâm không được tự nhiên:

- Điềm Tâm, lúc này em làm sao vậy, không thoải mái ở đâu sao ?

Điềm Tâm chột dạ cúi đầu, yếu ớt nói:

- Sao... sao ạ ?

- Lúc trước hai em luyện tập đều rất tốt, làm sao chiều hôm nay em cứ cúi đầu mãi ? Trên đất có tiền sao?

Điềm Tâm cúi đầu, im lặng nghe giáo viên nói.

- Buổi tối biểu diễn chính thức nhớ đừng như vậy, đến lúc đó hiệu trưởng của trường, các bạn học sinh, còn có truyền thông báo chí đến xem biểu diễn. Em hãy giữ trạng thái tốt nhất như lúc trước là được. Biết không ?

- Em biết rồi...

Điềm Tâm nói nhỏ.

- Tô Việt, em động viên bạn ấy một chút.

Giáo viên quay đầu nhìn thoáng qua Tô Việt đứng ở bên cạnh, dặn dò cậu.

- Dạ.

Tô Việt nhẹ gật đầu, đành chịu nhìn Điềm Tâm. Cho đến khi giáo viên đi xa, Tô Việt cúi đầu thấy bộ dạng Điềm Tâm, nhin không được thở dài một hơi:

- Có phải chiều nay tớ không nên tỏ lộ không ?

- Hà ?

Điềm Tâm ngẩng đầu lên, về mặt không hiểu nhìn Tô Việt.

- Lúc cậu diễn tập, vừa căng thẳng cũng không dám nhìn tớ.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Có cảm giác 5

Chương 99: Có cảm giác 5

Điền Tâm nhìn cậu không được tự nhiên, giọng nói cũng cà lăm theo.

- Có... có sao ?

- Điền Tâm!

Tô Việt bất đắc dĩ nhìn cô, trầm mặc hồi lâu mới hỏi:

- Tớ thích cậu làm cậu áp lực như vậy sao ? Nếu như cậu không thích tớ thì cứ nói thẳng cho tớ biết, mặc dù có đau lòng nhưng mà sẽ không sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của cậu.

- Tớ...

Điền Tâm có chút ngượng ngùng nhìn ánh mắt quật cường của cậu, trong lòng khê động một chút, cô đã từng trực tiếp thổ lộ với Trần Diệc Nhiên không lẽ sẽ tạo áp lực cho anh, nếu như Trần Diệc Nhiên không thích cô, vậy sẽ trực tiếp từ chối sao ?

Nếu như không phải là Tô Việt thổ lộ, có lẽ cô cũng sẽ không khó khăn cự tuyệt như vậy, hơn nữa bình thường quan hệ Tô Việt với cô cũng không tệ lắm. Bây giờ cô rất sợ nói cái gì làm tổn thương cậu, sau này có muốn làm bạn cũng không thể.

Nếu vậy... Trần Diệc Nhiên cũng nghĩ như cô ?

- Điền Tâm, Điền Tâm ?

Tô Việt nhìn Điền Tâm có chút ngẩn người, đưa tay khua trước mặt cô.

- Tớ...không phải

Điền Tâm lấy lại tinh thần, nhìn vẻ mặt khó hiểu của Tô Việt, cô áy náy nói nhỏ:

- Không phải...thực ra, tớ có thích một người.

- ...

Tô Việt trầm mặc hồi lâu, cuối cùng khó khăn cười cười với Điền Tâm, dịu dàng nói:

- Tớ biết, nhưng nếu có một ngày, cậu không thích người kia nữa thì...thử chấp nhận tớ đi ?

- Tớ...

Điềm Tâm mở to miệng, không biết trả lời như thế nào.

- Được rồi, sắp tới buổi biểu diễn, cậu nhanh ăn cơm chiều đi.

Tô Việt phát tay, ánh mắt sâu kín nói với cô:

- Tí nữa gặp lại ở trên sân khấu, Điềm Tâm, cậu không cần phải căng thẳng.

- Ừ.

Điềm Tâm gật đầu, miễn cưỡng coi như đã bằng lòng.

Thấy bóng lưng Tô Việt đã đi xa, Điềm Tâm lấy điện thoại từ trong túi ra, do dự một lúc lại gửi tin nhắn cho Trần Diệc Nhiên:

- Anh Nhiên...buổi tối có làm thêm gì không ?

Một lát sau, Trần Diệc Nhiên gửi lại một tin:

- Không có.

- Vậy tối nay anh sẽ đến xem biểu diễn sao ?

- Sẽ.

Một chữ ngắn ngủn gửi tới, nhưng khiến cho Điềm Tâm mở cờ trong bụng, như vậy anh Nhiên muốn tới xem biểu diễn, thật tốt quá!

- Điềm Tâm !

Ngay lúc Điềm Tâm mừng rỡ, một giọng nói truyền tới từ phía sau.Điềm Tâm quay đầu lại, nhìn thấy Trần San San mặc áo sơ mi trắng thêm chiếc quần đùi màu đen, cười nhẹ:

- San San, đây là trang phục biểu diễn của lớp các cậu à ?

- Đúng vậy, tớ sẽ nhảy !

Trần San San thuận miệng hỏi tiếp:

- Buổi tối hôm nay biểu diễn ba mẹ cậu có đến không ?

Về mặt Điềm Tâm dịu lại, có chút ngây ngô:

- Bọn họ không tới, đi công tác mất rồi.

- À...

Trần San San có chút áy náy nhìn Điềm Tâm, sau đó nói:

- Ba mẹ tớ đều sẽ đến, còn có anh tớ nữa.

Điềm Tâm kinh ngạc nhìn cô

- Anh cậu ? Trần Diệc Nhiên?

Trần San San gật đầu, cười rất vui vẻ:

- Đúng vậy, vốn là tối nay anh ấy muốn tặng ca, nhưng mà bị tớ uy hiếp là nhất định phải tới giúp tớ chụp ảnh, anh ấy bị tớ bám riết không buông đành phải thỏa hiệp. À mà đến lúc đó, tớ sẽ nhờ anh ấy giúp các cậu chụp thật nhiều hình.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Có cảm giác 6

Chương 100: Có cảm giác 6

- Ủ...

Sau khi Diễm Tâm nghe Trần San San kể lại, trong lòng có chút mất mát. Hóa ra anh ấy cũng không phải vì cô mới đến đây. Dù thế nào Trần San San cũng là em gái có máu mủ anh, đương nhiên là anh sẽ nghiêng về em gái nhà mình nhiều hơn.

- Diễm Tâm, cậu đi ăn cơm chiều một mình sao ?

Trần San San thấy chỉ có một mình Diễm Tâm, nhanh nhẹn kéo lấy cánh tay của cô, đi ra phía ngoài cổng trường, vừa đi vừa nói:

- Đi ! Đừng qua nhà ăn nữa, chúng ta ra ngoài trường ăn.

- Hà ? ... Tờ.

Diễm Tâm do dự một chút, rồi gật đầu.

Đại khái là bởi vì lần trước hai người giúp Trần Diệc Nhiên đối phó mấy đối tượng xem nết, Trần San San và Diễm Tâm tuy rằng chưa tiếp xúc nhiều, nhưng mà hai người lại có chung chủ đề để nói. Đặc biệt là Trần San San, nói đến Trần Diệc Nhiên thì lòng đầy sùng bái, chỉ hận không thể đem anh của cô ấy khoe rằng đây là người đàn ông tốt nhất. Diễm Tâm vừa ăn cơm vừa nghe, trong lòng âm thầm nhớ kỹ... thì ra Trần Diệc Nhiên không thích ăn ớt xanh cùng nấm hương, thì ra thời đại học anh từng là nhiếp ảnh gia, thì ra lúc đi KTV anh ấy sẽ là người đứng đầu ở đó, thì ra...

Thì ra anh có nhiều chuyện mà cô lại không biết. Trần San San ở bên cạnh rất phấn khích, đẩy tay Diễm Tâm nói:

- Diễm Tâm, cậu nói có đúng hay không ?

Diễm Tâm đột nhiên giật mình, thì ra từ nãy đến giờ cô đều thất thần rồi.

- Cái gì ?

- Nói về chị dâu tương lai của tớ đó.

Trần San San không để ý tới bộ dạng của Diễm Tâm, lại lặp lại:

- Không biết chị dâu tương lai sẽ như thế nào, tớ cảm thấy ít nhất cũng phải có dung mạo như Vương Ngữ Yên, tài văn chương của Trương Ái Linh, khí chất ngời ngời phải như Lệ Hách Bản, tài năng như Vương Phi thì mới có thể xứng với anh ấy.

Diễm Tâm nhin không được giật giật khóe môi, biết đi đâu tìm người hoàn mỹ như vậy ?

- Điều kiện thế này... cũng khát khe quá rồi

- Ài, tớ chỉ suy nghĩ một chút thôi.

Trần San San nhếch miệng, cười hi hi:

- Dù nói thế nào, hai anh em tớ rõ ràng quá u tú.

- Haha, phải...

Hai anh em tớ... Lời này nghe như vậy cũng không được tự nhiên...

- Ôi, sắp tới giờ rồi, cậu ăn xong chưa, nhanh đi thôi !

Trần San San vốn nói thêm một lúc nữa, nhưng mà vừa ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường sau lưng Diễm Tâm, lập tức giật mình đứng bật dậy.

- Được rồi...

Diễm Tâm cũng quay đầu nhìn đồng hồ trên tường, nhanh chóng dắt lấy tay Trần San San chạy về phía cổng trường. Đến khi hai người vừa tới kịp, tất cả giáo viên đã ở sau sân khấu sắp xếp thứ tự tiết mục biểu diễn cho học sinh rồi. Ngay lập tức, Trần San San hướng về phía Diễm Tâm phát tay:

- Diễm Tâm, tớ về lớp xếp hàng, lát nữa cậu phải cố gắng biểu diễn nha !

Diễm Tâm gật đầu, nhìn quanh bốn phía thấy Tô Việt cùng thầy chủ nhiệm đang ở gần đó đi tới. Trước khi mở màn còn 15 phút, ánh đèn ở bên trong sân khấu đã tắt hết. Diễm Tâm từ phía sau màn sân khấu lên nhìn dưới khán đài đồng nghiệp người, căn bản không nhìn thấy Trần Diệc Nhiên ngồi ở chỗ nào.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Có cảm giác 7

Chương 101: Có cảm giác 7

Một lát sau, ánh đèn toàn hội trường đều tắt hết, cùng với đó là tiếng đàn dương cầm du dương cất lên, hai người chủ trì đi ra giữa sân khấu. Bài quốc ca vừa kết thúc tiếng vỗ tay vang lên từng đợt, cuối cùng màn che sân khấu kéo ra hai bên. Tô Việt ở phía sau sân khấu nhìn thấy dáng vẻ căng thẳng của Diễm Tâm, thấp giọng mở miệng:

- Diễm Tâm !

Diễm Tâm quay người lại nhìn cậu, trong mắt đầy tia nghi vấn

- Hà ?

Tô Việt nghiêng đầu, đôi mắt thanh tịnh nhìn Diễm Tâm, mỉm cười nói:

- Cậu có biết vì sao ác mộng lại đáng sợ không ?

Diễm Tâm thoáng ngẩn người, đang nói gì vậy ? Thế nhưng cô cũng chịu khó suy nghĩ một lúc, kết quả là:

- Tớ không biết.

- Bởi vì nó khiến cậu sợ hãi.

Diễm Tâm hơi ngẩn người, sau đó cười nói:

- Dù sao đó cũng chỉ là ác mộng sẽ đến lúc tớ tỉnh lại thôi, khi ấy tớ không sợ hãi nữa

Tô Việt chăm chú nhìn cô, thoáng nở nụ cười:

- Cậu chắc không ? Bây giờ cậu vẫn tỉnh táo, không có ác mộng nào ở đây cả !

- Tớ chắc ! Không tin tớ chứng minh cho cậu xem.

Tô Việt cười cười, nhẹ nhàng gạt đầu:

- Được, tớ sẽ chờ cậu chứng minh

Điềm Tâm cũng gạt đầu, lăm bắm trong miệng “ nhất định sẽ chứng minh cho cậu xem “ rồi vô tình ngẩng đầu lên nhìn ra bên ngoài sân khấu

- Hình như sắp tới chúng ta rồi.

Tô Việt ừ nhẹ, vỗ vai cô một cái:

- Nhớ làm thật tốt, không có ác mộng nào ở đây cả !

- Được !

Điềm Tâm quyết tâm đáp lại rồi đột nhiên ngẩn người. Phải rồi sao cô không còn căng thẳng chút nào ?

- Và bây giờ xin mời mọi người thưởng thức màn song ca của hai bạn Hiếu Điềm Tâm và Tô Việt ở lớp bốn, với bài hát “ Đối với anh có cảm giác “ !!!

Người dẫn chương trình vừa cất tiếng, phía dưới mọi học sinh lập tức xôn xao, cũng đứng thôi, bởi vì những màn biểu diễn trước không phải hát về tổ quốc thì cũng là hát về ngôi trường, bây giờ đổi sang hát ca khúc tình cảm như vậy thì làm gì có ai không kích động ? Trần Diệc Nhiên ngồi ở khán phòng vô tình nghe được dẫn chương trình giới thiệu, đôi mắt này giờ không tập trung rồi cuộc cũng nhìn về sân khấu. Tâm màn sân khấu kéo ra, đã xuất hiện rất nhiều bong bóng đầy màu sắc, khói trắng bay lượn lơ, ánh đèn sắc sỡ tạo nên một cảnh tượng mộng ảo.

- Ánh mắt khó giải như mò kim dưới đáy biển, chỉ là không ngờ tới, có chút đáng ghét lại có điểm mê người...

Một giọng nam vừa cất lên, tiết tấu nhịp nhàng đến không ngờ, nam sinh vừa cất giọng hát mặc sơ mi trắng chậm rãi đi ra.

- Không có lãng mạn phản ứng cũng ngây ngô, không biết lựa hoa đẹp, nhưng mâu thuẫn lại thích anh...

Ở bên kia sân khấu, Điềm Tâm mặc chiếc váy bông bênh màu vàng nhạt, sắc mặt thẹn thùng cùng hướng phía Tô Việt chậm rãi bước tới. Khán giả ở phía dưới ngay lập tức đã thét chói tai.

- Nụ cười xinh đẹp không ngọt ngào của em rất đặc biệt, nước mắt đau khổ mặn đắng có em an ủi trời lại sáng, muốn dựa vào em, ôm em một chút dù là quá xa, thế giới đối với em có cảm giác ...

Dưới ánh đèn rực rỡ màu sắc, đôi mắt sâu thanh tịnh của Tô Việt dịu dàng đặt trên cô gái trước mặt mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Có cảm giác 8

Chương 102: Có cảm giác

Mặc dù Điềm Tâm có chút xấu hổ nhưng vẫn ngẩng đầu lên, đón lấy ánh mắt dịu dàng của Tô Việt, đáp lại cậu là một nụ cười ngượng ngùng rất dễ thương.

- Oa !

Dưới khán đài tiếng thét chói tai càng thêm vang lên, những học sinh nam nữ ở dưới quan sát hai người, cảnh tượng đó, dáng vẻ đó quả thật làm cho ai nấy cũng đều cảm giác tim như đập rộn, nhìn không được lớn tiếng thét lên:

- Ở bên nhau ! Ở bên nhau đi !

Đám người đứng ngoài xem cảnh tượng bùng nổ ở bên trong, Trần Diệc Nhiên vẫn yên tĩnh ngồi tại vị trí, đôi lông mày bất giác nhăn lại, nhìn thấy vẻ thẹn thùng của Điềm Tâm trên sân khấu, trong đầu hồi tưởng lại lúc cô mặc lễ phục đứng ở bên đường cái, quay mặt về phía anh hét lớn:

- Trần Diệc Nhiên, em thích anh !

Lúc đó còn không sợ trời không sợ đất, vậy mà bây giờ lại thẹn thùng như vậy ? Không hiểu tại sao, Trần Diệc Nhiên cảm giác nội tâm đang khó chịu. Ở giữa sân khấu, thời gian trôi qua Điem Tâm cùng Tô Việt bước tới gần nhau, sau đó dừng lại cùng một chỗ. Về mặt Tô Việt vô cùng dịu dàng cất tiếng hát, còn nhẹ nhàng nắm lấy tay cô dẫn đi.

- Á... !!!

Tiếng hét chói tai ở bên dưới vang lên như muốn đem toàn bộ sân khấu nổ tung, những học sinh cũ quay về trường học nhìn thấy cảnh trước mắt thích thú, cảm giác như quay lại thời cấp 3 với mối tình đầu ngây ngô, ai nấy đều không nhịn được lộ vẻ tươi cười. Duy chỉ có một người vẫn nghiêm túc, lãnh đạm ở khán đài là Trần Diệc Nhiên.

Đội vừa khi màn biểu diễn kết thúc, Tô Việt và Điem Tâm cúi đầu chào khán giả, vẫy tay đi xuống sân khấu thì ở dưới những các học sinh khác cao giọng la lên kèm theo là tiếng vỗ tay hoan hô không dứt:

- Bên nhau đi ! Bên nhau đi !

Trước khi tiếp tục tiết theo bắt đầu, người dẫn chương trình rất vất vả mới dẹp yên được những học sinh nhiệt tình này, còn trên đài hai người bọn họ một phen, sau đó mới giới thiệu tiếp theo. Chỉ là sau đó lại quay về những màn biểu diễn nhảy múa dân tộc, thời kì xa xưa, hợp xướng Hoàng Hà, cũng vì vậy mà bầu không khí thoáng cái đã xui xuống. Trần Diệc Nhiên nhìn thoáng qua ba mẹ Trần San San ngồi bên cạnh, cúi đầu nói vào tai bọn họ vài câu sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Trong hậu trường, thầy chủ nhiệm đang khen ngợi biểu hiện tối hôm nay của Tô Việt và Điem Tâm, hai người như gà mổ thóc vừa cười vừa gật đầu nghe thầy giáo khen ngợi, đột nhiên có một bạn học lớn tiếng gọi:

- Hiểu Điem Tâm, bên ngoài có người tìm cậu !

- Ừ !

Điem Tâm lên tiếng, sau đó quay đầu chào thầy chủ nhiệm mới chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Có cảm giác 9

Chương 103: Có cảm giác 9

Điem Tâm tưởng rằng Thẩm Tâm đến hậu trường tìm cô, chạy nhanh ra ngoài lại không nghĩ tới là Trần Diệc Nhiên đang đứng ở hành lang đối diện. Anh mặc bộ âu phục màu bạc xám, cả vật thật cẩn thận, anh đứng tựa lưng vào bức tường nhìn Điem Tâm. Trong hành lang vô cùng yên tĩnh, âm thanh vỗ tay náo nhiệt ở sân khấu cũng bị ngăn chặn hoàn toàn, Điem Tâm thấy Trần Diệc Nhiên đang nhìn mình, trong nháy mắt toàn bộ đèn ở hành lang đều phát sáng. Điem Tâm không tự chủ kêu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng chạy tới chỗ anh, đẩy phần khích nhìn anh:

- Anh Nhiên !

Trần Diệc Nhiên cúi đầu nhìn nét ngây thơ trên khuôn mặt nhỏ nhắn, cặp mắt như ánh trăng lưỡi liềm lóe sáng giữa đêm tối đầy vui mừng cùng mong đợi, nhìn nét đẹp thanh tú động lòng người của cô ở trước mắt mình, tình cảm dành cho anh không chút che giấu. Cảm giác hoảng hốt lúc này trong lòng Trần Diệc Nhiên trong nháy mắt liền biến mất, một lần nữa lý trí của anh trở về. Nhìn Điem Tâm một lúc, anh lại không biết nói chuyện gì.

Chỉ vì xúc động nhất thời đã chạy đến hậu trường tìm cô rồi ?

- Anh Nhiên ?

Điem Tâm nhìn thấy sắc mặt Trần Diệc Nhiên biến đổi liên tục, một câu cũng không nói ra nên cô phải lên tiếng.

- Ừ.

Trần Diệc Nhiên nhàn nhạt đáp, trong đầu nhanh chóng động não, rốt cuộc nên nói cái gì bây giờ ?

Điem Tâm khó hiểu với nét mặt lạnh nhạt vừa gật đầu của anh, trong lòng thầm than một tiếng sau đó lại hỏi:

- Anh tới tìm em có việc gì không ?

- Khụ !

Trần Diệc Nhiên lúng túng ho nhẹ một tiếng, nét mặt dễ chịu lại một chút nói với cô:

- Em biểu diễn rất tốt
- Thật không ?

Điềm Tâm mừng rỡ reo lên, cả khuôn mặt cười rộ lên như đóa hoa:

- Cảm ơn anh đã khen !

Trần Diệc Nhiên nghĩ nửa ngày, suy nghĩ được một câu:

- Ủ. Vậy buổi biểu diễn kết thúc, em về nhà như thế nào ?
- Ngồi xe buýt.

Điềm Tâm thuận miệng đáp, có chút gượng gạo:

- Ba mẹ em lại đi công tác rồi, hôm nay cũng không tới xem em biểu diễn.

Đôi mắt sâu của Trần Diệc Nhiên sụp xuống, nhìn Điềm Tâm đang cười tươi như hoa bỗng chốc lại phảng phất cô đơn, trong lòng anh nhớ tới San San và cô cũng không khác nhau lắm, nhưng từ nhiều tuần trước, ba mẹ San San đã sắp xếp tới dự buổi tối hôm nay rồi. Đột nhiên, anh đối với Điềm Tâm có một chút đau lòng.

- Đợi lát nữa kết thúc, đứng ở đại sảnh chờ anh để anh đưa em về.

Trần Diệc Nhiên đưa tay xoa đầu Điềm Tâm, cười nhẹ:

- Coi như là phần thưởng dành cho màn biểu diễn của em.

Điềm Tâm cao hứng đến mức muốn nhảy dựng lên

- Thật sao ?! Tốt quá rồi. Cảm ơn anh !
- Ủ, giờ anh phải quay lại khán đài.

Trần Diệc Nhiên vừa định quay đi mới liếc thấy bộ quần áo có chút mát mẻ của cô, thêm một câu dặn dò:

- Buổi tối sẽ lạnh, đi về nhớ mặc thêm áo khoác !
- Em biết rồi !

Điềm Tâm vội vàng gật đầu, không giấu được nét rạng rỡ trên khuôn mặt mà quay về. Ở hậu trường phòng nghỉ, Điềm Tâm vừa mới đi vào đã bị thầy chủ nhiệm gọi lại, nét mặt rất nghiêm túc:

- Điềm Tâm ! Em từng học múa ba lê phải không ?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Có cảm giác 10

Chương 104: Có cảm giác 10

- À...khi em còn bé từng có một thời gian...

Về mặt hạnh phúc của Điềm Tâm còn chưa kịp thu lại hướng về phía thầy chủ nhiệm cười cười.

- Tốt quá rồi !

Thầy chủ nhiệm vỗ một cái, sau đó quay đầu về chỗ cách đó không xa hồ lớn:

- Thầy Phương, Hiểu Điềm Tâm lớp tôi sẽ múa !

- Thật không ?!

Thầy Phương lo lắng chạy vội đến trước mặt Điềm Tâm, nhìn thoáng qua trang phục Điềm Tâm nóng vội hỏi:

- Màn thứ hai của “ Hồ Thiên Nga “, có biết không ? Chính là cảnh hoàng tử ở bên hồ gặp được công chúa!

- Em biết.

Điềm Tâm nhanh chóng gật đầu, màn kịch nổi danh như vậy làm sao có thể không biết. Lập tức về mặt thầy Phương tràn đầy mong đợi hỏi:

- Biết múa không ?

- Thật ra, em không nhớ kỹ lắm.

- Việc này...

Thầy Phương như con kiến bò trên chảo nóng, không ngừng lo lắng suy nghĩ. Thầy chủ nhiệm nhìn thấy bộ dạng lo lắng của Thầy Phương, không nhịn được lên tiếng:

- Thật là, bất kể là con bé có thể múa hay không, chỉ cần nó biết múa ba lê là được rồi. Di chuyển lên đó rồi xoay vài vòng, nhìn sao cho ra người chuyên nghiệp là được, ông cho rằng dưới đó ai cũng biết vũ điệu chính xác màn thứ 2 của Hồ Thiên Nga sao ?

- Cũng được !

Thầy Phương vỗ đùi, quay sang thầy Từ nói:

- Quyết định như vậy đi, Điềm Tâm, theo thầy !

- Dạ ?

Về mặt Điềm Tâm ngu ngơ nhìn Thầy Phương, edit tại thích đọc truyện.c*m quay đầu nhìn Thầy Từ chủ nhiệm lớp, chuyện gì đây ? Hai người bọn họ muốn làm gì ?

Đến khi Thầy Phương cầm lấy một bộ váy ba lê thiên nga trắng đưa cho cô thay, Điềm Tâm mới tỉnh lại lắp bắp nói với thầy Phương:

- Thầy... em... em chưa từng nhảy qua Hồ Thiên Nga.

- Không sao, em chỉ cần đi lên đó quay vài vòng, nhảy một cái, tư thế lác lư là được !

Thầy Phương vỗ bả vai Điềm Tâm đang lo lắng, an ủi:

- Đây vốn là tiết mục múa đơn của một bạn trong lớp thầy, thế nhưng con bé bất ngờ bị đau chân không thể biểu diễn, tạm thời em hãy giúp thầy đi. Nhớ thay đồ năm phút thôi !

Ngay cả cơ hội phản bác Điềm Tâm đều không có, liền bị Thầy Phương đẩy vào phòng thay đồ.

Cũng may là kiểu tóc để múa cũng khá đơn giản, chỉ cần chải vài cái sau đó đem búi cao lên. Vừa hay khi này cô đã trang điểm qua, vì vậy trong vòng 8 phút ngắn ngủi, “ tiểu thiên nga ” đã đứng sẵn sau chiếc màn che.

- Hiểu Điềm Tâm, đừng căng thẳng, đi lên đó tùy ý nhảy, không có áp lực gì cả. Cố lên !

Thầy Phương vịn bả vai cô, cố gắng động viên.

- Thầy, em..

Điềm Tâm còn chưa nói xong, Thầy Phương đã khẽ đẩy về phía trước:

- Tới phiên em rồi, đi đi !

- ...

Điềm Tâm khóc không ra nước mắt, rốt cuộc đây là tình huống gì vậy ?!

Trên sân khấu, tiếng nhạc du dương của Hồ Thiên Nga chậm rãi vang lên, Diễm Tâm mặc chiếc váy bale trắng tinh, đầu óc cô trống rỗng chỉ biết rất tự nhiên nhón mũi chân, động tác ưu nhã ra sân.

- Ô, cô bé này không phải vừa hát đôi với cậu học sinh kia sao ?

Mẹ Trần San San ngồi bên cạnh, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Diễm Tâm đi ra sân khấu. Trần Diệc Nhiên vốn đang cúi đầu bấm điện thoại, sau khi nghe được liên ngắc đầu đưa mắt nhìn về sân khấu.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Có cảm giác 11

Chương 105: Có cảm giác 11

Trên sân khấu mờ ảo, một đường sáng chiếu theo thiên nga nhỏ đang nhẹ nhàng nhảy múa, mỗi một động tác xoay tròn đều mang theo sự tao nhã đặc biệt, chiếc váy thiên nga trắng cô mặc mỗi lần nhảy lên tựa như cánh chim sải rộng, điệu múa uyển chuyển lột tả hết vẻ đẹp cao quý của công chúa thiên nga.

Đầu óc Diễm Tâm trống rỗng, cố gắng từ trong trí nhớ hồi tưởng đến điệu múa Hồ Thiên Nga, trong vô thức lông mày cô chau lại, đôi mắt tràn đầy bi thương, thật sự cô không nhớ được cái gì cả. Ở phía sau sân khấu, thầy Từ dùng lực mạnh vỗ bả vai thầy Phuong một cái, rung đùi đắc ý:

- Nhìn đi, Hiểu Diễm Tâm lớp tôi kia, thần thái ưu thương và cô độc của công chúa thiên nga đều lột tả toàn bộ tâm trạng nhân vật ra ngoài ! Nhìn thấy không, đây là chưa tập luyện qua đó !

- Vâng ! Vâng !

Thầy Phuong liên tục gật đầu, rốt cuộc một tảng đá trong lòng cũng rơi xuống, hướng phía thầy Từ dơ ngón cái:

- May mắn là ông giúp tôi tìm được cô học trò này !

Ngồi ở khán đài, Trần Diệc Nhiên có chút sững sờ mà nhìn thiên nga trắng đang nhảy múa, cô có tới hai tiết mục ? Tại sao lúc trước không nghe cô nói gì ? Nhưng mà...dáng vẻ cao quý của thiên nga trắng đang nhẹ nhàng bay nhảy, ưu thương xoay tròn, cô biểu diễn như vậy thật sự rất sống động, tựa hồ thật sự đưa Hồ Thiên Nga ở thế kỷ mười tám dẫn đến đây. Trần Diệc Nhiên im lặng thưởng thức, đôi mắt sâu lắng yên nhìn Diễm Tâm biểu diễn.

Cuối cùng lễ kỷ niệm ngày thành lập trường kết thúc vô cùng thành công. Lúc ra về, Tô Việt đứng ở bên cạnh Diễm Tâm, nhìn thoáng qua cô đang cầm đủ túi xách lớn nhỏ, không nhận được kẻ hỏi:

- Diễm Tâm, nhiều đồ như vậy để tớ cầm giúp cậu !

- À... không sao đâu !

Diễm Tâm ngắc đầu cười với Tô Việt, lập tức đem túi nhỏ nhét vào túi lớn, sau đó mang lên vai, cười hi hi:

- Nhìn đi, như vậy là xong rồi.

Tô Việt dờ khóc dờ cười, chột nói tiếp:

- Để tớ đưa cậu về, đã trễ thế này đi một mình không an toàn

- À. Hôm nay anh họ tớ cũng tới xem biểu diễn nên sẽ đưa tớ về nhà, cảm ơn cậu !

Diễm Tâm quay lại vẫy tay vẫy cái với Tô Việt rồi chạy nhanh ra ngoài đại sảnh. So với lúc vừa kết thúc, đại sảnh đã bớt người hơn nhiều, Diễm Tâm nhìn quanh bốn phía liền trông thấy cách đó không xa Trần San San đang nói chuyện với Trần Diệc Nhiên, bên cạnh anh là một đôi vợ chồng trung niên, hình như là cha mẹ Trần San San, nhưng mà bên cạnh anh còn một cô gái có dáng người cao gầy, đang vui vẻ cười với anh.

Đây là... tình huống gì vậy ?

Điềm Tâm không tự chủ thả chậm bước chân, lòng đầy nghi vấn đi tới chỗ bọn họ.

Trần San San tỉnh mắt, thấy được Điềm Tâm đang đi tới phát tay gọi lớn:

- Điềm Tâm, bên này !

Điềm Tâm hướng phía cô cười một cái, rồi nhanh bước tới, quan sát Trần Diệc Nhiên một lúc rồi nhìn cha mẹ Trần San Sa, hơi do dự. Trần Diệc Nhiên giới thiệu cho cha mẹ Trần San San:

- Cô chú, đây là Hiểu Điềm Tâm, cháu gái ông nội Hiểu.

- À, thì ra con chính là Hiểu Điềm Tâm

Mẹ Trần San San cười rất vui vẻ, khen ngợi cô:

- Ánh mắt rất đẹp, thật giống ông nội của con

- Con...cảm ơn !

Điềm Tâm vội vàng cười đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105

Chương 106:

Đôi mắt Điềm Tâm không tự chủ được, tò mò nhìn sang mỹ nữ đứng bên cạnh Trần Diệc Nhiên, do dự một chút, nhỏ giọng hỏi:

- Anh họ, chị ấy là bạn gái anh hả ?

Trần Diệc Nhiên hơi sững sờ nhưng chỉ cười cho qua, không nói lời nào. Mỹ nữ kia cũng nhìn cô cười ưng ý. Cuối cùng vẫn là mẹ Trần San San nói :

- Trước tiên hai đứa thử tiếp xúc chung với nhau cái đã !

Mới vừa rồi lòng Điềm Tâm còn đang vui vẻ, ngay lập tức đã rơi xuống đáy vực. Trần Diệc Nhiên cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ, nói với gia đình Trần San San:

- Thời gian cũng không còn sớm, mọi người mau về nghỉ ngơi đi. Con đưa hai người này về nhà !

Mẹ Trần San San rất thỏa mãn mỉm cười với Trần Diệc Nhiên, còn khẽ dặn dò:

- Tốt, vậy con đi chậm một chút. Nhớ ở cùng nhau !

Khóe môi Trần Diệc Nhiên cứng ngắc cong lên, không nói gì.

Điềm Tâm đeo chiếc túi lớn trên vai, buồn bực theo sát sau lưng Trần Diệc Nhiên và chị gái kia, nhìn một nam một nữ trước mặt, tuấn tú và xinh đẹp, hai bóng lưng hòa hợp với nhau khiến cho lòng cô cảm thấy có chút khó chịu. Thì ra Trần Diệc Nhiên đã có bạn gái, nếu vậy còn chạy đến hậu trường nói sẽ đưa cô về làm gì ? Hại cô mừng rỡ một hồi. Điềm Tâm vừa đi vừa đá cục đá trên đường, không biết rằng đã rơi lại phía sau bọn họ.

Trần Diệc Nhiên dừng chân, quay đầu nhìn Điềm Tâm, gọi lớn:

- Điềm Tâm, sao đi chậm như vậy ?

- Đến ngay !

Điềm Tâm ngẩng đầu rồi nhanh chóng chạy tới. Trần Diệc Nhiên thấy cô đeo chiếc túi lớn trên vai, khẽ nhíu mày thấp giọng hỏi:

- Sao lại đeo cái túi to như vậy ? Nặng không để anh cầm giúp em.

- Không cần, bên trong chỉ có quần áo thôi.

Điềm Tâm cúi gằm lẩm bẩm đáp lại, trong lòng một phen bức bối. Bây giờ mới nhìn thấy cô đeo cái túi này đấy, vừa rồi trong đại sảnh sao không hỏi, nói thẳng ra là lúc đó ánh mắt anh chỉ có người bên cạnh thôi !

Mỹ nữ đứng bên cạnh Trần Diệc Nhiên đột nhiên mở miệng cười hỏi:

- Đây là em gái anh hả ? Trông hai người rất giống như nhau !

Trần Diệc Nhiên sững sốt một chút, sau đó nhẹ gật đầu, vẫn một mực im lặng.

Giống như ! giống như ! giống như ! giống em gái chị đó ! Chỉ cần là nghe đến hai người bọn họ là anh em liền nịnh hót hai người rất giống nhau, hừ ! Rõ ràng một chút máu mủ cũng không có, đây chính là lời bịa đặt trắng trợn ! Điềm Tâm cúi đầu, hận không thể cầm cục đá trên mặt đất ném tới chị ta !

- Lên xe đi

Sau khi Trần Diệc Nhiên đi tới bãi đỗ xe, quay sang mỹ nữ kia nói:

- Nhà Điềm Tâm hơi xa, tôi đưa cô về trước sau đó đến lượt con bé.

Mỹ nữ che miệng cười, động tác ưu nhã ngồi vào ghế phụ.

Quả nhiên có gian tình ! Điềm Tâm có chút buồn bức nhìn mỹ nữ kia rất tự nhiên ngồi vào ghế phụ, vị trí đó khi trước đều để cô ngồi, trong lòng nhin không được càng thêm buồn bức ! Muốn hộ tống người ta về nhà trước thì cứ nói, còn bảo nhà cô xa xôi, xa cái rắm ! Rõ ràng là nhà cô cách trường học cũng chỉ có hai ngã đường !

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Dõi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Có cảm giác 13

Chương 107: Có cảm giác 13

Điềm Tâm buồn rầu nhìn bọn họ, cả người lẻ mề bò vào phía sau xe, cô ôm khư khư cái túi trong người, quay đi không thềm nói lời nào. Trần Diệc Nhiên nhìn Điềm Tâm qua kính chiếu hậu, cái miệng nhỏ nhắn của cô hơi giãn dỗi mà vênh lên, anh cười thầm trong bụng, cuối cùng bắt đầu khởi động xe chạy về hướng nhà của mỹ nữ.

Sau khi đưa mỹ nữ về tới nhà, Trần Diệc Nhiên quay lại nhìn người nào đó đang ngồi phía sau hòm dỗi, cười nói:

- Không muốn lên đây ngồi sao ?

Điềm Tâm liếc anh một cái, thầm cắn răng chịu đựng. Nhưng rồi cũng rất không có liêm sỉ mà leo lên ngồi ở ghế phụ. Điềm Tâm do dự một hồi, quyết tâm phải tìm được đáp án cho mình, bằng không tới nay không thể ngon giấc rồi, cô hỏi:

- Anh Nhiên, chị gái vừa nãy là... bạn gái của anh ?

- Không phải.

Trần Diệc Nhiên nhanh chóng trả lời, thuận tay mở radio lên, tiếng nhạc dễ chịu làm cho bầu không khí bớt ngột ngạt.

- Vậy...

Điềm Tâm suy đoán một chút, dò hỏi:

- Lại là đối tượng xem mắt của anh sao ?

- Ừ.

Trần Diệc Nhiên khẽ gật đầu, không thể nào hiểu nổi, đành nói:

- Là mẹ San San giới thiệu, trước khi đến đây cũng không nói cho anh biết, lúc về mới nói đó là con gái của một người bạn tốt, giới thiệu cho anh làm quen, hy vọng bọn anh có thể ở chung với nhau để tìm hiểu.

Đương nhiên Điềm Tâm hiểu ý anh, cô nghiêng mắt nhìn anh chăm chăm, nửa ngày sau mới lên tiếng:

- Nói thật là mọi người đều giới thiệu cho anh những cô gái rất xinh đẹp, tại sao anh lại không vừa mắt ?

- ...

Trần Diệc Nhiên quay đầu lườm Điềm Tâm một cái, không thèm trả lời lại. Ngay lập tức, Điềm Tâm há to miệng cố ý ra vẻ bất ngờ

- Chẳng lẽ... anh thích kiểu con gái như em ?

Điềm Tâm mặt dày chỉ vào mặt mình liền bị Trần Diệc Nhiên ném cho cái nhìn khinh bỉ.

- Được rồi...

Lòng Điềm Tâm ỉu xiu, mắt lại nhìn lên mười ngón tay thon dài đang đặt ở vô lăng, nhếch miệng nói:

- Hay anh thích con trai ? Cho nên gặp nhiều cô gái xinh đẹp như vậy cũng không động lòng một chút nào ?

- Đầu óc của em suốt ngày đang suy nghĩ linh tinh gì vậy ?

Trần Diệc Nhiên rút cuộc cũng bùng nổ, đánh vào gáy cô một cái, giọng điệu hung ác:

- Lo học cho tốt, có nghe không ?

- Dạ...

Điềm Tâm quay đầu nhìn phía trước, ngoan ngoãn câm miệng lại. Thoáng chốc trong xe yên tĩnh trở lại, chỉ còn tiếng nhạc phát ra từ radio lặng lẽ vang lên.

- Ợt ợt... Ợt ợt...

Một âm thanh kì lạ đột nhiên phát ra từ cái bụng của Điềm Tâm. Trần Diệc Nhiên có chút buồn cười, dịu giọng hỏi cô:

- Đói bụng rồi à ?

- Haha

Điềm Tâm cười xấu hổ vài cái, đưa tay xoa lấy cái bụng xẹp lép của mình, nhỏ giọng đáp:

- Buổi tối căng thẳng quá, ăn không no...

- Được rồi, đưa em đi ăn khuya...

Trần Diệc Nhiên phanh xe lại, đôi tay đánh lái một vòng chạy về một hướng khác.

- Nhưng mà em muốn ăn bún thập cẩm cay ở công trường học.

Điềm Tâm ra vẻ tội nghiệp cầu xin.

- Vậy tới đó đi !

Trần Diệc Nhiên ừ một tiếng, lập tức quẹo phải rồi chạy mất hút.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Có cảm giác 14

Chương 108: Có cảm giác 14

Từ sau khi trường cấp 3 đổi mới lại giáo khu, quán bún thập cẩm cay ở đây vẫn sừng sững ở chỗ này, ít nhất cũng đã có mười năm lịch sử. Bây giờ đã 9 giờ, con đường trước cổng trường cũng dần thưa người, hầu như không có một chiếc xe nào. Trần Diệc Nhiên chạy xe đồ ở ven đường, rồi cùng Diễm Tâm đi vào quán ăn. Dù sao tiệm này cũng đã mười năm tồn tại, miếng bạt che mưa bên ngoài có phần cũ nát, nhưng mà thực khách ở bên trong nhìn qua cũng không ít. Trần Diệc Nhiên khẽ nhủ mày, nhìn qua Diễm Tâm, nhắc nhở cô:

- Sao lại thích ăn những thứ không có dinh dưỡng như vậy, còn nữa, có đảm bảo vệ sinh không ?

- Rất đảm bảo !

Diễm Tâm cười hì hì với Trần Diệc Nhiên:

- Bạn học tại em đều tới chỗ này ăn, đây là nơi duy nhất ăn xong không tiêu chảy đấy ! Aizz, anh đừng tưởng rằng quán ăn này xưa cũ thì nghỉ ngơi, ở đây khách ăn rất đông, đồ ăn cũng nhiều loại mới lạ nữa, yên tâm đi !

- Ừ.

Trần Diệc Nhiên nhìn qua mái che mưa đã rách nát, không an tâm hỏi lại lần nữa:

- Nhiều khách... vậy đập nát hết mái che mưa rồi à ?

Diễm Tâm không sợ chết, liều mình dắt tay Trần Diệc Nhiên đi vào trong tiệm:

- Haha... Là vì để ở ngoài gió thổi, dầm mưa dãi nắng đó thôi, ai da mau vào đi, chẳng lẽ lúc anh học cấp 3 chưa từng ra bên ngoài ăn sao ?

Trần Diệc Nhiên rất bình tĩnh đáp:

- Ừ, anh chỉ ăn ở nhà ăn.

Diễm Tâm không nói nổi. Cũng may là bài trí bên trong tiệm so với ngoài kia cách nhau một trời một vực, bàn ghế đều rất sạch sẽ, đồ đạc sắp xếp gọn gàng, ngay cả dầu chân trên mặt đất cũng không có. Cuối cùng, Trần Diệc Nhiên cũng an tâm một chút.

Tuy rằng đã hơn 9 giờ tối, nhưng có một vài học sinh ở tại trường vẫn chưa về, lúc này cũng đang ăn bữa khuya vừa thấy Trần Diệc Nhiên và Diễm Tâm cùng bước vào, lại xì xào bàn tán. Bây giờ Diễm Tâm mới để ý Trần Diệc Nhiên đang mặc âu phục, đeo thêm cà vạt, bước vào trong đây toàn những người mặc áo thun, quần jean, đi dép lê quả thật không thích hợp cho lắm.

- Này, nhìn bên kia đi, cậu ta không phải là người cùng với Tô Việt hát song ca đó sao ?

- Đúng vậy, nhưng mà người mặc âu phục kia là bạn trai cô ấy hả, chẳng lẽ cậu ta với Tô Việt không phải là một cặp ?

- Không phải một cặp thì hát tình ca làm cái gì ? Tớ cũng thấy thầy chủ nhiệm bọn họ cũng chấp nhận rồi.

- Nói cũng phải...

Diễm Tâm có chút lúng túng nghe những người kia bàn tán, trong lòng cảm thấy hồi hận khi đến đây.

- Tô Việt ?

Trần Diệc Nhiên nghe những người kia bàn tán, thuận miệng hỏi Diễm Tâm.

- À, là bạn nam cùng hát với em.

Diễm Tâm có chút lúng túng, khoe miệng giật giật. Trần Diệc Nhiên gật đầu, đôi mắt tinh minh chợt tối đi, nói khẽ:

- Hai người là một đôi ?

- Không phải !

Diễm Tâm kinh hãi đến mức hoảng sợ nhìn chăm chăm vào Trần Diệc Nhiên:

- Làm sao có thể !

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: I love you 1

Chương 109: I love you 1

- Không phải thì không phải, phản ứng mạnh như vậy làm gì ?

Trần Diệc Nhiên rất bình tĩnh liếc cô một cái. Diễm Tâm lập tức im lặng. Trần Diệc Nhiên trầm mặc một lát, vẻ mặt sâu kín nói với cô:

- Đem chuyện học tập đặt vào đầu, có biết không ?

Diễm Tâm mở to đôi mắt lúng liếng nhìn anh, mãi lúc sau rất nghiêm túc trả lời:

- Tuân theo lời sư huynh dạy bảo !

- Ngoan.

Trần Diệc Nhiên rút cuộc cũng hài lòng. Diễm Tâm đầu đầy vạch đen cầm lấy menu chọn đồ ăn cực nhanh, sau đó quay sang Trần Diệc Nhiên còn đang suy nghĩ, nhìn không được mở miệng:

- Anh còn chưa chọn xong sao ?

- Ừ.

Trần Diệc Nhiên cau mày nhìn tên món ăn, giống như không có món nào hợp khẩu vị với anh. Mà nói thẳng ra là anh không thích ăn bún thập cẩm cay này.

- Thôi đừng chọn nữa, ăn giống em đi !

Diễm Tâm nhanh tay lấy lại menu từ chỗ Trần Diệc Nhiên, cúi đầu ghi món ăn giúp anh sau đó rất thuận thực đưa tờ giấy cho ông chủ, thúc giục:

- Ông chủ, nhanh lên nha !

Trần Diệc Nhiên giương khoe miệng lên một cái:

- Em biết anh thích ăn gì sao ?

- Không biết !

Về mặt Diễm Tâm vô tội nhìn anh, sáng khoái đáp:

- Vừa nãy anh không nói, em đâu biết được !

Trần Diệc Nhiên nheo mắt nhìn cô, có chút bất đắc dĩ nói:

- Vừa nãy em chọn đồ ăn nhanh như vậy, lỡ như đều là món anh không thích ăn thì làm sao ?

- Không sao, anh không thích ăn cứ nói, đưa cho em ăn là được rồi.

Diễm Tâm cười rất vui vẻ:

- Dù sao đây cũng là chỗ em thích ăn !

Trần Diệc Nhiên đầu đầy vạch đen không biết nói gì. Sau khi đồ ăn vừa lên tới, Diễm Tâm cầm lấy bình dấm chua trên bàn cho không ít vào tô, sực nhớ ra Trần Diệc Nhiên nên cô đưa bình dấm ra hỏi:

- Thêm không ?

- Không

Trần Diệc Nhiên nhìn thấy Diễm Tâm đưa bình dấm ra, chỉ cảm thấy hăng mũi nên nhanh chóng từ chối. Diễm Tâm cũng không nói gì, nhìn đồ ăn trước mặt cười cong cả mắt, bất chấp thể diện có Trần Diệc Nhiên ở đây vẫn vui sướng cúi đầu ăn. Trần Diệc Nhiên nhìn bộ dạng ăn rất ngon lành của cô, không nhịn được cũng nếm thử. Ừm... mùi vị quả thật...

Đợi đến lúc hai người đều ăn xong, Diễm Tâm thỏa mãn lau cái miệng nhỏ của mình, nhìn qua bát của Trần Diệc Nhiên đã thấy trống rỗng, liền tà mị cười:

- Haha, em đã nói mùi vị không tệ mà !

Trần Diệc Nhiên có chút lúng túng nhìn cô, nhưng rất nhanh sau đó khôi phục lại thần sắc, lạnh nhạt nói:

- Cũng được.

- Ừ, đi thôi !

Diễm Tâm dắt lấy cánh tay Trần Diệc Nhiên, chuẩn bị đi tính tiền thì Trần Diệc Nhiên kéo lại:

- Trả tiền rồi.

- Hà ? Lúc nào ?

- Lúc em còn đang vui đầu ăn

Diễm Tâm hơi quýnh lên, hậm hực nói:

- Vậy lần sau em sẽ mời anh ăn cái khác !

Trần Diệc Nhiên cũng chỉ mỉm cười, không phản bác lại. Trên đường về nhà Diễm Tâm, hai người đều không nói chuyện, bên tai vẫn là bài hát phát từ radio, bầu không khí tuy vậy cũng rất thoải mái. Lúc vừa đến nhà Diễm Tâm, cô quay đầu nhìn Trần Diệc Nhiên lấy hết dũng khí hỏi:

- Anh Nhiên, hôm nay biểu hiện của em thế nào ?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: I love you 2

Chương 110: I love you 2

- Hừm ?

Trần Diệc Nhiên cũng quay đầu nhìn cô, sau đó gật đầu khen ngợi:

- Rất tốt.

- À...

Điềm Tâm nhếch miệng, cũng chỉ vậy thôi sao. Trần Diệc Nhiên đậu xe ở trước tiểu khu, hỏi lại cô:

- Làm sao vậy ? Không thích à ?

Điềm Tâm rầu rĩ thở dài một hơi, buồn bã nói:

- Làm tốt thì được cái gì ? Anh cũng đâu thích em...

Trần Diệc Nhiên sững sốt một chút, đôi mắt đen láy tĩnh mịch nhìn chăm chăm vào Điềm Tâm một lúc lâu. Cho đến khi cô cho là anh sẽ không muốn nói gì nữa thì trong xe cũng có giọng nói phát ra:

- Điềm Tâm, em còn nhỏ nên lấy việc học làm trọng.

Cô ngăn người, đôi mắt sáng như pha lê đau đớn nhìn anh, cô đưa tay đẩy mạnh bả vai anh tức giận nói:

- Còn nhỏ ! còn nhỏ ! ngoại trừ câu này thì anh có thể nào nói một câu khác không ?!

Trần Diệc Nhiên im lặng nhìn cô.

- À, phải rồi, anh còn nói học cho tốt ! Lấy việc học làm trọng !

Điềm Tâm có chút mỉa mai nhìn anh, kích động hét lên:

- Anh là ba mẹ em sao ?! Quan tâm tới việc học của em làm gì ? Trần Diệc Nhiên, em chán ghét anh !

Cô rống xong liền trực tiếp mở cửa xe bước ra ngoài, dùng sức đóng mạnh cửa rồi chạy nhanh vào trong tiểu khu. Trần Diệc Nhiên ngồi ở trong xe, ngơ ngàng nhìn cô biến mất, phản xạ có điều kiện mở cửa xe ra ngoài theo. Chỉ là anh đứng gần mũi xe, nhìn bóng lưng nhỏ bé lao như điên vào trong bóng đêm, rốt cuộc anh không có đuổi theo. Trần Diệc Nhiên bực bội trong người đi loanh quanh một chỗ, cuối cùng móc trong túi quần ra một điều thuốc, hùng hăng hít một hơi, làm cho tâm tình bực bội dịu lại. Đây không phải là kết quả anh hy vọng đó sao ? thế nhưng trong lòng sao lại rối loạn như vậy.

Trần Diệc Nhiên thất thần nhìn vào đốm lửa của điều thuốc, ngoắc ngón một hồi lâu rồi đem điều thuốc vứt xuống đất, lên xe rồi đi.

Điềm Tâm chạy một hơi đến dưới nhà mình, quay đầu nhìn ra phía sau cũng không thấy Trần Diệc Nhiên đuổi theo, trong tiểu khu ánh đèn mập mờ chiếu vào dãy đường, làm bóng của cô kéo dài một đoạn. Mưa thu về đêm có chút lạnh, cô mặc chiếc váy phong phanh đứng một mình dưới ánh đèn mờ ảo, không hiểu sao mũi chột đau xót.

Người kia...người mà cô thích cho đến bây giờ cũng không có tình cảm với cô...

Trong đầu tồn tại suy nghĩ như vậy, nước mắt Điềm Tâm không ngừng rơi xuống...

Cô đứng dưới ánh đèn khóc rất lâu, đến khi hai má đã lạnh buốt mới lấy tay lau nước mắt, quay đầu vào nhà. Về đến nhà, mở đèn phòng khách lên, Điềm Tâm đứng đối diện với căn nhà không một bóng người, cuối cùng không chịu được càng khóc lớn. Cô nghĩ tới, đây là lần đầu tiên thăm đến một người, cũng là mối tình đầu của cô, phải chăng đây chính là kết cục cuối cùng ?

Khó có được hai ngày nghỉ, Điềm Tâm khó chịu ở trong nhà, đâu cũng không muốn đi. Thẩm Tâm gọi điện thoại rủ cô ra ngoài, cô cũng thẳng thừng từ

chối.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: I Love you 3

Chương 111: I Love you 3

Ngày thứ hai đi học lại, Diễm Tâm mang theo đôi mắt gấu trúc bước vào lớp học. Thẩm Tâm vừa nhìn thấy thần sắc người nào đó như âm hồn lơ lửng tiến tới chỗ ngồi một cách nhẹ nhàng, ôm ngực hoảng sợ:

- Diễm Tâm, cậu làm sao vậy ? Sao sắc mặt lại kém thế này ?
- Không có gì.

Diễm Tâm cúi đầu lấy sách vở ra bàn, thờ thẩn đáp lại. Vốn là hôm trước sẽ qua nhà Trần Diệc Nhiên học thêm nhưng cô lại không có tâm trạng tới đó, còn nghĩ rằng ít nhất Trần Diệc Nhiên sẽ nhắn tin hay gọi điện cho cô hỏi xem chuyện gì xảy ra, nhưng cuối cùng chẳng có gì.

Diễm Tâm nặng nề thở ra, có lẽ anh ấy rất vui khi được thoát khỏi cô.

- Rốt cuộc là làm sao ? Cậu có bao giờ như vậy đâu.

Thẩm Tâm lo lắng nhìn bộ dạng của Diễm Tâm, hơi ngập ngừng nhưng cũng đánh bạo hỏi một câu:

- Trong trường vừa mới đồn rằng cậu ở bên ngoài hẹn hò với một người, còn đi ăn ở trước cổng trường học, có phải vậy không ? Nhưng tên kia là ai, Trần Diệc Nhiên ư ?

Diễm Tâm quay đầu, đôi mắt trống rỗng vô thần nhìn Thẩm Tâm chăm chú, cất giọng yếu ớt:

- Nếu hẹn hò với Trần Diệc Nhiên thật thì tớ còn vui mừng không kịp, còn phải mệt mỏi như vậy sao ?
- Nói cũng phải...

Thẩm Tâm gạt đầu, đưa tay kéo Diễm Tâm, nhỏ giọng hỏi:

- Vậy người cậu đi chung là ai ?

Diễm Tâm uể oải đáp:

- Là Trần Diệc Nhiên.
- Vậy giữa hai người ...
- Chỉ là đi ăn khuya, không có hẹn hò nào ở đây cả.

Diễm Tâm bất đắc dĩ giải thích với Thẩm Tâm:

- Đi ăn xong anh ấy đưa tớ về nhà, rồi cự tuyệt tớ thêm một lần nữa .

Ngay lập tức biểu cảm của Thẩm Tâm như đang nhìn người ngoài hình tỉnh:

- Cậu lại thổ lộ với anh ta đấy à ?!

Điền Tâm quay đầu xếp sách vở, không nói chính là thừa nhận.

- Cậu thích Trần Diệc Nhiên đến vậy sao ?! Rốt cuộc anh ta có điểm nào đáng để cậu khổ sở đến vậy !

Thẩm Tâm có chút tức giận chất vấn Điền Tâm nhưng vừa thấy bộ dạng chán chường của cô, lại không đành lòng, cuối cùng thở ra một hơi, vỗ vai Điền Tâm an ủi:

- Đừng buồn nữa, Trần Diệc Nhiên không thích cậu nhưng trường mình còn nhiều nam sinh thích cậu cơ mà, Tô Việt không phải rất được sao ?

- Được rồi, đừng nói nữa, tâm trạng tớ đang không tốt.

Điền Tâm lật sách giáo khoa, mắt dán vào đó giả vờ đọc sách. Thẩm Tâm thấy cô nằm bò trên bàn học không nhúc nhích, trong lúc đó chỉ biết im lặng.

Thời điểm tan học, Trần San San đột nhiên chạy đến lớp tìm Điền Tâm..

- Điền Tâm, Điền Tâm !

Trần San San đứng ôm cửa sau gọi khẽ, còn vẫy tay với cô. Điền Tâm quay lại nhìn Trần San San, do dự một chút rồi đi tới cửa sau, miễn cưỡng nhoen miệng cười với Trần San San:

- San San, tìm tớ hả ?

- Ừ, hôm biểu diễn kỷ niệm ngày thành lập trường, anh tớ có chụp ảnh lại cho chúng ta nhưng không có mã tài khoản QQ của cậu, vì vậy nhờ tớ đưa cho cậu.

Trần San San cười vui vẻ nhét vào tay Điền Tâm một tờ giấy, nói rằng:

- Đây là mã tài khoản tài khoản QQ của anh ấy, cậu kết bạn rồi nói anh ấy gửi ảnh cho cậu.

Điền Tâm cúi đầu nhìn dãy số ghi trong tờ giấy, hơi im lặng sau đó mới thấp giọng:

- Cảm ơn cậu.

Trần San San cười cười:

- Không có gì !

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: I love you 4

Chương 112: I love you 4

- Không có gì !

Trần San San cười cười, nhìn qua sắc mặt Điền Tâm mới vội hỏi:

- Điền Tâm, sắc mặt cậu không tốt lắm, có phải ngã bệnh rồi không ?

Điền Tâm hơi ngây người, biện đại một lý do:

- Ừ, có thể đêm biểu diễn bị nhiễm lạnh, không có chuyện gì đâu, hai ngày nữa thì khỏe thôi.

- À. Anh tớ cũng vậy đấy, hôm đó về nhà không biết chuyện gì xảy ra mà nhốt mình trong nhà cả hai ngày, ba mẹ tớ giới thiệu đối tượng hẹn hò anh ấy

cũng không buồn đến, vì vậy mà lần xem mắt này thất bại.

Trần San San thở dài một hơi, vỗ vai Diễm Tâm:

- Cậu nhớ chăm sóc bản thân cho tốt.

- Ừ.

Diễm Tâm rối rắm gật đầu, đôi mắt trong veo nhìn Trần San San, trong lòng khê động, anh lại ngã bệnh sao ?

- Được rồi, tớ về đây.

Trần San San vẫy tay với Diễm Tâm rồi quay về lớp, vừa đi vừa nhỏ giọng lầm bầm:

- Thật không biết anh ấy ốm kiểu gì, rõ ràng có số điện thoại Diễm Tâm, còn nhờ mình đưa hộ tờ giấy, thời đại nào rồi ?

Diễm Tâm sững sờ tại chỗ, cúi đầu nhìn lại dây số trong tờ giấy, rồi ngẩng đầu nhìn bóng Trần San San đang xa dần nửa ngày cũng không có phản ứng. Thầm Tâm đeo túi xách đi tới chỗ Diễm Tâm, vỗ vai cô một cái:

- Đứng ngốc ở đây làm gì ? Mau dọn sách vở đi.

- Ồ...

Diễm Tâm phục hồi tinh thần lại, nắm tờ giấy trong tay rồi lặng lẽ quay về chỗ ngồi thu dọn sách vở. Sau khi về đến nhà, Diễm Tâm không chờ được bật máy tính lên, nhập mã tìm kiếm QQ mà lúc này Trần San San đưa cho, rất nhanh chóng hiện lên tên Diệc Nhiên, cô lại ngẩn người hồi lâu. Có nên kết bạn hay không...

Diễm Tâm có chút chán nản, hôm trước còn lớn tiếng với Trần Diệc Nhiên, nói cô chán ghét anh, giờ lại lại muốn chủ động kết bạn, đây gọi là cái gì ? Còn nữa, vì sao anh ấy không gọi điện hay gửi tin nhắn cho cô để gửi ảnh, hết lần này tới lần khác đều là Trần San San đến nói ?

Thật sự là không hiểu nổi...

Diễm Tâm cảm phiền, nhìn chằm chằm vào cái tên trên màn hình hơn nửa ngày, cuối cùng vẫn cắn răng bấm vào “ thêm bạn bè “

Chỉ là vừa có hai giây sau bên kia đã chấp nhận. Edit duy nhất tại thichdoctruyen.com Anh ấy... đang chờ cô kết bạn sao ? Diễm Tâm do dự một chút, ấn vào khung chat:

- Anh Nhiên, San San nói anh muốn gửi ảnh cho em ?

- Ừ.

- ...

- Em chờ một lát

- Ừm..

Diễm Tâm thấy trên màn hình gửi tới lời xác nhận, cô ấn vào đó.

Xem ra ảnh chụp khá nhiều, vì vậy mà dung lượng của dữ liệu gửi qua rất lớn, trong lúc chờ đợi chuyển hết số ảnh đó, Diễm Tâm suy nghĩ một chút nhìn không được, lại hỏi:

- San San nói anh ngã bệnh, thật à ?

Nửa ngày sau, bên kia mới nhắn tới một chữ:

- Ừ...

Diễm Tâm nhìn trên màn hình chỉ có duy nhất một chữ, chột nghĩ không biết nói gì tiếp theo. Một lát sau, trên màn hình nhảy ra một câu:

- Không có cơm ăn, thuốc cũng không.

Không hiểu sao vừa thấy câu nói kia trong đầu Diễm Tâm liền tưởng đến bộ dạng Trần Diệc Nhiên cau mày đáng thương, nói như vậy coi như là đang làm nũng sao ?

- Nếu không phiền, em qua xem thử...

Chương 112: I love you 5

Chương 113: I love you 5

Do dự một chút, Diễm Tâm liều mạng gỡ ra.

- Nếu không phiền, em qua xem thử.

Tưởng chừng không có bất kỳ khoảng cách nào, bên kia nhanh chóng gửi tới:

- Được.

Diễm Tâm đành chờ đợi, để máy tính ở đó tiếp tục nhận tài liệu, cô đứng dậy thay một bộ đồ khác rồi đi ra cửa. Ghế ngang siêu thị ở công tiểu khu, tiện thể mua chút đồ ăn, cô thêm mấy hộp thuốc rồi tìm một chiếc xe đi tới đó. Đứng ở dưới khu nhà của Trần Diệc Nhiên, Diễm Tâm ngẩng đầu nhìn căn hộ ở trên kia, trong lòng thầm khinh bỉ chính mình. Không ngờ Trần Diệc Nhiên nói vài ba câu đã khiến cô tự động tới, rõ ràng lúc trước đã hạ quyết tâm rằng cả đời này không muốn gặp lại anh, kết quả mới có hai ngày cô đã hấp tấp chạy tới đây.

Thôi được rồi... người bệnh là lớn nhất.

Diễm Tâm lắc đầu thờ dài, tay đẩy cổng lớn của tiểu khu. Cô chợt nhìn thấy nhân viên quản lý đang ngồi ở cái bàn gỗ liền thì lên tiếng chào hỏi:

- Chào chú !

Nhân viên quản lý khu nhà ngẩng đầu thấy Diễm Tâm, đứng lên:

- Ô, là em gái của cậu Trần tới học thêm à ?

Diễm Tâm bất đắc dĩ giơ hộp thuốc trong tay lên, thấp giọng nói:

- Dạ không, anh ấy lại ngã bệnh.

- Ài, trách không được hai ngày nay đều không thấy cậu Trần ra khỏi đây.

Nhân viên quản lý liền hiểu ra vấn đề, sau đó thúc giục:

- Vậy cháu mau lên đó đi !

- Dạ.

Diễm Tâm đáp một câu, liền bước vào thang máy. Vừa đến tầng mười chín, Diễm Tâm tới căn hộ của Trần Diệc Nhiên nhẹ nhàng lấy chìa khóa ra mở cửa. Diễm Tâm bước vào trong nhà, nhìn quanh cũng không thấy điểm nào khác biệt, cô lặng lẽ đem đồ ăn tới nhà bếp, sau đó trực tiếp tới phòng ngủ của anh. Trần Diệc Nhiên mặc đồ ngủ đang ngồi làm việc trước máy tính, chợt nghe thấy tiếng mở cửa nhìn thoáng qua Diễm Tâm, rất tự nhiên hỏi:

- Tới rồi ?

- Ừ.

Diễm Tâm đứng dựa ở cửa, quan sát thấy sắc mặt Trần Diệc Nhiên rất bình thường, không hề có dấu hiệu phát sốt hay không khỏe ở đâu cả, cô có chút khó hiểu cầm hộp thuốc bước vào phòng, đặt trên tủ đầu giường, nhíu mày hỏi:

- Anh không khỏe ở đâu ?

Đôi mắt sâu của Trần Diệc Nhiên chớp chớp, lập tức nhíu chặt lông mày, âm thanh thều thào:

- A...đau đầu.

- Đau đầu ?

Diễm Tâm nghi ngờ nhìn anh từ trên xuống dưới, thấy máy tính đặt trên tủ liền quở trách:

- Đau đầu còn dùng máy tính ?

Trần Diệc Nhiên lập tức ôm bụng, vội vàng đổi giọng:

- A... là đau dạ dày...

- Dạ dày đau là do bị đói !

Điềm Tâm đen mặt, giọng rõ ràng không vui:

- Đừng nói là hai ngày qua anh không ăn cơm ?!

- Cũng không đến mức đó

Trần Diệc Nhiên cười cười nói với cô:

- Chỉ là hai hôm đó đều ăn mì tôm..

Anh ngừng lại một chút, quan sát vẻ mặt Điềm Tâm xong mới tiếp tục nói:

- Ăn không ngon...

Điềm Tâm bó tay thật rồi ! Rốt cuộc đây là loại tình huống gì ? Cô đen mặt nhìn anh, bây giờ hoàn toàn không hiểu nổi người này đang nghĩ cái gì.

- Không phải gọi em qua để phục vụ đó chứ ?

- Ủ...

Trần Diệc Nhiên rất khẽ lên tiếng, ánh mắt mong đợi nhìn cô.

Điềm Tâm lập tức cự tuyệt.

- Không được

Trần Diệc Nhiên có chút thất vọng, thờ ắt ra.

- Aizz

- Đã hai ngày ăn mì tôm, anh còn ăn nữa, muốn ăn thành siêu nhân mì tôm luôn đúng không ? Còn muốn sau này già thân thể không yếu ớt sao ? Mì tôm dinh dưỡng lắm hả ?

Điềm Tâm trừng mắt răn dạy Trần Diệc Nhiên một hồi lâu. Khóe miệng người kia không nhin được kéo ra, giọng nói vô cùng bất đắc dĩ:

- Điềm Tâm, bây giờ anh là người bệnh.

- Vì vậy ?

Trần Diệc Nhiên đáng thương nói với cô:

- Vì vậy không phải em nên thỏa mãn yêu cầu người bệnh sao ?

- No way !

Điềm Tâm mạnh miệng phản bác lại Trần Diệc Nhiên:

- Biết mình là người bệnh thì ngoan ngoãn nghỉ ngơi, mở máy tính làm cái gì ? Dạ dày đau còn ăn mì tôm, sao không để em mua luôn cho anh chất bảo quản để ăn luôn? Nằm ở đó ! Em đi nấu cơm !

- Ủ...

Trần Diệc Nhiên thành thật đóng máy tính lại rồi để ở tủ đầu giường, đôi mắt đầy mong đợi chờ Điềm Tâm, cảm giác kia chẳng khác nào chó con đang gào khóc đòi ăn.

Điềm Tâm nghiêng răng nghiêng lợi nhìn gia hỏa trước mắt, cũng không biết cô có bị ảo giác không lại cảm thấy gia hỏa này đang mượn bệnh để làm nũng.

Làm nũng ? Trần Diệc Nhiên ư ?

Điềm Tâm rùng mình một cái, vội vàng đem suy nghĩ trong đầu xóa sạch sau đó quay người đi vào nhà bếp. Một lát sau, vị thơm nồng đậm ngạt ngào bay ra, Điềm Tâm đeo một cái tạp dề, cúi đầu điều chỉnh lửa nhỏ lại, sau đó thái mỏng trứng muối, chà bông, còn có thịt băm, rau xanh gạt hết vào nồi cháo rồi đóng nắp lại, lúc này mới hài lòng một chút. Ừm, tí nữa có thể ăn rồi.

- Thơm quá

Một giọng nam trầm thấp dễ nghe từ phía sau truyền tới. Điềm Tâm quay đầu nhìn lại, thấy Trần Diệc Nhiên mặc đồ ngủ nghiêng người dựa vào cửa nhìn mình. Điềm Tâm vén tóc ra sau tai, không vui hỏi anh:

- Sao lại xuống giường rồi ?

Trần Diệc Nhiên mỉm cười vô si:

- Đói...

Điềm Tâm lập tức im lặng nhìn anh. Trần Diệc Nhiên ra khỏi phòng, bước tới sau lưng cô nhìn thoáng qua.

- Có thể ăn chưa ?

- Nhanh thôi.

Điềm Tâm quay người nhìn nồi cháo, mở nắp nồi đảo qua vài lần cho thật đều mới tắt bếp. Nắp nồi mở, một cỗ mùi thơm nồng đậm lập tức nghi ngút khói bay ra. Điềm Tâm múc cho Trần Diệc Nhiên một chén cháo, cô cũng có một bát giống vậy, sau khi đặt lên bàn cơm đã đầy đủ chén đĩa, trong nháy mắt bữa ăn thịnh soạn được bày ra.

Trần Diệc Nhiên nhanh nhẹn tới trước bàn ăn, cầm lấy muống nhìn qua chén cháo, không chờ được liền nếm thử một miếng.

- A...nóng !

Trần Diệc Nhiên bị phỏng, không nghĩ là đau đến nỗi muốn khóc. Điềm Tâm hást mặt nhìn anh bằng vẻ mặt đáng đời nhưng tay vẫn cầm cái chén mới múc cháo ra cho anh, thổi đều qua một lượt rồi thấp giọng nói:

- Ăn đi, chậm thôi...

- Ừ

Lần này Trần Diệc Nhiên đã cẩn thận hơn, anh nếm thử một miếng cháo đã thổi nguội, cảm giác vị cháo từ đầu lưỡi tan ra. Điềm Tâm cầm chén cháo lên, có chút không thoải mái nếm thử. Trong lúc nhất thời phòng khách bắt đầu yên tĩnh trở lại. Điềm Tâm cảm thấy bầu không khí có chút kỳ quái, rõ ràng mới vừa rồi còn lớn tiếng “Trần Diệc Nhiên, em ghét anh” vậy mà qua hai ngày, cô đã ngồi trong nhà của Trần Diệc Nhiên cùng anh ăn bữa tối.

Nói cho cùng, trong lòng cô vẫn còn thích Trần Diệc Nhiên nên vừa mới nghe nói anh ngã bệnh đã vội vàng chạy tới đây.

- Aizz

Điềm Tâm nuốt cháo, thở dài một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: I love you 6

Chương 114: I love you 6

Khóe miệng người kia không nhịn được kéo ra, giọng nói vô cùng bất đắc dĩ:

- Điềm Tâm, bây giờ anh là người bệnh.

- Vì vậy ?

Trần Diệc Nhiên đáng thương nói với cô:

- Vì vậy không phải em nên thỏa mãn yêu cầu người bệnh sao ?

- No way !

Điềm Tâm mạnh miệng phản bác lại Trần Diệc Nhiên:

- Biết mình là người bệnh thì ngoan ngoãn nghỉ ngơi, mở máy tính làm cái gì ? Dạ dày đau còn ăn mì tôm, sao không để em mua luôn cho anh chất bảo quản để ăn luôn? Nằm ở đó ! Em đi nấu cơm !

- Ừ...

Trần Diệc Nhiên thành thật đóng máy tính lại rồi để ở tủ đầu giường, đôi mắt đầy mong đợi chờ Diễm Tâm, cảm giác kia chẳng khác nào chó con đang gào khóc đòi ăn.

Điềm Tâm nghiêng răng nghiêng lợi nhìn gia hỏa trước mắt, cũng không biết cô có bị ảo giác không lại cảm thấy gia hỏa này đang mượn bệnh để làm nũng.

Làm nũng ? Trần Diệc Nhiên ư ?

Điềm Tâm rung mình một cái, vội vàng đem suy nghĩ trong đầu xóa sạch sau đó quay người đi vào nhà bếp. Một lát sau, vị thơm nồng đậm ngạt ngào bay ra, Diễm Tâm đeo một cái tạp dề, cúi đầu điều chỉnh lửa nhỏ lại, sau đó thái mỏng trứng muối, chà bông, còn có thịt băm, rau xanh gạt hết vào nồi cháo rồi đóng nắp lại, lúc này mới hài lòng một chút. Ừm, tí nữa có thể ăn rồi.

- Thơm quá

Một giọng nam trầm thấp dễ nghe từ phía sau truyền tới. Diễm Tâm quay đầu nhìn lại, thấy Trần Diệc Nhiên mặc đồ ngủ nghiêng người dựa vào cửa nhìn mình. Diễm Tâm vén tóc ra sau tai, không vui hỏi anh:

- Sao lại xuống giường rồi ?

Trần Diệc Nhiên mỉm cười vô si:

- Đói...

Điềm Tâm lập tức im lặng nhìn anh. Trần Diệc Nhiên ra khỏi phòng, bước tới sau lưng cô nhìn thoáng qua.

- Có thể ăn chưa ?

- Nhanh thôi.

Điềm Tâm quay người nhìn nồi cháo, mở nắp nồi đảo qua vài lần cho thật đều mới tắt bếp. Nắp nồi mở, một cỗ mùi thơm nồng đậm lập tức nghi ngút khói bay ra. Diễm Tâm múc cho Trần Diệc Nhiên một chén cháo, cô cũng có một bát giống vậy, sau khi đặt lên bàn cơm đã đầy đủ chén đĩa, trong nháy mắt bữa ăn thịnh soạn được bày ra.

Trần Diệc Nhiên nhanh nhẹn tới trước bàn ăn, cầm lấy muỗng nhìn qua chén cháo, không chờ được liền nếm thử một miếng.

- A...nóng !

Trần Diệc Nhiên bị phỏng, không nghĩ là đau đến nỗi muốn khóc. Diễm Tâm há mắt nhìn anh bằng vẻ mặt đáng đời nhưng tay vẫn cầm cái chén múc cháo ra cho anh, thổi đều qua một lượt rồi thấp giọng nói:

- Ăn đi, chậm thôi...

- Ừ

Lần này Trần Diệc Nhiên đã cẩn thận hơn, anh nếm thử một miếng cháo đã thổi nguội, cảm giác vị cháo từ đầu lưỡi tan ra. Diễm Tâm cầm chén cháo lên, có chút không thoải mái nếm thử. Trong lúc nhất thời phòng khách bắt đầu yên tĩnh trở lại. Diễm Tâm cảm thấy bầu không khí có chút kỳ quái, rõ ràng mới vừa rồi còn lớn tiếng “Trần Diệc Nhiên, em ghét anh” vậy mà qua hai ngày, cô đã ngồi trong nhà của Trần Diệc Nhiên cùng anh ăn bữa tối.

Nói cho cùng, trong lòng cô vẫn còn thích Trần Diệc Nhiên nên vừa mới nghe nói anh ngã bệnh đã vội vàng chạy tới đây.

- Aizz

Điềm Tâm nuốt cháo, thờ dãi một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 114: I love you 7

Chương 115: I love you 7

Trần Diệc Nhiên ngược mắt nhìn cô thờ dài, thuận miệng hỏi:

- Làm sao vậy ? Buồn bực chuyện gì ?
- Không có gì...

Điềm Tâm tránh ánh mắt của anh, vẫn là không muốn cùng anh nói lại vấn đề này nên trả lời cho qua.

- Ừm.

Trần Diệc Nhiên cúi đầu húp thêm ngum cháo, tiếp tục hỏi:

- Em đã thấy hình chưa ?
- Vẫn chưa.

Điềm Tâm vừa ăn vừa nói:

- Lúc em đi khỏi máy tính vẫn còn đang nhận hình chuyển qua, một lát nữa em về sẽ nhìn một chút.

Trần Diệc Nhiên nhìn cô gật đầu, không hỏi gì nữa. Ăn xong bữa tối, Điem Tâm thu dọn bát đĩa rồi đem rửa. Trần Diệc Nhiên ngồi ở ghế nhìn bóng lưng nhỏ đang bận rộn, không biết vì sao đột nhiên cảm thấy căn nhà của anh trở nên bùng bùng sức sống.

Sau khi rửa xong bát đĩa, Điem Tâm rót một cốc nước rồi cầm lấy mấy hộp thuốc đưa cho Trần Diệc Nhiên, mặt không cảm xúc nói:

- Uống đi.
- Uống cái gì ?

Trần Diệc Nhiên giật mình nhìn mấy hộp thuốc, thuốc cảm có, thuốc hạ sốt có, thuốc ho cũng có, thậm chí thuốc rối loạn tiêu hóa cũng không thiếu, cơ bản mà nói là đủ toàn bộ.

- Uống thuốc đó !

Điem Tâm cúi lên, nhìn qua mấy hộp thuốc trên bàn rồi kéo cái ghế ở gần đó ngồi xuống, lấy ra một hộp thuốc trị rối loạn tiêu hóa, nói:

- Dạ dạ anh đau đúng không, vậy thì uống cái này.

Trần Diệc Nhiên thấp giọng nói:

- À... Nhưng ăn cháo xong, cảm giác đã tốt hơn nhiều.
- Ào giác thôi.

Điem Tâm dứt khoát nói tiếp:

- Đó là trong lúc nhất thời lấp đầy bụng làm cho cảm giác đau dạ dày bớt đi, nếu không uống thuốc sẽ không khỏi hẳn, trên đây ghi phải uống hai viên.

Điem Tâm lấy ra hai viên thuốc đưa cho Trần Diệc Nhiên, sau đó đẩy cốc nước qua cho anh, thúc ép:

- Uống thuốc nhanh lên !

Đầu óc Trần Diệc Nhiên xoắn xuýt nhìn hai viên thuốc trong lòng bàn tay, chần chừ rất lâu lại nghĩ ra được một kế, anh nhỏ giọng:

- Ồ, hình như anh nghe thấy có tiếng điện thoại
- Ở đâu ? Em đâu nghe thấy.

Điềm Tâm ngáy ngô quay đầu ráng nghe âm thanh nào đó, nhưng căn bản là không có tiếng gì cả.

- Có, vì anh dễ rung...

Trần Diệc Nhiên rất quả quyết nói với cô:

- Anh đi lấy điện thoại, sau đó sẽ uống thuốc.

Nói xong, Trần Diệc Nhiên đặt thuốc xuống bàn chuẩn bị rời đi

- Khỏi cần.

Điềm Tâm nín lại ngăn cho anh khỏi đi, chân thành nói:

- Em đi lấy điện thoại, anh uống thuốc nhanh đi !

Trần Diệc Nhiên gật đầu, nhìn thấy Điềm Tâm đứng dậy đi vào phòng ngủ liền tức tốc đem hai viên thuốc ném vào trong thùng rác. Đợi đến lúc Điềm Tâm cầm điện thoại đi ra vừa lúc thấy anh đang uống nước.

Cô đưa điện thoại cho Trần Diệc Nhiên, nghi ngờ hỏi:

- Uống thuốc xong chưa ?

- Xong rồi.

Trần Diệc Nhiên gật đầu khẳng định, đưa tay cầm lấy điện thoại rồi ném qua một bên ghế salon.

- Anh không nhìn xem ai gọi tới sao ?

Điềm Tâm nhú mày, giọng điệu nghi ngờ nhìn anh. Cái người này vừa nãy gấp gấp đi lấy điện thoại, làm sao bây giờ đưa điện thoại cho anh, anh cũng không nhìn một cái ?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: I love you 8

Chương 116: I love you 8

- À...

Trần Diệc Nhiên hơi chột dạ, vội cầm điện thoại từ trên ghế salon lên giả vờ cẩn thận kiểm tra, màn hình trống trơn mở ra, tin nhắn mới cũng không có.

- Khụ, khụ ! Là tin nhắn chào hàng điện thoại.

Trần Diệc Nhiên mặt không đổi sắc, tim không nhảy loạn nhìn cô, sau đó âm thầm cất điện thoại vào trong túi quần.

Điềm Tâm thoát nhìn cũng tin, cô ra sau nhà bếp dọn túi rác, rồi nhìn Trần Diệc Nhiên đang ngồi ở phòng khách:

- Anh nghỉ ngơi sớm đi, em về trước, tiện thể vứt bao rác.

- Vậy anh đưa em về.

Trần Diệc Nhiên đứng dậy theo sau Điềm Tâm, đi vào phòng ngủ nói vọng ra ngoài:

- Chờ một lát, anh thay quần áo.

- Không cần...đâu...

Điềm Tâm còn chưa nói hết đã thấy anh đóng cửa phòng ngủ lại rồi. Điềm Tâm nhếch miệng, cái người này lại muốn làm cái quỷ gì đây ? Rất nhanh sau đó, Trần Diệc Nhiên đã thay xong một bộ đồ thoải mái, tay cầm lấy chìa khóa xe bước ra ngoài cửa:

- Đi thôi, anh tiễn em.

- Ồ...

Điềm Tâm thấp giọng, lẻ mề đi theo anh xuống lầu. Suốt dọc đường cả hai đều im lặng, Điềm Tâm đã tới trước cổng tiểu khu nhà mình. Cô bước xuống xe, khẽ quay người nhìn anh phát tay:

- Gặp lại sau, nhớ đi chậm một chút.

- Ừ.

Trần Diệc Nhiên khẽ gật đầu, chần chờ một chút rồi nói với cô:

- Chủ nhật nhớ đến học thêm.

- À... Còn tưởng anh không muốn cho em học thêm nữa.

Trong lòng Điềm Tâm vui vẻ trở lại, thấp giọng nói.

Trần Diệc Nhiên ý tứ nhìn cô một cái, sau đó vẫy tay quay đầu xe rồi đi.

Điềm Tâm vẫn đứng đó đưa mắt nhìn anh lái xe dần dần mất hút, rồi cuộc cô cũng quay vào nhà. Máy tính ở trong phòng đã nhận được toàn bộ ảnh mà anh gửi tới, Điềm Tâm ngồi xuống mở từng tấm hình chăm chú xem.

Không thể không thừa nhận, kỹ thuật của người chụp ra những bức hình này rất tốt. Điềm Tâm nhìn tấm hình cô và Tô Việt đang cùng đứng trên sân khấu hát song ca, có cả nét ngượng ngùng hiện trên gương mặt cô, ở tấm hình cô biểu diễn Hồ Thiên Nga mang theo nét vừa ưu nhã vừa cao quý, từng động tác, từng cảm xúc hầu như đều thể hiện trên bức ảnh đó.

Cô nhớ tới ngày đó Trần San San nói, đến lúc đó sẽ nhờ anh giúp cô chụp một ít. Chẳng qua là thuận tiện mà thôi cũng đã chụp được những bức ảnh đẹp như vậy. Vậy nếu như anh chụp cho Trần San San thì đẹp đến cỡ nào ?

Trong chốc lát, Điềm Tâm có chút hâm mộ, cũng có chút ghen tị với Trần San San.

Cô lựa những tấm hình mà mình đặc biệt hài lòng đăng lên QQ, có những bình luận bắt đầu nổi lên như thủy triều ập tới, đều là khen ngợi cô, nhưng chỉ duy một người mà cô muốn thấy nhất lại không có hành động gì. Điềm Tâm có chút thất vọng, dù sao đây vốn là những tấm hình Trần Diệc Nhiên chụp, chẳng lẽ bây giờ anh ấy lên bình luận vào ảnh của cô, tự khen ngợi bản thân chụp đẹp hay sao ?

Nghĩ như vậy, Điềm Tâm vứt hết phiền muộn, cô bình thường trở lại.

Thẩm Tâm có chút kinh ngạc tròn mắt nhìn Điềm Tâm, đây là công phu gì mà làm cho gia hỏa này đã có sức sống trở lại ?

Ngày hôm qua còn bày ra bộ dạng thất tình, sống dở chết dở đầy khó chịu, vậy mà hôm nay tinh thần lại phấn chấn, thần thái cũng bắt đầu rạng rỡ.

- Tổ nói, Điềm Tâm...

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: I love you 9

chương 117: I love you 9

Thẩm Tâm dè dặt chọc lấy cánh tay Điềm Tâm, thấp giọng hỏi

- Tổ nói nè, Điềm Tâm... cậu không buồn nữa à ?

Điềm Tâm gật đầu, đôi mắt trong veo đảo quanh một vòng, bình thản đáp:

- Ủ, không buồn nữa.
- Thật hay giả vậy, tốc độ khôi phục của cậu cũng nhanh quá đó !

Thẩm Tâm có chút không tin nhìn qua cô

- Sao vậy, cậu đã thông suốt ? Không thích Trần Diệc Nhiên nữa hả ?

Điềm Tâm khẽ lắc đầu, cười nhẹ nói với Thẩm Tâm:

- Tổ thông suốt là...tớ thích Trần Diệc Nhiên, cho dù anh ấy không thích tớ, thì tớ vẫn thích anh ấy.
- ...
- Có câu nói như thế nào nhĩ ? Tòì thích anh là chuyện của tôi, không liên quan gì đến anh !

Dáng vẻ của Điềm Tâm thoát nhìn rất nghiêm túc, quay sang nghiêm mặt nói với Thẩm Tâm:

- Thế nào, có phải sẽ cực kỳ tức giận không ?
- ...

Thẩm Tâm một hồi lấy tay đỡ trán, sau nửa ngày mới yếu ớt nói:

- Nghĩ mãi mà không ra có phải cậu ăn phải bùa mê của Trần Diệc Nhiên hay không, sao cậu cứ nhất quyết thích anh ta...
- Ai, loại tình cảm này không có lý do...

Điềm Tâm phát tay, vui vẻ nói với Thẩm Tâm:

- Mau lên, nghiêm túc nghe giảng đi !
- ...

Thẩm Tâm hoàn toàn bó tay với người này rồi.

Vẫn như cũ, chủ nhật hàng tuần cô sẽ đến nhà Trần Diệc Nhiên học thêm, lúc nào cũng mở to đôi mắt sáng long lanh, tràn đầy ngưỡng mộ nhìn anh. Nhưng chỉ là cô đã bớt thổ lộ với anh rồi.

Trần Diệc Nhiên thờ dài ra, sau khi ở cùng với Điềm Tâm lại khôi phục bộ dạng trước kia, mặc dù nhiều lúc anh sẽ dùng ánh mắt người lớn nhìn trẻ con dặn dò cô phải chuyên tâm học tập, nhưng ngẫu nhiên cũng có lúc làm nũng, muốn Điềm Tâm nấu cơm cho anh.

Rất nhanh sau đó, thời tiết bắt đầu trở lạnh, đảo mắt một cái đã vào đầu mùa đông, đảo mắt thêm cái nữa đã tới giáng sinh rồi.

Tuy rằng lễ Giáng Sinh không được nghỉ học, nhưng mà đám học sinh khó có thể che dấu loại niềm nờ, vui sướng.

Sáng sớm Thẩm Tâm đã dắt tay Điềm Tâm cùng đi dạo phố, ghi ra một danh sách món đồ cần mua, từ cái này đến cái khác.

Điềm Tâm có chút im lặng, mắt nhìn qua danh sách của Thẩm Tâm, khó hiểu nói:

- Cậu còn chưa bắt đầu đi mua, sao lại bắt đầu gạch bỏ ?
- Những thứ này chỉ là quà tặng.

Thẩm Tâm cúi đầu, cầm bút máy trong tay gạch bỏ một món quà trên danh sách, cô nói:

- Nghĩ tới và vận dụng thực tế là hai việc khác nhau, nếu tớ nhìn thấy món đồ nào không thích hợp thì cũng chỉ có thể gạch đi.
- À...vậy cậu muốn tặng bao nhiêu quà ?

Điềm Tâm đánh giá qua danh sách một chút, nhìn thấy dài một hàng như vậy, chắc ít nhất cũng hơn 10 món quà.

Thẩm Tâm vẫn cúi đầu, miệng mấp máy:

- Ừm... cả cậu thì tổng cộng ba món.

- Ba món ?

Điềm Tâm hoảng sợ kêu lên lại cúi xuống nhìn danh sách trong tay Thẩm Tâm, ngón tay run rẩy hỏi:

- Chỉ có ba người mà một danh sách dài thế này ? Nhanh đưa tớ xem một chút, cậu chuẩn bị tặng cái gì ?!

- Khăn quàng cổ, đôi bao tay, đồ chơi bằng lông nhung, hộp nhạc,... Những thứ này hình như đã tặng qua tớ rồi...

Điềm Tâm cầm lấy tờ giấy đọc hết danh sách, sau đó quay sang hỏi Thẩm Tâm:

- Còn có cái này là gì ? Đây không phải là dùng để tặng người già sao ?

- Cậu cũng biết đó là những món tớ tặng qua rồi.

Thẩm Tâm chán nản nói:

- Tặng cậu hơn mười món, nên tớ cũng không nghĩ ra được nên tặng cậu thứ gì nữa.

- Nhưng mà quà cho anh Tiêu là tiểu Thi chuẩn bị ư ?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: I love you 10

Chương 118: I love you 10

Điềm Tâm nhìn qua danh sách, thuận miệng hỏi:

- Quà cho anh Tiêu là tiểu Thi chuẩn bị ư ?

Thẩm Tâm nghiêm túc ghi ghi chép chép lại danh sách, gật đầu nói:

- Đúng vậy, gia hỏa này làm cho người ta đau đầu, tớ vừa nghĩ tới nhiều năm sau tặng quà cho các cậu đã thấy một thế giới u ám vây quanh rồi.

Điềm Tâm hơi nghiêng đầu nghĩ ngợi, sau đó chợt nói:

- Tớ không biết có nên tặng cho Trần Diệc Nhiên hay không nữa...

Thẩm Tâm ngẩng đầu, cười giảo hoạt với cô, sáng khoái nói:

- Tặng thì tặng, vì sao lại không ? Dù gì ở trong nước lã này cũng bị bọn họ biến thành lễ tình nhân.

Điềm Tâm nhìn vào bên trong cửa hàng bán vật phẩm, bắt đầu giống như Thẩm Tâm sầu muộn.

Thẩm Tâm vô tình đưa mắt đặt vào áp phích quảng cáo nhà cửa, một chủ ý nổi lên trong lòng:

- Tớ có ý này, xem cậu có dám làm hay không, tục ngữ có câu càng nguy hiểm, phần thưởng càng lớn. Điềm Tâm, cậu có dám chơi một ván mạo hiểm không ?

Điềm Tâm lập tức chò mòng hỏi cô:

- Ý kiến gì ?

- Cậu mặc bộ đồ thô bông, sau đó chui vào một chiếc hộp, đóng thành gói quà, viết một tờ giấy ghi là 'Mời thưởng thức', tớ không tin Trần Diệc Nhiên không động lòng !

- Thật vậy sao ?

Điềm Tâm kinh ngạc nhìn Thẩm Tâm, gật đầu nói:

- Được, tớ sẽ làm vậy !

Mặt Thảm Tâm đen lại:

- Này... tớ nói giỡn đấy !

- Nhưng mà tớ thấy chủ ý này rất hay !

Điềm Tâm mở to đôi mắt tròn vô tội nhìn Thảm Tâm, dường như đã rất quyết tâm. Thảm Tâm thở dài ôm lấy trán, đột nhiên hối hận vì đã nói ra chủ ý này cho Đoài Tâm:

- Chị hai, không phải cậu sẽ làm thật chứ ?

- Đương nhiên rồi, cậu chờ tin tốt của tớ đi !

Điềm Tâm vỗ lấy bả vai Thảm Tâm, bộ dạng thật sự đã kiên quyết.

Đêm giáng sinh hôm đó.

Lúc Trần Diệc Nhiên chuẩn bị tan làm thì nhận được tin nhắn của Đoài Tâm:

- Anh Nhiên, tối nay có gặp gỡ ai không ?

Anh nhanh chóng gửi lại một tin:

- Không có.

Được một lúc thì bên kia cũng gửi qua:

- À... Em đã chuẩn bị một món quà, đặt ở trong nhà anh, trở về nhớ kiểm tra kỹ !

Trần Diệc Nhiên có hơi bất ngờ, nghĩ một chút rồi thuận tay ghi một chữ:

- Ủ.

- Trần tổng, tối nay có hẹn gặp ai không ?

Cửa phòng làm việc có một cái đầu ló vào, Trần Diệc Nhiên ngẩng đầu nhìn qua thì ra là tiểu Dương ở phòng thị trường.

Trần Diệc Nhiên bình thản đáp lại:

- Không có. Làm sao vậy ?

Tiểu Dương nghe vậy liền cười hi hi với Trần Diệc Nhiên, rồi trả lời:

- Lão Vương nói hôm nay tổ chức họp mặt những người đàn ông độc thân của phòng thị trường, nếu Trần tổng không có hẹn với ai thì gia nhập hội của chúng tôi đi.

- Ngày lễ này, đi ăn cơm thì lấy chỗ ở đâu ?

- Đã đặt xong chỗ rồi, là ở quán bar Phi Thường. Trần tổng chỉ cần đến góp mặt là được !

- Hóa ra ngay cả cơm tối các cậu cũng không ăn à ?

Trần Diệc Nhiên bất đắc dĩ nở nụ cười, đành đứng dậy cầm theo áo khoác vắt ở thành ghế salon, thản nhiên nói:

- Đi thôi, quân tử phải xả thân !

- Haha, Trần tổng đồng ý đi rồi, mọi người nhanh lên đường !

Nam nhân viên nghe thấy Trần Diệc Nhiên đồng ý, lập tức mừng rỡ cười như nở hoa, chạy ra ngoài gọi các đồng nghiệp khác. Sau đó dẫn đầu đi ra thang máy

Chương 118: Đêm giáng sinh, nàng thỏ 1

Chương 119: Đêm giáng sinh, nàng thỏ 1

Vào đêm giáng sinh, khắp các cung đường đều rộn rã bầu không khí hân hoan, người đi kẻ lại dưới ánh đèn neon đầy màu sắc được trang trí ở khắp mọi nơi, càng về đêm cảnh tượng nơi đây càng náo nhiệt.

Trần Diệc Nhiên cùng đám người kia tới quán bar Phi Thường, sau khi chọn được đồ ăn và nước uống, anh ngồi ở một góc yên tĩnh nhìn bọn họ vui đùa. Có những lúc, vài cô gái xinh đẹp được gọi vào trong nhưng tới chỗ Trần Diệc Nhiên nói vài câu liền bị đuổi đi mất.

Cứ như vậy, ngồi được một lúc Trần Diệc Nhiên cảm thấy có chút tẻ nhạt, nhìn qua đám đồng nghiệp đang ôm hôn các cô gái có khuôn mặt nhỏ nhắn, không biết tại sao anh lại nhớ đến tin nhắn khi nãy của Diêm Tâm, trong lòng có chút tò mò không biết cô gái nhỏ kia tặng cho anh món quà gì.

- Trần tổng, sao ngồi một chỗ uống rượu giải sầu vậy ?

Lão Vương cầm một ly rượu bước tới, kính Trần Diệc Nhiên một ly sau đó ngồi xuống bên cạnh anh nói:

- Mọi người đang đánh cuộc xem anh vừa ý cô gái đẹp nào không, dù sao cũng chưa từng thấy anh đưa bạn gái lên công ty giới thiệu.

Trần Diệc Nhiên cười khẩy, đem ly rượu uống hết một lần sau đó đặt xuống bàn cái cạch, chậm rãi lên tiếng:

- Tôi có chút việc nên đi trước, mọi người ở lại vui vẻ.

Trên mặt Lão Vương hơi kinh ngạc:

- Hà ? Trần tổng muốn đi sao ? Còn chưa bắt đầu mà !

Trần Diệc Nhiên không giải thích nhiều, hướng về phía hân gật đầu sau đó đứng lên chào những người khác một câu rồi rời đi.

Ra khỏi quán bar là cảnh tượng náo nhiệt khi nãy vẫn còn, những ngọn đèn đường nhuộm trọn cả bầu trời đêm đông thành màu da cam ấm áp, Trần Diệc Nhiên hít một hơi khí lạnh vào lồng ngực, gọi một chiếc xe đi về hướng nhà mình.

Ở cổng tiểu khu bố trí một cây thông nổi bật, năm màu rực rỡ phát ra tia ấm trên tàng cây, Trần Diệc Nhiên bước vào nhìn dưới cây Noen chất đầy món quà, bước chân anh tiến nhanh về phía thang máy. Đến tầng thứ mười chín, anh thấy được ánh đèn phát ra từ khe cửa nhà mình, Trần Diệc Nhiên hơi nhíu mày, cái giả hóa Diêm Tâm này, tới tặng quà cũng quên tắt đèn sao ?

Chìa khoá chậm rãi xoay tròn, Trần Diệc Nhiên mở cửa nhà ra thì bị cảnh tượng trước mắt làm choáng váng. Phòng khách thiếu đi sức sống mọi ngày được các quả cầu trang trí đầy màu sắc treo khắp nơi làm tăng thêm sinh khí. Đặt ở gần đó là một cây thông, trên đỉnh cây có ngôi sao năm cánh màu vàng lóe sáng, thân cây treo đủ loại quả khác nhau, chuông giáng sinh, nơ con bướm, hộp quà nhỏ, ruy băng, không thiếu thứ nào.

Bên cạnh cây thông Nô-en còn có một hộp quà cực lớn, quan sát kích thước hộp quà, Trần Diệc Nhiên nghi ngờ liệu có phải Diêm Tâm tặng cho anh một cái tủ lạnh hay máy giặt quần áo không. Cứ như vậy, Trần Diệc Nhiên đứng lảng ở cửa nhìn vồn vện năm giây, thậm chí anh còn nhìn lại biển số nhà. Sau khi chắc chắn rằng mình không đi nhầm cửa, anh ném chìa khoá lên tủ giày, đi dép lê vào rồi bước tới hộp quà lớn ở kia.

Đưa tay nhắc cái nắp hộp lên, anh nhìn thấy một thiếu nữ trong bộ dạng của con thỏ lông xù đang co rúc ở trong chiếc hộp, thân nhiên nằm ngáy o o...

Đầu Trần Diệc Nhiên đầy vạch đen, anh cúi người xách con thỏ lông xù kia dậy, thấy cô không có phản ứng liền vỗ nhẹ vào bả vai:

- Diêm Tâm..Diêm Tâm ?

Chương 119: Đêm giáng sinh, nàng thỏ 2

Chương 120: Đêm giáng sinh, nàng thỏ 2

- Aizz... đừng ồn ào !

Điềm Tâm bực mình gạt tay ra, cô còn đang nằm mơ được ăn, người nào không hiểu biết lại đến quấy rầy cô.

- Hiểu Điềm Tâm !

Trần Diệc Nhiên không còn sức nhẫn nại, kéo hai lỗ tai thỏ, xách Điềm Tâm từ trong hộp quà ra ngoài.

- Á ?

Điềm Tâm mơ mơ màng màng mở to mắt, nhìn vào gương mặt tuấn tú kia một hồi lâu, sau đó mới phản ứng dậy, là Trần Diệc Nhiên ?

- Haha, giáng sinh vui vẻ !

Điềm Tâm có chút xấu hổ đứng dậy, quay qua Trần Diệc Nhiên cười tươi. Anh có chút buồn cười nhìn bộ dạng Điềm Tâm mặc bộ đồ con thỏ, trên đầu cô là hai cái tai lông xù dựng thẳng đứng, so với anh cao hơn một chút. Anh vòng ra sau lưng cô nhìn từ trên xuống dưới, thấy trên mông còn có một cục đuôi thỏ. Trần Diệc Nhiên nheo má Điềm Tâm một cái, buồn cười hỏi:

- Em làm gì vậy ? Muốn làm nhĩ đồng của Nhạc Viên Con Rối à ?

- Không đúng ! Đây là trang phục của nàng thỏ !

Điềm Tâm vô tội nhìn anh, sau đó cúi đầu nhìn bộ trang phục to lớn, dưới hai tay còn có một đóa hoa, cô cười cười:

- Thế nào, đáng yêu không ?

- ...

Trần Diệc Nhiên trân trân nhìn cô, sau nửa ngày mới lên tiếng:

- Em có biết nàng thỏ là cái gì không ?

Điềm Tâm gạt đầu, chỉ vào quần áo.

- Con thỏ !

Sau đó chỉ vào mặt mình:

- Cô nàng !

Trần Diệc Nhiên đầy vạch đen, câm nín.

- Anh Nhiên, anh xem món quà này không phải rất thú vị sao ?

Điềm Tâm thấy Trần Diệc Nhiên ôm đầu, nhỏ giọng hỏi, cô dựa sát vào anh một chút lại ngửi thấy trên người anh phảng phất mùi rượu:

- Anh còn uống rượu nữa ?

- Ừ, có uống một chút.

Trần Diệc Nhiên đem áo khoác cởi ra, treo lên giá, sau đó đi vào bên trong nhà ăn, bàn cơm thịnh soạn đã được chuẩn bị kỹ càng cho đêm giáng sinh.

- Đây là...

Trần Diệc Nhiên cầm một tờ giấy đặt ở món bánh ngọt, nhìn kỹ một chút chỉ thấy trên đó viết ba chữ: Mời thưởng thức

- Đây là bữa tối chuẩn bị cho anh, có điều hình như nguội mất rồi.

Điềm Tâm vẫn mặc bộ quần áo thổ bông nhảy đến bên người Trần Diệc Nhiên, Trần Diệc Nhiên, có chút ngượng ngừng nói:

- Em làm không nhiều lắm, nhưng mà những món này đều là sở trường của em đấy !

Trần Diệc Nhiên ngẩng đầu, đôi mắt đầy ý tứ nhìn Điềm Tâm.

- ...

Căn phòng im lặng một hồi lâu, bỗng nhiên âm thanh trầm thấp của Trần Diệc Nhiên vang lên:

- Là ai đưa ra chủ ý này ?

Điềm Tâm không hiểu Trần Diệc Nhiên muốn nói gì:

- Hà ?

- Trang phục thổ bông, tờ giấy mời thương thức...

Trần Diệc Nhiên giơ tờ giấy trong tay lên trước mặt Điềm Tâm, trên lý luận mà nói, tờ giấy “mời thương thức” này hẳn phải treo trên người nàng thổ, có điều Điềm Tâm hiểu lầm ý của người nghĩ ra cách này.

Điềm Tâm nhìn thấy bộ dáng nghiêm túc của Trần Diệc Nhiên, chần chờ rất lâu, cuối cùng nhỏ giọng nói:

- Là... Thẩm Tâm chỉ em...

Trần Diệc Nhiên chậm rãi đứng trước mặt Điềm Tâm, đôi mắt sâu tĩnh mạch hơi rũ xuống, nhìn gương mặt ửng đỏ của cô gái nhỏ, chợt nói:

- Điềm Tâm, có biết vì sao anh luôn nhất quyết nói em là một đứa trẻ không ?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Đêm Giáng Sinh, Nàng thổ 3

Chương 121 : Đêm Giáng Sinh, Nàng thổ 3

Điềm Tâm trong thoáng chốc bỗng thấy lòng mình rất hồi hộp, Trần Diệc Nhiên dường như chưa từng nói chuyện nghiêm túc như vậy bao giờ.

- Cũng chỉ vì...anh lớn hơn em bấy tuổi sao? - Điềm Tâm yếu ớt hỏi Diệc Nhiên.

- Không phải - Trần Diệc Nhiên quả quyết với Điềm Tâm - Nếu như người đang đứng trước mặt anh lúc này là Thẩm Tâm thì anh tuyệt đối sẽ không coi Thẩm Tâm là một đứa trẻ.

Điềm Tâm mở to đôi mắt trong veo, nhìn Trần Diệc Nhiên khó hiểu:

- Nhưng mà rõ ràng Thẩm Tâm và em như nhau mà đúng không.

- Tuổi tác, đó không phải là vấn đề, vấn đề chính là cách suy nghĩ từng người.

Trần Diệc Nhiên cầm trong tay ba lá bài 'Mời hưởng thụ' nhẹ nhàng nhét vào tay của Diễm Tâm, thấp giọng:

- Ý kiến của Thẩm Tâm có sức hấp dẫn rất lớn với một người đàn ông bình thường, tiếc rằng em hiểu sai ý rồi.

- Em..

Diễm Tâm cầm trong tay mấy lá bài đó, chân tay có chút luống cuống nhìn Trần Diệc Nhiên, nghe giọng điệu anh có chút hung dữ, tự nghĩ không phải mình làm anh mất hứng đó chứ?

- Cho dù em có hiểu đúng ý Thẩm Tâm đi chăng nữa thì anh cũng sẽ không nhận món quà này.

Trần Diệc Nhiên dùng đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào Diễm Tâm, không gian bỗng nhiên rất tĩnh mịch, mãi một lúc sau anh mới nhẹ nhàng thở một hơi dài, nói:

- Diễm Tâm, em đơn thuần chỉ là một đứa trẻ không hơn không kém, em bây giờ còn quá nhỏ, em đối với anh chỉ là nhất thời ngưỡng mộ, có lẽ bảy năm sau, cùng một lựa chọn nhưng nó sẽ khác hiện tại rất nhiều, lúc đó em sẽ cảm thấy sự lựa chọn lúc trước của bản thân là ngây thơ thế nào.

- Anh Diệc Nhiên....

Diễm Tâm chớp chớp đôi mắt, cô cảm thấy nó vừa khô vừa ướt, rất khó chịu.

- Anh nói vòng vo này giờ hóa ra cũng chỉ nghĩ em ấu trĩ sao?

-....

Trần Diệc Nhiên nhìn cô, thờ dãi không nói gì.

- Đúng vậy, là do em ấu trĩ, ấu trĩ nên em mới có thể đi thích một người như anh, mới có thể nghĩ cách tặng quà cho anh chỉ để hi vọng anh được vui, mới có thể làm một bàn đồ ăn để được cùng anh tận hưởng lễ Giáng sinh, em ngây thơ nên mới tin rằng, ừ, bây giờ có thể anh không thích em đâu, nhưng nhanh thôi, trong tương lai anh cũng sẽ thích em, rốt cuộc anh anh muốn thế nào đây hả? Thích một người cũng có tội sao? Ngay cả quyền được thích anh em cũng không có sao, em đã nói với anh là em thích anh, nhưng em có yêu cầu anh cũng thích em đâu cơ chứ??

Diễm Tâm bật khóc nức nở.

- Cho dù em chưa trưởng thành thì sao chứ, chẳng nhẽ từ lúc sinh ra anh đã trưởng thành rồi sao?

- Diễm Tâm..

Trần Diệc Nhiên nhìn cô khóc, nước mắt rơi lã chã, anh cảm thấy lòng mình chút luống cuống.

- Mỗi tuổi thì có mỗi việc nên làm, em bây giờ nhiệm vụ quan trọng chính là học tập tốt, có lẽ một thời gian sau em sẽ nhận ra rằng anh cũng không tốt như em tưởng tượng, cũng không đáng để mà em bỏ ra nhiều công sức như vậy đâu.

-Anh không phải là em, làm sao anh biết em đang nghĩ gì?! Diễm Tâm hét lên:

-Chẳng lẽ chỉ có Thẩm Tâm mới có thể một bên học hành một bên nói chuyện yêu đương?Rõ ràng anh cũng thấy em và cô ta đều như nhau,đều không phải là trẻ con nữa cơ mà?Trần Diệc Nhiên,anh có muốn bị đối xử không công bằng như vậy không, anh không thích em thì cứ trực tiếp nói, trái tim em coi như chết đi cũng tốt!!

-Diễm Tâm..

Trần Diệc Nhiên đôi môi có chút giật giật, một chữ cũng không thể nói thành lời..

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Đêm Giáng Sinh, Nàng thờ 4

Chương 122: Đêm Giáng Sinh, Nàng thờ 4

Diễm Tâm đôi mắt đỏ au,chằm chằm nhìn Trần Diệc Nhiên bằng ánh mắt gay gắt, một hồi lâu mới mở một nụ cười có chút tự giễu mà hướng về phía anh nói:

-Kì thực lời cự tuyệt này, trước mặt anh quả thực không dễ dàng để nói ra, ý của anh em hiểu, Trần Diệc Nhiên, từ nay về sau em không muốn gặp lại anh nữa!!!

Điềm Tâm nói xong, liền quay người khóc và lao ra ngoài cửa.

Trần Diệc Nhiên sững sờ đứng đó, nhìn theo hình bóng núc ních của nàng thỏ Điềm Tâm, định đuổi theo nói gì đó, nhưng rồi lại đột nhiên phát hiện, giờ này khắc này, bất luận nói gì, cũng là điều vô bổ.

Dưới lầu nhà anh nhân viên quản lí chính đang ngồi thưởng thức các chương trình trên chiếc ti vi nhỏ, đột nhiên từ trong thang máy lao ra một con thỏ lớn, hấn sợ hãi chỉ kịp kêu lên một tiếng, đang chuẩn bị tiến lên hỏi chuyện gì đang xảy ra thì con thỏ kia đã chạy thẳng ra khỏi nhà trọ rồi chạy như bay ra con đường chính rồi.

Nhân viên quản lí nhà trọ nhìn theo bóng dáng của con thỏ dần khuất, bất giác đưa tay lên vuốt đôi mắt của mình, ngẩng đầu lên nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, bây giờ có phải ban đêm đâu, không hiểu tại sao mình lại sinh ra ảo giác như vậy.

Điềm Tâm mặc bộ đồ thỏ, thần thờ đi trên con đường cái, trên đường người ta tập trung tới xem nàng thỏ lông xù đáng yêu, thỉnh thoảng lại có người tới yêu cầu được chụp ảnh chung với cô.

Điềm Tâm ngẩng đầu lên nhìn những khuôn mặt rạng rỡ của những người đi trên đường, cảm thấy mình đã trải qua một mùa Giáng sinh thực sự tồi tệ, tại sao việc thích một người lại khó khăn như vậy??

Chẳng lẽ ở cái tuổi này, thích một người là không nên sao?

Cô quay đầu lại thoáng nhìn về hướng khu nhà trọ của Trần Diệc Nhiên, người cô thích đã không đuổi theo cô, quả thật, mấy tiểu thuyết được diễn trên ti vi, đều là gạt người đây...

Hắn căn bản đã không quan tâm đến cô, cũng căn bản không có mong muốn mong cô tiếp tục thích hắn, từ xưa tới nay đều vậy, vẫn luôn là bản thân cô bằng lòng đi...

Điềm Tâm cười có chút tự giễu, chậm rãi quay về hướng nhà của mình.

Trần Diệc Nhiên nhìn quanh gian phòng rộng mở vẫn y nguyên, thoáng nhìn thấy trên bàn kia đầy những món ăn cho một bữa tiệc Giáng sinh lớn, đột nhiên nhớ ra, kì thật Điềm Tâm đi mà còn chưa kịp ăn cơm nữa...

Một lần nữa anh lại làm cô tổn thương rồi.

Lúc này đây, có lẽ cô đã từ bỏ ý định thích anh rồi...

Trần Diệc Nhiên lúc này nội tâm trống rỗng, anh chậm rãi lái xe dừng trước cửa, đóng sầm cánh cửa lớn, sau đó trở lại bàn ăn, dùng bữa xiên một miếng salad táo bỏ vào miệng nếm thử, hẳn là vị chua chua ngọt ngọt của salad tương, và cảm thấy trong đó có một chút nhàn nhạt cay đắng nữa.

Quay lại nhìn cái phòng khách được trang trí đầy những vật dụng Giáng sinh, sau khi cái bóng dáng bé nhỏ kia rời đi, mặc dù có những thứ này trang trí trong nhà, cũng không khỏi hiện lên vẻ lạnh lẽo buồn tẻ.

Trần Diệc Nhiên có chút bức bối mà vò tóc, ném cái đĩa ăn đang cầm trong tay đi rồi đi thẳng quay về phòng ngủ.

Qua lễ Giáng sinh cũng là lúc sắp đến Nguyên Đán, không còn vài ngày nữa là kì thi cuối kì, sau đó trường học sẽ nghỉ để chuẩn bị bước sang năm mới.

Điềm Tâm cầm trong tay phiếu điểm, nhìn thành tích của mình trên một mảnh giấy màu đỏ, cảm thấy năm qua đối với cô thật là một năm thê thảm.

-Điềm Tâm, cậu làm sao vậy, gần đây trông như cậu không được khỏe.

Thầm Tâm lo lắng nhìn Điềm Tâm, từ sau khi cái đêm Giáng sinh ấy thì cô lúc nào cũng than vãn như thế, thế nhưng khi hỏi cô thì cô lại không muốn nói chuyện gì đã xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Tình yêu giấu kín 1

Chương 123: Tình yêu giấu kín 1

-Không có việc gì đâu.

Điềm Tâm xoay đầu lại, miễn cưỡng nhìn Thẩm Tâm mà nở một nụ cười. Tính ra, đã hơn một tháng cô chưa nhìn thấy Trần Diệc Nhiên rồi, nhưng bây giờ, ngay cả cái tên anh ta cô cũng không muốn nhắc đến, chỉ cần nhắc tới đã cảm thấy từng nỗi đau lại ủa về trong lòng.

-Có chắc không đấy?

Thẩm Tâm cẩn thận dò xét cô, nghĩ tới nghĩ lui thì cũng chỉ có người kia có thể làm cho cô mất hồn mất vía như thế thôi.

- Chuyện đó...Thôi mình đi trước, bố mẹ mình bảo hôm nay đến đón mình,haha....Điềm Tâm,bye bye nha!!

Điềm Tâm đánh đuổi theo Thẩm Tâm tại cô lại đem cái tên lúc trước ra mà nói,và vội vàng ngăn lời của cô, sau đó cũng mang túi xách chạy vội đi.

-Này, cậu...

Thẩm Tâm nhìn theo bóng dáng chạy như bay của Điềm Tâm, mệt quá chịu không được thở dài một hơi.

Điềm Tâm mang cặp sách chậm rãi tiến về phía cổng trường, sắp được nghỉ đông rồi, trên gương mặt mỗi học sinh đều hiện lên vẻ hưng phấn, Điềm Tâm thoáng nhìn những thân cây trụi trụi của mùa đông, hít thật sâu để cảm nhận được không khí rét lạnh, để rồi thấy trong lòng càng thêm lấp kín được phần nào sự bối rối.

Choáng váng, Điềm Tâm bất cẩn đụng phải một người nào đó.

-Tôi vô ý quá, thật là xin lỗi.

Điềm Tâm vội vàng xoay về phía người đó xin lỗi, nhưng trong lòng cô thì thầm tức, cái con người này thật là, nhìn thấy người ta rồi mà còn không biết tránh nữa.

-Không sao.

Giọng kia quen quá, hình như là cô đã từng nghe qua ở đâu rồi, trong đầu cô lơ mơ vang lên giọng nói quen thuộc.

Người Điềm Tâm tức khắc cứng đờ ra.

Cô ngẩng đầu lên mà không dám tin vào mắt mình, trước mắt kia chính là khuôn mặt thanh tú ấy, tóc anh ấy dường như dài hơn, dáng người hẳn là đã gầy hơn một chút, cặp lông mày thanh tú kia có chút cau lại, nhưng rồi nét mặt anh cũng đã giãn ra.

Điềm Tâm cảm thấy hôm nay ánh nắng thật là chói chang, chói đến mức làm mắt cô trở nên đau buốt.

-Thật là xin lỗi..

Điềm Tâm lại vội vàng xin lỗi một câu nữa, tay nắm chặt túi xách, trong đầu cô ý định nhanh chóng bỏ chạy.

- Điềm Tâm, Điềm Tâm!!

Có ai đó đuổi theo cô, cố gắng kéo tay cô lại, giọng vang lên lộ rõ vẻ vui mừng :

-Cậu định về nhà sao?Thật đúng lúc, hôm nay anh Diệc Nhiên tới đón mình,cùng về với bọn mình đi.

-Tôi...

Điềm Tâm quay đi thì trông thấy Trần San San, trông cô ta có vẻ đang rất vui, cứ nhìn vào điệu cười của cô ta thì biết. Cô nói giọng yếu ớt:

-Không cần đâu, nhà tôi cũng không xa lắm..

-Ai dà, không sao không sao đâu, dù sao cũng tiện đường mà đúng không,anh??Trần San San ngẩng đầu hỏi Trần Diệc Nhiên.

-...

Trần Diệc Nhiên đôi mắt đen láy sâu thẳm nhìn sang chỗ khác, thoáng nhìn Điềm Tâm,sau đó cũng khẽ gật đầu.

-Nhưng mà tôi...Điềm Tâm còn chưa kịp nói hết câu thì đã bị Trần San San túm tay đi thẳng về phía Diệc Nhiên, vừa đi vừa nói :

-Ai dà, đừng có mà nói dài dòng nữa. Hơn nữa, không phải cậu với anh của mình cũng quen nhau sao, còn phải ngại ngần cái gì?

-Đó là vì...

Điềm Tâm còn chưa nói hết thì đã bị Trần San San đẩy vào ghế sau, đóng cửa rào một cái. Cô ta cũng nhanh chóng leo lên ghế phụ bên tay lái, quay sang Trần Diệc Nhiên vui vẻ nói :

-Đi thôi! Được nghỉ rồi...!!!

Khóe miệng Điềm Tâm bắt giác giật giật.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Tình yêu giấu kín 2

Chương 124: Tình yêu giấu kín 2

Cả đoạn đường trên xe chỉ có tiếng luyên thuyên của San San, Trần Diệc Nhiên thỉnh thoảng chỉ “Ừ” một tiếng, cũng chả hề nói thêm câu gì. Điềm Tâm nhìn bóng lưng của anh ta mà trong lòng lại dâng lên bao nỗi buồn.

-Đúng rồi, Điềm Tâm, cậu đi ăn trưa cùng bọn mình đi, ai da nhanh nhanh nha em đói quá rồi, sáng nay đi gấp quá, bữa sáng em còn chưa kịp ăn nữa - Trần San San đang luyên thuyên thì bỗng quay ra ngo lời mời với Điềm Tâm.

-Không cần đâu, buổi trưa tôi sẽ...

Điềm Tâm cất giọng yếu ớt, ngồi trên xa Trần Diệc Nhiên cô đã cảm thấy khó chịu như vậy rồi, bây giờ còn muốn ăn trưa với anh ta sao, làm sao cô có thể nuốt trôi đây.

-Dù sao cũng được nghỉ rồi mà,tốt xấu gì thì cũng phải đi chúc mừng chứ. Nói với bố mẹ cậu là hôm nay cậu không ăn ở nhà đi, quyết định thế nhá!

Trần San San cất ngang, phấn khích nói :

-Nói nghe này, mình biết nhà hàng này, đồ ăn cứ phải gọi là siêu ngon luôn, nhưng tiếc cái là mắc quá, vừa đúng hôm nay được anh ấy mời, cứ tự nhiên mà đập phá một bữa!

-Nhưng mà tôi...

Điềm Tâm há to miệng định nói điều gì nhưng Trần Diệc Nhiên đã nghe lời của San San mà chuyển hướng đi về phía nhà hàng kia. Đúng rồi, ngồi trên xe của người ta mà, mình nói gì cũng có ai nghe đâu cơ chứ!

Điềm Tâm trong lòng âm ỉ nhưng cũng tự an ủi bản thân, hạ quyết tâm, đã vậy thì hôm nay nhất định phải ăn nhiều một chút, phải cho Trần Diệc Nhiên phá sản, nhiều đó thôi cũng đủ bù đắp cho cô phần nào.

Xe dọc theo đường quanh hồ mở ra một con đường khác, Điềm Tâm nhìn ra ngoài xe ngắm cảnh, ở đây là thành phố trứ danh Z của cảnh khu A cấp độ 4 đây mà, chẳng lẽ giữa trưa mà phải đến đây ăn cơm sao?

Trần San San rõ ràng là rất phấn khích, cô quay ra Điềm Tâm nói :

- Điềm Tâm, cái nhà hàng mà lát nữa chúng ta sẽ đến ngay tại cái hồ ở trên đảo đấy.Cái hồ đầy bao quanh nhà hàng,từ đó ta có thể thấy toàn bộ cảnh xung quanh luôn, siêu đẹp luôn ấy, mình đã từng tới ăn ở đây cùng bố mẹ mình một lần rồi, đúng là mãi không quên được luôn, không ngờ hôm nay lại được anh ấy dẫn đi lần nữa, hihi.

-Haha...

Điềm Tâm không biết nói sao cho đúng lúc này nữa, chỉ có thể cười gượng.

Xe băng qua một cây cầu lớn lái vào giữa hồ trên hòn đảo nhỏ, sau khi tìm được bãi đỗ xe thì cả ba người họ đi đến cái nhà hàng nằm giữa hồ.

Trên đường đi San San cứ kéo tay Điềm Tâm và liên tục luyên thuyên:

-Đúng rồi Điềm Tâm, lần trước cậu và bạn trai của cậu như thế nào rồi?

-Bạn trai? - Diễm Tâm mơ màng hỏi lại.

-Cái lần mà lễ kỉ niệm một trăm năm thành lập trường ấy, chính là cái người ngồi ăn cùng cậu đấy còn gì?

Trần San San về mặt như thể “đừng có mà gạt tôi”, trừng trừng nhìn Diễm Tâm mà nói:

-Mấy đứa trong trường đều nhìn thấy hết cả rồi, cậu đừng chối nữa, bọn họ đều nói bạn trai cậu quả thật đúng chuẩn soái ca đấy!

-...

Diễm Tâm nghe xong thì bất giác ngẩng mặt lên, thoáng nhìn Trần Diệc Nhiên để rồi phát hiện ánh mắt của anh ta cũng đang hướng về phía mình.

Diễm Tâm vội vàng quay mặt đi, cô nói với vẻ chua chát:

-Người kia không phải là bạn trai của tôi.

-Đừng có mà gạt tôi! - Trần San San kêu la:

-Ai dà, thẹn thùng cái gì...,không phải vì có anh Diệc Nhiên mà cậu xấu hổ đấy chứ...không sao đâu, anh ấy không phải là loại người chuyên ngồi lê đôi mách đâu, phải không anh? - Trần San San vừa nói vừa huých tay Trần Diệc Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Tình yêu giấu kín 3

Chương 125: Tình yêu giấu kín 3

Trần Diệc Nhiên bất đắc dĩ ngẩng lên nhìn cô, một lát sau mới nhẹ nhàng gạt đầu.

-Đấy, cậu xem, anh ấy đứng về phía chúng ta rồi, ai da, cậu nhanh nói đi, à nếu được thì nhanh nhanh mau đem cậu ta ra mắt đi nha! - Trần San San cứ thao thao bất tuyệt với Diễm Tâm với vẻ mặt tinh quái.

-Thật sự là không phải mà - Diễm Tâm yếu ớt trả lời, thử nghĩ một chút thì dù sao trước mặt Trần Diệc Nhiên cô cũng đã mắt mặt đôi ba lần rồi, lần nữa thì có sao. Nghĩ vậy cô dứt khoát nói:

-Cái người tôi thích, tiếc rằng lại không thích tôi.

-Hà - Trần San San sững sốt, hết quay qua nhìn Trần Diệc Nhiên lại nhìn Diễm Tâm, do dự nói :

-Không phải chứ?Anh ta kén chọn đến vậy cơ à?Một tiểu cô nương xinh đẹp như cậu mà anh ta lại không thích sao?

-Hắn chê tôi ngây thơ, không hợp. - Giọng Diễm Tâm có chút oán hận.

-Ôi... - San San nhìn cô với vẻ như thấu hiểu, gạt đầu nói :

-Lần trước mình cũng nghe bọn họ nói là anh ta thoạt nhìn có vẻ lớn hơn cậu nhiều đấy, đoán chừng những cái người ở tuổi ấy, bọn họ đều thích mẫu người xinh đẹp trưởng thành, còn những người trong độ tuổi như chúng ta thì quả thực bọn họ không thích đâu, cho dù là ai thì cũng trở nên thành kiến cả thôi! Kì thật thì cái lứa tuổi chúng ta cũng đâu còn nhỏ đâu, bản thân cũng biết đâu là chuyện đúng sai, cậu xem anh mình cũng đâu có thành kiến với chúng mình như vậy đâu, đúng không anh?

Trần Diệc Nhiên bị San San đột nhiên hỏi như vậy thì cũng không chịu được mà ho hai tiếng, lúng túng nhìn Diễm Tâm.

Diễm Tâm ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn Trần Diệc Nhiên cười chế giễu.

Trần Diệc Nhiên lưỡng lự một hồi lâu thì rốt cuộc cũng gạt đầu lên tiếng “Ừ”.

-Cậu xem, anh ấy cũng rất hiểu chúng ta đấy thôi - Trần San San nhìn Diễm Tâm nét mặt đầy tự hào, nghĩ ngợi một chút rồi nhỏ giọng hỏi:

-Thế bây giờ hai người thế nào?anh ta có bạn gái rồi sao?

-Không biết... - Ánh mắt sắc sảo của Diễm Tâm nhìn trực tiếp Trần Diệc Nhiên mà nói : - Sau khi hai người tôi cãi nhau một trận thì tôi đã không còn gặp lại anh ta nữa.

-Há??- Trần San San kinh ngạc nhìn Diễm Tâm - Vậy hần ta cũng không có chủ động tới tìm cậu sao?

-Không. - Diễm Tâm thôi không nhìn Diệc Nhiên nữa, quay sang San San miễn cưỡng cười một tiếng.

-Cái loại người gì vậy chứ?! - Trần San San oán giận nói với Diễm Tâm:

-Diễm Tâm, đừng có buồn làm gì, mình đã nói với cậu rồi, cái loại người đó không xứng với cậu đâu, hần chẳng cái gì chứ hả? Cậu thích hần là đã nể mặt hần lắm rồi, anh ta khá lắm, cãi nhau với cậu còn không chủ động đến xin lỗi, hần tưởng mình là tổng tài quân phiệt chắc? Huống hồ cái lão kia còn không được ưu tú như anh của mình, anh, anh nói xem có đúng không hả?

-Khục khục - Trần Diệc Nhiên không chịu được lại đằng hắng thêm hai tiếng, đôi mắt đen láy sâu thẳm kia lại lúng túng nhìn San San, vẻ mặt thống khổ, hận rằng anh không thể “thủ tiêu” được San San.

-Haha - Diễm Tâm cũng cười khan hai tiếng, nhìn vẻ mặt không được tự nhiên của Trần Diệc Nhiên kia thì lòng cô cũng đã cảm thấy dễ chịu hơn một tí, cô kéo tay San San, gật đầu phụ họa:

-Đúng đấy, một người ưu tú như anh của cậu thì làm sao mà chẳng như vậy được nhỉ?!!

-Đúng rồi! - Trần San San lòng đầy căm phẫn gật đầu, không hề biết này giờ chính cô đã “bán đứng” Trần Diệc Nhiên thế nào, còn tiếp tục nói:

-Tốt, cậu đừng buồn nữa, lát nữa mình sẽ bảo anh mình giới thiệu cho cậu vài anh, đảm bảo vừa xuất sắc vừa đáng tin cậy, bất luận cậu chọn ai thì cũng làm cho lão kia tức chết mất thôi!!!

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Tình yêu giấu kín 4

Chương 126: Tình yêu giấu kín 4

-Được - Diễm Tâm rút cuộc cũng cười tươi như hoa, vì cô thấy vẻ mặt Trần Diệc Nhiên như sắp co giật đến nơi rồi.

Cả ba vào nhà hàng, được nhân viên sắp xếp bàn sẵn và dẫn vào, sau đó đưa menu đến cho.

Trần San San vừa đảo mắt qua một lượt thực đơn vừa hỏi Diễm Tâm :

- Diễm Tâm, thích ăn gì thì nhanh chọn đi, cậu không cần khách khí, cứ việc gọi, hôm nay anh Diệc Nhiên mời mà hehe.

Diễm Tâm ghé đầu qua nhìn, vừa nghĩ trong lòng “yên tâm đi, tôi sẽ không khách khí đâu”, vừa lướt mắt nhìn thực đơn và giá cả từng món ăn, điều đó đã làm cho cô vô cùng kinh hãi.

Một cái đĩa nhỏ như vậy, đồ ăn thì một mẩu thế kia, nhưng cái giá phải trả quả thực làm cho cô nghi ngờ phía sau có phải có thêm nhiều chữ số 0 hay không.

- Thật là sượng quá - Trần San San vừa tỏ vẻ biết ơn lại vừa không khách khí gì cả, ngẩng đầu lên nói với phục vụ:

-Tôi muốn cái này, cái này, và cả cái này nữa .

-Tôi muốn cái này..cái này..- Điềm Tâm mở ra cái menu kia, do dự một chút, chọn lấy vài thứ mà bình thường mình thích ăn, cuối cùng nàng thêm một câu : - Cho tôi thêm một phần ô mai kem nữa.

-Được ạ - Nhân viên phục vụ tiếp tục gật đầu.

-Điềm Tâm, mùa đông mà cũng ăn kem sao, không sợ lạnh hả? - Trần San quay sang, tò mò nhìn Điềm Tâm.

Cô quay sang phía San San cười cười không trả lời.

Haha, lạnh cũng đâu có lạnh bằng lòng cô.

Trần Diệc Nhiên đợi cả hai cô chọn món xong mới mở menu ra, cau mày rồi quay sang nhân viên phục vụ nói ;

-Tôi muốn hai cái này, với thêm một phần kem.

-Được ạ, tiên sinh muốn kem khẩu vị gì ạ? - Anh phục vụ vừa ghi chép vừa tươi cười hỏi.

-Ô mai - Trần Diệc Nhiên hết sức bình tĩnh nói với nhân viên phục vụ.

-Vâng ạ. Anh chị có muốn dùng gì nữa không ạ? - Nhân viên phục vụ tiếp tục hỏi.

-Không cần.

-Vậy xin quý khách chờ một lát, đồ ăn sẽ ra ngay ạ. - Phục vụ cười cười rồi quay người đi xuống.

Trên bàn ăn lại yên tĩnh trở lại.

Điềm Tâm quay đầu, nhìn cảnh hồ qua cửa sổ thủy tinh, bầu trời vào đông xanh biếc giống như một mảnh bảo thạch trong suốt, chiếu những tia sáng lên những gợn sóng lăn tăn trên mặt hồ, làm cho người ta cảm thấy trong lòng khoan khoái dễ chịu.

Trần San San nghiêng đầu, nhìn Trần Diệc Nhiên một cách kì quái khó hiểu:

-Anh, tại sao anh cũng gọi kem vậy, lúc trước anh đi cùng với em, không phải là vì không ăn đồ ngọt đấy sao?

-Không tại sao cả - Trần Diệc Nhiên thản nhiên nhìn San San, thuận miệng đáp: - Trong phòng mở lò sưởi to quá, anh cảm thấy hơi nóng.

-Có sao? - Trần San San tỏ vẻ nghi hoặc nhìn anh, sau đó lại quay sang nhìn Điềm Tâm, nhỏ giọng hỏi :

-Điềm Tâm, cậu có cảm thấy nóng không?

-Không nóng. - Điềm Tâm giọng lạnh lạnh đáp.

- Đứng đấy anh, anh à có phải do anh có tuổi nên có phần dễ nổi nóng không?Em thấy ấn đường của anh sắp chuyển sang màu đen rồi đấy, mắt thì thâm quầng, thậm chí cái lúc sáng sớm anh đến dẫn em đi em còn thấy râu ria xồm xoàm nữa, có phải gần đây anh ngủ không được ngon không? - Trần San San tỏ vẻ đồng tình rồi nhìn Diệc Nhiên.

Trần Diệc Nhiên hơi nheo đôi mắt sâu thẳm lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn San San. Cái ánh mắt lạnh lùng ấy trong phút chốc dường như đã làm không khí xung quanh như đông lại.

Trần San San bỗng cảm thấy sau lưng có một luồng áp lực vô hình, khiến cô không tài nào thờ nổi.

Chương 126: Tình yêu giấu kín 5

Chương 127: Tình yêu giấu kín 5

-Anh thế nào thì không biết nhưng mà em học được cách nhìn tướng mạo từ khi nào vậy? - Trần Diệc Nhiên chậm rãi lãnh đạm nói với San San.

-Nói giỡn chơi thôi mà, làm gì căng thế ?

Nói thế nào thì Trần San San và Trần Diệc Nhiên cũng đã quen nhau từ bé, thật sự thì tâm trạng không tốt của người anh trai đang ở trước mặt cô lúc này, cô cũng có thể nhìn ra được, nên lập tức cô không dám mở miệng đùa Diệc Nhiên nữa.

-Thôi, tôi đi nhà vệ sinh một lát nhé! - Diêm Tâm nhận ra không khí đang căng thẳng của hai người kia thì cũng dè dặt lên tiếng.

-Ừ, đi đi - Trần San San gật gật đầu.

Diêm Tâm đứng dậy, tiến về phía người nhân viên phục vụ đang đứng để hỏi toilet ở đâu.

Đôi mắt sâu thẳm của Diệc Nhiên cứ nhìn theo cái bóng của Diêm Tâm đang dần khuất, lúc này anh mới bình tĩnh đứng dậy, nói với San San:

- Anh cũng đi vệ sinh một lát, em cứ ngồi ngắm cảnh đi.

-Hả? - Trần San san tiếp tục gật gật đầu, cô cũng không suy nghĩ gì nhiều mà cứ cúi mặt vào điện thoại.

Diêm Tâm đứng trước tấm gương trong toilet, nhìn mình với vẻ mặt ủ rũ, bất giác cô tự cười với chính mình, nhưng xem ra cái bộ dạng này thật sự trông còn nực cười hơn so với lúc cô khóc.

-Haizz....- Diêm Tâm thở dài một hơi, nhưng rồi cũng không thể nào mà lấy lại tinh thần được: - Được rồi, cứ như vậy đi đã.

Cô quay người đi ra ngoài.

Từ cuối hành lang, Trần Diệc Nhiên chậm rãi tiến về phía cô, Diêm Tâm sững sốt một chút, nhưng cũng ý thức lại được, Trần Diệc Nhiên cũng đi toilet thôi mà. Vì vậy, cô cũng vội cúi đầu chào một cái rồi định cứ như vậy mà lướt qua anh ta cho xong.

Chỉ tiếc là không như mong muốn. Lúc đi ngang qua Diệc Nhiên, hần đột nhiên duỗi cánh tay to và thon dài ra, cố gắng nắm được cổ tay của cô, trầm giọng: “Diêm Tâm”.

-Anh làm gì vậy? - Theo phản xạ tự nhiên cô ngừng đầu,đôi mắt trong veo có chút hoảng sợ, nhìn Trần Diệc Nhiên.

Hắn ta chau mày, nhìn cô mãnh liệt, đôi mắt cuộn cuộn những con sóng lớn, dường như có thể không chút lưu tình mà nuốt sống cô bất cứ lúc nào. Nhưng rồi cuối cùng thì cảm xúc của hắn cũng trở lại bình thường.

Hắn dùng hết sức nắm chặt lấy cổ tay Diêm Tâm, khẽ nói : - Anh xin lỗi.

-Hả? - Diêm Tâm nghĩ ra cả trăm câu mà Diệc Nhiên sắp nói, nhưng cô thật không ngờ, ba chữ kia anh ta cũng biết nói ra sao.

-Đêm Giáng sinh lần đó lẽ ra anh không nên đối xử với em như vậy. - Đôi mắt sâu thẳm của Diệc Nhiên rũ xuống, nhìn thẳng vào đôi mắt cô, tay hắn thì vẫn nắm chặt cô.

Diêm Tâm cảm thấy thật nực cười:

-Lần trước nói tôi ngây thơ là anh, bây giờ đến xin lỗi tôi cũng là anh. Trước đó nói tôi còn nhỏ chính là anh, về sau gạt tôi qua nấu cơm cho cũng là anh. Trần Diệc Nhiên, bộ anh thấy tôi dễ trêu chọc lắm sao??Đúng là tôi nhỏ hơn anh bảy tuổi, nhưng không có nghĩa anh có quyền trêu đùa tôi như vậy, lúc anh thích thì thì thân thiết với tôi, lúc không thích thì anh lại giả bộ bề trên với tôi, nói tôi chỉ là một đứa trẻ, rốt cuộc thì anh muốn cái gì đây??Anh ý tôi thích anh mà có thể tỏ ra kiêu ngạo,muốn làm gì thì làm ư???

-Diêm Tâm...- Trần Diệc Nhiên nhủ đôi lông mi thanh tú,đột ngột dùng sức đẩy cô ngã ra sau bức tường hành lang, một cánh tay chống thẳng vào tường chỗ cạnh đầu của cô, chóp mũi gần kề với chóp mũi cô, nói rõ từng chữ:

-Anh trong mắt em thực sự xấu xa đến vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Tình yêu giấu kín 6

Chương 128: Tình yêu giấu kín 6

-Tôi... - Diễm Tâm nhìn vào đôi mắt sâu thẳm kia, trong ánh mắt hần dường như chứa đựng một chút đau đớn, nhìn hần lúc này còn có cả sự bất lực, sự kìm nén, sự chịu đựng, cũng có cả sự....ÂU YẾM?

Diễm Tâm chớp chớp mắt, Diệc Nhiên nhìn mình âu yếm ư? Hay là cô đang nhìn lầm??

Trần Diệc Nhiên đang mơ màng nhìn cô, đôi mắt cô chứa đầy nỗi oan ức, làn da trắng nõn nà, đôi môi anh đào khẽ cong lên, không biết vì lý do gì nhưng thực sự lúc này hần lại rất muốn biết, cái cảm giác được hôn lên đôi môi đó, nó sẽ như thế nào.

Diễm Tâm như bị Diệc Nhiên giam cầm trong tư thế đó, khí thế có chút giảm sút, cô thấy đôi mắt kia ngày càng mờ hơn, trong lòng cũng đánh trống liên hồi, không phải hần đang tức giận đấy chứ?

-Anh...tức giận ư? - Diễm Tâm hỏi một cách yếu ớt.

-... - Trần Diệc Nhiên hít một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi thở ra, hơi thở ấm áp của hần đều đặn phả vào gương mặt trắng nõn của cô, làm cho cô hơi nhột.

-Anh... - Diễm Tâm cắn nhẹ môi, không hiểu là mình đang ở trong tình huống gì?

Trần Diệc Nhiên cứ như vậy ngắm nhìn Diễm Tâm một hồi lâu, cuối cùng cũng chậm rãi đứng thẳng lên, quay người tiến ra phía đại sảnh.

Diễm Tâm cảm nhận được hơi thở của hần đã tách khỏi mình, bất giác nhìn theo bóng lưng của hần, không biết vì sao cô lại cảm thấy nó có một chút cô đơn.

Cô đơn? Trần Diệc Nhiên ư?

Hai từ này dường như đến bây giờ chưa bao giờ đi với nhau...

Trần San San cảm thấy từ khi hai người này từ toilet trở về thì không khí có chút kì lạ, kiểu như bất luận cô nói gì thì Diễm Tâm và anh trai cũng cùng một bộ dạng không tập trung, thế nhưng dường như ánh mắt của hai người bọn họ lúc nào cũng hướng về nhau.

Cứ như vậy thì thật khó mà chịu đựng đến lúc ra về. Trần San San rút cuộc cũng không thể ngăn nổi tò mò mà hỏi:

-Anh,Diễm, giữa hai người có phải đã xảy ra chuyện gì không?

Diễm Tâm kinh hãi, chợt ngẩng đầu lên nhìn San San : - Không có gì, sao tự nhiên cậu lại hỏi vậy?

-Tôi cảm thấy được mà..Bầu không khí giữa hai người thật có chút kì lạ... - Trần San San suy tư cả buổi, sau cùng nói :

- Nhất là từ khi hai người đi toilet trở về ấy.

-Không có, không có đâu. - Diễm Tâm chột dạ mà đứng lên.

-Có! - Trần San San quả quyết, ánh mắt xinh đẹp của cô nhìn chăm chăm vào Diễm Tâm, khi thấy Diễm Tâm im lặng cúi đầu thì cô mới mở miệng hỏi:

-Diễm Tâm, cậu thành thật khai báo ngay, không phải vừa rồi cậu chạy vào nhà vệ sinh nam đó chứ?

-Hả? - Diễm Tâm ngẩng đầu kinh ngạc nhìn San San.

-Nếu không thì sao cậu phải chột dạ cơ chứ? - Trần San San nhìn Diễm Tâm, phân tích rõ ràng mạch lạc:

-Tôi khẳng định giữa hai người nhất định đã xảy ra chuyện. Nếu như không phải là cậu chạy đến nhà vệ sinh nam thì cũng là anh ấy chạy đến nhà vệ sinh

nữ. Nhưng mà mình thấy anh ấy thông minh như thế, khả năng thứ hai thật khó mà xảy ra, vì vậy nhất định là cậu đã chạy vào nhà vệ sinh nam, cậu nói xem mình phân tích như vậy có đúng hay không hả?

- ... - Diễm Tâm há miệng, tỏ vẻ kinh ngạc nhìn San San, một lúc sau mới yếu ớt nói :
- Tự nhiên tôi thấy cậu nói chuyện thật là lý lẽ, dĩ nhiên tôi không phản bác được rồi...

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 128: Tình yêu thâm kín 7

Chương 129: Tình yêu thâm kín 7

- Mình nói rồi mà - San San tỏ vẻ đắc ý nhìn Diễm Tâm, sau đó lại thò tay vỗ vỗ vai cô an ủi :
- Đừng xấu hổ, đều là người nhà mà, khi còn bé mình cũng hay theo anh ấy vào nhòm toilet đấy thôi.
- “Ách.” - Diễm Tâm vô thức gật đầu, tự nhiên phát hiện, bị hiểu lầm như vậy cũng không tệ lắm, so với việc đi giải thích chuyện giữa cô và Diệc Nhiên thì tốt hơn nhiều.
- Đi thôi - Trần Diệc Nhiên đột nhiên lạnh lùng nói, đôi mắt tối sầm nhìn chằm chằm vào Diễm Tâm, cô thà thừa nhận vào sai toilet cũng không muốn đề cập đến chuyện giữa mình với cô ấy.
- Ừ, được. - San San sờ vào cái bụng no căng của mình, tỏ vẻ rất hài lòng.
- Diễm Tâm cúi đầu, dường như không thể biết được cô đang nghĩ gì.
- Ngày nghỉ đầu tiên cứ vậy mà trôi qua.
- Kì nghỉ đông của Diễm Tâm thực sự cũng không được suôn sẻ là mấy, đặc biệt là từ cái lúc cô đưa cho mẹ xem cái phiếu điểm màu đỏ của mình.
- Mẹ cô cau mày, nhìn điểm trên phiếu thành tích, bà lại ngẩng đầu lên nhìn Tâm Diễm, cô con gái của bà cho tới nay thành tích chưa được tính là tốt nhưng ít ra cũng luôn ở top giữa, thế nhưng nhìn cái phiếu điểm thê thảm trước mặt lúc này, bà cũng phải tự hỏi có phải là mình đang nhìn nhầm không.
- Điểm Tâm à? - Mẹ cô chần chờ rất lâu, rốt cuộc cũng mở miệng hỏi một cách nghi ngờ:
- Cái phiếu điểm này... Thầy giáo có phát sai không vậy con?
- ... Không có. - Diễm Tâm cúi đầu nhỏ giọng đáp.
- Vậy... Trong trường học có người bắt nạt con sao? -Mẹ cô suy tư nhìn cô, bà nghĩ thế nào cũng không ra lí do vì sao, thành tích của con gái bà tại sao lại sa sút như vậy.
- ... Cũng không có. - Diễm Tâm càng thêm chột dạ.
- Hay là... Giáo viên có ác cảm với con? - Mẹ cô tiếp tục nỗ lực đặt ra nhiều giả thuyết khác nhau.
- ... Không phải. - Diễm Tâm có chút cay mũi. Kỳ thật, thà rằng bà mắng cô một trận, hoặc là đánh một trận đòn còn dễ chịu hơn là nhìn thấy bà đau đầu

tìm ra một lí do chính đáng cho cái phiếu điểm tệ hại kia.

- Vậy tại sao... - Mẹ Diễm Tâm quay đầu nhìn thoáng qua bố cô đang ngồi bên cạnh, cảm thấy khó hiểu.

- Là tại con học hành không tốt. - Diễm Tâm cúi đầu, khỏ sở hướng phía mẹ cô mà nói:

- Kì thi lần sau nhất định con sẽ làm thật tốt hơn ạ!

“Haizz...” - Mẹ Diễm Tâm cuối cùng thở dài một hơi, gật đầu nói: “Không sau đâu con, dù sao đó chỉ là một kì thi, không nên nản chí, lần sau cố gắng hơn nữa, được không nào?”

- Vâng ạ. - Diễm Tâm gật đầu lia lịa.

- Con xem, ít nhất trước kia con còn không thể làm được vật lý, kì thi lần này con làm cũng không tệ lắm. - Mẹ cô chỉ vào một con số duy nhất trên phiếu điểm, hướng phía Diễm Tâm an ủi:

- Dù sao thì con cũng được anh Trần dạy kèm nên cũng làm được chút ít đấy. Lúc nào rảnh rồi thì cũng nên mời nó tới ăn bữa cơm. À mà tiền phí học thêm còn không có để đưa cho nó đây.

- Không cần phải vậy đâu mẹ. - Theo phản xạ cô ngẩng đầu, nhìn mẹ mình:

- Anh ấy đã nói là không cần phải đưa học phí cho anh ấy đâu!

- Cái con nhỏ này, mọi người là thân thích, nó đương nhiên sẽ xấu hổ mà không lấy học phí rồi, nhưng mà mời người ta ăn bữa cơm thì nhất định phải cần đấy. - Mẹ Diễm Tâm liếc mắt nhìn cô, nói:

- Cô không nhớ còn ba năm cấp ba hả? Sau này còn nhờ vả người ta nhiều đấy.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Tình yêu giấu kín 8

Chương 130: Tình yêu giấu kín 8

-... - Diễm Tâm bất lực nhìn mẹ, mẹ cô còn không biết đã hơn một tháng cô không đến chỗ Trần Diệc Nhiên học phụ đạo.

- Để mẹ xem, hay là cuối tuần này mời nhà họ dùng bữa đi. - Mẹ Diễm Tâm chú tâm vào điện thoại xem lịch, sau đó mở danh bạ gọi ngay cho bố mẹ Trần Diệc Nhiên.

Cái vụ dùng cơm này, coi chừng không tránh được rồi.

Mặc dù trong lòng Diễm Tâm thật tâm không muốn nhưng chủ nhật này xem ra cô bắt buộc phải nghe theo bố mẹ mời gia đình Trần Diệc Nhiên một bữa rồi.

Trên bàn tiệc thịnh soạn, hai nhà vốn là bạn bè thân thiết, hơn nữa tổ tiên hai nhà cũng có quan hệ rất tốt, bố cô và bố Trần Diệc Nhiên xưng hô anh em thân thiết, cùng uống chén rượu giao bôi. Hai bà mẹ cũng trò chuyện rất vui vẻ, huyền thuyên chuyện túi xách, đồ trang điểm, rồi lại đến cả nôi niêu song

chảo, hai bà nói chuyện như chưa từng bao giờ được nói vậy.

Chỉ có Diễm Tâm và Trần Diệc Nhiên là ngồi yên trên ghế, ngồi nhìn phụ huynh hai bên trò chuyện với “khí thế ngất trời”, tay cầm đĩa khều khều mấy món ăn trước mặt.

Từ khi vào phòng thi suốt buổi Diệc Nhiên cứ nhìn chăm chăm vào Diễm Tâm, có đôi lần hần định bắt chuyện với cô nhưng rồi lại thôi, cũng vì Diễm Tâm khéo léo mà né tránh.

Chỉ có điều trên bàn tiệc thì không thể nào tránh khỏi việc mời rượu nhau, Diễm Tâm bị bố mẹ kéo đến trước mặt Trần Diệc Nhiên, cô trơ mắt nhìn khi mẹ cô cứ cười và khen lấy khen để Diệc Nhiên rằng anh anh tuấn đẹp trai, tiền đồ rộng mở. Không còn cách nào cô cũng giả bộ cười mỉm, bình tĩnh đến bên bàn chỗ Diệc Nhiên. vẫn với cái khí chất bình tĩnh khoan thai ấy, Diễm Tâm nâng chén rượu lên, tay áo bị kéo lên một chút để lộ bàn tay thon dài trắng nõn của cô.

Diễm Tâm vẫn cảm thấy bố của cô có chút nghiêm khắc. Lúc nhỏ có lần cô đã đến văn phòng của ông, và cô đã bắt gặp cảnh tượng ông đang khiển trách cấp dưới của mình với khuôn mặt lạnh tanh, người cấp dưới kia tuy là nam nhưng khi bị bố cô quở mắng thì cũng thiếu chút nữa mà khóc lên.

Nhưng lúc này, Trần Diệc Nhiên mặc dù là đang đứng bên cạnh bố cô nhưng khí chất của hần hoàn toàn không bị thua kém chút nào. Thậm chí nhìn cái phong thái ung dung điềm tĩnh kia, dường như cô cảm thấy giữa hần và bố cô giống như cùng vai vế vậy.

-Diễm Tâm, Diễm Tâm, mẹ nói gì không nghe hả? - Mẹ cô khẽ huých tay cô một cái, sau đó nhìn cô nói:

-Nhanh mời anh ly rượu đi con!

-... - Diễm Tâm cố gắng lấy lại tinh thần, nhìn Trần Diệc Nhiên đang đứng trước mặt mà miễn cưỡng nở nụ cười, nâng ly rượu về phía hần, lí nhí nói:

- Anh Diệc Nhiên, sau này còn nhờ anh giúp đỡ nhiều, thật là ngại quá.

Trần Diệc Nhiên hàm ý nhìn cô, chỉ khẽ gật đầu một cái, cầm ly rượu ra hiệu rồi nhẹ nhàng nhấp một ít.

Diễm Tâm rầu rĩ cầm ly rượu quay về chỗ, nhớ lại ánh mắt lúc nãy của Diệc Nhiên. Tuy chỉ là một ánh mắt lơ đãng nhưng cũng đủ làm tim cô đập nhanh hơn.

“Ting ting” - Điện thoại của cô reo lên.

Diễm Tâm nhìn vào điện thoại, chỉ thấy trên màn hình hiện lên một tin nhắn mới, từ Trần Diệc Nhiên.

“Theo anh ra ngoài một lát“.

Trên màn hình chỉ vọn vẹn hiện lên sáu chữ, Diễm Tâm nhìn quanh, trong lòng bắt đầu bồn chồn.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngốc Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Tình yêu giấu kín 9

Chương 131: Tình yêu giấu kín 9

Trên màn hình chỉ hiện lên vòn vẹn sáu chữ, Điem Tâm nhìn quanh, trong lòng bồn chồn, cô chợt ngẩng đầu lên, liếc nhìn Trần Diệc Nhiên đang ngồi đối diện, hần chỉ mỉm cười, quay ra nói câu gì đó với mẹ của hần rồi sau đó liền đứng dậy đi ra.

Bầu không khí trong căn phòng vẫn thế, không ai để ý việc Diệc Nhiên đột nhiên ra ngoài, Điem Tâm lúc này tim vẫn không ngừng đập thình thịch, cô liếc nhìn xem lại tin nhắn, suy đi nghĩ lại một hồi thì cô cũng cắn răng, quay sang mẹ mình nói:

- Con đi vệ sinh một lát.

- Toilet ở bên kia kia - Mẹ cô chỉ về phía cái ghế dài, hóa ra người ta có phòng vệ sinh riêng.

- Cái kia...mà thôi con nghĩ con nên ra ngoài xem có thứ gì đó uống không. - Điem Tâm liền đổi giọng, nghĩ đại ra một lý do, sau đó thừa lúc mẹ cô còn chưa kịp nói gì mà vội vàng lúng túng chạy ra ngoài.

Trần Diệc Nhiên đang đứng ở một bồn hoa lớn trước cổng chính khách sạn, bên cạnh mấy cái đèn đường.

Điem Tâm nhìn khuôn mặt Diệc Nhiên đang bị ánh sáng vàng ấm áp mờ ảo của mấy cột đèn đường phả vào, làm cho nó thêm trở nên hoàn mỹ, hần đứng yên ở đó, đôi mắt đẹp dễ kia đang hướng về phía cô, nhìn cô rất chăm chú, dường như trong đôi mắt ấy thỉnh thoảng lại ánh lên những tia sáng rực rỡ.

Điem Tâm cứ đứng ngẩn ngơ như vậy ở cửa khách sạn, nhìn sang bên kia thấy hần đang vẫy vẫy tay. Trong thoáng chốc, cô đột nhiên khao khát được chìm đắm trong cạm bẫy của Diệc Nhiên, mãi mãi không muốn thoát ra.

Cô do dự, rốt cuộc vẫn chậm rãi bước về phía hần.

Khi đã đứng trước mặt Trần Diệc Nhiên, cô ngẩng mặt lên, im lặng nhìn hần.

-Điem Tâm... - Cô cảm thấy giọng nói của hần sao mà êm quá.

- Em vẫn còn giận anh sao? - Giọng của hần vẫn ấm áp như vậy, giống như ngọn gió xuân thảng ba nhẹ nhàng thổi qua, trong lúc không chú ý mà xuyên qua mặt hồ, để lại những gợn sóng lăn tăn.

Không biết tại sao lúc đó trong lòng cô mọi uất ức trong cô đều biến mất. Hần hỏi cô câu đó, là vì quan tâm cô sao?

-Điem Tâm?? - Trần Diệc Nhiên hơi cúi đầu, duỗi tay ra nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô.

-Ừ. - Điem Tâm gật đầu nói, mắt nhìn vào cổ tay của mình: - Vẫn còn giận.

Trần Diệc Nhiên im lặng một hồi lâu.

Điem Tâm nhìn Diệc Nhiên, trong ánh mắt của hần có chút bất lực, nhưng cũng có chút âu yếm. Không hiểu tại sao Điem Tâm lại cảm thấy cách Trần Diệc Nhiên đối xử với cô, dường như có chút gì đó không đồng nhất.

- Di nói thành tích cuối kì của em lần này rất sa sút... - Trần Diệc Nhiên trầm mặc một hồi lâu rồi chậm rãi cất giọng:

- Là do...anh sao?

-... - Điem Tâm trừng mắt nhìn hần, cô tưởng hần sẽ nói thứ gì khác chứ, không ngờ lại nói về chuyện học hành:

- Không phải là vì anh, chẳng qua lần này là do tôi không tập trung tí thôi.

- Thật vậy sao? - Trần Diệc Nhiên hỏi, giọng xa xăm.

Điem Tâm cắn chặt môi, cúi đầu, không muốn trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Tình yêu giấu kín 10

Chương 132: Tình yêu giấu kín 10

Trần Diệc Nhiên nhẹ nhàng thở dài một hơi, nói với Diễm Tâm:

-Diễm Tâm, học tập là trên hết, em cứ như vậy làm sao có thể thi đại học đây?

Diễm Tâm liền ngẩng đầu lên, cô khẽ nhăn mặt, nghiêng chặt hàm răng nói:

-Anh gọi tôi ra đây là để giáo huấn tôi về việc học hành sao?

-Diễm Tâm - Trần Diệc Nhiên gọi tên cô lần nữa, giọng điệu nghiêm túc:

-Anh chỉ muốn tốt cho em thôi, nhiệm vụ chính của em bây giờ là học tập, nhưng mà thành tích cuối kì lần này của em thật làm anh thất vọng quá.

Diễm Tâm nghe hẳn nói mà mũi cay cay, lấy tay đẩy hẳn ra:

-Anh là gì của tôi, anh có tư cách gì mà nói với tôi những lời như vậy chứ? Đến bố mẹ tôi còn chưa thất vọng thì anh làm sao phải thất vọng, anh có đặt kì vọng ở tôi sao? Trần Diệc Nhiên, tôi đã không đụng chạm gì tới anh nhưng sao anh phải cứ đụng chạm tới tôi vậy?

-Diễm Tâm - Trần Diệc Nhiên đưa tay ra toan nắm lấy bờ vai của cô thì lại bị cô đẩy ra.

Diễm Tâm đột nhiên nhảy lên trên bồn hoa, chỉ ngón tay mảnh khảnh vào Trần Diệc Nhiên mà nói :

-Trần Diệc Nhiên, từ nay về sau tôi không muốn nói chuyện với anh nữa, nếu mà anh còn tìm gặp tôi thì tôi sẽ nguyên rủa anh cả đời! Anh đúng là tên lưu manh, khốn nạn!!!

Cô nói xong liền nhảy xuống, vẫn tự nhiên bước đi, để Trần Diệc Nhiên đứng đó mà lòng ngổn ngang.

Diễm Tâm trở lại phòng ăn, mẹ cô đang hăng say nói chuyện với mẹ Diệc Nhiên, thấy cô đi vào liền vẫy vẫy tay ra hiệu cho cô đến, nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô mà kéo về phía mẹ của Diệc Nhiên nói:

-Diễm Tâm à, mẹ và cô Trần vừa thương lượng với nhau, kì nghỉ đông này mỗi tối mẹ sẽ cho con đến chỗ anh Diệc Nhiên để phụ đạo vật lý, tiện thể để nó dạy lại chương trình cấp hai cho con luôn, mau qua cảm ơn cô Trần đi!

-Mẹ!?! - Diễm Tâm lắc đầu nguây nguây, cô vừa mắng hẳn là đồ lưu manh, bây giờ lại cho cô học phụ đạo chỗ hẳn, mẹ cô rốt cuộc có cho cô sống không đây?

-Úi dào, cảm ơn gì - Mẹ Diệc Nhiên cười nhẹ nhàng nhìn Diễm Tâm, đưa tay xoa xoa đầu cô nói:

-Diễm Tâm thật sự là một đứa lanh lợi đáng yêu, tôi trước giờ đều rất muốn có một đứa con gái như nó.

-Chị có một cậu con trai ưu tú như thế, vậy có muốn tìm cho nó một cô vợ tốt không? - Mẹ Diễm Tâm bụm miệng cười.

-Cần phải nói sao, vậy phiền cô chăm sóc nó tốt nhé, nếu biết một đứa tốt như vậy thì tôi đã sớm giới thiệu cho thằng nhà tôi rồi - Mẹ Diệc Nhiên cũng vui vẻ trả lời.

Diễm Tâm đứng bên cạnh, vừa nghe hai bà bàn bạc việc đưa cô đi phụ đạo chỗ Trần Diệc Nhiên vừa thảo luận việc tìm vợ cho hẳn mà trong lòng cảm thấy thêm buồn bực, sớm biết như vậy thì cô đừng đến cho rồi.

Một lát sau thì Trần Diệc Nhiên cũng quay lại, vẻ mặt thoát nhìn trông có vẻ không được tốt cho lắm.

Mẹ của Diễm Tâm đề cập lại việc lúc nãy với Diệc Nhiên, Diễm Tâm trong vô thức lại ngẩng đầu lên nhìn về phía hẳn, phát hiện đôi mắt sâu thẳm của anh ta đang nhìn cô, cô cũng không ngại ngần mà nhìn lại.

Ánh mắt của hai người gặp nhau trong không trung, Trần Diệc Nhiên chột nhếch môi, nở một nụ cười quý quái với cô, sau đó nói trầm giọng nói:

-Được ạ, cháu nhất định sẽ dạy bảo cô ấy thật tốt.

Diễm Tâm cảm thấy tương lai của mình sắp sụp đổ đến nơi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: Hối hận vẫn còn kịp 1

Chương 133: Hối hận vẫn còn kịp 1

Ngay hôm sau cái tối dùng cơm cùng gia đình Trần Diệc Nhiên thì gia đình Diễm Tâm cũng quay trở về thành phố N. Thời gian trôi nhanh quá, thoáng chốc đã hết năm, những lúc như thế này cả nhà rất háo hức được quay về đó, nơi cả nhà cô coi như là ngôi nhà thứ hai của mình.

Diễm Tâm ở nhà một mình, nhìn đồng hồ báo thức đã sáu rưỡi, vậy là cô chỉ còn ba mươi phút để đến chỗ Trần Diệc Nhiên học phụ đạo.

Trong lòng cô có chút buồn bực.

Đây không phải là Trần Diệc Nhiên chủ động tìm tới cô mà chính tay mẹ cô đã đẩy cô xuống hố sâu.

Cô thực sự không muốn đến nhà Trần Diệc Nhiên một chút nào.

Rõ ràng cô thích người ta, thổ lộ trước mặt người ta như thế nhưng rồi vẫn bị cự tuyệt, cho dù Diễm Tâm đã chín chắn hơn, dũng cảm hơn thì cô cũng chỉ là một cô gái bé nhỏ, bị cự tuyệt nhiều lần nên hẳn cũng bị nhụt chí phần nào.

Diễm Tâm nằm ườn ẹo trên ghế salon, đang mơ màng thì đột nhiên có tiếng gõ cửa.

- Ai đấy ạ? - Diễm Tâm xoay mình trượt người khỏi ghế, đi tới phía cửa hỏi lớn.

- Là anh đây - Ngoài cửa có giọng trầm thấp lạnh lùng đáp lại.

Diễm Tâm bắt gặp khuôn người, cái giọng này... là Trần Diệc Nhiên.

Người cô thích đang đứng sau cánh cửa có cách vài bước chân, nhưng mà anh ta lại không thích cô.

Cô cắn răng, không muốn mở cửa.

- Diễm Tâm, mở cửa. - Trần Diệc Nhiên đứng ngoài cửa, mãi mà không thấy có người ra mở cửa thì không nhịn được, lại khề gọi lần nữa.

- Không muốn ra. - Diễm Tâm cắn chặt răng, quay người đi vào trong nhà.

Trần Diệc Nhiên đứng ngoài cửa, nghe tiếng bước chân của cô ngày càng xa thì khề nhú mày:

- Có thật không chịu mở cửa không? - Trần Diệc Nhiên giọng trầm trầm

- Tôi không mở đấy, anh làm gì tôi?

- Anh nói mở cửa ngay, hối hận giờ còn kịp - Trần Diệc Nhiên nhếch môi, mắt lóe lên nguy hiểm.

Đáng tiếc Diễm Tâm bên kia cánh cửa, không được nhìn thấy vẻ mặt kia của hắn.

- Không ra không ra cũng không mở đấy! - Diễm Tâm nghe Trần Diệc Nhiên uy hiếp thì cũng làm mặt cau có hét về phía cửa.

Cô chỉ kịp nghe “két” một tiếng, trong nháy mắt cánh cửa đã mở ra. Vẫn là khuôn mặt cau có ấy, cô trơ mắt nhìn gương mặt tuần tú của Diệc Nhiên đang cười thần nhiên, tay cầm chìa khóa hươ hươ trước mặt cô.

- Anh...anh...tại sao anh lại có chìa khóa nhà tôi?? - Diễm Tâm sững sốt trong ba giây, yếu ớt nhìn Diệc Nhiên hỏi.

- Em có chìa khóa nào thì anh cũng có chìa khóa đấy, em ở đâu thì anh cũng được ở đấy.

Trần Diệc Nhiên cong miệng cười, chậm rãi tao nhã đi vào trong nhà, đút chìa khóa vào trong túi áo.

Diễm Tâm vô thức trượt lùi mấy bước, đôi mắt trong veo chăm chú nhìn Diệc Nhiên đang tiếp tục đi về phía cô. Cô hoảng sợ lắp bắp nói:

- Anh...anh muốn gì?

- Không phải lúc này anh đã nói “Mở cửa ngay, giờ hối hận còn kịp” rồi sao? - Diệc Nhiên đến trước mặt Diễm Tâm, cúi xuống ghé sát vào tai cô :

- Đáng tiếc là em đã không nghe lời...

Chương 133: Hồi hận vẫn còn kịp 2

Chương 134: Hồi hận vẫn còn kịp 2

- Vậy anh muốn thế nào? - Diễm Tâm ngẩng đầu lên, giả bộ mạnh mẽ nhìn hấn.

- Em có muốn biết trước giờ anh đối đãi như thế nào với những đứa trẻ không nghe lời không? - Trần Diệc Nhiên cong môi cười thân thiện, đôi mắt sâu thẳm nhìn Diễm Tâm, nghe giọng có chút nguy hiểm, chậm rãi hỏi cô.

Diễm Tâm nuốt nước miếng, chân bước lùi về sau, chỉ tiếc đằng sau đã là góc tường rồi, cô hoàn toàn không thể lùi thêm được nữa rồi.

- Tôi không phải là trẻ con! - Diễm Tâm nhấn mạnh với Diệc Nhiên bằng giọng yếu ớt.

Không biết tại sao lúc này cô cảm thấy ánh mắt Trần Diệc Nhiên nhìn cô giống như chim ưng đang săn mồi vậy.

- Thật vậy sao? Nếu em không phải trẻ con thì em đã không nổi giận, cũng không vì hờn dỗi mà không đến học phụ đạo, lại càng không vì biết anh đang ở ngoài mà không mở cửa.

Trần Diệc Nhiên chậm rãi nói từng chữ một, giọng lạnh lùng cứ như một thanh kiếm được nhúng trong băng vậy, không khí xung quanh cũng vì vậy mà ngay lập tức như đông cứng lại.

Diễm Tâm hoảng hốt, cô đã từng thấy bộ dạng không vui của Diệc Nhiên, cũng đã quen với vẻ dửng dưng thường thấy của hấn, cả cái điệu bộ nghiêm túc nữa. Nhưng rõ ràng dáng vẻ của hấn trước mặt cô lúc này, cả cái thần thái lạnh lùng kia thì thật sự cô chưa bao giờ thấy qua.

- Anh... - Diễm Tâm chưa kịp mở miệng nói điều gì thì đã cảm thấy một bàn tay rắn chắc túm lấy eo của cô, sau đó cả người cô dường như đã nằm úp lên đùi của Diệc Nhiên.

Trong nháy mắt Diễm Tâm cảm giác đã bị một bàn tay mạnh bạo mà đánh vào mông của cô.

Cả người cô cứng đờ.

Trần Diệc Nhiên không chút khách khí mà dùng tay đánh vào mông cô vài lần nữa.

- Anh...anh - Diễm Tâm nghiêng đầu, trơ mắt ngạc nhiên nhìn Diệc Nhiên đang dường như đang cười nhạo cô, tim cô lúc này thỉnh thoảng giống như cả trăm ngàn con thú đang chạy qua vậy.

Tại sao vậy...

Tại sao người cô thích lại làm khổ cô như thế? Hấn không thích cô nhưng lại trêu chọc cô, hấn nghiêm khắc dạy dỗ để cô học tốt lên, tất cả những thứ đó cô có thể nhận nhin, nhưng vừa rồi hấn đã làm gì vậy? Để cô nằm ngang trên đùi, sau đó còn không khách khí mà đánh vào mông cô đấy ư?

Trong trí nhớ của Diễm Tâm thì từ lúc cô sáu tuổi, bố cô đã không còn đánh vào mông cô như vậy nữa.

Diễm Tâm nghĩ vậy, không khỏi tủi thân mà bật khóc thật to.

Thấy Diễm Tâm khóc như vậy thì Diệc Nhiên cũng hơi sợ. Bây giờ vốn là mùa đông, mặc đồ cũng tương đối dày, có đánh vài cái cũng không đau. Và lại hấn cũng chỉ muốn dọa Diễm Tâm một tí, ra tay cũng không mạnh, không ngờ lại làm cô khóc lên như thế.

Trần Diệc Nhiên đưa tay túm lấy đôi vai của Diễm Tâm, đỡ cô dậy, cho ngồi lên đùi của mình, quay sang nhìn cô chăm chú.

Trên gương mặt trắng nõn của cô, từng dòng nước mắt óng ánh tuôn rơi, chớp mũi cũng vì khóc mà đỏ ửng lên, trông giống như đóa hoa lê trong mưa vậy.

Thân thể Trần Diệc Nhiên bỗng mềm nhũn ra, hấn nhẹ nhàng một tay ôm lấy bả vai của Diễm Tâm, một tay vỗ vỗ nhẹ sau lưng cô, dịu dàng nói:

-Được rồi, đừng khóc nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Hối hận vẫn còn kịp 3

Chương 135: Hối hận vẫn còn kịp 3

Điền Tâm thấy hần đột nhiên lại dịu dàng như vậy, cô bỗng cảm thấy tủi thân, thút tha thút thít nói với Trần Diệc Nhiên:

-Hức..hức...anh bảo tôi nghe lời thì tôi nghe lời, anh bảo tôi đừng khóc, tôi sẽ không khóc, tôi làm gì còn sĩ diện đâu cơ chứ? hức..hức..

-Được được, vậy em tiếp tục khóc thêm lát nữa đi. - Trần Diệc Nhiên đành nhìn cô, tràn đầy âu yếm

-Anh dựa vào cái gì mà muốn tôi khóc thì tôi khóc chứ? - Điền Tâm thò tay lau nước mắt, nhếch miệng nói với hần.

Trần Diệc Nhiên đành túm lấy đôi vai Điền Tâm, kéo vào mà ôm chặt trong lòng mình, một tay vỗ về nhẹ nhàng vào lưng cô.

Điền Tâm cảm thấy trong đầu cô bỗng “oàng” một tiếng, như nổ tung vậy.

Sau đó cô không còn suy nghĩ được bất kì thứ gì nữa.

Giương mặt của cô đang áp vào ngực của Diệc Nhiên, cảm thấy thật vững chắc, tiếng tim đập mạnh từng nhịp. Cô còn cảm nhận được hơi thở dễ chịu của hần đang phả ra, một cánh tay của hần vừa ôm cô, cánh tay kia thỉnh thoảng vỗ vỗ nhẹ sau lưng, như là đang an ủi cô vậy.

Mặt Điền Tâm đang bắt đầu đỏ ửng lên.

Đây có được tính là cái ôm đầu tiên của cô và Diệc Nhiên không nhỉ?

Cô cứ như vậy mà nằm trong lòng Diệc Nhiên, không nỡ động dậy. Cô cứ tưởng tượng nếu lỡ mà động dậy một chút thì Diệc Nhiên sẽ buông cô ra.

Hai người bọn họ cứ như thế một lúc lâu, mãi một lúc sau, Trần Diệc Nhiên khẽ nói trên đầu cô :

-Điền Tâm, đừng khóc nữa nhé?

Điền Tâm cứ chúi đầu vào ngực hần, trầm mặc không nói gì.

Trần Diệc Nhiên vịn lấy đôi vai Điền Tâm, kéo cô ngồi thẳng lên, đôi mắt đen láy sâu thẳm quan sát khuôn mặt của cô. Đôi mắt của cô có hơi đỏ nhưng không còn rơi giọt nước mắt nào nữa, chỉ còn đôi môi nhỏ nhắn đỏ thắm kia vẫn cong lên, giống như còn nhiều uất ức chưa được nói ra.

“Haizz..” - Trần Diệc Nhiên thở một hơi dài, đưa bàn tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô, trầm giọng nói :

-Nghe lời có phải tốt hơn không, anh chỉ mới đánh có hai cái, có nhất định phải làm bộ dạng thảm thương như thế này không?

-Tại ai cơ chứ? - Điền Tâm chép miệng, làm rơi vài viên Kim Đâu Đâu xuống đất:

-Anh lúc nào cũng trừng mắt với em hết, rất ít khi đối tốt với em, bình thường anh hung dữ với em, em đều nhịn cho qua. Nhưng hôm nay anh lại còn ra tay đánh em, còn đánh vào mông nữa chứ!!

-Đánh đau không? - Trần Diệc Nhiên nhẹ giọng hỏi, ngay cả hần còn không nhận ra có lúc mình lại dịu dàng như thế.

-Ừ, đau lắm - Điền Tâm gật gật đầu tủi thân, sau đó còn đưa tay chỉ vào tim của mình nói:

-Nhưng là đau ở đây cơ...Trần Diệc Nhiên, rõ ràng anh không thích em, nhưng tại sao anh vẫn có thể xem như không có gì mà cứ gặp em, trò chuyện vui đùa với em như thế? Anh có biết không, anh cứ như vậy sẽ khiến em hiểu lầm đấy, giống như cho em tia hi vọng rồi lại đập tắt nó, cứ như vậy thì em thật sự rất là đau khổ anh à...

Trần Diệc Nhiên nhẹ nhàng ôm cô, cứ thế yên lặng nghe cô nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Hối hận vẫn còn kịp 4

Chương 136: Hối hận vẫn còn kịp 4

Trần Diệc Nhiên nhẹ nhàng ôm cô, cứ thế yên lặng nghe cô nói, cuối cùng chỉ thở dài một tiếng.

“Cho dù trong mắt anh em ngốc ngếch thế nào thì em nhất định cũng không từ bỏ theo đuổi anh, chỉ cần anh đáp lại em một tí thôi cũng được...” - Điện thoại Diêm Tâm chợt đổ chuông, phá vỡ không khí trầm lặng trong phòng.

Diêm Tâm lập tức lấy lại tinh thần, lúc này cô mới phát hiện, cái tư thế cô đang ngồi trên đùi của Diệc Nhiên có chút mờ ám, vì vậy cô vội vàng bò xuống, vọt tới trước bàn đọc sách cầm lấy điện thoại di động, nhìn một chút, là Tô Việt gọi đến.

Do dự một chút, cô nhấn nút trả lời.

-Này, Diêm Tâm đó hả? - Đầu dây bên kia vang lên giọng nói hiền hòa, có chút khàn trương của Tô Việt vang lên.

-Ừ, mình đây, gọi cho mình có việc gì không? - Diêm Tâm thò tay lau nước mắt, cố gắng làm cho giọng của mình bình thường nhất có thể.

-Tại vì cũng được nghỉ học rồi cho nên là lớp mình tổ chức hoạt động, ý định ngày mai dạo chơi ở vườn bách thú ngoại thành đấy. Cô chủ nhiệm bảo mình thống kê danh sách. Diêm Tâm, cậu đi không? Tô Việt hỏi cô, giọng chờ mong.

-Ngày mai, vườn bách thú hả? - Diêm Tâm ngẩng đầu nhìn lịch:

-Ngày mai là thứ năm mà, không phải mấy cái hoạt động như thế này thường tổ chức vào chủ nhật hả?

-Đó là vì lúc trước vẫn còn đang đi học, mọi người chỉ rảnh chủ nhật, nhưng bây giờ được nghỉ rồi, chủ nhật hay không chủ nhật đều được mà. Với lại, chủ nhật vườn bách thú tương đối đông người, nếu ngày mai đi thì có lẽ sẽ đỡ phiền toái hơn.

-A, được. Vậy cho mình đăng kí một vé. - Diêm Tâm gật gật đầu, nghĩ thầm, dù sao được nghỉ đông ở nhà cũng chán, chi bằng ra ngoài giải sầu vậy:

-Thế ngày mai tập hợp ở đâu?

-Sáng mai tám giờ ở nhà ga phía nam nhé. - Tô Việt không khỏi phấn khích.

-Nhà ga? Không phải đi vườn bách thú sao? - Diêm Tâm vẻ mặt đầy khó hiểu.

-Đúng vậy, nhưng mà vườn bách thú ở thành phố N cơ, hiếm khi được nghỉ, cứ đi đi. Đi đường bộ một chút cũng không sao đâu, nhớ mang theo nước đấy. - Tô Việt dặn dò Diêm Tâm rồi cúp máy.

-Phải đến thành phố N hả? - Diêm Tâm cầm điện thoại, tự hỏi nhỏ. Nếu đi thành phố N, ngày mai lúc về chắc cũng khá trễ rồi, như vậy đoán chừng không cần phải phụ đạo rồi, haha, thật là quá tốt!

Diêm Tâm tươi cười trở về phòng khách.

Trần Diệc Nhiên ngồi trên ghế salon, thấy Diêm Tâm quay lại thì thuận miệng hỏi : - Ai thế?

-Tô Việt. - Diêm Tâm đáp.

-Tô Việt? - Trần Diệc Nhiên khẽ nhún mày:

- Nếu anh nhớ không lầm thì có phải cái cậu mà trong lễ kỉ niệm một trăm năm thành lập trường đứng cùng em trên đài hợp xướng không?

-Đúng vậy, chính là cái người đứng biểu diễn với em trên đài đó! - Diêm Tâm cho rằng Diệc Nhiên chưa nghe tên này bao giờ thì cũng nhiệt tình giải thích.

-A...Cậu ta tìm em có việc gì à? - Trần Diệc Nhiên gật gật đầu tình bơ, giống như không có gì để hỏi vậy.

-Ừ, không hẳn là tìm em, là do lớp em ngày mai đi thành phố N để dạo chơi ở vườn bách thú ngoại thành.

Điềm Tâm vừa nghĩ tới việc ngày mai có thể ra ngoài chơi, tâm tình bỗng vui vẻ hẳn lên, giọng nói cũng không kìm chế được sự thích thú.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136: Hối hận vẫn còn kịp.

Chương 137: Hối hận vẫn còn kịp.

-Đi chơi ở thành phố N sao? - Trần Diệc Nhiên nheo mắt, trầm giọng:

-Ý em là, ngày mai sẽ không phụ đạo hả?

“Á” - Điềm Tâm lúc này mới phát hiện hình như mình vui mừng hơi quá thì phải.

Cô vội vàng kìm chế bớt sự hào hứng của mình rồi nhỏ giọng nói:

-Sao lại vậy được? Đi vườn bách thú có tốn bao nhiêu thời gian đâu, buổi chiều về ngay ấy mà. Dù sao ngày mai anh cũng phải đi làm mà, không phải buổi tối mới phụ đạo hả?

-Vậy sao? - Trần Diệc Nhiên gật gật, thật ra thì thành phố N cách đây cũng không xa, lái xe cùng lắm cũng chỉ hai giờ đồng hồ, lái nhanh thì cũng chỉ khoảng một tiếng đã đến. Thế nhưng không biết vì lý do gì, trong lòng của hắn không khỏi có chút lo sợ. Đại khái bởi vì hắn nghe chính miệng cô kêu cái tên “Tô Việt”, điều đó khiến cho hắn nhớ lại cái lúc hai người đó đứng trên khán đài, vừa trẻ trung vừa có chút ngại ngùng mà biểu diễn cùng nhau.

Lúc đó, Trần Diệc Nhiên nhận ra trong ánh mắt của cậu thiếu niên đó hiện lên vẻ yêu thương và coi trọng cô ấy.

Chà nhẽ, cái người tên Tô Việt kia, có phải đang thích Điềm Tâm không?

Khi Trần Diệc Nhiên vẫn còn trầm ngâm với những câu hỏi trong đầu thì Điềm Tâm lại vui sướng mà đi chuẩn bị cho chuyến du lịch vào ngày mai.

-Nhanh trở lại học. - Trần Diệc Nhiên thấy Điềm Tâm vui vẻ như chú chim sơn ca mà đôi mắt tối sầm lại, cái cảm giác không rõ ràng ấy lại dường như ngày một rõ ràng.

-A..

Điềm Tâm lập tức cau có, cụp đầu đi về phía Diệc Nhiên mà ngồi bên cạnh hắn, lật sách giáo khoa ra.

Trần Diệc Nhiên thấy Điềm Tâm có vẻ bất lực lại nghĩ đến vẻ mặt vui mừng vừa mới ban nãy của cô, trong đầu hắn hồi tưởng lại trước kia. Không biết từ khi nào cái vẻ mặt phản kích ấy, cái điệu bộ tôn sùng ấy, cả đôi mắt long lanh của cô ấy đều đã khắc sâu vào trong lòng hắn.

-Anh sao vậy? - Điềm Tâm thấy Diệc Nhiên ngồi bên cạnh mà không phản ứng gì thì thò tay đẩy một cái, vẻ mặt khó hiểu hỏi.

-Không có gì. - Trần Diệc Nhiên lấy lại tinh thần, cúi đầu nhìn thoáng qua vẻ mặt đầy nghi hoặc của Điềm Tâm, đôi mắt sâu thẳm rủ xuống, ngón tay thon dài cầm lấy chiếc bút bi của cô trên máy tính, vô thức ghi ra giấy một công thức.

Thế nhưng trong đầu hắn lúc này chỉ nghĩ về một vấn đề: “ Chẳng lẽ cậu ta thực sự thích Điềm Tâm sao?”

Cậu ta nhỏ hơn mình bảy tuổi, vẫn còn chưa lên cấp ba, thậm chí còn chưa trưởng thành, giống như cô gái nhỏ đang ở trước mặt hắn lúc này vậy.

Thật là quá...buồn cười.

Trần Diệc Nhiên liền loại bỏ ý nghĩ đó, đây không phải là phong cách của hắn.

-Cái dạng đề như thế này, suy nghĩ cái là ra, em phải nhớ kĩ cái công thức này nhé, sau này sẽ vận dụng nhiều đấy, biết không?

Trần Diệc Nhiên cầm cây bút bị gõ gõ nhẹ vào cuốn vở trước ở trước mặt Diễm Tâm, trong giọng không biểu lộ chút cảm xúc.

-A, em biết rồi. - Diễm Tâm gật gật đầu, quả thực mấy tháng này được phụ đạo ở chỗ Trần Diệc Nhiên thì thành tích môn vật lí của cô đã có chút khởi sắc. Đại khái vì được học với người mình thích cũng là một lợi thế. Vì vậy từ hôm nay cô sẽ đặc biệt chăm chú nghe giảng, cũng vì ở trong phiếu thành tích của cô, chỉ có vật lí là môn học có điểm thấp.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: Anh đến rồi, không phải sợ 1

Chương 138: Anh đến rồi, không phải sợ 1

Sau khi buổi học phụ đạo kết thúc, Trần Diệc Nhiên thu dọn một số đồ đạc rồi mặc áo khoác, định rời đi.

Diễm Tâm do dự một lát rồi cũng đứng dậy tiễn hắn xuống lầu dưới. Hai người cứ một trước một sau trầm mặc mà đi xuống một đoạn cầu thang.

Lúc đến được hành lang, Trần Diệc Nhiên đột nhiên xoay người lại, đứng cách Diễm Tâm ba bậc thang, dừng dừng nói:

-Ngày mai khi từ thành phố N trở về thì nhớ gọi cho anh, tiếp tục buổi học.

-Vâng. - Diễm Tâm gật đầu, nhưng trong lòng thầm nghĩ, haha, chờ đến khi tôi trở về thì cũng không còn thời gian để mà học nữa đâu.

-Anh đi đây. - Trần Diệc Nhiên nghe Diễm Tâm trả lời vậy thì cũng quay người đi ra hành lang.

Diễm Tâm đứng đầu hành lang, nhìn bóng lưng của hắn dần biến mất mới quay người đi lên lầu.

Sáng hôm sau đúng tám giờ thì Diễm Tâm đã đứng đợi ở nhà ga.

Tô Việt đã đứng ở cửa nam chờ cô, thấy Diễm Tâm đi về phía mình thì vẫy vẫy tay.

-Tô Việt! - Diễm Tâm vội vàng chạy đến trước mặt cậu, nhìn quanh rồi hỏi, về mặt khó hiểu:

-Ừa, mấy người lớp mình đâu cả rồi?

-Bọn họ đang đợi ở trong.

Tô Việt thuận tay cầm lấy cái ba lô và máy ảnh từ tay Diễm Tâm, một tay cầm đồ giúp, tay kia kéo Diễm Tâm đến phòng đợi.

-Đúng rồi, Diễm Tâm, điện thoại Thẩm Tâm mình không gọi được, cậu có biết cậu ấy đi đâu không?

-Thẩm Tâm hả? Cậu ấy vừa lên máy bay bay đến Hải Nam tìm bố mẹ rồi, có lẽ lúc này cả nhà cậu ấy đang nghỉ mát ở đấy. Nghe nói bố mẹ cậu ta đang định định cư ở đó luôn thì phải. - Diễm Tâm cười cười thuận miệng nói với Tô Việt.

-Không ngờ bố mẹ cậu ấy lãng mạn như vậy... - Tô Việt gật gật đầu:

- Nhìn họ có vẻ tình cảm lắm.

-Đúng vậy nhĩ,hai người từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, đúng là thanh mai trúc mã. Nghe nói lúc hai người vô tư đòi ra ở riêng với nhau thì mẹ cậu ấy mới có lớp sáu thôi đấy, như thế mới được gọi là yêu sớm chứ nhĩ. - Điền Tâm gật gù nói với Tô Việt.

Vậy mới nói đầu thai cũng là một nghệ thuật, bố mẹ Thẩm Tâm thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, sau đó chuyển lên đất liền cũng sống cùng nhau, có điều yêu sớm như vậy thật không thuận lẽ thường, người ngoài nhìn vào lại không hay.

Cũng may là từ lúc sinh ra, Thẩm Tâm không có ai là thanh mai trúc mã. Bằng không thì Điền Tâm cũng vì ngưỡng mộ bọn họ mà chết mất.

-Thế thì đúng là yêu sớm quá rồi nhĩ. - Tô Việt gật đầu, dịu dàng nhìn Điền Tâm.

Trong phòng đợi, trong đám học sinh đang đợi xe nhìn thấy Tô Việt đi cùng Điền Tâm thì có vài đứa nam sinh huyết sáo, ranh mãnh nói:

-Tô Việt, dẫn bà nhà đến đây à?

-Đừng nói lung tung. - gương mặt Tô Việt đỏ lên, nhìn nam sinh kia thấp giọng nói.

Điền Tâm cũng có chút xấu hổ, từ cái hôm kỉ niệm một trăm năm thành lập trường, cả lớp luôn trêu chọc cô và Tô Việt. Ngay cả giáo viên chủ nhiệm đến dạy, đôi lúc cũng cố ý gọi Tô Việt trả lời trước, sau đó lại tiếp tục gọi Điền Tâm, khiến cho cả lớp lại được dịp rì rào.

-Cũng có sao đâu, dù sao cậu cũng chưa có bạn gái, Điền Tâm cũng chưa có bạn trai. Hai cậu sao không thử hẹn hò nhau một lần? - Một nam sinh khác cười hì hì nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Anh đến rồi, không phải sợ 2

Chương 139: Anh đến rồi, không phải sợ 2

-Hẹn hò đi, hẹn hò đi. - Lập tức cả đám nam sinh bắt đầu reo lên phụ họa.

Điền Tâm đỏ mặt liếc nhìn bọn họ rồi chạy nhanh đến đám nữ sinh bên kia. Đến nơi thì cô lại tiếp tục bị bọn con gái trêu chọc. Mãi đến lúc xếp hàng điểm danh thì họ mới bắt đầu dỗi mà tha cho cô.

Từ thành phố Z đi xe đến thành phố N có lẽ cũng đã hết năm mươi phút, đến thành phố N xong lại tốn thêm chừng một giờ đồng hồ nữa để đến vườn bách thú. Đợi đến khi bọn hắn kiểm xong toàn bộ vé để vào vườn bách thú thì cũng đã hơn mười một giờ trưa.

Nói là hoạt động tập thể của lớp nhưng vừa vào vườn bách thú thì cả bọn đã tản ra từng nhóm đi xem các loại chim thú. Trong một lát đã không thấy bóng dáng cả bọn đâu.

-Bọn nó trốn đâu nhanh nhĩ. - Điền Tâm nhỏ giọng nói.

-Chắc là bọn nó thích động vật lắm. - Tô Việt cười cười đưa chai nước trong tay cho Điền Tâm, hỏi:

-Bây giờ cậu muốn xem cái gì trước?

- Ừm...gấu trúc nhé? - Diễm Tâm suy tư một chút rồi nói.

- Gấu trúc cách xa đây lắm. Bây giờ cũng trưa rồi, hay là tìm chỗ nào ăn com đã rồi đi ngắm cảnh sau? - Tô Việt nhìn đồng hồ rồi nói với Diễm Tâm.

- Ừ, vậy cũng được. - Diễm Tâm gật đầu. Dù sao cô cũng là dân mù đường, Tô Việt hình như cũng biết rõ nơi này lắm, cứ đi theo cậu ta vậy.

Quyết định như vậy, Tô Việt liền dẫn Diễm Tâm đi về phía nhà hàng. Trên đường đi qua mấy viện bảo tàng động vật, cậu ta đều thuộc như lòng bàn tay mà giới thiệu với Diễm Tâm.

- Cậu có vẻ rất quen thuộc với vườn bách thú này nhỉ. - Diễm Tâm vừa nghe Tô Việt giảng giải vừa không hiểu, đến cái đường mòn nhỏ vừa quẹo trái cậu ta cũng biết, đối với tập tính của các động vật thì đều rõ như lòng bàn tay. Thật là làm cho người ta nghi ngờ mà tự hỏi cái vườn bách thú này có phải là nhà cậu ta hay không.

- Haha, đúng vậy.

Tô Việt gật đầu một cái nói:

- Khi còn bé nhà mình ở thành phố N, cuối tuần nào bố mẹ cũng dẫn mình đến đây chơi. Về sau vì trường trung học ở thành phố N chất lượng không được tốt như thành phố Z nên hai ông bà đưa mình đến thành phố Z học.

- Vậy cậu không phải người thành phố Z hả?

- Ừ, bình thường lúc mình học ở thành phố Z, đợi đến lúc nghỉ đông và nghỉ hè sẽ quay về thành phố N. Năm nay vì bố mẹ mình bận đi công tác ở thành phố Z nên chưa về đây được. - Tô Việt cười cười, giải thích với Diễm Tâm.

- Vậy, cậu sống một mình ở thành phố Z không sợ sao? - Diễm Tâm nghĩ mặc dù bố mẹ cô cũng thường vắng nhà đi công tác, nhưng mà dù gì cô cũng là người thành phố Z, cũng có bạn bè người thân ở đây nên không có vấn đề gì hết.

- Không sao cả, dù gì học tập cũng là trên hết mà. - Tô Việt cười dịu dàng, ngẩng đầu nhìn nhà hàng trước mặt:

- Vào đây ăn đi, đồ ăn ở đây khá ngon đấy.

- Được. - Diễm Tâm gật đầu, theo Tô Việt đi vào.

Bởi vì đã có Tô Việt dẫn đường nên Diễm Tâm cảm thấy buổi chiều tham quan vườn bách thú diễn ra khá là suôn sẻ. Cô phát hiện ngày thường Tô Việt điềm tĩnh ít nói, nhưng khi cậu kể những câu chuyện thú vị về động vật thì mặt mày rất hớn hờ, đáng vẻ tự tin nhanh nhẹn. Quả thật rất làm cô nghi ngờ đây có phải con người mà mỗi ngày chỉ biết nói câu “Buổi sáng tốt lành” hay không.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Anh đến rồi, không phải sợ 3

Chương 140: Anh đến rồi, không phải sợ 3

Mấy đứa trong lớp cứ như vậy mà tản ra bốn phía đi dạo trong vườn bách thú. Mặc dù đang là mùa đông, thời tiết khá lạnh nhưng may trời lại không có

gió, lại nắng đẹp. Ánh nắng ấm áp chiếu vào cơ thể, lại được nhìn ngắm những bé động vật đáng yêu, Diễm Tâm cảm thấy tâm trạng bỗng trở nên tốt hơn hẳn.

Tô Việt đứng lặng bên Diễm Tâm, mãi cho gần đến lúc gần tập hợp thì cậu ta mới cất tiếng gọi Diễm Tâm.

-Hả? - Diễm Tâm xoay người lại nhìn Tô Việt. Cậu ta mặc một chiếc áo khoác vàng nhạt, quần jean màu xanh thẫm. Trong ánh nắng ấm áp buổi chiều, những đường vân xung quanh khăn quàng cổ của cậu ta chiếu ra một quang sáng nhàn nhạt, trên gương mặt tuấn tú của cậu có chút gì đó hồi hộp.

-Sao vậy? - Diễm Tâm nhìn Tô Việt đang đứng đó, nghi ngờ hỏi.

-Diễm Tâm..

Tô Việt chần chờ một chút, dường như đang lấy hết sức can đảm, cất giọng trầm ấm êm tai nói với Diễm Tâm:

-Cậu có đồng ý làm bạn gái mình không?

-Minh... - Diễm Tâm nhìn Tô Việt, không biết trả lời sao cho đúng.

-Minh thật sự rất thích cậu, Diễm Tâm.

Tô Việt ánh mắt rất nghiêm túc nhìn Diễm Tâm, chậm rãi nói với cô:

-Ngay từ lần đầu gặp cậu, mình đã thích cậu rồi. Từ đó, mọi nhất cử nhất động của cậu đều làm mình để tâm. Trong biển người mênh mông, mình vẫn có thể thấy được hình dáng của cậu. Mình không biết cái gì ở cậu lại thu hút mình đến vậy. Mỗi khi nhìn thấy cậu, tâm trạng mình trở nên vui vẻ hơn, nó cũng khiến cho mình cảm thấy mỗi ngày trôi qua ở thành phố Z đều là một ngày tốt đẹp.

Diễm Tâm lặng yên nghe Tô Việt nói, không nói nên lời. Tô Việt đối với cô ra sao, cô đều hiểu rõ, bởi vì cô đối với Trần Diệc Nhiên cũng y như vậy. Nhưng trong lòng cô bây giờ chỉ có hình bóng một người, cho nên cô không thể nào đáp lại tình cảm của Tô Việt được.

-Vậy, làm bạn gái mình nhé? - Tô Việt giọng trầm ấm lặp lại lần nữa.

-Chuyện đó...Tô Việt, mình xin lỗi, lần trước chưa kịp nói với cậu. Quả thật...quả thật mình đã thích một người khác...

Diễm Tâm lấp bắp, lí nhí nói với Tô Việt. Cô có cảm giác giống như mình đã phạm phải trọng tội mà bất giác cúi đầu xuống.

Tô Việt nhìn Diễm Tâm đứng trước mặt mình, cúi đầu giống như một đứa trẻ bị phạm lỗi, trong lòng mặc dù đau đớn từng con nhưng vẫn cười an ủi cô :

-Không sao đâu, vậy ra cậu đã có bạn trai rồi...

-Không phải vậy, mình thích người đó nhưng người đó lại không thích mình. - Diễm Tâm khó khăn mở miệng nói.

-À, vậy thì có nghĩa, mình vẫn còn cơ hội đúng không? - Tô Việt nhìn cô cười cười, trêu ghẹo nói.

-Minh... - Diễm Tâm ngạc nhiên, hình như cậu ta đã hiểu nhầm ý cô.

-Minh giận đấy, không có gì đâu, vậy coi như cậu đã từ chối mình rồi. Chúng ta vẫn làm bạn tốt như cũ nhé, được không?

Tô Việt bước đến bên Diễm Tâm, thò tay vỗ vỗ vào vai cô nói:

-Đi thôi, đến giờ tập hợp rồi, đừng để mọi người chờ lâu.

-Ừ. - Diễm Tâm ngỡ ngàng gật đầu, theo Tô Việt ra khỏi vườn bách thú.

Trong lòng cô khổ sở, Tô Việt là một người rất tốt, cô sợ sau khi bị từ chối thì cậu ấy sẽ nổi giận mà không muốn làm bạn với cô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Anh đến rồi, không phải sợ 4

Chương 141: Anh đến rồi, không phải sợ 4

Trong lòng cô khổ sở, Tô Việt quả thực là một người rất tốt, cô sợ sau khi bị từ chối, cậu ấy đâm ra nổi giận và không muốn làm bạn với cô nữa. Thật tâm từ đáy lòng, cô không hề muốn mất đi một người bạn tốt như Tô Việt.

Điềm Tâm vừa suy nghĩ vừa chầm chậm đi theo sau Tô Việt. Đột nhiên cô dừng lại, chẳng lẽ... Trần Diệc Nhiên đối với cô cũng như vậy sao?

Có lẽ trong lòng Trần Diệc Nhiên đã có người hắt hủi, cho nên mới không muốn chấp nhận cô. Nhưng mà tại vì hắt coi cô là em gái, là một người bạn cho nên hắt không muốn đánh mất.

Điềm Tâm đột nhiên cảm thấy, chuyện tình cảm giống như một vòng tuần hoàn không có lối thoát vậy. Người cô thích lại không thích cô, còn người thích cô thì cô lại không thích.

- Cậu sao vậy, Điềm Tâm? - Tô Việt đang đi về phía trước thì bỗng xoay người lại, ngăn người nhìn Điềm Tâm

- Không có gì. Tự nhiên lại nghĩ đến một số chuyện.

Điềm Tâm nhìn Tô Việt cười cười, lập tức bước nhanh theo kịp cậu.

“Cho dù trong mắt anh em ngốc ngếch thế nào thì em nhất định cũng không từ bỏ theo đuổi anh, chỉ cần anh đáp lại em một tí thôi cũng được, chỉ cần một nụ cười, một cái gật đầu thôi, em cũng sẽ chào đón...” - Tiếng chuông điện thoại của Điềm Tâm vang lên, Tô Việt đưa túi xách đang cầm trên tay đưa cho Điềm Tâm. Nhìn bộ dạng luống cuống lật tung túi xách của cô mà cậu không nhịn được cười.

Điềm Tâm cầm điện thoại lùi về sau, nhìn cái tên không ngừng nhấp nháy trên màn hình, bỗng cô ngẩn cả người.

Là Trần Diệc Nhiên gọi đến.

Cô vừa mới nghĩ đến hắt mà hắt đã gọi đến, đây có phải là thần giao cách cảm không?

- Điềm Tâm, nghe đi kia. - Tô Việt thấy Điềm Tâm sững sờ cầm điện thoại, đành thúc giục cô.

- A... - Điềm Tâm lấy lại tinh thần, vội vàng nhún nhún trả lời.

- Này, Điềm Tâm - Đầu dây bên kia vang lên giọng nói trầm thấp lạnh lùng của Diệc Nhiên.

- Á, anh Diệc Nhiên? - Điềm Tâm yếu ớt lên tiếng.

- Bây giờ đã bốn rưỡi rồi đấy, bao giờ mới về đến thành phố Z?

Trần Diệc Nhiên ngồi trong văn phòng rộng rãi, một tay cầm điện thoại, tay kia cầm bút liên tục ghi chép, rành mạch từng chữ một mà hỏi Điềm Tâm.

- A... Việc đó... thật ra... e hèm... em đang trên xe về thành phố Z rồi, haha, trên xe rồi... - Điềm Tâm lúng túng bùm lấy điện thoại, nhỏ giọng mà báo cáo với Diệc Nhiên.

- Khi nào mới đến nơi? - Trần Diệc Nhiên ngẩng đầu liếc nhìn đồng hồ treo trên tường, bốn giờ ba mươi phút. Nếu như bọn họ đang ngồi trên xe thì khoảng năm rưỡi là có thể đã đến thành phố Z. Còn nếu mà đi xe hơi thì cỡ sáu rưỡi cũng đã về đến. Bất kể thế nào thì Điềm Tâm nhất định sẽ về trước lúc buổi học phụ đạo bắt đầu.

- Haha, cái đó... Tâm trạng Điềm Tâm căng thẳng : - Dù sao thì chắc cũng có thể đến được thành phố Z trước bảy giờ đấy!

- Chắc cũng có thể? - Trần Diệc Nhiên hơi nhún nhún, giọng điệu nghi ngờ.

- À, tại vì là em đang trên xe từ vườn bách thú đến nhà ga đúng không. Với lại hôm nay là ngày thường, người ta phải làm việc, lát nữa lại đúng lúc tan ca,

trên đường có thể hơi đông. Vì vậy khi nào đến được thành phố Z thì còn phải chờ xem có mua vé được không đã...haha...haha...

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Anh đến rồi, không phải sợ 5

Chương 142: Anh đến rồi, không phải sợ 5

Bên kia điện thoại, Trần Diệc Nhiên lại nhủ mày:

- “Còn phải chờ xem có mua vé được không” ư? Em đừng nói với anh nếu không mua được vé trở về thì lại tiếp tục đi chơi đấy nhé?

- Việc đó...cũng có thể là thế...

Điềm Tâm không khỏi xấu hổ. Sau khi đến được thành phố N thì cả bọn liền kéo nhau vào vườn bách thú, đến lúc trở về thì do một số người muốn đi về trước, một số lại muốn lưu lại thành phố N chơi vài ngày nên không phải tất cả mọi người đều mua vé cùng nhau. Chỉ có một nhóm thân nhau hẹn tập hợp ở cửa ra vào vườn bách thú, sau đó cùng đến nhà ga mua vé trở về thành phố Z.

Trần Diệc Nhiên trầm mặc một lát, sau đó lạnh lùng nói:

- Tùy em, nếu về không kịp thì không cần đến cũng được.

Hắn nói xong liền lập tức cúp máy, đôi mắt âm u nhìn chòng tào liệu đang chất đống trước mặt, đột nhiên cảm thấy bức dọc. Mấy hôm nay hắn làm thêm giờ, hủy hết các chuyến công tác cũng vì cái gì chứ?

Điềm Tâm nhìn màn hình điện thoại biểu thị “Trò chuyện đã chấm dứt”, có chút run sợ. Trần Diệc Nhiên...đang nổi giận sao?

Cũng đúng, cái việc học phụ đạo này dù gì cũng là mẹ cô nhờ vả Trần Diệc Nhiên, hắn chưa hẳn là can tâm tình nguyện, vậy mà cô chỉ lo ăn chơi bên ngoài, không chuyên tâm học hành, cho dù là ai đi chăng nữa thì cũng phải nổi giận thôi.

- Sao vậy Diễm Tâm? - Tô Việt thấy Diễm Tâm ừ ừ sau khi nhận điện thoại thì buột miệng hỏi:

- Người nhà gọi điện hỏi lúc nào về hả?

- Ừ, cứ xem là vậy đi... - Diễm Tâm có chút nhụt chí mà nhét điện thoại trở lại vào trong ba lô, trong đầu trầm nghĩ, Trần Diệc Nhiên vốn đã không chào đón mình, đột nhiên này không chừng lại càng ghét mình cũng nên...

- Chúng ta nhanh lên đi, đừng để người nhà lo lắng. - Tô Việt nhận lại ba lô của Diễm Tâm, nhanh chóng đi về phía cổng vườn bách thú.

Ra khỏi cửa vườn bách thú, sau khi cùng mấy người nữa tập hợp lại thì cả bọn nhanh chóng đón taxi đến nhà ga.

Mới chi lên taxi được một lúc, quả nhiên đúng như Diễm Tâm đã nói, đã đến giờ tan ca.

Trung tâm thành phố N đông nghịt, ngựa xe như nước, từng chiếc xe cá nhân, xe taxi cứ nối đuôi nhau từng hàng dài tít tắp. Trên đường cứ mười thước thì lại có một cái đèn đỏ, khiến cho bọn cô ngồi trên taxi mà cứ như một con rùa đen lè lè mà chậm chạp vậy, một lúc mới đi được một bước, một lúc lại thêm bước nữa, cuối cùng thì cũng bất động tại chỗ.

- Xảy ra chuyện gì thế? - Diễm Tâm nghi hoặc đưa mắt thăm dò phía trước.

Một lát sau mới có tin tức truyền đến, thì ra phía trước có hai chiếc xe cá nhân đụng nhau, hai chủ xe cứ đứng giữa đường mà cãi nhau, làm ách tắc cả một con đường lớn.

Một lát sau taxi mới có thể chậm chậm tiến về phía trước, đi một chút lại ngừng, một chút lại ngừng. Lúc bọn cô đến nhà ga thì cũng đã tám giờ tối.

Lên xe đến thành phố Z ít nhất cũng phải tám rưỡi.

Tô Việt và Diễm Tâm cùng với mấy người nữa chạy vội đi mua vé, sau đó lại chạy như bay đến phòng đợi, vừa kịp lúc kiểm vé.

Sắp đến lượt Diễm Tâm kiểm phiếu thì đột nhiên cô hô lên một tiếng:

- Ôi! Mình để quên máy ảnh ở chỗ mua bánh mì mất rồi!

Tô Việt vừa kiểm vé vừa nói với Diễm Tâm:

-Nhanh lên mình đứng đây chờ cậu.

-Không được, cậu nhanh lên xe giữ chỗ cho mình, nhân tiện giữ giúp mình cái ba lô. - Diễm Tâm đưa túi của mình cho Tô Việt, sau đó liền chạy tới tiệm bánh mì lúc nấy.

Đợi đến lúc cô đã lấy được máy ảnh, chạy về kiểm phiếu thì mới buồn rầu phát hiện, xe đã đi mất rồi..

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Anh đến rồi, không phải sợ 6

Chương 143: Anh đến rồi, không phải sợ 6

Điều làm Diễm Tâm khổ sở hơn chính là điện thoại và ví tiền của cô đều bỏ trong túi mà Tô Việt lại mang đi mất rồi. Sớm biết như vậy thì cô đã mang túi theo mà đi tìm máy ảnh rồi.

Diễm Tâm uể oải, thò tay trong túi, bên trong còn một ít tiền lẻ, hai mươi tệ tiền giấy cộng thêm ít tiền xu, tổng cộng lại cũng không đến một trăm đồng, tính ra thuê phòng ngủ lại cũng không đủ...Huống chi đây là chuyến xe cuối về thành phố Z, nếu cô muốn trở về thì ít nhất cũng phải đi chuyến sớm nhất sáng hôm sau.

A a a! Thật là muốn chết mà!!

Diễm Tâm thần thờ ngồi trên ghế đợi, nghiêm túc tự hỏi bản thân nên làm gì bây giờ.

Cô chợt nhớ ra có thể gọi nhờ điện thoại trong siêu thị nhỏ gần đó, cô giờ ngón tay ra đếm, mấy số điện thoại mà cô có thể nhớ rõ ràng rành mạch, chỉ có bốn số. Lần lượt là bố mẹ cô, tiếp đến là Thẩm Tâm, và cả Trần Diệc Nhiên nữa.

Suy nghĩ một chút, Diễm Tâm quyết định gọi cho bố mẹ cô trước, lúc trước bố mẹ cô không phải đã nói có chuyến công tác ở thành phố N hay sao, vậy chắc bố mẹ cô có lẫn lộn ở đây một buổi tối cũng không sao.

Nghĩ vậy, Diễm Tâm liền quay số.

-Mẹ, con đây, Diễm Tâm đây!

-Diễm Tâm? Sao lại dùng số cố định gọi cho mẹ thế?

Diễm Tâm nghe giọng nói quen thuộc của mẹ mình vang lên ở đầu dây bên kia.

-Mẹ, mẹ đang ở đâu? - Diễm Tâm đầy hi vọng hỏi.

-Bảo bối ngoan, mẹ với bố đang xếp hàng đăng kí ở sân bay Trùng Khánh, có chuyện gì nói mau.

-Mẹ, con đang ở thành phố N, trên người không có tiền về xe, không có tiền nghỉ lại, mẹ... - Diễm Tâm vừa nói mấy câu thì điện thoại bên kia đột nhiên cúp máy.

-Sao vậy? - Bố Diễm Tâm hạ tờ báo đang đọc xuống, nhìn mẹ Diễm Tâm hỏi.

-Là mấy bạn lừa đảo. - Mẹ Diễm Tâm cất điện thoại, điềm nhiên như không có chuyện gì, dương dương đắc ý nói với bố Diễm Tâm:

-Vừa nghe đã há mồm liên tục gọi mẹ mẹ, sau đó còn kêu trên người không có tiền, vừa nghe nó xin tiền thì em cúp máy luôn. Đầu năm nay chỗ nào cũng có lừa đảo cả, Diễm Tâm nhà mình bây giờ còn đang bận học ở nhà Diệc Nhiên rồi làm sao có thể ở thành phố N được chứ?

-À...- Bố Diễm Tâm gật gật đầu suy nghĩ, không yên tâm lại tiếp tục hỏi:

-Thế em nghe giọng thế nào, có phải Diễm Tâm không đấy?

-Giọng thì nghe cũng giống đấy, nhưng không phải gần đây có phần mềm giả giọng sao? Hơn nữa, không phải chúng ta không biết, Diễm Tâm suốt ngày kè kè cái điện thoại, làm sao có thể dùng điện thoại cố định gọi cho em chứ, vừa nhìn cái dãy số kia thì em đã có cảm giác là lừa đảo rồi. - Mẹ Diễm

Tâm chắc chắn nói.

-Ừ. - Bố Diễm Tâm rút cuộc cũng yên lòng, ngẩng đầu thoáng nhìn lên cửa máy bay, nhắc nhở bà:

-Nhanh lên máy bay thôi em.

-Ừ. - Mẹ Diễm Tâm gật đầu, kéo hành lý đi theo ông.

Diễm Tâm tròn mắt há hốc mồm mà nhìn mình trong điện thoại, trong loa truyền vẫn nghe được tiếng tút tút kết thúc cuộc gọi, cô thực sự không thể tin được tại sao mẹ ruột của cô lại không chút lưu tình mà đập máy như thế.

Cô lại vội vàng quay số thêm lần nữa thì đã “Người dùng đã tắt máy”.

Diễm Tâm buồn rầu cúp máy, đoán chừng bố mẹ cô đã lên máy bay rồi, Thẩm Tâm thì lúc này đang ở Hải Nam, có gọi cũng không giúp được gì. Vậy chỉ còn cách gọi cho Trần Diệc Nhiên thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Anh đến rồi, không phải sợ 7

Chương 144: Anh đến rồi, không phải sợ 7

Thế nhưng lúc chiều, Trần Diệc Nhiên hình như đã giận cô rồi. Bây giờ gọi cho hắn thì có ích lợi gì, hắn đâu có nghĩa vụ đến giúp cô.

Diễm Tâm suy nghĩ một chút, sau cùng vẫn quyết định vẫn không gọi hắn.

Diễm Tâm ôm máy ảnh, trở lại phòng đợi, tìm cái ghế tùy ý nào mà ngồi xuống. Chắc cô chỉ còn nước ngồi đây cả đêm, đợi đến sáng mai lại mua vé về thành phố Z thôi.

Diễm Tâm nhìn quanh phòng đợi một lượt, tuy rằng cũng đã khá khuya nhưng vẫn còn rất nhiều người đang đợi xe như cô. Dù sao thành phố N cũng là đô thị, những hành khách đi từ đây đến mọi nẻo đều tụ họp lại đợi xe ở đây. Người thì bấm điện thoại, người thì ăn uống, người thì nói chuyện phiếm, tốp năm tốp ba cũng đủ làm náo nhiệt cả phòng. Nhìn lại bản thân một mình lẻ loi, cô đơn lẻ bóng thì Diễm Tâm liền cảm thấy lạnh lẽo đến lạ.

Bởi vì không có điện thoại, cũng không biết chơi gì nên cô chỉ có thể nhìn xem các chuyến xe hiển thị trên màn hình LCD, thỉnh thoảng lại liếc nhìn đồng hồ, ao ước giá như kim đồng hồ chạy thật nhanh để trời nhanh sáng thì thật tốt biết mấy.

Cứ như vậy một lát thì cũng thấy nhàm chán, đầu Diễm Tâm dần gục xuống thiếp đi lúc nào không hay.

Diễm Tâm mơ màng, cảm giác được bên mình chốc chốc có người ngồi xuống, một lát sau rồi đi, rồi lại có người nữa ngồi xuống.

Cô cứ thiếp đi như vậy một lát thì đột nhiên rung mình một cái. Dù sao bây giờ cũng là mùa đông, tuy rằng trong phòng đợi cũng khá ấm nhưng thiếp đi như vậy mà không có gì che chắn trên người thì cũng dễ bị lạnh.

Cô dụi mắt, ngẩng đầu liếc nhìn đồng hồ treo trên tường, bây giờ mới một giờ đêm. Bao giờ mới kết thúc một ngày xui xẻo như thế này đây?

-Cô bé, chỗ này có người ngồi không? - Bên cạnh Diễm Tâm đột nhiên văng lên giọng nói già nua.

Diễm Tâm ngoảnh đầu nhìn lại, chỉ thấy một bác gái lớn tuổi đang nhìn mình cười.

-Không...không có ai ạ.- Diễm Tâm liền xê dịch sang một bên nhường chỗ cho bác gái kia ngồi xuống.

Bác gái ngồi xuống, cười híp mắt, liền bắt chuyện với Diễm Tâm, nói những câu chuyện vô thưởng vô phạt, kiểu “Cháu bao nhiêu tuổi, đi từ đâu đến đâu, sao lại ở đây một mình giờ này, người nhà đâu rồi, không lo lắng cho cháu sao”.

Diễm Tâm lúc đầu cứ hồn nhiên trò chuyện với bác gái đó, nhưng được một lúc thì cô đột nhiên phát hiện, đêm đã khuya, người cũng đã vãn đi nhiều, chỗ ngồi trống khắp nơi, tại sao không ngồi mà lại đến ngồi cạnh mình như vậy. Với lại gần đây cô thường nghe tin tức thấy báo hay có bọn buôn người gì gì đó, Diễm Tâm bỗng rất hồi hộp, cứ thế tiếp tục trò chuyện với bà ấy. Lúc bà ta hỏi cô tên gì thì cô chỉ bảo cứ gọi cô là Thẩm, nói rằng bố mẹ cô nghĩ đặt tên như vậy có lẽ thủ tục sẽ đỡ phiền phức hơn. Bác gái liền cười lớn, khen bố mẹ cô thật thông minh.

Điễm Tâm không biết phải nói gì nên cũng đành giả bộ cười cười.

Trò chuyện thêm một lát thì bác gái đột nhiên nói:

-Cô bé, ta muốn đi vệ sinh một lát, nhưng mà ta đi đứng không được thuận tiện, cháu có thể đỡ ta một lát không?

Điễm Tâm nhìn thoáng về phía nhà vệ sinh, thấy bên kia có hai người đàn ông, vẻ mặt hung dữ, thoạt nhìn trông có vẻ không phải là người tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 144: Anh đến rồi, không phải sợ 8

Chương 145: Anh đến rồi, không phải sợ 8

Đó không phải...là bọn buôn người đấy chứ? Có khi nào cô dìu bác gái này đi vệ sinh mà bị chúng bắt đi luôn không?

Điễm Tâm gắng nuốt nước miếng, sau đó nhìn bác gái nói:

-Việc đó...thật ngại quá...cháu đang đợi bạn ạ, nhớ lát nữa cậu ấy đến mà không thấy cháu lại khổ...

-Không phải vừa nãy cháu nói là không mang điện thoại, một mình đợi xe ở đây sao? - Bác gái híп mắt cười nhìn Điễm Tâm mà phán bác lại.

Điễm Tâm liền ấп ứng đứng dậy, hối hận trách bản thân tại sao lúc nãy lại nói ra nhiều như vậy.

-Ai dà, có phải cháu lo lắng rằng ta là bọn buôn người không? - Bác gái kia tiếp tục cười híп mắt nhìn Điễm Tâm hỏi.

-Không đâu...ta và cháu đều là phận đàn bà con gái..., không có việc gì đâu, không cần phải sợ, ta sẽ không làm hại cháu đâu!

Điễm Tâm cảm giác như mình sắp khóc đến nơi, mắt liếc về phía kia. Cô phát hiện hai gã đàn ông vừa ngồi cạnh toilet hút thuốc lúc nãy đang chậm rãi đi về hướng cô. Trong lòng cô lập tức reo lên tiếng còi báo động mãnh liệt.

- Bé Thắm, làm sao vậy? - Cái gã đàn ông có sẹo trên mặt lớn giọng hỏi bác gái ngồi bên Điễm Tâm lúc nãy.

-Ôi, không sao. Em con ngồi đây đã lâu, chân cũng rã rồi rồi, nó nói muốn đi vệ sinh nhưng mà không đứng lên nổi.

Bác gái kia nhìn gã cười cười, túm lấy cánh tay Điễm Tâm không buông.

-Ai là em của hấn? Tôi không biết hấn! - Điễm Tâm lập tức giãy giụa, cô vừa cố gắng đẩy tay bà ta ra vừa lớn tiếng hét lên.

-Ai dà, cháu à, nghe lời đừng cẩu kinh nữa. Lần trước là anh con không đứng, nó không nên lấy đồ của con, không phải nó xin lỗi con rồi sao? Đừng bướng nữa! - Bà ta tiếp tục bộ dạng cười híп mắt đó, ra bộ khuyên bảo Điễm Tâm.

Mấy hành khách đang đợi xe chưa ngồi bên kia sảnh, nghe tiếng la lớn cũng nhìn sang. Tại vì trước đó còn thấy Điễm Tâm nói chuyện vui vẻ với bác gái đó liền cho rằng cô chỉ đang cẩu kinh với người nhà thôi.

Nét mặt bác gái kia bỗng hoảng hốt, vội vàng túm lấy cánh tay Điễm Tâm mà nói vọng sang:

-Cháu ngoan à, đừng giận nữa. Nó giỡn thôi, đừng để ý!

-Giúp tôi với, gọi 110, tôi không biết bọn họ!! - Điễm Tâm cố tinh táo, hướng về phía mấy hành khách kia mà lập lại lần nữa. Cô biết nếu lúc này mà nổi giận hoặc khóc rống lên thì thế nào người ta cũng sẽ nghĩ cô là người thân của bọn người đó.

Cách đó không xa có mấy hành khách cũng cảm thấy có gì đó không đúng, có một chú thân hình to lớn đứng dậy, đi về phía bọn cô, lớn tiếng nói:

-Xảy ra chuyện gì vậy?Cháu nói ai muốn mang cháu đi?

-Anh bạn, nó là em gái tôi, nó chỉ đang giận thôi. - Hai gã đàn ông kia lập tức quay sang nói với ông chú kia.

Bác gái bên cạnh cũng phụ họa :- Đúng thế, đúng thế, nó tên là Thẩm.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Anh đến rồi, không phải sợ 9

Chương 146: Anh đến rồi, không phải sợ 9

Bác gái bên cạnh cũng phụ họa nói:

-Đúng thế đúng thế, nó tên là Thẩm, năm nay mười sáu tuổi, hai ngày trước đâm ra cãi nhau với anh nó. Hôm nay lại tự mình đến vườn bách thú ở thành phố N chơi, chúng tôi vất vả lắm mới tìm được nó!!

-Thật sao? - Ông chú kia nghi ngờ quay sang nhìn Diễm Tâm.

-Nói dối! Cháu là Diễm Tâm, không phải tên Thẩm!! - Diễm Tâm quay sang bà ta hét to một tiếng, tiếp tục nói:

-Cháu cũng không một mình đến thành phố này, trong máy ảnh của cháu còn có ảnh chụp chung với các bạn của cháu!!

-Việc đó... - Bác gái kia liền ngăn cả người, hai gã đàn ông kia cũng liếc mắt nhìn nhau. Vừa phát hiện đội tuần tra bảo an đang phía bên kia đi tới thì giả bộ cười trừ:

-Thật ngại quá...Tôi nhận lầm người...Bên kia, chúng ta qua tìm xem sao...

Vừa dứt lời thì cả ba bọn họ mặt mày tái mét bỏ chạy.

Sợi dây cung kéo căng trong lòng Diễm Tâm rốt cuộc cũng buông lỏng xuống, cô lập tức ngồi thụp trên ghế, nhìn ông chú đang đứng trước mặt mình, không kìm chế được bèn khóc toáng lên:

-Huhu...Chú ơi, cháu cảm ơn chú...Nếu không có chú thì chắc cháu đã bị chúng bán đi nơi thâm sơn cùng cốc nào rồi.

Ông chú kia nhìn thấy Diễm Tâm khóc thì luống cuống không biết phải an ủi cô thế nào, đành móc trong túi ra một cái khăn đưa cho Diễm Tâm:

-Tốt rồi tốt rồi, cô bé đừng khóc nữa, không phải không sao rồi sao. Sao cháu lại ở một mình chỗ này? Để ta đưa cháu sang phòng cảnh vệ. Một mình cháu ở đây cũng không an toàn, ở lại phòng cảnh vệ có lẽ sẽ tốt hơn.

-Huhu, bọn họ không quan tâm đến cháu... - Diễm Tâm nhận lấy cái khăn, vừa lau nước mắt nước mũi vừa thút thít khóc. Cô nghĩ đến việc đến bố mẹ cô còn cúp điện thoại của cô, Thẩm Tâm lại đang ở Hải Nam, Trần Diệc Nhiên thì vẫn còn đang giận cô mà chưa xót, trong lòng rối tinh rối mù cả lên.

-Hãy, mà thôi cháu đừng khóc nữa... - Ông chú bắt đầu đi nhìn Diễm Tâm.

-Diễm Tâm!!

Trong lúc cô đang khóc sụt sướt thì có một giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên sau lưng cô.

Diễm Tâm hơi sững sờ, cô không dám tin vào tai mình mà quay đầu lại, Trần Diệc Nhiên khoác bên ngoài một chiếc áo đen, vội vã chạy về phía cô.

Trần Diệc Nhiên bước từng bước lớn tới trước mặt của Diễm Tâm, nhìn bộ dạng khóc bù lu bù loa của cô, hần nhủu mày, lo lắng hỏi:

-Làm sao vậy? Sao lại khóc?

-Cô bé, đây là người nhà của cháu hả? - Ông chú đứng bên vạnh Diễm Tâm không yên tâm hỏi một câu.

Diễm Tâm nước mắt nước mũi tèm lem, nhìn Trần Diệc Nhiên gật đầu.

-Vậy ta yên tâm rồi. Cháu xem, không phải vẫn còn người lo lắng cho cháu, tới đón cháu rồi sao? Đừng khóc nữa. - Ông chú kia lại an ủi Diễm Tâm.

Trần Diệc Nhiên đứng trước mặt Diễm Tâm, đôi mắt u ám nhìn chăm chăm cô đang khóc đến đỏ cả mắt, tuy đau lòng nhưng vẫn không kìm chế được sự giận dữ mà lạnh lùng nói:

-Khóc cái gì, không phải em muốn đi chơi hả, cũng không cần học bù luôn mà, em nghĩ cái gì trong đầu anh còn không biết ư? Không đuổi kịp xe quay về, không phải đúng ý của em rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Anh đến rồi, không phải sợ 10

Chương 147: Anh đến rồi, không phải sợ 10

Diễm Tâm nghe xong lời này, nước mắt lại thi nhau rơi xuống:

-Ai...ai nói là em cố ý không đuổi kịp xe chứ...huhu...Nếu em mà cố ý, em còn có thể đưa ba lô cho bạn giữ giùm sao...Ít nhất thì cũng phải giữ lại điện thoại với ví tiền chứ...huhu...Tại sao anh vừa đến mà cứ mắng em như thế, thật là đáng ghét mà...huhu...

-Anh bạn trẻ, cậu cũng đừng có hung dữ với cô bé như thế, lúc này thiếu chút nữa thì cô bé đã bị bọn buôn người bắt cóc đấy, trong lòng cháu nó ắt hẳn đang sợ hãi lắm, cậu đừng mắng cô bé nữa.

-Bị bắt cóc? - Đôi mắt đen láy của Trần Diệc Nhiên nhìn chăm chăm Diễm Tâm, tuy rằng vẻ mặt còn hung dữ nhưng giọng nói thì đã dịu đi phần nào. Hắn khẽ thở dài một hơi, sau khi nói lời cảm ơn ông chú kia mới chậm rãi ngồi bên cạnh Diễm Tâm, duỗi một cánh tay nhẹ nhàng kéo cô vào lòng ngực, dịu dàng nói:

-Được rồi, đừng khóc nữa, không phải anh đã đến rồi sao?

-Huhu...Ai cần anh tới...anh tới làm gì...chỉ biết hung dữ với em thôi... - Diễm Tâm rúc vào lòng Diệc Nhiên, cứ thế là cọ hết nước mắt nước mũi lên áo của hắn.

Bên ngoài áo khoác của hắn vẫn còn vương một chút khí lạnh ngoài trời, phả vào gương mặt đầy nước mắt của cô, lạnh ngắt. Tuy có hơi lạnh thật nhưng trong lòng cô lại cảm thấy an tâm trong vòng tay đó.

-Nếu anh không đến thì em cứ ngốc nghếch mà định qua đêm ở đây thật sao? - Trần Diệc Nhiên vỗ nhẹ sau lưng cô, hắn thoáng nhìn xuống chiếc áo tèm lem nước mắt nước mũi của mình liền lắc đầu, rút trong túi áo ra một cái khăn đưa cho Diễm Tâm:

-Cầm lấy, lau nước mắt đi đã.

Diễm Tâm với tay nhận lấy cái khăn Diệc Nhiên đưa, lau nước mắt nước mũi, sau đó lại sụt sịt mà hỏi hắn:

-Sao anh không đến sớm hơn một chút...Lỡ em bị bắt cóc thì làm sao đây?

Trần Diệc Nhiên đôi mắt sâu thẳm nhìn Diễm Tâm, mãi một lúc không nói gì, cuối cùng mới cất giọng trầm ấm nói với cô:

-Số điện thoại của anh là bao nhiêu?

-139XXXXXXX...Diễm Tâm mơ màng nhìn Diệc Nhiên, đọc số điện thoại của hắn trôi chảy.

- Còn nhớ rõ vậy sao? - Trần Diệc Nhiên “hừ” trong họng một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Lúc bị nhà trường gọi phụ huynh lên thì nhớ số điện thoại của anh mà gọi? Còn lúc thế này tại sao lại không biết đường mà gọi cho anh hả? Em không gọi cho anh, anh đến em còn trách anh đến muộn sao?

- Á...Điềm Tâm sững sờ, đôi mắt long lanh đỏ rực nhìn Trần Diệc Nhiên, cái miệng nhỏ nhắn hơi há ra, đã rất lâu cô không còn nhớ mấy chuyện đó.

- Em bị bắt cóc là đáng đời lắm, có phải còn chưa gặp người xấu thì cứ tưởng cái thế giới này rất tốt đẹp không hả? Em bao nhiêu tuổi rồi mà còn trẻ con như vậy, em định lẻ loi một mình ở đây cả đêm sao? Lỡ có chuyện gì xảy ra thì người nhà em biết phải làm sao đây hả?

Trần Diệc Nhiên cau mày, không ngừng quở trách Điềm Tâm

Điềm Tâm khó lắm mới ngừng khóc, vậy mà thoáng chốc nước mắt lại thi nhau rơi xuống:

- Huhu...anh bây giờ mới biết em trẻ con sao, bình thường không phải anh nói gì em cũng không hiểu đó sao?...Thật là, an ủi em vài câu cũng có chết gì đâu cơ chứ...

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 147: Anh đến rồi, không phải sợ 11

Chương 148: Anh đến rồi, không phải sợ 11

Trần Diệc Nhiên thấy Điềm Tâm vừa ngừng khóc bây giờ lại khóc tiếp, lập tức dịu giọng, bắt đầu dỗ dành Điềm Tâm:

- Được rồi, được rồi, anh sợ em rồi đây.

Điềm Tâm tiếp tục cầm khăn lau mặt, thút tha thút thít cứ như nàng tiểu tam đang oan ức vậy.

Trần Diệc Nhiên nhẫn nại, ánh mắt dò xét, vuốt bàn tay trắng nõn thon dài nhẹ nhàng lau nước mắt trên gương mặt cô, dịu dàng nói:

- Đừng khóc, có anh đây, đừng sợ.

“Hừ” - Điềm Tâm không thể nào ngăn được nước mắt lăn dài trên má. Mặc dù rất muốn nhưng nó cứ như công đập nước vậy, không thể nào ngăn lại được. Hơn nữa Trần Diệc Nhiên cứ chút là phồng mang trợn mắt, chút nữa thì lại dịu dàng. Ai biết lát nữa thôi Trần Diệc Nhiên có tiếp tục hung dữ với cô hay không...

Trần Diệc Nhiên thấy bộ dạng Điềm Tâm khóc đến mức chớp mũi đỏ rực lên, trên gương mặt trắng nõn của cô còn vương lại những giọt nước mắt óng ánh. Đôi mắt trong veo của cô nhìn hấn đầy nỗi oan ức, nhìn nó hấn lại không kim được lòng mà thở dài một hơi. Hấn thò tay cầm lấy chiếc khăn của Điềm Tâm, hơi cúi người, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào mắt cô, giọng trầm thấp mà đe dọa:

- Khóc nữa anh sẽ hôn đấy!

Điềm Tâm quả nhiên sợ mà ngừng khóc, đôi mắt mở to ngạc nhiên nhìn hấn.

Trần Diệc Nhiên cong môi cười giễu cợt:

- Như vậy mới chịu nghe lời nhỉ.

Điễm Tâm mở trừng hai mắt, nhất thời bị hấn dọa mà lấy lại tinh thần.

Qua vài giây, cô mới kịp phản ứng, nếu đúng như vậy thì có lẽ cô sẽ cứ tiếp tục khóc, như vậy cô có thể hôn người mình thích rồi!

Điễm Tâm lập tức hối hận, cố gắng ép ra vài giọt nước mắt. Nhưng hết lần này đến lần khác vẫn không được, hình như mấy nước mắt của cô đột nhiên thi nhau bãi công mất rồi. (T.T)

Trần Diệc Nhiên thấy cô không ngừng chớp chớp mắt mà không nhìn được cười, ranh mãnh nói:

-Sao vậy, khóc đến đau mắt luôn rồi hả?

-Không phải. - Điễm Tâm giọng khàn khàn trả lời, rốt cuộc cũng quyết định...buông tha cho đôi mắt của mình.

Haizz, đúng là không có duyên với nhau rồi...

-Ừ. - Trần Diệc Nhiên hài lòng nhìn bộ dạng ngượng ngùng của Điễm Tâm, hấn dịu dàng đưa chiếc cằm của cô cao lên một chút, cúi xuống gương mặt cô rồi nhẹ nhàng hôn lên đó. Sau đó lại cười nửa miệng:

-Thường cho em vì nín khóc đấy.

Điễm Tâm chỉ kịp cảm giác được có thứ gì đó vừa mềm vừa ẩm vừa chạm vào mặt cô, cô còn chưa kịp phản ứng thì Trần Diệc Nhiên đã cầm tay cô kéo về phía chiếc xe đang đợi bên ngoài để trở về.

Trên đường đi, Trần Diệc Nhiên im lặng không nói một lời nào, Điễm Tâm cũng im lặng mà đi theo sau hấn.

Khi cánh cửa phòng đợi được mở ra thì cũng là lúc một luồng khí lạnh như băng ủa vào, bỗng lúc đó cô mới cảm nhận ra mặt mình đang nóng hừng hực cả lên, trái tim cô cũng không ngừng đập thình thịch.

Cái hôn vừa rồi...là Trần Diệc Nhiên đang hôn mình sao?

Điễm Tâm hơi ngước mắt lên mà nhìn Trần Diệc Nhiên đang đi trước mặt mình, bóng lưng của hấn cao mà gầy, bàn tay phả ra hơi ấm rất dễ chịu.

Đến bây giờ cô mới phát hiện, Trần Diệc Nhiên mà lại mang dép lê ra khỏi nhà ư?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Anh đến rồi, không phải sợ 12

Chương 149: Anh đến rồi, không phải sợ 12

Đến bây giờ cô mới phát hiện, Trần Diệc Nhiên ra ngoài mà mang dép lê, là vì...đi vội quá không kịp thay ư?

Điễm Tâm mở trừng hai mắt, nhìn tấm lưng của Diệc Nhiên, trong lòng đột nhiên thấy ấm áp.

Thật sự, trong lòng hấn vẫn có cô sao?

-Cái đó...anh Diệc Nhiên...Điễm Trâm trù trù một lúc, hướng về phía Diệc Nhiên hỏi:

-Làm sao anh biết em ở chỗ này?

Trần Diệc Nhiên dừng lại, chậm rãi xoay người, đôi mắt sâu thẳm nhìn Diễm Tâm:

-Anh gọi em mãi mà không có ai nghe máy, mãi một lúc sau thì có người lấy điện thoại của em gọi lại, là giọng nam...

-Là Tô Việt gọi cho anh sao? - Đôi mắt Diễm Tâm sáng lên hỏi Trần Diệc Nhiên.

-Ừ. - Trần Diệc Nhiên nắm lấy tay Diễm Tâm, đem đôi tay bé nhỏ ấy đút vào trong túi áo của hắn, sau đó lại thân nhiên nói:

-Cậu ta nói em không đuổi kịp xe, điện thoại và ví tiền lại không mang theo, rồi nhờ anh nghĩ cách giúp đỡ.

-À, ra vậy... - Diễm Tâm gật gù đầu, thảo nào Trần Diệc Nhiên lại xuất hiện bất ngờ như thế, cô còn tưởng hắn chủ động đi tìm cô chứ...

Trần Diệc Nhiên khó hiểu nhìn bộ dạng Diễm Tâm như thể cô vừa mới ngộ ra điều gì đó, đôi môi hé ra. Hắn vốn định thêm hỏi câu gì nhưng rồi rút cuộc lại thôi, chỉ nói:

-Đi thôi, giờ cũng không còn sớm nữa, lái xe về thành phố Z đoán chừng cũng phải hai giờ sáng rồi.

-Được. - Diễm Tâm vui sướng theo sát sau lưng Diệc Nhiên, đi được hai bước thì cô mới phát hiện tay mình này giờ đang bị hắn nắm lấy.

Diệc Nhiên dịu dàng nắm lấy tay cô, bàn tay cô nằm gọn trong lòng bàn tay hắn. Độ dày túi áo nhung của Diệc Nhiên cộng với hơi ấm cơ thể của hắn phả ra làm cô cảm thấy thật dễ chịu biết bao.

Diễm Tâm cảm thấy chóp mũi của mình đột nhiên toát mồ hôi, không biết rút cuộc là do xấu hổ hay là do nóng thật nữa. Sau cùng cô cứ cúi đầu, tuy trong lòng đang nhảy tung tung nhưng vẫn yên lặng theo hắn đi ra xe.

-Lên xe đi. - Trần Diệc Nhiên chợt buông tay cô, móc ra chìa khóa xe để mở cửa.

-A... - Diễm Tâm lảo lồi mà đi đến ghế phụ, mở cửa xe bò lên.

Trần Diệc Nhiên sau khi thấy cô ngồi yên ổn trên xe rồi thì cũng yên lòng đóng cửa bên ghế phụ lại, vòng sang bên kia để lên xe.

Trong xe vẫn còn sót một chút hơi ấm. Sau khi lên xe đột nhiên Diễm Tâm cảm thấy có chút mệt nhọc, đại khái là do cô đã phải đi bộ cả buổi chiều ở vườn bách thú, hoặc cũng là do vừa mới trải qua khoảnh khắc kinh hoàng ở nhà ga, hơn nữa trong xe lại ấm áp, người ngồi bên cạnh lại khiến cho cô thật sự an tâm, vì vậy Diễm Tâm gục xuống ghế ngủ lúc nào không hay.

Trần Diệc Nhiên đang bận cúi đầu thiết lập lại bản tin hướng dẫn trên điện thoại di động, nhất thời không chú ý Diễm Tâm. Đến lúc hắn đã làm xong thì mới đột nhiên phát hiện, từ lúc lên xe đến giờ, chủ chim sẽ nhỏ Diễm Tâm bình thường không ngừng riu ra riu rít này giờ lại không có chút động tĩnh gì.

Hắn có chút nghi ngờ quay sang, nhìn khuôn mặt Diễm Tâm đang tựa vào cửa xe ngủ say mà lắc đầu ngán ngẩm.

Cái con bé này, đây an toàn chưa chịu chịu mà lại có thể dễ vậy mà đi ngủ được.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Biến hóa vi diệu 1

Chương 150: Biến hóa vi diệu 1

Trần Diệc Nhiên quay người sang, dang tay kéo dây an toàn thắt lại cho cô, trong lúc lơ đãng đầu ngón tay chạm vào gương mặt của Diễm Tâm, vệt nước mắt hình như đã làm gương mặt cô trở nên ấm áp, mềm mại hơn, giống như khối đậu hũ non tròn nhẵn vậy.

Hắn do dự một chút, duỗi ngón tay ra nhẹ nhàng chọc chọc vào khuôn mặt bầu bĩnh, môi trề ra của Diễm Tâm, nhìn gương mặt cô bị mình chọc vào có chút biến dạng mà hắn liền bật cười.

Thói nghịch ngợm nổi lên, Trần Diệc Nhiên cứ thế ngồi chọc, véo khuôn mặt Diễm Tâm, làm miệng cô chu lên cứ như miệng gà vậy. Hắn thấy Diễm Tâm say ngủ không hề hay biết gì, rốt cuộc nhẹ nhàng cúi người qua, hôn lên gương mặt nõn nà của cô.

Trần Diệc Nhiên ngồi dậy, mắt lướt nhìn đôi môi hồng hào mịn màng của Diễm Tâm, suy tư một chút rồi lại duỗi hai ngón tay biến đôi môi cô thành miệng gà một lần nữa, sau đó nhẹ nhàng mà hôn lên.

Ngoài cửa xe, ánh trăng giống như vệt nước vậy, lơ mờ hắt vào thân thể hai người.

Khi tỉnh lại thì Diễm Tâm đã thấy mình nằm trên một chiếc giường lớn mềm mại, ga giường màu thâm sọc vuông, chăn cũng có hoa văn màu xám nhạt, gối đầu thì rất êm, khiến cô cứ ao ước được nằm trên đó. Trong phòng ấm áp như mùa xuân vậy, cô có thể cảm nhận được mùi hương của hắn thoảng thoảng trong phòng, thật là dễ chịu biết bao!

Diễm Tâm mơ màng trở người, cảm giác như toàn thân mệt rã rời, vô cùng đau nhức.

Đợi một lát...cô đang ở đâu vậy...

Cô vờn vai một cái rồi ngồi dậy.

Đôi mắt trong veo nhìn quanh phòng một lượt, gian phòng rất rộng rãi, ánh mặt trời tươi tắn chiếu vào, những vật dụng trên bàn đọc sách được sắp xếp rất ngăn nắp, cái đồng sách vở trên giá nhiều đến nỗi thực sự làm cô choáng váng cả đầu. Nhìn cả gian phòng toát lên một vẻ nam tính.

Á...Đây hình như là phòng của Diệc Nhiên...

Vậy chẳng phải cô đang nằm trên giường của Diệc Nhiên sao?

Diễm tâm lấy lại tinh thần, trong lòng đột nhiên cảm thấy vui mừng, thò tay ôm lấy cái chăn mềm mại mà mơ mộng, lúc này trong đầu mới hiện lên một câu hỏi, tại sao cô lại ở trong phòng Diệc Nhiên, lại còn nằm trên giường của hắn, với lại không biết mặt mình có đang giống một người bị ốm không?

Trong trí nhớ của cô thì tối qua cô đã lên xe Diệc Nhiên để trở về, vậy chắc là hắn đã đem cô về đây rồi.

Chẳng lẽ...đêm qua cô cùng Diệc Nhiên ngủ chung giường sao?

Diễm Tâm vội vàng xốc chăn lên nhìn xuống dưới, quần áo vẫn còn...

Cô khẽ thở dài một hơi, có chút thất vọng.

Một người con trai, tư tưởng thì khỏe mạnh, thể xác tinh thần cũng bình thường, nhưng sao có một thiếu nữ như hoa như ngọc đang đứng trước mặt mà lại thờ ơ? Là do cô không đủ hấp dẫn, hay Diệc Nhiên có vấn đề về giới tính?

Diễm Tâm chống cằm, khổ sở suy nghĩ chuyện này.

Hình như trước kia hắn ta cũng có bạn gái mà? Rõ ràng là hắn không có vấn đề về giới tính, vậy thì chỉ có thể là do cô thiếu hấp dẫn rồi...

Diễm Tâm lại buồn bã mà thở dài một hơi, lại nghĩ nếu bạn gái lúc trước của hắn mà quyến rũ hắn thì không biết Trần Diệc Nhiên có hóa thành Sói mà bỏ nhào qua không?

Phi phi phi, cô đang nghĩ gì thế, Diệc Nhiên là chính nhân quân tử, nhất định sẽ không làm vậy.

Nhưng rốt cuộc hai người bọn họ vì lý do gì mà chia tay?

Diễm Tâm cảm thấy vô cùng buồn chán mà lại nằm dài ra trên giường, một lúc sau mới đứng dậy đi rửa mặt.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Sự thay đổi kì lạ 2

Chương 151: Sự thay đổi kì lạ 2

Tiện tay khoác chiếc áo của Trần Diệc Nhiên, Diễm Tâm đi một vòng khắp nhà, anh không ở đây nhưng trên bàn phòng khách đã để sẵn sữa và bánh mì, còn kèm một tờ giấy.

Diễm Tâm cầm tờ giấy lên nhìn qua một chút, trong đó là dòng chữ uyển chuyển của Trần Diệc Nhiên: Chờ anh tan tầm.

À...chỉ bốn chữ thôi ? Hết rồi ?

Diễm Tâm cầm tờ giấy lật qua lật lại, xác định không còn gì khác thì đột nhiên có chút khó chịu, ném tờ giấy về lại mặt bàn.

Cô nhìn lên đồng hồ đã 11:30, là giữa trưa rồi. Có lẽ bởi vì đêm qua ngủ muộn, cơ thể lại mệt mỏi cho nên cô ngủ tới tận bây giờ.

Diễm Tâm ngồi ở bàn ăn, vừa dùng bữa sáng anh chuẩn bị, vừa mở tivi lên xem nhưng đã chuyển hơn mười kênh cũng chẳng có gì thú vị, liền chán nản tắt đi.

Nói là chờ anh tan tầm nhưng không biết đợi đến lúc nào, trên tờ giấy cũng không ghi rõ, vậy ngộ nhỡ buổi chiều anh mới quay về thì chẳng phải buổi trưa cô phải chết đói ở đây sao ?

Diễm Tâm ăn xong bữa sáng, quyết định ghé qua siêu thị dưới lầu một chút để mua đồ ăn, sau đó sẽ tự mình bắt tay vào làm cơm.

Trần Diệc Nhiên tan tầm vào buổi trưa, lúc về còn cầm theo balo của Diễm Tâm để ở chỗ Tô Việt, anh vội vàng về tới nhà nhưng lại không thấy bóng dáng Diễm Tâm đâu. Anh chau mày gọi hai tiếng " Diễm Tâm", trong nhà yên tĩnh đến đáng sợ, không hề có tiếng người nào trả lời lại.

Trần Diệc Nhiên cởi áo khoác ra rồi treo lên giá, đặt balo của Diễm Tâm lên ghế sau đó bước tới bàn ăn, trước mắt bàn ăn đã trống trơn không còn gì, trong lòng chắc chắn Diễm Tâm đã thấy được tờ giấy vậy mà không biết gia hỏa này chạy đi nơi nào.

Trần Diệc Nhiên đứng trong phòng khách cực kỳ phẫn nộ, nghĩ rằng đáng lẽ ra buổi sáng khi ra cửa phải khóa trái thì mới đảm bảo nha đầu này không chạy loạn khắp nơi.

Anh đang nghĩ ngợi thì từ phía sau truyền đến tiếng mở cửa. Diễm Tâm xách thức ăn mua từ siêu thị về, nhìn thấy Trần Diệc Nhiên đang ở trong phòng khách, cô vẫn bình thản đặt chìa khóa lên tủ giày, cười nói:

- Anh Nhiên, về rồi à ?

Trần Diệc Nhiên nhàn nhạt hỏi cô

- Mới đi đâu ?

- Đi mua thức ăn

Diễm Tâm giơ túi nhựa trong tay lên, quơ quơ trước mặt anh, nói tiếp:

- Anh chỉ nói em chờ anh tan tầm, lại không nói buổi trưa hay là buổi chiều anh về. Nên em đi ra ngoài mua ít đồ về làm cơm.

- Ừ.

Tâm tư bị treo lơ lửng của Trần Diệc Nhiên được tháo xuống, anh làm như không có việc gì bước tới chỗ Diễm Tâm, xách lấy thức ăn từ trong tay cô rồi cất toàn bộ vào tủ lạnh, ngữ khí bình thản:

- Buổi trưa ra ngoài ăn đi, anh đã xin nghỉ buổi chiều không cần đi làm.

- Ừ...

Diễm Tâm nhìn thấy anh xanh xao, cảm thấy lún phún râu, nhớ đến đêm qua có lẽ anh ngủ không ngon giấc đã vậy buổi sáng còn vội đi làm, lòng cô hơi áy náy:

- Anh Nhiên, đêm qua ngủ không ngon phải không ? Lái xe về tới đây chắc đã mệt mỏi rồi

Trần Diệc Nhiên hơi nheo mắt nhìn cô, đưa tay tháo cà vạt trên áo xuống rồi ném lên ghế salon, gật gù:

- Quả thật không ngon, tướng ngủ của em xấu quá.

- Hà...

Trong nháy mắt Diễm Tâm liền hóa đá

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151: Sự thay đổi kì lạ 3

Chương 152: Sự thay đổi kì lạ 3

- Anh...anh...đêm qua anh lại ngủ cùng em ?!

Diễm Tâm hoảng sợ lùi về sau hai bước, há miệng nhìn Trần Diệc Nhiên

- Làm sao vậy ?

Trần Diệc Nhiên hơi nhú mày, nghiêng người về phía cô.

- Anh...!

Diễm Tâm lập tức nghẹn lời, đôi mắt trong veo nhìn thẳng vào Trần Diệc Nhiên, trong khi bên kia không hề yếu thế đưa đôi mắt tinh mịch nhìn về phía cô. Cuối cùng Diễm Tâm thất bại đầu hàng, yếu ớt nói:

- Sao anh lại ngủ cùng giường với em ?

Trần Diệc Nhiên nâng đôi môi lên tạo thành đường cong đẹp mắt, đôi lông mày hơi chau lại, giọng nói mang theo tia trêu ghẹo:

- Chính xác mà nói, là em theo anh ngủ cùng một giường, hơn nữa giường này còn là của anh.

- Nhưng mà không phải em muốn vậy, đêm qua vừa lên xe em đã ngủ mất rồi nên chuyện gì xảy ra em cũng không biết, khi nào về tới đây lại càng không.

Diễm Tâm mở to đôi mắt vô tội nhìn anh:

- Hơn nữa anh có thể đưa em tới nhà trọ mà !

- Em cho rằng anh không muốn sao ?

Trần Diệc Nhiên chậm rãi bước tới gần Diễm Tâm, đưa tay ra bóp nhẹ cằm của cô, đôi mắt sâu nhìn thẳng vào cô nói:

- Là ai đêm qua nhất quyết ôm eo anh không buông tay, làm anh đưa em tới đó cũng không chịu xuống ?!

- Sao...

Điềm Tâm giật mình lui người về phía sau, không biết vì sao cô có cảm giác giờ phút này Trần Diệc Nhiên đang mang theo một tia nguy hiểm. Trần Diệc Nhiên hơi cúi người, chóp mũi của anh gần như chạm vào mũi của cô, từ trong miệng phun ra vài chữ:

- Hơn nữa, cho dù anh có néo mặt, bóp eo nhưng em vẫn lì lợm ngủ như một con heo...

- Cái gì ?

Điềm Tâm cười xấu hổ, thảo nào cô có cảm giác trên mặt và ở hông hơi đau, thì ra là bị người này dùng sức bóp !

- Bình thường em ngủ rất tốt nhưng hôm qua có chút mệt mỏi, nên chuyện đêm qua đều quên hết, anh cũng hiểu mà.

- Ừ.

Từ trong hơi thở nhẹ nhàng, Trần Diệc Nhiên hừ ra một chữ, sau đó lại tiếp tục nói:

- Huống chi ở nhà trọ chăn mền đều không có, ngày hôm qua đã trễ như vậy anh cũng không có hứng thú đi mua chăn mền.

- Haha...em hiểu mà.

Điềm Tâm bật cười rồi gạt gù cái đầu, đôi mắt trong veo nhìn qua gương mặt tuấn lãng của Trần Diệc Nhiên, chóp mũi có chút hơi hộp toát mồ hôi.

- Hiểu là tốt !

Trần Diệc Nhiên buông tay ra khỏi cầm Điềm Tâm, nhìn qua đồng hồ một chút sau đó điềm nhiên không có việc gì, thản nhiên nói:

- Không còn sớm nữa, giờ đi ra ngoài ăn trưa, ăn xong anh còn muốn trở về ngủ bù.

Điềm Tâm rất tán thành, mỉm cười gạt đầu:

- Được !

Đôi mắt của Trần Diệc Nhiên xuất ra một tia giao hoạt không dễ phát hiện, bờ môi mỏng hơi cong dần thành một đường cong hài lòng, rất tự nhiên quay người đi ra cửa.

Điềm Tâm chú ý đi sát bên anh, trên đường đi cô càng nghĩ càng thấy không đúng, chẳng lẽ lúc ngủ quên cô có ôm người này sao ? Hình như không có, cô chỉ nhớ rõ từ nhỏ đến lớn mỗi lần thức giấc là mấy con gấu bông trên giường đều bị cô đạp rớt xuống sàn nhà...

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Dõi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 152: Sự thay đổi kì diệu 4

Chương 153: Sự thay đổi kì diệu 4

Chỉ có điều vừa rồi Trần Diệc Nhiên nói cả đêm anh ấy ngủ không được, chẳng lẽ... Anh ấy bị cô điên cuồng đạp cả đêm ?

Điềm Tâm nhìn người đang đi phía trước, do dự một chút cuối cùng quyết tâm hỏi:

- À... anh Nhiên, em có thể hỏi chuyện này không ?

- Nói đi

Trần Diệc Nhiên đi trước lấy từ túi áo ra chìa khóa xe, hướng về chiếc xe đang đỗ phía đối diện ấn nút. Điềm Tâm cẩn thận hỏi từng chữ một:

- Có phải đêm qua anh bị em đạp suốt không ?

Đúng như dự đoán, Trần Diệc Nhiên dừng bước lại, sau đó quay người nửa cười nửa không nhìn cô:

- Em còn nhớ à ? Không phải đến mức cố ý đạp anh đó chứ ?

- Không phải ! Tuyệt đối không cố ý !

Điềm Tâm vội vàng đưa ba ngón tay ra mà thề:

- Thật ra đó là tật xấu từ nhỏ đến lớn của em, mỗi sáng thức dậy những con gấu bông trên giường đều bị em đạp rớt xuống đất.
- Hừ.

Trần Diệc Nhiên liếc cô một cái, tiếp tục đi tới chỗ đỗ xe.

- Anh Nhiên, thật sự là em đạp anh một đêm luôn hả ?

Điềm Tâm khẩn trương đi theo sát phía sau Trần Diệc Nhiên, mặt nịnh nọt hỏi thăm. Nhưng Trần Diệc Nhiên không đáp lại một câu, chỉ dùng đôi mắt sâu không thấy đáy lạnh lẽo nhìn cô.

- Haha... Chẳng trách được cảm thấy hôm nay chân có chút kì lạ.

Điềm Tâm cúi đầu hậm hực, đưa tay lên sờ nhẹ chóp mũi, nhỏ giọng lầm bầm:

- Thì ra là anh quá nặng, đạp cũng không nổi nhưng đêm đó quá hăng nên không ngờ đạp trúng anh

Trần Diệc Nhiên nghe được Điềm Tâm đang lầm bầm, mặt liền đen lại. Anh bước tới chiếc xe trước mặt, ra lệnh cho cô:

- Lên xe !
- Vâng !

Điềm Tâm vội vàng đáp lại, sau nhanh chóng leo lên xe.

Ăn cơm trưa xong, cô tự hỏi thời gian buổi chiều nên làm gì đây? Thế nhưng Trần Diệc Nhiên cũng không nói hai lời, trực tiếp nhét cô ngồi vào ghế phụ lái, chạy về nhà mình. Điềm Tâm mở to hai mắt, vẻ mặt không hiểu chuyện gì nhìn anh

- Ô ? Anh không phải đã nói sẽ về nhà ngủ bù đấy à ?
- Đúng vậy.

Trần Diệc Nhiên ngồi bên cạnh tập trung lái xe, thuận miệng nói:

- Đây là đường về nhà.
- Nhưng... em còn ở đây, làm sao bây giờ ?

Điềm Tâm chỉ vào mặt mình, lo lắng nói tiếp với anh:

- Hay anh để em xuống giao lộ thành phố, em xuống xe vào trong cửa hàng dạo quanh một chút ?
- Em về nhà cùng anh.

Trần Diệc Nhiên không quan tâm, bác bỏ lời đề nghị của cô

- Nhưng anh quay về ngủ, em làm sao đi cùng được ?

Điềm Tâm có chút mất hứng bĩu môi, không phải là anh sẽ đưa một chồng bài kiểm tra, bắt cô ngồi ở phòng khách tội nghiệp giải đề, còn anh thì đi vào phòng ngủ bù đó chứ ?

Như vậy là quá mất nhân tính rồi !

- Em và anh cùng đi ngủ.

Trần Diệc Nhiên nhàn nhạt quay sang nói với cô, ngữ khí vô cùng bình thản như đang nói “ Em và anh cùng ăn cơm “

Trong nháy mắt cả người Điềm Tâm hóa đá

...Ngủ cùng nhau ?

Điềm Tâm lên nhìn bộ mặt nghiêm túc lái xe của Trần Diệc Nhiên, trong đầu tưởng tượng ra hình ảnh không thích hợp cho trẻ em. Ai nha, không được, cô vẫn còn là vị thành niên, ngay cả nụ hôn đầu còn chưa có mà !

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 153: Sự thay đổi kì diệu 5

Chương 154: Sự thay đổi kì diệu 5

Điềm Tâm ôm lấy khuôn mặt nóng bừng, trong đầu lại tưởng tượng.

Trong chốc lát, Trần Diệc Nhiên bỗng nhiên thấy im lặng, khó hiểu quay đầu nhìn Điềm Tâm thì thấy gương mặt trắng nõn của người nào đó đang đỏ bừng như quả táo chín. Trần Diệc Nhiên đưa tay xem nhiệt độ điều hòa có hơi thấp, liền hỏi:

- Sao vậy ? Điều hòa trong xe mở quá nóng ?

- Không có, không có.

Điềm Tâm vội vàng phủ nhận, đôi mắt trong veo nhìn rõ khuôn mặt của Trần Diệc Nhiên, bắt đầu cảm thấy trái tim đập bịch bịch sắp từ trong lồng ngực nhảy ra.

Đợi một tí... đây không phải là anh Nhiên của cô ?

Anh Nhiên của cô chỉ biết đem bản mặt cứng nhắc, giọng điệu nghiêm túc trừng mắt nói với cô, Điềm Tâm em còn là một đứa trẻ, chuyện gì em cũng không hiểu, em phải học tập thật giỏi !

Vì vậy, anh làm sao có thể nhìn cô mà nói, em và anh cùng ngủ như vậy ?!

Điềm Tâm tròn tròn mắt liếc Trần Diệc Nhiên, sau đó không chút do dự đưa tay捏 má mình.

- Ôi, đau...đau chết mất.

Trên gương mặt truyền đến cảm giác đau đớn làm cho Điềm Tâm hét lên kinh ngạc, cô không có nằm mơ !

- Em làm gì vậy ?

Trần Diệc Nhiên khẽ nhủ mày nhìn đáng vẻ ngốc nghếch của cô, khó hiểu hỏi.

- Em chỉ thử xem mình có nằm mơ không thôi...

Điềm Tâm mân mê khuôn mặt, ứa nước mắt nói với Trần Diệc Nhiên:

- Suốt ngày anh chỉ biết nói em chuyên tâm học tập, bây giờ thế nào lại đổi tính, để cho em ở cùng với anh...à là ngủ cùng một chỗ ?!

Trần Diệc Nhiên bất giác im lặng, tiếp tục lái xe cho đến một lúc sau, âm thanh xa xăm nói với Điềm Tâm:

- Em thật sự cho rằng là anh muốn em ngủ cùng một giường với anh ư ?

Điềm Tâm thuận miệng hỏi lại:

- Chẳng lẽ không đúng ?

Trần Diệc Nhiên vừa lái xe vừa cất tiếng chọc tức cô:

- Bây giờ là ban ngày hơn nửa anh vừa mới ăn trưa xong, thể lực còn chưa suy yếu nhưng với kinh nghiệm bị em đập cả đêm hôm qua, em cho rằng tiếp tục hôm nay anh sẽ để cho em đập cả buổi chiều sao?

- Ha...

Điềm Tâm chớp chớp đôi mắt, ghen hờn lại.

- Cô gái nhỏ, rốt cuộc trong đầu em chứa cái gì thế ?

Trần Diệc Nhiên nghiêng mắt liếc cô một cái, ngữ khí bắt đầu nghiêm túc dạy dỗ cô:

- Đem toàn bộ tâm tư đặt lên việc học, em chỉ biết xem nhẹ cái phiếu điểm màu đỏ ấy, người biết đó là phiếu điểm, người không biết còn tưởng rằng anh là cán bộ của đảng đây !

Thoảng cái khuôn mặt nhỏ nhắn của Diễm Tâm liền xụ xuống, quả nhiên cô không có nằm mơ, tên Trần Diệc Nhiên suốt ngày chỉ biết nhắc cô học tập quay về rồi. Diễm Tâm có chút không vui chu cái miệng nhỏ nhắn, quay sang nói:

- Thế nhưng sáng nay em đã ngủ một mạch tới hơn mười một giờ. Nếu như buổi chiều bắt em ngủ tiếp, làm sao em ngủ được...

Trần Diệc Nhiên không đồng tình:

- Ngủ không được thì làm bài kiểm tra, anh vừa xem kì thi lần này ngoại trừ môn vật lí thì những môn học khác đều không khá hơn bao nhiêu, vì vậy anh sẽ giúp em học thêm những môn đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 154: Sự thay đổi kì lạ 6

Chương 155: Sự thay đổi kì lạ 6

Không phải chứ ?!

Diễm Tâm hoảng sợ tròn mắt nhìn Trần Diệc Nhiên:

- Anh còn giúp em học thêm những môn học khác ?

Trần Diệc Nhiên cong khóe môi, giọng điệu vô cùng tinh quái hướng phía Diễm Tâm nói:

- Ủ, trong 100% bài kiểm tra thì chín phần mười trở xuống đều phải học thêm.

Diễm Tâm dùng sức nuốt nước miếng, lắp bắp nói:

- Ngữ văn, toán học, anh ngữ, hóa học, vật lý, chính trị, địa lí, lịch sử,... anh muốn em học hết ?!

Trần Diệc Nhiên chán nản đối diện ánh mắt với cô, khẽ nói:

- Nếu không thì sao đây ? Thành tích của em thì thảm không dám nhìn, như thế còn muốn thi đại học, chẳng lẽ em định tốt nghiệp trung học xong liền bày ra một cái sạp hàng bán đồ lạnh ở đối diện trường học ?

- Vì sao phải bán đồ lạnh, cái đó cũng chỉ có mùa hè mới ăn được, em cảm thấy bán bún thập cẩm cay tốt hơn...

Diễm Tâm cúi đầu lẩm bẩm.

Trần Diệc Nhiên nhin không được một tay giữ lái, một tay gõ lên đầu Diễm Tâm một cái, giọng điệu vô cùng nghiêm túc:

- Đưa có lẽ sang chuyện khác ! Em nói xem, lúc khai giảng lớp học có bao nhiêu tên ? Còn bây giờ là bao nhiêu tên ?

Diễm Tâm khóc không ra nước mắt sờ cái đầu bị Trần Diệc Nhiên dùng sức gõ lên, thật sự rất nhẫn tâm không một chút lưu tình, đau muốn chết:

- Vừa khai giảng là mười tám, bây giờ là bốn mươi ba người... Thế nhưng nhiều môn như vậy, chẳng lẽ anh đều biết rõ ?

- Vậy em cảm thấy thế nào ?

Trần Diệc Nhiên cười rộ lên với cô, tay đánh lái sang phải rồi tiến vào bãi đỗ xe của khu nhà ở.

Vì vậy cả một buổi chiều, Diễm Tâm ngồi ngay ngắn trong phòng khách nhà Trần Diệc Nhiên, đau khổ làm bài kiểm tra. Đột nhiên cô có chút hối hận, sớm biết như thế cô đã không nhiều chuyện nói mình ngủ một mạch đến trưa, thà lên giường ngủ hết buổi chiều còn tốt hơn so với việc ở đây làm bài kiểm tra... Nghĩ như vậy Diễm Tâm lại thất thần, cô nghiêng đầu cẩn thận nghe ngóng động tĩnh trong phòng Trần Diệc Nhiên, hình như anh còn chưa tỉnh dậy.

Diễm Tâm ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, cũng gần năm giờ rồi. Cô cắn đầu bút suy nghĩ một lúc, cuối cùng thả bút bị xuống sau đó rón ra rón rén đẩy cửa phòng Trần Diệc Nhiên đi vào.

Trong phòng, rèm cửa bị kéo kín lại chỉ để lộ ra một mảnh ánh sáng lờ mờ. Diễm Tâm bước tới trước giường Trần Diệc Nhiên, hơi cúi người nhìn anh, đôi mắt anh gât gao nhắm chặt để lộ ra đôi lông mi mị hoặc cong lên tại hốc mắt, sống mũi thẳng tắp vẽ ra một độ cong đẹp mắt, bờ môi mỏng nhàn nhạt mím lại, cứ như vậy yên tĩnh ngủ trên giường không hề có bất cứ phòng bị nào, giống như bộ mặt lúc ngủ của trẻ con.

Diễm Tâm đột nhiên cảm thấy, cái gọi là người đẹp ngủ say chính là như vậy ?

Vậy nếu cô vụng trộm hôn anh một cái, anh có tỉnh lại không ? Diễm Tâm nghĩ là làm, cô cúi đầu mà trong lòng hồi hộp không ngừng, nhìn thấy khuôn mặt tuấn lãng cách mình càng ngày càng gần, thì đột nhiên đôi mắt tĩnh mịch kia mở ra, lông mi chọt nhẹ nhàng lay động nhìn sâu vào đôi mắt Diễm Tâm, thanh âm hơi có chút khàn khàn:

- Em làm gì vậy ?

- Anh... tỉnh rồi ?!

Diễm Tâm giật mình cả kinh, vội vàng ngồi thẳng lên có chút lúng túng nhìn anh.

Trần Diệc Nhiên khẽ nhuỵ mày, chậm rãi chống tay ngồi dậy nhìn thấy bộ dạng thất kinh của cô, liền hỏi:

- Không phải là em muốn hôn trộm anh đó chứ ?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xíng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 155: Lời nói đen tối trong lòng người đàn ông 1

Chương 156: Lời nói đen tối trong lòng người đàn ông 1

- Sao sao sao... Làm sao có thể !

Diễm Tâm sợ tới mức nói không ra tiếng, lắp bắp phản bác lại, đôi mắt bối rối ngó nghiêng khắp phòng, trong lòng thầm nghĩ bụng, làm sao có thể là người đẹp ngủ say trong khi cô còn chưa hôn kịp thì anh ấy đã tỉnh..

Trần Diệc Nhiên cong khóe môi bộ dáng cười như có như không, sau đó nhàn nhả rời giường, đưa tay lấy áo trên ghế đệm tình mặc vào, miệng hỏi cô:

- Bài kiểm tra xong cả rồi ?

- Căn bản... đã xong.

Diễm Tâm yếu ớt đáp lại.

- Ừ, lát nữa anh kiểm tra lại.

Trần Diệc Nhiên mặc xong áo, duỗi tay một cái rồi cười đùa giỡn với Diễm Tâm

- Trước khi ngủ, anh có gọi điện cho ba mẹ em

Điềm Tâm ngẩng đầu, về mặt thoáng nghĩ ngợi:

- Gọi điện thoại cho bọn họ làm gì ?

Trần Diệc Nhiên ý tứ nhìn cô, chậm rãi nói:

- Anh nói chuyện với họ, nói rằng điềm học kỳ các môn của em không được tốt, có thể cần tăng thêm thời gian học thêm. Vì vậy từ giờ về sau, hai giờ tăng lên bốn giờ, mỗi ngày học hai môn.

- Bốn giờ ?!

Điềm Tâm hoảng sợ nhìn anh, đưa tay lên bầm bầm vài cái, nhịn không được hét lên:

- Không lẽ anh muốn em học thêm tới hơn mười một giờ đêm ?

Trần Diệc Nhiên từ chối cho ý kiến, chỉ gật đầu coi như đã xác nhận.

Điềm Tâm đột nhiên nổi khùng, ồm ồm với anh:

- Trẻ như vậy, anh còn lương tâm không đó ! Mười một giờ đêm anh để cho một cô gái như hoa như ngọc lẻ loi một mình về nhà, sao anh có thể nhẫn tâm như vậy !

- Mỗi ngày anh sẽ đưa em về.

Trần Diệc Nhiên vẫn bình tĩnh, thanh âm nhàn nhạt nói tiếp:

- Còn không em có thể ngủ lại đây, phương án nào ba mẹ em cũng đồng ý.

- Bọn họ vậy mà đồng ý cho em ngủ ở đây với anh ?

Điềm Tâm mở to hai mắt đầy khó tin nhìn anh:

- Em còn đang là một người thiếu nữ trong thời kỳ trưởng thành, anh lại là một nam thanh niên lớn tuổi độc thân, bọn họ dám yên tâm để em lại đây với anh ? Lỡ như anh đối với em mưu đồ làm loạn...

Trần Diệc Nhiên đen mặt, đôi mắt đen sâu hoắm chiếu thẳng vào cô.

- À...ý của em là, lỡ như em có mưu đồ bất chính, phá đi sự trong sạch của anh thì... haha...haha

Điềm Tâm cười khan hai tiếng, tranh thủ thời gian thay đổi lời nói. Trần Diệc Nhiên chậm rãi ngồi xuống trước bàn phòng khách, tay cầm lấy một tách trà uống vài ngụm, sau đó quay đầu mỉm cười nhìn Điềm Tâm:

- Suy nghĩ nhiều rồi, nếu như anh có mưu đồ làm loạn, thì nhìn thấy cái thân thể chưa kịp phát triển kia, anh sờ em không bằng tự sờ mình.

- Anh..

Điềm Tâm bị Trần Diệc Nhiên chặn họng, không nói được lời nào.

- Còn nữa, nếu em đối với anh có mưu đồ bất chính, vậy thì phải xem em có thực lực đó không, anh quên nói cho em biết lúc học đại học, đi hoạt động xã đoàn anh có học qua Taekwondo, hơn nữa là đai đen.

Trần Diệc Nhiên nửa cười nửa cầm tách trà uống cạn một hơi, thanh âm ranh mãnh nói:

- Vì vậy nếu em không sợ gãy xương thì có thể tới thử xem.

Đôi mắt Điềm Tâm oán hận nhìn Trần Diệc Nhiên, sau một lúc mới mở miệng nói:

- Về phần sau...

Chương 156: Lời nói đen tối trong lòng người đàn ông 2

Chương 157: Lời nói đen tối trong lòng người đàn ông 2

Đôi mắt Diêm Tâm u oán nhìn Trần Diệc Nhiên, rất lâu sau mới mở miệng:

- Về phần sau...người ta cũng chỉ đùa với anh một chút thôi, cần gì lấy em ra nói bi thảm như vậy ? Dù nói thế nào em cũng là một cô nữ sinh, so với anh em vẫn có ngực đấy !

Diêm Tâm nói xong liền hóp bụng lại đưa ngực ra, hát cảm về phía Trần Diệc Nhiên nhìn anh khiêu khích.

- Ồ...nhưng nhìn không ra.

Trần Diệc Nhiên diêm tĩnh rót thêm một tách trà, nhấp một ngụm rồi thân nhiên đáp lại lời cô.

Diêm Tâm lập tức xui cả người xuống, oán trách nói:

- Bởi vì quần áo mùa đông quá dày, mắt thường không thể thấy, vì vậy anh mới nhìn không ra nhưng mà nếu anh muốn kiểm tra thì vẫn mò ra sự khác biệt ấy.

“ Phốc “ một tiếng, nước trà trong miệng Trần Diệc Nhiên lập tức phun hết ra ngoài.

- Khụ khụ khụ...

Anh vội túm lấy giấy ăn trên bàn, lau đi mấy giọt nước còn đọng trên khóe miệng, ánh mắt không biết nói gì nhìn cô:

- Đừng có trong lúc anh đang uống nước mà thảo luận vấn đề nhạy cảm...

Diêm Tâm chu cái miệng nhỏ, lẩm bẩm:

- Chuyện này là anh khai màn, không phải sao...

Trần Diệc Nhiên cũng không nói thêm, đôi mắt tĩnh mịch cứ yên tĩnh nhìn Diêm Tâm, một lát sau mới rót cuộc thờ dài một hơi:

- Diêm Tâm, mấy ngày nay anh đã suy nghĩ qua, cảm thấy sờ dĩ em thích anh có lẽ bởi vì không hiểu rõ con người anh, em cảm thấy anh là người đội trên đầu một quang sáng giống như thiên thần, hoặc là tâm tư người thiếu nữ như em chỉ đang thần tượng anh, nghĩ người anh này không gì là không biết, mười phần vẹn mười, cho nên mới hiểu nhầm loại tình cảm thần tượng này thành yêu thích. Kì nghỉ đông lần này, em có thể ở cùng chỗ với anh một thời gian, hy vọng trong khoảng thời gian ở chung này, em có thể phân biệt rõ đâu là thích, đâu là thần tượng...

Diêm Tâm mở tròn đôi mắt nghe Trần Diệc Nhiên nghiêm túc nói, bất ngờ cắt ngang:

- Anh Nhiên, em biết rõ cái gì là thần tượng, cái gì là thích. Em phân biệt được tất cả, anh không phải là em đương nhiên không hiểu cảm giác của em, có lẽ anh cho rằng em mới mười sáu tuổi tức vẫn còn là một đứa trẻ. Ở tuổi này anh nghĩ tới, nói em thích anh cũng chỉ là nổi hứng, nhưng mà em chỉ muốn hỏi một điều, chẳng lẽ năm anh mười sáu tuổi không có thích qua một người hay sao, loại tình cảm này là dạng tâm tình như thế nào, không lẽ anh chưa trải qua ?

Thoáng chốc, Trần Diệc Nhiên hơi nhú mày nhìn cô, trong lúc đó bất giác ngậy người. Một lúc sau, âm thanh trầm thấp của anh mới lên tiếng:

- Lúc anh mười sáu tuổi...không có thích ai cả.

Ngay lập tức, Diêm Tâm nín bật, sau đó có chút buồn cười nhìn Trần Diệc Nhiên.

Nét mặt của anh không được tự nhiên, khẽ đưa tay ho nhẹ hai tiếng sau đó bình thường trở lại hỏi Diêm Tâm:

- Cứ quyết định như vậy đi, trước tiên ở cùng anh vài ngày, coi như cho em một cơ hội.

- Cơ hội gì ?

Diêm Tâm nhú mày nhìn anh khó hiểu.

Trần Diệc Nhiên cong khóe môi vẽ thành một vòng tà mị cười cười, đột nhiên anh ghé sát tai Diễm Tâm, đôi mắt tinh mịch nhìn cô mang theo một giọng nói mê hoặc:

- Em thử nói xem ?

Diễm Tâm chỉ cảm thấy hô hấp ẩm áp đang phả vào mặt mình, hương vị lạnh lạnh chỉ thuộc về người kia trong nháy mắt vây quanh cô, bất giác cô không còn kịp suy nghĩ gì nữa, liền mù quáng gật đầu.

Chỉ là sau đó, Diễm Tâm mới phục hồi tỉnh thần lại.

Rút cuộc, là cho mình cơ hội gì đây ?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157: Lời nói đen tối trong lòng người đàn ông 3

Chương 158: Lời nói đen tối trong lòng người đàn ông 3

Ngày hôm sau là thứ bảy, cũng là ngày đầu tiên Diễm Tâm và Trần Diệc Nhiên "ở chung" với nhau. Vừa sáng sớm, Diễm Tâm còn đang say nồng trong giấc mộng đẹp, chợt nghe trong phòng khách truyền đến một âm thanh huyền ảo, nhưng sau một lúc thì yên tĩnh trở lại. Diễm Tâm mơ mơ màng màng trong tiếng động vừa dứt, liền quay sang ngủ tiếp cho đến khi cô tỉnh lại đã là chín rưỡi sáng.

Diễm Tâm nhìn trần nhà sừng sờ hồi lâu, cuối cùng lòng đầy phấn khích mà ôm lấy chăn lăn qua lăn lại, vậy mà bây giờ cô đã cùng anh Nhiên ở cùng dưới một mái nhà rồi !

- Mình đi ! Nguy hiểm thật !

Trong phòng khách đột nhiên truyền đến một tiếng kinh sợ. Diễm Tâm sững sốt một chút, lập tức trở mình xuống giường, chân trần chạy ra ngoài nhìn xem chuyện gì xảy ra. Cửa phòng khách mở ra, Lục Dật Tiêu đang ngồi trong phòng khách cầm lấy cần điều khiển trò chơi hết sức phấn khích, Lục Dật Tiêu quay đầu nhìn lại vừa thấy Diễm Tâm, lập tức đánh rơi bộ điều khiển trong tay xuống đất.

- Em... Cục cưng bé nhỏ? Sao lại ở đây ?

Lục Dật Tiêu mở to mắt hết cỡ nhìn vẻ mặt mê man của Diễm Tâm đang đứng ở cửa, cái cảm muốn rớt thẳng xuống đất.

- Anh Tiêu ?

Diễm Tâm khó tin nhìn Lục Dật Tiêu, lại quay đầu nhìn qua Trần Diệc Nhiên đang ngồi cạnh, do dự hỏi:

- Hai người đây là ...

Trần Diệc Nhiên nhủ thầm nhìn đôi chân trần của Diễm Tâm, trầm giọng xuống:

- Mang dép vào.

- Ô !

Diễm Tâm kinh ngạc nhìn hai người họ, máy móc gật đầu rồi chạy nhanh về phòng. Trò chơi trên TV vẫn còn tiếp tục nhưng Lục Dật Tiêu đã ném ánh mắt phức tạp nhìn chuyển hướng về phía Trần Diệc Nhiên. Rất lâu sau, Lục Dật Tiêu vỗ bả vai Trần Diệc Nhiên, tác lưỡi nói:

- Tiểu tử, ngoài miệng thì nói không thích người ta, nhưng không tưởng tượng được nhanh như vậy đem con gái người ta tới tay rồi hả ? Cậu đúng là mặt người dạ thú mà !

Trần Diệc Nhiên đen mặt nhìn Lục Dật Tiêu, hất lấy cánh tay trên vai mình ra, bình tĩnh nói:

- Đừng nói lung tung, Điềm Tâm chỉ ở đây học thêm mà thôi.
- Học thêm mà cũng phải ngủ ở nhà cậu ?

Lục Dật Tiêu còn tưởng vừa nghe được truyện cười, vẻ mặt khôi hài nhìn anh:

- Minh sao lại không biết, từ khi nào cậu bắt đầu làm gia sư dạy kèm ở nhà rồi hả ?
- Gần đây thôi.

Nét mặt Trần Diệc Nhiên không chút thay đổi nhìn Lục Dật Tiêu, sau đó thừa dịp anh ta không chú ý liền nhấn vào bộ điều khiển, lúc này mới mỉm cười:

- Cho cậu chết.
- Con mẹ nó ! Cậu hèn hạ vô sỉ !

Lục Dật Tiêu ngẩng đầu đã nhìn thấy nhân vật Trần Diệc Nhiên điều khiển bay ra tư thế chiến thắng, liền lập tức hét lên:

- Cậu còn như vậy, thừa dịp mình không chú ý thì ra chiêu, cậu thắng không thuyết phục !!!

Trần Diệc Nhiên tiếp tục hướng phía Lục Dật Tiêu trêu tức:

- Cậu chỉ cần biết rằng bản thân thua là tốt rồi.

Lục Dật Tiêu dùng ánh mắt không rõ ý tứ nhìn anh một lát, khóe môi bắt ngờ cong lên vẽ thành một vòng, thản nhiên nói:

- Thật sao, mình muốn trừ tiền lương! trừ tiền lương của cậu ! Nhìn xem cậu còn kiêu ngạo thế nào !
- Lục tổng có phải đã quên thời điểm mình vào công ty đã ký hợp đồng hay sao? Minh tuy vậy nhưng được pháp luật cộng hòa nhân dân Trung Hoa bảo hộ, nếu tùy tiện cắt xén tiền lương nhân viên, thì mình tin chắc giới truyền thông sẽ rất thích săn tin về chuyện này đấy.
- Cậu !

Lục Dật Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng thầm hối hận vì lúc trước luôn tìm cách lôi kéo Trần Diệc Nhiên tới SNOS làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Lời nói đen tối trong lòng người đàn ông 4

Chương 159: Lời nói đen tối trong lòng người đàn ông 4

- Nếu muốn hối hận vì đã đưa mình đến SNOS thì vẫn còn kịp, bất cứ lúc nào mình cũng có thể cuốn gói rồi đi.

Trần Diệc Nhiên tiếp tục điềm tỉnh mỉm cười với Lục Dật Tiêu. Lục Dật Tiêu vội vàng thay đổi thần sắc trên khuôn mặt, liền cười híp mắt với Trần Diệc Nhiên nói:

- Ha ha, làm sao đây, mình vui còn không kịp nữa ! Không phải chỉ là một trò chơi thôi sao, đừng để ảnh hưởng tới tình cảm anh em chúng ta chứ ! Làm thêm một bàn, bây giờ mình mới bắt đầu chiến.

- À... Anh Tiêu ?

Điềm Tâm trở về phòng thay quần áo, mang dép lê vào . Cô bước ra ngoài với bộ dáng e lệ, nhìn sang Lục Dật Tiêu gọi một tiếng. Ngay lập tức, gương mặt đẹp trai của Lục Dật Tiêu cười đến hoa tàn cũng phải nở

- Cục cưng bé nhỏ, gọi anh có chuyện gì ?

Điềm Tâm bị giọng điệu buồn nôn của Lục Dật Tiêu dọa lùi về sau, nét mặt có chút cảnh giác hỏi:

- Sao anh đến nhà anh Nhiên ? Điềm tâm nhỏ nhà em đâu ? Anh với cậu ấy không ở cùng nhau sao ?

Lục Dật Tiêu cười xảo quyệt, duỗi cánh tay thon dài ôm chầm lấy bả vai Trần Diệc Nhiên, sau đó ranh mãnh nói:

- Anh nghĩ phải là nhà anh Nhiên của em chứ ! Gần đây anh Nhiên nhà em không đi làm, mỗi ngày anh đều không nghĩ được gì, lúc đến công ty phải đối mặt với phòng làm việc trống trơn, thì trong lòng lại chưa xót, anh nghe nói gần đây cậu ta gấp gấp hẹn hò, bỏ rơi anh lại. Anh nghĩ nếu như cậu ta không tìm đến anh, thì anh buộc phải tới đây tìm người rồi.

Đầu Điềm Tâm đầy vạch đen nhìn cái miệng tron tru như xe lửa của Lục Dật Tiêu, lập tức đưa tay ra hiệu dừng, sau đó nghiêm túc hỏi:

- Anh Nhiên hẹn hò rồi ?

- Đúng vậy, chẳng lẽ em chưa biết ?

Lục Dật Tiêu đầy ngạc nhiên nhìn cô, còn tả rất chính xác:

- Đối phương còn là một cô bé vị thành niên, mặt trái xoan, mắt to, cơ thể còn chưa phát triển hết...

Điềm Tâm chỉ cảm thấy trước mắt có một bóng trắng hiện lên, sau đó " bùm " một tiếng, cái gối ôm đập thẳng vào cái gáy Lục Dật Tiêu. Tuy là cái gối mềm, nhưng mà độ mạnh tay vừa nẩy làm cho Điềm Tâm bung kín mắt lại không dám nhìn thẳng nữa.

- Biết hai chữ cảm miệng viết như thế nào chưa ?

Trần Diệc Nhiên phui nhẹ đôi tay bình thản như không có việc gì , ánh mắt khinh bỉ phóng thẳng tới Lục Dật Tiêu.

Lục Dật Tiêu ôm lấy cái gáy, tuôn nước mắt quay lại nhìn Điềm Tâm, tội nghiệp nói:

- Cục cưng bé nhỏ, chồng em khi dễ anh...

" Bùm " một tiếng, cái gối ôm cực lớn trực tiếp đập thẳng vào gương mặt Lục Dật Tiêu. Trong nháy mắt, tất cả đi vào yên tĩnh không một tiếng động.

Điềm Tâm há mồm nhìn bộ dạng mắt nổi đom đóm của Lục Dật Tiêu, cô giật giật khóe môi, quay lại nhìn Trần Diệc Nhiên yếu ớt gọi một tiếng:

- Anh Nhiên...

- Hà ?

Trần Diệc Nhiên lạnh lạnh lên tiếng

- Ở đây của anh ấy...

Điềm Tâm đưa tay chỉ đầu của mình, cẩn thận dò hỏi:

- Sẽ không bị đánh đến nổi có vấn đề chứ ?

Trần Diệc Nhiên nâng khóe môi vẽ ra một đường cong tuyệt sắc, dáng vẻ tươi cười, giọng nói tựa như hoa bi ngạn nở trong đêm tối:

- Sẽ không đâu. Vốn dĩ cậu ta cũng không có đầu óc.

- Hơơ...

Điềm Tâm thấy Trần Diệc Nhiên thẳng tay ruồng bỏ Lục Dật Tiêu, đột nhiên cảm thấy... anh Nhiên nhà anh ta nói chuyện rất ác độc !

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Lời nói đen tối trong lòng người đàn ông 5

Chương 160: Lời nói đen tối trong lòng người đàn ông 5

Sau hơn hai mươi ngày nghỉ đông, Diêm Tâm ở chỗ Trần Diệc Nhiên điên cuồng học thêm thì hai tuần lễ sau cũng tới lúc đón năm mới. Hôm 30 tết, ba mẹ Diêm Tâm mang theo một đồng quà tặng tới nhà Trần Diệc Nhiên, đầu tiên là khen ngợi công sức của Trần Diệc Nhiên, tiếp theo là cảm ơn Trần Diệc Nhiên và cuối cùng là thay mặt Diêm Tâm chân thành xin lỗi vì đã gây thêm phiền toái cho anh.

Diêm Tâm ngồi trong phòng khách nhìn thấy ba mẹ của mình và Trần Diệc Nhiên bước vào như đôi bạn bè thân thiết gặp gỡ nhau, lập tức trên trán của cô chảy mồ hôi ròng ròng. Quả nhiên chủ tịch Mao nói đúng, không có thực tế thì không có quyền lên tiếng.

Ba mẹ cô cảm thấy con gái nhà mình đang làm phiền Trần Diệc Nhiên, mà chưa từng nghĩ tới thời gian con gái nhà mình ở chỗ này thành ra cái dạng gì rồi !

Diêm Tâm tức giận trong lòng, căn bản là bọn họ bị bộ dạng giả nhân giả nghĩa của Trần Diệc Nhiên lừa gạt hết rồi ! Tên gia hỏa này mỗi ngày cứ bảy giờ sáng đều bắt cô rời giường, nếu cô không dậy nổi thì anh ấy liền thẳng tay nhấc chăn của cô lên !

Là nhấc cái chăn lên đó ! Người nào mất trí rồi mới làm ra được chuyện này !

Mùa đông trời lạnh khắc nghiệt, mặc dù trong phòng mở điều hòa nhưng lúc chăn bay ra khỏi người thì trong nháy mắt đó, cái khí lạnh như băng lại ập vào người làm cho cô không chịu được liền rời giường chạy theo Trần Diệc Nhiên bắt đầu mở một cuộc hỗn chiến đoạt chăn.

Kết quả cuối cùng chính là để cô phí sức của chín trâu hai hổ đoạt chăn trở về thì tinh thần, thể lực phần chấn khi đó khiến cô không còn buồn ngủ nữa rồi.

Về sau, Diêm Tâm nghĩ ra một kế để đối phó với chiêu nhấc chăn của Trần Diệc Nhiên, chính là đêm hôm đó cô cố ý không mặc váy ngủ, trên người chỉ mặc áo con và quần con đi ngủ, sang ngày hôm sau lúc Trần Diệc Nhiên lập lại chiêu cũ nhấc chăn lên, cô liền cố ý hét lớn một tiếng, quả không ngoài dự liệu, Trần Diệc Nhiên giật mình một lát, sau đó nhanh chóng đem chăn trả ném lại cho cô, bước ra khỏi phòng.

Diêm Tâm liền cười đắc ý.

Chỉ tiếc là sau hôm đó, chiêu này của cô không dùng được nữa rồi, mặc kệ Diêm Tâm mặc quần áo con thế nào, Trần Diệc Nhiên vẫn đề nén tức giận nhìn cô, khóe môi giật mạnh, cười nói:

- Đừng la nữa, cũng không phải chưa xem qua

- ...

Diêm Tâm thảm bại hoàn toàn.

Kỳ thật Diêm Tâm từng cân nhắc vẫn sẽ mặc đồ nhỏ đi ngủ, cô không tin nếu như mình ngủ trần rồi Trần Diệc Nhiên còn có thể đề nén tức giận mà cười với cô.

Thế nhưng suy nghĩ cũng chỉ là suy nghĩ, cuối cùng cô không đành lòng ngủ trần thêm nữa.

Cô chỉ sợ đến lúc đó Trần Diệc Nhiên không chỉ có vô tư nhìn cô, còn thuận miệng phun một câu:

- Quả nhiên rất chân thực !

Mặc dù chỉ là tưởng tượng nhưng cô đều cảm thấy rất tổn thương lòng tự trọng...

Hồi tưởng kết thúc.

Đây chỉ là đời sống bị ngược đãi của cô trong một núi băng mà thôi.

Điềm Tâm nhìn qua ba mẹ đang cười nói vui vẻ với Trần Diệc Nhiên, trong lòng mặc dù đang nhò máu nhưng bên ngoài mặt vẫn cười rất hớn hở, ngoài mặt thì nói " gây thêm phiền toái cho anh Nhiên" nhưng trong lòng đối với anh ấy đã trở thành bạn bè thân thiết rồi.

Tóm lại, sau khi hai bên nói chuyện vui vẻ, cha mẹ Diềm Tâm liền đưa cô về nhà.

Trước khi đi, Trần Diệc Nhiên dẫn Diềm Tâm xuống dưới lầu, đôi mắt tinh mịch quan sát vẻ mặt như được giải thoát của cô, khóe môi lại cong lên thành một vòng hoàn hảo:

- Diềm Tâm, ăn tết cũng đừng quên học cho tốt.

- Dạ, anh Nhiên

Điềm Tâm ngoài mặt cười nói, nhưng nhưng trong lòng rủa thầm...học cái đầu của anh !

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Đàn ông phúc hắc lời nói cay nghiệt

Chương 161: Đàn ông phúc hắc lời nói cay nghiệt

Trong suốt lễ mừng năm mới, Diềm Tâm đều rất bận rộn. Mong một tết đã theo bố mẹ đi khắp nơi chúc tết và nhận tiền mừng tuổi, từ ngày mong một đến mong bảy hầu như chẳng có hôm nào ăn cơm tại nhà.

Dù cho bận rộn đến thế nhưng cô cũng không quên nhắn mấy tin nhắn đùa giỡn Trần Diệc Nhiên.

“Anh Nhiên, không có em ở bên cạnh có phải anh cảm thấy rất lạc lõng, có phải cảm thấy trong cuộc sống bỗng dưng thiếu thiếu thứ gì đó không hả?”

Trần Diệc Nhiên có chút buồn cười đọc tin nhắn kia, suy nghĩ một chút rồi không chút lưu tình mà trả lời:

“Em bớt tự luyện đi.”

“Có phải anh vô cùng hoài niệm thời gian em ở bên cạnh anh không hả?”

“Gần đây chất lượng giấc ngủ của anh được nâng cao.”

“Ý gì chứ?”

“Thời gian ngủ nhiều hơn”

“Là sao?”

“Không cần phải dậy sớm mỗi sáng, sau đó đi gọi em rời giường, anh có thể ngủ thẳng một giấc đến khi đi làm.”

Điềm Tâm yên lặng đọc tin nhắn trên điện thoại di động. Suy nghĩ một chút thì cảm chịu số phận nhét nó vào trong túi áo. Quả nhiên địa vị của cô trong lòng Trần Diệc Nhiên vẫn không hề tăng lên, bằng không thì anh đã nhớ cô đến không chịu nổi rồi.

Thế nhưng cô lại cảm thấy, mối quan hệ của hai người đã có chút thay đổi.

Trước kia khi cô cầm điện thoại chỉ có thể lẳng lặng nhìn tên của Trần Diệc Nhiên trong danh bạ. Cảm giác mình có hàng vạn từ ngữ muốn nói với anh thế nhưng cũng không dám gửi tin nhắn đi.

Hiện tại tùy lúc cô đều có thể nhắn tin trêu chọc anh, tuy rằng cuối cùng người thua vẫn là cô thế nhưng cô thật sự không hiểu cảm giác ấy. Trần Diệc Nhiên cũng nguyện ý để bị cô trêu chọc ư? Nếu không thì tại sao mỗi lần đều trả lời nhanh như vậy?

Cứ như vậy kỳ nghỉ đông lặng lẽ trôi qua. Sau khi trở lại trường thì cũng đã bước sang học kỳ sau của lớp 10. Điềm Tâm mỗi ngày vẫn đến lớp, chủ nhật là đến nhà Trần Diệc Nhiên học phụ đạo. Cô cảm giác mối quan hệ giữa cô với anh có chút mập mờ, thế nhưng nó mãi mãi dừng lại ở vị trí này mà thôi.

Tuy thỉnh thoảng Trần Diệc Nhiên sẽ nắm lấy tay cô, ôm vai cô thế nhưng cũng chưa từng gần gũi hơn. Có đôi khi Điềm Tâm cũng sẽ nhắc đến chuyện cô thích anh, thế nhưng sau đó lại bị anh vô tình lờ đi.

Điều đáng vui mừng nhất chính là, Trần Diệc Nhiên đã không còn luôn miệng nói cô chỉ là một đứa trẻ nữa.

Đột nhiên Điềm Tâm cảm thấy, kỳ thật cuộc sống cũng không tệ đến vậy, ít nhất mỗi ngày cô đều nhìn thấy Trần Diệc Nhiên, biết được bên cạnh anh chưa có bạn gái mới, ngẫu nhiên giúp anh phá hỏng mấy buổi gặp mặt.

Thích một người lại luôn được ở cạnh người ấy quả thật là một chuyện rất hạnh phúc.

Sau khi lên cấp ba, Điềm Tâm phát hiện áp lực học tập cũng trở nên lớn hơn. Trước khi mỗi lúc tan học dù sao bạn trong lớp cũng đều cãi nhau ầm ĩ, thế nhưng bây giờ sau khi tan học thì đa số đều ngồi tại chỗ yên tĩnh làm bài tập.

Lúc trước học tiểu học với cấp hai, trường học cũng không bắt ép học buổi tối. Thế nhưng sau khi lên, trường học quy định học sinh phải ở lại tự học đến mười giờ tối sau đó mới có thể tan học về nhà.

Trước kia bọn họ còn ca hát, vẽ vời, hoạt động thể thao thế nhưng bây giờ tất cả đều được cắt giảm, chỉ còn tập trung vào mấy môn chính để học.

Chương 161: Anh không hề thích em (1)

Chương 162: Anh không hề thích em (1)

Thứ bảy chủ nhật đều phải đi học cả ngày, riêng tối thứ sáu có thể không ở lại tự học buổi tối mà về nhà tắm rửa.

Điềm Tâm cảm thấy dường như mình sắp bị cái áp lực vô hình này làm cho sắp nghẹt thở rồi. Quan trọng hơn chính là, cô không có thời gian để gặp Trần Diệc Nhiên nữa.

Cái cảm giác này giống như có một bàn tay vô hình nào đó kéo Trần Diệc Nhiên ra khỏi thế giới của anh vậy. Cô không thể thấy anh, cũng không chạm đến, lại không thể nghe thấy giọng nói của anh.

Thứ liên hệ bọn họ dường như cũng chỉ còn tin nhắn qua điện thoại.

Lúc mới bắt đầu, có thể Trần Diệc Nhiên sẽ vẫn trò chuyện với cô về một số chuyện không đâu. Thế nhưng về sau, khi đáp lại cô hai ba câu tin nhắn thì bắt đầu thúc giục cô tranh thủ thời gian học bài, sau đó không trả lời cô nữa.

Thời gian dần qua, tin nhắn của bọn họ cũng ngày càng ít.

Nỗi lo trong lòng Điem Tâm ngày một lớn, cô cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy thì có thể sẽ có một ngày, giữa cô và Trần Diệc Nhiên không còn bất kỳ liên hệ nào nữa.

Mỗi lần suy nghĩ kia xuất hiện trong đầu thì áp lực học tập vốn làm cô nghẹt thở càng đẩy cô vào vực sâu không đáy hơn.

Mà Thẩm Tâm và Lục Dật Tiêu mỗi một ngày vẫn ngọt ngào như thế.

Lục Dật Tiêu lấy lý do giúp Thẩm Tâm học tập, dứt khoát dọn đến nhà cô ấy ở. Mỗi ngày đi sớm về trễ đưa đón Thẩm Tâm đến trường vậy nên các học sinh luôn nhìn thấy một người đàn ông mang âu phục, mỗi ngày đều lái chiếc xe thể thao hàng hiệu, đẹp trai đứng đợi trước cổng trường rất đúng giờ.

Đối diện với những câu hỏi của bạn học, Thẩm Tâm chỉ cười cười, sau đó bình tĩnh nhìn anh nói:

- Đây là anh mình.

Mỗi khi ấy Điem Tâm đều u oán nhìn cô.

- Cậu biết không, mỗi lần cậu nói bạn trai là anh trai tớ đều đặc biệt muốn đánh cậu đấy. Bởi vì tớ thật sự muốn biến anh trai kia của tớ thành người yêu tớ đấy.

- Bằng không phải phải sao? Chẳng lẽ giới thiệu đây là bạn trai mình?

Thẩm Tâm trừng mắt với Điem Tâm, tiện tay vuốt sợi tóc xõa xuống nhét sau tay, rồi bình tĩnh nói:

- Không được đâu, tớ xinh đẹp như vậy, thành tích lại xếp đầu, nếu như bọn họ biết bạn trai tớ vừa cao vừa soái lại có tiền như thế thì hy vọng sống của bọn họ còn đâu nữa. Tớ nào thể triệt để chặt gãy cuộc sống của người khác chứ. Vậy nên Điem Tâm... Cần nhắc đến tình bạn bè tớ chỉ có thể lựa chọn tổn thương cậu thôi.

Điem Tâm chán chường vui đầu vào cuốn sách, không bao giờ muốn nói với cô ấy nữa, vì trên thế giới đâu có ai tốt như vậy chứ?

Lúc tan học, Điem Tâm nhân lúc mấy phút còn sót lại chạy thẳng đến nhà vệ sinh. Chỉ là sau khi vào nhà vệ sinh đột nhiên nghe đến một giọng nói quen thuộc:

- Tớ đã nói với cậu hôm nay anh trai tớ muốn dẫn bạn gái về nhà ăn cơm nhé. Anh trai tớ độc thân nhiều năm như vậy rồi cuộc cũng chịu dẫn chị dâu về cho chúng tớ nhìn rồi.

Giọng nói này là Trần San San. Tim Điem Tâm đột nhiên nhói lên một cái, sau đó bắt đầu suy nghĩ, anh của cô ấy? Chẳng lẽ là Trần Diệc Nhiên sao?

- Nói giỡn. Anh trai tớ là soái ca bậc nhất đấy. Lúc du học, rất nhiều nữ sinh theo đuổi anh ấy đấy. Chỉ là sau khi về nước bận sự nghiệp nên không có thời gian yêu đương thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 162: Anh không hề thích em (2)

Chương 163: Anh không hề thích em (2)

- Được rồi, không nói nữa, sắp vào học rồi tắt điện thoại đây.

Sau khi Trần San San nói chuyện với người bên kia xong thì cất điện thoại đi động, ngẩng đầu lên nhìn Diêm Tâm đang âm u đứng bên ngoài rèm WC, chỉ lộ ra đôi mắt, ai oán nhìn mình.

- Bà mẹ nó, Diêm Tâm, cậu làm gì thế.

Trần San San không nhận được mà lùi về phía sau một bước, ngồi bệt lên bồn cầu, ngay cả quần cũng không kịp kéo lên, hoảng sợ nhìn cô nói:

- Cậu ở đây nhìn lên tờ đi vệ sinh sao? Sao tớ không biết cậu háo sắc như vậy chứ. Còn nữa sao cậu giống như ma nữ vậy, đứng bên ngoài rèm cửa thật sự rất đáng sợ biết không hả?

- Trần Diệc Nhiên có bạn gái?

Diêm Tâm ngược đôi mắt trong suốt nhìn chằm chằm Trần San San, giọng nói âm u hỏi.

- Đúng thế. Sao cậu biết.

Trần San San vỗ vỗ lồng ngực, vẻ mặt hoảng sợ nhìn cô, thật vật và mới khôi phục lại tâm tình, lúc này mới kéo quần lên.

- Có khi nào?

Giọng nói của Diêm Tâm càng trở nên lạnh lẽo hơn.

- Hình như gần đây... Dù sao thì ông già nhà tớ cũng đã nhìn thấy chị gái kia.

Trần San San nhếch môi, vẻ mặt hậm hực nói:

- Hồi anh ấy anh ấy còn không thừa nhận đấy. Thế nhưng lúc cả hai người bọn họ ở cạnh nhau, vẻ mặt của anh tớ đặc biệt rất ôn nhu đấy.

Diêm Tâm lặng thinh nhìn Trần San San, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói gì cho đúng.

Kỳ thật cô muốn hỏi Trần San San bộ dáng cô gái kia như thế nào, xinh đẹp không, hiền dịu không, làm việc gì? Hai người làm sao quen biết, bọn họ ở chung một chỗ bao lâu rồi, tại sao hôm nay lại ra mắt người xa, có ý định kết hôn sao?

Thế nhưng những vấn đề này đột nhiên xuất hiện trong đầu lại làm cho cô chết đứng. Vậy nên Diêm Tâm chỉ há hốc mồm, một câu cũng không nói nữa.

- Diêm Tâm cậu không sao chứ?

Trần San San cẩn thận dò xét Diêm Tâm:

- Tại sao cậu giống như sắp khóc đến nơi rồi.

- Không.

Điềm Tâm lắc đầu, chán nản kèm thất vọng nói một câu cảm ơn với Trần San San sau đó thì xoay người vào trong lớp họ.

- Này... Không phải cậu đến để đi vệ sinh sao?

Trần San San có chút không hiểu nhìn Điềm Tâm định quay người trở về, lên tiếng hỏi. Chỉ tiếc rằng lúc này Điềm Tâm đã hoàn toàn chìm trong thế giới của mình một câu cũng không nghe được.

Suốt của tiết học sau, Điềm Tâm như lạc trong sương mù, giáo viên ở trên bục nói gì cũng không hề lọt vào tai cô.

Thậm Tâm cũng có thăm nói chuyện với cô, nhìn vẻ mặt mê mẩn của cô thì đoán già đoán non.

Cuối cùng cô ấy cũng phát hiện được cô có điều không đúng, sau khi tan tiết thì gầy gầy cánh tay Điềm Tâm nói:

- Cậu sao thế, sao lại ỉu xiu thế, bị bệnh hả?

- Không phải, tớ không bệnh...

Điềm Tâm khó khăn nói ra mấy chữ. Khó sở trong lòng như có mũi dao đâm vào vậy. Cô cảm thấy lúc này đây có lẽ cô đã thất tình rồi. Trần Diệc Nhiên trong truyền thuyết đã có bạn gái, còn dần về ra mắt người nhà, đoán chừng tám phần sẽ ở chung một chỗ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 163: Anh không hề thích em (3)

Chương 164: Anh không hề thích em (3)

- Vậy cậu bị sao?

Thậm Tâm lo lắng nhìn Điềm Tâm.

- Tớ...

Điềm Tâm vừa định nói gì đó thì cảm thấy trước mắt là màn đen quay cuồng, từ bụng truyền đến cảm giác đau đớn sau đó cả người mất đi ý thức ngất

đi.

- Điềm Tâm, Điềm Tâm.

Cuối cùng trong ấn tượng của cô chỉ còn tiếng gọi của Thẩm Tâm.

Nghe thấy âm thanh “tí tách” vang lên bên tai, Điềm Tâm mơ màng mở to mắt. Chỉ cảm thấy trước mắt là một ánh sáng chói mắt, còn có vài người hình như đang qua lại trước mắt mình, lại có giọng nói vang lên:

- Huyết áp 105, nhịp tim 93, nhịp tim hơi nhanh.

- Không có việc gì, vẫn nằm trong phạm vi bình thường, sẽ nhanh khỏe lại thôi.

Điềm Tâm nghe mấy người trước mắt nói chuyện vài câu thì lại lún vào hôn mê. Đến khi cô hoàn toàn tỉnh lại thì đã sẩm tối.

Cô có chút mê mang nhìn vách tường màu trắng, sau đó thì hai mắt mở lớn, nửa ngày sau mới kịp phản ứng. Tường trắng, giường trắng, chăn trắng... Hình như là bệnh viện...

Điềm Tâm quay đầu lại xem xét chung quanh đột nhiên ánh mắt bị một bóng lưng bên cửa hấp dẫn.

Người kia toàn thân mang một bộ âu phục màu đen, nửa dựa vào cửa sổ giống như đang nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài. Bóng lưng anh thon gầy, đầu ngón tay kẹp một điều thuốc cháy dở, khói thuốc lượn lờ bao phủ khắp người anh nhìn qua có chút không chân thật.

Điềm Tâm kinh ngạc nhìn bóng lưng kia hồi lâu, trong lòng đầy nghi hoặc. Không phải hôm nay anh dẫn bạn gái về nhà sao? Tại sao lúc này còn ở trong phòng bệnh của cô? Còn nữa, bây giờ đã là ngày hôm sau rồi sao?

Điềm Tâm cứ như vậy lặng yên nhìn anh, không nói lời nào, chỉ sợ khi lên tiếng cảnh tượng trước mắt sẽ biến mất giống như ảo ảnh vậy.

Cô sợ hiện tại chỉ là một giấc mộng, cô sợ sau khi tỉnh giấc rồi sẽ không còn nhìn thấy bóng lưng của Trần Diệc Nhiên nữa.

Nhắm mắt cẩn thận một chút, đã bao lâu rồi bọn họ còn chưa gặp nhau đây? Một tháng, hai tháng hay ba tháng? Hình như đã sắp ba tháng rồi, kể từ khi đi học lại đến bây giờ, thời gian đã dần từ mùa đông chuyển sang mùa thu rồi.

Giống như cảm nhận được điều gì, người kia chậm rãi xoay người lại, ẩn hiện trong làn khói, đôi mắt đen sâu thẳm của anh lẳng lặng nhìn người đang nằm trên giường.

Đôi mắt đen như mực khép chặt lại lúc này rốt cuộc cũng mở ra, một đôi mắt trong suốt không hề động đậy đang nhìn anh chằm chằm.

Trần Diệc Nhiên dập điều thuốc trong tay, sau đó ném tàn thuốc vào trong giá gạt tàn rồi đi đến cạnh giường bệnh. Giọng nói khá trầm thấp, ôn nhu hỏi Điềm Tâm:

- Em tỉnh rồi?

Giọng điệu ôn nhu như vậy làm cho đôi mắt Điềm Tâm đầy nước, cô dùng sức mở lớn hai mắt để nước mắt mình không rơi xuống, sau đó mới gật đầu đáp:

- Vâng.

- Thấy thế nào? Còn đau không.

Trần Diệc Nhiên duỗi ngón tay to dài ra, nhẹ nhàng lau giọt nước mắt tràn ra khỏi khóe mi cô, sau đó thấp giọng hỏi.

Điềm Tâm vội lắc đầu, cô sợ mình chỉ tùy tiện nói ra một chữ t

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 164: Anh không hề thích em (4)

Chương 165: Anh không hề thích em (4)

Điềm Tâm không nói lời nào, mà Trần Diệc Nhiên cũng không nói gì nữa.

Hai người cứ như vậy im lặng đến nửa ngày sau rốt cuộc Điềm Tâm mới thu lại tâm tình, hít mũi một cái, giọng ông ông hỏi Trần Diệc Nhiên:

- Em bị sao thế?
- Viêm ruột thừa cấp tính.

Trần Diệc Nhiên thuận tay kéo chiếc ghế ngồi xuống bên cạnh giường bệnh của Điềm Tâm, sau đó nhìn cô nói:

- Ở trường học em ngắt đi, Thẩm Tâm vội tìm đến thầy chủ nhiệm sau đó đưa em đến bệnh viện. Bác sĩ chẩn đoán em bị viêm ruột thừa cấp tính phải nhanh chóng phẫu thuật. Thầy chủ nhiệm lớp em vừa vận nhớ số điện thoại của anh nên gọi anh đến.

Điềm Tâm nhìn đôi mắt tĩnh mịch của Trần Diệc Nhiên, bên trong có chút mệt mỏi, có chút đau lòng và không đành lòng. Cô suy nghĩ một chút sau đó hỏi:

- Anh là người ký tên lên bản cam kết sao?
- Ừ.

Trần Diệc Nhiên gật đầu sau đó nhìn Điềm Tâm miễn cưỡng cười:

- Bố mẹ em đi công tác xa, anh đã gọi điện thoại cho họ rồi, họ đồng ý để anh ký tên. yên tâm, mỗ chính là bác sĩ học trường anh, hiện tại đã là giáo sư bác sĩ rồi, loại tiểu phẫu viêm ruột thừa này chỉ là bữa ăn sáng với anh ta mà thôi.

- Vâng.

Điềm Tâm thấp giọng đáp sau đó nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, nghi ngờ hỏi:

- Hiện tại là mấy giờ rồi? Hình như tối rồi, đã chính giờ chưa?

Trần Diệc Nhiên cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ trên cổ tay, sau đó thấp giọng trả lời:

- Giờ là hai giờ sáng, đã là hôm sau rồi.
- Đã hai giờ sáng rồi sao?

Điềm Tâm kinh ngạc, cô còn tưởng hiện tại mới tám chín giờ tối thôi.

- Vậy sao anh còn chưa về?
- Nếu anh về thì một mình em ở đây làm thế nào?

Trần Diệc Nhiên không nhịn được mà đưa tay véo má cô. Sau đó lại ngo ngắc một chút, giọng nói mang theo một chút khổ sở:

- Mới ba tháng không gặp sao lại gầy thế, thịt trên mặt cũng mất hết rồi.

- Học mệt quá.

Điễm Tâm miễn cưỡng nở ra nụ cười, nhìn anh nói:

- Anh luôn đứng cạnh cửa sổ sao? Không mệt ă, bên cạnh còn có một chiếc giường nữa, sao anh không nghỉ ngơi một chút.

- Không sao, anh không mệt.

Trần Diệc Nhiên nở một nụ cười nhà:

- Có một số chuyện, trong phòng bệnh không cho hút thuốc anh đành đứng ở cửa sổ thôi.

- Không phải anh nói cai thuốc rồi sao?

Giọng nói Điễm Tâm yếu ớt thăm dò.

- Ủ - Trần Diệc Nhiên nhìn cô, rốt cuộc nửa ngày sau mới trả lời - Anh đồng ý với em.

- Hơ?

Điễm Tâm đầu đầy sương mù.

- Anh đồng ý với em về sau không hút thuốc nữa...

Trần Diệc Nhiên nói từng chữ một, giống như hạ quyết tâm vậy. Đôi mắt thâm sâu đen láy nhìn cô, giống như viên ngọc đen long lánh phát sáng trong đêm tối vậy.

- Ồ...

Điễm Tâm có chút không hiểu nhìn anh, tại sao đột nhiên anh lại trở nên nghiêm túc như vậy. Nghĩ đến những lời Trần San San nói buổi trưa, rốt cuộc cô không nhận được mà lên tiếng hỏi:

- Anh Nhiên, có phải hôm nay anh dẫn bạn gái về nhà ra mắt bố mẹ không.. Em không làm phiền anh đây chứ....

Chương 165: Anh không hề thích em (5)

Chương 166: Anh không hề thích em (5)

Trần Diệc Nhiên kinh ngạc, hỏi:

- Bạn gái?

Điềm Tâm nghi ngờ nhìn anh, anh trai à về mặt kính ngạc này của anh đến cùng là sao chứ? Chẳng lẽ anh muốn nói ngay cả anh cũng không biết mình có một cô bạn gái?

Đại khái là đối diện với ánh mắt đầy chất vấn của Điềm Tâm, Trần Diệc Nhiên không nhịn được mà ho khan hai tiếng, sau đó đầu đầy vạch đen nhìn cô:

- Từ đâu em nghe được anh có bạn gái?

- Trần San San nói... - Điềm Tâm về mặt vô tội nhìn anh - Cậu ấy nói tối nay anh còn đưa bạn gái về nhà ăn cơm gặp bố mẹ.

- Những lời này mà em cũng tin được?

Trần Diệc Nhiên không nhịn được mà cóc đầu cô một cái.

- Thế nhưng... Cậu ấy nói rất chắc chắn...

Điềm Tâm chỉ cảm thấy trán mình đau nói, nước mắt lưng tròng nhìn Trần Diệc Nhiên, đưa tay ra ôm đầu nói:

- Hiện tại em là người bệnh đấy, anh không được khi dễ em.

- Nó nói những gì hả?

Trần Diệc Nhiên tức giận nhìn cô.

- Cậu ấy nói gần đây anh thường xuyên ở chung một chỗ với cô gái kia. Luôn nhìn cô ấy với vẻ ôn nhu, còn nói tối nay sẽ dẫn cô ấy về nhà ăn cơm.

Điềm Tâm cẩn thận nhớ lại, lặp lại những lời kia một lần nữa.

Đôi lông mày xinh đẹp của Trần Diệc Nhiên nhíu chặt, giống như đang nghiêm túc suy nghĩ, nửa ngày sau mới cúi đầu, đôi mắt u ám nhìn Điềm Tâm, chần chừ nói:

- Em nói chính là người kia, là khách hàng lớn nhất của công ty anh sao?

- Ờ?

Điềm Tâm cũng ngây ngẩn cả người, đôi mắt trong suốt ngo ngác nhìn anh, có chút không hiểu hỏi:

- Khách hàng lớn?

- Đúng thế. Gần đây công ty anh đang có chung hạng mục với công ty Giang Nam. Người đại diện bên họ cũng chính là cô gái trong miệng San San.

Trần Diệc Nhiên cau mày suy nghĩ, nửa ngày sau mới mù mịt nói tiếp:

- San San có lẽ không biết... Cô gái kia là chị họ xa... Vốn tối nay cả hai nhà định hẹn nhau ăn cơm đấy, thuận tiện chúc mừng hạng mục thành công.

- Chị họ xa...

Điềm Tâm há hốc mồm nhìn anh, sau đó không chắc chắn mà hỏi lại:

- Là có quan hệ huyết thống sao?

Trần Diệc Nhiên có chút buồn cười nhìn cô, gật đầu nói:

- Ừ... Thế nhưng nếu không có quan hệ huyết thống thì cũng không cần lo lắng, chị ấy kết hôn rồi.

Lúc đầu gương mặt Điềm Tâm có chút chán nản, tái nhợt thì thoáng chốc đỏ lên. Đôi mắt trong suốt mắt phương hướng nhìn bốn phía, lắp bắp nói:

- Ai... Ai lo lắng chứ... Chẳng qua em sợ làm ảnh hưởng buổi liên hoan đêm nay.

- Thật sao?

Giọng nói Trần Diệc Nhiên mang theo một phần trêu tức, sau đó ranh mãnh nói:

- Nếu không phải bác sĩ nói em bị viêm ruột thừa thì anh còn tưởng rằng vì em nghe thấy tin tức quá đau lòng này mới ngất đi đấy.

- Bậy... Nói bậy... - Diêm Tâm đỏ mặt, lắp bắp nói - Lúc em nghe thấy tin này tuy không bình tĩnh lắm, cũng chẳng có phản ứng gì, sau đó thì hoàn toàn vượt qua được.

- Thật sao, nhưng sao anh nghe Thẩm Tâm nói ai đó đều không thể tập trung nghe giảng? - Trần Diệc Nhiên cười giễu cợt nhìn cô - Lúc trước em hỏi anh vấn đề này, anh còn tưởng rằng em đau bụng quá nên không nhận được đấy.

Thẩm Tâm... Đồ loại bạn bán bạn cầu vinh! Diêm Tâm giận đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 166: Anh không hề thích em (6)

Chương 167: Anh không hề thích em (6)

Trần Diệc Nhiên cứ im lặng đứng bên giường bệnh như vậy. Nhìn vẻ mặt đầy ảo não của Diêm Tâm, không nhận được mà cong khóe môi lên nở thành nụ cười.

Đêm đông đã khuya, hành lang bệnh viện sớm đã tắt đèn hướng dẫn chỉ còn lại đèn chỉ thị phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Trong bệnh viện thoáng cái cũng yên tĩnh trở lại.

Bởi vì hôn mê cả ngày thế nên lúc này Diêm Tâm lại không buồn ngủ. Cô cứ ngẩng đầu nhìn Trần Diệc Nhiên có vẻ mệt mỏi, cuối cùng không đành lòng mà mở miệng nói:

- Anh Nhiên, anh hình như rất mệt mỏi, nghỉ ngơi chút đi.

Đôi mắt tinh mịch của Trần Diệc Nhiên nhanh chóng che mất sự mệt mỏi, anh nhìn Diễm Tâm mỉm cười, sau đó đứng dậy đi vòng vo trong phòng hai vòng, lại rót một ly nước đưa đến trước mặt Diễm Tâm, không trả lời chỉ hỏi:

- Muốn uống nước không?

- Có...

Diễm Tâm được anh nhắc nhở một câu mới phát hiện mình vô cùng khát nước. Dù sao cả ngày cũng không uống nữa hơn nữa vừa rồi còn nói nhiều với anh như vậy, lúc này đây cơ họng cô đã cảm thấy sắp khô rang rồi.

Trần Diệc Nhiên đuổi cánh tay thon dài săn chắc tìm được chiếc gối dưới người cô sau đó kéo lên bờ vai, lại dùng sức đỡ cô ngồi dậy.

Diễm Tâm cảm thấy hơi đau, thế nhưng khi ngồi yên lại không thấy vết mổ đau nhức nước, chỉ là lúc này Trần Diệc Nhiên rất gần cô.

Hương thơm từ cơ thể anh phả quanh người cô, độ ấm từ lòng bàn tay anh truyền sang bả vai cô, làm cho Diễm Tâm cảm thấy toàn thân nóng rực.

Trần Diệc Nhiên đặt đầu cô kê lên ngực anh, sau đó cầm ly nước đưa đến tận miệng. Từng ngụm nước áp chậm rãi chảy đến miệng cô. Cuối cùng Diễm Tâm mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Sau khi uống xong ly nước, Trần Diệc Nhiên lại cẩn thận đặt cô nằm xuống, tiếp đó mới cầm lấy chiếc ly đặt lại trên bàn trà.

Diễm Tâm nằm trên giường bệnh, nhìn bóng lưng của Trần Diệc Nhiên không hiểu sao hốc mắt lại có chút ướt át. Một cảm giác ấm áp dâng lên trong lòng, làm cho cô rốt cuộc không nhịn được nữa mà khẽ mở miệng hỏi:

- Trần Diệc Nhiên... Anh có chút nào thích em không?

Trần Diệc Nhiên khựng lại, nói đúng hơn là cả nửa ngày vẫn chưa xoay người lại. Diễm Tâm cứ nằm trên giường bệnh, giương đôi mắt trong suốt nhìn bóng lưng anh, ủy khuất nói:

- Anh thật sự không hề thích em sao? Nếu như anh không thích em thì tại sao lại đối tốt với em như vậy. Vì sao mỗi lần em gửi tin nhắn cho anh anh lại trả lời rất nhanh. Vì sao mỗi lần em muốn gặp anh, dù cho anh bận việc bề bộn thế nhưng vẫn dành chút thời gian để gặp em. Nếu như anh không thích em vậy thì tại sao lại nguyện ý đến bệnh viện chăm sóc em. Không thích một người lại đối tốt với cô ấy như vậy sao?

Thật lâu sau Trần Diệc Nhiên mới khẽ thở dài một hơi, sau đó quay trở về cạnh giường bệnh, trong đôi mắt thâm sâu lóe lên ánh sáng phức tạp. Đôi mắt anh như vũ trụ bao la vậy, tỏa ra ánh sáng chói lọi rất thu hút.

Chương 167: Anh không hề thích em (7)

Chương 168: Anh không hề thích em (7)

Không khí trong phòng bệnh tựa như khăn trương lên. Điem Tâm cẩn thận quan sát bờ môi mỏng của anh, sợ một lần nữa anh lại nói ra lời cự tuyệt.

Đôi mắt Trần Diệc Nhiên giống như lại dậy sóng, như là mặt biển sắp xảy ra bão tố vậy, bầu trời phủ kín mây đen, như muốn nuốt chửng hết tất cả.

Thế nhưng cuối cùng tất cả đều quay về sự bình tĩnh, anh cuois người kê gối cho Điem Tâm thật tốt rồi nhàn nhạt nói:

- Không còn sớm nữa, em tranh thủ nghỉ đi.

- Không muốn.

Đột nhiên Điem Tâm duỗi tay ra ôm chặt lấy cổ Trần Diệc Nhiên, sau đó kê đầu mình lên vai anh, giọng nói mang theo chút tùy hứng mà quật cường:

- Nếu anh không trả lời thì em không buông tay đâu.

- Điem Tâm.

Trần Diệc Nhiên rất bất đắc dĩ gọi tên cô, bởi vì sợ làm cô đau thế nên cũng không dám mạnh tay kéo cánh tay đặt trên cổ mình xuống.

- Anh Nhiên, chỉ cần anh trả lời em sẽ buông tay.

Gương mặt trắng nõn của Điem Tâm có chút lạnh buốt, lúc khuôn mặt cô đều vui lên cần cổ của Trần Diệc Nhiên thì lại nhỏ giọng hỏi:

- Anh Nhiên, anh thật sự không thích em sao, em không tin. Thích hay không thích một người em có thể cảm nhận được. Nếu như anh không thích em thì sớm đã tránh xa em rồi, tại sao lại cứ đối tốt với em như vậy?

- Điem Tâm, mau buông tay ra.

Trần Diệc Nhiên cảm thấy bên đầu mình đều là mùi hương của cô gái nhỏ. Cơ thể mềm mại của cô nửa dán chặt lên người anh. Cảm giác ảm áp từ gương mặt nhỏ kia truyền đến cổ anh giống như làm máu anh đông lại, làm cho anh có chút không đành lòng.

Mà lý trí, định lực của anh cũng dần biến mất.

- Em không buông tay, em sẽ không buông tay. - Cánh tay quấn cổ anh dùng thêm lực - Chẳng lẽ nói một câu thích em khó khăn đến vậy sao, nếu anh không thích em... anh hãy nói thẳng cho em biết, về sau em sẽ không dây dưa với anh nữa.

- Anh Nhiên... Em thích anh lâu như vậy, từ cấp hai rồi lên cấp ba, em kiên trì thời gian lâu như vậy anh vẫn cảm thấy em chỉ là cao hứng nhất thời thôi sao. Ba năm, em thích anh hơn một nghìn ngày rồi, em thích anh như vậy một chút thích em anh cũng không có sao?

Trần Diệc Nhiên im lặng, nửa ngày sau cũng không nói gì.

Hai người họ cứ duy trì tư thế này không hề nhúc nhích hay gượng co.

Điem Tâm cảm thấy thời gian qua thật lâu lại như trong tích tắc, cứ như vậy cô vui mặt vào cần cổ Trần Diệc Nhiên. Trong hơi thở đều là hương thơm trên cơ thể anh bỗng có chút lúng túng.

Ngay từ đầu là vì kiên quyết không muốn buông tay, về sau là vì xấu hổ không biết buông tay rồi làm sao đối mặt với anh.

Thế nhưng qua lâu như vậy anh lại không cho cô một đáp án nào cả, thời gian dần qua Điem Tâm cũng có chút không kiên trì nữa.

Cô có chút hậm hực thu lại hai tay, đôi môi phớt hồng há môi, ủy khuất nói:

- Được rồi... Em biết rõ ý của anh...

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 168: Anh không hề thích em (8)

Chương 169: Anh không hề thích em (8)

- Em biết cái gì?

Giọng nói trầm thấp của Trần Diệc Nhiên rốt cuộc cũng vang lên trong phòng bệnh.

Anh tự mình dùng sức đè lại hai cánh tay cô dai ôm cổ mình, sau đó đưa tay ôm bả vai Diễm Tâm, đôi môi mỏng ghé bên lỗ tai cô, lên tiếng hỏi:

- Ý của anh là gì?

Diễm Tâm cảm thấy bên tai mình truyền đến cảm giác ngứa ngứa, hơi thở ấm áp phun lên tai cô, làm cho cô không nhận được mà muốn co người lại trốn đi.

Chỉ là bất đắc dĩ cánh tay anh khóa lên vai cô, đặt cô nửa nằm trên giường bệnh, tay còn lại túm chặt hai tay cô, bắt cô cố định không thể nhúc nhích được.

Diễm Tâm cảm thấy một chút nguy hiểm.

- Là... Là... Ý đó...

Giọng nói của cô không tự chủ mà nhỏ dần sau đó rụt đầu lại.

- Ý đó là ý gì...

Giọng nói ấm của của Trần Diệc Nhiên dường như là cố ý, chậm rãi phun trên vành tai cô. Cảm giác giống như một chiếc lông chim gãi ngứa vậy. Như tia điện đánh trúng cô, cảm giác cứ tê tê, dọc theo vành tai, theo từng dòng máu vào đến trái tim lan đến từng tế bào.

Điềm Tâm cảm thấy nửa người trên mình đều mơ hồ. Thế nhưng cô vẫn nói câu thứ hai, cảm giác như bản thân mình đang bị gây tê vậy.

- Anh... Anh biết rõ là em có ý gì mà...

Mắt Điềm Tâm không nhịn được mà đỏ lên. Người này rõ ràng là không thích cô vậy tại sao lại cứ gần gũi cô như vậy, mỗi lần đều như thế, cứ để cô hiểu nhầm tình cảm của anh dành cho mình như vậy thì vui lắm sao?

Cũng chỉ vì thái độ mập mờ này của anh mới hại cô cứ thích anh như vậy suốt ba năm.

- Anh không biết.

Trần Diệc Nhiên cảm thấy hơi áp lực, trầm thấp nói tiếp:

- Anh thậm chí còn không biết mình trúng tà gì mới có thể để ý anh như vậy. Mỗi một lần trở về anh đều tự nói với mình, phải để em học tập tốt, an tâm đi học, thế nhưng không chịu được mà nhìn vào điện thoại, nhìn xem em có gửi tin nhắn đến hay không. Điềm Tâm đến cùng em hạ độc gì với anh vậy?

Cơ thể Điềm Tâm cứng đờ, anh... lời này của anh là có ý gì?

- Điềm Tâm - Giọng nói Trần Diệc Nhiên mang theo sự mê hoặc vang lên bên tai cô - Em biết anh đều phải cố gắng khắc chế bản thân không xúc động mà trêu đùa em không?

Hơ? Đôi mắt trong suốt của Điềm Tâm chớp chớp, mũi chun lại sau đó ủy khuất nói:

- Anh đùa em còn ít hay sao?

Trần Diệc Nhiên ngẩng đầu, đôi mắt tinh mịch nhìn đôi mắt đáy lầy mờ to của Điềm Tâm, đôi môi nở một nụ cười tà mị, xuống như đóa hoa xinh đẹp nở rộ trong đêm, từng chữ một mà nói:

- Em xác định sự khi dễ anh nói là ý gì sao?

Điềm Tâm hoàn toàn mờ mịt, nghi hoặc vô cùng. Sau nửa ngày, cô chun mũi, giọng nói trầm thấp mà ủy khuất:

- Có phải anh chỉ muốn trả lời em cho xong..

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Anh không hề thích em (9)

Chương 170: Anh không hề thích em (9)

Trần Diệc Nhiên nhìn đôi mắt như ngọc kia, cứ nhìn thẳng vào mình.

Khuôn mặt ửng hồng của cô vì bệnh mà có chút trắng bệch. Gương mặt mồm mỉm sau khi lên cấp ba vì học tập quá vất vả mà trở nên thon gầy, lộ ra cái cằm khôe kéo tình xảo, đôi mắt linh động càng trong suốt sáng ngời hơn.

Giờ phút này cô chớp mắt, ủy khuất nhìn anh, đôi lông mi dài run nhè nhẹ, giống như con nai con bị hoảng sợ vậy, làm cho người ta không khỏi phát ra một tiếng lòng thương tốt.

Điềm Tâm trừng lớn đôi mắt, thấy gương mặt Trần Diệc Nhiên càng lúc càng tiến gần, sau đó trên môi bỗng truyền đến một cảm giác ấm áp, mềm mại.

Giống như lông chim mềm mại, lại giống như đóa hoa mới nở, nhẹ nhàng chạm đến môi cô. Lại mang theo một chút hương nhàn nhạt, mùi dễ ngửi, lại giống như một tia điện trong nháy mắt chiếu sáng cả bầu trời đêm.

Cô chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, trái tim thì không ngừng nảy lên, nhanh đến mức muốn bay ra ngoài.

Trước mắt giống như có muôn vàn đóa hoa thay nhau nở rộ vậy. Tranh nhau đua sắc nở rộ. Thì ra cảm giác hôn môi là như vậy sao?

Bờ môi Trần Diệc Nhiên chạm nhẹ lên cánh môi mềm mại của Điềm Tâm, sau đó ngẩng đầu đôi mắt tĩnh mịch nhìn thẳng vào mắt cô, giọng nói mang theo chút khàn khàn:

- Biết rõ ý anh là gì không?

Điềm Tâm kinh ngạc nhìn anh, nửa ngày sau mới gật đầu nói khẽ:

- Hình như biết rồi...

Trần Diệc Nhiên lộ ra nụ cười hứng thú, giọng trầm thấp hỏi cô:

- Hình như?

- Vâng....

Điềm Tâm cảm thấy mặt mình nhất định đã đỏ chót rồi, bởi vì cô cảm thấy như mặt mình đang bị lửa đốt.

- Vậy thì cần phải... Để cho em thật sự biết được ý anh là gì...

Giọng nói Trần Diệc Nhiên trầm thấp, sau đó lần nữa cúi đầu môi mỏng áp lên môi hồng của cô, chậm rãi tiếp xúc cẩn thận lại ôn nhu mang đến cảm giác.

Điềm Tâm cảm thấy lồng ngực mình sắp bật ra ngoài. Cánh tay đang ở trên cổ anh cũng theo bản năng đặt xuống ôm lấy lưng anh.

Đôi mắt Trần Diệc Nhiên thật sâu, giống như hôn cô không bao giờ là đủ vậy. Chiếc lưỡi mềm mại của anh cạy mở hàm răng cô, công thành đoạt đất xâm lược khoang miệng cô.

Điềm Tâm cảm thấy đầu óc choáng váng, từ đầu lưỡi cảm thấy tê tê, làm cho cả người cô tê dại. Đối diện với sự xâm lược của Trần Diệc Nhiên, vậy mà trong khoảng thời gian ngắn cô lại không biết nên phản ứng thế nào.

Lại nói, đây là nụ hôn đầu của cô, trước đó cô còn chưa hôn qua đây...

Trong phòng bệnh nhiệt độ càng lúc càng nóng lên, ngay lúc Điềm Tâm thấy mình sắp không thở nổi nữa thì rốt cuộc Trần Diệc Nhiên cũng lui lại, ôm cô thật chặt khôi phục lại hơi thở.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Anh có thích em không, dù chỉ là một chút? 10

Chương 171: Anh có thích em không, dù chỉ là một chút? 10

Điền Tâm chỉ cảm thấy, hạnh phúc dường như đến quá đột ngột làm cho cô có cảm giác không chân thực.

Hồi lâu sau, sau khi đã thở bình thường trở lại, Trần Diệc Nhiên mới nhìn cô cười trêu:

-Cô ngốc, làm sao mà hàm răng của em lại rụng phải anh được nhỉ?

Mặt Điền Tâm vốn đã đỏ như quả táo, nghe xong câu đó lại càng trở nên đỏ hơn nữa.

-Em...tại em không có kinh nghiệm..

Điền Tâm rụt đầu trong chăn, nhỏ giọng thì thầm:

-Có ai như anh không? Không biết đã hôn bao nhiêu cô rồi?

Trần Diệc Nhiên nhìn Điền Tâm, không chịu được bèn duỗi bàn tay trắng nõn thon dài véo nhẹ vào má cô, thấp giọng nói:

-Em nói cái gì? Anh mà là loại người đó sao?

Điềm Tâm then thùng mà không nói lời nào.

Trần Diệc Nhiên thấy bộ dạng xấu hổ của Điềm Tâm lại không đành lòng đuổi cánh tay ra, ôm chăm lấy cô, khẽ nói:

-Hôn vài lần là có kinh nghiệm ngay thôi..

Vừa dứt lời, bờ môi ấy một lần nữa lại hôn lên đôi môi mềm mại của cô.

-A... - Điềm Tâm mở to hai mắt nhìn khuôn mặt đẹp trai đang kề sát trước mặt cô.

Lại nữa ư...Dù gì cũng phải để cô thử một hơi đã chứ?

Giữa trưa ngày thứ hai.

Thẩm Tâm ngồi khoanh tay ngồi bên giường bệnh của Điềm Tâm, đôi mắt xinh đẹp liếc thấy bờ môi sưng đỏ của cô, ranh mãnh nói:

-Ô? Đây không phải là phẫu thuật viêm ruột thừa sao, mình không nghĩ là nó lại chạy đến miệng rồi đấy? Cậu coi lại chứ người ta mà nhìn thấy đôi môi sưng tấy này của cậu thì không chừng còn tưởng sáng nay cậu được ăn lạp xường đấy nhỉ?

Điềm Tâm không khỏi xấu hổ, rụt đầu vào trong chăn, ngáp ngừng:

-Cái đó...Buổi sáng mình ăn xúc xích, quả thật cũng có lạp xường..

Nắc một tiếng, Thẩm Tâm không thể nào nhịn được cười, cô kéo ghế lại ngồi sát bên Điềm Tâm, sau đó thò tay kéo phăng tấm chăn ra khỏi mặt Điềm Tâm, nói mát mẻ:

-Thật sao? Còn cái dấu trắng trắng mờ mờ trên cổ này, nói không chừng tối hôm qua là do cậu ăn ô mai đấy nhỉ?

-Sao có thể? Tối hôm qua mình mãi cho đến hai giờ mới tỉnh, buổi tối không còn đồ ăn nên đói chết đi được, ô mai đâu ra chứ?

Điềm Tâm không hiểu hàm ý trong lời nói của Thẩm Tâm, liền gãi cổ cái lại.

Thẩm Tâm chỉ cười trộm, ranh mãnh nhìn cô, thấp giọng nói:

-O, vậy ra Trần Diệc Nhiên đến hai giờ đêm cũng không ngủ được, đợi cậu tỉnh dậy mà “gặm” cậu đấy à?

Điềm Tâm ngại ngừng, liền kéo tấm chăn phủ lên mặt mình rồi nằm xuống, lí nhí:

-Không nói chuyện với cậu nữa.

-Ngại ngừng cái gì, thích người ta lâu như vậy mà một chiều đã thành công, cho dù thế nào cậu cũng phải tâm sự chia sẻ bí quyết cho mình đấy!

Thẩm Tâm tiếp tục thò tay túm lấy cái cái chăn, ôm trong tay nói với Điềm Tâm:

-Chỉ có điều, Trần Diệc Nhiên chịu đựng lâu như vậy, mà chỉ khiến cậu thành ra thế này thì cũng coi như là rất kiềm chế rồi đấy.

Khuôn mặt trắng nõn của Điềm Tâm lập tức đỏ bừng lên, đôi mắt trong veo trừng mắt nhìn Thẩm Tâm, mãi một lúc không nói gì.

-Haha, mình đoán, nếu không phải vì cậu vừa mới phẫu thuật xong, trên người còn có vết thương, thì có lẽ hẳn sẽ trực tiếp đem cậu thực hiện ngay tại chỗ mất, haha...

Trông bộ dạng gian manh của Thẩm Tâm lúc này cứ y như tên trộm vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngô Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Đêm nay hẹn hò nhé? 1

Chương 172: Đêm nay hẹn hò nhé? 1

-Không nên nói lung tung... - Giương mặt Điềm Tâm thực sự đã đỏ y như quả táo rồi.

-Được rồi, được rồi, mình không nói lung tung nữa.

Thắm Tâm nhìn bộ dạng ngượng ngùng của Diễm Tâm, rồi cuộc cũng ngừng cười đùa, nhìn cô nói:

-Cậu không có thấy bộ dạng vội vã chạy đến trường hôm qua của Trần Diệc Nhiên đâu, sau khi thấy cậu ở phòng y tế, hấn không nói không rằng mà bế cậu chạy một mạch ra khỏi trường luôn. Buổi tối trở về, Lục Dật Tiêu còn nói với mình, không biết hôm nay Trần Diệc Nhiên uống nhầm thuốc gì rồi, đang họp thì có cuộc gọi đến, hấn không nói lời nào mà chạy ra khỏi phòng họp, để lại mấy ông quản lí hai mặt mà nhìn nhau, hơn nữa cả buổi chiều cũng không thấy hấn trở về...

Thắm Tâm bắt chước bộ dạng Lục Dật Tiêu mà kể cho Diễm Tâm.

Diễm Tâm ngạc nhiên, trong lòng Trần Diệc Nhiên, cô quan trọng đến vậy sao?

-Chị, chị Diễm Tâm!

Diễm Tâm đang nói chuyện với Thắm Tâm thì đột nhiên phía cửa vang lên một giọng con trai.

Thắm Thị xách theo một đồng hồ ăn đứng đó, nhìn vào trong phòng bệnh thăm dò.

-Tiểu Thị, em đến rồi. - Thắm Tâm cười híp mắt đứng dậy, vẫy vẫy tay về hướng Thắm Thị, thuận miệng nói:

-Vào đi, Diễm Tâm đã tỉnh rồi.

-Được. - Thắm Thị gật gật đầu, đi đến bên giường bệnh của Diễm Tâm, cười hi hi nói:

-Chị Diễm Tâm, em đến thăm chị đây.

Diễm Tâm ngẩng đầu nhìn cậu, dáng người hình như cao hơn, trước kia chỉ mới cao ngang đầu cô nhưng chớp mắt bây giờ đã cao hơn cô một cái đầu rồi. Khuôn mặt ngây thơ trải qua thời gian đã nhìn chín chắn hơn, đôi mắt trong veo lúc trước cũng đã trở nên sắc sảo hơn hẳn. Nhìn vào ánh mắt của cậu giống như một hồ nước vậy, mát mẻ và trong vắt. edit tại thichdoctruyen.com

-Tiểu Thị. - Diễm Tâm nhìn cậu nở một nụ cười ngọt ngào, không chịu được liền trêu:

-Mỗi khi nhìn thấy cậu thì chị lại thấy cậu bớt đẹp trai đi một tí thì phải.

-Phải vậy không nhỉ? - Thắm Tâm cười cười, để lộ hàm răng trắng sáng thẳng tắp, nụ cười đó rực rỡ như ánh dương vậy.

-Chị Diễm Tâm, lúc nào thì chị mới nhận ra tình cảm của em hả? Em bây giờ thế thôi nhưng lớn lên ít nhiều sẽ cao hơn chị đấy, chị cũng đừng có mà gọi em là trẻ con nữa. Ô? chị Diễm Tâm, miệng chị bị làm sao vậy?

Diễm Tâm lúng túng nhìn ánh mắt tò mò của Thắm Thị mà chỉ ho khan hai tiếng, sau đó yếu ớt nói:

-Không có gì, bị muỗi cắn thôi.

-Là muỗi cắn ư? - Thắm Thị gãi gãi đầu, vẻ mặt hứng thú nhìn cô nói:

-Mùa đông khác nghiệt như vậy mà vẫn còn con muỗi nào lớn vậy sao?

-Haha...haha...cái này...Trong phòng ẩm áp như vậy, em có nghĩ là có thể vẫn còn một hai con không chết công mà sống sót không?

Diễm Tâm cúi đầu, cứ nghĩ bậy ra mà nói.

-À... - Thắm Thị cái hiểu cái không mà gật gật đầu, mắt liếc về phía cửa rồi ranh mãnh quay sang nói với Diễm Tâm:

-Chị Diễm Tâm?

-Hả? - Diễm Tâm ngẩng đầu lên, nhìn đôi mắt tinh nghịch của Thắm Thị, trong lòng dự cảm có điều gì không tốt.

Quả nhiên, Thắm Thị cười híp mắt cười chế giễu Diễm Tâm:

-Con muỗi lớn không chết công của chị đến rồi kìa.

...

Giờ khắc này Diễm Tâm chỉ muốn ngay lập tức đào một cái hố mà chui vào.

Chương 172: Đêm nay hẹn hò nhé? 2

Chương 173: Đêm nay hẹn hò nhé? 2

Trần Diệc Nhiên không hề để ý đến ánh mắt ranh mãnh của chị em nhà Thẩm, điềm tỉnh mà đi vào, trong lòng cảm thấy có chút kì lạ.

Đôi mắt đen láy của hán thoáng nhìn Điềm Tâm đang vui đùa vào trong chăn, rồi lại quay sang nhìn chị em họ Thẩm đang nhìn mình ranh mãnh, giọng trầm thấp hỏi:

-Điềm Tâm, em làm sao vậy?

-Không có gì.

Điềm Tâm lí nhí như tiếng muỗi vo ve, đôi mắt trong veo liếc nhìn trộm Diệc Nhiên, trong lòng không ngừng oán trách, tại sao môi hán lại không có bất kì dấu hiệu sung đỏ gì hết vậy...

Kì thật sáng nay khi cô tỉnh lại thì Trần Diệc Nhiên đã đi đâu mất tiêu rồi, chỉ để lại giấy nhắn ở đầu giường, nói là phải đi trước để đến công ty.

Điềm Tâm vốn đang lo lắng cho Trần Diệc Nhiên suốt đêm qua không ngủ, sáng nay chắc không có tinh thần để đi làm, nhưng nhìn thần thái hồng hào, đáng người rần rở trong bộ vét chín chu của hán lúc này, thoát nhìn dường như không có chuyện gì đã xảy ra cả.

Ngay lúc này, cô thậm chí còn nghi ngờ, những lời đêm qua Trần Diệc Nhiên nói lúc ôm cô vào lòng có phải chỉ là một giấc mơ không?

-Trần Diệc Nhiên, anh đến rồi sao? - Đôi mắt xinh đẹp của Thẩm Tâm chớp chớp, mở một nụ cười ranh mãnh, trầm thấp nói:

-Điềm Tâm của anh không sao đâu, chỉ là ngượng ngùng tí thôi, bọn em đang thảo luận về con muỗi lớn trong phòng này.

-Con muỗi lớn? - Trần Diệc Nhiên nhàu mày, đến bên giường bệnh của Điềm Tâm ngồi xuống, đem mấy thứ đang cầm trên tay đặt lên đầu giường, sau đó quay sang hỏi Điềm Tâm:

-Con muỗi gì vậy? Đêm hôm qua em ngủ không được ngon giấc hả?

Điềm Tâm càng vui mình sâu hơn vào trong chăn, trong lòng khóc không ra nước mắt. Sớm biết Trần Diệc Nhiên nói gót chị em nhà họ Thẩm vào đây như thế này thì chắc cô đã không bịa chuyện cái con muỗi lớn kia...

-Điềm Tâm? - Trần Diệc Nhiên càng thêm nghi ngờ, từ khi hán vào đến giờ, Điềm Tâm cứ cúi đầu không nhìn hán lần nào, cái này thật sự không giống với phong cách của cô lắm...

-Haha, chị ấy ngượng đấy, miệng chị ấy bị con một con muỗi lớn cắn nên vừa sưng vừa đỏ, vì xấu hổ nên không dám nhìn anh đấy!

Thẩm Thị cười như tên trộm, đứng đầu giường mà giải thích với Trần Diệc Nhiên.

Trần Diệc Nhiên nhàu đôi lông mày thanh tú, khước miệng nhếch lên, hán đưa bàn tay trắng nõn thon dài nhẹ nhàng nâng cằm Điềm Tâm lên, cười xấu xa:

-Điềm Tâm, em thật sự bị muỗi cắn sao?

Điềm Tâm vốn một mực sẽ không nhìn Trần Diệc Nhiên, nay lại bị hán nâng cằm lên, bất đắc dĩ cô mới ngẩng lên, đôi mắt trong veo nhìn về mặt xấu xa của hán, chu đôi môi vừa sung vừa đỏ, nhấn nhá "Ừ" một tiếng.

Trần Diệc Nhiên nhìn bờ môi còn hồng hào lúc hán rời đi nay lại sưng tấy như thế của cô, trong lòng lập tức hiểu được, chỉ là vẫn thần nhiên cất giọng trầm ấm:

-A...con muỗi này quả thật cắn cũng lợi hại đấy, lát nữa ăn cơm trưa xong, anh sẽ dắt em đi mua hộp nhang đuổi muỗi.

Điềm Tâm dùng sức mở mắt to hết cỡ mà trừng mắt nhìn hán, thế nhưng lại không biết nên đáp thế nào, đành xấu hổ gật gật đầu.

Thẩm Tâm cùng Thẩm Thị cứ đứng đó mà thưởng thức màn kịch của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 173: Đêm nay họ hò nhé? 3

Chương 174: Đêm nay họ hò nhé? 3

Thẩm Tâm cùng Thẩm Thị đứng đó thưởng thức màn kịch của hai con người ấy, chỉ cảm thấy nhìn cười thật quá khổ sở, liền vội vàng tìm một lí do rồi nhanh như chớp rời khỏi phòng.

Trong căn phòng bệnh rộng rãi sáng sủa, thoáng cái chỉ còn mỗi Trần Diệc Nhiên và Diễm Tâm.

Trần Diệc Nhiên đưa đôi mắt sâu thẳm nhìn theo bóng dáng dần khuất của Thẩm Tâm và Thẩm Thị, đến khi không còn thấy họ nữa hắn mới xoay đầu lại, nhìn Diễm Tâm ranh mãnh:

- Con nuôi hả?

Diễm Tâm bực bội ngẩng đầu lên, đôi mắt trong veo dùng hết sức mà trừng trừng nhìn Diệc Nhiên, duỗi ngón trỏ thon dài chỉ vào Diệc Nhiên, giọng lạnh lùng:

-Anh nói mà không biết xấu hổ hả? Là do anh hại em hôm nay bị hai chị em nhà nó cười nhạo, đặc biệt là tên tiểu quỷ Thẩm Thị, mặt lúc nào cũng giả bộ ngu ngơ không biết gì nhưng trong nội tâm thế nào thì ai cũng rõ.

-Em cũng biết nữa hả? - Trần Diệc Nhiên có chút buồn cười mà nhìn cô, buột miệng nói:

-Hai chị em nhà đó thông minh hơn người, không kể gì mà bắt nạt em, em còn bày ra được lí do lằng nhằng như thế, bị bắt nạt là đáng đời.

-Thế anh bảo em phải làm sao? Chẳng lẽ nói bị anh “giam” sao?

Diễm Tâm có chút tức giận, chu bờ môi sưng đỏ, bực bội nói:

-Cái gì mà thông minh hơn người chứ, em ngốc đến thế sao?

-Cứ nói thẳng ra đi.

Trần Diệc Nhiên mở cái túi đồ ăn mà Thẩm Thị và hắn vừa đem vào, sau đó buột miệng hỏi cô:

-Em ngại sao?

-Nói thừa.

Diễm Tâm khoanh hai tay trước ngực, nhìn bộ dạng xem thường của Diệc Nhiên, càng tức giận:

-Sao em có thể nói với bọn họ là bị anh hôn được chứ? Kiểu người không màng lễ tiết như hai chị em nó, nhất định sẽ túm lấy em mà tra khảo, nào là “cậu có cảm giác thế nào”, rồi “người nào chủ động”, “là anh có gì gì em chưa”, hay em gì gì anh “...”

Trần Diệc Nhiên khẽ ngẩng đầu, nhìn nét mặt tức tối của Diễm Tâm thì cũng hơi sùng sốt một chút, sau đó không hiểu hỏi:

- “Anh có gì gì em, hay em gì gì anh”, là có ý gì?

-Ai da...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diễm Tâm lập tức đỏ lên, đôi mắt trong veo bỗng khoanh không biết nên nhìn hướng nào:

-Thì chính là chuyện ấy chứ sao...

Đầu Diệc Nhiên đầy dấu chấm hỏi.

Diễm Tâm trong bộ dạng mù tịt của Diệc Nhiên, cắn răng nói nhanh:

-Thì bọn nó nhất định sẽ hỏi là, anh có đưa lưỡi vào miệng em, còn em có đưa lưỡi vào miệng anh không đó...

Vừa dứt lời, Diễm Tâm liền kéo tấm chăn phủ kín cả người.

Thật là, cô thật sự xấu hổ mà không dám đối mặt với Trần Diệc Nhiên nữa rồi.

Trần Diệc Nhiên hơi ngơ ngác một chút, lập tức hiểu ra mà bật cười, hắn đưa tay kéo tấm chăn ra khỏi người Diễm Tâm, sau đó bất đắc dĩ nói:

-Bọn nó hỏi em, em không trả lời là được rồi, có làm sao đâu/

-Anh thực sự không thể hiểu được bọn nó đâu!

Diễm Tâm từ trong chăn lộ ra nửa cái đầu, ném về phía Trần Diệc Nhiên cái nhìn rục rủa:

-Bọn nó sẽ viện đủ lí do đến uy hiếp em đấy, hơn nữa em không phải là kiểu con gái giữ vững được lập trường...

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 174: Đêm nay hẹn hò nhé? 4

Chương 175: Đêm nay hẹn hò nhé? 4

Trần Diệc Nhiên nhếch môi trêu tức Diễm Tâm, hắn ghé đầu sát mặt cô, giọng trầm thấp mà thì thầm vào tai cô:

-Em khẳng định...em là con gái sao?

-Nói nhảm, em không phải con gái, chả nhẽ là con trai? - Diễm Tâm trừng mắt liếc Diệc Nhiên, tay hạ tấm chăn khỏi mặt một chút, hất cằm về phía Trần Diệc Nhiên mà nói:

-Chim sẻ tuy nhỏ nhưng nội tạng vẫn đầy đủ đầy thôi, chị gái em cũng có ngực đấy nhé.

-A...

Đôi mắt đen láy u ám của Trần Diệc Nhiên nhìn lướt qua bộ áo quần bệnh nhân Diễm Tâm đang mặc trên người vài lần, sau đó tiện tay cầm lấy quả táo với con dao trên tủ, vừa gọt vừa thuận miệng nói:

-Nói như vậy, một người không có thứ gì lại càng muốn chứng minh mình có thứ đó nhỉ? Em lời lẽ chắc chắn khẳng định mình có ngực như vậy, thực sự khiến anh hoài nghi...

Diễm Tâm nhìn Trần Diệc Nhiên một hồi lâu, thế nhưng lại bị hắn chặn họng mà chẳng phản bác được câu gì, vì thế đành phải rụt rụt đầu vào lại trong chăn:

-Hừ, không có thì không có, em dù sao vẫn là con gái, tuyệt đối là con gái!

Trần Diệc Nhiên thuận thực gọt nốt trái táo, sau đó cắt ra một mảnh, đưa vào tay Diễm Tâm, cười xấu xa:

-Anh đề nghị em thế này, tốt nhất em hãy cứ gọi mình là cô bé đi, nếu không, lần sau Thẩm Tâm nghe thấy được, không chừng lại đuổi theo em mà hỏi, “mới một ngày mà trở thành phụ nữ rồi” đấy.

Diễm Tâm thuận tay nhận lấy miếng táo Trần Diệc Nhiên đưa, đặt vào miệng cắn một cái, trong thoáng chốc còn chưa hiểu được hàm ý trong lời của hắn, đợi đến lúc cô kịp phản ứng thì cũng đúng lúc miếng táo nghẹn trong cổ họng.

Cô ho dữ dội một hồi, miếng táo mới văng ra được, khuôn mặt cũng vì thế mà ửng hồng lên.

Trần Diệc Nhiên vội vàng đưa tay vuốt vuốt lưng cho cô, sau đó đưa cho cô ly nước nói:

-Ăn từ từ thôi, người ta thấy lại tưởng ai tranh của em...

-Ai nói em ghen là vì sợ có người tranh ăn hả?

Điềm Tâm quay sang Trần Diệc Nhiên mà tròn trĩnh mắt cả lên, sau đó cổ nuốt giận, để cho nhịp thở trở lại bình thường rồi mới tiếp tục nói:

-Mấy người đều là người xấu, sao có thể ức hiếp em lúc em bệnh được chứ? Ôi...bụng em đau quá...Vừa rồi ho mạnh quá, cảm giác như vết thương muốn căng ra vậy...

Trần Diệc Nhiên vẻ mặt đang nhàn nhả tự đắc thoáng cái đã trở nên căng thẳng, hẩn nhìn về mặt thống khổ của Điềm Tâm, liền đưa tay nắm lấy đôi tay nhỏ bé của cô, khẩn trương nói:

-Thật sao? Để anh xem nào!

-Đừng!

Điềm Tâm liền lên tiếng ngăn hẩn lại, nói:

-Vết thương được băng lại rồi, anh muốn xem cũng không được đâu, cũng đỡ rồi...Kì thật cũng không phải là đau dữ dội lắm, hơn nữa ở đây không phải còn có bơm truyền thuốc giảm đau sao?

-Ừ...

Trần Diệc Nhiên nhìn thần sắc của cô đã khôi phục lại như ban đầu, lúc này mới yên lòng, chỉ là đôi mắt sâu thẳm vẫn nhìn gương mặt có chút ửng hồng của Điềm Tâm, cả đôi môi sưng đỏ đáng yêu kia nữa. Hẩn do dự một chút nhưng rút cuộc vẫn không nói câu gì.

Điềm Tâm nhìn Trần Diệc Nhiên thỉnh thoảng lại mấp máy bờ môi nhưng lại không nói gì, không nhin được liền hỏi:

-Anh Diệc Nhiên, anh làm sao vậy?

-Không có gì. - Trần Diệc Nhiên bình tĩnh đáp, chần chờ một lúc, sau đó nhìn Điềm Tâm nói:

-Chỉ là anh muốn hỏi em một việc...

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175: Đêm nay hẹn hò nhé? 5

Chương 176: Đêm nay hẹn hò nhé? 5

-Chuyện gì? - Điềm Tâm mở to đôi mắt trong sáng vô tội tò mò nhìn Trần Diệc Nhiên.

-À...

Đôi mắt Trần Diệc Nhiên lóe lên như ánh sao, khóe môi mỏng nở một nụ cười đẹp mê hồn, sau đó cúi người về phía trước, ghé sát mặt Điềm Tâm mà thì thầm vào tai cô bằng giọng mê hoặc:

-Chuyện là...lúc anh hôn...em có cảm giác ra sao?

Mặt Điềm Tâm bắt đầu nóng ran.

Cô ảo não nhìn Trần Diệc Nhiên, trong lòng hối hận sâu sắc, trách mình tại sao lúc nãy lại nói với hẩn nhiều như vậy, cô sao có thể quên, cái người đang trước mặt cô lúc này, so với Thẩm Tâm, Thẩm Thị thì lòng dạ còn đen tối hơn bội phần.

Trần Diệc Nhiên hơi nhú mày, gương mặt thanh tú đẹp đẽ không giấu được vui vẻ mà nở nụ cười, ranh mãnh nói:

-Nhìn phản ứng của em, hẩn là rất hài lòng nhỉ?

-Trần Diệc Nhiên, anh đi chết đi!

Điềm Tâm then quá hóa giận, tiện tay túm lấy cái gối trên giường bệnh nhấm vào đầu hấn mà đánh tới tấp. Trần Diệc Nhiên nhanh nhẹn quay đầu đi, khó khăn lắm mới tránh thoát đòn công kích của Điềm Tâm.

“Bành” một tiếng, cái gối lướt qua Trần Diệc Nhiên, trực tiếp trúng vào người vị bác sĩ vừa đến để kiểm tra tình hình bệnh nhân. Vị bác sĩ và thêm hai hộ lý đang đứng ở cửa, đột nhiên bị “hung khí” bay đến nện nên có chút ngẩn cả người.

Ba ánh mắt đồng loạt nhìn về phía giường bệnh của Điềm Tâm.

Sau khi phát hiện mình đánh nhầm người, mặt Điềm Tâm liền biến sắc, cô sững sờ mà nhìn vị bác sĩ và hai người hộ lý đang đứng ở cửa, vội vàng xin lỗi:

-Thật là xấu hổ, xấu hổ quá, tại tôi ném không chuẩn, phương hướng lại không kiểm soát, tôi không cố ý muốn ném vào các vị đâu ạ.

-Haha... - Vị bác sĩ kia cười khan hai tiếng, đôi mắt thoáng liếc sang nhìn Trần Diệc Nhiên, sau đó đưa tay nâng kính mắt lên cao trên sống mũi, chậm rãi tiến đến bên Điềm Tâm, mỉm cười:

-Cô bé đang rất lạnh lợi rồi nhỉ, dù sao cũng còn trẻ tuổi, khôi phục nhanh là điều dễ hiểu. Không chừng, hai ngày nữa lại có thể ngồi trên giường mà đẩy tạ cũng không chừng.

Câu nói đó làm cả người Điềm Tâm bắt đầu quỳnh hết cả lên.

Cô có chút xấu hổ mà nhìn vị bác sĩ đang đứng trước giường mình, một bên tiếp tục lí nhí xin lỗi, một bên lại hung hăng trừng mắt nhìn Diệc Nhiên.

Chỉ là cái nhìn này, dường như không thoát khỏi đôi mắt của vị bác sĩ kia. Chỉ thấy anh ta hướng về phía Trần Diệc Nhiên cười thâm hiểm, sau đó lật kẹp hồ sơ trong tay ra, quay sang Điềm Tâm hỏi:

-Điềm Tâm phải không nhỉ? Cảm giác bây giờ thế nào? Có cảm thấy không thoải mái ở đâu không?

-Không ạ.

Điềm Tâm thành thật trả lời, nhưng cũng rất lễ phép.

-A, vậy là tốt rồi, treo thêm hai ngày thuốc tiêu viêm nữa, sau hai ngày theo dõi nếu không có biểu hiện gì thì có thể xuất viện.

Vị bác sĩ vừa ghi chép gì đó vào tập hồ sơ, vừa quay sang Trần Diệc Nhiên hỏi:

-Đây là em gái cậu à?

Trần Diệc Nhiên ngẩng đầu, thoáng nhìn ánh mắt đầy hứng thú của vị bác sĩ đó, mặt không chút biểu hiện đáp:

-Ừ.

-Haha, ngay cả em gái cũng muốn ra tay, tôi không ngờ là cậu lại có bộ mặt cảm thú như vậy đấy.

Vị bác sĩ kia cười lớn, nhìn Trần Diệc Nhiên ranh mãnh nói, ánh mắt như xuyên qua tròng kính mà nhìn vào đôi môi sưng đỏ của Điềm Tâm.

Điềm Tâm có chút lúng túng rụt rụt đầu, đột nhiên nhớ tới lời của hấn đã từng nói, vị bác sĩ mô cho cô chính là lớp trưởng lớp hấn trước kia. Chẳng lẽ, chính là người này?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 176: Đêm nay hẹn hò nhé? 6

Chương 177: Đêm nay hẹn hò nhé? 6

Trần Diệc Nhiên đứng dưng lờm vị bác sĩ kia một cái rồi lạnh nhạt nói:

-Cậu hôm nay rảnh rồi vậy sao? Còn có thời gian quan tâm đời sống tình cảm của bệnh nhân.

Vị bác sĩ cười lớn, lắc lắc đầu nói:

-Không không, cái ta quan tâm không phải là đời sống tình cảm của bệnh nhân, mà là đời sống tình cảm của bạn học cũ, thế nào, nói xem, cô bé này là em gái máu mủ của cậu hay chỉ là em gái trên danh nghĩa?

Trần Diệc Nhiên im lặng lấy một quả táo ở đầu giường nhét vào tay hắn, sau đó đứng dậy từ từ đẩy hắn ra khỏi cửa, nói:

-Đều không phải, được rồi, cậu có thể tiếp tục đi kiểm tra bệnh nhân của cậu rồi đấy!

-Ai, ai? Mình có bận gì nữa đâu? - Tiếng vị bác sĩ kia dần dần biến mất ngoài hành lang.

Trong đầu Diễm Tâm xám xịt nhìn căn phòng trong thoáng chốc đã không còn ai, cảm thấy đời mình thật tang thương, thay đổi quá nhanh, làm cho cô thật không thể phản ứng kịp.

Một lát sau, Trần Diệc Nhiên trở về. Hắn nhìn Diễm Tâm đang ngẩn người ngồi trên giường bệnh, mỉm cười và tiến đến gần rồi thò tay hươ hươ trước mặt cô, sau đó trầm thấp nói:

-Hoàn hồn chưa?

-A!

Diễm Tâm lấy lại tinh thần, nhìn Trần Diệc Nhiên đang đứng bên giường mà miệng giật giật nhỏ giọng hỏi:

-Anh ta đi rồi à?

-Ừ.

Trần Diệc Nhiên ngồi xuống cái ghế cạnh giường, thuận miệng đáp, sau đó lấy laptop trong cặp ra, không ngừng gõ bàn phím.

Diễm Tâm nhìn bộ dạng Trần Diệc Nhiên nhanh chóng chìm vào công việc, một hồi lâu mới hỏi:

-Anh đang làm việc à?

-Đúng vậy.

Trần Diệc Nhiên mắt vẫn dán vào máy tính đáp:

-Anh xin nghỉ buổi chiều rồi, vì làm việc ở đây cũng vậy thôi.

-Anh làm vậy...tùy tiện xin nghỉ như thế, có thật không sao không đấy? - Diễm Tâm thắc mắc hỏi.

Trần Diệc Nhiên ngẩng đầu, đôi mắt sâu thẳm nhìn Diễm Tâm, sau đó nở một nụ cười nhẹ:

-Lục tổng đồng ý là được rồi, người khác nói gì, cũng không cần biết.

Trên gáy Diễm Tâm bỗng toát mồ hôi, ông anh à, anh thật quá buông thả rồi đấy!

Ăn trưa xong, Diễm Tâm nằm trên giường bệnh, nhìn những vệt nắng ấm áp xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào gian phòng, trên sàn nhà phản ra một màu vàng kim óng ánh. Trần Diệc Nhiên mặc sơ mi trắng, quần tây xám thẫm, cứ thế ngồi mãi mê làm việc trong ánh nắng ấm áp. Ánh mặt trời tạo ra một quang sáng nhàn nhạt quanh Diệc Nhiên, hắn xắn tay áo lên để lộ cánh tay trắng nõn thon dài, mười ngón tay không ngừng gõ lách cách trên bàn phím.

Diễm Tâm nhìn một chút, đột nhiên sinh ra một cảm giác không chân thực, cái người mà cô thích từ lâu, thật sự đang ở cùng cô sao?

Hắn thật sự cũng có tâm ý với cô sao?

Có lẽ ánh mắt Diễm Tâm quá nồng nhiệt, Trần Diệc Nhiên đang say sưa gõ bàn phím rồi cuộc cũng phải ngừng lại, ngẩng đầu lên nhìn bộ dạng ngẩn ngơ của cô, chịu không được liền bật cười, trầm giọng hỏi:

-Thấy thần thái của anh thế nào?

Diễm Tâm bị hắn nhìn ra có chút ngượng ngùng mà vội vàng thu hồi ánh mắt của mình, thấp giọng nói:

-Không có gì...chỉ là em cảm thấy có một chút không chân thực...

-Cái gì không chân thực? -Trần Diệc Nhiên điềm điềm hỏi.

-Hình như...

Điềm Tâm do dự một chút, đôi mắt long lanh nhìn hấn, chần chừ nói:

-Anh Diệc Nhiên, anh cũng thích em đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 177: Đêm nay hẹn hò nhé? 7

Chương 178: Đêm nay hẹn hò nhé? 7

Trần Diệc Nhiên sững sờ, nhìn về mặt nghi hoặc của của Điềm Tâm, trầm mặc một lát, sau đó khóe môi nở một nụ cười đẹp đẽ nói:

-Xem ra, có lẽ phải cho em cảm giác chân thật hơn một chút nhỉ?

-A? - Điềm Tâm không rõ hàm ý trong lời nói của hấn, mở trừng hai mắt nghi ngờ nhìn hấn.

Trần Diệc Nhiên đứng dậy, đi đến trước mặt Điềm Tâm, hơi cúi người, khuôn mặt thanh tú của hấn càng lúc càng gần cô hơn. Điềm Tâm có thể cảm nhận hơi thở vừa ấm áp vừa lạnh lạnh của hấn, cảm giác rất dễ chịu.

Đôi mắt đen láy sâu thẳm của Trần Diệc Nhiên chợt sáng lên, chăm chú nhìn Điềm Tâm. Lúc chóp mũi của hấn sắp chạm vào Điềm Tâm, cô cảm thấy như tim mình muốn bay ra ngoài vậy.

-Anh...anh làm gì vậy? - Điềm Tâm không hiểu mà cảm thấy hồi hộp, há miệng lắp bắp.

-A...

Chóp mũi Trần Diệc Nhiên khẽ chạm vào mặt cô, sau đó tay hấn thò lên trên đầu cô mà lấy xuống một cái lông chim, mỉm cười nói:

-Trên đầu em có cái này, anh giúp em lấy xuống...

Điềm Tâm nhìn chiếc lông chim Trần Diệc Nhiên đang giơ trước mặt, mở trừng hai mắt, trong lòng có chút thất vọng.

Cô tưởng rằng...Trần Diệc Nhiên đang muốn...

Trần Diệc Nhiên thấy trong mắt cô nổi thất vọng, nở một nụ cười trên khóe môi, giọng mê hoặc trầm thấp hỏi thăm:

-Sao vậy? Em cho rằng anh định hôn em sao?

Điềm Tâm cắn nhẹ môi...Cô đúng đang nghĩ như vậy...

-Đã đoán đúng.

Trần Diệc Nhiên giọng trầm thấp mà thốt lên ba chữ ấy, sau đó đưa bờ môi mỏng hôn lên đôi môi sưng đỏ của Điềm Tâm.

Điềm Tâm sững sờ, cứ như vậy mà nhìn khuôn mặt thanh tú đang gần trong gang tấc, đôi mắt sâu thẳm của hấn còn hiện lên vẻ vui đùa, cánh môi ấy thì thật mềm mại và ấm áp.

Cô đang...bị Trần Diệc Nhiên thao túng sao?

Điềm Tâm trong lòng tức giận, hôm nay vì một đồng lập xưởng miệng, cô đã phải chịu đựng đủ loại chế nhạo, lại càng không phải từ một người nên càng tức giận mà không chút khách khí, há miệng cắn bờ môi Trần Diệc Nhiên một cái.

-A...

Trần Diệc Nhiên hơi đau, liền đứng thẳng người lên, nhìn bộ mặt hồng hào đang tức giận của Điềm Tâm, nhin không được đưa tay sờ sờ vào chỗ vừa bị cô cắn, buồn cười nói:

-Tiểu cầu, sao lại cắn người?

-Cắn anh đấy!

Điềm Tâm nhe răng nói với Trần Diệc Nhiên, vung vẩy nắm đấm:

-Miệng em đã sưng vậy rồi, anh vẫn tiếp tục hạ thủ, thật quá độc ác!

-Haha...

Trần Diệc Nhiên trong lòng sung sướng mà cười lớn, thò tay捏 má Điềm Tâm, trầm ngâm trong chốc lát rồi nói:

-Xem ra tính thần em đang rất tốt nhỉ?

-Nói nhảm!

Điềm Tâm trừng mắt liếc hất một cái, dù là ai ngủ trên giường một ngày một đêm thì tính thần đều cũng sẽ tốt lên thôi.

-Vậy đôi phương thức đi...

Trần Diệc Nhiên nhìn Điềm Tâm cười đen tối, ranh mãnh nói:

-Nếu không thể hôn môi, chúng ta có thể đổi phương thức khác, hay là liền đêm nay, hẹn hò nhé?

“Đêm nay hẹn hò”??

“Hẹn hò”???

Điềm Tâm bị bốn chữ đẹp dễ lọt lầy ấy làm chấn động cả đầu óc, đôi mắt trong veo mở to nhìn Trần Diệc Nhiên bộ dạng cười đen tối, trong đầu không tự chủ được mà hiện ra cái hình ảnh kia...

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 178: Đêm nay hẹn hò nhé? 8

Chương 179: Đêm nay hẹn hò nhé? 8

-Không trả lời là đồng ý đấy nhé.

Trần Diệc Nhiên mỉm cười, quay người ngồi xuống cái ghế lúc nãy, một lần nữa cầm laptop của hắn mà bắt đầu cùi đầu gõ gõ.

Điềm Tâm vẫn đang ở trạng thái bị chấn động, ngồi trên giường bệnh nhìn Trần Diệc Nhiên chăm chỉ làm việc, trong lòng thấp thòm không yên, rốt cuộc anh muốn hẹn hò cái gì đây?

Cô vẫn còn đang là một bệnh nhân đấy!

Trên người vẫn còn vết thương vừa phẫu thuật nữa!

Anh đùa giỡn tôi như vậy, thật sự không cảm thấy tội lỗi sao hả?!!

Điềm Tâm cứ như tâm thần bất an như vậy mà có được buổi chiều yên bình.

Buổi tối Trần Diệc Nhiên cứ thần thần bí bí mà nói với Điềm Tâm rằng hắn muốn đi mua một ít đồ, sau đó liền đi ra ngoài.

Điềm Tâm ở trong phòng bệnh, mở ti vi lên, trên màn hình đang phát các chương trình kịch nghệ hài hước, người chủ trì và các khách mời đều vui vẻ lạ thường, nhưng rồi một câu cũng không thể nào lọt vào tai cô.

Nhìn ánh mắt mờ ám của Trần Diệc Nhiên trước khi đi, Điềm Tâm không thể nào mà không nghĩ tới cảnh đó...Không phải hắn đi mua mấy cái đồ dùng sinh kế ấy chứ? Chẳng lẽ hắn muốn đem mấy thứ đó cho mình, trong phòng bệnh?

Không thể nào...không thể nào...

Trần Diệc Nhiên mặc dù đi du học từ nước ngoài trở về, cũng không đến mức coi mở như vậy chứ?

Điềm Tâm vừa suy nghĩ miên man, vừa cầm trong tay điều khiển từ xa mà chuyển kênh liên tục, làm thế nào cũng không tìm ra được cái cô muốn xem.

Một lúc lâu sau, ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân, cô nghe rất giống bước chân của Trần Diệc Nhiên, liền vội vàng ném cái điều khiển đi, nằm xuống nhắm mắt lại vờ đã ngủ rồi.

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Trần Diệc Nhiên đi vào căn phòng ấm áp, để những rét buốt của mùa đông lại bên ngoài.

Hắn thuận tay cởi áo khoác ngoài ra treo lên giá, sau đó cởi nút thắt ở ống tay áo, vén tay áo lên, điềm tĩnh đi đến.

Điềm Tâm chỉ nghe thấy những tiếng sột soạt vang lên, hình như hắn để cái gì lên đầu giường, sau đó lại kéo một cái ghế bên giường cô mà ngồi xuống.

Sau một lát, Điềm Tâm nghe tiếng hắn trầm ấm làm bầm:

-Mới một lát đã ngủ mất rồi sao? Lúc ban ngày không phải tinh thần tốt lắm sao?

Điềm Tâm càng gắng sức nhắm chặt đôi mắt, sợ bị Diệc Nhiên phát hiện ra cô đang giả vờ ngủ.

-Ừm...

Trần Diệc Nhiên tiếp tục nhỏ giọng mà thủ thỉ bên tai cô:

-Không biết trong những loại này, Điềm Tâm sẽ thích loại nào...Là bạc hà, là nóng bỏng, là vân tay, hay là điềm lỗi nhỉ?

Hắn bị điềm sao?

Trần Diệc Nhiên rốt cuộc đang nói cái quái gì vậy?!!

Khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của Điềm Tâm lập tức trở nên đỏ bừng, những loại như vậy...sẽ không phải là...sẽ không phải là...thứ đó chứ?

Điềm Tâm len lén hờ mắt ra nhìn, cẩn thận từng li từng tí mà nhìn sang Trần Diệc Nhiên.

Chỉ liếc một cái, Điềm Tâm liền thấy Trần Diệc Nhiên đang ngồi trên ghế, mỉm cười nhìn cô.

Móa! Bị phát hiện rồi!

Điềm Tâm lại vội vàng nhắm mắt lại.

-Đừng giả bộ nữa, anh biết em đang còn thức.

Trần Diệc Nhiên ghé sát tai Điềm Tâm, giọng trêu tức:

-Không phải em đang rất tò mò sao...

Mặt Diễm Tâm càng đỏ hơn, biết kế hoạch giả bộ ngủ đã bị phát hiện, liền dứt khoát mở hai mắt ra, vẻ mặt tràn đầy vô tội nhìn hắn nói:

-Ai da, anh về rồi đấy à, lúc nào vậy?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 179: Đêm nay hẹn hò nhé? 9

Chương 180: Đêm nay hẹn hò nhé? 9

Trần Diệc Nhiên không nói một lời nào, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào Diễm Tâm, dường như hắn muốn xem cô mạnh mẽ mà có thể chống đỡ đến bao lâu.

-Haha...haha...

Diễm Tâm lúng túng nhìn hắn cười cười, vừa đan mấy ngón tay lại với nhau vừa nhỏ giọng nói:

-Cái đó...Lúc này em xem ti vi nhiều quá, ngủ quên lúc nào không hay...thật sự lúc này em ngủ rồi...

-Ừ. - Một lúc sau Trần Diệc Nhiên mới vui vẻ trả lời.

Trái tim Diễm Tâm đang không ngừng nhảy loạn xạ lên, vì quá đột ngột nên cô cũng không biết phải nói gì cho phải.

Trần Diệc Nhiên nhìn bộ dạng bút rút như vậy của Diễm Tâm, cảm thấy thích thú vì vậy cũng không mở miệng nói gì.

Bầu không khí bên trong phòng bệnh vẫn lúng túng như thế.

Diễm Tâm vì quá xấu hổ nên có cảm giác như đầu mình đang sắp bốc cháy đến nơi rồi, Trần Diệc Nhiên không nói lời nào, cô cũng không biết phải nói gì cho phải, nhưng cứ trầm mặc thế này cô cảm thấy không được tự nhiên.

-Cái kia...

Diễm Tâm cắn răng, rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt vô tội nhìn Trần Diệc Nhiên nói:

-Em đói bụng...

-A... - Trần Diệc Nhiên cười như chế giễu cô, chỉ nhẹ nhàng lên tiếng mà không có bất kì động đậy gì.

-Này, em nói em đói...

Diễm Tâm bị hắn nhìn thấu sự xấu hổ mà tim đập liên hồi, rốt cuộc chịu không được mà đẩy hắn một cái.

-Ừ, vừa rồi anh đi mua một ít đồ ăn, tiện thể mua thêm một ít...

Trần Diệc Nhiên dừng một chút, sau đó đưa tay vói lên đầu giường lấy một cái túi, nở nụ cười mờ ám, giọng đen tối mê hoặc:

-A...bởi vì không biết em thích loại gì nên mỗi loại anh lấy một hộp.

Điềm Tâm tò mò nhìn sang cái túi, có chữ “Trung tâm thương mại” nổi bật, loáng thoáng thấy mấy cái hộp nhiều màu sắc khác nhau.

Eo ôi, thật không phải là mấy thứ đó chứ?!!!

Điềm Tâm bất giác đưa tay lên sờ gương mặt đang đỏ bừng của mình, thẹn thùng không dám nhìn thẳng Trần Diệc Nhiên.

Trần Diệc Nhiên ngẩng đầu, liếc thoáng qua Điềm Tâm, sau đó mỉm cười nói:

-Điềm Tâm, em thích loại nào hả? Bạc hà? Nóng bỏng? Hương trái cây? Vân tay hay là Điểm lỗi? Còn cả...

Trần Diệc Nhiên không chọn cái nào, đến mỗi loại cứ cố ý dừng một chút để xem phản ứng của Điềm Tâm.

Điềm Tâm bụm lấy gương mặt của mình, cảm giác đầu mình lúc này như đang bốc khói.

Trong mắt Trần Diệc Nhiên lộ rõ vẻ khoái chí, phảng phất nụ cười giống như ánh nắng mùa hè tỏa ra nóng bỏng cùng vầng hào quang sáng chói.

Điềm Tâm nhìn bộ dạng cười gan trá của hắn, nghẹn ứ một hồi lâu rồi mới cất tiếng lí nhí:

-Anh đang nói gì...Em nghe không hiểu...

-A...Là loại kẹo mới ra gần đây, anh không biết em thích loại gì, vì vậy mỗi loại anh mua một ít.

Trần Diệc Nhiên mỉm cười, về mặt bình tĩnh đem cái túi đến trước mặt Điềm Tâm, sau đó chậm rãi lấy mấy hộp kẹo ra mà đặt lên tấm chắn.

Điềm Tâm im lặng mà nhìn những hộp kẹo được tạo hình đặc biệt giống như vật gì đó đang được đặt trên tấm chắn, trong đầu từng đám mây xám xịt kéo đến.

Mấy cái thứ này đều là cái thứ gì không á! Đã vậy trên hộp còn mô phỏng cái gì đấy với đủ loại khẩu vị và loại hình.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 180: Đêm nay hẹn hò nhé? 10

Chương 181: Đêm nay hẹn hò nhé? 10

Điềm Tâm nhìn đủ loại hộp màu sắc trên tấm chắn, gương mặt ửng hồng vì ngượng nay không còn nữa.

Cô im lặng mà chọn lấy một hộp trong số đấy, nhìn dòng chữ bên trên.

Ừm...Viết là vị bạc hà, đoán chừng chính là kẹo vị bạc hà rồi, thật là chưa thấy kẹo gì kì lạ như vậy.

Điềm Tâm lại thuận tay cầm lên cái hộp bên cạnh đó có hai chữ “Điểm lỗi”, thật sự không thể nhịn được sự tò mò liền mở cái hộp đó ra. Bên trong rơi ra viên kẹo với vỏ bọc đường, hình dáng giống như cục gôm, nó thực sự làm cô trở nên khó hiểu.

Cái này chính là “Điểm lỗi” mà hắn nói sao?

Anh cứ nói thẳng là kẹo gai nhím có phải hơn không?

Cô lại nhìn sang cái hộp có hai chữ “Vân tay”, trong đầu tưởng tượng ra hình dáng, quả nhiên sau khi mở ra thì thấy bên trong có viên kẹo dài dài giống như hạt gạo, bề mặt có các đường vân như lớp xe vậy, thật không khác tưởng tượng của cô lắm.

Cái này là “vân tay” mà anh ta nhắc đến sao?

Điềm Tâm đột nhiên cảm thấy, bản thân dường như đã bị Trần Diệc Nhiên chi phối.

Nhất định cô phải dùng hết sức mà cắn cho hấn một cái mới được!!

Điềm Tâm im lặng ngẩng đầu lên, nhìn Trần Diệc Nhiên đang lộ rõ vẻ thích thú, khoe miệng gật gật nói:

-Ha ha ha ha...Cảm ơn anh Diệc Nhiên nhé...

-Đừng khách sáo.

Trần Diệc Nhiên vui vẻ trả lời, đôi mắt sâu thẳm đầy bây giờ dường như đã híp lại thành một đường:

-Không thể tưởng tượng được trong nhiều loại như vậy, Diễm Tâm chỉ thích “Điểm lồi” và “Vân tay” thôi đấy...Anh còn tưởng em sẽ thích vị trái cây cơ...

Điềm Tâm chẳng muốn nói chuyện với hấn nữa.

Loại người này, thật sự là ác thú!!

-Không thích, em không thích ăn kẹo!

Điềm Tâm quơ tay hốt cả đồng kẹo trên tấm chăn cất vào túi rồi đưa lại cho Trần Diệc Nhiên.

-Không thích sao? Anh nhớ trước kia em bảo rất thích ăn kẹo mà?

Trần Diệc Nhiên giả bộ kinh ngạc tròn mắt nhìn cô, sau đó mở cái túi ra thấp giọng nói:

-Để anh xem, còn có siêu mỏng nữa này, bèn bĩ nữa này...

Điềm Tâm lúc này thật sự không thể nhịn được nữa, cũng không cần nhịn nữa liền thò tay túm lấy một hộp trên chăn, nhìn Trần Diệc Nhiên tức giận nói:

-Không thích! Những thứ này em đều không thích! Cả “điểm lồi” hay là “vân tay” em đều không thích!

Trần Diệc Nhiên vừa cúi đầu xuống, hộp kẹo kia liền bay qua đầu hấn.

Buổi chiều anh bác sĩ lại đến kiểm tra phòng bệnh, bị tiếng rống của Diễm Tâm làm sợ tới mức ngây ngẩn cả người, đứng ở cửa không dám đi vào.

Một hồi sau anh ta mới nhẹ nhàng gõ cửa, cẩn thận từng chút mà hỏi thăm:

-Sao vậy? Tôi đến kiểm tra...có thuận tiện không đấy?

Điềm Tâm lập tức mất hết can đảm. Cô kéo chăn trùm kín cả người không thấy mặt mũi gì.

Anh bác sĩ một hồi lâu không thấy ai đáp lại, nhíu mày do dự một chút thì thò tay đẩy cửa mở ra.

Vừa vào cửa anh ta đã thấy một cái hộp nhỏ bị vứt lăn lóc trên sàn, thoát nhìn từ xa, ừm, hình dáng và màu sắc, đều rất giống thứ đó, mấu chốt còn là hai chữ “Điểm lồi” nổi bật trên đó, hấn thật sự không muốn nhìn cũng không được.

-Haha...Người trẻ tuổi ấy, nhu cầu nhiều một tí, tôi vẫn có thể hiểu được...

Anh bác sĩ cười híp mắt đi đến giường bệnh, ánh mắt sâu xa nhìn Trần Diệc Nhiên, sau đó lại quay đầu sang Diễm Tâm nói:

-Chỉ là bây giờ em đang trong lúc hồi phục, không vận động mạnh có lẽ sẽ tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xíng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 181: Đêm nay hẹn hò nhé? 11

Chương 182: Đêm nay hẹn hò nhé? 11

Điềm Tâm nghe anh bác sĩ nói, thiếu chút nữa thì tắt thở mà hôn mê.

Trần Diệc Nhiên vẫn bình tĩnh tự nhiên ngồi trên giường bệnh, nhìn cô cười không ngớt.

-Cô bé, cô bé?

Anh bác sĩ đứng bên giường Điềm Tâm một hồi lâu, còn thấy cô lấy chăn phủ kín cả người như vậy, liền thò tay vỗ vỗ nhẹ mà lên tiếng:

-Em lấy chăn phủ kín như thế, anh làm sao nói chuyện, làm sao kiểm tra cho em được đây?

Điềm Tâm tiếp tục che mình, giả bộ ngủ, nhất quyết không chịu lộ diện.

-Khục khục, da mặt cô đây hơi mỏng rồi đấy, cái này tôi có thể lí giải, dù sao đây cũng là sở thích của hai vợ chồng nhỏ nhà cậu, không may bị tôi phát hiện, quả thực cũng không tốt lắm. Nhưng dù gì thì đây cũng là bệnh viện, các cậu nên kiểm chế một chút, về nhà thích làm gì thì làm..

Anh bác sĩ tươi cười nhìn Trần Diệc Nhiên, nháy mắt ra ý với hắn một cái, muốn dụ Điềm Tâm ra khỏi chăn.

Trần Diệc Nhiên mỉm cười, hết sức bất đắc dĩ mà nhún vai, tỏ vẻ mình cũng không còn cách nào. Anh bác sĩ kia liền ừ ừ, lại quay sang khuyên bảo Điềm Tâm:

-Cô bé à, cái việc này việc nọ ấy...Anh nhìn bệnh lí của em, năm nay em cũng đã mười chín tuổi rồi, đã trưởng thành. Em là người trưởng thành, anh cũng là người trưởng thành, đối mặt với chuyện này có gì phải xấu hổ đâu? Em nói có đúng hay không, thân là bác sĩ anh khuyên em không nên vận động mạnh, nhưng nếu thân là bằng hữu, anh vẫn có thể hiểu cho sở thích của vợ chồng nhỏ nhà em..

-Ai là vợ chồng nhỏ với anh ta chứ?!!

Điềm Tâm xúc mạnh tám chân lên, để lộ gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nổi giận đùng đùng quay sang anh bác sĩ quát.

-Haha, mặc dù là lúc vừa nhập viện, Diệc Nhiên đã lấy thân phận anh trai để ký tên cho em, nhưng mà mấy ngày nay đến đây, người sáng suốt nhìn qua cũng biết rõ hai người là người yêu của nhau rồi.

Anh bác sĩ cười hi hi, mở trừng hai mắt nhìn Diệc Nhiên rồi lại quay sang Điềm Tâm:

-Đừng thẹn thùng làm gì, lúc này anh không đem theo hộ lý đâu, với lại anh cũng là bạn học với chồng em, em xem chồng em bình tĩnh như vậy, em làm sao phải xấu hổ.

Đôi mắt trong veo của Điềm Tâm nhìn sang Trần Diệc Nhiên, quả nhiên thấy hắn thoải mái nhàn nhã ngồi trên ghế, mặt vui vẻ thường thức.

Ý thức lại việc cô đang bị anh bác sĩ trêu đùa, trong lòng Điềm Tâm lại nổi lên cơn giận dữ:

-Bác sĩ à?

Điềm Tâm đột nhiên ngẩng đầu lên, nở một nụ cười ngọt ngào với anh bác sĩ, nhẹ gật đầu, vẻ mặt có chút ngượng ngùng nhưng lại nói:

-Quả thực, nếu anh là bạn học của anh Diệc Nhiên, vậy thì cũng coi như là bạn của em rồi.

-Đúng vậy a đúng vậy a. - Bác sĩ liên tục gật đầu,

-Nếu anh nói như vậy thì em sẽ không ngại ngùng với anh nữa.

Điềm Tâm tiếp tục cười, đôi mắt cười cong cả lên giống như trăng lưỡi liềm vậy.

-Không cần xấu hổ không cần xấu hổ. - Bác sĩ tiếp tục cười híp mắt gật đầu.

-Vậy cái đó, anh thích “Điềm lỗi” hay là “Vân tay”? “Siêu mỏng” hay “Bền bỉ”? “Bạc hà” hay “Nóng bỏng”?

Điềm Tâm chớp chớp đôi mắt trong veo, bộ dạng tò mò nhìn anh ta.

Nụ cười trên mặt anh bác sĩ liền vụt tắt, đôi mắt không được tự nhiên sau cặp kính liếc nhìn Trần Diệc Nhiên, ngụ ý “Em gái kiêm vợ của cậu hỏi mình như vậy, thật không sao chứ?”

Chương 182: Đêm nay hẹn hò nhé? 12

Chương 183: Đêm nay hẹn hò nhé? 12

Trần Diệc Nhiên hơi sững sờ một chút, đôi mắt đen láy sâu thăm liếc về phía Diêm Tâm - trong ánh mắt có chút quái đản, nhìn không được liền mỉm cười, cái cô gái này, đoán chừng đang muốn trút giận lên tên bác sĩ kia đây.

Ừm...dù sao cũng không ảnh hưởng gì đến bản thân, tại sao lại không chứ?

Trần Diệc Nhiên tiếp tục về mặt bình thần nhìn anh bác sĩ cười cười, dừng dừng nói:

-Không sao đâu, dù sao tất cả mọi người đều đã là người trưởng thành, cậu trả lời cho cô ấy đi.

Bác sĩ xấu hổ, chẳng phải vừa nãy hấn mới an ủi cô sao? Ai lại muốn đi thảo luận vấn đề này với một cô bé nửa trẻ con nửa người lớn vậy chứ? Chỉ có loại người cảm thụ giống như Diệc Nhiên mới có thể ra tay như vậy.

-Bác sĩ?

Diêm Tâm thấy anh bác sĩ một hồi lâu không nói gì, chỉ thấy lau lau mồ hôi trên trán, nhìn không được liền cất tiếng:

-Mau trả lời đi, đừng xấu hổ nữa, chẳng phải anh cũng vừa mới nói, tất cả mọi người đều là người trưởng thành sao, có gì mà phải ngại. Anh là bạn học của anh Diệc Nhiên, vậy ra cũng lớn hơn em vài tuổi rồi, thích gì cứ nói thẳng, em sẽ không cười nhạo anh đâu...

Trần Diệc Nhiên nghe xong lời này liền bật cười, chỉ là ngồi một bên cố gắng để không bật cười ra tiếng thật là quá khổ sở.

Anh bác sĩ không ngừng dùng ống tay áo blouse mà lau mồ hôi trên trán, bị Diêm Tâm thúc giục lắm, lúc này mới mở miệng lí nhí như tiếng muỗi bay, giọng trầm thấp đáp:

-Anh thích loại siêu mỏng...

-A... - Diêm Tâm gật gật đầu như có chuyện lạ, sau đó về mặt thành thật hỏi thăm:

-Tại sao vậy?

Gương mặt thanh tú của vị bác sĩ lập tức đỏ bừng lên, đôi mắt chuyển sang nhìn Trần Diệc Nhiên, ý muốn hấn ngăn vợ mình lại. Chỉ tiếc, Trần Diệc Nhiên có lẽ đã tiếp tục công việc gõ bàn phím rồi, việc sử dụng ánh mắt cơ bản đã không có tác dụng. Anh ta thực tình không ngờ rằng, Trần Diệc Nhiên vì nén cười quá cực khổ nên mới giả bộ cúi đầu nhìn bàn phím đấy.

Diêm Tâm tinh mắt, liếc nhìn thấy bà vai Trần Diệc Nhiên không ngừng rung rung, chỉ là anh bác sĩ kia đang tìm cách để đối phó với cô nên vội vàng liếc đi, không phát hiện Trần Diệc Nhiên đang giả bộ.

-Bác sĩ, tại sao vậy?

Diêm Tâm tiếp tục ánh mắt hiếu kì mà nhìn anh ta.

-Bởi vì...bởi vì...

Anh bác sĩ lắp bắp, nhẩn nhẩn nhí nhí mà nhỏ giọng nói:

-Ừm...cảm giác tương đối thích...

“Phốc——!!” - Trần Diệc Nhiên rốt cuộc không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Diêm Tâm cũng rút cuộc cũng không nhịn được cười, vừa mới đây còn nghiêm túc, giả bộ hiếu kì nhưng trong giây lát đã sụp đổ hoàn toàn.

-Ha ha ha...Bác sĩ, em biết rồi, đây, siêu mỏng đây, tặng cho bác sĩ đấy!!

Diêm Tâm cười đến rung cả giường, móc trong túi ra cái hộp có chữ “siêu mỏng” nhét vào tay anh bác sĩ, tiếp tục cười lớn.

Anh bác sĩ trong đầu xám xịt mà nhìn hai người bọn họ, không hiểu bọn họ rốt cuộc đang cười cái gì.

Đợi đến lúc anh ta cúi xuống nhìn cái hộp trong tay có bốn chữ “Kẹo đường tình thứ”, mới lơ mơ nhận ra...

Vật này...vật này...

Mười ngón tay anh ta lập tức mở hộp ra, bên trong có quả mận bắc được cắt thành lát mảnh giống như miếng kẹo mỏng, lúc này rốt cuộc mới hiểu cái này ghi “siêu mỏng” là có ý gì.

Anh bác sĩ lại tiếp tục ngẩng lên nhìn bộ dạng Diễm Tâm và Trần Diệc Nhiên cười đến nỗi không thể nào ngưng được, cảm giác lần kiểm tra phòng lần này giống như “Gió rền vang Dịch Thủy Hân, tráng sĩ vừa đi nay không còn nữa“...

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 183: Đêm nay hẹn hò nhé? 13

Chương 184: Đêm nay hẹn hò nhé? 13

Diễm Tâm ngồi trên giường bệnh mà cười đến ngã trái ngã phải, Trần Diệc Nhiên cũng cười không kiềm chế được.

Anh bác sĩ có chút buồn bực mà đứng một bên giường, nhìn hai người bọn họ cười không khác gì nhau lắm, lúc này mới buồn buồn mở miệng nói:

-Buồn cười đến vậy sao?

“Khục khục...” - Trần Diệc Nhiên làm mặt nghiêm túc, nén cười, đôi mắt sâu thẳm nhìn thoáng qua Diễm Tâm, sau đó nói giọng trách cứ:

-Diễm Tâm, dù gì thì cậu ta cũng là bạn học của anh, sao em có thể nhỏ mọn như vậy, chỉ cho có một hộp?

Diễm Tâm lập tức lĩnh ngộ, vội vàng vui vẻ ra mặt, nói với bác sĩ:

-Anh Diệc Nhiên nói đúng, nói như vậy thì anh cũng là bạn của em, chỉ cho anh một hộp “Siêu mỏng” thật sự là hơi áy náy, trong túi này còn nhiều loại khác, anh ngắm được cái nào thì ngắm, thích cái gì thì lấy, không lấy tiền, không lấy tiền, toàn bộ cũng không lấy.

Trong đầu anh bác sĩ lại u ám, giọng điệu này nghe có khác gì như đang rao bán nhà giữa đường phố không?

Diễm Tâm hết sức hào phóng, nhét thêm mấy hộp “Điểm lỗi” cùng “Vân tay” vào tay anh bác sĩ, lúc này mới hài lòng phui tay nói:

-Ném thử ném thử nhiều vào nhé, người trưởng thành mà, không được mắc cỡ.

Anh bác sĩ hoàn toàn hóa đá, trong tay cầm một đống hộp kẹo, ném cũng không được, trả lại cũng không xong, sau cùng Trần Diệc Nhiên mới cất giọng lạnh lùng phía sau:

-Cậu không phải đến xem bệnh sao, kẹo cũng cầm rồi còn đứng đó làm cái gì?

“A a...” - Anh bác sĩ liền vội vàng gật gù đầu, tiện tay đem đống kẹo cho vào túi áo, sau đó cầm lấy tập hồ sơ, hướng phía Diễm Tâm hỏi:

-Hôm nay cảm giác thế nào? Để anh nhìn vết mổ xem.

Anh ta nói xong liền xốc tấm chăn trên người Diễm Tâm lên, xé mở dải băng trên vết mổ, cẩn thận quan sát một lát, sau đó đem băng dính dán lại một lần nữa rồi nói:

-Được rồi, khôi phục rất tốt, ngày mai có thể tháo truyền giảm đau xuống.

-Cái gì?

Diễm Tâm khiếp sợ nhìn hân:

-Vì sao? Lấy xuống vết thương sẽ đau trở lại đó!

-Không sao đâu, mạch máu ở vết thương đã lành lại rồi, cho dù có đau một chút nhưng cũng có thể chịu đựng được, cái giảm đau này thực chất cũng là thuốc tê thôi, dùng nhiều không tốt đâu.

Anh bác sĩ vừa ghi chép trên kẹp hồ sơ vừa thuận miệng giải thích cho Diễm Tâm.

-Bác sĩ, anh thật sự không phải dùng việc công trả thù riêng đây chứ?

Diễm Tâm hai mắt lưng tròng nhìn anh ta, quả thật cô rất sợ đau!

Anh bác sĩ đang hí hoáy ghi trên kẹp hồ sơ thì bất ngờ “rẹt” một cái, ngòi bút kéo một nét dài mảnh, anh ta khó hiểu ngẩng đầu nhìn Diễm Tâm, một hồi lâu mới mở miệng nói:

-Trông anh giống kiểu người như vậy lắm sao?

“Á!” - Diễm Tâm ánh mắt vô tội nhìn anh ta, cuối cùng lắc lắc đầu nói:

-Thoạt nhìn cũng không giống.

-Ừ. - Bác sĩ lại tiếp tục cúi đầu viết gì đó.

-Nhưng mà nhìn người không thể xem bề ngoài, nước biển cũng đâu thể đo bằng đấu đâu? - Diễm Tâm tiếp tục nói:

-Anh xem, anh Diệc Nhiên bình thường nhìn qua thì là một người nghiêm túc, nhưng bây giờ đâu phải như vậy đâu...Ai biết được anh có phải là người hẹp hòi hay không cơ chứ?

Khóe môi Trần Diệc Nhiên đang cười bỗng trở nên cứng đờ, ngòi bút trong tay anh bác sĩ cũng nặng nề kéo lê một đường trên giấy...

Bầu không khí trong phòng bệnh trong nháy mắt cũng ngưng lại.

Anh bác sĩ hít một hơi thật sâu, sau đó quay sang Diễm Tâm nở nụ cười một cách chuyên nghiệp, giọng nhẹ nhàng:

-Được rồi cô bé, xem ra em không có vấn đề gì rồi, anh đi trước đây, còn nhiều phòng khác phải kiểm tra nữa, gấp lại sau nhé!

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Đêm nay hẹn hò nhé? 14

Chương 185: Đêm nay hẹn hò nhé? 14

Vừa dứt lời, anh ta liền khép tập hồ sơ lại, không chút lưu luyến quay người đi ra khỏi phòng.

Diễm Tâm quay đầu nhìn Trần Diệc Nhiên, rồi lại nhìn sang bóng người vừa khuất ngoài cửa, rốt cuộc cũng không chịu được mà dè dặt hỏi:

-Em vừa rồi, không phải đã đùa hơi quá rồi chứ?

-Không sao đâu. - Trần Diệc Nhiên cười vui vẻ, giọng dịu dàng nói:

-Trước kia lúc đi học, cậu ta bị anh hành hạ còn thê thảm hơn nhiều.

-A...

Diễm Tâm như đang bận suy nghĩ mà gật gật đầu, trong lòng không khỏi có chút thương cảm với anh bác sĩ kia. Cúi đầu xuống lại thấy mấy hộp kẹp đang lẫn lộn trên chăn, liền nãy nê thuận tay cất kỹ chúng trong ngăn kéo đầu giường, tránh việc hôm sau hộ lý đến kiểm tra lại hiểu nhầm nữa thì coi như xong.

Mà, đây là cái Trần Diệc Nhiên gọi là “đêm nay hẹn hò” sao?

Thì ra chính là việc này ư?

Điềm Tâm rót cuộc thờ dài một hơi.

Trần Diệc Nhiên ngược mắt thấy bộ dạng thờ dài thườn thượt của Điềm Tâm, khóe môi nở nụ cười:

-Nếu như bác sĩ đã đi rồi, trong phòng bây giờ chỉ còn hai chúng ta, không phải đây là lúc cần phải làm những việc có ý nghĩa sao?

-A? - Điềm Tâm không hiểu ngắc đầu, đôi mắt trong veo nhìn thẳng Trần Diệc Nhiên mà hỏi:

-Việc có ý nghĩa?

Đôi mắt Trần Diệc Nhiên kè lên, khóe miệng nhếch lên nở một nụ cười đen tối, đôi tay khẽ đưa lên mái tóc của Điềm Tâm vuốt nhẹ một cái, sau đó giọng trầm ấm hỏi cô:

-Theo em, việc có ý nghĩa, hẳn là việc gì đây?

Hắn vừa nói vừa chậm rãi tiến gần đến Điềm Tâm, hơi thở ấm áp phả vào gương mặt trắng nõn của cô, bỗng dưng làm cô cảm thấy rất xấu hổ.

-Không biết, không biết đâu.

Điềm Tâm không tự chủ được mà bắt đầu trở nên nói lắp. Cái gã này sẽ không lợi dụng lúc trong phòng không có ai, mà đem mình hôn tới hôn lui, gặm đến gặm đi vậy chứ ?

-Nói thẳng không biết có...không được hay không.

Trần Diệc Nhiên đưa đôi môi đến sát gương mặt trắng nõn của Điềm Tâm, gián tiếp bịt rịn mà khẽ hôn một cái, giọng trầm thấp nói:

-Đoán thử xem

Điềm Tâm bất giác rụt rụt đầu, hơi thở ấm áp của hắn lúc gần lúc xa, làm cho cô vừa nhột vừa cảm thấy người như sắp mềm nhũn ra. Cái người này rốt cuộc đang có ý đồ gì vậy?

-Không biết... - Điềm Tâm thành thật trả lời.

-Thử đoán lại xem

Trần Diệc Nhiên một chút cũng không thể buông tha cho Điềm Tâm, bờ môi ấm áp nhẹ nhàng khéo léo ngậm lấy vành tai nhỏ nhắn của cô, làm cho cô rùng mình cả lên.

-A...Không phải anh lại muốn gặm em đó chứ?

Điềm Tâm nghiêng người né tránh, đôi mắt mở to đầy cảnh giác nhìn Trần Diệc Nhiên, yếu ớt nói:

-Môi của em đến giờ vẫn còn sưng đỏ lắm, anh không thể làm vậy với em nữa!

-Ha ha...

Trần Diệc Nhiên thích thú bật cười, đầu lưỡi lướt nhẹ lên vành tai trắng nõn của Điềm Tâm, hải lòng nhìn phản ứng của cô, sau đó chậm rãi ngồi thẳng lên, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô đáp:

-Đúng phân nửa.

-A? - Điềm Tâm buồn bực.

-Nào, đây là tập tài liệu lúc chiều anh về nhà tiện lấy để em học, ngoan ngoãn bắt đầu làm đi.

Chương 185: Chườn 186: Đêm nay hẹn hò nhé? 15

Chườn 186: Đêm nay hẹn hò nhé? 15

-Nào, đây là tập tài liệu lúc chiều anh về nhà tiện lấy để em học, ngoan ngoãn bắt đầu làm đi.

Trần Diệc Nhiên bất ngờ rút trong túi ra một tập tài liệu, từng tệp từng tệp đưa ra trước mặt Diễm Tâm, mỉm cười nói:

-Làm đúng thì có thưởng.

-Thật sao? Thưởng gì? - Đôi mắt Diễm Tâm sáng rực lên.

-A...Làm đúng sẽ thưởng một cái hôn môi.

Trần Diệc Nhiên mỉm cười, về mặt thần nhiên nói với cô.

Diễm Tâm trong đầu xám xịt, anh à, anh thực sự nghĩ đó là ban thưởng hả?

-Thế nếu làm sai thì sao?

Trần Diệc Nhiên khẽ nhủ mày, dường như để suy nghĩ cho thật kĩ, sau đó nhìn Diễm Tâm tiếp tục cười:

-Nếu làm sai thì phạt em hôn môi anh một cái.

Đôi mắt Diễm Tâm mở to nhìn Trần Diệc Nhiên khó hiểu, một hồi sau mới chu đôi môi sưng đỏ về phía Diệc Nhiên mà nói:

-Anh nhìn cái miệng nhỏ nhắn của em ra nông nổi này rồi mà còn nhẫn tâm như vậy ư?

-Ha ha...

Trần Diệc Nhiên khẽ bật cười, đưa tay xoa xoa đầu Diễm Tâm, giọng trầm ấm:

-Anh đùa thôi, làm nhanh lên đi, mấy ngày nay em nằm viện không thể đến trường, không theo kịp chương trình, anh giúp em bổ sung kiến thức một chút, sau này đi học lại đỡ phải bở ngỡ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diễm Tâm liền xụ xuống, cô làm sao có thể vui vẻ mà quên mất việc học hành được chứ?

-Ôi, vẫn là anh sướng nhất, đi làm không cần đi học, không có bài kiểm tra, không có bài tập về nhà, thật hạnh phúc biết bao!

Diễm Tâm về mặt hăm mộ nhìn Trần Diệc Nhiên thành thật nói.

-Đi làm cũng có chuyện phiền não.

Trần Diệc Nhiên thần nhiên lườm cô một cái, sau đó xoay người trở về ngồi trên cái ghế lúc trước, đem laptop đặt trên đùi, nhìn thoáng qua nội dung làm việc trên màn hình rồi nhìn Diễm Tâm mỉm cười:

-Đợi đến lúc đi làm em sẽ hiểu.

-Lên đại học thì sao? - Diễm Tâm hai tay chống cằm, hướng phía Trần Diệc Nhiên tò mò hỏi:

-Lên đại học có phải giống như giáo viên thường nói không? Muốn đi thì đi muốn nghỉ thì nghỉ, không có ai quản?

-Ai nói như vậy? - Trần Diệc Nhiên có chút buồn cười mà nhìn cô, nhin không được thò tay sờ sờ cái mũi nhỏ của cô nói:

-Em nghĩ việc học là cho ai khác sao? Học đại học càng phải cô gắng học thật giỏi, tương lai mới có thể tìm được công việc tốt, đừng lãng phí tuổi thanh xuân như vậy.

-A...

Diễm Tâm hăm hực sờ lên mũi của mình, cảm thấy việc thảo luận chuyện học hành với con người cuồng học cuồng làm việc như Trần Diệc Nhiên quả là không phù hợp, vì vậy liền cúi đầu xuống, nghiêm túc bắt đầu ghi mục đề.

Toàn bộ trong phòng bệnh, thoáng cái đã trở nên yên tĩnh, chỉ nghe tiếng Trần Diệc Nhiên đang gõ bàn phím lách cách cùng tiếng bút bi sần sật trên giấy của Diễm Tâm.

Cuộc sống trong viện của Diễm Tâm tập trung làm bài tập mỗi ngày, cuối cùng cũng đến hồi kết thúc.

Đến ngày hôm nay ra viện, bố mẹ Diễm Tâm mất tích cả tuần lễ cuối cùng cũng xuất hiện. Diễm Tâm nhìn không được liến ròi nước mắt, dù gì thì bố mẹ cũng không hoàn toàn quên mình. Chỉ là, lúc cô thấy bố mẹ vào phòng liền đến thẳng phía Trần Diệc Nhiên, cầm lấy tay của hắn mà thân thiết hỏi thăm, lại còn bộ dạng thân thiện kia nữa. Thật làm cho cô hoài nghi, rốt cuộc không biết cô là con họ sinh ra hay Trần Diệc Nhiên mới là con do họ sinh ra nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Có bạn gái chưa 1

Chương 187: Có bạn gái chưa 1

Trần Diệc Nhiên nho nhả lễ độ, nhẹ nhàng trò chuyện cùng bố mẹ Diễm Tâm một hồi lâu, sau đó hai người bọn họ mới quay người nhìn về phía giường bệnh của con gái.

- Con gái à, thấy thế nào rồi? - Mẹ Diễm Tâm ngồi bên giường bệnh, nắm bàn tay bé nhỏ của cô mà ân cần hỏi thăm.

- Con chưa có chết... - Diễm Tâm trợn trắng mắt lên, tức giận đáp.

- Con nhỏ này nói gì thế hả? Mày bao nhiêu tuổi rồi mà cứ mở miệng ra là chết chết vậy hả?

Mẹ Diễm Tâm hơi nhú mày, thò tay gõ đầu Diễm Tâm một cái.

- Ôi, mẹ, con vừa mới phẫu thuật xong đây, mẹ có cần phải bạo lực như vậy không?

Diễm Tâm lấy tay bụm lấy đầu hướng về phía bà mà lớn tiếng kêu la.

- Chỉ là phẫu thuật viêm ruột thừa thôi mà, làm gì mà phải kinh hãi như thế, ta và bố mày từ khi còn bé đã phẫu thuật rồi, không sao đâu, nghỉ ngơi vài ngày là tốt thôi. Không phải mẹ đã về đây rồi hay sao, về nhà mẹ sẽ làm nhiều món hầm để cho mày bồi bổ, một tuần sau cam đoan mày sẽ vui vẻ trở lại ngay thôi.

Mẹ Diễm Tâm trợn mắt liếc cô, ngoài miệng mặc dù nói vậy, nhưng bà lại nhẹ nhàng cẩn thận từng li từng tí mà xốc tẩm chăn lên, nhìn vết mổ mà hỏi thăm:

- Còn đau không? Để mẹ xem thử...

- Sao lại không đau...

Diễm Tâm nhếch miệng, thò tay nhẹ nhàng gỡ miếng băng trên vết mổ ra.

Vết mổ viêm ruột thừa rất nhỏ, nghỉ ngơi một tuần lễ, vết sẹo đã khá liền lại rồi, chỉ để lại một đường trắng nho nhỏ. Mẹ Diễm Tâm ánh mắt thương xót, nhưng ngoài miệng thì lại tiếp tục quở trách:

- Bình thường mẹ nói thế nào rồi, cơm nước xong xuôi thì nghỉ ngơi đi, đừng này lại đi chơi. Nói bao nhiêu lần rồi vẫn không nghe, vừa mới đặt đĩa xuống liền chạy nhảy khắp nơi, lần này tốt rồi, phẫu thuật viêm ruột thừa, nằm ở đây một tuần lễ xem cảm giác khó chịu thế nào.

Diễm Tâm nghe mà từ lỗ tai này qua lỗ tai kia không tiếp thu được một chữ, gật đầu liên tục đáp:

-Dạ dạ dạ, đúng đúng đúng, mẹ nói rất đúng. Dạ, lần sau con không thể nữa.

Rốt cuộc sau nửa giờ đồng hồ nghe mẹ Diễm Tâm dài dòng, bố Diễm Tâm thật sự không chịu nổi nữa liền mở miệng xen ngang lời bà:

-Được rồi, đừng nói nữa, tranh thủ thời gian đi làm thủ tục xuất viện đi.

-Thủ tục xuất viện cháu đã làm xong rồi ạ. - Trần Diệc Nhiên cứ đứng một bên mà cười suốt từ nãy đến giờ, bây giờ mới khẽ nói:

-Bây giờ chỉ cần thu dọn đồ đạc là có thể xuất viện, xe cháu để dưới lầu, đang chờ mọi người đây ạ.

-Vậy sao? Thật sự cảm ơn cháu nhé!

Mẹ Diễm Tâm đứng dậy, nắm chặt lấy đôi tay Trần Diệc Nhiên, vẻ mặt chân thành nói với hân:

-Đều tại bình thường công việc của chúng ta bận quá, không có thời gian chăm sóc cho Diễm Tâm, thời gian qua vất vả cho cháu rồi.

-Không cần cảm ơn đâu ạ, đó là điều nên làm mà.

Trần Diệc Nhiên mỉm cười hiền hậu, giọng thân nhiên nói:

-Bất kể thế nào, cháu cũng coi Diễm Tâm như em gái mà.

-Cháu ngoan. - Mẹ Diễm Tâm vẻ mặt cảm động, thò tay vỗ vỗ bả vai Trần Diệc Nhiên nói:

-Đợi lúc cháu rảnh rồi, đi lại mời nhà cháu ăn cơm một bữa, coi như là để cảm ơn. Đúng rồi! Thế có bạn gái chưa? Nếu chưa thì dì nhờ giới thiệu cho vài người, tuyệt đối đáng tin cậy, thấy thế nào?

Trần Diệc Nhiên hơi sững sốt một chút, đôi mắt thoáng liếc về phía Diễm Tâm, chỉ thấy cô đang dựng tai lên mà chú ý lắng nghe.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Có bạn gái chưa 2

Chương 188: Có bạn gái chưa 2

-Đúng vậy đúng vậy, để dì nhờ giới thiệu cho cháu vài người, lần trước gặp mẹ cháu, bà ấy còn nói với bọn ta, cháu đến tận bây giờ vẫn không dắt nổi một người bạn gái nào về nhà ra mắt đấy. - Bố Diễm Tâm đứng một bên mà phụ họa.

Trần Diệc Nhiên không trả lời, chỉ mỉm môi đứng cười ở đó.

-Anh Diệc Nhiên vẫn còn trẻ chán, làm gì phải kết hôn gấp như vậy chứ.

Diễm Tâm ngồi trên giường bệnh, nghe thấy bố mẹ của mình đang tìm bạn gái giúp Trần Diệc Nhiên, nhin không được liền nhỏ giọng lầu bầu trong miệng.

-Cái con nhỏ này, con thì biết cái gì?!

Mẹ Diễm Tâm trợn mắt liếc Diễm Tâm, sau đó lại quay sang Trần Diệc Nhiên cười cười nói:

-Diệc Nhiên năm nay cũng hai sáu tuổi rồi còn gì, tuổi này nói lớn cũng không lớn, mà nhỏ cũng không còn nhỏ nữa. Hơn nữa, ở chỗ chúng ta có mấy cậu hai sáu tuổi mà còn có con hơn một tuổi rồi đấy! Đương nhiên cũng không phải đi đang thúc hôn gì đâu, chỉ là từ lúc yêu đương đến lúc kết hôn ít

nhất cũng phải trải qua một hai năm sau, bây giờ tìm bạn gái, đến lúc kết hôn cũng đã hai tám, hai chín tuổi rồi, ta thấy không có vấn đề gì đâu!

-Cái gì mà không có vấn đề chứ... - Diễm Tâm tiếp tục nhỏ giọng lầm bầm

-Người ta ở thành phố lớn đấy, còn có nhiều người hơn ba mươi tuổi mà vẫn chưa kết hôn đấy thôi.

-Ách...Con nhỏ này, mẹ đang nói chuyện với anh, con xen vào làm gì? - Mẹ Diễm Tâm tiếp tục liếc cô một cái, sau đó cười híp mắt quay sang Diệc Nhiên:

-Diệc Nhiên à, cháu thích mẫu người như thế nào, nói đi nhỏ nghe thử xem, có gì đi nhỏ tư vấn cho.

Trần Diệc Nhiên đôi mắt đen láy sâu thẳm đầy hàm ý sâu xa mà liếc về phía Diễm Tâm, sau đó mỉm cười nói:

-Di nhỏ à, chuyện tình cảm vẫn còn phải xem duyên phận thế nào, cháu bây giờ chỉ muốn tập trung vào công việc đã, việc tìm bạn gái không cần phải gấp gáp.

-Làm việc chăm chỉ là tốt! Nhưng mà chuyện tình cảm cũng không thể chậm trễ đâu cháu à.

Mẹ Diễm Tâm cho rằng Trần Diệc Nhiên hẳn là đang xấu hổ, vì vậy cứ tiếp tục cười hi hi khuyên bảo:

-Tục ngữ có câu, trước thành gia sau lập nghiệp, bất kể thế nào, tìm một cô bạn gái sẽ khiến cho mình vững tâm, như thế mới có thể tập trung tinh thần thật tốt mà làm việc!

Trần Diệc Nhiên tiếp tục mỉm cười.

Diễm Tâm bỗng nóng nảy, chịu không được liền thò tay chọc chọc vào lưng mẹ cô, không vui nói:

-Mẹ, sao mẹ lại quan tâm anh Diệc Nhiên nhiều như vậy, rốt cuộc con là con của mẹ hay anh ấy mới là con của mẹ đây? Mẹ nhiệt tình như vậy mà không thể quan tâm đến con một chút sao?

Mẹ Diễm Tâm vẻ mặt bất đắc dĩ xoay đầu lại, thò tay chọc vào đầu con gái:

-Mẹ nuông chiều con quá rồi đấy nhé, người lớn đang nói chuyện, con nít chen vào làm gì? Nếu Diệc Nhiên là con mẹ, mẹ đã sớm thấp hương bái Phật rồi, mà xem anh Diệc Nhiên từ nhỏ tới lớn có khiến cho cô Trần phải bận tâm điều gì không hả?

Trong đầu Diễm Tâm liên xám xẹt, lại tiếp tục nữa rồi, mẹ cô lại không muốn dứt rồi, vì vậy cô lập tức hướng về phía bà mà nói:

-Mẹ...đột nhiên con cảm thấy...vết mổ đau quá...

-Mày đừng có giả vờ với mẹ! - Mẹ Diễm Tâm trừng mắt nhìn cô, ngoài miệng nói vậy nhưng bà cũng cúi đầu nhìn về chỗ vết mổ của Diễm Tâm, nhẹ nhàng hỏi:

-Đau lắm không?

-Ôi...vừa rồi đau, nhưng mẹ vừa quan tâm con thì không hiểu sao đột nhiên lại hết đau rồi... - Diễm Tâm mở trừng hai mắt, cười hi hi nói.

-Không có nghiêm túc gì cả! - Mẹ Diễm Tâm lại liếc cô một cái.

Chương 188: Có bạn gái chưa 3

Chương 189: Có bạn gái chưa 3

-Không có nghiêm túc gì cả!!

Mẹ Diễm Tâm lại liếc cô một cái, nhưng vẫn còn chưa từ bỏ ý định lúc đầu mà quay sang Trần Diệc Nhiên hỏi:

- Diệc Nhiên à, đừng xấu hổ nói cho di biết đi, cháu thích mẫu người thế nào, coi như bây giờ cháu chưa muốn tìm, nhưng di nhỏ sẽ giúp cháu xem trước coi sao, đến lúc đó thì cũng đã chọn được, không sợ để lỡ mất người tốt.

Trần Diệc Nhiên mỉm cười, đôi mắt đen láy sâu thăm thẳm lóe lên, hần thích thú sâu xa nhìn thoáng qua Diễm Tâm, trầm ngâm một lát rồi nói:

-Ừm...Cháu thích...chỉ sô thông minh không cần cao lắm..

-Hả? - Mẹ Diễm Tâm sững sốt, ánh mắt khó hiểu nhìn hần.

-Vóc dáng, không cần cao lắm, tính khí cũng không cần quá tốt, nhưng mà nếu có thể chịu đựng tính khí của cháu thì quá tuyệt. - Trần Diệc Nhiên tiếp tục mỉm cười nói ra.

-Cái này... - Mẹ Diễm Tâm ngây ngẩn cả người, đây mà là điều kiện sao?

Đàn ông bình thường khi nói thích mẫu người như thế nào, vẫn sẽ nói cụ thể một chút, ví dụ như thích tóc dài, da trắng, tính cách tốt, hiếu thuận các thứ, đằng này lại không thông minh lắm, vóc dáng không cao lắm, tính khí cũng đừng quá tốt...

Mẹ Diễm Tâm bỗng quay đầu lại nhìn con gái, có cảm giác, như đang là nói đến cô vậy.

Không không không...Làm sao có thể...

Mẹ Diễm Tâm liền lắc đầu, cố gắng quên đi cái ý nghĩ quái đản kia, con nhỏ xấu tính như nó thì làm sao Diệc Nhiên lại để ý được.

-Ha ha...di nhỏ biết rồi, di sẽ cố gắng xem cho cháu... - Mẹ Diễm Tâm cười khô khốc một hồi rồi liền đổi chủ đề.

Bố Diễm Tâm thừa lúc mọi người đang nói chuyện, liền thu dọn đồ đạc, sau đó ngẩng đầu nhìn mẹ con Diễm Tâm nói:

-Mấy thứ này để tôi đem xuống xe, lát nữa bà đỡ Diễm Tâm xuống, nhân tiện xem xem còn sót lại thứ gì không nhé.

Dạo quanh một vòng, lúc mẹ Diễm Tâm sắp sửa mở học tủ đầu giường thì Diễm Tâm sau lưng bà la lên một tiếng:

-Mẹ!!

-Sao vậy? - Mẹ Diễm Tâm bị tiếng hét của cô làm cho rụt cả tay lại, sau đó quay đầu nhìn cô khó hiểu.

-Cái kia...Ách...Con muốn uống nước, mẹ, mẹ rót cho con cốc nước được không ạ? - Diễm Tâm nhịn không được liền đưa tay lau mồ hôi ớn lạnh trên đầu, ấp úng nói với bà.

-Uống nước thì uống, làm gì gọi lớn tiếng như vậy!/? - Mẹ Diễm Tâm mắng cô một câu rồi cầm lấy chén trà ở đầu giường, xoay người đi rót nước.

Diễm Tâm vội vàng lau mồ hôi trên trán, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Trần Diệc Nhiên vẻ mặt vẫn còn bình tĩnh, nhịn không được liền nói:

-Anh Diệc Nhiên, anh có thể bình tĩnh vậy sao, có phải anh quên trong học tủ đựng gì rồi không?

-Hả? Cái gì? - Trần Diệc Nhiên hứng thú nhìn cô hỏi:

-Chẳng lẽ còn bí mật gì ở đây anh mà không biết sao?

“Phì” - Diễm Tâm liếc hần một cái, tức giận nói:

-Đóng hộp kẹo kia, lỡ may mẹ em trông thấy thì em chết mất!

-Chỉ là vài hộp kẹo thôi mà, không cần nghiêm trọng vậy đâu, thật sự cũng đâu phải là thứ đó... - Trần Diệc Nhiên cười giảo hoạt.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Có bạn gái chưa 4

Chương 190: Có bạn gái chưa 4

-Anh nói dễ lắm, đến lúc đó lại phí sức đi giải thích. Và lại, mẹ em mà nhìn thấy, mặc kệ không biết có phải kẹ hay không cũng sẽ đánh chết em đấy! -
Điềm Tâm lườm Trần Diệc Nhiên, sau đó thò tay mở ngăn tủ đầu giường.

Bên trong rỗng tuếch.

-Ơ? Đầu hết rồi? - Điềm Tâm ngạc nhiên nhìn ngăn tủ trống trơn, ngẩng đầu nhìn Diệc Nhiên thấp giọng hỏi.

-Đêm qua lúc em đang ngủ, anh đem cất hết rồi. - Trần Diệc Nhiên tiếp tục mỉm cười, điệu cười cứ như cảnh thiên lý ba tháng mới nảy mầm vậy, nhưng cũng xen vào trong đó một chút ám áp.

-Hèn gì vừa rồi anh lại có thể bình tĩnh như vậy.

Điềm Tâm thở dài một hơi, nhìn Trần Diệc Nhiên đang im lặng mà hỏi:

-Có phải anh cố ý không nhắc em, để khiến em căng thẳng trước mặt mẹ?

-Làm sao có thể chứ?

Trần Diệc Nhiên đương nhiên là sẽ không thừa nhận, ánh mắt vô tội nhìn Điềm Tâm, thuận miệng nói:

-Thật sự chỉ là do anh quên mất, và lại, vừa rồi mẹ em cứ liên tục muốn giới thiệu bạn gái cho anh nên anh cũng không nghĩ gì về việc đó.

Nhưng tại sao cô lại cứ có cảm giác là hấn cố ý nhỉ?

Điềm Tâm ánh mắt lộ rõ ý trách cứ, được, cứ cho là cảm giác của cô sai đi. Trần Diệc Nhiên cũng tỏ vẻ như chuyện ấy không hề liên quan đến hấn. Hai người cứ như vậy mà nhìn nhau, đến khi mẹ Điềm Tâm bùng về một cốc nước thì mới ngừng.

-Đây, nước của con đây, cẩn thận nước còn nóng, để một lát cho nguội bớt rồi hẵng uống.

Mẹ Điềm Tâm đưa cốc nước vào tay Điềm Tâm, sau đó nói với cô:

-Tranh thủ thời gian uống đi nhé, uống xong rồi chúng ta xuất viện.

-Vâng, cảm ơn mẹ, yêu mẹ nhất! - Điềm Tâm cười híp mắt, nhìn mẹ cô mà ngọt ngào làm nũng.

Bố Điềm Tâm sau khi đưa đồ xuống thì đã đứng sẵn dưới sảnh chờ bọn họ rồi, mẹ Điềm Tâm đỡ cô, Trần Diệc Nhiên giúp cô cầm một số đồ cá nhân, cứ thế ba người xuống lầu. Lúc chờ thang máy thì trùng hợp gặp anh bác sĩ kiểm tra phòng bệnh, anh ta vừa nhìn thấy bọn họ liền lên tiếng chào hỏi:

-Cô bé chuẩn bị xuất viện rồi hả?

-Bác sĩ bạn học! - Điềm Tâm cười híp mắt gọi một tiếng, sau đó gật đầu nói:

-Đúng vậy ạ, hôm nay rút cuộc thì em có thể về nhà rồi.

-A... - Bác sĩ cười cười, đôi mắt lão liên sau cặp kính, giọng mờ ám mà nói với Điềm Tâm:

-Tuy rằng vết mổ thực sự đang hồi phục rất tốt, nhưng trong vòng mười ngày nửa tháng không nên vận động mạnh thì tốt hơn.

Lúc anh ta nói lời này, còn cố ý nhấn mạnh vào mấy chữ “vận động mạnh”. Diễm Tâm nghe xong thì đã biết rõ anh ta đang nói cái gì rồi, gương mặt nhỏ nhắn của cô đột nhiên đỏ bừng lên.

Mẹ Diễm Tâm cười híp mắt nhìn bác sĩ nói:

-Cảm ơn bác sĩ đã quan tâm, nghe Diệc Nhiên nói, bác sĩ là bạn học của nó. Lần này Diễm Tâm nằm viện cũng làm phiền bác sĩ nhiều rồi, thật là ngại quá.

-Không có gì đâu ạ, đó là bổn phận của bác sĩ bọn cháu mà.

Anh bác sĩ chỉnh sắc mặt nghiêm túc, hướng phía mẹ Diễm Tâm mà nhẹ gật đầu, sau đó thoáng nhìn Trần Diệc Nhiên rồi lại liếc qua Diễm Tâm, cười mờ ám

-Chỗ của tôi...vẫn còn mấy hộp kẹo, các cậu có muốn cầm một ít không?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 190: Oan oan tương báo khi nào rồi

Chương 191: Oan oan tương báo khi nào rồi

Diễm Tâm vừa nghe bác sĩ nói đến kẹo, sắc mặt liền thay đổi, cô xấu hổ cười hai tiếng, sau đó nhìn bác sĩ mà thành khản:

-Oan oan tương báo từ lúc nào rồi, không cần đâu anh bạn, kẹo anh giữ lại thì tốt hơn, thật đấy!

-Cái con bé này, sao lại dùng thành ngữ bừa bãi như thế!

Mẹ Diễm Tâm có chút bất đắc dĩ nhìn Diễm Tâm, sau đó quay đầu nhìn bác sĩ cười cười:

-Không làm phiền bác sĩ nữa, con bé này vốn không thích ăn kẹo đâu, kẹo đó bác sĩ cứ tặng lại cho mấy bạn nhỏ đi.

-Những bạn nhỏ khác, đoán chừng cũng không thích ăn kẹo cho lắm.

Bác sĩ nhìn bọn họ cười cười, để lộ hàm răng trắng tinh, trong lời có chuyện mà thuận miệng nói.

Diễm Tâm bắt đầu cảm thấy trán của mình không ngừng mà đổ mồ hôi lạnh toát.

“Tút” một tiếng, thang máy đã đến, Diễm Tâm liền túm lấy cánh tay mẹ cô, đẩy bà vào trong rồi quay lại nói với anh bác sĩ:

-Bác sĩ bạn học, chúng tôi xin phép đi trước nhé, anh tranh thủ thời gian mà làm việc cho tốt đi, mấy hộp kẹo kia cứ từ từ mà thưởng thức nhé! Bye bye!!

Trần Diệc Nhiên chậm rãi theo Diễm Tâm vào thang máy, nhìn anh bác sĩ cười một cách kì quái, sau đó nhấn một cái nút đi xuống. Cửa thang máy đóng lại.

Anh bác sĩ nhìn bọn họ tiến vào thang máy, rồi lại nhìn cánh cửa thang máy dần khép lại trước mặt, trong đầu vẫn còn ám ảnh nụ cười kì quái vừa rồi của Trần Diệc Nhiên, cảm giác như mình lại sắp bị hấn âm mưu điều gì. Thế nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra được tóm lại là không đứng ở chỗ nào, liền quyết định không nghĩ nhiều nữa, quay đầu trở về phòng làm việc. Về đến văn phòng, anh ta phát hiện trong phòng đầy các bác sĩ và hộ lý đang nhìn mình với ánh mắt kì quái.

Đang lúc buồn bực thì một người hộ lý đang đỏ bừng mặt đem bản ghi chép bệnh án ra viện đã viết xong đến trước mặt anh bác sĩ, nói:

-Bác sĩ, đây là ghi chép xuất viện của giường chín.

-Được, cảm ơn. - Anh bác sĩ nhận đồ, thuận miệng cảm ơn.

Người hộ lý vẫn đứng trước mặt hấn, đôi mắt thỉnh thoảng mà vụng trộm liếc hấn một cái, vẻ mặt do dự có vẻ như có lời gì muốn nói.

-Làm sao vậy? Còn có chuyện gì sao? - Anh bác sĩ khó hiểu hỏi.

-Cái kia...bác sĩ...tôi không có ý... - Người hộ lý mặt đỏ bừng như quả táo, sau một hồi lâu mới thốt lên từ trong cổ họng như vậy.

-Cái gì không có ý? - Trong đầu bác sĩ đầy nghi hoặc.

-Là...là... - Người hộ lý lắp bắp, một lúc lâu mới tiếp tục nói:

-Lúc tôi lấy trong ngăn kéo của anh bệnh án của giường chín, giường mười hai và giường mười ba, không cẩn thận làm cái túi văng ra...đồ bên trong rơi cả ra đất...Các đồng nghiệp khác đều đã nhìn thấy...

Dấu chấm hỏi trong đầu bác sĩ ngày càng lớn, lại nghĩ đến ánh mắt kì quái của Trần Diệc Nhiên trước lúc đi...

Hấn ta dường như đột nhiên hiểu ra, bước nhanh đến bàn làm việc, mở ngăn kéo ra thấy bên trong một cái túi trần đầy hộp kẹo, nhìn không được liền nghiêng răng nghiêng lợi.

Trần!! Diệc!! Nhiên!!

Tên khốn kiếp! Lại đem đồng đồ này nhét vào bàn làm việc của mình! Chả trách ánh mắt của hấn vừa nãy lại kì quái, tràn ngập vẻ hả hê như thế !!

-Bác sĩ...Thực sự xin lỗi...Tôi thực lòng không có ý... - Người hộ lý đỏ bừng cả khuôn mặt, liếc về phía ngăn kéo, giọng lí nhí hướng phía bác sĩ mà thành khẩn xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 191: Tiểu biệt thắng tân hôn 1

Chương 192: Tiểu biệt thắng tân hôn 1

Trong văn phòng, các bác sĩ khác và các y tá đều giả bộ đang làm việc rất nghiêm túc, nhưng thực ra ai nấy đều đang cố nén cười.

Anh bác sĩ cố gắng kiềm chế để tinh thần được trầm tĩnh trở lại, cuối cùng thở một hơi dài, cầm lấy cái túi trong ngăn kéo, cười híp mắt đi đến trước mặt mọi người:

-Đến đây, đến đây, đến đây, tôi phát kẹo cho này, bệnh nhân giường chín vừa xuất viện cho đây, mọi người cứ thoải mái ăn nhé...

Anh bác sĩ vừa nói vừa đem mấy hộp kẹo trong túi phân phát trên bàn làm việc của các bác sĩ, hộ lý khác. Hấn cứ bình tĩnh phát xong cả một túi kẹo trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Tất cả các bác sĩ, hộ lý trong đầu đầy khó hiểu mà nhìn mấy cái hộp trên bàn làm việc, một hồi lâu sau mới lấy lại tinh thần, thì ra thứ này là kẹo ư...

Haizz, đôi vợ chồng nhỏ vừa mới xuất viện kia, thật là thú vị!

Diễm Tâm ngồi trên ô tô của Trần Diệc Nhiên, bất ngờ hắt hơi một cái.

-Ôi...hắt hơi một cái mà vết mổ cũng đau nữa... - Diễm Tâm sụt sịt, đau đến khom cả người không dám ngồi thẳng lên:

-Nhất định có người đang nói xấu em, nếu không thì em đã không hắt hơi rồi!

-Cũng không chừng là có người đang nhớ em đấy. - Trần Diệc Nhiên vừa lái xe vừa thuận miệng trả lời.

-Nếu mà có người nhớ em thì em đã hắt hơi hai cái rồi! - Diễm Tâm tỏ vẻ hết sức nghiêm túc mà nói với Trần Diệc Nhiên, sau đó suy nghĩ một chút lại lắc đầu nói:

-Giờ mà có người nghĩ đến em, em hắt hơi hai cái thì đau chết mất.

-Diễm Tâm à, con nằm viện cũng cả tuần không đi học được, xem chừng lại phải học bù nửa tháng nữa mới có thể đến trường, chương trình học phải làm sao để theo kịp bây giờ... - Bố Diễm Tâm ngồi ghế cạnh Diệc Nhiên, vẻ mặt lo lắng quay đầu lại nhìn cô.

-Bố, bố đừng lo... - Diễm Tâm nhìn bố cười cười, vẻ mặt tràn đầy tự hào nói:

-Mấy ngày nay nằm viện nhưng mỗi ngày con đều làm bài hết đó bố! Anh Diệc Nhiên thì lúc nào cũng để mắt tới con, nhất định không sao đâu bố à...

-May mà có Diệc Nhiên, mấy năm nay thành tích của con tăng lên không ít! - Bố Diễm Tâm tiếp tục nói:

-Để bố tìm trường luyện thi ở thành phố N cho con, khi nghỉ đông thì con đến đó ôn luyện một chút, cái trường đó luyện thi rất tốt, thấy nhiều đứa đi học về bảo thành tích tăng lên đáng kể đấy!

-Hả? - Diễm Tâm sững sốt nhìn bố cô, giọng yếu ớt:

-Kì nghỉ đông con có thể học bù ở chỗ anh Diệc Nhiên mà bố!

-Con gần nửa năm nữa là hết cấp ba rồi, với lại Diệc Nhiên ban ngày còn phải đi làm, sao có thời gian quản con đây?

Bố Diễm Tâm hơi nhú mồm, nghiêm túc nói:

-Quyết định vậy đi, con cố gắng học cho tốt, đừng gây thêm phiền toái cho Diệc Nhiên nữa.

-Con... - Diễm Tâm thấy bộ dạng nghiêm túc của bố mình, định mở miệng nhưng rồi lại không dám nói gì, lại ngẩng đầu nhìn tấm lưng Trần Diệc Nhiên đang lái xe, không biết tại sao cô lại cảm thấy trong lòng có chút trống trải.

Hắn lúc này đến giờ thật không giúp cô phân bác lấy một câu, chẳng lẽ hắn cũng mong cô đến thành phố N sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: Tiểu biệt thắng tân hôn 2

Chương 193: Tiểu biệt thắng tân hôn 2

Từ sau khi bố Diễm Tâm nói kì nghỉ đông muốn đưa cô đến thành phố N học thêm thì bầu không khí trên xe liền yên tĩnh trở lại. Chiếc xe cứ thế lặng lẽ di chuyển cho đến lúc dừng dưới lầu nhà Diễm Tâm. Trần Diệc Nhiên tắt máy, quay sang nói với bố Diễm Tâm

-Đến rồi ạ, để cháu giúp bác khuôn đồ.

-Thật sự làm phiền cháu quá. - Bố Diễm Tâm vẻ mặt tươi cười nhìn Diệc Nhiên:

-Lên nhà uống chén trà, ăn bữa cơm rồi hẵng về.

-Dạ thôi ạ. - Trần Diệc Nhiên mỉm cười, bình tĩnh nói với bố Diễm Tâm:

-Lúc sáng cháu đã xin nghỉ đi ra ngoài nên bây giờ cháu phải đến công ti một lát, thôi cháu không làm phiền cả nhà nữa, nếu rảnh cháu lại đến chơi.

-A! Được được, vậy cháu tranh thủ thời gian về công ti nhé, hai nhà chúng ta đều là thân thích, cũng không cần nói lời khách sáo nữa. Vậy khi nào rảnh rồi, chúng ta lại cùng nhau dùng bữa! - Bố Diễm Tâm thò tay vỗ vỗ bả vai Trần Diệc Nhiên, vẻ mặt tán thưởng mà nhìn hắn.

-Được ạ. - Trần Diệc Nhiên cười cười, xuống xe giúp nhà Diễm Tâm khuôn đồ vào, sau đó lên tiếng chào rồi đi.

Suốt cuộc hành trình, hắn không nói với Diễm Tâm câu nào. Diễm Tâm cứ trông mong mà nhìn Trần Diệc Nhiên ra mở cửa xe bước lên, cô cứ tưởng hắn sẽ nói với mình câu gì đó, không ngờ hắn cứ vậy mà rời đi.

-Đi thôi, Diễm Tâm, vào nhà nào. - Mẹ Diễm Tâm thấy cô còn đứng dưới lầu, đành nhìn xuống mà gọi:

-Bữa trưa con muốn ăn gì, mẹ mua cho?

-Gì cũng được... - Diễm Tâm buồn bã ngược lên, trong lòng không thể nào cảm thấy tốt lên được.

Về đến nhà, Diễm Tâm suy nghĩ một chút rồi lấy điện thoại gửi cho Trần Diệc Nhiên một tin nhắn:

“Anh cứ như vậy mà bỏ rơi em sao?”

Trong chốc lát, Trần Diệc Nhiên đã trả lời.

“Tại sao nói anh bỏ rơi em?”

“Thì lúc bố bảo muốn đưa em đến thành phố N học, anh tại sao lại không phản đối lấy một câu?”

Lúc này, Diễm Tâm đợi một hồi lâu nhưng vẫn không thấy Trần Diệc Nhiên trả lời. Lúc cô còn tưởng rằng điện thoại mình đang có vấn đề gì thì đột nhiên một hồi chuông vang lên, trên màn hình là một tin nhắn dài dằng dặc Trần Diệc Nhiên gửi đến.

“Cái trường ở thành phố N quả thật là một nơi luyện thi rất tốt, trước lúc lên cấp ba anh cũng đã từng học ở đó, giáo viên không tệ, rất có trách nhiệm, việc em đi học ở đó mà nói, sẽ giúp thành tích của em tăng lên rất nhiều. Anh dù sao ban ngày phải đi làm, không có khả năng để mất tới em suốt tám tiếng đồng hồ được, còn có nửa năm thôi em phải thi tốt nghiệp rồi, tranh thủ thời gian học tốt đây.”

Diễm Tâm nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại một hồi lâu, học tập tốt, lại là học tập tốt!

Diễm Tâm có chút buồn bực mà ném điện thoại xuống giường, nhìn bầu trời xanh thăm thẳm ngoài cửa sổ, kì thi đại học sao...Cô thi đại học nào được đây...Ở thành phố Z hay là thành phố N đây?

Mặc dù thành phố N là đô thị, trường học sẽ tốt hơn một chút, nhưng mà gia đình thân yêu của cô và anh Diệc Nhiên đều ở thành phố Z mà...

Diễm Tâm nhìn chăm chăm vào trần nhà ngẩn người một hồi lâu, cuối cùng quyết định vẫn sẽ ở lại thành phố Z, để sớm chiều có thể ở bên anh Diệc Nhiên, ân ân ái ái!

Sau khi quyết định được rồi, Diễm Tâm lại đưa tay với lấy điện thoại đi động, nhắn tin trả lời cho Trần Diệc Nhiên:

-Được rồi, nửa năm tới, em phải học thật giỏi, mỗi ngày đi lên! Vậy tới đây chúng ta không thể gặp nhau nữa rồi! Đỡ phải ảnh hưởng việc học của em!

Đó vốn dĩ chỉ là một tin nhắn đùa giỡn, thế nhưng không hiểu sao, rất lâu sau vẫn không có tin nhắn trả lời từ Diệc Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 193: Tiểu biệt thắng tân hôn 3

Chương 194: Tiểu biệt thắng tân hôn 3

Diễm Tâm cầm điện thoại đợi cả buổi, rốt cuộc chỉ nhận được một chữ với thêm một cái dấu chấm câu: “Tốt.”

Tốt tốt tốt, tốt cái đầu anh á!

Diễm Tâm nhin không được mà nhỏ giọng mắng với điện thoại, nhưng câu vừa rồi là do cô nói ra mà. Cô xấu hổ mà nghĩ, mình chỉ thuận miệng nói như vậy để xem phản ứng của Diệc Nhiên ra sao thôi, vì vậy nên mới quyết định nhắn tin như thế.

Dù gì thì sắp tới, cô cũng thật sự không thể nhìn thấy Trần Diệc Nhiên nữa.

Đôi lúc đang học, Diễm Tâm lại hồi tưởng lại thời gian trong bệnh viện, cảm giác có chút gì đó không chân thực.

Trần Diệc Nhiên...thật sự thích mình sao? Không phải chỉ đang an ủi mình đấy chứ?

Không gặp mình một thời gian dài như vậy, hẳn sẽ không quên mình chứ...

Diễm Tâm cứ nghĩ đi nghĩ lại vấn đề đó cho tới kì thi cuối kì.

Ngay hôm sau sau khi kì thi cuối kì kết thúc, Diễm Tâm còn chưa kịp mừng kì nghỉ đông cùng bạn bè thì đã bị bố mẹ xách lên xe đi thẳng một mạch đến thành phố N.

Tiếp đến lại bắt đầu bận rộn với chương trình luyện thi rồi đây...

Giữa cô và Trần Diệc Nhiên rốt cuộc chỉ còn vài tin nhắn điện thoại ngắn ngủi.

Diễm Tâm vốn dĩ cho rằng lễ mừng năm mới có thể trở về thành phố Z, nhưng kết quả, buổi sáng ba mươi tết, mẹ Diễm Tâm đột nhiên nói với cô, sẽ đưa ông bà về thành phố N để đón năm mới, vậy là cô không thể quay về rồi.

Diễm Tâm nghe mà ngẩn ngơ tại chỗ.

Nói như vậy...Lễ mừng năm mới mà cô không thể gặp được Trần Diệc Nhiên sao?

Không hiểu sao, trong lòng Diễm Tâm cứ như đang rơi xuống vực thẳm vậy.

Diễm Tâm trầm giọng nói với mẹ một tiếng “A”, liền lặng lẽ trở về phòng của mình.

Bởi vì bố mẹ Diễm Tâm thường xuyên có công tác ở thành phố N nên đã mua một căn hộ nhỏ ở khu cư xá, cả kì nghỉ đông luyện thi Diễm Tâm đều ở đây.

Lúc này Diễm Tâm đang nằm trên bệ cửa sổ ở trong phòng, ngắm nhìn đèn đường bên ngoài cư xá đã bị một dãy đèn lồng đỏ phủ lên, khiến cho bầu không khí trở nên tươi vui hơn. Không hiểu vì sao, trong lòng cô lúc này lại cảm thấy có chút chua xót.

Ngẫm nghĩ một chút, Diễm Tâm rút điện thoại di động ra, mở danh bạ tìm tên Trần Diệc Nhiên, rồi ngần ngừ nhìn vào ảnh bán thân của hắn trên đó.

Dường như, đã mấy tháng cô không gặp hắn rồi...

Hết năm nay đã qua ba tháng rồi, vậy còn ba tháng nữa sẽ phải thi tốt nghiệp trung học...

Tại sao mấy tháng này lại trở nên dài dằng dặc như vậy...

Do dự một chút, Diễm Tâm vẫn lặng lẽ nhấn tin:

“Anh Diệc Nhiên, lễ mừng năm mới em không về được, bố mẹ bảo sẽ đón năm mới ở thành phố N.”

Tin nhắn gửi đi rồi, chỉ còn lại một khoảng không yên tĩnh.

Trần Diệc Nhiên ngồi trong phòng khách náo nhiệt ở nhà mình, bên tai nghe đủ các cuộc hàn huyên phấn khởi của người thân nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào mấy chữ trên màn hình điện thoại, lác đác có hai mươi chữ ấy nhưng hắn dường như có thể nhìn thấu chúng mà thấy được gương mặt nhỏ nhắn buồn bã của Diễm Tâm.

Hôm nay là ba mươi tết...là lúc gia đình tụ họp...

Trần Diệc Nhiên liếc nhìn người thân, trong lòng bàn tay cầm điện thoại, chậm rãi đứng lên đi ra ban công.

Diễm Tâm nằm trên bệ cửa sổ trong phòng, vô cùng buồn chán mà đếm thử xem chỗ đèn đường dưới lầu kia tổng cộng có bao nhiêu cái lồng đèn màu đỏ, đang đếm đến năm mươi chín cái thì đột nhiên điện thoại đặt trên bệ cửa sổ rung lên.

Cô khẽ giật mình một cái, quay đầu lại nhìn thấy chữ “Trần Diệc Nhiên” biểu thị trên màn hình mà liền xúc động, vội vàng ấn nút trả lời.

-Diễm Tâm... - Đầu dây bên kia, giọng nói trầm ấm quen thuộc của Trần Diệc Nhiên vang lên...

Chương 194: Tiểu biệt thắng tân hôn 4

Chương 195: Tiểu biệt thắng tân hôn 4

-Điền Tâm... - Đầu dây bên kia, giọng nói trầm ấm quen thuộc của Trần Diệc Nhiên vang lên...

-Anh Diệc Nhiên... - Điền Tâm tủi thân mà gọi một tiếng, hơn nửa mấy tháng đã không được gặp, cô cũng không biết đáng về hẳn giờ ra sao nữa.

-Ừ... - Trần Diệc Nhiên bên kia điện thoại giọng trầm ấm mà lên tiếng, ngập ngừng một chút sau đó lại nói:

-Năm mới vui vẻ, học tập tốt, thi đậu trường mong muốn nhé...

Điền Tâm trong lòng uất ức, trong phút chốc bỗng im hơi lặng tiếng.

Đầu cô xám xịt mà nhìn mấy cái đèn lồng màu đỏ ngoài cửa sổ, đôi môi nhỏ nhắn hồng hào mấp máy, rốt cuộc cũng lúng túng nói:

-Anh định nói thế này với em thôi sao?

-Ha ha...

Trần Diệc Nhiên bỗng bật cười, giọng trầm ấm mà trong trẻo, giống như cơn gió phảng phất thổi qua gương mặt.

-Vậy em muốn nghe cái gì? - Hắn chân thành mà hỏi thăm.

-Ừm...để em nghĩ..

Điền Tâm suy tư một chút, đôi mắt trong veo liếc trái liếc phải, cười hi hi nói:

-Em muốn nghe câu gì đó lọt tai một chút...có thể làm cho người nghe vừa nghe đến liền mở cò trong bụng ấy.

-A... - Trần Diệc Nhiên cau mày suy tư một lát, sau đó mỉm cười nói:

-Năm mới vui vẻ, có một bao lì xì siêu cấp dày nhé?

“Ách” - Điền Tâm do dự mà gật đầu nói:

-Tuy rằng nghe thế rất thích...Nhưng mà...Không phải loại thích mà mở cò trong bụng đó...

-Không phải sao... - Trần Diệc Nhiên tiếp tục mỉm cười, một tay thọc vào trong túi áo, nghiêng người dựa vào tấm chắn trên ban công, nhìn bầu trời xanh thẳm phía xa, ung dung mà nói:

-Anh thấy anh nói thế với mấy nhân viên, bọn họ đều rất mở cò trong bụng đấy thôi.

-Em lạy anh, em đâu phải nhân viên của anh, ok? - Điền Tâm có chút bất lực mà tròn mắt, thúc giục hắn nói:

-Đổi cái khác đi! đổi cái khác!

-Ừm... kì thật bên cạnh anh lúc này có rất nhiều thứ mà em thích ăn, quả hạch này, đậu phộng này, hạt dưa, hạt thông, hạt đào gì gì đó...

Trần Diệc Nhiên quay đầu liếc nhìn bàn trà trong phòng khách, chông chênh cả đồng hồ ăn, trong giọng có một chút thương xót mà nói:

-Đáng tiếc là em không ăn được.

Đôi mắt Điền Tâm lóe sáng, chỉ cần tưởng tượng đến tình yêu lớn đối với ăn vặt thôi cũng đủ làm cô hưng phấn đến nhường nào.

Nhưng mà!!

Hic...Cô hoàn toàn không thể quay về thành phố Z được...

-Anh Diệc Nhiên..Anh nói những lời này, là muốn cho em thêm chết hay sao?

Điềm Tâm cau có, hướng phía microphone mà nói:

- Tại sao nghe xong câu này lại thấy bức bối vậy chứ...

- Ha ha... - Trần Diệc Nhiên sung sướng bật cười, trước mắt hiện ra vẻ mặt rõ ràng mong được ăn mà lại không thể, cái bữu môi ấy, gương mặt mềm mại ấy, hẳn đột nhiên rất muốn thò tay mà nhéo cô một cái.

- Điềm Tâm - Trần Diệc Nhiên giọng trầm thấp nói với đầu dây bên kia:

- Anh nhớ em lắm..

“Anh nhớ em lắm”

Đơn giản chỉ bốn chữ ấy thôi nhưng lại khiến cho Điềm Tâm ngây ngẩn cả người. Khóe mắt ươn ướt nhưng trong lòng cô lại thấy ấm áp đến lạ.

Cô vội vàng đưa tay vuốt vuốt đôi mắt của mình, sau đó hít mũi một cái, thút thút nói:

- Em cũng thế...anh Diệc Nhiên, em cũng nhớ anh lắm

-Ừ. - Trần Diệc Nhiên nhẹ nhàng gật đầu, thờ dài một hơi, sau đó chậm rãi nói:

-Ngoan nào, cố gắng lên, còn ba tháng nữa thôi.

Điềm Tâm cầm điện thoại, lặng yên không nói lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 195: Tiểu biệt thắng tân hôn 5

Chương 196: Tiểu biệt thắng tân hôn 5

Ba tháng, nói là một khoảng thời gian rất ngắn, nhưng khi thật sự trải qua thì cảm giác thật là dài đằng đẵng...

- Tại sao không nói gì? - Trần Diệc Nhiên thấy đầu dây bên kia đột nhiên yên lặng thì thuận miệng hỏi.

- Không có gì. - Điềm Tâm hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời xanh thẳm, nhìn những đám mây trắng đang trôi lững lờ, nở một nụ cười ngọt ngào:

- Còn ba tháng nữa, sẽ nhanh thôi.

-Ngoan. - Trần Diệc Nhiên giọng trầm đầy dịu dàng âu yếm.

-Anh Diệc Nhiên...

-Hả??

- Trong ba tháng này, anh không được phép chạy theo người khác đâu đấy! - Điềm Tâm đột nhiên nghĩ thế rồi vội vàng hướng đến microphone mà nói.

Trần Diệc Nhiên liền bật cười, hần nhẹ gật đầu, trả lời với cô bé bên kia điện thoại:

-Anh không chạy đâu, anh sẽ ở yên đây thôi.

-Ừ vậy thì tốt... - Điềm Tâm đang định nói thêm gì đó thì nghe thấy tiếng mẹ cô gọi trong nhà:

-Điêm Tâm, nhanh tới giúp mẹ làm vằn thắn đi.

-Đến ngay đến ngay. - Điêm Tâm hướng phía mẹ cô trả lời, sau đó xoay đầu lại, nhỏ giọng nói qua điện thoại:

-Em phải giúp mẹ làm vằn thắn rồi, em cúp máy đây.

-Ừ đi đi.

Điêm Tâm cúp điện thoại, cảm thấy muộn phiền trong lòng đã vơi đi một nửa, vứt điện thoại trên giường rồi nhảy chân sáo đi giúp mẹ làm vằn thắn.

Trần Diệc Nhiên nhìn điện thoại trong tay, đứng trên ban công một hồi lâu, vốn định tìm điều thuốc hút một hơi nhưng lại nhớ là Điêm Tâm không thích hần hút thuốc nên lại thôi. Hần bực bội đi loanh quanh vài vòng trên ban công, sau đó trở vào phòng cầm chìa khóa đi ra cửa.

-Diệc Nhiên, con đi đâu vậy? - Mẹ Trần Diệc Nhiên đang nói chuyện cùng khách, thấy Trần Diệc Nhiên cầm chìa khóa xe định ra ngoài liền gọi hần.

-Ra ngoài mua ít đồ. - Trần Diệc Nhiên không quay đầu lại mà thuận miệng đáp một câu.

-Cái thằng nhỏ này, hôm nay là ba mươi tết đấy, siêu thị cũng đã đóng cửa rồi, đi mua đồ ở đâu được cơ chứ?

Mẹ Diệc Nhiên lâm bầm, thoáng cái đã không thấy bóng dáng hần đâu.

Trần Diệc Nhiên chẳng có mục đích gì mà lái xe đi dạo quanh thành phố Z. Vòng vòng một lát không hiểu sao lại lái đến một cửa tiệm, đây là nơi lần đầu tiên hần cùng Điêm Tâm đến ăn bún cay thập cẩm địa phương.

Học sinh đã sớm nghỉ học, các tiệm tạp hóa cũng đã đóng cửa. Ba mươi tết, đường phố vắng vẻ, thỉnh thoảng chỉ một hai chiếc lái qua, xong rồi lại yên tĩnh trở lại.

Lúc đã thích một người thì không lúc nào mà không nhìn thấy họ.

Muốn lúc nào cũng được ở bên họ.

Đi qua những nơi, những con đường hần đã từng đi cùng cô, nhìn những đồ vật yêu thích của cô, hần có cảm giác như đang được ở bên cô vậy.

Trần Diệc Nhiên nhìn vào phía trong cái cổng gạch đỏ lớn có chút cổ xưa đó, lúc trước Điêm Tâm mới thi cuối kì xong thì cũng từ trong cánh cửa đó bước ra, đáng vẻ của cô, cử chỉ của cô lúc ấy thế nào nhỉ?

Trần Diệc Nhiên ngồi trong xe mà nhìn vào cánh cổng một hồi lâu, phân vân không biết bây giờ hần có nên đến thành phố N hay không. Hần cảm thấy đầu óc hần lúc này sắp nổ tung mất rồi.

Hần có chút tự giễu mà lắc đầu, một lần nữa khởi động xe, thuận thực đạp phanh mà quay đầu trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 196: Tiểu biệt thắng tân hôn 6

Chương 197: Tiểu biệt thắng tân hôn 6

Tối ba mươi tết, sau khi ăn com xong, Điêm Tâm cùng bố mẹ và ông bà ngồi xem ti vi trong phòng khách. Mỗi năm một lần lại có dạ hội tết âm lịch, mọi người đều nóng lòng trông chờ phần mở màn.

Điêm Tâm vừa lên QQ, vừa lên Twitter, lại vừa xem ti vi nữa, thật là bận rộn chết đi được.

Nhưng mà lúc lên QQ, tài khoản của Trần Diệc Nhiên lại xám xịt. Diễm Tâm nhìn ảnh chân dung màu xám trên avatar của hắn, chịu không được liền gửi tin nhắn:

“Đang làm gì đấy?”

Một hồi lâu không thấy trả lời, vậy xem ra không phải đang online ản danh rồi.

Diễm Tâm cũng không để tâm lắm, tiếp tục xem ti vi với ông bà.

Phía bên ngoài cư xá đã bắt đầu có người đốt pháo rồi, tiếng pháo nổ ùng ùng không dứt lại cộng thêm âm thanh ca múa trên ti vi thật làm cho không khí thêm náo nhiệt.

Nửa tiếng sau, Diễm Tâm thấy Diệc Nhiên hình như không online thật thì cũng không muốn gửi thêm một cái tin nhắn “đang làm gì vậy” nào nữa. Đang lúc cô chuẩn bị nhấn mở xem ảnh chân dung của hắn thì đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên. Là Trần Diệc Nhiên gọi tới.

Diễm Tâm có chút chột dạ mà liếc qua nhìn bố mẹ mình, rồi lại liếc hai ông bà đang vui tươi hơn hờ ngồi trên ghế salon xem ti vi, liền cầm lấy điện thoại trở về phòng mình.

-Này, anh Diệc Nhiên? - Diễm Tâm cầm lấy điện thoại mà nhỏ giọng nói.

-Diễm Tâm – Bên Trần Diệc Nhiên hình như rất yên tĩnh, không có tiếng pháo nổ.

-Nhà của em ở cư xá nào nơi thành phố N vậy?

-Hả? - Diễm Tâm sững sốt một chút, một lát sau mới lấy lại được tinh thần, liền trả lời như một cái máy:

-Ở cư xá Nguyệt Nha Hồ.

-Tòa nhà bao nhiêu?

-À...Tòa nhà mười một. - Diễm Tâm cứ như phản xạ không điều kiện mà trả lời, cuối cùng mới yếu ớt hỏi:

-Anh Diệc Nhiên, anh...đang định đến thành phố N sao?

-Ừ, hai mươi phút nữa sẽ có mặt dưới nhà em - Trần Diệc Nhiên thản nhiên nói một câu rồi cúp máy.

Diễm Tâm tay vẫn cầm điện thoại mà ngẩn người ra.

Cô không nghe lầm đấy chứ?

Trần Diệc Nhiên nói hai mươi phút nữa sẽ có mặt dưới nhà cô sao?

Ý của hắn là, hắn hiện tại đang ở thành phố N rồi sao?

“Bành —— ùng ——! !” - Trên trời có một bông pháo hoa nở rộ, những tia sáng xinh đẹp như cánh hoa chiếu sáng cả một vùng trời đêm.

Diễm Tâm rút cuộc cũng lấy lại tinh thần, tim chực nhảy ra khỏi lồng ngực.

Anh Diệc Nhiên tới gặp cô sao?

Cô...Cô hình như từ lúc xuống giường đến giờ còn chưa rửa mặt nữa...

Ai da, tóc thì còn chưa chải rồi bù hết cả lên...

Diễm Tâm để điện thoại di động xuống, nhanh chóng xông vào nhà vệ sinh, động tác nhanh nhẹn mà bắt đầu rửa mặt, chải đầu.

Mẹ Diễm Tâm ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, ánh mắt kì quái nhìn Diễm Tâm hỏi:

-Diễm Tâm, đêm hôm khuya khoắt mà làm gì thế hả? Làm sao đột nhiên mới nhớ mà rửa mặt thế?

-Ách...Phải thơm ngào ngạt mà đón năm mới chứ mẹ! - Diễm Tâm ngẩng đầu lên, gương mặt trắng nõn vẫn còn đọng lại vài giọt nước long lanh, nhìn về phía mẹ cô mà miễn cưỡng cười một cái, biện ra một cái lí do khiến cưỡng.

-Đúng là lấm tạt xấu mà... - Mẹ Diễm Tâm nhìn cô lắc đầu, nhưng rồi sau đó cũng không chú ý đến cô nữa.

Đợi đến khi rửa mặt chải đầu xong, Diễm Tâm khoác ngoài cái áo vừa mua, cất điện thoại vào trong túi rồi hướng về phía bố mẹ mà nói:

-Con xuống dưới xem pháo hoa đây!!

Không đợi bố mẹ cho phép, Diễm Tâm đã nhanh chóng hấp tấp mà xuống lầu.

Dưới lầu cách đó không xa, Trần Diệc Nhiên đã đậu xe chờ sẵn.

Cô có thể loáng thoáng nhìn thấy dáng người mảnh khảnh của hắn đang đứng trong đêm lạnh, những chiếc đèn lồng màu đỏ ở cư xá chiếu vào trên thân thể hắn, khiến cho dáng vẻ hắn trở nên càng ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 197: Tiểu biệt thắng tân hôn 7

Chương 198: Tiểu biệt thắng tân hôn 7

Diễm Tâm cúi đầu nhìn điện thoại, từ lúc Trần Diệc Nhiên gọi đến giờ đã mất hai bảy phút.

Hình như thân thể cô...trở nên chậm chạp hơn một tí...

Chỉ là không thể kiểm soát nổi trái tim mình đang đập mãnh liệt trong lồng ngực, Diễm Tâm hít một hơi thật sâu khi đêm lạnh như băng, cô có thể cảm nhận được cả mùi thuốc pháo tràn ngập cả vào trong phổi mình.

Diễm Tâm bước đi, tựa một chú chim nhỏ đang vui sướng mà chạy như bay đến phía Trần Diệc Nhiên.

Trần Diệc Nhiên dừng xe ở một chỗ không xa tòa cư xá mười một, đôi mắt đen láy sâu thẳm ngược nhìn những người dân đang đi lại bên dưới tòa nhà.

Chỉ là tòa cư xá mười một trước mắt hắn, nhiều gia đình ở như vậy, thật không biết chỗ nào là nhà mới của Diễm Tâm.

Kì thật khi hắn dừng xe dưới nhà chờ Diễm Tâm thì toàn bộ người đã tỉnh táo trở lại rồi. Sau đó hắn lại tự cười nhạo bản thân, Trần Diệc Nhiên ơi là Trần Diệc Nhiên, tưởng đã trưởng thành thế nào nhưng hóa ra cũng hành xử như một đứa trẻ, nhớ một người liền lập tức chạy đến gặp họ...

Tối ba mươi tết, bỏ rơi ba người ở nhà thiếu một chân chơi mạt chược, vượt hơn hai trăm cây số chỉ để gặp một người con gái.

Hắn thấy mình điên thật rồi...

Lúc hắn còn đang miên man với những suy nghĩ trong đầu thì có tiếng bước chân vui sướng bên kia đường đang chạy dần về phía hắn.

Một giây sau, một thân thể hân hoan vui sướng mà đâm vào lòng hắn.

-Anh Diệc Nhiên! - Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Diễm Tâm ngược lên, đôi mắt trong veo đầy vui mừng nhìn hắn, bờ môi hồng hào cười đến nỗi sắp không khép lại được.

Trần Diệc Nhiên đưa cánh tay mảnh khảnh vòng qua eo cô mà ôm cô vào lòng.

Vì nụ cười ấy, vì ánh mắt ấy...Hắn vượt hai trăm cây số, coi như cũng đáng...

Trần Diệc Nhiên cong môi cười, duỗi hai ngón tay thon dài không chút khách khí mà捏 má Diễm Tâm một cái, lập tức cảm nhận được sự mềm mại ấm áp mà cô đem lại.

-Anh muốn được捏 mặt em một cái nên đã lái xe tới đây, rốt cuộc bây giờ cũng捏 được rồi.

Giọng hân trầm ấm êm tai mà nhẹ nhàng vang lên bên tai cô.

Điềm Tâm cảm giác được trên gương mặt có chút đau đớn, khuôn mặt rạn rở thoáng cái đã cứng đờ ra.

Không phải là vì nhớ cô nên mới lái xe đến sao?

Không phải vì hân thích cô nên mới đến gặp cô sao?

Nói đi nói lại, hân từ xa đến đây cũng chỉ vì muốn nhéo má cô một cái thôi sao?

Trong đầu Diễm Tâm đầy dấu chấm hỏi.

Đêm ba mươi tết, đêm hôm khuya khoắt, bầu không khí cũng lãng mạn như vậy...

Uống phí trước lúc xuống cô ba chân bốn cẳng mà chạy đi rửa mặt thơm tho, sớm biệt như vậy thì cô đã để nguyên bộ mặt đầy nhon, cho hân ra sức nhéo mà nhon ra đầy tay luôn cho rồi.

Trần Diệc Nhiên mỉm cười, vẻ mặt bình tĩnh mà nhìn về mặt Diễm Tâm thay đổi thất thường.

-Anh Diệc Nhiên...Anh...Chỉ vì muốn nhéo mặt em, mới đặc biệt lái xe đến đây sao?

Điềm Tâm có chút buồn buồn mà cong miệng lên, không đành nhìn hân.

Cuối cùng, Trần Diệc Nhiên rút cuộc cũng rừ lòng thương mà buông ngón tay ra, nắm lấy cằm Diễm Tâm để mắt cô nhìn thẳng vào mắt hân, sau đó nhẹ nhàng cúi người xuống, đưa bờ môi ấm nóng khẽ chạm vào đôi môi hơi cong của cô mà thì thầm:

-Kì thật...cũng rất muốn hôn em..

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 198: Tiểu biệt thắng tân hôn 8

Chương 199: Tiểu biệt thắng tân hôn 8

Điềm Tâm có thể cảm nhận được trên cánh môi có những hơi thở lạnh lạnh truyền đến, cô mở to đôi mắt trong veo mà nhìn gương mặt tuần tú của ai kia đang dần tiến sát hơn đến gương mặt của cô.

Kì thật...cũng muốn hôn em..

Chỉ mấy chữ đơn giản như vậy, cô nghe mà không ngăn được nhịp tim lại đập nhanh thành thịch.

Đột nhiên, “Dùng ——” một tiếng, trên bầu trời phụt ra một ánh lửa sáng rực rồi kéo một đường cao vút lên, trong nháy mắt đã bùng ra những tia sáng lóng lánh, giống như cảnh liễu bằng vàng son sáng chói rơi rụng xuống, chiếu sáng cả một vùng trời. Tiếp đó cũng có hơn mười bông pháo cũng liên tiếp bay thẳng lên bầu trời, phun vãi ra từng mảnh kim phần nổ rộ lộng lẫy trên không trung.

Bầu trời đột nhiên trở thành khu vườn đầy màu sắc, cả một biển trời pháo hoa, đỏ cam vàng lục lam chàm tím, muôn hoa khoe sắc, rực rỡ tươi đẹp, băng phần nhiều màu tô điểm cho màn đêm thêm đẹp, quyến rũ và tươi sáng. Dù loại pháo hoa cùng bùng ra, vừa giống như những lưỡi dù không lồ mở ra trong bầu trời đêm, vừa giống như cụm đèn sáng thấp sáng cả bầu trời đêm, và cũng giống như những đám hoa nở rộ nhấp lại làm bay lá tả mảy đám

bột phấn màu vàng

Bên tai Diễm Tâm pháo hoa không ngừng nổ “đùng đùng”, một bông lớn nở đầy màu sắc đẹp lộng lẫy trên bầu trời, tạo thành một bức tranh khổng lồ, nguy nga tráng lệ tràn ngập màu sắc.

Trần Diệc Nhiên đứng dưới bầu trời tràn ngập pháo hoa lung linh, cúi xuống khép hờ đôi mắt, hàng mi dài khẽ run rẩy, nghiêm túc mà dịu dàng mà hôn lên cánh môi mềm mại của Diễm Tâm.

Trên trời, mấy bông pháo bảy màu kia thi nhau phun ra những tia sáng giống như cánh hoa anh đào bay trong gió vậy.

Diễm Tâm cảm giác cánh vật lúc này thật đẹp biết bao, đẹp đến nỗi làm cho cô không muốn nhắm mắt lại, muốn đem giờ khắc này khắc sâu vào trong lòng.

Một giây sau, cô cảm thấy môi mình hơi đau.

Trần Diệc Nhiên nhẹ nhàng dùng răng mà cắn cánh môi hồng hào mềm mại của cô, đôi mắt sâu thẳm mở ra, nhìn về mặt ngơ ngác của Diễm Tâm liền bật cười:

-Diễm Tâm, em không tập trung...

-A...tại sao lại cắn em... - Diễm Tâm cảm thấy hơi đau mà bụm lấy đôi môi nhỏ nhắn, nước mắt lưng tròng mà nhìn Trần Diệc Nhiên, nhái lại câu nói của hắn:

-Tiểu cầu tại sao lại cắn người?

-Phạt em không tập trung. - Trần Diệc Nhiên chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, quay người ngược lên nhìn thoáng qua bầu trời đang tràn ngập pháo hoa rồi lại nhìn Diễm Tâm hỏi:

-Pháo hoa có đẹp hơn anh không?

-Ừ. - Diễm Tâm ngẩn ngơ ngắm pháo hoa mà gật gật.

-Hả? - Trần Diệc Nhiên nhăn nhó hàng mi thanh tú, ánh mắt thâm sâu mà nhìn chằm chằm cô.

-Không đẹp bằng anh! Tuyệt đối không đẹp bằng anh!! - Diễm Tâm liền lắc đầu, liên tục nhấn mạnh.

Trần Diệc Nhiên cong môi cười, thỏa mãn gật đầu nói:

-Ừ, vậy còn nghe được.

Đang lúc nói chuyện, Trần Diệc Nhiên bỗng túm lấy cánh tay Diễm Tâm, làm cho cô quay lưng về phía bầu trời đầy pháo hoa kia, cười xấu xa nói:

-Như vậy, trong mắt em chỉ có một mình anh rồi...

Thế nhưng là người ta cũng muốn xem pháo hoa đó!

Diễm Tâm mở trừng hai mắt, hết sức uất ức mà thốt lên câu đó trong đầu.

-Muốn xem pháo hoa sao? - Trần Diệc Nhiên có chút buồn cười nhìn về mặt không bằng lòng của Diễm Tâm, thấp giọng hỏi.

-Ừ! - Diễm Tâm gật gật đầu, cuối cùng liền bồi thêm một câu:

-Nhưng phải xem cùng anh...

-Ha ha... - Trần Diệc Nhiên cười ra tiếng, hơi cúi người, nhìn Diễm Tâm thấp giọng nói:

-Nhìn vào mắt anh cũng có thể thấy pháo hoa đấy...

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 199: Tiểu biệt thắng tân hôn 9

Chương 200: Tiểu biệt thắng tân hôn 9

Điền Tâm mở trừng hai mắt, thận trọng nhìn sang đôi mắt sâu thẳm của Trần Diệc Nhiên.

Con người của hắn như viên ngọc đen, phản chiếu bóng dáng cô trong đó.

Nhưng bởi vì hắn đang cúi đầu nên cái bầu trời đầy pháo kia hoàn toàn không thể lọt vào trong đôi mắt hắn được.

- Gạt người hả? - Điền Tâm cong miệng lên, nhỏ giọng mà cãi lại:

- Trong ánh mắt anh làm gì có pháo hoa.

- Vậy thì có cái gì? - Trần Diệc nhiên hơi mím môi, giọng trầm ấm đầy mê hoặc hỏi.

- A...chỉ thấy hình phản chiếu của em... - Điền tâm nhìn kĩ lại một chút, cô gái trong ánh mắt của hắn, đang mặc một cái áo choàng lông cừu màu đỏ chót, quần khăn màu trắng gạo quanh cổ, lộ ra một gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn, thoạt nhìn trông giống đang bấu môi, cứ như chú dê nhỏ đang đợi bị làm thịt vậy.

Đợi một lát...

Chú dê nhỏ đang đợi làm thịt ư?

Tại sao cô lại có cảm giác như vậy chứ?

Điền Tâm thò tay vuốt vuốt ánh mắt của mình, cẩn thận nhìn vào mắt hắn lần nữa, rồi lại chỉ thấy ánh mắt hắn rõ ràng đang rất vui vẻ.

-Đúng rồi anh Diệc Nhiên, anh cứ như vậy mà lái xe đến đây sao? Không sao đấy chứ? - Bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Điền Tâm kéo cánh tay hắn, ánh mắt tò mò hỏi.

-Không sao đâu. - Trần Diệc Nhiên trầm ngâm một lát, sau đó đưa tay xoa đầu cô nói:

-Tết mỗi năm đều như vậy, ăn cơm, xem ti vi, đánh bài. Tết mấy năm nay không còn hương vị như trước kia nữa rồi. Mà, anh chỉ tới thăm em một lát thôi, lát nữa anh phải về.

-Hả? Anh phải về sao? - Điền Tâm sững sờ, túm chặt lấy cánh tay của Trần Diệc Nhiên, có chút không đành mà nói:

-Anh chỉ có thể đến một lúc như vậy thôi sao?

-Bằng không thì thế nào? - Ánh mắt Trần Diệc Nhiên vui vẻ ấm áp, tựa như ánh nắng mùa hè, nhìn Điền Tâm cứ thế đem cô đi phơi nắng luôn vậy.

-Em định mời anh lên nhà ngồi một lát hả?

-Cũng được á! Anh có thể cùng em đón năm mới! - Điền Tâm không nghĩ ngợi mà đồng ý.

-Đồ ngốc. - Trần Diệc Nhiên thò tay捏o mặt cô, bắt đắo dĩ thờ dài một hơi, sau đó nói khề:

-Bây giờ chưa phải là lúc để bọn họ biết.

Hắn dừng một chút, sau đó nhìn Điền Tâm hỏi:

-Em xuống đây bằng cách nào?

- Em nói em muốn đi xem pháo hoa. - Điềm Tâm nhìn Trần Diệc Nhiên, lại quay đầu thoáng nhìn bầu trời đêm đang sang chói vì pháo hoa, nhưng lại sợ hãi không vui nên bổ sung thêm một câu:

- Nhưng mà anh Diệc Nhiên đẹp hơn pháo hoa rất nhiều! Thật đấy!

- Ủ. - Trần Diệc Nhiên hơi cúi người, hôn lên gương mặt trắng nõn của cô, sau đó nắm tay cô, mở cửa xe nói:

- Vào trong xe ngồi đi, bên ngoài lạnh lắm.

- Được. - Điềm Tâm ngoan ngoãn gật đầu theo Trần Diệc Nhiên lên xe.

Trong xe hơi ấm vừa đủ, trong nháy mắt đã để lại hơi lạnh bên ngoài, trên radio đang phát một ca khúc tiếng Anh, cô không biết tên ca khúc đó là gì nhưng giai điệu, giọng nữ hát trầm ấm, khàn khàn ngân lên, làm người ta nghe xong cảm thấy rất thoải mái dễ chịu.

Trần Diệc Nhiên sau khi lên xe thì không nói gì, chỉ đôi mắt sâu thẳm là đang nhìn chăm chăm vào Điềm Tâm mà khẽ cười.

Điềm Tâm bị hắn nhìn như vậy thì có chút xấu hổ, cảm thấy không được tự nhiên mà bất giác đưa tay lên sờ sờ cái mũi của mình, nhỏ giọng nói:

- Anh nhìn cái gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 200: Xa nhau 10

Chương 201: Xa nhau 10

Trần Diệc Nhiên hơi cong khówek môi, giọng nói mang chút nhàn nhạt ý cười, nói với cô:

- Đang nhìn em

- Em có cái gì mà nhìn ?

Điềm Tâm cúi thấp đầu, trên mặt chợt nóng lên bất ngờ.

Anh Nhiên thật sự là càng ngày càng thẳng thắn, càng ngày càng không đứng đắn rồi

- Ủ, ngày càng biết điều đấy.

Đôi mắt Trần Diệc Nhiên sâu không thấy đáy, cười lộ lên một cái, trong mắt lóe sáng như sao.

Điềm Tâm lập tức ngừng đầu, đôi mắt trong veo đầy tức giận trừng lớn Trần Diệc Nhiên !

Cái tên này, quả nhiên nói không đến ba câu khen ngợi sẽ phải tổn thương mình.

Trần Diệc Nhiên vờ như không nhìn thấy bộ mặt tức giận của cô, đưa tay捏o lấy khuôn mặt trắng nõn, cười nhẹ:

- Vì sao không muốn đòi quà năm mới chỗ anh ?

- Có quà năm mới ư ?

Ánh mắt cô kinh ngạc nhìn anh, mau chóng lấy lại tinh thần, hai tay vội vàng bám cổ Trần Diệc Nhiên, giống như đầu con mèo mềm mại dụi trên mặt anh, lại nói:

- Anh Nhiên, em biết anh là tốt nhất mà, là chuẩn bị món quà gì cho em vậy ?

- Em đoán đi.

Điềm Tâm chờ mong hỏi anh:

- Ủm... là bao lì xì thật to, thật dày ?

- Sai rồi, có điều lúc nghe được món quà này không phải rất vui sao ?

Trần Diệc Nhiên mỉm cười, khẽ lắc đầu rồi nói tiếp:

- Tiếp tục đoán.

- Tuy rằng không phải quá vui nhưng mà nếu có tiền lì xì thì em cũng rất cao hứng mà !

Điềm Tâm khịt cái mũi nhỏ, hơi nghiêng đầu suy nghĩ một chút, hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ là dẫn em đi ăn món gì ngon ? Không phải anh đã nói sẽ chuẩn bị nhiều quà hạc ư, vậy là mang tới nhà cho em ?

- Loại quà này, anh còn không nghĩ nó có thể đem ra ngoài tặng đấy.

Trần Diệc Nhiên tiếp tục lắc đầu, có chút buồn cười nhìn cô:

- Tiếp tục đoán, là món quà có ý nghĩa.

- Vậy là không phải đồ ăn...

Điềm Tâm có một chút thất vọng, câu hỏi này cũng nằm ở phạm vi rộng quá rồi, cô đi đâu tìm đáp án đây.

Món quà có ý nghĩa... Chẳng lẽ là...

- Có phải là một lá thư tình anh viết cho em không ?!

Đôi mắt trong veo của Đoềm Tâm lập tức lóe sáng, đầy mong đợi nhìn anh.

Lớn tới từng này, cô còn chưa từng được nhận thư tình.

Trần Diệc Nhiên hơi sùng sốt một chút, sau đó có chút buồn cười đưa tay捏o lấy cái mũi nhỏ của cô:

- Nằm mơ à ? Mau tỉnh lại đi !

- Vậy có thể là cái gì chứ, khó đoán quá đi !

Điềm Tâm nhúu chặt đôi lông mày thanh tú, nghe Trần Diệc Nhiên nói liền oán giận:

- Em đã lớn như vậy, chưa từng nhận được thư tình lần nào, còn tưởng rằng gặp lại anh sẽ tặng em.

- Phải vậy không ? Em lớn như vậy, đều không có bạn nam nào thích em ?

Đáy mắt Trần Diệc Nhiên vô cùng thông cảm nhìn cô.

- Ai nói không có ?!

Điềm Tâm quay sang trừng mắt với anh, hất cằm lên, vẻ mặt kiêu ngạo đầy tự hào nói:

- Thích em có rất nhiều người, chẳng qua là thời đại này không còn ai viết thư tình nữa rồi, tất cả mọi người đều ở trước mặt tỏ tình, có được không ?!

- Ồ ? Rất nhiều người tỏ tình trước mặt em ?

Trong nháy mắt đôi mắt Trần Diệc Nhiên tối đi, đáy mắt hiện ra một tia sáng nguy hiểm, nụ cười nơi khóe miệng lập tức biến mất.

Điềm Tâm ngừng được cái mùi nguy hiểm, vì vậy nhanh chóng lắc đầu, ngập ngừng nói:

- Không phải là rất nhiều đâu, chỉ có hai ba bốn năm sáu người...

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 201: Mười năm gian khổ học tập gian khổ học tập vì kỳ thi Đại Học kỳ

Chương 202: Mười năm gian khổ học tập gian khổ học tập vì kỳ thi Đại Học kỳ

- Hai ba bốn năm sáu người còn không coi là nhiều ư ?

Trần Diệc Nhiên có chút buồn cười hỏi cô, đôi mắt sâu không thấy đáy phát ra một tia nguy hiểm.

- Không thể tin được giá thị trường Điem Tâm của anh tốt như vậy, xem ra anh phải cẩn thận quan tâm em rồi, bằng không thì bị một tên nào đó cướp đi mất.

- Đó là đương nhiên !

Điem Tâm hết sức hài lòng gật đầu, nói:

- Bây giờ anh biết rõ em có nhiều cái tốt rồi chứ ? Nhiều năm như vậy em vẫn mãi thích anh, những nam sinh thích em, em đều không liếc mắt tới !

Trên mặt Điem Tâm nhất thời có chút đắc ý:

- Vì vậy, nếu anh đối với em không tốt, hừ ! Anh nên biết, kẻ địch của anh còn rất nhiều đấy !

- Vậy thì...?

Trần Diệc Nhiên nheo mắt, ở trước mặt thâm trầm nhìn Điem Tâm, âm thanh giống như từ Xích Phong, cực kỳ phần nộ:

- Em muốn nói, em có thể chạy mất sao ?

- Không đến mức đó...

Điem Tâm nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó tiếp tục nói:

- Nhưng mà cũng không phải không có khả năng.

- Không phải không có khả năng ?

Trần Diệc Nhiên đưa bàn tay thon dài ra bắt lấy cổ tay mảnh khảnh của Điem Tâm, sau đó đem cô kéo vào trong lòng ngực của mình, cúi đầu trực tiếp hôn lên môi cô, khẽ nói:

- Anh tin em.

Điem Tâm chỉ cảm thấy hàm răng của mình bị đầu lưỡi của anh thuần thục cạy mở, đầu lưỡi mềm mại kia chạm vào đầu lưỡi cô, vừa ôn nhu vừa triền miên.

Từ trên đầu lưỡi truyền đến cảm giác giống như điện giật, trong nháy mắt liền lan khắp toàn thân.

Hơi thở của cô bị mùi hương dễ chịu trên người anh chiếm giữ, cảm giác nhấp nhô như hương thơm của nhiều đóa Thanh Liên nở rộ ở hồ nước trong veo ngày hè, khiến người ta an lòng, cũng làm cho người ta vô thức ý lại.

Điem Tâm cảm giác như không khí trong xe càng ngày càng nóng, tay chân càng ngày càng mềm, toàn bộ cơ thể đều giống như bị khống chế, trên ghế ngồi không ngừng bị tê liệt.

Trần Diệc Nhiên đưa một tay ra ôm lấy eo của Diễm Tâm, đem cô gắt gao giữ chặt, tay kia nắm lấy cái cằm mảnh khảnh, càng cúi đầu hôn sâu.

Mãi cho đến khi Diễm Tâm cảm giác mình sắp không thở nổi, Trần Diệc Nhiên mới buông lỏng ra nhưng vẫn gắt gao ôm chặt lấy cô, bình tĩnh khôi phục hơi thở của mình.

Diễm Tâm cảm thấy đầu óc của mình trống rỗng, trước mắt không biết là bao nhiêu pháo hoa đang nổ rộ, không biết có phải là vì đầu óc choáng váng hay không mà nhìn thấy những ánh sáng lớn chói lóa như sao.

Bầu không khí trong xe thoáng chốc trở nên ám muội.

Thật lâu sau, Diễm Tâm mới lấy lại tinh thần, chọc lấy cánh tay Trần Diệc Nhiên lẩm bẩm:

- Anh Nhiên...cuối cùng món quà cho em là cái gì vậy ?

- Ừ.

Trần Diệc Nhiên hôn lên gương mặt trắng nõn của cô, sau đó ngồi thẳng lên, từ ghế sau ô tô lấy ra một cái túi lớn, đưa cho Diễm Tâm nói:

- Cầm lấy, tặng cho em

Không thể chờ đợi được, cô mở túi ra nhìn xem món quà bên trong, bỗng chốc mặt đen lại.

Bên trong lại là toàn bộ bài kiểm tra “ba năm kỳ thi Đại Học”

Diễm Tâm chợt im lặng ngẩng đầu nhìn dáng vẻ tươi cười của Trần Diệc Nhiên, hơi hé miệng, giọng nói yếu ớt hướng về phía anh:

- Cảm ơn...

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 202: Mười năm gian khổ học tập vì kỳ thi Đại Học kỳ 2

Chương 203: Mười năm gian khổ học tập vì kỳ thi Đại Học kỳ 2

- Không cần cảm ơn.

Trần Diệc Nhiên nhìn thấy sự thất vọng trong mắt Diễm Tâm, không hiểu tại sao nội tâm có cảm giác buồn cười, nhưng mà trên mặt anh vẫn nghiêm túc như cũ:

- Những bài kiểm tra này, trong lúc ăn tết phải làm xong toàn bộ.

- Cái gì ?!

Diễm Tâm khiếp sợ nhìn anh:

- Trong lúc ăn tết ? Phải làm xong hết ? Anh còn có nhân tính không đó ?!

- Hừm ?

Trần Diệc Nhiên hạ giọng hừ lạnh một tiếng, đôi mắt đen giống như đang lườm cô.

- Em nói là...anh có phải nói sai rồi hay không ?

Diễm Tâm kiên định đem câu vừa nói đối lại:

- Bài kiểm tra nhiều như vậy, chỗ nào làm được hết ! Đây là lễ mừng năm mới, anh cam lòng sao !

- Cũng không có nhiều lắm

Trần Diệc Nhiên nhún nhún lông mày, vẻ mặt ung dung nói với cô:

- Buổi sáng làm hai môn, buổi chiều làm ba môn, buổi tối em còn có thể nghỉ ngơi một chút để xem tivi, ăn tết được bảy ngày thì cũng vừa kịp làm xong.

Điềm Tâm mở to đôi mắt tròn xoe nhìn anh, mãi hồi lâu vẫn không nói nên lời.

- Đây chính là quà tặng cho em.

Đôi mắt tinh mịch của Trần Diệc Nhiên nhìn cô, lông mi thật dài giống như cánh bướm, nhẹ nhàng chớp:

- Như vậy, trong lúc ăn mừng năm mới, mỗi ngày em nhìn thấy bài kiểm tra thì nhớ tới anh.

- Ha ha... Ha ha

Điềm Tâm muốn hấp hối tới nơi:

- Coi như em không thấy bài kiểm tra thì ngày nào cũng nhớ tới anh mà.

- Đây là làm tăng thêm nỗi nhớ.

Khỏe môi Trần Diệc Nhiên cong lên thành một vòng đẹp mắt, anh ngồi thẳng lên, hướng phía Điềm Tâm nhàn nhã:

- Đáp án đã bị anh xé hết rồi, em cứ ngoan ngoãn ngồi làm bài đi, chờ khi xong rồi, lúc đi học lại quay về thành phố Z đem bài kiểm tra nộp cho anh, anh sẽ giúp em chấm bài thật kĩ !

Cái gì ?!

Anh lại đem đáp án xé toang hết rồi ?!!!

Việc biến thái như thế này chỉ có giáo viên ở trường học mới có thể làm, anh Nhiên anh...anh...vậy mà...

Điềm Tâm không kìm được đôi mắt đỏ lên, khóc không ra nước mắt gật đầu:

- Huhu... Cảm ơn món quà năm mới của anh.

- Ngoan

Trần Diệc Nhiên hài lòng nở nụ cười.

- Thời gian không còn sớm, em phải trở về.

Trần Diệc Nhiên cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, Điềm Tâm đã ở đây gần nửa tiếng rồi:

- Nếu không về, người nhà em sẽ lo lắng

- Ủ...Anh Nhiên, anh muốn đi sao ?

Điềm Tâm vẫn còn có chút lưu luyến không rời nắm lấy tay áo Trần Diệc Nhiên, mấy tháng không gặp, bây giờ mới gặp nhau hơn mười phút, hai người lại xa nhau.

Trần Diệc Nhiên mỉm cười, cúi đầu nhìn cô, chóp mũi của anh chạm vào chóp mũi Điềm Tâm, đôi mắt tinh mịch nhìn chăm chăm vào cô, thấp giọng hỏi:

- Không nhớ xa anh ?

- Ủ...

Điềm Tâm nhìn khuôn mặt anh tuấn gần ngay trước mắt, có chút xấu hổ nhưng vẫn gật đầu.

- Đợi sau khi em hoàn thành kỳ thi Đại Học, mỗi ngày chúng ta có thể gặp nhau.

Giọng nói của Trần Diệc Nhiên mang theo một loại từ tính khó tả bằng lời, giống như một loại thuốc an thần, làm cho bất an trong lòng Điềm Tâm dần trở bình thường lại trở lại, anh nói:

- Cố gắng nỗ lực, biết không ?

- Ủ...

Điềm Tâm gật nhẹ đầu, khẽ cắn môi.

Do dự một lát, đột nhiên cô vươn tay ra ôm lấy cổ Trần Diệc Nhiên, nhanh chóng đặt lên môi anh một nụ hôn mềm mại, sau đó quay người đẩy cửa xe ra, động tác xuống xe nhanh chóng, lúc cô đứng ở ngoài mặt đã đỏ bừng, còn nhỏ giọng nói:

- Em về trước đây.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 203: Mười năm gian khổ học tập vì kỳ thi Đại Học 3.

Chương 204: Mười năm gian khổ học tập vì kỳ thi Đại Học 3.

- Diêm Tâm

Trần Diệc Nhiên đột nhiên lên tiếng gọi cô lại, sau đó mở cửa xe bước xuống.

- Hà

Diêm Tâm đứng ở bên mui xe, nhìn Trần Diệc Nhiên đứng ở đối diện

Áo khoác ngoài màu đen làm bằng nhung của anh mờ ảo dưới ánh đèn, hiện ra màu nhung ấm áp, làm nổi bật hình dáng khuôn mặt tuấn tú của anh cùng khí chất đậm bạc ưu nhã.

Trần Diệc Nhiên vòng qua xe bước tới trước mặt Diêm Tâm, từ trong túi quần móc ra một bao lì xì, đặt vào tay cô, nói:

- Đây, cho em tiền mừng tuổi.

- Oa...

Diêm Tâm cúi đầu nhìn bao lì xì màu đỏ chót trên tay, ừm...quà thật rất dày, thế nào cũng phải mấy nghìn.

- Cảm ơn anh Nhiên

Diêm Tâm chớp nhẹ đôi mắt trong veo, ở đáy mắt phát ra tia sáng rực rỡ:

- Nhưng mà... em không chuẩn bị quà năm mới cho anh.

- Không sao.

Khóe miệng Trần Diệc Nhiên hơi cong lên, đưa tay nắm lấy cái cằm đẹp đẽ của cô, nhẹ nhàng đặt lên môi một nụ hôn, cảm giác mềm mại chạm vào không có khoảng cách. Anh mỉm cười nói:

- Cái này coi như là quà năm mới

Khuôn mặt trắng nõn của cô càng đỏ hơn.

- Được rồi, trở về đi.

Trần Diệc Nhiên nhìn thấy bộ dạng khuôn mặt đỏ bừng của cô, nơi mềm mại nhất ở đáy lòng cảm thấy đang trống rỗng dường như bị kích thích, giống như nguồn suối mắt liên tục không ngừng chảy qua ô ô, làm cho anh không tự chủ được mà ôn nhu.

- Ừm

Diêm Tâm gật đầu, nhìn thấy vẻ cung chiêu tràn đầy trong mắt anh, liền vẫy tay cười nói:

- Anh Nhiên gấp lại ! Năm mới vui vẻ !

- Năm mới vui vẻ.

Trần Diệc Nhiên vẫn đứng nguyên tại chỗ, dõi theo bóng dáng nhỏ bé của Diễm Tâm đang cẩn thận bước về phía tòa nhà, cho đến khi Diễm Tâm khuất bóng sau hành lang, anh mới cảm giác được cả người đang rét lạnh.

Mùa đông này, thật sự rất lạnh.

Trần Diệc Nhiên ngồi lại vào xe, nhìn tòa nhà chỗ Diễm Tâm một lần nữa rồi mới khởi động máy, lái xe rời đi.

Diễm Tâm xách theo cái túi đựng bài kiểm tra, đem tiền lì xì đặt ở trong túi áo rồi vào nhà.

Bước vào cửa lớn, lập tức cảm giác được một cổ hơi ấm chạm vào người, Diễm Tâm đem bài kiểm tra đặt ở trên tủ giày, há miệng run rẩy mang dép vào, trong miệng kêu la:

- Lạnh quá, lạnh quá. Bên ngoài lạnh quá !

Mẹ Diễm Tâm nghe được động tĩnh, từ phòng khách chạy ra nhìn Diễm Tâm, khiển trách:

- Trời lạnh như vậy còn muốn chạy ra ngoài xem pháo hoa, con không chết cóng mới là lạ, lên ban công nhà trên xem không được sao.

Diễm Tâm ngẩng đầu cười hi hi, thuận miệng đáp:

- Mọi người trên ban công xem nhiều quá !

- Ô ? Miệng con làm sao vậy ?

Mẹ Diễm Tâm nhìn cái miệng nhỏ nhắn bị sưng lên của con gái nhà mình, nghi ngờ hỏi

Diễm Tâm đưa tay sờ miệng của mình, không xong rồi, lẽ nào bị Trần Diệc Nhiên gặm sưng lên ?

- Có phải lại chạy ra ngoài ăn lẩu cay không, ở nhà cơm ngon không ăn, chỉ biết chạy ra ngoài ăn vặt, đồ ăn ngoài đó sạch sẽ hơn đồ trong nhà ư ? Suốt ngày nói với con mà một câu cũng không để vào tai !

Mẹ cau mày quát trách Diễm Tâm, ngừng lại một chút rồi quay đầu nhìn túi đồ đặt ở trên tủ giày, hỏi:

- Đây là cái gì ?

Diễm Tâm vừa mới thò ra một hơi, cả người chậm chạp, lại nghe mẹ hỏi thêm một vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204: Mười năm gian khổ học tập vì kỳ thi Đại Học 4

Chương 205: Mười năm gian khổ học tập vì kỳ thi Đại Học 4

Mẹ Diễm Tâm lấy cái túi nhỏ màu cà phê, mở ra nhìn một chút, không ngờ bên trong là một bộ đề thi thử Đại Học

- Con còn mua thêm đề kiểm tra ?

Mẹ Diễm Tâm vô cùng kinh ngạc nhìn cô, cảm giác như là mặt trời đang mọc ở phía tây.

- Ha ha

Diễm Tâm cười xấu hổ, cứng ngắc gật đầu:

- Dạ, con còn quyết định trong lúc ăn mừng năm mới sẽ đem làm hết bộ bài thi này, mỗi ngày đi về phía trước, nỗ lực học tập thi cử thật tốt, làm cho mặt này ba mẹ về vang !

Ngay lập tức, về mặt mẹ Diễm Tâm nhìn cô như gặp quỷ, rất lâu không nói câu nào, đột nhiên quay người chạy vào trong phòng khách, gọi lớn:

- Ba nó ! Mau tới đây xem, có phải con gái chúng ta bị gì không ? Đột nhiên tôi nghe con bé nói phải học tập thật giỏi, còn muốn trong lúc ăn tết mỗi ngày đều làm bài kiểm tra đấy !

Diễm Tâm đứng ở cửa ra vào đen hết khuôn mặt, vừa mới thay xong dép lê đã nhìn thấy bóng lưng của mẹ biến mất trong phòng khách, nhin không được âm thầm ai oán, chẳng lẽ trong mắt mẹ ruột cô không chịu học hành sao ?

Gọi lớn như vậy, không ngờ ngoài bố Diễm Tâm còn có ông nội chạy tới bao vây cô.

Nhìn về mặt ba cô rất tán dương nhìn mình, Diễm Tâm không được tự nhiên chợt cảm thấy bản thân đang gánh một áp lực lớn, xem ra toàn bộ bài kiểm tra này, có muốn không làm xong trong lúc ăn tết cũng không được...

Trần Diệc Nhiên ! Em hận anh !

Diễm Tâm khóc không ra nước mắt. Năm mới này, mỗi ngày Diễm Tâm phải trải qua việc làm bài kiểm tra. Chương trình học bổ sung đã chấm dứt, nhưng vì là cấp ba nên bảy ngày đầu đó phải đi học.

Rốt cuộc trước khai giảng một ngày, Diễm Tâm đã làm xong bài thi thử Đại Học, cộng thêm bài tập nghỉ đông, cộng thêm bài thi học bổ sung yêu cầu thi đã hoa hết hai mắt, ngón tay đang đau phát run lại bị ba mẹ một mạch lôi trở lại thành phố Z.

Sau khi tới trường học lại, Diễm Tâm rõ ràng cảm giác được bầu không khí trong lớp không giống với lúc trước.

Nói như thế nào đây, dường như mỗi người đều căng thẳng như tên đã trên dây, mặt bảng trong phòng học ghi lại mỗi ngày đếm ngược, khoảng cách kỳ thi Đại Học còn có 107 ngày, 106 ngày, 105 ngày.

Nhìn thấy trên bảng đen số ngày càng giảm đi, Diễm Tâm lại càng thấy được bầu không khí chung quanh càng thêm khẩn trương.

Thẩm Tâm nhìn thấy bộ dạng Diễm Tâm ngăn người nhìn bảng đen, nhin không được đưa tay vỗ vai cô:

- Làm sao vậy, đứng ngốc ở đó làm gì ?

- Diễm tâm..

Diễm Tâm quay đầu, nhìn thấy một chồng bài luyện thi trên bàn Thẩm Tâm, thở dài một hơi:

- Nhanh như vậy, chúng ta học xong cấp 3 rồi, ba năm ở đây thấm thoát đã trôi qua.

- Đúng vậy, không dễ dàng gì ở trường cấp 3 ba năm, cuối cùng cậu cũng thành công phá vỡ pháo đài Trần Diệc Nhiên.

Thẩm Tâm nhìn cô, rồi quay sang nhìn bài thi trên bàn Diễm Tâm:

- Quả nhiên tình yêu rất vĩ đại, cậu vì anh ta lại xử lý xong nhiều bài thi như vậy, thành tích một mạch đi lên, lần trước thi cử cậu đứng hạng 43, sau đó lập tức vọt lên đứng thứ 7, đến thầy chủ nhiệm đeo mắt kính cũng bị cậu dọa mất.

- Aizz

Diễm Tâm lại thở ra một hơi thật dài.

- Làm sao vậy, làm gì mà thở dài ?

Thẩm Tâm cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay, cuối cùng tiết tự học sắp kết thúc.

Chương 206: Mười năm gian khổ học tập vì kỳ thi Đại Học 5

- Cậu thi ngày nào cũng đều có thể nhìn thấy Lục Dật Tiêu, còn tớ đã lâu không gặp được anh Nhiên.

Diễm Tâm nhin không được ai oán với Thẩm Tâm:

- Từ đêm 30 tết đó tới giờ, đã qua nửa tháng nhưng trước sau vẫn không gặp được anh ấy.

- Anh ta không tìm cậu, thì cậu có thể đi tìm anh ta

Thẩm Tâm bất đắc dĩ nói với cô:

- Nếu có thể làm cho Lục Dật Tiêu biến khỏi mắt tớ một thời gian, tớ rất vui mừng đấy, nhiều năm thấy anh ta như nhìn ông già đến nỗi thẩm mỹ của tớ cũng kém đi rồi.

Đôi mắt trong veo của Diễm Tâm nhìn thật lâu vào Thắm Tâm, sau đó lấy điện thoại ra nói:

- Cậu nói lại lần nữa, tớ phải đem ghi âm lại cho anh Tiêu nghe mới được !

- Không cần phiền phức như vậy, ngày nào tớ cũng ở trước mặt anh ta nói một lần.

Thắm Tâm cười nhạo Diễm Tâm, còn chưa kịp nói tiếp đã nhìn thấy trước mắt, thầy chủ nhiệm xông vào lớp, bước nhanh tới chỗ Diễm Tâm, nhanh như chớp chớp lấy điện thoại trong tay cô đi mất.

- Thầy Từ...

Diễm Tâm quay phắt lại, trợn mắt há hốc mồm nhìn thầy chủ nhiệm đứng bên cạnh mình.

Lớp học vừa mới còn có chút ồn ào đã lập tức im lặng, toàn bộ ánh mắt đều phóng thẳng tới chỗ Diễm Tâm và Thắm Tâm.

- Lúc trước thầy đã nói gì ? Cấp ba cầm mang điện thoại đến trường học ! Em còn không nghe lời, lén lút đưa mang điện thoại theo !

Thầy Từ đứng bên cạnh Diễm Tâm, đôi lông mày đã nhíu thành hàng, liếc một vòng học sinh trong lớp, nghiêm khắc nói:

- Nhìn cái gì ! Đọc sách cho tôi !

Tất cả học sinh đồng loạt quay đầu lại, cúi đầu đọc sách.

- Điện thoại tôi sẽ tịch thu, hai người các em lo đọc sách, thi tốt nghiệp trung học sắp tới rồi còn ở chỗ này nói chuyện phiếm.

Thầy Từ trừng mắt với hai người, sau đó cầm điện thoại rời đi.

Năm phút sau, trong phòng học khôi phục lại cảnh tượng náo nhiệt lúc đầu.

Thắm Tâm nhìn xem Diễm Tâm còn đang há hốc mồm, bộ dạng như sắp khóc, không nỡ lòng đưa tay đẩy bả vai của cô:

- Diễm Tâm, cậu không sao chứ ?

Diễm Tâm cúi gằm nhìn sách giáo khoa và bài thi trên bàn, trong nháy mắt nội tâm tràn đầy ủy khuất.

Liên lạc duy nhất giữa cô và Trần Diệc Nhiên chỉ qua tin nhắn và gọi điện thoại, bây giờ thầy chủ nhiệm tịch thu mất điện thoại của cô rồi. Vậy chẳng phải là, mãi cho đến kỳ thi Đại Học kết thúc, cô không thể liên lạc với anh ư ? Nghĩ như vậy, nước mắt từ từ rơi xuống.

Thắm Tâm bị Diễm Tâm dọa cho hoảng sợ, cô ngẩng đầu nhìn qua những bạn học xung quanh, cũng may là bọn họ còn đang đọc sách với làm bài thi, không có chú ý tới hai người. Vì vậy cô vội vàng dắt lấy tay Diễm Tâm từ phòng học chạy ra ngoài. Cứ như vậy Diễm Tâm bị Thắm Tâm dắt lên thẳng tới sân thượng.

Ngon gió đầu xuân vẫn còn chút se lạnh, thổi qua từng trận giá buốt. Diễm Tâm rút cuộc cũng nhịn không nữa, lập tức khóc lên.

- Diễm Tâm... cậu đừng khóc.

Chân tay Thắm Tâm có chút luống cuống, nhìn vào đôi mắt đỏ hoe của Diễm Tâm, nước mắt cứ rơi xuống không ngừng, một giọt lại thêm một giọt, gió thổi qua cũng làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn ấy thêm đỏ bừng.

- Nhà tớ còn một cái điện thoại không sai, để tớ lấy cho cậu dùng, được không ?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 205: Mười năm gian khổ học tập vì kỳ thi Đại Học 5

Chương 206: Mười năm gian khổ học tập vì kỳ thi Đại Học 5

- Cậu thì ngày nào cũng đều có thể nhìn thấy Lục Dật Tiêu, còn tớ đã lâu không gặp được anh Nhiên.

Điềm Tâm nhìn không được ai oán với Thẩm Tâm:

- Từ đêm 30 tết đó tới giờ, đã qua nửa tháng nhưng trước sau vẫn không gặp được anh ấy.

- Anh ta không tìm cậu, thì cậu có thể đi tìm anh ta

Thẩm Tâm bất đắc dĩ nói với cô:

- Nếu có thể làm cho Lục Dật Tiêu biến khỏi mắt tớ một thời gian, tớ rất vui mừng đấy, nhiều năm thấy anh ta như nhìn ông già đến nỗi thẩm mỹ của tớ cũng kém đi rồi.

Đôi mắt trong veo của Diễm Tâm nhìn thật lâu vào Thẩm Tâm, sau đó lấy điện thoại ra nói:

- Cậu nói lại lần nữa, tớ phải đem ghi âm lại cho anh Tiêu nghe mới được !

- Không cần phiền phức như vậy, ngày nào tớ cũng ở trước mặt anh ta nói một lần.

Thẩm Tâm cười nhạo Diễm Tâm, còn chưa kịp nói tiếp đã nhìn thấy trước mắt, thầy chủ nhiệm xông vào lớp, bước nhanh tới chỗ Diễm Tâm, nhanh như chớp chớp lấy điện thoại trong tay cô đi mất.

- Thầy Từ...

Diễm Tâm quay phắt lại, trợn mắt há hốc mồm nhìn thầy chủ nhiệm đứng bên cạnh mình.

Lớp học vừa mới còn có chút ồn ào đã lập tức im lặng, toàn bộ ánh mắt đều phóng thẳng tới chỗ Diễm Tâm và Thẩm Tâm.

- Lúc trước thầy đã nói gì ? Cấp ba cầm mang điện thoại đến trường học ! Em còn không nghe lời, lén lút đưa mang điện thoại theo !

Thầy Từ đứng bên cạnh Diễm Tâm, đôi lông mày đã nhíu thành hàng, liếc một vòng học sinh trong lớp, nghiêm khắc nói:

- Nhìn cái gì ! Đọc sách cho tôi !

Tất cả học sinh đồng loạt quay đầu lại, cúi đầu đọc sách.

- Điện thoại tôi sẽ tịch thu, hai người các em lo đọc sách, thi tốt nghiệp trung học sắp tới rồi còn ở chỗ này nói chuyện phiếm.

Thầy Từ trừng mắt với hai người, sau đó cầm điện thoại rời đi.

Năm phút sau, trong phòng học khôi phục lại cảnh tượng náo nhiệt lúc đầu.

Thẩm Tâm nhìn xem Diễm Tâm còn đang há hốc mồm, bộ dạng như sắp khóc, không nỡ lòng đưa tay đẩy bả vai của cô:

- Diễm Tâm, cậu không sao chứ ?

Diễm Tâm cúi gằm nhìn sách giáo khoa và bài thi trên bàn, trong nháy mắt nội tâm tràn đầy ủy khuất.

Liên lạc duy nhất giữa cô và Trần Diệc Nhiên chỉ qua tin nhắn và gọi điện thoại, bây giờ thầy chủ nhiệm tịch thu mất điện thoại của cô rồi. Vậy chẳng phải là, mãi cho đến kỳ thi Đại Học kết thúc, cô không thể liên lạc với anh ư ? Nghĩ như vậy, nước mắt từ từ rơi xuống.

Thẩm Tâm bị Diễm Tâm dọa cho hoảng sợ, cô ngẩng đầu nhìn qua những bạn học xung quanh, cũng may là bọn họ còn đang đọc sách với làm bài thi, không có chú ý tới hai người. Vì vậy cô vội vàng dắt lấy tay Diễm Tâm từ phòng học chạy ra ngoài. Cứ như vậy Diễm Tâm bị Thẩm Tâm dắt lên thẳng tới sân thượng.

Ngon gió đầu xuân vẫn còn chút se lạnh, thổi qua từng trận giá buốt. Diễm Tâm rút cuộc cũng nhìn không nữa, lập tức khóc lên.

- Diễm Tâm... cậu đừng khóc.

Chân tay Thẩm Tâm có chút luống cuống, nhìn vào đôi mắt đỏ hoe của Diễm Tâm, nước mắt cứ rơi xuống không ngừng, một giọt lại thêm một giọt, gió thổi qua cũng làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn ấy thêm đỏ bừng.

- Nhà tớ còn một cái điện thoại không sai, để tớ lấy cho cậu dùng, được không ?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngốc Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 206: Mười năm gian khổ học tập vì kỳ thi Đại Học 6

Chương 207: Mười năm gian khổ học tập vì kỳ thi Đại Học 6

Điềm Tâm lắc đầu, nước mắt vẫn cứ chảy xuống.

- Vậy... tớ mua cho cậu một cái mới, coi như là quà sinh nhật tặng cậu ?

Thắm Tâm khăn trương đưa tay lau nước mắt trên mặt Diễm Tâm, nhỏ giọng nói:

- Coi như là quà sinh nhật sớm đi ?

Điềm Tâm vẫn lắc đầu, cô cắn răng cố gắng không để mình khóc thành tiếng.

- Tớ gọi điện thoại cho Trần Diệc Nhiên, để anh ta tới đón cậu ?

Thắm Tâm thấy bộ dạng khóc đến nước mắt không dừng của Diễm Tâm, lập tức luống cuống.

Trong trí nhớ của cô, hoặc là Diễm Tâm sẽ gào khóc một trận sau đó sẽ không sao, hoặc là khóc ra mấy giọt nước mắt to như viên đậu, sau đó cũng sẽ ổn. Nhưng mà cố gắng chịu đựng không để bản thân khóc lóc thế này, cô chưa thấy qua bao giờ. Diễm Tâm cứ dùng lực lắc đầu, tay thì lau nước mắt, rốt cuộc bị kiềm nén mà khóc lên.

- Diễm Tâm..

Thắm Tâm vươn cánh tay ra, nhẹ nhàng khoác lên vai của cô, ánh mắt lo lắng hỏi han:

- Cậu có chuyện gì thì nói ra, đừng kìm nén sẽ bức bối đấy.

- Tớ...tớ chỉ là có chút khó chịu..

Điềm Tâm nghẹn ngào, cất tiếng đứt quãng hướng phía Thắm Tâm nói:

- Vì cái gì thích một người khổ cực đến vậy, muốn gặp mặt anh ấy cũng không thấy. Đôi khi thật sự hâm mộ cậu và anh Tiêu, ngày nào cũng có thể nhìn thấy nhau... Còn có, mỗi lần gửi tin nhắn cho Trần Diệc Nhiên, không nói gì khác, anh ấy nói tớ phải học thật tốt, học thật tốt, học em gái anh ! Tớ đã cố gắng như vậy, còn bảo phải học tập tốt, anh ấy không thể nói chuyện khác sao ! Giờ thì tốt rồi, cuối cùng cũng không cần nghe anh ấy la hét học tập tốt nữa...

Thắm Tâm lập tức đen mặt nhìn Diễm Tâm, mãi một lúc sau mới do dự hỏi:

- Vì vậy đây là cậu vui đến vui đến phát khóc sao ?

- Vui em gái cậu đó !

Điềm Tâm tiếp tục chùi nước mắt trên mặt, đôi mắt đỏ hoe nhìn Thắm Tâm nói:

- Nhìn tớ giống như cao hứng lắm sao ?

Thắm Tâm giữ lấy bả vai của cô, nghiêm túc quan sát thật lâu, rồi gật đầu nói:

- Còn biết mắng chửi người khác, vậy hẳn là không có chuyện lớn. Tốt rồi tốt rồi, đừng khóc nữa, ngoan.

- Ngoan em gái cậu !

Điềm Tâm khịt mũi một cái, khóc trong chốc lát phiền muộn trong lòng đã vơi đi rất nhiều.

- Tớ không có em gái, chỉ có em trai..

Thắm Tâm đầu đầy vạch đen nhìn cô, cố gắng khắc chế kích động bản thân muốn đánh người.

- Cả em trai em gái nhà cậu !

Thời gian dần qua, nước mắt trên mặt Điềm Tâm đã ngừng lại, mùa xuân gió thổi lớn trên sân thượng tóc hai người bay lộn xộn không thể tả. Thắm Tâm nhìn không được cực kỳ phần nộ quay sang Điềm Tâm.

- Cậu thử nói lại “ em gái cậu “ cho tớ xem, có tin tớ đẩy cậu từ trên này xuống không !

- Đẩy cậu... à...cái gì vậy, vừa rồi tớ có nói gì sao ?

Chữ “ em gái “ suýt nữa đã ra khỏi miệng, liền bị cô quyết tâm nuốt trở lại trong bụng

- Được rồi, đừng khóc nữa, có lòng tốt an ủi cậu vài câu mà cậu có tinh thần rồi, khóc xấu như vậy nghĩ mãi cũng không biết Trần Diệc Nhiên ngắm trộm cậu cái gì nữa.

Thắm Tâm bày ra bộ mặt ghét bỏ nhìn cô, rồi đưa tay vào trong túi lấy ra tờ khăn giấy, đưa cho cô:

- Cầm lấy đi, lau nước mắt nước mũi của cậu.

Thắm Tâm đang nói, đột nhiên điện thoại vang lên, cô cúi đầu nhìn thoáng qua dãy số sau đó nhận điện thoại, một lát sau Thắm Tâm ngẩng đầu lên, ánh mắt phức tạp nhìn Điềm Tâm, nói:

- Thầy Từ cho gọi cậu qua phòng làm việc của thầy một chuyến.

Chương 208: Mười năm gian khổ học tập vì kỳ thi Đại Học 7

- Thầy Từ tìm tớ ?

Trong nháy mắt, nước mắt Điềm Tâm ngừng chảy.

- Thầy ấy tìm tớ làm gì ? Sẽ không phải là mắng tớ chứ ?

- Không biết...

Thắm Tâm lắc đầu, rồi nói tiếp với Điềm Tâm:

- Vừa rồi thầy Từ vào lớp tìm cậu, Tô Việt nói với thầy ấy là chúng ta đi vệ sinh rồi. Vì vậy, bây giờ cậu tranh thủ thời gian qua đó đi.

- Điềm tâm nhỏ...

Điềm Tâm rung rung nhìn Thắm Tâm, ngữ khí buồn bã:

- Người ta không muốn đi !

- Bớt nói nhảm ! Nhanh đi đi ! Nếu không thầy ấy sẽ đem cậu làm gì.

Thắm Tâm đẩy Điềm Tâm, thúc giục cô mau đi. Trên đường đi tới văn phòng thầy chủ nhiệm, lòng cô lo lắng không yên, còn chưa vào cửa, chợt nghe thấy bên trong có tiếng nói. Đợi đến khi Điềm Tâm đẩy cửa vào, sau đó hô 'báo cáo' thì một thân ảnh đang đứng trước bàn làm việc thầy chủ nhiệm thu hút chú ý của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 207: Mười năm gian khổ học tập vì kỳ thi Đại Học 7

Chương 208: Mười năm gian khổ học tập vì kỳ thi Đại Học 7

- Thầy Từ tìm tớ ?

Trong nháy mắt, nước mắt Diễm Tâm ngừng chảy.

- Thầy ấy tìm tớ làm gì ? Sẽ không phải là nắng tớ chứ ?

- Không biết...

Thẩm Tâm lắc đầu, rồi nói tiếp với Diễm Tâm:

- Vừa rồi thầy Từ vào lớp tìm cậu, Tô Việt nói với thầy ấy là chúng ta đi vệ sinh rồi. Vì vậy, bây giờ cậu tranh thủ thời gian qua đó đi.

- Diễm tâm nhỏ...

Diễm Tâm rưng rưng nhìn Thẩm Tâm, ngữ khí buồn bã:

- Người ta không muốn đi !

- Bớt nói nhảm ! Nhanh đi đi ! Nếu không thầy ấy sẽ đem cậu làm gì.

Thẩm Tâm đẩy Diễm Tâm, thúc giục cô mau đi. Trên đường đi tới văn phòng thầy chủ nhiệm, lòng cô lo lắng không yên, còn chưa vào cửa, chợt nghe thấy bên trong có tiếng nói. Đợi đến khi Diễm Tâm đẩy cửa vào, sau đó hô 'báo cáo' thì một thân ảnh đang đứng trước bàn làm việc thầy chủ nhiệm thu hút chú ý của cô.

- anh Nh...khụ...chú nhỏ ?

Diễm Tâm kinh ngạc nhìn theo bóng lưng cao gầy kia, bên miệng hai chữ anh Nhiên còn chưa hô khỏi miệng đã bị ánh mắt ánh mắt cảnh cáo của Trần Diệc Nhiên phóng tới.

- Diễm Tâm, em đến rồi ?

Thầy Từ hơi chau mày, gật đầu với Diễm Tâm, nói tiếp:

- Vừa rồi gọi điện thoại cho ba mẹ em, bọn họ lại đi công tác ở bên ngoài, không còn cách nào khác thầy cũng chỉ có thể gọi cho chú nhỏ của em. Hiện tại người nhà không ai quản em, năm lần bảy lượt ở lớp cố chấp, cấp ba không thể mang điện thoại đến trường học, là không được mang điện thoại, em lại không nghe !

- Thầy...

Diễm Tâm đáng thương nhìn ông ta.

- Diệc Nhiên này.

Thầy Từ chuyển hướng sang nói với Trần Diệc Nhiên:

- Nếu em là trưởng bối, có thời gian thì quan tâm em ấy, đứa nhỏ này ngay cả cha mẹ đã lâu không ở bên cạnh, dù sao vẫn phải có người trông coi, thành tích học kỳ này của em ấy tuy rằng có sự tiến bộ rất lớn, so với trước đã khá hơn nhiều nhưng mà vẫn bị giới hạn ở một số thứ. Nếu kỳ thi tuyển sinh Đại Học này có thể làm bài tốt, thì nó là một điểm tốt để vào đại học, còn làm bài không được khá thì cũng chỉ có thể vào học viện của trường, thầy luôn cảm giác em ấy có tiềm năng rất lớn, chỉ là còn thiếu một chút sức lực. Cho dù là đại học N, em ấy cũng có thể thi đậu.

Một mặt Trần Diệc Nhiên nghe lời thầy giáo nói, mặt còn lại như có chút suy nghĩ mà quay đầu lại, nhìn thoáng qua Diễm Tâm. Cô có chút lúng túng cúi đầu. Làm thế nào ngờ được ở trường cấp 3 ba năm, hai lần mời phụ huynh đếm trên đầu ngón tay lại đều mời Trần Diệc Nhiên.

- Điện thoại của Diễm Tâm, thầy đã nói với ba mẹ em ấy trước tiên giữ lại chỗ này, đợi đến lúc kỳ thi Đại Học kết thúc, sẽ trả lại.

Thầy Từ nhú mồm nói tiếp với anh:

- Thầy đảm bảo sẽ không xem tin nhắn của em ấy, cũng sẽ không làm mất điện thoại, mà nếu có đánh mất thì thầy sẽ bồi thường lại.

Thầy Từ quay sang nhìn Diễm Tâm, hỏi cô:

- Diễm Tâm, em có vấn đề gì không ?

- Em..

Diễm Tâm quay đầu nhìn lên thấy Trần Diệc Nhiên nhú chặt lông mày, lời muốn nói đã tới bên miệng lại nuốt ngược vào trong.

- Nếu không có ý kiến thì quyết định như vậy đi.

Thầy Từ nhìn qua Trần Diệc Nhiên, nói tiếp:

- Diệc Nhiên này, nhớ tới các em khi trước đến trường, điện thoại còn chưa phổ biến rộng rãi như vậy, chẳng có nhiều học sinh cấp 3 nào đi học mà chơi điện thoại cả. Aizz, thế hệ bây giờ, tiến bộ nhưng cũng có hệ lụy !

Trần Diệc Nhiên trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cũng gật đầu nói:

- Em biết rồi thưa thầy Từ, trở về em sẽ nói chuyện nghiêm túc với em ấy.

- Vậy là tốt rồi

Thầy Từ gật đầu nói:

- Em đưa em ấy đi đi, nhắc nhở em ấy thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 208: Mười năm gian khổ học tập vì kỳ thi Đại Học 8

Chương 209: Mười năm gian khổ học tập vì kỳ thi Đại Học 8

Ra khỏi văn phòng của thầy Từ, Diễm Tâm nhắm mắt đi theo sát sau lưng Trần Diệc Nhiên ra ngoài. Cô dõi theo bóng lưng cao gầy của anh, không hiểu sao cảm thấy ánh mắt chua xót, vì cảm giác đã rất lâu không nhìn thấy anh.

- Diễm Tâm..

Trần Diệc Nhiên nhẹ nhàng thở ra một hơi, quay người lại đối diện với cô

- Anh Nhiên..

Điềm Tâm có chút ỳ khuất gọi anh một tiếng:

- Vì sao anh không giúp em lấy điện thoại từ chỗ thầy chủ nhiệm ?

Trần Diệc Nhiên trầm mặc một lát. Sau đó chậm rãi mở miệng nói với cô:

- Anh thấy cách làm của thầy Từ không có gì là không đúng, em bây giờ đã cuối cấp 3 rồi, còn ba tháng nữa sẽ phải thi Đại Học, hiện giờ không phải là thời điểm nghịch điện thoại.

- Em không có nghịch điện thoại.

Điềm Tâm có chút mà nhìn anh, nhỏ giọng nói:

- Em chỉ thỉnh thoảng nhắn một, hai tin cho anh, đó là lúc tan học. Còn khi đi học cho tới bây giờ em cũng không có lấy điện thoại ra, chẳng qua là hôm nay đúng lúc, em cùng Thẩm Tâm đang nói chuyện đùa giỡn thì thầy chủ nhiệm tới đây.

Trần Diệc Nhiên đứng ở đó không nói lời nào, rất lâu sau thanh âm trầm thấp nói với cô:

- Điềm Tâm, em định thi vào trường nào ?

- Em ?

Điềm Tâm sùng sốt một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng khản trương nhìn Trần Diệc Nhiên, có chút chờ mong nói rằng:

- Em nghĩ sẽ thi vào đại học Z, học đại học cũng ở nơi này, như vậy sau khi chờ em tốt nghiệp cấp ba, lên đại học thì chúng ta mỗi ngày đều có thể gặp nhau rồi.

- Đại học Z ?

Lông mày Trần Diệc Nhiên hơi cau lại, ánh mắt nhìn thấy khuôn mặt nhỏ bé đang khản trương và đầy chờ mong của Điềm Tâm, một lúc lâu mới thấp giọng hỏi:

- Em không muốn thi vào đại học N sao ?

- Há ?

Điềm Tâm xấu hổ cúi đầu nói:

- Tiêu chuẩn của đại học N, hình như không chỉ thi vào mà có thể đậu được...

Đầu mùa xuân gió lùa xuyên qua dãy hành lang, đem câu nói của Điềm Tâm thổi tan vào trong không khí. Đôi lông mày tú nhí của Trần Diệc Nhiên nhướn lên, nói với cô:

- Vừa rồi không phải thầy Từ đã nói chỉ cần em cố gắng nỗ lực thì nhất định có thể thi đậu vào đại học N đó sao ?

- Nhưng mà...

Điềm Tâm có chút do dự nhìn anh. Nhưng mà cô muốn học ở nơi này, ở cùng một chỗ với anh...

- Điềm Tâm

Trần Diệc Nhiên hết sức nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt cô, chân thành nói:

- Lúc trước anh luôn khẳng định không đồng ý ở bên em, chính là sợ ảnh hưởng đến việc học tập của em, cô bé, một khi bắt đầu yêu đương sẽ chú tâm tập trung vào chuyện tình cảm, còn những thứ khác sẽ trở nên nhỏ bé, không còn quan trọng nữa. Nhưng mà anh cho rằng, đối với em mà nói, thi vào đại học N so với duy trì tình cảm của anh và em thì quan trọng hơn.

- Anh Nhiên ?

Điềm Tâm dửng dưng về giắt mình nhìn anh.

- Tuy rằng đại học Z cũng không tệ, nhưng mà đem so sánh với đại học N thì anh càng hy vọng em có thể đi học ở đại học N.

Trần Diệc Nhiên đứng cách Điềm Tâm không xa, từng lời một nói với cô.

Gió thổi lên, cả vạt màu xám thẫm bay nhẹ trong gió, anh mặc bộ tây trang màu đen chín chu, dáng người cao lớn đứng ở giữa hành lang, nói những lời nghiêm túc đến cô. Điềm Tâm ngẩng đầu lên, đôi mắt trong veo đã hơi phấp phỏng, cô không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm vào Trần Diệc Nhiên, âm

vực mang theo một tia nước nở hỏi anh:

- Ý của anh là... trong mắt anh, đại học N so với tình cảm giữa hai chúng ta còn quan trọng hơn sao ?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 209: Mười năm gian khổ học tập vì kỳ thi Đại Học 9

Chương 210: Mười năm gian khổ học tập vì kỳ thi Đại Học 9

Trần Diệc Nhiên vẫn cứ im lặng đứng trước mặt cô, hồi lâu không nói gì. Ngay khi Diễm Tâm còn cho là anh không muốn trả lời câu hỏi đó, bỗng cô nhìn thấy Trần Diệc Nhiên chậm rãi gật đầu. Giống như là chờ đợi phạm nhân chờ phán xét bị tuyên án tử hình. Diễm Tâm cảm giác trong lòng đã lạnh đi một nửa.

- Vì cái gì ?

Nhìn không được nước mắt Diễm Tâm lại rơi xuống:

- Anh không thích em sao, nên không hy vọng sẽ ở bên cạnh em ?

- Đây là hai chuyện khác nhau.

Trần Diệc Nhiên hơi nhíu mày, nhìn thấy khóe mắt Diễm Tâm nước mắt không ngừng rơi xuống, lòng lại mềm xuống:

- Chuyện quan trọng nhất của em bây giờ, chính là thi đậu vào đại học N.

Diễm Tâm mở to đôi mắt đỏ hoe, nhìn Trần Diệc Nhiên rất lâu, cô thấp giọng hỏi:

- Nếu như đã sợ ảnh hưởng đến việc học của em, thì cứ việc không đồng ý ở cùng một chỗ với em. Vì cái gì mà lúc em nằm bệnh viện, lại đối xử dịu dàng với em như vậy ?!

Trần Diệc Nhiên vẫn cố chấp im lặng.

- Anh nói... một nữ sinh khi bắt đầu yêu đương sẽ chỉ chú ý vào loại tình cảm kia, nếu anh đã biết rõ em có thể như vậy thì tại sao đêm 30 tết còn lái xe tới thành phố N tìm em ?!

- Anh cho rằng em không muốn thi vào đại học N sao ? Nhưng chính vì khoảng cách từ đó đến thành phố Z phải lái xe mất hơn hai tiếng đồng hồ, lên đại học còn phải ở trong trường, mỗi ngày em không thể nhìn thấy anh ! Trong khi đó anh cũng không thể nào mỗi ngày chạy lên thành phố N được. Vì vậy chúng ta chỉ có thể gặp nhau vào Chủ nhật, nhưng nếu Chủ nhật em có khóa học thì sao ? Chẳng phải sẽ giống như bây giờ, ngay cả mười ngày nửa tháng cũng không có một lần gặp mặt ư ?!

Trần Diệc Nhiên không nói lời nào, chỉ đứng yên lặng nhìn vào mắt cô.

- Cái em hy vọng là mỗi ngày đều nhìn thấy anh, nguyện vọng như thế là sai ?

Điềm Tâm đưa tay lau đi nước mắt, nước nở nói với anh:

- Bốn năm đại học, chẳng lẽ thời gian đó đều trôi qua như vậy sao ?

Trần Diệc Nhiên nhìn thấy Điềm Tâm khóc đến chớp mũi đã đỏ ửng, không chịu đựng được đưa tay bàn tay lên muốn giúp cô lau nước mắt, nhưng vừa giờ lên một đoạn đã bị miễn cưỡng dừng giữa tại không trung.

Rất lâu sau, thanh âm trầm thấp của anh hướng về phía cô:

- Thực xin lỗi, là anh nhất thời xúc động.

- ...

Điềm Tâm ngẩng đầu lên, trong ánh mắt không rõ ràng nhìn anh.

- Lúc em nằm viện là anh nhất thời xúc động hôn em, thực xin lỗi.

Trong đôi mắt tĩnh mịch của Trần Diệc Nhiên lóe ra tia phức tạp khó nắm bắt, anh nhìn Điềm Tâm, từng lời một chậm rãi phát ra:

- Vào đêm 30 tết, cũng là anh nhất thời xúc động chạy tới thành phố N tìm em. Anh xin lỗi.

Khuôn mặt Điềm Tâm bỗng chốc cứng đờ, cô không dám tin nhìn về mặt phức tạp của anh, giọng nói mang theo sự run rẩy:

- Anh nói vậy...là ý gì ?

- Từ lúc anh quen biết em cho tới bây giờ, ý tứ của anh đều rất rõ ràng.

Trần Diệc Nhiên nhìn thẳng vào cô, dáng vẻ nghiêm túc trên khuôn mặt nói thêm:

- Đó chính là anh hy vọng em có thể đem tất cả tâm tư đặt vào việc học, không muốn em đặt trên người anh.

- Vậy nên thực sự là, một chút anh cũng không muốn em thi vào đại học Z ? Ở lại thành phố này hay sao ?

Điềm Tâm nghe rõ từng câu từng chữ anh nói, rốt cuộc cũng hiểu ra ý tứ trong lời nói của anh:

- Hóa ra anh một chút cũng không hy vọng có thể mỗi ngày ở bên em ?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 210: Mười năm gian khổ học tập vì kỳ thi đại học (10)

Chương 211: Mười năm gian khổ học tập vì kỳ thi đại học (10)

Trần Diệc Nhiên đứng nguyên tại chỗ chỉ lẳng lặng nhìn cô, không nói lời nào cũng không trả lời câu hỏi của cô.

Chạng vạng tối gió ngày càng mạnh, từng đợt gió đêm tạt vào lòng Diễm Tâm có chút lạnh. Vệt nước mắt trên mặt cũng bị nước thổi khô, đưa tay sờ lên chỉ là một vùng lạnh buốt.

- Em hiểu rồi, hiểu rõ ý của anh.

Diễm Tâm ngẩng đầu lên, ánh mắt không có nước.

- Dù sao điện thoại di động của em cũng bị thầy giáo lấy rồi, đúng lúc anh không cần liên hệ với em rồi, nhận được tin của em có lẽ anh cũng rất buồn bực. Rõ ràng không muốn quay về, nhưng lại không thể không về, nói chưa được hai ba câu anh đã hỏi em đi làm bài tập.

- Hiện tại vừa hay, đến khi kỳ thi đại học kết thúc, hai ta cũng không cần ai liên hệ với ai.

Diễm Tâm quay đầu đi, nhìn cây tùng bị gió thổi mà có chút cong người, giọng nói đầy kiên quyết:

- Em sẽ theo ý anh, nỗ lực thi đậu vào trường đại học N, sau đó đến thành phố N, nói không chừng còn có thể gặp được một người còn tốt hơn anh. Trần Diệc Nhiên, lần sau chúng ta gặp lại cứ xem như không quen biết.

- Diễm Tâm..

Giọng nói của Trần Diệc Nhiên có chút đắng chát.

- Đừng nói nữa...

Diễm Tâm nhìn biểu cảm của Trần Diệc Nhiên, trong lòng lại nhói đau một trận.

- Đừng nói những lời đại loại như không đành lòng, miễn cho lần sau anh lại nói là nhất thời xúc động.

Sau khi nói xong những lời này thì cô liền quay người rời đi. Chỉ để lại Trần Diệc Nhiên đứng trong gió, ánh mắt lúc sáng lúc tối lẳng lặng nhìn theo bóng lưng cô.

Đêm hôm đó sau khi Diễm Tâm về nhà, nằm trong gian phòng không người gào khóc, sau đó trong lòng âm thầm tề, cô nhất định phải thi đậu vào đại học N. Rời khỏi nơi xui xẻo này, một lần nữa bắt đầu một tình cảm mới.

Cô nhìn mình trong gương đã khóc đến mức sưng đỏ cả mắt, bờ môi cũng hồng hồng sưng tấy lên.

Nhịn không được lại nghĩ đến lúc Trần Diệc Nhiên ôn nhu hôn mình. Nghĩ một lúc cô lại lắc đầu, phì, còn nhớ đến anh ấy làm gì, cứ xem như nụ hôn đầu của cô bị chó cắn đi.

Từ đây đến lúc thi đại học càng ngày càng gần, sau khi Diễm Tâm hạ quyết tâm muốn thi vào đại học N thì quả nhiên giận dữ đến ghen. Mỗi ngày ngoại trừ nghe giảng thì là luyện đề, sau khi điện thoại không có bên người cũng mất đi một phần lo lắng, thật sự chuyên tâm hơn nhiều.

Trong nháy mắt đã đến kỳ thi đại học. Đầu tháng sáu, khí trời thành phố Z đã nóng lên.

Diễm Tâm mang một chiếc áo T-shirt trắng, một chiếc quần jean short, sau khi thi xong môn cuối cùng, lúc bước ra khỏi trường thi nhìn không được mà ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm.

Ba năm học cấp ba tựa như chỉ là hình thức, cuối cùng hoa cũng đơm trái.

- Diễm Tâm, thi được không.

Một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng Diễm Tâm. Cô quay đầu nhìn lại, hóa ra là Trần San San, cô ấy và cô cùng một điểm thi, chỉ là không cùng phòng. Lúc này cô ấy đang mang cặp sách, vẻ mặt thoải mái chạy về phía cô.

- San San. - Diễm Tâm cười cười, gật đầu nói - Cũng ổn, nhiều bài tớ đã làm qua rồi.

- Ha ha. Vậy thì cậu không làm sai đâu. - Trần San San vỗ vỗ bả vai Diễm Tâm nói - Ba tháng cuối cùng này thành tích của cậu thật tăng vọt đấy, thế nào, thi vào đại học N không có vấn đề đâu.

- Có lẽ, cậu thi sao? Thi thế nào?

Diễm Tâm cười cười, thuận miệng hỏi.

- Ài, cũng thế, còn có thể thế nào.

Trần San San nhếch miệng, có chút bất đắc dĩ nhìn Diễm Tâm nói:

- Có lẽ cậu không biết, anh của tớ mấy ngày này còn khản trương hơn cả bố mẹ tớ.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 211: Giả vờ như không quen

Chương 212: Giả vờ như không quen

- Ài, cũng thế, còn có thể thế nào.

Trần San San nhếch miệng, có chút bất đắc dĩ nhìn Diễm Tâm nói:

- Có lẽ cậu không biết, anh của tớ mấy ngày này còn khản trương hơn cả bố mẹ tớ. Mỗi ngày tớ thi xong một môn anh ấy đều muốn đuổi theo đề hỏi, thế nào, thế nào, cảm thấy thế nào, bài có khó không các kiểu. Tớ phiền anh ấy muốn chết rồi.

- Anh của cậu?

Diễm Tâm hơi sững sốt một chút, trong đầu thoáng lên một hình bóng đã lâu không gặp.

- Đúng vậy.

Trần San San gật đầu, vẻ mặt lặng yên nhìn Diễm Tâm nói:

- Thật không biết anh ấy bị tật xấu gì, đột nhiên bắt đầu đặc biệt đến việc học của tớ, lúc nào cũng đuổi theo tớ hỏi thi thế nào, còn hỏi tớ cậu thi ra sao, có thể được điểm cao không, mấy ngày thi đại học này, xem ra so với tớ, anh ấy càng như con kiến bò trên nồi cháo nóng ấy.

- Ha ha.

Diễm Tâm cười có chút chua xót, quả nhiên Trần Diệc Nhiên cũng không bắt công với em gái, mỗi ngày đều quan tâm thành tích của cô ấy như vậy.

- Ôi, hôm nay thi xong tôi xem như được giải thoát rồi. - Trần San San cảm thấy mấy ngày nay cực khổ không thể tả - Tớ với cậu từng nói, nếu không thi đậu đại học khẳng định sẽ bị anh trai tớ hành hạ, mỗi ngày đuổi theo tớ đề hỏi, làm tớ cũng phải khản trương lên.

- Không biết, cậu nhất định có thể thi đậu bài thi đại học đấy.

Diễm Tâm tranh thủ thời gian an ủi cô.

- Ủ uôi, nói giỡn thôi mà, ơ, thật sự nhắc tào tháo tào tháo đến kìa.

Trần San San ngẩng đầu, nhìn Trần Diệc Nhiên đứng bên ngoài trường học, nhìn về phía Diễm Tâm nhếch miệng:

- Cậu xem, anh của tớ lại đến nữa, đoán chừng là tới đây hỏi tớ cuối cùng đã thi môn ấy thế nào rồi...

Diễm Tâm theo ánh mắt Trần San San nhìn ra ngoài. Xe Trần Diệc Nhiên dừng phía đối diện với trường học, anh mang một chiếc áo sơ mi trắng, ống tay áo hơi kéo lên để lộ cánh tay trắng nõn thon dài, đang nghiêng người dựa vào thân, ánh mắt nhìn về phía các cô.

Diễm Tâm bắt đầu cảm thấy tim mình hình như đã chậm lại một nhịp.

Lập tức lại cười nhạo bản thân không có tiền đồ, lại thế rồi mỗi lần thấy Trần Diệc Nhiên trái tim đều đập rộn lên.

- Tớ đi trước, bắt xe buýt bên kia về nhà.

Diễm Tâm liếc Trần Diệc Nhiên một cái, sau đó nhìn Trần San San nói.

- Đùng, anh trai tốt của tớ đã đến, hãy để anh ấy đưa về.

Trần San San cũng không biết chuyện giữa Diễm Tâm và Trần Diệc Nhiên, chỉ nghĩ dù sao cô ấy cũng gọi anh cô một tiếng anh, vậy thì thuận đường cùng đi cũng tốt.

- Bỏ đi... Vậy quá phiền.

Điễm Tâm nhìn Trần San San giật giật khóe môi, quay người muốn chạy đi.

- Không cho đi. - Trần San San kéo cặp sách của Điễm Tâm lại, nghiêm túc nói với cô - Anh trai tớ khẳng định lại hỏi tớ hôm nay làm bài thế nào, cậu cũng không thể bỏ lại mình tớ đối mặt với anh ấy. Chết cùng chết, cậu cũng là em gái anh ấy, thuận tiện anh ấy cũng nên quan tâm cậu đấy.

- Tớ không.

Điễm Tâm lập tức khóc không ra nước mắt. Trần San San lập tức bắt lấy tay cô, kéo Điễm Tâm lên xe Trần Diệc Nhiên.

Ánh mắt Trần Diệc Nhiên nhìn Điễm Tâm rất phức tạp, cũng không nói gì thêm trực tiếp lên xe lái đi. Trên đường đi, không khí trong xe rất trầm mặc.

Rốt cuộc Trần San San không nhịn được mà đưa tay chọc chọc bả vai Trần Diệc Nhiên hỏi:

- Anh, không phải anh rất quan tâm thành tích thi tốt nghiệp trung học sao? Sao thế, cuối cùng hôm nay cũng có một môn không hỏi sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 212: Giả vờ như không quen (2)

Chương 213: Giả vờ như không quen (2)

- Đã thi xong rồi, hỏi thì có gì tốt nữa. - Trần Diệc Nhiên trầm mặc một lát, sau đó giọng nói trầm thấp nhìn cô ấy đáp trả - Không đâu kì thi này thi cũng là số phận rồi, anh hỏi cũng như không.

- Ủ uôi, em thua. Mấy hôm trước anh cũng đâu nói như vậy.

Trần San San lập tức trừng mắt với Trần Diệc Nhiên, sau đó xoay người nhìn Điễm Tâm nói:

- Tớ nói với cậu, mấy ngày hôm trước anh của tớ đều nói với tớ rằng: kỳ thi này mà thi không tốt thì không con quan hệ gì nữa, à, đúng rồi, em cảm thấy đề này khó không, bạn học của em có thấy khó không, giáo viên của em có thấy khó hay không. Tớ đi anh ấy đều đuổi theo, bây giờ lại nói qua được kì thi hay không là số phận, anh đùa em sao?

Trần Diệc Nhiên nhìn Trần San San đầy khóisúng thì mặt đầy hắc tuyến, nửa ngày sau rốt cuộc mới miễn cưỡng nói ra một câu:

- Vậy em cảm thấy môn thi cuối cùng này có khó không?

- Đừng hỏi em.

Trần San San khoan tay lại, nhìn Trần Diệc Nhiên lại nói:

- Anh cũng không chỉ có một người em gái là em. Ủ. Điễm Tâm cũng ở đây đấy, anh thân là anh trai, có phải nên quan tâm thành tích của Điễm Tâm không? Giải thoát cho em.

Trong xe, bầu không khí càng nên ngột ngạt. Trần Diệc Nhiên liếc nhìn Điễm Tâm qua gương chiếu hậu. Cô đang cúi đầu nghịch điện thoại, giống như không hề quan tâm đến anh và Trần San San vậy.

Chần chờ một chút, anh vẫn mở miệng hỏi Điễm Tâm:

- Điễm Tâm, em thi thế nào?

- O? Điễm Tâm ngẩng đầu lên nhìn, về mặt nghi hoặc nhìn Trần Diệc Nhiên sau đó mới như khôi phục lại dáng vẻ bình thường, gật đầu nói - Cũng tạm, anh Nhiên, cảm ơn anh quan tâm.

- Em...

Trần Diệc Nhiên bị bốn chữ cảm ơn quan tâm của cô làm cho nghẹn học, từ lúc nào thì cô lẽ phép với anh như vậy?

- San San, em đói bụng không... Anh dẫn bọn em đi ăn nhé.

Trần Diệc Nhiên cảm thấy mình đã không thể tiếp tục hỏi nữa rồi, vậy nên tranh thủ thời gian để đổi chủ đề.

- Nói nhảm, đương nhiên đối.

Trần San San liếc mắt với Trần Diệc Nhiên một cái:

- Nhất định phải mời khách đấy, để ăn mừng kỳ thi đại học chấm dứt, em quyết định phải ăn một bữa thật ngon, mới có thể bù tổn thất tinh thần những ngày qua anh quấy rối em.

- Tớ không đi đâu - Diễm Tâm cười cười với Trần San San và Trần Diệc Nhiên, nói tiếp - Nhà tớ còn có việc, hai người cứ đi đi.

- Đừng như vậy Diễm Tâm, cậu không đi, thì tớ với anh trai tớ đi đấy, người ta còn tưởng rằng hai chúng tớ là người tình. Ai muốn là bạn gái là anh ấy chứ, đã hai mươi sáu tuổi rồi đến giờ còn chưa dẫn một bạn gái về nhà. Diễm Tâm, tớ nói với cậu, tớ nghi ngờ giới tính của anh ấy rồi đấy.

Trần San San nhìn Trần Diệc Nhiên với vẻ mặt không chịu nổi, ranh mãnh nói với Diễm Tâm.

Trần Diệc Nhiên đầu đầy hắc tuyến trừng mắt với Trần San San.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 213: Giả vờ như không quen (3)

Chương 214: Giả vờ như không quen (3)

Diễm Tâm về mặt dịu dàng nhìn Trần San San, lại liếc Trần Diệc Nhiên một cái, sau đó tủm tỉm nói:

- Không biết, anh trai nhà cậu hẳn là giới tính có vấn đề đấy, yêu cầu tương đối cao. Không biết cô gái như thế nào mới thích hợp với anh ấy. Tớ tin rằng chờ anh ấy gặp được người có duyên với mình rồi nhất định sẽ dẫn về cho mọi người. Đừng không anh Nhiên?

Trần Diệc Nhiên đôi mắt thất thần phức tạp nhìn Diễm Tâm qua gương chiếu hậu, trầm mặc không nói gì.

- Ôi, cái gì mà người có duyên - Trần San San thập phần không đồng ý với lời của Diễm Tâm, lời thề son sắt nói - Tớ nói với cậu, tình cảm cần phải bồi dưỡng, gì mà vừa thấy đã yêu, chóng má. Đó là vừa thấy khuôn mặt người ta lớn lên xinh đẹp thế nên mới thích, tình cảm kiên cố cần phải bồi đắp từng ngày, thế nên lâu ngày sinh tình đáng tin hơn là vừa gặp đã yêu.

- San San, từ lúc nào cậu trở thành chuyên gia tình cảm vậy? Diễm Tâm có chút buồn cười nhìn cô.

- Con gái về phương diện tình cảm này là trời sinh chuyện gia đấy.

Trần San San về mặt tự hào nhìn Diễm Tâm suy nghĩ một chút, sau đó lại nói:

- Đừng nói cái gì mà kỳ thi đại học, còn cả đối tượng của anh trai tớ, những chủ đề kia đều không có ý nghĩa gì nữa, Diễm Tâm, nói xem một chút về người mà cậu thích đi, sau này hai người thế nào rồi, còn liên lạc không?

- Tớ...

Nụ cười trên mặt Diễm Tâm cứng đờ, cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua bóng lưng Trần Diệc Nhiên. Sau đó lại xoay người nhìn Trần San San, giọng nói chậm chạp mà nghiêm túc:

- Không liên lạc. Từ sau khi khai giảng học kỳ hai lớp mười hai, sau khi chúng tớ gặp một lần thì không gặp lại nữa.

- Không thế nào? - Trần San San ngạc nhiên nhìn Diễm Tâm, không dám tin mà hỏi - Từ sau khi khai giảng học kỳ hai đến giờ ba tháng đó. Hai người suốt ba tháng không gặp nhau sao?

- Ừ.

Diễm Tâm khẽ đáp, nội tâm đã cảm thấy nặng nề.

- Điềm Tâm, tớ nói cậu người đàn ông này khẳng định không đáng tin cậy - Trần San San nắm lấy bàn tay nhỏ của của Điềm Tâm, nghiêm túc nói - Người đàn ông nào có thể ba tháng liền không gặp bạn gái mình chứ. Tiểu gia hỏa này nhất định không thực lòng thích cậu đâu, hoặc là thừa dịp ba tháng này luyện tập để đá cậu, Điềm Tâm, cậu đừng thích hấn nữa, lên đại học sân trường đầy trai đẹp, tùy cho cậu chọn, anh, anh thấy đúng không?

Trần Diệc Nhiên đầu đầy hắc tuyến nhìn Trần San San, giọng nói nặng nề:

- Em thì biết cái gì.

- Tại sao em lại không biết? - Trần San San trừng mắt với Trần Diệc Nhiên, tiếp đó nói - Anh không thấy đám nhóc yêu đương điên cuồng trong trường em đâu, mỗi ngày không gặp được đối phương đều khó chịu đến muốn chết muốn sống đấy. Ba tháng không gặp nhau đây có khác gì chia tay chứ? Hơn nữa, là niên đại nào rồi, nếu như người đàn ông kia không biết nhà Điềm Tâm thì tốt xấu gì cũng phải nhắn tin gọi điện thoại, một tin nhắn cũng không có khẳng định không phải thực lắm.

- Điện thoại di động của em ấy không phải bị thầy giáo thu sao?

Trần Diệc Nhiên hơi nhú mày, có chút khó chịu trừng mắt với Trần San San.

- Đúng không? - Trần San San quay đầu liếc Điềm Tâm, dùng ánh mắt thăm dò, sau khi đã có sự khẳng định thì đột nhiên nghi ngờ nhìn Trần Diệc Nhiên nói:

- Ô? Anh, sao anh lại biết điện thoại của cậu ấy mất, việc này em cũng không biết mà.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 214: Giả vờ như không quen (4)

Chương 215: Giả vờ như không quen (4)

- Khụ... Anh... - Trần Diệc Nhiên có chút lúng túng ho một tiếng, sau khi chần chừ một chút lại nhìn Trần San San nói - Anh nghe thầy Từ của em ấy nói.

- Anh còn biết cả chủ nhiệm lớp cậu ấy?

Trần San San mở lớn hai mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn anh.

- Chủ nhiệm của em ấy vừa hay là chủ nhiệm của anh năm đó, vậy nên có quen.

Trần Diệc Nhiên tỏ vẻ bình tĩnh trả lời.

- Chuyện này làm sao anh biết chủ nhiệm lớp cậu ấy là chủ nhiệm năm đó của anh?

Trần San San chưa từ bỏ ý định, tiếp tục truy vấn.

- Không có gì, một lần vừa vặn gặp ở cổng trường. - Trần Diệc Nhiên cảm thấy không thể tiếp tục đề tài này nữa thế nên tranh thủ chuyển sang chủ đề khác. - Các em muốn ăn gì?

- Ô. - Lúc này Điềm Tâm mới khôi phục lại tinh thần, theo chân bọn họ nói chuyện mà quên mất đã đi qua chung cư của cô rồi - Dừng xe nhanh lên, đã đi hỏng chung cư của em rồi.

- Đã qua rồi vậy thì cùng ăn cơm với bọn anh đi, anh xong anh đưa em về.

Trần Diệc Nhiên tiếp tục tỏ ra bình tĩnh lái xe.

- Ai muốn cùng anh ăn cơm, chúng ta rất quen thuộc sao?

Điềm Tâm có chút quen thuộc nhìn Trần Diệc Nhiên, gia hỏa này muốn xuất hiện trong cuộc sống của cô thì đột nhiên xuất hiện muốn biến mất lại bỗng nhiên biến mất, đây được tính là gì chứ?

- Quả thật rất quen thuộc.

Trần Diệc nhiên bình tĩnh gạt đầu, cũng không quay đầu mà tiếp tục lái xe:

- So với San San lớn lên từ nhỏ với anh, hai người chúng ta quả thật không quen thuộc đến vậy, thế nhưng đừng khép kín quá, trước lạ sau quen. Lần trước chúng ta ăn cơm với nhau, ăn thêm một lần nữa chúng ta liền quen thuộc.

- Đúng vậy, Diễm Tâm, anh trai tớ rất tốt với người khác - Trần San San cũng ở một bên phụ họa - Cậu đừng nhìn anh trai tớ lớn hơn mình bảy tuổi. Anh trai tớ kỳ thật tính khí rất tốt, những chuyện phiếm tớ nói đều là sự thật đấy. Diễm Tâm, cậu muốn quen thuộc với anh trai tớ thì cũng không cần ngại ngần như thế.

- Tớ xấu hổ sao?

Diễm Tâm có chút nghiêng răng nghiêng lợi nhìn bóng lưng Trần Diệc Nhiên, hai người bọn họ còn không quen thuộc? Hai người bọn họ không quen thuộc mà đã hôn môi sao?

Giả tạo. Em muốn xem anh muốn giả vờ đến khi nào.

Diễm Tâm quay đầu nói với Trần San San:

- San San, tớ nghĩ nhà hàng pháp ở đó vừa ăn cơm vừa có thể uống rượu vang đỏ đủ chủng loại. Bên cạnh còn có một người diễn tấu đàn vi-ô-lông. Hiện tại tớ đặc biệt nhớ món ăn ở đó.

- Cái loại này hà - Trần San San chép lưỡi, suy nghĩ một chút lại nói - Kỳ thật tớ cũng muốn ăn thế nhưng hai chúng ta ăn mặc thế này vào đó e là không hợp.

Diễm Tâm cúi đầu nhìn bản thân, ừ mang T-shirt trắng và quần short jean. Lại nhìn sang Trần San San, cô ấy cũng mang một cái áo không có tay áo và quần đùi, trên chân còn đeo đôi giày vương đầy cát.

Trang phục của bọn họ như vậy... Có thể được cho vào hay không? Đầu Diễm Tâm lập tức đầy hắc tuyến.

- Không sao, muốn đi thì cứ đi.

Trần Diệc Nhiên tiếp tục bình tĩnh lái xe, sau đó chuyển tay lái đi đến một nhà hàng nổi danh ở thành phố Z.

SỰ chuyển biến tốc độ này xảy ra cực nhanh hoàn toàn không để Diễm Tâm và San San kịp chuẩn bị tâm lý. Hai người bọn họ theo quán tính nhào lên cửa ô tô. Trần San San ngã vào cửa xe còn Diễm Tâm ngã lên người cô ấy, hai người đều ôm đầu kêu “Ôi, ôi” cả buổi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngốc Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 215: Giả vờ như không quen (5)

Chương 216: Giả vờ như không quen (5)

Xe chạy thẳng đến nhà hàng Hương Tụng. Diễm Tâm trước cửa nhà hàng cũng gặp được một người không tưởng.

- Diễm Tâm.

Tô Việt đứng trước mặt cô, vẻ mặt kinh hãi nhìn cô.

- Tô Việt, sao cậu lại ở chỗ này?

Diễm Tâm vừa xuống xe đã nhìn thấy đứng ở cửa nhà hàng Tây, vậy nên vội vàng chào hỏi.

- Tớ... Ừm... Tớ làm thêm ở chỗ này.

Tô Việt chần chờ một chút sau đó cười cười nhìn Diễm Tâm.

- Làm thêm?

Lúc này Diễm Tâm mới chú ý âu phục Tô Việt mang trên người, có vẻ khá quen thuộc không khác trang phục của nhân viên phục vụ lắm.

- Một giờ trước kỳ thi đại học mới chấm dứt, một giờ sau cậu đến nơi này làm thêm rồi sao? - Diễm Tâm nghi ngờ nhìn cậu ta, sau đó vòng quanh Tô Việt hai vòng, chắc lưỡi - Tốc độ tìm việc của cậu cũng khá thần thánh rồi.

- Tiệm này là người quen nhà tớ mở, tớ chỉ thuận tiện đến giúp đỡ chút thôi. - Tô Việt cười cười sau đó nhìn Trần San San và Trần Diệc Nhiên sau lưng Diễm Tâm chần chờ hỏi - Hai người bọn họ là...

- Trần San San lóp bên cạnh, có lẽ cậu biết - Diễm Tâm chỉ vào San San giới thiệu cho Tô Việt, sau đó liếc nhìn Trần Diệc Nhiên, tiếp tục nói - Đây là anh trai San San, Trần Diệc Nhiên cũng xem như quen biết với nhà tớ, dù sao tớ cũng gọi anh ấy bằng anh.

- Vậy sao, chào mọi người. - Tô Việt cười lễ phép với bọn họ, sau đó đưa tay ra sau lưng bày ra tư thế “mời” rồi nói - Đi theo tớ, tớ giúp mọi người sắp xếp chỗ ngồi.

- Oa, Diễm Tâm, các cậu nổi bật quá. - Trần San San nhìn Tô Việt thì lập tức biến thành ánh mắt trái tim - Hình như cậu ta rất quen thuộc với cậu, Diễm Tâm, người đàn ông kia cũng đã biến mất đã lâu, cậu có muốn cân nhắc đến người này không?

- Đừng nói lung tung - Diễm Tâm thấp giọng nhìn Trần San San - Chúng tớ chỉ là bạn tốt.

- Bạn tốt thì sao, tớ không phải nói với cậu rồi sao, lâu ngày sinh tình đáng tin cậy hơn đấy. - Trần San San nhếch miệng nhìn Diễm Tâm nhỏ giọng nói - Tớ nhớ hồi lớp mười hai người ở chung một chỗ hộp xướng đầy, lúc đó tất cả mọi người đều nghĩ hai cậu đang yêu đương, đôi mắt nhỏ kia, đôi bàn tay nắm nhau, rất có tình tứ.

- Đổi chủ đề đi.

Trần Diệc Nhiên nhìn bóng lưng của hai cô, lại ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tô Việt đi phía trước. Cậu thiếu niên kia lần trước anh đã gặp, là ngày kỷ niệm một trăm năm thành lập trường. Thế nhưng mới qua hai năm vóc dáng cậu ta đã cao hơn một chút, khí chất ngày cũng trưởng thành rồi. Mà ánh mắt cậu ấy nhìn Diễm Tâm lại rất ôn nhu.

Tô Việt dẫn bọn họ vào một gian phòng, sau khi Trần Diệc Nhiên và Trần San San bước vào thì anh lại lên tiếng gọi Diễm Tâm.

- Sao thế? - Diễm Tâm đứng bên ngoài phòng bao, nhìn Tô Việt đang đứng trước mặt, ánh mắt nghi ngờ hỏi:

- Diễm Tâm, cậu... cậu định thi vào trường đại học nào?

Tô Việt có chút xấu hổ nhìn cô, rốt cuộc cũng hỏi ra vấn đề đã cất giấu trong lòng hồi lâu.

- Tớ sao? - Diễm Tâm chần chờ một chút, sau đó trả lời - Nếu đủ điểm tớ sẽ thi vào đại học N. Thế nhưng còn chưa chắc chắn. Cậu thì sao? Tô Việt, thành tích cậu tốt như vậy, vài đại học Thanh Hoa chắc không có vấn đề nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 216: Giả vờ như không quen (6)

Chương 217: Giả vờ như không quen (6)

- Ủ... Thế nhưng gia đình tớ vẫn muốn tớ học đại học ở tỉnh nhà - Tô Việt nhìn Diễm Tâm cười ôn nhu, sau đó giọng nói ôn thuận nói - Nói không chừng về sau chúng ta sẽ thành bạn học ở đại học N đấy.

- Hy vọng là thế - Diễm Tâm hí hóp mắt nhìn Tô Việt gật nhẹ đầu, nói - Sau khi tách ra chúng ta vẫn liên lạc nhé.

- Được - Tôi Việt then thùng cười cười, sau đó đưa tay đẩy cửa phòng bao, nhìn Diễm Tâm tạo tư thế mời, mỉm cười nói - Tớ đi gọi phục vụ đến order, các cậu vào chỗ nghỉ ngơi đi.

- Đã làm phiền cậu

Trần Diệc Nhiên nhìn Tô Việt gật đầu, ánh mắt ý phụ thâm trường. Tô Việt sửng sốt sau đó nhìn anh cười cười rồi bước ra. Ở trong phòng không khí có chút nặng nề.

Trần San San nhìn thoáng qua Tô Việt biến mất ngoài cửa, nhìn không được mà ranh mãnh nhìn Diễm Tâm nói:

- Diễm Tâm, hoa thơm lớp cậu nhất định thích cậu đấy, tớ vừa rồi nghe được rồi, cậu ấy hỏi cậu muốn thi vào đại học nào.

- San San - Diễm Tâm đầu đầy hắc tuyến - Người ta chỉ thuận miệng hỏi thôi.

- Vậy tại sao cậu ấy không hỏi tớ? - Trần San San tiếp tục ranh mãnh nói - Tin tớ đi, giác quan thứ sáu của phụ nữ, nhất định cậu ấy thích cậu.

- Cậu cũng không phải phụ nữ, lấy đâu ra giác quan thứ sáu? - Diễm Tâm có chút buồn cười nhìn cô, sau đó đi theo hỏi - Vậy cậu cảm thấy anh Nhiên thích tớ không?

- Ồ?

Trần San San quay đầu nhìn thoáng qua Trần Diệc Nhiên. Anh đang ngồi cạnh bàn, đôi mắt đen láy thâm thâm yên tĩnh nhìn Diễm Tâm, sau khi nghe câu hỏi của cô thì ánh mắt thoáng chốc kinh ngạc.

- Anh của tớ? - Trần San San quay đầu nhìn anh một cái, sau đó lại nhìn Diễm Tâm - Thôi đi, anh của tớ có thích con gái hay không còn chưa xác định, cậu chỉ là con nóc, anh của tớ càng không thể.

- Tớ chỉ thuận miệng hỏi thôi, cậu thế mà nghiêm túc trả lời câu hỏi tớ thế sao?

Trần San San đầu đầy hắc tuyến

- Thích.

Trần Diệc Nhiên luôn trầm mặc không nói đột nhiên lại nói ra hai chữ.

- Ồ?

Trần San San và Diễm Tâm đều nghi ngờ nhìn anh.

- Diễm Tâm là em gái anh, anh đương nhiên thích em ấy.

Trần Diệc Nhiên hơi cong cong khóe môi, đôi mắt tĩnh mịch nhìn Diễm Tâm, giọng nói mang theo một tia mê hoặc trả lời.

Dừng lại một chút, anh lại nhìn Trần San San nói:

- San San cũng thế, hai người là em gái của anh, anh đều thích.

Biểu cảm của Trần San San và Diễm Tâm đều giống như ăn phải ruồi vậy.

- Diễm Tâm, anh của tớ... Hình như hôm nay không được bình thường.

Trần San San kéo góc áo Diễm Tâm nhỏ giọng nói.

- Tớ... Tớ cũng cảm thấy vậy.

Diễm Tâm gật nhẹ đầu, thật sự không muốn thừa nhận lúc Trần Diệc Nhiên nói từ thích kia trái tim cô đã muốn ngưng đập rồi.

- Đúng rồi anh - Trần San San như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, nhìn Trần Diệc Nhiên nói - Lần trước không phải nói anh giới thiệu cho Diễm Tâm nhà chúng ta mấy anh đẹp trai sao? Hiện tại kỳ thi đại học cũng kết thúc rồi, anh mau nhìn đi, đồng nghiệp của anh có anh nào đẹp trai, giới thiệu cho Diễm Tâm đi.

Trần Diệc Nhiên trầm mặc một chút, sau đó chậm rãi nói:

- Anh biết đẹp trai độc thân cũng chỉ có mình anh.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Dõi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 217: Giả vờ như không quen (7)

Chương 218: Giả vờ như không quen (7)

Trần San San nhìn Trần Diệc Nhiên bằng ánh mắt quái dị, rốt cuộc cũng nhìn anh nói:

- Em không tin, công ty các anh chẳng lẽ chỉ còn mình anh độc thân. Chẳng lẽ ngay cả một người đẹp trai không có?

- Độc thân không ít - Trần Diệc Nhiên đưa tay lấy chén trà trên bàn, sau khi rót đầy một ly thì đưa chén trà lên, không nhanh không chậm hớp một ngụm, nói tiếp - Đẹp trai cũng nhiều, tiếc rằng đã độc thân còn đẹp trai chỉ có mình anh.

Điền Tâm và Trần San San lập tức im lặng.

- Anh, anh giờ tự luyến như vậy mẹ anh có biết không?

Rốt cuộc Trần San San không nhịn được nữa mà xoa xoa cánh tay đã sồn hết da gà, im lặng hỏi thăm.

- Anh chỉ nói sự thật thôi - Trần Diệc Nhiên cong môi cười nhìn Trần San San và Điền Tâm, mỉm cười nói - Miếu cho đến lúc đó nếu thật sự giới thiệu người nào đó cho Điền Tâm, em ấy cảm thấy không soái vậy phải làm sao bây giờ?

- Ha ha... Ha ha.... Anh nhiên anh suy nghĩ nhiều rồi - Điền Tâm giật giật khóe môi, có chút im lặng nhìn anh, chậm rãi nói - Em cũng không phải là người tài giỏi gì, chỉ cảm thấy một người đàn ông quan trọng nhất là có lòng cầu tiến, có trách nhiệm.

Giọng nói của cô dừng một chút, sau đó ngược đôi mắt trong suốt nhìn chăm chăm Trần Diệc Nhiên nói từng chữ một:

- Tốt nhất không phải là phản phản phúc phúc, thời điểm tốt thì đặc biệt tốt với mình lúc không tốt sẽ ném mình sang một bên, lại nói một đóng lý do đường hoàng, loại đàn ông này là đáng ghét nhất rồi.

Trong đôi mắt tinh mịch của Trần Diệc Nhiên là một tâm tình không biết tên, chỉ là khóe môi vẫn duy trì nụ cười, gật đầu:

- Thật sao, anh sẽ nhớ.

- Điền Tâm nói cũng đúng, loại đàn ông đó thật đáng ghét - Trần San San gật đầu, phụ họa theo - Phản phản phúc phúc, lúc tốt lúc xấu, không... không thể tin được, con gái lúc đi cả đến mới như thế, đàn ông mà cũng như thế thì tuyệt đối là ***.

Trần Diệc Nhiên đôi mắt thâm sâu lờm Trần San San một cái. Trần San San chỉ cảm thấy không khí xung quanh đột nhiên lại lạnh lẽo.

Cô không nhịn được mà rung mình một cái, sau đó quay đầu nhìn Điền Tâm:

- Điền Tâm, cậu có cảm thấy điều hòa phòng này hình như bỏ nhiệt độ hơi thấp không?

- Ờ? Không.

Điền Tâm không hiểu lắm nhìn cô lắc đầu.

- Được rồi - Trần San San xoa xoa cánh tay mình, suy nghĩ một chút lại tiếp tục đề tài vừa rồi - Dù sao thì anh, anh cũng nghe Diễm Tâm nói rồi đấy, về ngoài không là vấn đề chỉ cần không xấu đến mức ảnh hưởng bộ mặt thành phố là được, nói vậy thì ai cũng chấp nhận được.

- Hừ - Trần Diệc Nhiên nhẹ nhàng hừ một tiếng, cúi đầu xem menu thức ăn, giọng nói thản nhiên - Nói sau đi, anh cũng không mở công ty hôn nhân, em ấy để ý người ta người ta có nhìn trúng em ấy không mới là vấn đề.

Diễm Tâm trừng mắt nhìn, gắt gao, gắt gao theo dõi anh.

Có ý gì chứ. Giá cả thị trường của cô kém vậy sao? Vậy mà dám nói người ta nhìn cô chướng mắt.

Diễm Tâm cố gắng đè xuống xúc động muốn bóp chết Trần Diệc Nhiên, bình tĩnh ngồi yên tại chỗ, mỉm cười nhìn Trần San San nói:

- San San, tớ đói bụng.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phúc Hắc: Theo Dõi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 218: Giả vờ như không quen (8)

Chương 219: Giả vờ như không quen (8)

- Vậy chọn món ăn đi - Trần Diệc Nhiên ấn nút gọi phục vụ, đợi sau khi phục vụ đi vào thì nhìn Trần San San hỏi - San San, em muốn ăn gì?

Trần San San suy nghĩ món ăn mình muốn, sau đó Trần Diệc Nhiên lặp lại một lần sau đó... Không có sau đó rồi...

Diễm Tâm nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Trần Diệc Nhiên, nghĩ thầm anh thật đúng là giả vờ không quen mình sao?

Trần San San thấy Trần Diệc Nhiên hoàn toàn không có ý hỏi Diễm Tâm ăn gì nên xoay đầu hỏi cô:

- Diễm Tâm cậu ăn gì?

- Giống cậu là được rồi - Diễm Tâm nói với Trần San San sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói - Thuận tiện cho chúng tôi một chai rượu vang đỏ Laffey năm 82.

- Cậu muốn uống rượu sao?

Trần San San ngạc nhiên nhìn cô.

- Ha ha... Cũng đã đến chỗ này rồi, không uống rượu vang đỏ thì phụ mấy năm học hành vất vả cho kỳ thi đại học quá. - Diễm Tâm nghiêng tức nói với Trần San San - Rồi cả, khó được anh Nhiên mời làm khách, một hồi sinh, hai hồi thực lần thứ nhất anh ấy mới tớ ăn cơm tớ xấu hổ, lần này xem như mọi người đều quen thuộc rồi, vậy thì cũng không cần khách khí, đừng không anh Nhiên?

Trần Diệc Nhiên ngẩng đầu nhìn đôi mắt trong suốt quật cường của Diễm Tâm, khóe môi cong lên tạo thành nụ cười xinh đẹp:

- Đúng thế, không cần khách khí, cứ việc gọi.

- Đúng không? - Diễm Tâm nhìn Trần San San hất cằm nói - Nếu như anh ấy đã nói vậy thì chúng ta khách khí làm gì, San San, không phải cậu còn muốn ở cho người bên cạnh kéo đàn vi-ô-lông sao? Bọn họ có lẽ có phục vụ nà đấy.

- Có... Nhưng mà... - Về mặt của nhân viên phục vụ khó xử, nhìn Diễm Tâm, giải thích - Nhưng bình thường chúng tôi diễn tấu toàn là những ca khúc tình yêu, mọi người... ba người...

- Chúng tôi cũng là người yêu mà.

Diễm Tâm ngẩng đầu nhìn nhân viên phục vụ thân nhiên nói.

- Ồ... Mọi người... Không phải là anh em sao?

Nhân viên phục vụ có chút nghi ngờ nhìn bọn họ, vừa rồi nghe cách xưng hô của bọn họ anh ta cứ tưởng họ là ba anh em, chẳng lẽ có một đôi là tình nhân?

Trần San San nghi ngờ nhìn Diễm Tâm. Trần Diệc Nhiên đôi mắt sáng trưng nhìn về phía cô, ánh mắt mơ hồ lại mong đợi.

- Tôi với cô ấy, hai chúng tôi là người tình.

Diễm Tâm liếc qua Trần Diệc Nhiên sau đó duỗi cái tay mảnh khảnh bé nhỏ chỉ Trần San San chân thành nói với người phục vụ.

- A?

Nhân viên phục vụ trong thời gian ngắn ngây ngắn cả người, đôi mắt mê mang nhìn Trần San San lại nhìn Diễm Tâm. Chuyện này... Nhìn tới nhìn tới vẫn là hai nữ sinh, chẳng lẽ có một người giả gái?

Trần San San cũng khiếp sợ nhìn Diễm Tâm? Trần Diệc nhiên thì nheo nheo mắt, ánh mắt phức tạp nhìn cô.

Diễm Tâm lại túm lấy tay Trần San San, chuyên chú ôm cô ấy, vùi đầu mình đặt lên vai cô ấy, nhìn nhân viên phục vụ cười nói:

- Chúng tôi là less. Là người tình, mặc dù cả hai đều là gái thế nhưng giới tính cũng không phải là vấn đề, đây là thế kỷ hai mốt rồi, mọi người cũng không nên cứ bảo thủ như vậy, chúng tôi thật lòng yêu nhau. Thật ấy, ngay cả người nhà cũng tiếp nhận sự thật rồi, anh xem đi hôm nay anh trai chúng tôi đến đây là để làm chứng đây.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 219: Giả vờ như không quen (9)

Chương 220: Giả vờ như không quen (9)

Điều này, đến phiên Trần Diệc Nhiên có biểu cảm như ăn phải rồi.

Nhân viên phục vụ vẫn còn khiếp sợ chưa lấy lại tinh thần. Đầu năm nay tuy rằng có nghe đến đồng tính luyến ái, thế nhưng đây là lần đầu tiên anh ta gặp phải, không e dè mà thừa nhận mình.

Hai cô gái nhỏ “lưỡng” này, anh ta cẩn thận nhìn thoáng qua. Ừ, một người lớn lên môi hồng răng trắng, đôi mắt trong suốt, một người kiều diễm ướt át, ánh mắt lưu chuyển.

Vừa rồi không nói còn chưa thấy, hiện tại đã nói hình như... Quả thật là một động tác không bị cản trở, rất có khí khái đàn ông, một người khác lại khả

ái, y như con chim non khấp vào người, xác thực... như là một đôi.

- Có thể để người đến kéo đàn?

Điềm Tâm nhìn nhân viên phục vụ hỏi thêm một tiếng.

- Ồ... Có thể... Có thể... Tôi sẽ đi gọi...

Nhân viên phục vụ khi dường như mới tỉnh khỏi mộng, nhìn Điềm Tâm liên tục gật đầu, xác nhận xong thực đơn thì anh như chớp chạy đi.

Trần San San cũng khôi phục tinh thần, không chịu nổi đẩy Điềm Tâm ra khỏi người mình, sau đó nói:

- Vì sao muốn nghe đàn vi-ô-lông lại nói tớ với cậu là đồng tính chứ?

- Vậy thì sao? - Điềm Tâm nhìn Trần San San và Trần Diệc Nhiên có ánh mắt giống nhau thì tròng lón hai mắt - Vì chúng ta là đồng tính thì xem như anh ấy là người thân của bọn mình, cũng được mà.

- Tớ khinh - Trần San San cả kinh thiếu chút nữa té khỏi ghế - Điềm Tâm, cậu điên ồ, bị chó cắn sao? Cậu muốn nghe đàn vi-ô-lông lại nói cậu với tớ là đồng tính, ít nhất hai người từng hôn môi còn chưa nói, tớ khinh. nếu tớ với cậu mà hôn môi tớ đây cả một tuần cũng không muốn ngủ.

- Làm sao vậy? Kích động sao?

- Phì, buồn nôn đấy.

Điềm Tâm đầu đầy hắc tuyến nhìn cô, nửa ngày sau mới há rộng miệng nói:

- Còn lý do chỉ muốn đùa chút thôi.

- Tớ thừa nhận định lực tớ yếu, không chịu nổi trò đùa này đâu, bà mẹ nó. Nếu như cậu thật sự là một người đồng tính luyến ái thì làm sao bây giờ? Bà mẹ nó. Cậu không yêu thích hoa thơm lớp cậu vậy thì nhường cho tớ đi. Tớ rất thích.

Trần San San tạm thời khôi phục lại tinh thần sau khi bị Điềm Tâm dọa sợ, mỗi một câu nói luôn kèm theo tớ khinh đi trước hoặc là bà mẹ nó.

Điềm Tâm lẳng lặng nhìn cô, sau nửa ngày mới nói:

- Nếu cậu sớm nói thích Tô Việt thì tớ đã không già vờ cậu với tớ là người tình rồi.

- Tớ nhỏ vào.

Trần San San đột nhiên cảm thấy bữa cơm này không thể nào ăn ngon được, quả thực là muốn xin lỗi ban thân mà bỏ chạy.

Trong lúc hai người cãi nhau ầm ĩ thì cửa phòng bao đột nhiên vang lên một tràng gõ cửa.

Trần Diệc nhiên liếc nhìn hai cô, bất đắc dĩ lắc đầu lại nhìn vào cửa ra vào nói:

- Mời vào.

Tô Việt mang theo đàn vi-ô-lông đẩy cửa phòng bao bước vào, động tác ưu nhã.

- Tô Việt? Điềm Tâm có chút ngạc nhiên nhìn cậu ta - Sao cậu đến đây?

- Tớ nghe nói nhân viên phục vụ nói các cậu muốn nghe đàn vi-ô-lông - Tô Việt nhìn Điềm Tâm ôn nhu cười, sau đó đặt khung đàn vi-ô-lông lên vài mình, hỏi - Muốn nghe bài gì, chọn đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 220: Giả vờ như không biết (10)

Chương 221: Giả vờ như không biết (10)

Trong khoảng thời gian ngắn Diêm Tâm không kịp lấy lại tinh thần, cứ như vậy sững sờ nhìn Tô Việt hồi lâu, sau đó mới chần chờ hỏi:

- Ý tớ là... Tại sao cậu lại xách theo đàn vi-ô-lông xuất hiện ở đây? Không phải là đứng cạnh bên giúp đỡ chứ.

- Đúng thế.

Tô Việt nhìn Diêm Tâm cười cười, sau đó giải thích nói:

- Bình thường khách đến quán yêu cầu phục vụ đàn vi-ô-lông cũng không phải nhiều. Ngày nhiều nhất cũng bốn năm đôi. Hôm nay tính cả mọi người đã là thứ tư rồi. Sự phụ kéo đàn vi-ô-lông không đủ nên tớ đến đây.

Giọng nói cậu ta dừng lại một chút, sau đó tiếp tục nói:

- Thế nhưng không cần lo lắng, tớ chơi đàn vi-ô-lông cũng tính là chuyên nghiệp, không phải đến làm cho đủ số lượng đâu.

- Hơ... - Diêm Tâm quay đầu nhìn Trần San San, lại nhìn Tô Việt một chút, cẩn thận từng ly từng tí mở miệng - Chuyện đó... Vừa rồi nhân viên phục vụ order có nói với cậu gì không?

- Nói cái gì? - Tô Việt trừng mắt nhìn Diêm Tâm đang cười hi hi, sau đó bưng bình nói - A, đúng rồi, anh ta nói trong phòng bao có một đôi tình nhân muốn nghe đàn vi-ô-lông, còn là một đôi đồng tính nữ...

Trần San San lập tức cup ánh mắt của mình, đưa tay đánh Diêm Tâm một cái, ảo não nói:

- Đều là cậu, hại tớ khó đỡ được danh tiết.

- Chuyện đó... Cậu sẽ không tin chứ? - Diêm Tâm nhìn Tô Việt, nhỏ giọng nói lại quay đầu nhìn về phía Trần San San - Tại tớ không biết Tô Việt sẽ đến kéo đàn.

- Ha ha, cậu cảm thấy thế nào? - Tô Việt không nhịn được mà cười ra tiếng - Cậu muốn nghe đàn vi-ô-lông có thể nói với tớ, hà tất phải bịa ra những lời khó tin như vậy, nhân viên phục vụ chỗ bọn tớ đều bị dọa sợ.

- Tớ... Tớ đâu biết cậu sẽ đến đây.

Diêm Tâm có chút xấu hổ nhìn cậu ta, may mắn là không bị Tô Việt hiểu lầm.

- Tớ đã nói với cậu... Cửa hàng này là do người thân tớ mở, mặc dù tớ đến đây làm công kỳ thật là giúp họ trông quán, về sau có yêu cầu gì cứ trực tiếp nói với tớ là được, tớ sẽ sắp xếp giúp cậu - Tô Việt hí hóp nhìn Diêm Tâm cười, sau đó hất cằm về phía cô nói - Muốn nghe bài gì? Cậu còn chưa nói đây.

- Ha ha. Kỳ thật tớ cũng không hiểu rõ về đàn vi-ô-lông, nếu không thì cậu cứ chơi bài sở trường của cậu đi.

Diêm Tâm gãi đầu nửa ngày mới nghĩ mãi cũng không ra điều gì, nơi này đoán chừng là chơi một số bài hát cao nhã, cô muốn nói mình thích nghe "Tiểu Bình Quà" không biết có bị đuổi ra ngoài hay không.

Tô Việt suy nghĩ một chút, sau đó nhìn Diêm Tâm nở nụ cười, đầu ngón tay cậu ta chuyển động âm nhạc trong nháy mắt du dương vang lên.

Diêm Tâm nghe âm thanh tuyệt vời này, chỉ cảm thấy tiếng đàn vi-ô-lông cứ liên tục làm người nghe không nhịn được mà dâng tràn cảm xúc.

Trần Diệc Nhiên lại thâm trầm nhìn Tô Việt.

Có lẽ Diêm Tâm không hiểu thế nhưng anh biết rõ đây, ca khúc này đã được ông nhận là bản nhạc vàng của đàn vi-ô-lông. Không phải chỉ vì kỹ xảo diễn tấu có độ khó cao mà nội dung tác phẩm cũng rất phong phú, có thể.... dùng để khảo nghiệm trình độ của người biểu diễn.

Có thể chơi ca khúc này thì không phải là người trình diễn vi-ô-lông đơn giản rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 221: Đột nhiên có cảm giác nguy hiểm

Chương 222: Đột nhiên có cảm giác nguy hiểm

Tô Việt này có lẽ cũng không phải người đơn giản.

Trần Diệc Nhiên nhìn Tô Việt ưu nhã diễn tấu ca khúc này không hiểu tại sao lại sinh ra một cảm giác nguy hiểm.

Diễn tấu hoàn tất. Điềm Tâm và Trần San San hoàn toàn chìm đắm trong âm sắc tuyệt vời kia.

Trần San San nhìn Tô Việt ánh mắt sáng lên, thiếu chút nữa đã bỏ nhào đến trực tiếp nuốt cậu ta vào trong bụng rồi.

Trần Diệc Nhiên vỗ tay, giọng nói bình tĩnh nói:

- Diễn tấu không tệ, thế nhưng tay trái gảy dây cung liên tục, có chút không thoát được.

Tô Việt khiếp sợ ngẩng đầu nhìn Trần Diệc Nhiên vẻ mặt nước chảy mây trôi, thế nhưng trong lòng thì không dám tin.

Những người có thể diễn dịch ra bản tấu này chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, mà người nghe được cậu ta trong quá trình chơi mắc phải lỗi ngay cả thầy giáo của cậu cũng khó làm được.

- Tôi nói sai sao?

Trần Diệc Nhiên nhìn Tô Việt mỉm cười, nhàn nhạt hỏi.

- Không - Tô Việt sững sốt một chút sau đó cứng ngắc gật đầu, ngạc nhiên hỏi - Anh... Anh từng diễn tấu qua bài này rồi?

Trần Diệc Nhiên ngồi yên vị trí, khóe môi cong lên tạo thành nụ cười tà mị, đôi mắt thâm sâu lóe lên tâm tình khó nắm bắt.

Cuối cùng anh chậm rãi đứng dậy đi đến bên người Tô Việt, động tác ưu nhã xắn tay áo lên, sau đó hơi kéo kéo rộng cà vạt, cởi bỏ hai nút áo sơ mi, rồi nhận lấy đàn vi-ô-lông trong tay Tô Việt, động tác thành thục đặt lên vai mình.

Anh nhẹ nhàng gảy gảy dây cung, lại thử một chút vị trí từng dây nhạc, sau đó nhìn bọn họ một cười, giọng nói thản nhiên:

- Lâu rồi còn chưa đụng đến, anh thử một chút.

Anh vừa dứt lời thì tiếng đàn còn mệnh mông mẫm hơn cả lúc nãy vang lên.

Bốn dây cung đàn vang lên, âm điệu như có sinh mệnh vậy hóa thành một làn máu nhiệt huyết dũng mãnh rơi vào tai bọn họ.

Điềm Tâm chỉ cảm thấy lúc này Tô Việt diễn tấu có chút êm tai, thế nhưng bây giờ nghe Trần Diệc Nhiên chơi đàn lại phảng phất có một bức tranh hiện ra ngay trước mắt.

Trong đêm yên tĩnh, gió lạnh gào thét, trong khung cảnh xa xưa thần bí, hoa Mạn Đà La nở rộ, dường như dây leo quấn chặt lấy cô.

Cô nghe giai điệu sôi sục này nổi lòng dâng đến cổ họng, lòng bàn tay cũng đổ đầy mồ hôi, dường như theo từng âm luật vang lên đã đi dạo khắp một vòng châu Âu ở thế kỷ 19.

Tô Việt nhìn Trần Diệc Nhiên diễn tấu đến hoàn mỹ, kỹ xảo bay vọt, thậm chí âm thanh rung động, thì tâm tình lập tức bành trướng. Thậm chí cậu ta chưa từng thấy thầy giáo của mình diễn tấu ca khúc này hoàn mỹ đến vậy.

Thế nhưng ở trước mắt, Trần Diệc Nhiên diễn tấu làm cho cậu lập tức sùng bái.

Đợi đến khi ca khúc kết thúc. Toàn bộ người trong phòng đều trả nên yên tĩnh.

Trần Diệc Nhiên nhàn nhạt nhìn thoáng qua mọi người đang còn khiếp sợ, thì trả lại cây đàn vi-ô-lông về tay Tô Việt, thuận miệng nói:

- Chê cười rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 222: ơng 223: Đột nhiên cảm thấy nguy hiểm (2)

Chương 223: Đột nhiên cảm thấy nguy hiểm (2)

Trong phòng bao mọi người khiếp sợ nhìn Trần Diệc Nhiên nửa ngày sau không nói ra lời.

Từ cửa ra vào vang lên một tràng gõ cửa. Nhân viên phục vụ đẩy cửa bước vào, mỉm cười nói:

- Đồ ăn mọi người gọi đã có.

- Ồ... - Diêm Tâm đã khôi phục tinh thần nhìn nhân viên phục vụ đi đến cười cười sau đó nhìn thoáng qua chỉ Trần San San nói - Là của cô ấy, đặt tại chỗ của cô ấy đi.

- Vâng.

Nhân viên phục vụ sau khi buông chén đĩa trong tay xuống thì quay người bước ra. Tô Việt cũng đã khôi phục tinh thần, có chút áy náy nhìn bọn họ, giọng điệu ôn thuận nói:

- Diêm Tâm, không nghĩ trình độ chơi đàn vi-ô-lông của anh cậu lại cao thế, tớ ở trước mặt các cậu kéo đàn thật sự hồ thẹn... Nếu không... Tớ tìm người khác đến đánh dương cầm nhé.

- Anh, không phải anh cũng biết chơi dương cầm sao?

Trần San San quay đầu nhìn thoáng qua Trần Diệc Nhiên thuận miệng hỏi. Trên trán Tô Việt lập tức chảy xuống một lượng mồ hôi lớn. Đôi mắt kia thanh tịnh nhìn Trần Diệc Nhiên, chần chờ một chút sau đó thấp giọng nói:

- Chuyện này... Hay là thôi đi... Tin rằng lấy anh các cậu làm tiêu chuẩn sự phụ dương cầm của chúng tớ cũng chỉ múa rìu qua mắt thợ thôi... Nếu không... Nếu không... Tớ giảm giá cho các cậu... Xem như bồi thường cho việc phục vụ không chu toàn.

- Ồ... Không cần, không cần đâu.

Diêm Tâm liên tục phẩy tay, quán này là do người quen nhà Tô Việt mở, cũng không phải của cậu ấy, hà tất phải làm cậu ấy khó xử.

- Thật xin lỗi - Tô Việt có chút xấu hổ nhìn cô lại nhìn Trần Diệc Nhiên hơi áy áy, sau đó xoay người nói với nhân viên phục vụ - Vâng đi, đồ uống bọn họ gọi cứ ghi vào tên tôi, xem như tôi mời mọi người.

- Không cần đâu...

Diêm Tâm tiếp tục khoát tay.

- Không có chuyện gì đâu - Tô Việt cười cười nhìn Diêm Tâm giọng nói ôn nhu - Cứ xem như học phí của tớ, về sau nếu có chỗ nào không hiểu mong anh của cậu sẽ chỉ bảo một chút.

- Đây hiển nhiên không thành vấn đề - Trần Diệc Nhiên hơi cong môi, đôi mắt như ngọc nhìn Tô Việt, giọng nói thản nhiên - Vâng hôm nay đồ uống chúng tôi cũng không khách khí nữa.

- Được - Tô Việt cười cười, sau khi nói một câu “chạm rãi dừng” thì quay người đi.

Sau khi Tô Việt rời đi thì phòng bao rơi vào trầm mặc. Diêm Tâm và Trần San San dùng ánh mắt quái dị nhìn Trần Diệc Nhiên. Sau đó lại nhìn nhau, lẳng lặng cúi đầu ăn thức ăn trước mặt mình.

Trần Diệc Nhiên giống như đang suy nghĩ điều gì, trong khoảng thời gian ngắn cũng không nói gì.

Sau khi rượu vang đỏ đưa lên, vì hiếu kỳ nên Diêm Tâm ném thử một chút.

Mùi vị này... Nói thế nào đây... Lúc vào miệng có chút cay của cò... Lúc nhắm nháp lại có chút hương thơm tinh khiết. Diêm Tâm chép hóp miệng, cảm

giác mình vẫn có thể tiếp nhận mùi vị này, hơn nữa trong cuộc thi lúc trước cô hầu như ngay cả nước cũng không uống, lúc này hiển nhiên khá khát.

Vậy nên rượu vang đỏ này cô uống một ly lại thêm một ly tựa như nước vậy.

Trần San San ngạc nhiên nhìn cô, muốn lên tiếng ngăn cản thế nhưng nhìn vẻ mặt Diễm Tâm bình thường không có bất kỳ dấu hiệu say nào thế nên đành thôi.

Dù sao kỳ thi đại học cũng đã kết thúc, coi như say thì có thể thế nào. Cứ xem như là chúc mừng, cần rờ một chút đi. Chỉ là bầu không khí trong phòng lại có chút quái dị.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 223: Đột nhiên cảm thấy nguy hiểm (3)

Chương 224: Đột nhiên cảm thấy nguy hiểm (3)

Diễm Tâm bên này cứ một ly lại đến một ly không ngừng uống rượu. Phía bên kia Trần Diệc Nhiên trong tay cầm ly rượu thế nhưng vẫn như đang suy nghĩ gì đó, không hề uống.

Trần San San muốn mở miệng nói gì đó, cuối cùng vẫn lựa chọn im lặng. Được, cứ buồn bực ăn cơm vậy đi.

Anh của cô hôm nay không biết bị cái gì kích thích, đã nhiều năm không đụng vào đàn vi-ô-lông lại bắt đầu kéo, vạn nhất cô nói câu đó không đúng đám mũi súng vào anh vậy thì kỳ nghỉ hè cuối cùng của cấp ba này của cô xem như không được an bình rồi.

Ba người cứ như vậy đều có suy nghĩ riêng mà ăn xong bữa cơm, sau đó thì tính tiền rồi đi.

Trước khi đi, Tô Việt nhìn gương mặt trắng nõn của Diễm Tâm có chút đỏ đến dị thường, nhìn không được mà mở miệng hỏi:

- Diễm Tâm, cậu không sao chứ? Sao mặt lại hồng thế?

Diễm Tâm xoay người lại, ngược đôi mắt trong suốt mang theo sự vui vẻ khỏe mạnh tạo thành nụ cười xinh đẹp, nhìn Tô Việt lười biếng nói:

- Há? Không có việc gì, tớ rất ổn.

Tô Việt nhìn Diễm Tâm cười đến mắt không chế, nhìn không được mà đầu đầy hắc tuyến:

- Diễm Tâm có phải cậu uống rượu không?

- Không - Diễm Tâm tiếp tục cười tươi như đóa hoa, nhìn Tô Việt nói - Tớ cảm thấy thần trí rất rõ ràng, không tin cậu cứ hỏi tớ đi, tớ đều có thể đáp được.

Tô Việt trầm mặc một lát sau đó nhìn Diễm Tâm hỏi:

- Ba định luật Newton là gì?

Diễm Tâm đầu đầy hắc tuyến nhìn cậu ta, sau nửa ngày mới há hốc mồm nói:

- Còn có người hỏi vấn đề này sao? Bình thường không phải hỏi cậu tên gì, hôm nay là thứ mấy sao?

- Nhanh trả lời đi.

Tô Việt không đáp chỉ cười, nhìn Diễm Tâm thúc giục.

Diễm Tâm thờ dài một hơi, bất đắc dĩ đáp:

- Định luật đầu tiên nói về nguyên nhân thay đổi trạng thái vận động của vật thể. Định luật thứ hai chỉ ra hiệu quả của lực tác dụng: Lực tác dụng làm tăng

gia tốc. Định luật thứ ba là bản chất xuất hiệ lực: Giữa các vật thể luôn có lực tác động qua lại lẫn nhau.

- Ủ, quả thật không say - Tô Việt cười cười nhìn Diễm Tâm phát tay - Thôi về đi, trên đường chú ý an toàn.

- Ha ha. Đương nhiên là không say.

Diễm Tâm tiếp tục nhìn Tô Việt cười ngây ngô, sau đó tay chân cực kỳ không thăng bằng mà bò lên chỗ ngồi phía trước trên xe Trần Diệc Nhiên.

Trần San San im lặng nhìn Diễm Tâm, gia hỏa này đầu óc đúng là thanh tỉnh thế nhưng thân thể đã không cách nào chịu đựng được nữa. Lúc vừa rời đi đường nếu không phải tựa vào người cô thì cô ấy đã sớm té ngã rồi.

Diễm Tâm ngồi ở vị trí ghế lái phụ, cách cửa sổ xe phát tay với Tô Việt.

Tô Việt đột nhiên bước nhanh đến cửa xe, gõ gõ, nhìn Diễm Tâm hạ cửa xe thì nhìn cô ngượng ngừng nói:

- Diễm Tâm sáu giờ thứ bảy cậu rảnh không? Tối thứ bảy tớ muốn mời cậu xem phim.

- Thứ bảy?

Diễm Tâm nghiêng đầu suy nghĩ hình như là rảnh. Cô quay đầu nhìn thoáng qua Trần Diệc Nhiên lại thấy anh hình như đang xem tin tức trên điện thoại, không chú ý đến bọn họ nói chuyện phía bên này.

Đợi chút, tại sao cô lại phải nhìn phản ứng của Trần Diệc Nhiên.

Diễm Tâm lắc lắc đầu, sau đó nhìn Tô Việt cười nói:

- Hôm đó tớ rảnh...

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 224: Đột nhiên cảm thấy nguy hiểm (4)

Chương 225: Đột nhiên cảm thấy nguy hiểm (4)

- Vậy sáu giờ chiều thứ bảy chúng ta hẹn nhau ở quảng trường Hoàng Quan được chứ?

Tô Việt lấy lên dũng khí, rốt cuộc cũng nói ra hết với Diễm Tâm.

- O... - Diễm Tâm chần chờ một chút, lắc lắc đầu tựa như đang suy nghĩ gì đó, thế nhưng nghĩ một lát lại dứt khoát không nghĩ nữa. Tiếp tục ngây ngô nhìn Tô Việt gật đầu nói - Ủ, thứ bảy gặp, đến lúc đó sẽ liên lạc.

- Được.

Tô Việt cao hứng gật đầu, lại vẫy tay với Diễm Tâm, lúc này ô tô mới phát ra tiếng động chạy đi.

Trần San San cũng uống một chút rượu, lúc này đã bắt đầu choáng vốn muốn chế nhạo Diễm Tâm vài câu thế nhưng lời còn chưa nói ra Trần Diệc Nhiên đã đập phanh, thiếu chút nữa là cô nôn ra luôn rồi.

- Anh... Mở cửa xe chút đi.

Trần San San cố gắng kiềm chế mình không nôn, liếc mắt nhìn Trần Diệc Nhiên.

- Phía trước đột nhiên có người vượt qua.

Trần Diệc Nhiên không chút cảm xúc nói, ánh mắt nhìn qua Diễm Tâm đang ngồi ghế lái phụ, gia hỏa này...

Tuy rằng mắt đang tròn trĩnh thế nhưng ánh mắt đã không còn tiêu cự, cả người mất khống chế. Lúc này anh dừng xe cô cũng không có phản ứng gì, may là anh đưa tay kéo cô một cái mới không để cô đập vào kính chắn gió phía trước.

- San San, anh đưa em về nhà trước.

Trần Diệc Nhiên vừa lái xe vừa bình tĩnh nói với Trần San San.

- Ủ, tùy anh thôi, tranh thủ thời gian về đi, hiện tại em chóng mặt lắm, muốn ngủ, anh mở cửa xe đi, nếu không nôn trên xe anh em không chịu trách nhiệm đâu.

Trần San San nằm lên chỗ ngồi phía sau, lại nhìn thoáng qua khuôn mặt đang mỉm cười của Diễm Tâm, nhìn không được mà lắc đầu:

- Không thể tưởng tượng được tư lượng của gia hỏa này tốt vậy, đến bây giờ mà không có phản ứng gì, mẹ kiếp, về sau em không bao giờ uống rượu với cô ấy đâu.

- Thật sao?

Trần Diệc Nhiên thuận miệng hỏi, thế nhưng trong lòng đã hiểu rõ, chỉ sợ rằng giờ phút này Diễm Tâm đã say đến mức không có phản ứng gì nữa rồi.

Trước tiên vẫn nên đưa Trần San San về sau đó anh mới chậm rãi đưa Diễm Tâm về nhà cô ấy.

Trên đường đi Diễm Tâm chỉ cười ngây ngô nhìn Trần Diệc Nhiên, không nói gì cũng không ngủ được, cứ như thế ngồi yên tại chỗ.

Trần Diệc Nhiên thật là không chịu được ánh mắt của cô nữa, đành hỏi:

- Em nhìn cái gì vậy?

- Nhìn anh.

Diễm Tâm rất thành thật đáp lời, nụ cười trên gương mặt cũng không thu lại.

- Anh có gì hay mà nhìn

Trần Diệc nhiên có chút im lặng, yếu không phải lúc này đang lái xe anh thật muốn đưa tay che ánh mắt Diễm Tâm lại.

- Tùy tiện nhìn đấy, không cho nhìn em không nhìn nữa.

Diễm Tâm nói một câu sau đó quay ra cửa sổ xe, tiếp tục cười ngây ngô.

Kỳ thật đây cũng không phải điều quan trọng, mà trọng điểm là bất kỳ Diễm Tâm nhìn cái gì cũng đều cười ngây ngô như vậy.

Đoạn đường cứ tiếp tục im lặng như vậy đến khi chạy đến dưới nhà Diễm Tâm.

Trần Diệc Nhiên dừng xe quay đầu nhìn Diễm Tâm nói:

- Đã đến.

- Ủ.

Diễm Tâm ngẩng đầu nhìn thoáng qua nhà mình, sau đó nhìn Trần Diệc Nhiên nói cảm ơn rồi mở cửa xe muốn bước ra.

Chỉ là cô thật sự đánh giá cao năng lực của mình. Tuy rằng thần trí cô xem như thanh tỉnh thế nhưng lại không thể nào khống chế thân thể. Cửa xe vừa mở ra cô dịch người một cái cả người đã trực tiếp nhào ra khỏi xe.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 225: Đột nhiên cảm thấy nguy hiểm (5)

Chương 226: Đột nhiên cảm thấy nguy hiểm (5)

- Cẩn thận.

Trần Diệc Nhiên vừa mới tắt khóa xe, quay đầu nhìn sang đã thấy cả người Diễm Tâm ngã ra ngoài. Anh nhú chặt hàng lông mày vội vàng xuống xe đi đến trước mặt Diễm Tâm, đỡ cô đứng dậy.

Diễm Tâm cảm thấy hai chân mình mềm nhũn, giống như giẫm phải bông, thế nào cũng không khống chế được.

Lúc này Trần Diệc Nhiên đang đỡ cô, cánh tay thon dài ôm qua eo, tay kia thì nắm tay cô dùng sức chống đỡ cô.

Hơi thở lạnh lạnh quen thuộc của anh lập tức bao trùm cô.

Diễm Tâm cảm thấy mình có chút mơ hồ, trong lúc hoảng hốt giống như mình và Trần Diệc Nhiên còn như ba tháng trước, khi chưa xảy ra bất kỳ chuyện không thoải mái nào.

- Không uống được thì đừng uống, bộ dạng này của em sẽ làm người khác lo lắng.

Đôi lông mày nhú chặt, Trần Diệc Nhiên nhìn gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn, mê mang không nhìn được mà khẽ thở dài một hơi.

- Anh Nhiên. - Diễm Tâm có chút mê mang nhìn anh, chưa kịp suy nghĩ đã thốt ra - Anh còn quan tâm em phải không?

Trần Diệc Nhiên có chút bất đắc dĩ nhìn cô, ánh mắt tràn đầy ôn nhu.

- Vậy nên, kỳ thật anh rất thích em phải hông?

Diễm Tâm kinh ngạc nhìn anh, kỳ thật biết mình say rượu chỉ là người như cô càng uống say thì đầu óc càng thanh tỉnh, chẳng qua là không khống chế được thân thể mà thôi.

Giờ khắc này cô rất rõ sự cung chiêu, ôn nhu trong ánh mắt anh.

- Diễm Tâm

Trần Diệc Nhiên giọng nói trầm thấp gọi tên cô.

Một giây sau, nắm đấm của Diễm Tâm đã không chút khách khí rơi trên mặt Trần Diệc Nhiên.

- Thích em tại sao lại làm em thương tâm?

Diễm Tâm trừng đôi mắt trong suốt nhìn thẳng anh, tuy khoé miệng vẫn còn mang nụ cười thế nhưng nắm đấm đã như mưa rơi vào trên người hắn.

- Anh, cái tên xấu xa này suốt ngày chỉ biết bảo em học.

- Biết rõ em thích anh như vậy thế nhưng vẫn nói ba tháng không liên lạc với em.

- Anh biết ba tháng này em phải chịu đựng thế nào không?

- Hiện tại cuối cùng kỳ thi đại học cũng kết thúc rồi, đợi sau khi em đỗ vào đại học N, sẽ rời đi. Không bao giờ muốn gặp lại anh nữa.

Diễm Tâm không chút lưu tình đập Trần Diệc Nhiên, vừa cảm giận phóng thích những đau khổ ngày qua.

Cuối cùng, cô đá một cước vào đùi Trần Diệc Nhiên, lại đập mạnh lên chân anh:

- Trần Diệc Nhiên, anh cái tên bại hoại này, em hận anh, hận anh muốn chết luôn.

Trần Diệc Nhiên nắm lấy bàn tay của Diễm Tâm, mặc cho cô đá loạn xạ trên người mình, đôi mắt đen thâm sau chỉ thâm trầm nhìn cô.

Cuối cùng, môi mỏng khẽ mở, nhìn Diễm Tâm trầm thấp nói:

- Thực xin lỗi, Diễm Tâm

- Thực xin lỗi, thực xin lỗi, ai cần nghe anh nói xin lỗi.

Diễm Tâm nhìn Trần Diệc Nhiên hung dữ quát:

- Nói xin lỗi thì có tác dụng gì? Lần trước anh cũng nói xin lỗi em. Nói một trăm câu xin lỗi cũng không bằng một câu anh yêu em.

Trần Diệc Nhiên vẫn nắm cổ tay mảnh khảnh của cô, yên tĩnh đứng tại chỗ đôi mắt tĩnh mịch thâm sâu nhìn cô, sau đó trầm thấp nói:

- Anh yêu em

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 226: Đột nhiên cảm thấy nguy hiểm (6)

Chương 227: Đột nhiên cảm thấy nguy hiểm (6)

Anh yêu em. Ba chữ này giống như là ma chú, làm cho mọi thứ chung quanh đều dừng lại.

Điềm Tâm có chút ngây ngốc nhìn Trần Diệc Nhiên, nửa ngày sau đại não vẫn không kịp thích ứng, một lát sau mới không dám tin hỏi:

- Anh vừa nói cái gì?

- Anh nói anh yêu em, Điềm Tâm.

Vốn Điềm Tâm đang thanh tỉnh thế nhưng thoáng cái đã choáng váng rồi.

Ngôn từ này thuộc mệnh lệnh cao cấp, đầu óc cô chưa từng tiếp xúc qua thế nên hậu quả dẫn đến là Điềm Tâm ngược đời mắt trong suốt chớp chớp, nhìn chăm chăm Trần Diệc Nhiên, khuôn mặt anh tuấn trong chốc lát, sau đó trực tiếp nhắm hai mắt lại.

- Điềm Tâm?

Lòng Trần Diệc Nhiên cả kinh, vội vàng đỡ thân thể mềm nhũn của cô, vốn tưởng rằng cô không thoải mái chỗ nào nên ngắt đi nhìn kỹ một chút mới biết là ngủ say.

Trần Diệc Nhiên lập tức đỡ khóc đỡ cười. Lần đầu tiên trong đời anh tỏ tình với một cô gái, kết quả cô gái kia sau khi nghe anh bày tỏ thì trực tiếp ngủ rồi.

Ngày hè trên tán cây không ngừng nghe tiếng ve kêu.

Gió nhẹ nhàng thổi qua gương mặt.

Cô gái kia đã ngủ say trong lòng anh, gương mặt trắng nõn, hồng nhuận, cánh môi hơi nhạt màu cong lên.

Trần Diệc Nhiên cúi đầu nhìn Điềm Tâm, trên người cô còn có mùi rượu thoang thoảng.

Vừa rồi cô gái nhỏ kia đánh anh một trận giờ này lại yên tĩnh như bé thỏ con vừa sinh ra, hồn nhiên ngây ngốc nằm trong ngực anh.

Trần Diệc Nhiên có chút bất đắc dĩ giật giật khóe miệng, hai tay hơi dùng sức ôm Điềm Tâm vào trong ngực.

Sau đó lấy chìa khóa nhà, đưa cô vào nhà.

Ngày hôm sau lúc Điềm Tâm tỉnh lại, có chút mờ mịt nhìn trần nhà.

Trong trí nhớ cuối cùng của cô là lúc đang ăn cơm với Trần Diệc Nhiên và Trần San San ở nhà hàng, thế nhưng thế nào lại đổi lại nhà mình rồi.

Điềm Tâm ôm đầu có chút đau nhức, miễn cưỡng chống đỡ bản thân ngồi dậy.

Quả nhiên hôm qua uống rượu say, lúc này đầu cô đau như muốn vỡ ra rồi.

Thế nhưng chuyện sau đó cô còn không nhớ rõ nữa. Duy nhất điều cô nhớ rõ là hình như cô mơ thấy một giấc mộng rất đẹp.

Trong mộng Trần Diệc Nhiên vẽ mặt đầy ôn nhu, ánh mắt cưng chiều nhìn cô nói anh yêu em.

Trong nháy mắt đó, toàn bộ thế giới của cô như nở rộ, bầu trời sáng lên từng bông pháo hoa sáng chói, vô số những ánh sao lấp lánh.

Thế nhưng được rồi, chẳng qua là giấc mộng thôi.

Trong hiện thực, làm sao Trần Diệc Nhiên có thể nói anh yêu em với cô được chứ, anh chỉ biết nói học tập tốt mà thôi.

Điêm Tâm lắc lắc đầu, chóng mặt đứng dậy, lao đảo đi về phòng bếp, định tìm một chút nước để uống.

Mới đi được vài bước thì điện thoại cô đã rung lên.

Điêm Tâm sững sốt hồi lâu, lúc này mới nhìn về chiếc điện thoại ba tháng không gặp, cầm lên nhìn mới biết là tin nhắn đến từ Tô Việt:

- Điêm Tâm, nhớ sáu giờ tối thứ bảy, quảng trường Hoàng Quan nhé.

Điêm Tâm cong đầu suy nghĩ hồi lâu lúc này mới nhớ hình như cô đã đồng ý đi xem phim với Tô Việt.

Chân chừ một chút cô trả lời “Ừ” một tiếng rồi đi rót nước.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 227: Đột nhiên cảm thấy nguy hiểm (7)m thấy nguy hiểm (6)

Chương 228: Đột nhiên cảm thấy nguy hiểm (7)

Thời gian đảo mắt đã đến chiều thứ bảy. Lúc Điêm Tâm thay quần áo chuẩn bị ra cửa thì mẹ Điêm Tâm đột nhiên gọi cô:

- Điêm Tâm, con đi đâu thế.

- Con có hẹn xem phim với bạn học.

Điêm Tâm vừa cất giấy lau vào túi mình vừa thuận miệng đáp.

- Tối hôm nay muốn tham gia hôn lễ của con cô hai con, đừng để mẹ phải chạy loạn nhiều nơi, đổi lịch hẹn với bạn con đi.

Mẹ Điêm Tâm ở trong phòng khách bước đến trước mặt Điêm Tâm, nhìn cô nói.

- Ô?

Điêm Tâm mờ mịt ngẩng đầu, nhìn mẹ:

- Trước cũng không nghe mẹ nói qua, sao hôm nay lại thế.

- Ừ... Dù sao cũng là thân thích của chúng ta, mới phát thiệp mời đấy, mẹ quên mất, trưa hôm nay cô hai gọi điện dặn dò chúng ta nhất định phải mang con theo, lâu rồi cô ấy chưa gặp con vậy nên tối nay nhất định phải đi.

Mẹ Điêm Tâm liếc mắt nhìn cô một cái sau đó vào buồng vệ sinh giặt quần áo.

Điêm Tâm lẳng lẳng nhìn bà, gì mà cô hai... Tám trăm năm rồi cô chưa gặp, mấy cái lễ cưới đại bác bác cũng không tận này trước giờ cô đều không tham gia.

Thế nhưng nhìn mẹ có biểu cảm không muốn thương lượng. Điêm Tâm đành phải hậm hực rút điện thoại gọi cho Tô Việt nói buổi tối mình phải tham gia hôn lễ hay là hẹn lần khác đi xem phim.

Đầu dây bên kia, Tô Việt trầm mặc hồi lâu sau đó cười nói:

- Không có gì, cậu đi đi, chúng ta hẹn lần sau là được rồi.

Điêm Tâm lại xin lỗi lần nữa sau đó có chút buồn bực cúp điện thoại.

Hôn lễ tổ chức ở khách sạn, Điêm Tâm nhàm chán ngồi trên bàn tiệc lấy điện thoại ra nghịch, đột nhiên nghe được bên tai truyền đến một tiếng cười còi mớ. Cô có chút tò mò quay đầu sang nhìn vậy mà nhìn thấy Trần Diệc Nhiên cùng bố mẹ anh bước vào đại sảnh, đang cùng trò chuyện với gia đình chú rể.

Trần Diệc Nhiên chỉ mang một chiếc áo T-shirt trắng, và một chiếc quần thể thao màu đen, chân mang một đôi giày thể thao Nike. Tóc của anh còn có

chút ẩm ướt, gương mặt trắng nõn như ngọc, đôi môi khê cong lên lộ ra nụ cười đẹp mắt.

Nhìn như vậy một Trần Diệc Nhiên không âu phục, không cả vạt nhìn như một cậu học sinh vừa mới đá cầu xong, rất trẻ trung.

Chỉ là trên mặt anh... Hình như bị thương.

Trần Diệc Nhiên hình như cảm nhận được ánh mắt của Diễm Tâm đôi mắt thâm sâu quét về phía cô. Trong lòng Diễm Tâm nảy lên một cái, tranh thủ quay đầu tiếp tục giả vờ nhìn điện thoại.

Tại sao Trần Diệc Nhiên cũng đến hôn lễ này?

Trong lòng Diễm Tâm cẩn thận giải thích mối quan hệ này, hình như bà cô hai là em gái của ông ngoại, mà ông ngoại lại có quan hệ rất tốt với ông ngoại của Trần Diệc Nhiên, có lẽ gia đình Trần Diệc Nhiên cũng có quen biết.

Suy nghĩ như vậy, Diễm Tâm nhìn xung quanh quả nhiên trên bàn chủ, thấy ông ngoại của Trần Diệc Nhiên.

Diễm Tâm có chút đau đầu ôm trán, bởi vì cô không nghĩ vết thương trên mặt Trần Diệc Nhiên hình như là hôm qua cô đánh anh ấy...

Hình như hôm qua cô dùng sức lực không hề nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 228: Đột nhiên cảm thấy nguy hiểm (8)

Chương 229: Đột nhiên cảm thấy nguy hiểm (8)

Diễm Tâm có chút chột dạ lên ngăn đầu nhìn bọn họ, bố mẹ của Trần Diệc Nhiên dưới sự dẫn dắt của người khác đã đi về chỗ ngồi của mình.

Trần Diệc Nhiên vẫn đứng yên tại chỗ nói chuyện phiếm với chú rể.

Thoạt nhìn quan hệ của hai người họ thật sự không tệ. Nói không chừng trong vô số những tiệc cưới bán đại bác không tận này cô cũng đã từng gặp qua Trần Diệc Nhiên chỉ là không biết nhau mà thôi.

Diễm Tâm suy nghĩ như vậy không nhận được mà dịch sang người mẹ mình, trong lòng thầm cầu nguyện đừng để cho Trần Diệc Nhiên nhìn thấy mình, ngàn vạn lần đừng để anh nhìn thấy mình.

Chỉ tiếc trời cao không chiều lòng người. Mẹ Diễm Tâm trùng mắt với Diễm Tâm đang chuẩn bị hỏi tại sao cô cứ lẩn vào người mình nhưng vừa ngăn đầu đã nhìn thấy Trần Diệc Nhiên đang nói chuyện với chú rể.

- Diệc Nhiên?

Mẹ Diễm Tâm lập tức tươi cười đứng dậy túm lấy cổ áo Diễm Tâm bước về phía Trần Diệc Nhiên.

Anh quay đầu chào chú rể sau đó bước về phía bọn họ.

Mẹ Diễm Tâm kéo cô đứng trước mặt Trần Diệc Nhiên sau đó hí hóp cười với anh:

- Diệc Nhiên, hôm nay cũng đến sao, bố mẹ cháu đâu?

- Di nhỏ. - Trần Diệc Nhiên mỉm cười chào hỏi với bà ấy, sau đó chỉ về phía chỗ mà bố mẹ mình đang ngồi, thấp giọng nói - Bọn họ đã vào chỗ ngồi, mọi người ngồi ở đầu.

- Ở bên kia, cách bố mẹ cháu mấy bàn thôi.

Mẹ Diễm Tâm chỉ vào chỗ ngồi của mình, quả nhiên cách bố mẹ Trần Diệc Nhiên hai bàn lớn.

- Đúng rồi, Diệc Nhiên, còn chưa kịp cảm ơn cháu ba năm cấp ba đã phụ đạo thêm cho Diễm Tâm. Kỳ thi đại học vừa kết thúc có không ít bài đã từng được cháu phụ đạo qua cho em đấy.

Mẹ Diễm Tâm cười hì hì nhìn Trần Diệc Nhiên cười nói.

- Mẹ. Còn từng nói như thế khi nào?

Diễm Tâm không cam tâm tình nguyện ngẩng đầu chất vấn mẹ mình.

Mẹ Diễm Tâm dùng sức nhéo tay Diễm Tâm một cái, thừa lúc Trần Diệc Nhiên không chú ý, hung hãn trừng mắt nhìn cô, sau đó tiếp tục cười nói.

- Cái con nhóc này, hôm qua còn la hét đòi mời cháu ăn cơm muốn cảm ơn cháu ba năm qua luôn giúp đỡ đấy.

- Mẹ, con căn bản chưa từng nói lời này.

Diễm Tâm hoàn toàn mất hứng, cô vốn đã tách ra khỏi Trần Diệc Nhiên rồi. Lần trước nói sau này gặp lại xem như chưa quen biết, lần trước lúc ăn cơm với Trần San San, anh cũng đã giả vờ không quen cô. Chỉ hỏi Trần San San muốn ăn gì. Rồi cả mấy hôm trước cô còn đánh Trần Diệc Nhiên, mẹ của cô lại nhanh chóng phá vỡ danh dự của cô như vậy, về sau cô làm sao ngẩng đầu trước mặt Trần Diệc Nhiên đấy.

- Ha ha, xấu hổ, đứa nhỏ này xấu hổ sao?

Mẹ Diễm Tâm lúng túng cười nhìn Trần Diệc Nhiên. Bàn tay đang nắm tay cô càng tăng thêm lực.

- Người nào xấu hổ. Không phải là để con học thêm khóa bổ sung đạo, làm gì phải mang ơn như vậy, yêu cầu anh ta bổ sung anh ta không bổ sung, cũng không cần cầu xin anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 229: Đột nhiên cảm thấy nguy hiểm (9)

Chương 230: Đột nhiên cảm thấy nguy hiểm (9)

- Người nào xấu hổ. Không phải là để con học thêm khóa bổ sung đạo, làm gì phải mang ơn như vậy, yêu cầu anh ta bổ sung anh ta không bổ sung, cũng không cần cầu xin anh ta. Hơn nữa con quen anh ấy sao? Tại sao phải mời anh ấy ăn cơm? Còn còn chưa đi làm kiếm tiền, cũng không cần mới anh ta.

Diễm Tâm quay đầu hung hăng trừng mắt với Trần Diệc Nhiên sau đó hất tay mẹ mình quay trở về vị trí.

Mẹ Diễm Tâm lập tức như ngáp phải ruồi.

- Ha ha, đứa nhỏ này... Có lẽ hai ngày nay... Có chút... Hừm, tâm tình không tốt. Cháu đừng để trong lòng.

Mẹ Diễm Tâm nhìn Trần Diệc Nhiên cười xấu hổ, thật sự không biết nói thế nào cho tốt nữa.

Như ngày thường Diễm Tâm rất nghe lời đầy thế nhưng hôm nay nhìn Trần Diệc nhiên như kẻ thù, trước kia không phải luôn la hét Trần Diệc Nhiên phụ đạo rất có hiệu quả sao? Mẹ Diễm Tâm suy nghĩ cũng không thể hiểu nổi.

- Không có gì ạ.

Trần Diệc Nhiên cười cười, đôi mắt như có suy nghĩ nhìn về phía Diễm Tâm. Xem ra sau khi uống say, gia hỏa này chẳng nhớ được gì.

- À, phải rồi Diệc Nhiên, trên mặt cháu sao thế?

Mẹ Diễm Tâm nhìn vết bầm tím trên mặt anh không nhận được mà hỏi.

- Không có gì, lần trước chơi bóng rổ không cẩn thận đụng vào vai đối thủ.

Trần Diệc Nhiên đưa tay sờ vết thương trên mặt, thản nhiên cười nói với mẹ Diễm Tâm.

- Ô. Về sau lúc vận động cháu để ý một chút, các cháu còn trẻ tuổi thật thích, hai ngày trước khi Diễm Tâm về nhà, trên tay cũng có nhiều vết thương, hỏi con bé thì con bé lại không nhớ được vết thương đến từ đâu, con bé này, gần đây cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Mẹ Diễm Tâm có chút bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó nhìn Trần Diệc Nhiên cười nói:

- Không quấy rầy cháu nữa, hôn lễ sẽ nhanh chóng bắt đầu. Cháu tranh thủ thời gian ngồi vào vị trí đi.

- Vâng.

Trần Diệc Nhiên cười cười gật nhẹ đầu với mẹ Diễm Tâm sau đó xoay người đi đến chỗ ngồi của mình.

Sau khi mẹ Diễm Tâm trở về bên người cô thì lại quở trách cô vài câu. Diễm Tâm không tập trung chỉ vâng vâng vài tiếng. Cúi đầu nghịch điện thoại, cô cảm thấy Trần Diệc Nhiên hình như đang nhìn mình.

Không thể nói tại sao lúc này cô lại thấy vô cùng khó chịu.

Vậy nên cô giả vờ vui vẻ nói chuyện với một di nhân bên cạnh mẹ, kiên trì không nhìn Trần Diệc Nhiên.

Đợi đến lúc hôn lễ sắp kết thúc, Diễm Tâm cúi đầu nhìn đồng hồ, mới hơn tám giờ. Lúc này một chút cô cũng không muốn về nhà tiếp tục nghe mẹ lai nhai.

Cô đang nghĩ như vậy thì đột nhiên Thẩm Tâm gọi điện đến:

- Diễm Tâm, nhanh đến KTV Hoàng Quan đi, bạn học lớp mình đều ở đây, tối nay muốn hát đến mười hai giờ, không say không về. Chị biết rõ cậu đang tham gia hôn lễ có lẽ cũng tan cuộc rồi, nhanh đến đây, đang chờ cậu đấy.

Trong điện thoại truyền đến giọng nói có chút ngà ngà say của Thẩm Tâm, Diễm Tâm đang phiền muộn cũng nhanh chóng vui vẻ, vừa vặn không muốn về nhà lại có thể vui chơi, cô vội vàng tìm cơ hội nhanh chóng chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 230: Đột nhiên cảm thấy nguy hiểm (10)

Chương 231: Đột nhiên cảm thấy nguy hiểm (10)

Đợi đến lúc Diễm Tâm vội vàng chạy đến phòng bao KTV ở quảng trường Hoàng Quan, đẩy cửa ra liền nhìn thấy những gương mặt quen thuộc.

Những người này là bạn cùng lớp ba năm cấp ba, sau khi kỳ thi đại học kết thúc ai cũng đều có tương lai riêng, từ nay về sau chân trời góc bể hơn nữa còn khó gặp lại.

Diễm Tâm nhìn bạn học đều cao hừng bừng bực, thế nhưng trong lòng không hiểu sao lại có chút thương cảm.

Thẩm Tâm đi đến cửa phòng bao kéo tay Diễm Tâm vào, sau đó tìm khoảng trống trên ghế sofa cho cô ngồi xuống, trên bàn trà đã có vài chai bia mở ra, dưới đất cũng có rất nhiều vỏ chai.

Sau khi bạn cùng lớp thấy Diễm Tâm đến thì không nhận được mà nhao nhao đòi phạt cô ba ly rượu, bầu không khí thoáng trở nên náo nhiệt.

Tô Việt ngồi cách Diễm Tâm không xa, nhìn cô có vẻ khó xử nên đứng dậy đi đến bên người Diễm Tâm, bưng ly rượu trước mặt cô lên cười cười nói với mấy người kia:

- Ba chén này để tớ uống thay cậu ấy.

Nói xong thì ngửa đầu một hơi cạn sạch. Trong phòng đã ồn ào càng thêm náo nhiệt hơn:

- Tô Việt, cậu và Diễm Tâm có quan hệ gì thế. Sao lại giúp cậu ấy uống rượu.
- Ha ha, thằng nhóc này thâm mếm Diễm Tâm, trên lớp ai mà chẳng thấy.
- Tô Việt cậu đã có được tiếng rồi nhé, trong lớp không ít người thâm mếm Diễm Tâm đâu, cho người khác chút cơ hội đi.
- Ha ha ha ha.

Chung quanh là âm thanh ồn ào Diễm Tâm nhìn không được mà thấy xấu hổ.

Thẩm Tâm trừng mắt với mấy nam sinh kia, mồm microphone lớn tiếng nói:

- Mọi người hát đi nào, đừng khi dễ cục cưng bé nhỏ nhà tôi, phạt ba ly rượu vậy mà không biết xấu hổ nói ra, một chút phong độ cũng không có.
- Ài, bài tiếp theo là của tớ, chị Thẩm Tâm à, đừng chiếm microphone.

Một nam sinh khác tranh thủ giành lấy mic, trong lớp Thẩm Tâm khá có uy tín, cô nói một lời những nam sinh đang trêu đùa Diễm Tâm cũng yên lặng hơn.

Diễm Tâm tranh thủ thời gian sà vào đám nữ sinh tìm một vị trí an toàn.

Tô Việt cũng trở về vị trí của mình, về mặt diễm nhiên như không có việc gì tiếp tục cười rộ với mấy nam sinh khác.

Thẩm Tâm quay đầu nhìn thoáng qua Diễm Tâm, chen đến ngồi xuống cạnh cô, kéo cánh tay Diễm Tâm, ghé sát bên tai cô nói lớn:

- Cậu và Trần Diệc Nhiên thế nào rồi.
- Không tốt lắm.

Diễm Tâm vô lực trả lời cô ấy, chuyện giữa cô và Trần Diệc Nhiên Thẩm Tâm là người hiểu rõ nhất, cô ấy cũng không giúp được gì.

Chuyện tình cảm chỉ có thể dựa vào mình thôi.

- Vậy cậu.

Thẩm Tâm còn muốn nói gì thế nhưng đột nhiên tất cả mọi người trong phòng im lặng lại, ánh mắt đều rơi vào trên người Tô Việt.

Chỉ thấy cậu ấy giống như làm ảo thuật, từ phía sau lấy ra một bó hồng to, chậm rãi đến trước mặt Diễm Tâm, một tay ôm bó hoa một tay cầm Mic mỉm cười nói với Diễm Tâm:

- Bạn học Hiểu Diễm Tâm, tớ thích cậu lâu rồi, cậu đồng ý làm bạn gái tớ chứ?

Diễm Tâm bị một màn trước mắt dọa sợ đến ngây người. Trong phòng cũng yên tĩnh bỗng chốc vang lên từng đợt huyết sao và ồn ào.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 231: Nỗi lòng em không biết

Chương 232: Nỗi lòng em không biết

Diễm Tâm nhìn Tô Việt đứng trước mặt mình, trên gương mặt anh tuấn mang theo dáng cười ôn như, đôi mắt thanh tịnh không che giấu sự yêu thích đối với mình.

Thầm tính toán hình như cậu ấy thích cô cũng đã được ba năm, giống như cô thích Trần Diệc Nhiên đã trọn vẹn ba năm.

Diễm Tâm nhìn sự cố chấp của cậu ấy rất giống với mình.

- Ở chung một chỗ, chung một chỗ.
- Đồng ý đi. Đồng ý đi.

Xung quanh vẫn rất ồn ào, Diễm Tâm nhìn thoáng qua Thắm Tâm ngồi bên cạnh. Cô thật sự rất khấn trương, lại quay đầu nhìn thoáng qua Tô Việt, ánh đèn rực rỡ trong phòng bao chiếu xuống người cậu ấy càng phụ trợ thêm nét hiên ngang.

Trong lòng cô đột nhiên xuất hiện một cảm xúc phức tạp, cảm động, không hiểu rõ thế nhưng trong đống hỗn độn này lại không có vui mừng.

Diễm Tâm lặng yên nhìn Tô Việt, mãi đến khi tiếng ồn ào xung quanh yên tĩnh lại cô mới nghiêm túc nói với cậu ấy:

- Tô Việt, cảm ơn cậu đã thích tớ, thế nhưng thật xin lỗi, tớ đã có người thương... Cậu ưu tú như vậy xứng đáng với người tốt hơn.

Nụ cười trên gương mặt Tô Việt chợt tắt, ánh mắt cậu phức tạp nhìn Diễm Tâm, sau đó thấp giọng hỏi:

- Cậu còn thích người kia sao?

Diễm Tâm chần chừ sau đó gật nhẹ đầu.

Tô Việt trầm mặc hồi lâu sau đó nhìn cô cười cười, lại nhét bó hoa hồng vào tay Diễm Tâm, nói:

- Được rồi, tớ cũng vậy, tớ vẫn sẽ thích cậu.

- Tô Việt.

Trong khoảng thời gian ngắn Diễm Tâm không biết nên nói gì cho phải. Có đôi khi tình yêu như một phòng tròn không ngừng truy đuổi. Anh đuổi theo người anh thích, người thích anh lại đuổi theo anh.

Những thứ tốt đẹp lại ưu thương như tuổi tác cũng theo vậy mà vội vã chạy về phía trước đi rồi cũng không quay lại nữa.

Vốn là thời điểm tốt nghiệp, là thời khắc biệt ly, mặc dù đã thất bại thế nhưng cũng là dấu chấm hoàn mỹ cho tình cảm ba năm cấp ban.

Chung quanh ồn ào nhìn Diễm Tâm từ chối Tô Việt, ai cũng có chút tiếc hận lại lần nữa vùi vào vòng giành mic.

Hát hò một hồi cũng đến lúc ta cuộc, Tô Việt xuyên qua cả đám người đi đến trước mặt Diễm Tâm, cười nói:

- Đi thôi, tớ đưa cậu về nhà.

- Ờ?

Diễm Tâm ngẩng đầu nhìn Tô Việt điềm nhiên như không, do dự một chút nhỏ giọng nói:

- Chuyện này... Không cần đâu, nhà tớ ở gần đây.

- Hôm nay cậu đã từ chối tớ một lần rồi, còn muốn từ chối lần hai sao?

Tô Việt cười cười, đưa tay ôm lấy bó hồng trong tay Diễm Tâm, nói thêm:

- Khá nặng đấy, để tớ cầm giúp cậu, ít nhất cũng cho tớ cơ hội đưa cậu về chứ.

- Ừm.

Diễm Tâm nhìn đáng vẻ tươi cười của Tô Việt không đành lòng tiếp tục cự tuyệt cậu ấy.

Nhà Diễm Tâm cách chỗ này không xa, đi bộ chưa đến mười lăm phút.

Tô Việt ôm bó hồng đi cạnh Diễm Tâm, trên đường tùy tiện trò chuyện một số chuyện cấp ba, thời gian dần trôi Diễm Tâm cũng không thấy lúng túng nữa.

Đã nhanh đi đến nhà Diễm Tâm, cô ngẩng đầu nhìn thoáng về phía trước, dưới ánh đèn lò mờ, chỗ ngã rẽ vào chung cư đang có một người đứng đó. Bóng lưng kia cao gầy, khi nghe thấy tiếng bước chân thì quay người lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 232: Nỗi lòng em không biết (2)

Chương 233: Nỗi lòng em không biết (2)

Ánh đèn mờ nhạt bao quanh dáng người anh. Đôi mắt thâm sâu trên gương mặt trắng nõn như ngọc một giây kia nhìn Diễm Tâm thì hơi tối ại, khóe miệng khẽ nhếch lên sai chân về phía Diễm Tâm.

Diễm Tâm cảm thấy lòng mình ù ù không thôi, trong nội tâm có cảm giác không nói thành lời, giống như sợ Trần Diệc Nhiên hiểu nhầm, nhưng cũng hy vọng anh hiểu nhầm.

Trần Diệc Nhiên bước đến trước mặt Diễm Tâm và Tô Việt, rồi đứng lại, bóng người trợ thẳng trong bóng đêm có chút đơn bạc.

Đôi mắt kia tinh mạch nhìn thoáng qua Tô Việt, ánh mắt lưu lại trên mặt Diễm Tâm, môi mỏng khẽ mở, thấp giọng hỏi:

- Về rồi?

- Ừ - Diễm Tâm trừng lớn hai mắt, nhìn biểu cảm của Trần Diệc Nhiên nhỏ giọng sau đó chần chờ một chút, mở miệng nói:

- Sao anh lại ở đây?

- Đợi em.

Trần Diệc Nhiên nhàn nhạt nói hai chữ, sau đó liền im lặng.

Diễm Tâm đứng ở bên người Tô Việt, Tô Việt đứng bên người Trần Diệc Nhiên, Trần Diệc Nhiên đứng ở bên người Diễm Tâm, ba người bọn họ tạo thành một hình tam giác, cứ như vậy mà trầm mặc đứng đấy.

Sau nửa ngày, rốt cuộc Tô Việt mới lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc:

- Diễm Tâm, trễ vậy rồi anh cậu còn đứng dưới lâu chờ, cậu nhanh về đi.

Diễm Tâm ngẩng đầu nhìn Tô Việt, sau đó liếc mắt nhìn Trần Diệc Nhiên trầm thấp giọng Ừ một tiếng, sau đó đi đến đứng cạnh Trần Diệc Nhiên.

Hàng lông mi dài của Trần Diệc Nhiên chớp chớp, nhìn bó hồng trên tay Tô Việt.

- Tặng cậu, cảm về đi.

Tô Việt cảm nhận được ánh mắt của Trần Diệc Nhiên nên ôn nhuận cười cười với anh, đưa lại bó hồng cho Diễm Tâm.

- Cảm ơn.

Diễm Tâm thấp giọng nói cảm ơn, sau đó đón lấy bó hồng trong tay Tô Việt.

- Em ấy đã nói với cậu em ấy có người yêu chưa?

Trần Diệc Nhiên lạnh lùng nhìn Diễm Tâm ôm lấy bó hồng trong tay Tô Việt, nói.

- Hơ?

Tô Việt nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Trần Diệc Nhiên. Diễm Tâm cũng ngạc nhiên nhìn anh.

- Không - Tô Việt khôi phục lại tinh thần, sau đó khẽ cười với Trần Diệc Nhiên, giọng nói ôn nhu - Chỉ là cậu ấy nói có người thương rồi.

- Vậy cậu biết cô ấy có ý gì rồi đấy.

Trần Diệc Nhiên nhìn thẳng Tô Việt, giọng nói không có chút nhiệt độ nào.

- Tôi biết. - Tô Việt lại cười - Thế nhưng tôi không ngại tiếp tục thích cậu ấy, có lẽ tôi sẽ đợi đến ngày cô ấy không còn thích người kia nữa, vậy tôi sẽ có cơ hội.

- Không có ngày đó đâu.

Trần Diệc Nhiên đưa tay khoác vai Diễm Tâm, kéo cô đến gần mình, trầm thấp nói.

- Anh...

Tô Việt có chút kinh ngạc nhìn đôi mắt Trần Diệc Nhiên lóe lên chút hào quang, trong đó là sự chiếm hữu lẫn cưng chiều Diễm Tâm, nhìn thoáng qua là

thấy hết, Tô Việt chán chừ một chút, nhin không được mà hỏi:

- Anh không phải là anh trai của Diễm Tâm sao?

- Ủ.

Trần Diệc Nhiên gật nhẹ đầu môi mỏng hé ra một nụ cười tà mị, giọng nói trầm thấp:

- Nhưng không có quan hệ huyết thống.

- Anh..

Rốt cuộc Tô Việt cũng hiểu ra. Cậu quay đầu nhìn thoáng qua Diễm Tâm đang rất kinh ngạc, lại nhìn Trần Diệc Nhiên hơi nhú mày cười cười, nhỏ giọng nói với Diễm Tâm một câu “ngủ ngon” liền quay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 233: Nỗi lòng em không biết (3)

Chương 234: Nỗi lòng em không biết (3)

Diễm Tâm chân tay luống cuống đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng TÔ Việt xa dần rốt cuộc cũng quay đầu rầu rĩ nói với Trần Diệc Nhiên:

- Anh có ý gì?

Trần Diệc Nhiên ánh mắt thâm trầm nhìn cô, sau nửa ngày cũng không nói gì.

Trong màn đêm mờ mờ, Diễm Tâm ngược đôi mắt trong suốt nhìn anh, hai người giằng cô.

Thật lâu Trần Diệc Nhiên hơi ghé người lại sát Diễm Tâm, nhẹ nhàng hít hà, thấp giọng hỏi:

- Có mùi rượu, em lại uống rượu.

- Không - Diễm Tâm lắc đầu nhìn thoáng qua Trần Diệc Nhiên, thuận miệng nói - Là bạn học khác uống người em cũng bị lây mùi.

- Anh... - Diễm Tâm ánh mắt nghi ngờ nhìn anh - Anh ở nơi này chờ em là có chuyện gì sao?

- Ủ - Trần Diệc nhiên gật đầu sau đó nhìn thoáng qua đồng hồ trên tay mình - Nhưng hôm nay quá muộn rồi, lần sau bàn đi. Em nhanh về muộn chút nữa bố mẹ sẽ lo lắng.

- Không - Diễm Tâm chờ Trần Diệc nhiên, bàn tay trắng nõn mảnh khảnh chỉ vào mũi anh nói - Hôm nay anh phải nói rõ ràng với em, gì mà em có bạn trai, từ khi nào sao em không biết?

Trần Diệc Nhiên cong môi thân nhiên cười, duỗi tay ra nắm chặt tay cô, sau đó dỗi tay cô khỏi mũi mình âm trầm nói:

- Rất lâu trước kia, có lẽ em quên rồi.

Diễm Tâm không tưởng tượng nổi nhìn anh.

Con mẹ nó. Anh trai à, anh đang đùa sao? Chuyện này sao có thể quên được.

- Được rồi. Không còn sớm nữa nhanh vào nhà đi.

Trần Diệc Nhiên đẩy nhẹ bả vai Diễm Tâm một chút.

- Trần Diệc Nhiên.

Diễm Tâm đứng nguyên tại chỗ, ngẩng đầu lên nhìn anh, gương mặt trắng nõn, vẻ mặt đầy nghiêm túc:

- Chúng ta đã nói về sau gặp lại nhau sẽ xem như không quen biết. Lần trước anh giả vờ không biết em, lần này hà tất phải giả mạo làm bạn trai em? Anh đã không thích em vậy thì cũng đừng cần người khác thích em. Em thích anh, đúng, nhưng em đã rất cố gắng đã buông bỏ anh rồi, mời anh ngày lúc này đừng xuất hiện trước mặt em nữa, làm rối loạn nỗi lòng em.

Trần Diệ Nhiên cúi đầu, ánh đèn đường chiếu xuống phản trên gương mặt anh lúc sáng lúc tối.

Biểu cảm của anh cũng có chút bất định.

- Anh không thích em?

Giọng điệu Trần Diệ Nhiên giống như cười lại như không cười. Đôi mắt kia nhìn biểu cảm quật cường của Diễm Tâm, trầm mặc hồi lâu rồi cuộc không nói một lời mà xoay người đi.

Diễm Tâm nhìn bóng lưng rời đi của Trần Diệ Nhiên, trong lòng có một cảm giác không thể nói thành lời.

Giọng nói kia lại giống như cô đang phụ anh... Còn cả ánh mắt kia, làm như vậy giống như là bắt quả tang cô bên ngoài...

Hai người bọn họ có quan hệ gì sao? Chẳng có quan hệ gì cả.

Lúc trước còn là anh em nhưng hiện tại ngay cả anh em cũng không phải.

Diễm Tâm cứ như vậy đứng nguyên tại chỗ, nhìn bóng lưng anh dần biến mất trong đêm, hồi lâu đưa tay sờ lên mặt mình, một mảng lạnh buốt.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 234: Nỗi lòng em không biết (4)

Chương 235: Nỗi lòng em không biết (4)

Hôm nay thật không phải một ngày tốt lành.

Vốn Tô Việt tỏ tình với mình đã thất bại, hiện tại Trần Diệ Nhiên lại nói với cô những lời không hiểu được. Trước mắt Diễm Tâm trên con đường kia đã không còn bóng dáng ai đó nữa, chỉ cảm thấy nội tâm trống rỗng.

Nghĩ đến đây nước mắt Diễm Tâm không khống chế được mà rơi xuống. Nước mắt nóng hổi rơi xuống lại bị gió đêm thổi qua trong bóng chốc trở nên lạnh buốt.

Cứ như vậy... Tình cảm ba năm cấp ba của cô. Kiên trì lâu như vậy cô cũng mệt mỏi rồi.

Diễm Tâm đứng nguyên tại chỗ hồi lâu đợi lúc gió thổi khô giọt nước mắt trên mặt, lúc này mới đưa tay quạt ngang mắt, sau đó xoay người bước vào trong.

Về đến nhà, mở cửa không có một bóng người trong phòng khách, chỉ có đèn trên đỉnh đầu sáng lên.

Nơi tủ giày có để một tờ giấy.

Diễm Tâm nhìn, ba mẹ cô sau khi ăn cưới xong thì về nhà soạn hành lý lên đường đi công tác trong đêm rồi.

Trong gian phòng trống rỗng chỉ có một mình cô.

Diễm Tâm tiện tay ném lại tờ giấy trên tủ giày, như vậy cũng tốt tránh cho mẹ cô thấy đôi mắt đỏ ửng của cô sẽ lại tiến hành ép hỏi một phen.

Đêm hôm đó Diễm Tâm lăn qua lăn lại trên giường, qua hồi lâu cũng không ngủ được, đến rạng sáng cô mới mơ màng thiếp đi.

Chỉ là khi cô còn chưa ngủ được bao lâu thì chợt từ cửa vang lên một hồi chuông.

Đầu óc choáng váng, Diễm Tâm xuống giường đi mở cửa, cửa vừa mở ra đã nhìn thấy Trần Diệ Nhiên.

Cô tỉnh táo lại, trừng đôi mắt trong suốt với Trần Diệc Nhiên, không nói lời nào cứ như vậy đứng đó.

Trần Diệc Nhiên cũng đứng cả buổi, đôi mắt tỉnh mịch nhìn Diễm Tâm đang mang váy ngủ, sau nửa ngày mới mở miệng nói:

- Cùng anh ra ngoài, anh ở trong xe dưới lầu chờ em.

Nói xong anh liền quay người rời đi. Diễm Tâm còn chưa kịp há miệng từ chối thì anh đã biến mất tại cửa hành lang.

Cô đứng yên tại chỗ giăng co cả buổi, rốt cuộc vẫn phải trở lại phòng thay áo T-shirt sau đó đánh răng rửa mặt, chậm chạp bước xuống lầu.

Trần Diệc Nhiên dừng xe một chỗ khá gần dưới lầu.

Diễm Tâm bước đến, kéo cửa sổ xe ở ghế lái phụ, lên xe, phát hiện Trần Diệc Nhiên gục đầu lên tay lái, cả buổi cũng không có động tĩnh nên không nhận được mà mở miệng nói:

- Anh làm sao vậy?

- Không việc gì.

Trần Diệc Nhiên ngẩng đầu đôi mắt tỉnh mịch nhìn cô, sau đó dùng giọng mũi nói:

- Hơi bị cảm thôi.

Diễm Tâm lúc này mới phát hiện sắc mặt anh không được tốt lắm, làn da có chút tái nhợt, giọng nói cũng đục, không giống với thường ngày.

Cô chần chờ một lúc đưa tay ra sờ trán anh:

- Có phải anh sốt không?

- Không - Trần Diệc Nhiên kéo tay cô xuống, miễn cưỡng cười cười - Nào yếu ớt như vậy, động chút là sốt.

Diễm Tâm nhếch môi, tránh tay anh ra, quay mặt sang một bên không để ý đến anh nữa.

Ánh mắt Trần Diệc Nhiên đầy bất đắc dĩ, đưa tay vuốt vuốt trán, cũng không nói gì trực tiếp khởi động xe đạp chân ga rồi đi.

- Đi đâu thế?

Diễm Tâm ghen của buổi rốt cuộc không nhận được phải lên tiếng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 235: Nỗi lòng em không biết (5)

Chương 236: Nỗi lòng em không biết (5)

Thế nhưng Trần Diệc Nhiên giống như không nghe cô nói, tiếp tục lái xe không trả lời. Diễm Tâm cũng lờ đi.

Xe lao đảo chạy trên đường. Diễm Tâm cảm thấy có chút mệt mỏi, ánh mắt không chóng được nữa mà thiếp đi.

Đến khi xe dừng lại cô mới mở to mắt nhìn ra bên ngoài cửa xe, vậy mà đã đến căn hộ của Trần Diệc Nhiên.

- Đến nhà anh sao?

Diễm Tâm cử động thân thể, mơ mơ màng màng hỏi thăm.

- Ừ.

Trần Diệc Nhiên đáp một tiếng sau đó tìm chỗ đỗ xe, xuống xe rồi bước sang chỗ lái phụ mở cửa ra ý bảo Diễm Tâm bước xuống.

- Đến nhà anh làm gì?

Diễm Tâm nán lại chỗ ghế ngồi không muốn xuống xe.

Đôi mắt Trần Diệc Nhiên tinh mịch nhìn Diễm Tâm hết nửa ngày rồi cuộc mới cười cười nói:

- Sao thế? Sợ bị anh ăn em sao?

- Sao có thể...

Diễm Tâm bĩu môi thì thầm một câu, lại chăm rì rì hết cửa buổi mới xuống xe, theo Trần Diệc Nhiên bước vào trong.

Thang máy đã đến tầng 19. Trần Diệc nhiên đi trước Diễm Tâm, bước ra khỏi thang máy thì mở cửa căn hộ của mình rồi đi vào.

Diễm Tâm đầu đầy vạch đen theo sát anh, tro mắt nhìn anh sau khi vào cửa nhà thì trực tiếp đi vào phòng ngủ, chần chờ hết nửa ngày mới theo gót bước vào.

Trần Diệc Nhiên vừa bước vào đã ngã xuống giường nhắm mắt lại muốn ngủ.

Diễm Tâm đứng trong phòng ngủ, ngồi không xong mà đứng cũng chẳng được cứ như vậy lúng túng nhìn Trần Diệc Nhiên đang nằm lý trên giường. Lại nhìn hông được mà bước lên đưa tay đẩy đẩy thân thể anh:

- Đây, anh gọi em đến làm gì. Anh đừng ngủ, anh ngủ rồi để em ở đây lạng l??

Trần Diệc Nhiên hơi mở mắt nhìn Diễm Tâm sau đó trở mình dỗi ra cánh tay dài bắt lấy cánh tay Diễm Tâm kéo vào trong ngực, chăm chú nhìn cô nói:

- Mặc kệ, ngủ đi.

- Ngủ cái gì? - Diễm Tâm nằm trong ngực anh giãy giụa muốn đẩy anh ra - Sáng sớm anh chạy đến nhà em ấn chuông cửa, cứ tưởng rằng có chuyện gì quan trọng đến tìm em kết quả anh cũng chẳng có chuyện gì mà là quay về nhà mình ngủ, em đi đây, anh buông tay ra.

Trần Diệc Nhiên càng dùng sức, ôm chặt Diễm Tâm trong ngực mình, giọng nói có chút suy nhược thấp giọng bên tai Diễm Tâm:

- Đừng lộn xộn, đầu anh đau.

Diễm Tâm nghe giọng nói vô lực của anh thì lập tức không giãy giụa nữa ngoan ngoãn nằm trong ngực anh.

Một lát sau cô thấy Trần Diệc Nhiên không có phản ứng, nên quan tâm hỏi:

- Anh ổn chứ? Có muốn ăn gì không?

Trần Diệc nhiên kéo Diễm Tâm lại gần hơn, sau đó giọng nói một mới:

- Không, nghỉ một lát là ổn, nghe lời, đừng lộn xộn.

Trong phòng anh điều hòa mở đủ ấm, hai người đắp một chiếc chăn mỏng nằm trên giường.

Diễm Tâm cảm thấy ngực anh thật ấm, điều hòa lại mát hơn nữa đêm qua lại ngủ không ngon nên bất tri bất giác ngủ quên đi.

Cảm giác như thật lâu trong mơ mơ màng màng Trần Diệc Nhiên mới ra ngoài về, khẽ hôn lên đôi môi mềm mại của cô một cái, rồi ôm cô từ phía sau, nhỏ giọng hỏi:

- Diễm Tâm, em ngủ rồi sao?

Chương 236: Nỗi lòng em không biết (6)

Chương 237: Nỗi lòng em không biết (6)

Điềm Tâm cảm thấy đầu mình có chút choáng váng, hơn nữa thật sự mệt mỏi đến lợi hại, nên không có hứng để ý đến anh.

Trần Diệc Nhiên vui đầu vào cổ Điềm Tâm, hơi thở phả lên cần cổ của cô, cứ như vậy ôm cô hồi lâu, rồi cuộc mời trầm thấp mở miệng nói bên tai Điềm Tâm:

- Điềm Tâm, có phải em giận không, cho đến nay anh vẫn luôn làm em thương tâm, để em thấy ủy khuất, là anh không tốt, có lẽ cũng vì thế mà em cảm thấy anh không thích em..

Điềm Tâm bỗng lạnh lợi hẳn, đầu óc u mê thoáng cái đã thanh tỉnh.

- Kỳ thật lúc mới bắt đầu em nói em thích anh anh thì luôn cho rằng em chỉ là đứa trẻ nhất thời mới lạ. Qua cái tuổi này nhất định là tốt rồi nhưng thật không ngờ em lại thích anh lâu như vậy

Trần Diệc Nhiên dừng lại, sau đó tiếp tục nói:

- Lúc vừa mới bắt đầu xác thực anh coi em như em gái, chỉ là không biết từ lúc nào tình cảm dần dần thay đổi. Anh đã từng nghiêm túc cân nhắc chuyện của hai đứa mình thế nhưng nghĩ đến tương lai sắp đối mặt thì cảm thấy như vậy không được.

- Điềm Tâm, đối với em ở tuổi này thích một người chỉ cần mỗi ngày ở cạnh người ấy, mỗi ngày đều nhìn thấy đối phương là đủ rồi. Thế nhưng đợi em lớn một chút, bước vào xã hội rồi sẽ khác. Anh lo lắng cho tương lai, mãi đến hôm em bệnh nằm ở bệnh viện, anh nhìn thân thể em gầy gò nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt. Ở bên cạnh lại không biết quan tâm em thế nào, trong nháy mắt đó tình cảm và lý trí anh giằng co, đứng đầu gió anh nghĩ, coi như xong, cứ như vậy ở chung một chỗ đi, chuyện sau này thì cứ để sau này nói.

- Đêm ba mươi hôm đó anh thật sự nhớ em, rất nhớ em, nên mới đi hơn hai trăm km đến gặp em. Lúc trước có người nói với anh, về sau anh nhất định sẽ làm nhiều việc điên cuồng vì một cô bé nhỏ hơn mình bảy tuổi, anh không tin. Nhưng mà Điềm Tâm, một giây kia nhìn thấy em anh lại cảm thấy làm như vậy rất đáng giá.

Cánh tay Trần Diệc Nhiên siết chặt thân thể Điềm Tâm hơn, trầm mặc hồi lâu mới nói tiếp:

- Nhưng mà em nói, em nguyện ý vì anh mà ở lại thành phố Z. Anh hiểu lòng em, trong lòng em anh luôn là số một, nhưng mà Điềm Tâm, em phải biết rằng, cuộc sống không chỉ có tình yêu. Anh chỉ có một người, có lẽ em đi đến nơi rộng lớn hơn, gặp được nhiều người ưu tú hơn có lẽ sẽ có một ngày em phát hiện kỳ thật anh cũng không tốt được như trong tưởng tượng của em vậy, đoạn tình cảm này em sẽ cười vì mình ngây thơ quá...

Điềm Tâm đưa lưng về phía Trần Diệc Nhiên, nghe giọng nói anh chậm chậm mà trầm thấp, tựa như đang làm bầu bầu bầu. Thoáng cái nước mắt cô không tự chủ được mà chảy ra, hóa ra là do cô suy nghĩ nhiều chuyện, anh đều biết rõ hết.

p/s: tong khi đọc các bạn thấy có đoạn nào hài hước, hoặc ngược hay thì cop và cmt xuống dưới cho ad nhé

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 237: Nỗi lòng em không biết (7)

Chương 238: Nỗi lòng em không biết (7)

Trần Diệc Nhiên tựa đầu lên bả vai Diễm Tâm, hơi thở ấm áp ôn nhu phả lên da thịt trắng nõn của cô, mang theo cảm giác hơi ngứa ngáy, từng chút từng chút thấm vào lòng cô.

- Diễm Tâm, em còn nhỏ như vậy còn chưa tốt khi nói yêu đương. Chờ em lên đại học, thấy những người khác yêu đương, mỗi ngày có thể tùy tiện ở chung một chỗ ăn cơm, cùng một chỗ tắm bộ, cùng nhau dạo phố hay ra ngoài du lịch. Mà anh lại không có cách nào ở cạnh em, có lẽ nói không chừng có một ngày, lúc em cần anh anh lại không có cách nào để xuất hiện bên cạnh em, anh thật sợ em thất vọng về anh, sẽ hối hận.

- Thế nhưng em phải biết rằng, anh lái xe trong đêm, lộ hơn hai trăm km, Diễm Tâm em phải biết rằng anh rất nghiêm túc, rất nghiêm túc mới có thể cùng em đi qua cả đời này. Không phải anh không thích, kỳ thật từ lúc anh không biết anh đã yêu em rồi, nhưng mà yêu một người sẽ biết lo nghĩ cho đối phương, anh không thể nghĩ cho mình anh được.

Diễm Tâm đã có một loại cảm giác không nói thành lời, chẳng qua là khi cô nghe Trần Diệc Nhiên nói những lời anh, trong nháy mắt đó tất cả oán hận mà cô dành cho anh, hay tất cả sự không cam lòng đều tan thành mây khói.

Nước mắt cô càng lúc rơi càng nhiều, một chút thôi đã ướt đầm gối, ngay từ đầu cô còn chịu được nhưng về sau thì thật sự không nhận được, cả cơ thể cứ run rẩy từng đợt.

Trần Diệc Nhiên hình như đã nhận ra điều khác thường. Trầm mặc một lát mới nhẹ nhàng tách ra khỏi cơ thể Diễm Tâm, giọng nói trầm thấp thăm hỏi:

- Diễm Tâm, em tỉnh sao? Sao lại khóc...

Diễm Tâm vùi đầu trong gối, đôi tay nắm chặt chặt không muốn quay đầu ra.

Trần Diệc Nhiên có chút bất đắc dĩ đưa tay qua thăm dò gối, chạm đến một mảng ẩm ướt, thì đứng dậy dùng sức kéo thân thể Diễm Tâm qua, hai tay ôm gương mặt trắng nõn đầy nước mắt của cô, giọng nói ôn nhu:

- Đồ ngốc, sao lại khóc?

Giọng nói Trần Diệc Nhiên ôn nhu như vậy rơi vào tai Diễm Tâm thoáng cái nước mắt cô càng rơi nhiều hơn.

- Vì sao... Vì sao anh không nói cho em biết sớm hơn?

Diễm Tâm vấu chặt góc chăn, che lại hơn nửa khuôn mặt mình chỉ lộ ra đôi mắt to ngập nước u oán nhìn anh:

- Nếu anh sớm nói cho em biết thì em cũng đã không thương tâm lâu như vậy.

- Thật xin lỗi, là anh không tốt.

Trần Diệc Nhiên nhẹ nhàng cúi người, ôn nhu hôn lên gương mặt cô, sau đó trầm thấp nói:

- Có phải em còn giận anh?

Diễm Tâm chỉ cảm thấy lòng mình vui, rất rất vui.

Chuyện đẹp nhất trên thế giới này chính là người mà bạn thầm mến lại có một ngày đột nhiên nói với bạn rằng, kỳ thật người đó cũng giống bạn, thích bạn.

- Vậy bây giờ anh vẫn kiên trì muốn em thi vào đại học N sao?

Diễm Tâm do dự một chút, nhìn Trần Diệc Nhiên hỏi.

Trần Diệc Nhiên cúi đầu đôi mắt tinh mịch nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Diễm Tâm tràn đầy kỳ vọng, do dự một chút giọng nói mới trầm thấp hỏi thăm:

- Diễm Tâm, em hy vọng cùng anh ở chung một chỗ, hơn nữa còn muốn ở cùng anh suốt đời sao?

- Đương nhiên là cả đời.

Diễm Tâm đưa tay ôm lên eo Trần Diệc Nhiên ngượng ngừng đáp.

Chương 238: Nỗi lòng em không biết (9)

Chương 239: Nỗi lòng em không biết (9)

- Vậy tương lai có một ngày có lẽ em sẽ phải cùng anh đối mặt với sự chất vấn của gia đình hai bên, em đã chuẩn bị chưa?

Trần Diệc Nhiên hơi nhún mày, đôi mắt ưu sầu nhìn cô.

Điềm Tâm hơi sững sốt một chút, sau đó không hiểu nhìn Trần Diệc Nhiên nói:

- Chất vấn gì? Em cảm thấy bố mẹ em rất thích anh.

- Với tư cách là anh em, họ đương nhiên không bắt bẻ gì anh, nhưng sẽ có một ngày anh với thân phận là bạn trai của em xuất hiện hiển nhiên họ sẽ thận trọng cân nhắc một phen đấy.

Trần Diệc Nhiên nhìn Diễm Tâm không hiểu thì khẽ cười sau đó chậm rãi nói:

- Nếu có một ngày bọn họ biết rõ em vì anh nên sẵn sàng không đến đại học N, lại chọn đại học Z em cảm thấy họ sẽ thấy anh thế nào?

Điềm Tâm sững sốt một chút, sau đó nghĩ một chút nếu bố cô biết cô không muốn đến đại học N đoán chừng sẽ nổi trận lôi đình.

Trần Diệc Nhiên nhìn vẻ mặt sợ hãi của Diễm Tâm, đưa tay xoa xoa đầu cô:

- Vậy nên bây giờ em đến đại học N, chúng ta chỉ mất thời gian bốn năm, mỗi ngày không thể gặp mặt nhau. Nhưng nếu em vào đại học Z có lẽ bốn năm chúng ta sẽ đều gặp mặt nhưng mà tương lai bố mẹ em biết chuyện này kiên quyết không đồng ý hai ta ở chung một chỗ vậy thì phải làm sao?

- Không biết, bọn họ nhất định đồng ý.

Điềm Tâm vội vàng chắc nịch:

- Mẹ của em không phải luôn nói muốn có một đứa con trai như anh sao?

Trần Diệc Nhiên mỉm cười cũng không nói gì chỉ là lặng yên như vậy nhìn cô.

Điềm Tâm nhìn ánh mắt anh, thời gian dần qua cũng thấy thất vọng:

- Nếu như bọn họ kiên quyết không đồng ý vậy thì em sẽ thoát ly quan hệ... Bỏ trốn với anh, dù sao em cũng phải ở chung với anh.

- Đồ ngốc. Đó là tình tiết trong truyện thôi.

Trần Diệc Nhiên có chút bất đắc dĩ thở dài một hơi, đưa tay捏捏 mũi Diễm Tâm, giọng nói không nhanh không chậm hỏi:

- Vậy em có muốn một hôn lễ thật long trọng không? Có thể quang minh chính đại đứng trên đài cùng anh, được mọi người chúc phúc.

- Tất nhiên muốn.

Điềm Tâm gật gật đầu.

- Vậy nếu em từ quan hệ với bố mẹ đến lúc đó trong hôn lễ lúc bố mẹ hai bên nói lời chúc phúc chẳng lẽ em định để bố mẹ không xuất hiện?

Trần Diệc Nhiên cúi đầu, hôn lên mặt cô sau đó bất đắc dĩ nói thêm:

- Diễm Tâm, em phải biết rằng nếu quả thật chọn ở chung một chỗ với anh thì tương lai chúng ta sẽ gặp rất nhiều khó khăn, những khó khăn này em thật sự đều vượt qua sao?

Điềm Tâm hơi sững sốt, những lời anh nói cô thật sự chưa từng nghĩ qua.

Chỉ là cô thích một người muốn người ấy nhìn mình cười, có thể ôn nhu nói chuyện với mình, trong mắt chỉ có một mình cô như vậy là đủ rồi, những chuyện khác cho đến bây giờ cô cũng chưa từng nghĩ đến.

Có lẽ thật sự lúc trước Trần Diệc Nhiên nói bọn họ cách nhau bảy tuổi, tuổi tác không thành vấn đề mà tư tưởng và cách nhìn mới là quan trọng đúng là rất có lý...

- Em chưa nghĩ đến... Cũng chưa chuẩn bị...

Điềm Tâm nhìn Trần Diệc Nhiên, thành thành thật thật đáp:

- Thế nhưng chỉ cần có thể ở chung một chỗ với anh em không sợ gì hết, em nguyện ý cùng anh đối diện với những khó khăn này.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 239: Nỗi lòng em không biết (9)

Chương 240: Nỗi lòng em không biết (9)

- Đồ ngốc...

Ánh mắt Trần Diệc Nhiên tràn đầy ôn nhu và cưng chiều. Anh giống như bất đắc dĩ thở dài một hơi sau đó hơi cúi đầu đặt môi mình in lên môi cô, lầm bầm nói:

- Chúng ta cứ ở chung một chỗ đi.

- Ừ.

Điềm Tâm lòng đầy vui mừng nâng đầu hai tay chuyên chú ôm eo Trần Diệc Nhiên, nghiêm túc cẩn thận cảm thụ chiếc hôn ôn nhu của anh.

Chỉ là lúc cô đang u mê chìm trong cuộc hôn Trần Diệc Nhiên lại đột nhiên dừng lại.

Điềm Tâm có chút nghi ngờ mở mắt, nhìn anh đầy xoắn xuýt đầy lòng không nhận được mà “lộp bộp” một cái, vội vàng mở miệng nói:

- Làm sao thế? Anh không lập tức nói hối hận chứ?

Trần Diệc Nhiên cũng hơi ngơ ngác một chút, nhìn Diễm Tâm như một lần rần rần gần mười năm sợ dây thừng thì không nhận được mà bật cười, đưa tay xoa xoa mặt cô, lắc đầu nói:

- Không, về sau anh cũng không nói như vậy nữa.

- Chuyện này, anh làm sao thế.

Điềm Tâm có chút xấu hổ nhìn anh ngập ngừng cả buổi cũng không hỏi vì sao đột nhiên đang hôn lại dừng.

- Anh bị cảm.

Trần Diệc Nhiên hơi nghiêng người qua, nằm xuống giường rồi đưa tay đỡ trán mình, nhắm mắt lại hữu khí vô lực nói:

- Cứ hôn em như vậy sẽ lây bệnh cho em mất.

Điềm Tâm hơi quay đầu nhìn đôi lông mi thanh tú của anh hơi nhăn lên, đôi mắt kia tĩnh mịch nhắm chặt.

Cô không biết lấy dũng khí từ đâu xoay ngồi một cái nằm trên người Trần Diệc Nhiên, đôi tay nhỏ bé ôm khuôn mặt anh tuần nghiêm túc nhìn anh, giọng nói thanh thúy:

- Anh cũng đã hôn rồi, lây bệnh cũng đã sớm lây rồi, còn lo lắng gì chứ.

Trần Diệc Nhiên hơi mở mắt ra, có chút kinh ngạc nhìn cô. Lúc anh còn chưa kịp phản ứng thì Diễm Tâm đã cúi người dán môi mình lên môi anh.

Trần Diệc Nhiên cảm nhận được một cảm xúc ấm áp, mềm mại. Cô nhóc một giây trước biểu cảm còn quật cường nay lại hóa thân thành sói xám, không chút khách khí chiếm tiện nghi của anh.

Đôi mắt lạnh lùng của anh không nhận được mà lộ ra nụ cười, bàn tay nhẹ nhàng ôm lấy eo cô, kéo cô sát lại mình thêm một chút, sau đó thì thầm:

- Nếu em đã không lo lắng thì anh cũng không khách khí.

Nói xong anh trở mình, đặt Diễm Tâm ở dưới thân, chiếc lưỡi mềm mại nhanh chóng thăm dò vào miệng Diễm Tâm. Máu của cô dọc theo động mạch đến từng dây thần kinh trong nháy mắt lan khắp toàn thân.

Từng cảm giác choáng váng không ngừng truyền đến, cô cảm thấy nhiệt độ cơ thể mình ngày càng cao.

Chỉ sợ lần này thật sự bị lây cảm rồi...

Diễm Tâm nghĩ như vậy nhưng trong lòng thì tràn đầy hạnh phúc, đây là người cô thích, cũng đã trọn vẹn ba năm rồi rồi cuộc anh cũng đã thừa nhận thương cô.

Hôn môi là chuyện ngọt ngào đến cỡ nào.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 240: Nỗi lòng em không biết (10)

Chương 241: Nỗi lòng em không biết (10)

Đương nhiên chuyện ngọt ngào như vậy đã làm cho Diễm Tâm trực tiếp bị cảm trong suốt một tuần lễ.

Ánh mắt cô đỏ bừng, nước mắt rung rung, nước mũi cũng chảy dài. Trong tay cô đang cầm một hộp giấy lau, nằm ở trên giường vừa uống nước ấm, một bên nước mắt lưng tròng nhìn tin cho Trần Diệc Nhiên.

- Anh Nhiên... Em thật sự bị cảm.

- Đã nói sẽ bị lây bệnh.

- Thế nhưng em muốn, coi như bị cảm mà có thể ở chung với anh cũng dễ chịu mà...

- Ồ... Thế nhưng anh lại khỏe rồi.

- Anh đang nói đầu sao?

- Thật sự, sau khi thân mật với em thì còn linh hơn uống thuốc.

- Gặp lại sau.

Điễm Tâm oán hận gõ ra hai chữ “gặp lại sau”, sau đó vứt điện thoại lên giường, có chút im lặng túm khăn tay, lau nước mũi chảy ra sau đó nằm ngửa, lòng đầy phiền muộn.

Quả nhiên cái tên Trần Diệc Nhiên mở quạ này nói chẳng có thứ gì tốt, anh vừa nói hôn anh sẽ lấy bệnh cho cô ngày hôm sau cô trực tiếp ngã bệnh.

Điễm Tâm nằm trên giường lăn qua lật lại, không ngủ được dứt khoát lấy di động mở QQ lên.

Đầu tiên là cô vào trang cá nhân của Trần Diệc Nhiên, thấy anh mới thay đổi dòng trạng thái: Be with you...

Cập nhật mười phút trước, bên dưới có nhiều người bình luận, có người còn hỏi thằng nhãi cậu với ai hả?

Có người lại bảo: Ủ, bài hát nay thật dễ nghe.

Điễm Tâm nhìn dòng trạng thái kia, ba từ đơn giản thế nhưng lại khiến cô cười ngu ngơ thật lâu.

Trần Diệc Nhiên là loại người cả tám trăm năm không đổi status bên dưới còn có một dòng ghi lúc đầu năm mới: Năm mới vui vẻ, mừng phát tài.

Vậy thì dòng trạng thái này hẳn là anh viết riêng cho cô rồi.

Điễm Tâm nhìn chằm chằm màn hình sau đó sẽ di chuyển con chuột, cũng like bài của anh.

Sau đó lại xem lại trạng thái của mình, suy nghĩ một chút thuận tay đổi thành: You and me.

Như vậy thì anh cùng em, hai ta ở chung một chỗ.

Ha ha, đột nhiên cô không nhận được mà muốn tặng ba mươi hai cái khen cho cơ trí của mình.

Chỉ tiếc sau khi dòng trạng thái thay đổi chưa lâu thì đã có người comment:

- A, bài này ở thể vận hội Olympic 2008 đã nghe qua, là Hoan Ca hát, vừa nhìn ba từ này anh không nhận được mà nhớ đến sự rung động lúc nghe Hoan Ca hát.

Rung động, rung động em gái anh ấy.

Điễm Tâm không nhận được mà trả lời giả hóa kia, sau đó lại nhìn trang cá nhân của Trần Diệc Nhiên một chút, cười ngây ngô. Lúc này mới tắt máy tính lần nữa trở lại giường muốn đi ngủ.

Chỉ là lúc cô vừa ngủ chưa được bao lâu thì Thẩm Tâm đã gọi điện thoại đến, rất hưng phấn mà nói:

- Điễm Tâm, nhanh lên có điểm thi rồi.

- Ờ?

Điễm Tâm có chút sững sờ gì điện thoại, nửa ngày sau mới chần chờ hỏi:

- Điểm kiểm tra không phải ngày mai mới có sao?

- Ủ, bên tớ có tin tức, có thể tra điểm sớm hơn, cậu đưa số báo danh đây tớ giúp cậu xem, nếu hai ta không cách biệt lắm thì có thể cùng đến đại học N đây.

Thẩm Tâm nói rất nhiệt tình, một tràng không dứt thúc giục Điễm Tâm.

- Chờ tớ tìm chút.

Điễm Tâm trở mình xuống giường ra phòng khách tìm giấy báo thi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 241: Tình yêu lúc mới bắt đầu (1)

Chương 242: Tình yêu lúc mới bắt đầu (1)

Sau khi Diễm Tâm tìm được giấy báo thi thì nhanh như chớp quay trở lại giường cầm điện thoại lên kẹp bên tai nhìn vào tờ giấy đọc chính xác từng số một cho Thẩm Tâm.

- Cậu đợi chút. Tớ nhờ người xem. Cúp điện thoại trước, đợi tớ tra được sẽ gọi cho cậu.

Bên kia sau khi Thẩm Tâm ghi lại số báo danh của Diễm Tâm thì cúp điện thoại.

Diễm Tâm nằm trên giường, rất lo lắng. Tuy nói lúc thi cô thấy mình làm bài không tệ, thế nhưng thi đậu vào đại học N đâu phải chuyện dễ dàng, nếu như thiếu một hai điểm...

Ừm.. Nếu như thiếu một hai điểm vậy thì có phải cô có thể danh chính ngôn thuận mà học đại học Z không?

Diễm Tâm suy nghĩ như vậy lập tức lông mày nhíu lên, chợt không còn thấy lo lắng nữa.

Năm phút sau, Thẩm Tâm lại gọi điện thoại đến, trong giọng nói tràn đầy hưng phấn:

- Cục cưng bé nhỏ, cậu thi khá tốt nha, tổng điểm kém tớ 31 điểm thôi.

- Con mẹ nó, chị đại à, cậu có nhầm không? So với cậu 31 điểm? Bài này có thể gọi là bài thi không?

Diễm Tâm đầu đầy vạch đen

- Bình thường thi thử tớ cũng kém cậu nhiều nhất là mười điểm thôi, lần này nhiều như vậy nhất định tớ không đậu đại học N rồi.

- Ha ha, cậu ngốc, bình thường thi thử là tớ không nghiêm túc, sau bài thi đến mệt mỏi tớ chỉ muốn ngủ. Dù sao thi đại học mới là quan trọng.

Thẩm Tâm cười đến cạn rờ, lại nói với Diễm Tâm.

- Cậu phải biết rằng chị đây chỉ kém điểm tối đa hai điểm thôi.

- Tớ khinh. Cậu có phải con người không?

Diễm Tâm cả kinh hét lên trực tiếp ngã trên giường:

- Chỉ thiếu hai điểm là được tối đa? Cậu cũng quá biến thái rồi, đề bài ngữ văn lần này vậy mà chỉ bị trừ hai điểm sao?

- Ha ha, đúng thế bài văn bị trừ mất hai điểm, cũng không có cách nào, giáo viên không muốn cho điểm tối đa.

Thẩm Tâm tiếp tục cười nói, tâm tình rất tốt hỏi Diễm Tâm:

- Nên nghiên cứu một chút hai ta nên đăng ký ngành nào ở đại học N, cố gắng cùng lớp nào.

- Cậu cứ tìm đi, tớ không hiểu ngành này lắm...

Đầu Diễm Tâm lập tức đầy vạch đen.

- A, cũng đúng, vậy tớ nghiên cứu. Cậu cứ điền nguyện vọng giống tớ là được rồi.

Thẩm Tâm gạt đầu sau đó trò chuyện với Diễm Tâm thêm một chút mới cúp điện thoại.

Diễm Tâm hưng phấn lăn qua lăn lại trên giường sau đó trở mình muốn gọi cho Trần Diệc Nhiên.

Chỉ là gọi khá nhiều cuộc bên kia đều là máy bận. Diễm Tâm có chút hậm hực vứt di động đi, hừm gia hỏa này không biết đang làm gì mà bận rộn vậy.

Sau khi hưng phấn xong thì Diễm Tâm cảm thấy có chút mệt mỏi, cô ngáp dài một cái sau đó trở về giường cuộn mình trong tấm chăn, bắt đầu điều hòa, bắt tri bất giác ngủ thiếp đi.

Lúc cô tỉnh lại thì trời đã tối rồi.

Trong phòng lúc này là một mảnh đen kịt, bức màn cũng đã kéo lên, ánh đèn ngoài phố thỉnh thoảng mới chiếu vào.

Diễm Tâm quơ tay tìm điện thoại, đã tám giờ tối, cô ngủ một giấc này thật lâu, đầu có chút hỗn loạn bụng cũng rất đói, thế nhưng vẫn chưa thấy điện thoại trả lời của Trần Diệc Nhiên.

Cô có chút mất hứng nhíu mày, trờ mình rời giường, định đi vào tủ lạnh trong phòng bếp tìm một chút đồ ăn.

Chương 242: Tình yêu lúc mới bắt đầu (2)

Chương 243: Tình yêu lúc mới bắt đầu (2)

Trong nháy mắt cửa phòng mở ra, ánh đèn trong phòng chiếu xuống làm cô chói mắt nheo nheo mắt lại.

Trên bàn ăn là bốn món đồ ăn và một bát canh, còn có hai chén cháo hoa. Trần Diệc Nhiên ngồi ở trên bàn bên cạnh cúi đầu đánh máy.

Nghe thấy tiếng mở cửa, anh ngừng đầu nhìn Diễm Tâm sững sốt đứng ở cửa ra vào thì mỉm cười, giọng nói ôn nhu:

- Em tỉnh rồi?

Diễm Tâm khôi phục lại tinh thần, nhìn gương mặt Trần Diệc Nhiên nở nụ cười thân thiện, nhin không được mà hỏi:

- Anh đến từ lúc nào?

- Lúc này thấy em đang ngủ nên đi mua chút thức ăn.

Trần Diệc Nhiên đặt laptop xuống bên cạnh, bình tĩnh đứng dậy, đi đến bên cạnh Diễm Tâm đưa tay xoa xoa trán, thấp giọng nói:

- Ủ... May mà không phát sốt. Hiện tại còn chóng mặt không?

- Chóng mặt.

Diễm Tâm gật gật đầu ngơ ngác trả lời.

Trần Diệc Nhiên nhin không được mà cười ra tiếng, hơi cúi người, đôi môi cô hồng đỏ chu lên, sau đó cười xấu xa:

- Vậy làm sao bây giờ, nếu anh lại hôn em để em truyền bệnh cho anh là em khỏe rồi.

- Coi như xong.

Diễm Tâm hậm hực đẩy anh ra, nhếch miệng nói:

- Coi như xong..

Diễm Tâm hậm hực đẩy anh ra, nhếch miệng nói:

- Sau khi em truyền bệnh cho anh, anh lại truyền cho em, truyền đi truyền lại vui quá nhỉ.

- Quá vui mà...

Trần Diệc Nhiên cười đến sáng lạn, đưa tay xoa xoa đầu cô, sau đó nắm tay cô đi đến bên bàn, nhĩ giọng nói:

- Ngồi đi, ăn chút gì rồi uống thuốc.

- Ủ.

Diễm Tâm nhìn bàn đồ ăn đều rất thanh đạm, vừa nhìn đã không muốn ăn...

- Sao thế? Không thích?

Trần Diệc Nhiên nhìn bộ dạng khó xử lại không chịu nổi của Diễm Tâm thì đuổi đưa ra gấp cho cô ít rau.

- Sao lại toàn đồ chay, em muốn ăn thịt.

Diễm Tâm không cam tâm tình nguyện đâm đâm rau trong bát, cô cũng không phải tỏ sao lại phải ăn nhiều hoa quả như vậy.

- Người bị cảm ăn thanh đạm chút sẽ tốt cho tiêu hóa hơn.

Trần Diệc Nhiên vừa gấp trứng sốt cà chua đến nói:

- Có trứng gà cũng không tính là chay.

- Chỉ cần không có thịt thì đều là chay.

Điềm Tâm nghiêm túc trả lời sau đó ngừng đầu nhìn Trần Diệc Nhiên, vẻ mặt năn nỉ:

- Chúng ta ra ngoài ăn đi, em muốn ăn thịt nướng.

- Đợi em khỏe hơn sẽ ra ngoài ăn, nghe lời.

Trần Diệc Nhiên kiên nhẫn nhìn cô.

- Thế nhưng hôm nay em vừa biết điểm thi đại học... Cách điểm tối đa ba mươi ba điểm. Có thể vào học đại học N đấy, anh không em sao?

Điềm Tâm tội nghiệp Trần Diệc Nhiên biểu lộ cầu xin.

- Hà - Trần Diệc Nhiên có chút kinh ngạc nhìn cô - Không phải mai mới biết sao?

- Nhưng Thẩm Tâm có tin tức từ bên trong, chiều nay cô ấy mới nói cho em biết, cô ấy chỉ thiếu hai điểm nữa là điểm tối đa thôi

Điềm Tâm kéo ghế ngồi xuống bên người Trần Diệc Nhiên, sau đó lay lay cánh tay anh:

- Đi, đi mà, đi ăn mừng, tốt xấu gì hôm nay em cũng muốn ăn ngon, mai lại ăn chay...

- Ủ... Cân nhắc một chút.

Trần Diệc Nhiên hơi nhú mồm, đôi mắt tỉnh mạch gì Điềm Tâm.

- Anh Nhiên, anh tốt, anh đẹp trai, đi đi, đi nào.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 243: Tình yêu lúc mới bắt đầu (3)

Chương 244: Tình yêu lúc mới bắt đầu (3)

Điềm Tâm nhăn nhó nhìn Trần Diệc Nhiên, biểu cảm cực kỳ giống con chó nhỏ.

Cuối cùng Trần Diệc Nhiên vẫn không chống cự nổi bộ dáng làm nũng của cô đành phải bắt đắc dĩ làm người tốt, nhìn Điềm Tâm nói:

- Đi thôi, em đi thay quần nào đi.

- Được. Thật tốt quá.

Điềm Tâm cao hứng nhảy dựng lên, một giây sau chính là hắt hơi.

Trần Diệc Nhiên hơi nhú mồm nhìn cô, đang chuẩn bị nói gì đó, Điềm Tâm đã nhanh chóng chạy trở về phòng thay quần áo, giống như sợ anh đổi ý vậy.

Lúc đi ra cửa đã chín giờ tối rồi, lúc này đã qua giờ ăn chiều.

Trần Diệc Nhiên lái xe, dẫn Điềm Tâm dạo quanh một vòng nhưng cũng không tìm được thứ gì để ăn, vạn bất đắc dĩ mới phải chở cô đến Pizza Hut.

Tuy rằng Điềm Tâm thấy hơi tiếc thế nhưng còn tốt hơn chỉ ăn cháo trắng với rau, vậy nên rất ngoan ngoãn bước theo anh vào Pizza Hut.

Sau khi bọn họ đi vào thì tìm một chỗ ngồi xuống. Diễm Tâm sau khi gọi một đồng thứ mình muốn ăn thì nhân viên phục vụ đi xuống.

Bên cạnh là một khung cửa bằng thủy tinh rộng lớn, ở chỗ này có thể nhìn ngắm cảnh phố về đêm đèn đuốc sáng trưng.

Trần Diệc Nhiên đưa chén nước cho Diễm Tâm, sau đó cười cười:

- em đậu đại học N.

- Cảm ơn.

Diễm Tâm cười đến mức đôi mắt híp nhỏ lại, miệng anh đào cong lên nhìn như vầng trăng khuyết.

Chỉ là một giây sau gương mặt cô đã xụ xuống:

- Thế nhưng có phải là chúng ta phải tách ra không? Bốn năm anh ở thành phố Z, em ở thành phố N, đây có thể tính là yêu xa không?

Trần Diệc Nhiên hơi sững sờ, sau đó cười cười:

- Đúng thế, xem như vậy đi.

- Anh có chạy mất không? - Diễm Tâm khẩn trương nhìn anh chăm chăm, cẩn thận từng li từng tí mà hỏi:

- Bố mẹ anh có sắp xếp cho anh gặp mặt không, nếu như hiện tại không sắp xếp thì tương lai bốn năm sau khẳng định sẽ có, đến lúc đó anh phải làm sao.

- Còn có thể làm sao, không đi gặp mặt là được rồi.

Trần Diệc Nhiên cười cười, đưa tay捏éo gương mặt của Diễm Tâm, thuận miệng nói:

- Yên tâm đi, qua một thời gian ngắn nữa anh sẽ nói với bọn họ anh có bạn gái rồi, như vậy bọn họ sẽ không vội vã tìm đối tượng cho anh.

- Nhưng nếu như họ hỏi bạn gái anh là ai thì phải làm sao giờ?

- Vậy cứ hỏi thật thôi - Trần Diệc Nhiên hơi nhú mày, suy nghĩ một chút sau đó chân thành nói - Vấn đề này một ngày nào đó họ cũng phải biết thôi.

- Thế nhưng hiện tại em có chút bận tâm - Diễm Tâm chớp chớp mắt nhìn Trần Diệc Nhiên nói - Trước kia em cảm thấy thích anh là chuyện của riêng mình, thế nhưng ngày đó sau khi nghe anh phân tích thì đột nhiên cảm thấy hai chúng mình ở chung một chỗ có được tính là loạn luân không?

- Em nghĩ lung tung gì thế? - Trần Diệc Nhiên dờ khóc dờ cười nhìn Diễm Tâm - Chúng ta có quan hệ huyết thống đâu mà loạn luân. Đừng nói bậy.

- Thế nhưng bố mẹ anh có thấy chướng mắt không?

Diễm Tâm vẫn cảm thấy có chút bận tâm:

- Anh xem anh ưu tú như vậy khẳng định họ cũng muốn có một người con dâu ưu tú đấy, vừa xinh đẹp vừa dịu dàng, hiện lành lại thông minh, lần trước Trần San San nói, cậu ấy cảm thấy bạn gái của anh hẳn phải như người đẹp Lâm Chí Linh vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 244: Tình yêu lúc mới bắt đầu (4)

Chương 245: Tình yêu lúc mới bắt đầu (4)

- Em đừng nên lo lắng những chuyện này - Trần Diệc Nhiên có chút buồn cười nhìn cô - Tại sao lúc trước không tìm không phải giờ này lại cân nhắc nhiều chuyện thế?

- Em không thể mãi là đứa con nít không tìm không phổi được. - Diễm Tâm chun mũi nhìn Trần Diệc Nhiên nói - Không phải em nỗ lực nghĩ theo suy nghĩ của anh sao?

- Em ấy, làm tốt chuyện của mình là được rồi.

Trần Diệc Nhiên bắt đầu dể lỏng đầu, quay đầu vừa vặn nhìn thấy phục vụ bưng pizza đã nướng chín đến, vậy nên nói sang chuyện khác:

- Đồ ăn của em đến rồi.

Hai mắt Diễm Tâm lập tức tỏa sáng, cô đã đói đến mức da bụng dính da lưng rồi, lúc này rốt cuộc cũng có thể ăn.

Trần Diệc Nhiên ngồi đối diện với Diễm Tâm, nhìn bộ dạng cô ăn như hổ đói nhìn không được mà cong khóe môi, buồn cười nói:

- Em ăn từ từ thôi, không ai tranh với em.

- Vâng vâng.

Diễm Tâm tùy tiện gạt đầu, vừa nhét đồ ăn vào trong miệng.

- Ô, Trần Diệc Nhiên ai vậy?

Một giọng nói nam đột nhiên vang lên trên đầu Diễm Tâm.

Diễm Tâm ngẩng khuôn mặt đang ngậm đầy thức ăn lên nhìn, là một thanh niên đeo kính, ừm nói thế nào nhỉ... Tướng mạo khá giống nhân viên kỹ thuật.

Anh chàng kia thấy Diễm Tâm ngẩng đầu thì liếc sang đánh giá một chút, nhìn má cô đã phồng lên không nhìn được mà bật cười:

- Cô gái nhỏ này làm sao vậy, vài ngày chưa được ăn cơm sao?

Diễm Tâm có chút lúng túng gạt gạt khóe miệng, nỗ lực nuốt xuống thức ăn sau đó miễn cưỡng cười cười.

- Hàn Tấn, sao cậu lại ở chỗ này?

Trần Diệc Nhiên ngẩng đầu nhìn thoáng qua anh chàng đứng sau lưng Diễm Tâm ngạc nhiên hỏi.

- Ha ha... Bạn gái mới muốn ăn pizza, cũng không có cách nào, đến rồi kia.

Chàng trai tên Hàn Tấn tùy ý cười cười sau đó chỉ một cô gái ngồi cách đó không xa.

Diễm Tâm quay đầu nhìn sang cô gái kia môi đỏ mọng, lông mi dài, đôi mắt đen láy, mái tóc nhuộm đỏ uốn sóng bồng bềnh, hơn nữa còn mang một bộ đồ đỏ bó sát quyến rũ, tuyệt đối là một bảo vật.

Trần Diệc Nhiên nhìn theo ngón tay hắn ta nhìn thoáng qua, sau đó thản nhiên nói:

- Lại đổi rồi sao.

- Ha ha.

Hàn Tấn cười cười sau đó ngồi xuống cạnh Diễm Tâm, đôi mắt nhỏ nhỏ đánh giá Diễm Tâm suốt một buổi suy nghĩ một chút:

- Ồ... Em gái này nhìn hơi quen nhỉ.

Diễm Tâm đầu đầy hắc tuyết. Anh trai à, đây không phải là lời thoại lần đầu tiên Cố Bảo Ngọc gặp Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lâu Mộng sao?

- Cảm giác hình như trước đây từng gặp rồi.

Hàn Tấn tiếp tục nhìn Diễm Tâm chăm chăm, cứ lom lom đánh giá cô.

Diễm Tâm xấu hổ cười cười sau đó tiếp tục ăn pizza, không rõ nói:

- Dù sao em cũng chưa từng gặp anh.

- Em gái này thật hài hước.

Hàn Tấn nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng tinh, híp mắt cười:

- Em gái nhỏ đang làm gì, bao nhiêu tuổi rồi, có quan hệ gì với Trần Diệc Nhiên thế?

Điềm Tâm im lặng nhìn hắn ta, anh trai à đây là điều tra hộ khẩu sao?

Trần Diệc Nhiên hơi nhú mồm liếc Hàn Tấn một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 245: Tình yêu lúc mới bắt đầu (5)

Chương 246: Tình yêu lúc mới bắt đầu (5)

Trần Diệc Nhiên nhú mồm liếc Hàn Tấn một cái, giọng nói không vui:

- Cậu nói nhiều như vậy làm gì, qua với bạn gái đi.

- Đừng... Đừng quấy rầy tôi

Hàn Tấn phát tay với Trần Diệc Nhiên, đôi mắt xinh đẹp cách lớp kính vẫn nhìn Điềm Tâm chăm chăm:

- Tôi đang suy nghĩ, đừng làm phiền.

Điềm Tâm lặng im nhìn Trần Diệc Nhiên, ánh mắt dò hỏi xem chuyện gì xảy ra với gia hỏa này.

Trần Diệc Nhiên vô tội xòe hai tay ra, anh cũng không biết trong hồ lô của gia hỏa này chứa cái gì.

- Anh nhớ ra rồi. - Đột nhiên Hàn Tấn vỗ bàn một cái, lớn tiếng nói - Em chính là em họ của Trần Diệc Nhiên.

- Ồ?

Điềm Tâm nghi ngờ nhìn anh.

- Anh đã thấy hình em rồi. - Hàn Tấn kích động nhìn Điềm Tâm đang ngơ ngác - Trong di động của Trần Diệc Nhiên.

- Gì cơ?

Điềm Tâm càng không thể hiểu được. Sắc mặt Trần Diệc Nhiên đã thay đổi, dưới bàn đá mạnh chân của Hàn Tấn một cái, giọng nói lạnh lùng:

- Bạn gái cậu đang còn chờ ở kia kìa.

- Đừng, tôi đang muốn nói chuyện với em gái cậu, bạn gái tôi sẽ không ăn dấm chưa. - Hàn Tấn có chút không vui xoay đầu nhìn Trần Diệc Nhiên, giọng nói mang theo mấy phần hưng phấn:

- Tiểu tử cậu có em gái xinh đẹp như thế cuối cùng lần này tôi cũng nhìn thấy chân thân rồi.

- Ha ha.

Điềm Tâm không hiểu nhìn Hàn Tấn, lại quay đầu nhìn Trần Diệc Nhiên nhỏ giọng hỏi:

- Ý là gì?

- Không có gì.

Trần Diệc Nhiên bình tĩnh nhìn Điềm Tâm.

- Ài, cô gái nhỏ, em không biết em thế nhưng rất nổi tiếng đấy, cấp dưới bọn anh ai cũng biết Trần tổng có một cô em gái rất xinh đẹp - Hàn Tấn không

thèm để ý nhìn Diễm Tâm giải thích - Có một lần bọn anh tăng ca, Trần tổng ra ngoài mua đồ ăn cho mọi người nhưng lại không mang theo điện thoại. Mọi người hiểu kỳ lướt nhìn màn hình một chút, mặc dù thế là xâm phạm đời tư thế nhưng bọn anh thật sự tò mò tại sao đến bây giờ Trần tổng vẫn chưa dẫn bạn gái ra mắt.

Diễm Tâm nghe xong không hiểu chuyện này thì có liên quan gì đến việc cô nổi tiếng.

Trần Diệc Nhiên lúng túng ho khan hai tiếng, lại dùng sức đập mạnh chân của Hàn Tấn, ánh mắt lộ ra sát khí giọng nói lạnh như băng:

- Bạn gái mới của cậu có biết tình sử của cậu không?

Sắc mặt Hàn Tấn thay đổi quay đầu nhìn về chỗ bạn gái mình, thấy cô ấy vẫn cúi đầu chơi điện thoại lúc này mới yên lòng quay đầu lại nói với bọn họ:

- Đừng như thế, Trần Diệc nhiên tôi biết rõ cậu không phải là người thích bỏ đá xuống giếng.

- Hơ... Thịnh thoảng tôi vẫn thích làm như thế.

Trần Diệc Nhiên nhàn nhạt nhìn hấn ta.

- Anh Nhiên, anh uy hiếp anh ấy sao?

Diễm Tâm ngược đôi mắt trong suốt nhìn Trần Diệc Nhiên, cảm thấy hình như có chuyện gì đó anh muốn giấu cô.

- Không.

Trần Diệc Nhiên bình tĩnh cười với Diễm Tâm.

- Tôi biết ngay cậu sẽ không bỏ đá xuống giếng - Hàn Tấn nhếch môi cười, mặc kệ ánh mắt cảnh cáo của Trần Diệc Nhiên tiếp tục nhìn Diễm Tâm nói:

- Trong điện thoại của gia hỏa này có hai thư mục ảnh, một cái ghi tên phong cảnh, văn bản tài liệu, một thư mục khác là em.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 246: Tình yêu lúc mới bắt đầu:

Chương 247: Tình yêu lúc mới bắt đầu:

Diễm Tâm càng khóc hiểu nhìn anh.

- Cái gì mà gọi là em?

- Ý là trong thư mục khác toàn là hình của em - Hàn Tấn lẳng lặng nhìn Diễm Tâm, sau đó bất quá nói - Em không biết sao? Ngay lúc đầu bọn anh còn nghĩ em là bạn gái Trần Diệc Nhiên, kết quả còn chưa xem được mấy tấm thì cậu ấy đã mua thức ăn khuya về lấy lại điện thoại.

- Lúc mọi người ép hỏi thì cậu ta mới nói đó là em gái cậu ấy, bên trong đều là ảnh chụp lúc em biểu diễn ở buổi lễ kỷ niệm thành lập trường.

Hàn Tấn cẩn thận suy nghĩ một chút, lại nhìn Diễm Tâm nói:

- Anh ấn tượng nhất chính là tấm hình em cầm micro hát về mặt thẹn thùng nhưng lại mang theo cảm giác ngọt ngào, khi ấy em hát tình ca sao.

- Hình như thế...

Điềm Tâm suy nghĩ một chút, vậy hẳn là đó là lễ kỷ niệm ngày thành lập trường:

- Đúng thế, em song ca bản tình ca với bạn trong lớp.

- Song ca? - Hàn Tấn sững sốt một chút, sau đó nghi ngờ liếc Trần Diệc Nhiên một cái, lại nhìn Điềm Tâm nói - Không nhìn ra là song ca, trong tấm hình kia chỉ có mỗi em thôi, anh còn tưởng đơn ca.

- Vậy cũng có thể... không chụp toàn cảnh.

Điềm Tâm cũng nghi ngờ quay đầu nhìn thoáng qua Trần Diệc Nhiên phát hiện anh đang khá mất tự nhiên.

- Sao có thể, bức ảnh kia dùng máy ảnh đấy, toàn cảnh rất rộng. - Hàn Tấn xua xua tay, lại nói - A, đúng rồi, còn ảnh chụp lúc em múa ba lê nữa, rất xinh, rất có khí chất, đáng người cũng đẹp... Ôi cậu đã tôi làm gì. Đã tôi ba lần rồi đấy.

Hàn Tấn mất hứng hét lên với Trần Diệc Nhiên. Anh chỉ lạnh lùng nhìn hắn ta, âm trầm nói:

- Cậu không qua bạn gái cậu nhất định chết đói.

- Đùng như thế, tôi nói chuyện phiếm với em gái cậu đang vui mà.

Hàn Tấn lẳng lặng nhìn Trần Diệc Nhiên sau đó không sợ chết mà quay đầu nói với Điềm Tâm:

- Thật sự, tất cả mọi người thấy em đẹp, còn có mấy anh đẹp trai độc thân đặc biệt nhớ em đấy, đáng tiếc Trần tổng căn bản không cho người ta cơ hội. Chắc, chắc... Thiệt là, mặc dù nói em là em gái Trần tổng, thế nhưng điều kiện của những chàng độc thân kia cũng rất tốt, tuyệt đối xứng với em, đoán chừng do ánh mắt Trần tổng cao quá không muốn để mấy người kia làm chồng em.

Trần Diệc Nhiên gợn tay cầm chén trà, vì dùng sức mà đốt tay có chút trắng bạch, anh nỗ lực để không xúc động đánh chén nước này lên đầu Hàn Tấn, gần từng chữ một lạnh băng nói:

- Hàn Tấn. Cậu nói nhầm nhiều quá đấy.

Rốt cuộc Hàn Tấn cũng thấy được sát ý trong mắt Trần Diệc Nhiên, toàn thân thấy lạnh lẽo, như ngâm nước đá vậy. Nên vội vàng đứng dậy, lại cười cười với Điềm Tâm:

- Em gái, lần sau lại nói chuyện, anh qua chỗ bạn gái anh, ha ha, gặp lại sau. Trần Diệc Nhiên, Trần tổng cậu từ từ ăn không quá vội hai người...

- Cút.

Trần Diệc Nhiên lạnh lùng thốt ra một tiếng. Điềm Tâm quay đầu lại ánh mắt quái dị nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 247: Tình yêu lúc mới bắt đầu (7)

Chương 248: Tình yêu lúc mới bắt đầu (7)

Trần Diệc Nhiên bình tĩnh cúi đầu cầm chén nước hớp một ngụm.

- Cho em xem một chút.

Điềm Tâm nhìn Trần Diệc Nhiên nửa ngày trời rớt cuộc cũng đuối bàn tay trắng nõn nhỏ bé, đôi mắt phát ra ánh sáng ranh mãnh.

- Cái gì?

Trần Diệc Nhiên nhàn nhạt ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt không hiểu.

- Điện thoại, thư mục.

Điềm Tâm mỉm môi phun ra mấy chữ. Trần Diệc Nhiên trầm mặc một chút sau đó không tự nhiên quay đầu nhìn ra cửa sổ, ngắm thành phố về đêm đèn điện sáng trưng, lạnh lùng đáp:

- Anh không mang theo.

Điềm Tâm có chút thất vọng nhìn anh, đôi mắt trong suốt đảo mấy vòng sau đó thích thú nhìn anh hỏi:

- Anh trai lúc này nói thật sao?

Trần Diệc Nhiên tiếp tục trầm mặc, vờ như không nghe thấy.

Điềm Tâm cong môi lộ ra dáng tươi cười, không nhận được mà cười một cái, sau đó cúi đầu lấy điện thoại trong túi ra mở ra danh bạ tìm đến tên Trần Diệc Nhiên rồi gọi đi.

Hai phút sao.

“Không nhìn thấy em anh không thể nào ngủ được, hình bóng em gần vậy nhưng anh ôm không đến. Không có trái đất, mặt trời vẫn lượn quanh, không có lý do gì anh cũng có thể để bản thân đi...”

Từng hồi chuông điện thoại vang lên, di động trong túi quần Trần Diệc Nhiên cũng vang lên.

Điềm Tâm nghi hoặc nhìn Trần Diệc Nhiên, giọng nói không giấu được sự vui vẻ:

- Ô, có nhạc chuông kia, có phải anh không đó.

Sắc mặt Trần Diệc Nhiên thay đổi, nhưng vẫn bình tĩnh ngồi tại chỗ, trầm giọng nói:

- Em nghe lầm rồi, là điện thoại của người khác, anh không cầm theo điện thoại.

- Đúng không? - Điềm Tâm cười đắc ý, đưa điện thoại giấu dưới bàn ra trước mặt Trần Diệc Nhiên để anh thấy dãy số trên màn hình của mình, cười hi hi nói:

- Vậy tại sao em gọi cho anh điện thoại của người khác lại đổ chuông.

Trần Diệc Nhiên hơi rừ mi mắt, lướt nhanh qua di động của Điềm Tâm không nhận được mà nở nụ cười, nhưng vẫn kiên trì nói:

- Không biết.

Điềm Tâm cười càng thêm sáng lạnh giống như đóa hoa hương dương vậy, cô đưa tay tắt điện thoại mình, hồi chuông điện thoại kia cũng tắt.

Trần Diệc Nhiên đầu đầy hắc tuyến nhìn vẻ mặt đắc ý của Điềm Tâm, rớt cuộc không nhận được mà nói:

- Em muốn làm gì.

- Ha ha, kệ đi. - Điềm Tâm cười cười với Trần Diệc Nhiên - Dù sao điện thoại anh cũng không mang theo, em gọi số anh trong nhà hàng lại vang lên nhạc chuông cũng không ảnh hưởng gì, phải không, cũng không biết nhạc chuông của anh trai nào, sao lại giống anh vậy, mà em gọi anh điện thoại anh ta cũng reo đấy.

Trần Diệc Nhiên có chút đau đầu đưa tay chống trán, điện thoại trong túi quần vẫn rung lên.

Chẳng bao lâu Điềm Tâm lại tắt máy sau đó lại nhấn nút gọi đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 248: Tình yêu lúc mới bắt đầu (8)

Chương 249: Tình yêu lúc mới bắt đầu (8)

Cứ như thế sau hai ba lượt rút cuộc Trần Diệc Nhiên cũng bắt đắ đã đưa điện thoại cho Điem Tâm:

- Này.

- Ha ha.

Điem Tâm nhìn anh cười xấu xa, sau đó giả vờ nghi hoặc nói:

- Ô, anh Nhiên, anh cũng đưa điện thoại ra ngoài sao, vừa rồi em gọi cho anh hóa ra là điện thoại anh reo thật.

Trần Diệc Nhiên im lặng lườm Điem Tâm một cái. Điem Tâm lại cười, nhét điện thoại vào trong túi, sau đó cầm điện thoại của Trần Diệc Nhiên, nhấn nhấn thế nhưng lại không biết mật mã là gì.

Cô nghi ngờ ngẩng đầu, ánh mắt dò hỏi anh mật mã là gì. Trần Diệc Nhiên nhìn cô chăm chăm sau đó cầm đũa vừa ăn vừa nói:

- Em tự đoán đi.

- Đoán thì đoán.

Điem Tâm không phục mà lườm bâu, sau đó thử đoán sinh nhật của Trần Diệc Nhiên, màn hình lại báo mật khẩu sai.

Không phải sinh nhật anh sao? Điem Tâm nghi hoặc, suy nghĩ một chút lại bấm ra bốn số nhưng màn hình vẫn báo mật khẩu không đúng.

Cái này cũng sai sao? Điem Tâm cắn môi lại nhấn ra năm sinh của Trần Diệc Nhiên, màn hình vẫn báo mật khẩu sai.

Không phải chứ, đoán ba lần đều đã sai. Điem Tâm có chút do dự, nếu liên tục sai năm lần điện thoại sẽ ngừng sử dụng trong một phút.

Trần Diệc Nhiên ngẩng đầu nhìn bộ dạng Điem Tâm cau mày nhin không được mà khước môi cong lên tạo thành một đường cong đẹp mắt, giọng nói mang theo ý trêu chọc:

- Nếu không đoán được thì trả điện thoại lại cho anh.

- Không, nhất định em đoán được.

Điem Tâm vội xoay người sang chỗ khác, ôm điện thoại của anh vào ngực, suy nghĩ một chút lại thử nhấn xuống tên hãng xe của anh. Lại là mật khẩu sai.

Điem Tâm cảm thấy nước mắt mình sắp rơi rồi. Nếu một lần sai nữa điện thoại Trần Diệc Nhiên sẽ bị khóa, rốt cuộc mật khẩu là gì chứ. Điem Tâm bắt đầu xoắn xýt.

- Còn một cơ hội thôi.

Đôi mắt Trần Diệc Nhiên đen lý thần nhiên nhìn Điem Tâm cười cười, duỗi bàn tay lớn về phía cô nói, giọng nói rất êm tai:

- Nhanh thử đi sai rồi còn trả lại cho anh.

Điem Tâm nhìn vẻ mặt đắc ý của Trần Diệc Nhiên khế cắn môi, dù sao cũng đã bốn lần rồi, sai một lần nữa có sao đâu cùng lắm điện thoại anh bị khóa thôi, một phút sau lại thử nữa cũng không sao.

Điem Tâm nghĩ vậy thì không có chút hi vọng nào mà nhấn ngày sinh nhật của mình.

Một giây sau điện thoại Trần Diệc Nhiên vậy mà lại mở được.

Điềm Tâm kinh ngạc ngẩng đầu ánh mắt Trần Diệc cũng khá kinh ngạc, trong tích tắc không biết nên nói gì cho phải.

Trần Diệc Nhiên có chút không tự nhiên nhìn cô, gương mặt trắng nõn thoáng đỏ rùng, quay đầu nhìn ra cửa sổ không nói gì.

Điềm Tâm chỉ cảm thấy lòng mình nở hoa, nếu không phải vì trước kia Trần Diệc Nhiên quá dữ, cô không dám lấy điện thoại anh chơi hay nói cách khác, cô đã sớm biết rõ bí mật này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 249: Tình yêu lúc mới bắt đầu (9)

Chương 250: Tình yêu lúc mới bắt đầu (9)

Chỉ là nhìn một bên mặt ngượng ngùng của Trần Diệc Nhiên, trong lòng càng thêm vui mừng.

Khó có thể thấy anh xấu hổ, Diềm Tâm không nhìn được mà nói với anh:

- Này, anh Nhiên, mặt khẩu di động anh lại giống với mặt khẩu của em đấy, thật là trùng hợp. Chuyện này, anh bỏ mặt khẩu này từ lúc nào vậy, đổi mặt khẩu thành ngày sinh nhật của em. Chẳng lẽ từ lần đầu tiên gặp em anh đã ăn cây tương tư rồi sao.

Rốt cuộc Trần Diệc Nhiên quay đầu lại tình mạch nhìn cô, môi mím khe khẽ mở, nhàn nhạt nói với Diềm Tâm:

- Nằm mơ.

- Ha ha, anh ngại sao? - Diềm Tâm cười đến vô sỉ, tiếp tục nhìn anh nói - Anh xem, mặt anh đỏ rần rồi kia, ha ha, anh Nhiên, anh xấu hổ thật đáng yêu, em muốn chụp ảnh lưu niệm quá.

Trần Diệc Nhiên có chút ảo não nhìn cô, bài tay trắng nõn không nói lời nào đã gạt lại điện thoại:

- Đưa điện thoại đây.

- Đùng như thế, anh là thẹn quá hóa giận sao?

Điềm Tâm vội vàng nghiêng người qua trước bàn, ngồi bên cạnh Trần Diệc Nhiên, chuyện chú ôm lấy cánh tay anh, nỗ lực gạt lại điện thoại trong tay anh:

- Em không nói anh nữa, nhanh đưa cho em.

Trần Diệc Nhiên không chút cảm xúc cất điện thoại vào trong túi quần, sau đó lãnh đạm nói:

- Không.

- Quý hạp hời, không cho coi như xong.

Điềm Tâm cả buổi cũng không giành lại được, vậy nên đành phải buông ý định lấy điện thoại, rầu rĩ không vui ngồi cạnh Trần Diệc Nhiên, đưa lưng mắt

hứng với anh.

- Về sau lại xem.

Trần Diệc Nhiên hắng giọng tiện tay cầm một miếng pizza, đưa đến trước mặt Diễm Tâm

- Tranh thủ thời gian ăn cái gì đi, ăn xong còn phải về nhà uống thuốc.

Diễm Tâm chán nản quay người lại cầm một miếng pizza, trong lúc Trần Diệc Nhiên sợ ý mà đưa tay xuống túi quần anh nhanh chóng lấy điện thoại đi, tranh thủ thời gian chạy về chỗ của mình.

Trần Diệc Nhiên hơi ngần ra sau đó quay người nhìn Diễm Tâm đang rất đặc ý.

Anh im lặng đặt miếng pizza trong tay lên mâm, sau đó buồn bực giật tóc mình, nói với Diễm Tâm:

- Được rồi, được rồi, em xem đi.

- Ha ha, anh sớm đầu hàng không phải tốt rồi soa?

Diễm Tâm cười đến vô tội.

Sau khi bấm mở khóa thì bắt đầu tìm vào thư viện ảnh trong máy anh. Sau khi vào trong, quả nhiên Diễm Tâm chỉ thấy hai thư mục.

Thư mục đầu tiên toàn là sách, quét qua một chút toàn là văn thư ngẫu nhiên còn có vài ảnh phong cảnh là anh tiện tay chụp. Thật không thú vị.

Diễm Tâm nhếch miệng sau đó rời khỏi thư mục này vào thư mục khác. Làm cô kinh ngạc hình là thư mục này đều là ảnh chụp của cô.

Cô cứ lướt qua lướt lại, bức hình gần nhất là lúc cô mang quần áo bệnh nhân ngủ trên giường.

- Đây là?

Diễm Tâm nghi ngờ ngẩng đầu nhìn Trần Diệc Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 250: Lúc mới yêu 10

Chương 251: Lúc mới yêu 10

Trần Diệc Nhiên hơi liếc qua chiếc điện thoại trên tay Diễm Tâm, vẻ mặt lạnh lùng nói:

- Đây là lúc em còn nằm viện, anh tiện tay chụp đấy.

- Ách...sao lại chụp lúc này chứ?? - Diễm Tâm vẻ mặt không hài lòng mà nhìn tư thế ngủ của mình không được đẹp và quẩn rừ cho lắm trong điện thoại, hướng phía Trần Diệc Nhiên hỏi.

-Tướng ngu xấu quá, chụp làm kỉ niệm - Trần Diệc Nhiên dừng dung đáp.

Điềm Tâm im lặng, đầu ngón tay tiếp tục lướt lướt, bên trong vẫn còn ảnh cô thời cấp hai đi Thượng Hải chơi cùng Thẩm Tâm và Thẩm Thị, cô còn nhớ lúc đó Thẩm Thị phụ trách công việc phó nháy cho cô và Thẩm Tâm.

Lật tiếp về phía sau, còn có cả những tấm như tấm cô chụp trong đại hội thể thao hay cuộc thi hùng biện...

Điềm Tâm nhìn bức hình quen thuộc, liền ngẩng đầu lên, ánh mắt nghi hoặc mà nhìn Trần Diệc Nhiên hỏi:

-Đây đều là những tấm hình trên dòng thời gian của em mà...

Đôi mắt sâu thẳm của Trần Diệc Nhiên sụp xuống, hàng lông mi dài chớp chớp, chần chờ một lát sau đó nhẹ nhàng gật gật đầu.

-Tại sao lại có trong điện thoại của anh?

Đôi mắt Trần Diệc Nhiên giống như hai viên ngọc nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Diềm Tâm một hồi lâu, rồi cuộc thờ dài một hồi, giọng trầm thấp chậm rãi nói:

-Lúc em cấp ba, có vài tháng anh không thể gặp em, những lúc nhớ em anh lại vào trang cá nhân của em mà ngắm ảnh, sau đó liền lưu vài tấm trong điện thoại.

Không biết tại sao lúc Trần Diệc Nhiên nói mấy câu đó, Diềm Tâm cảm giác như cô sắp khóc đến nơi.

Rõ ràng chỉ là mấy câu rất bình thường, thế nhưng đi vào tai cô, cô lại cảm giác đó giống như những lời tâm tình ngọt ngào và tuyệt vời nhất thế gian vậy.

Những học kì cuối tối tăm không ánh mặt trời của cấp ba, ngoài lúc học, những lúc rảnh rỗi mỗi giây mỗi phút cô đều trách móc Trần Diệc Nhiên.

Thế nhưng cô chưa từng nghĩ, trong lúc cô đang oán giận hằn như thế, hần lại nhớ cô da diết đến vậy.

Điềm Tâm vô vàng cúi đầu xuống, tiếp tục lật xem những bức ảnh trong điện thoại, lật ra sau nữa chính là những bức hình chụp trong lễ kỉ niệm một trăm năm ngày thành lập trường mà Hàn Tấn vừa nói ban nãy. Những bức ảnh ấy đều có mỗi mình cô, ánh sáng trên khán đài chiếu vào thân thể cô, cảnh vật xung quanh mờ ảo, khuôn mặt của cô, nụ cười của cô, đều mang một nét duyên dáng xinh đẹp.

Những bức ảnh chụp vào lễ kỉ niệm một trăm năm thành lập trường, cho đến bây giờ cô mới thấy lần đầu.

Mặc dù lúc trước Trần Diệc Nhiên đã đưa một xấp ảnh bỏ vào trong túi của cô nhưng cũng không có những tấm hình này.

Điềm Tâm hít mũi một cái, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Trần Diệc Nhiên.

Ánh mắt dịu dàng của hần nhìn cô giống như nụ chồi tháng ba vừa mới hé, mang theo hơi thở như làn gió xuân phảng phất trên gương mặt làm cho người ta rung động, làm cho người ta chìm đắm trong ánh nắng ấm áp đó.

-Những hình này em chưa thấy lần nào.

Điềm Tâm nhìn Trần Diệc Nhiên mà cô gắng nở một nụ cười, trong giọng có chút run rẩy nói.

-Ừ. - Trần Diệc Nhiên lên tiếng, trầm mặc một lát rồi thản nhiên nói:

-Những bức này anh không đưa cho em.

Điềm Tâm nhìn hần trong chốc lát rồi tiếp tục cúi đầu xem ảnh.

Có bức ảnh dưới ánh đèn mờ mờ, không gian tối tăm, Trần Diệc Nhiên đưa tay nắm lấy gương mặt của cô, bóp miệng cô lại khiến nó giống như miệng gà rồi nhẹ nhàng cúi đầu mà hôn lên đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 251: Lúc mới yêu 11

Chương 252: Lúc mới yêu 11

Điềm Tâm nhìn chăm chăm vào tấm hình đó một hồi lâu, không biết là chụp khi nào.

Nhìn bối cảnh thì hình như là trong xe, áo quần dày nên chắc là đang mùa đông. Nhưng vì ngọn đèn quá mờ, cụ thể hai người đang mặc đồ gì thì thấy không rõ lắm.

Điềm Tâm đang nhìn tấm hình đó, đột nhiên cảm thấy tim mình đập loạn xạ lên.

- Cái này... chụp lúc nào? - Điềm Tâm ngẩng đầu, nhìn Trần Diệc Nhiên về mặt phức tạp mà nhỏ giọng hỏi.

Trần Diệc Nhiên dường như không ngờ là Điềm Tâm lại lật đến tấm hình này, và dường như hắn cũng đã quên mất tấm hình này vẫn còn trong điện thoại, vì vậy đôi mắt như hai viên ngọc kia nhìn cô đầy vẻ lúng túng.

- Không biết nữa... anh quên rồi... - Hắn ngó lơ nói với Điềm Tâm.

- Điện thoại anh cũng thay hai ba cái rồi nên tấm hình này chắc hệ thống tự động lưu vào.

- Sao em lại không có ấn tượng gì hết vậy? - Điềm Tâm nhìn tấm hình trong điện thoại, lật tiếp thì cũng thấy một tấm hình cô đang bị nhéo má, bối cảnh hình như cũng ở trong xe nốt.

Lật tiếp thì không còn bức hình nào nữa.

Cô cẩn thận nhìn rõ áo quần cô đang mặc, rồi lại xem thông tin bức ảnh, quả nhiên đã chụp từ hai năm rưỡi trước.

Điềm Tâm nghiêng đầu cau mày, nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ thủy tinh, trong thoáng chốc cô tin thế thật, thời gian hẳn là lúc cô đang nghỉ đông.

- Xem hết rồi, đừng xem nữa. - Trần Diệc Nhiên thừa dịp Điềm Tâm đang chăm chú suy nghĩ, thuận tay giật lấy điện thoại từ tay cô.

- Không được, mau nói cho em biết, cái ảnh này chụp từ bao giờ? - Điềm Tâm giống như đã phát hiện được một manh mối quan trọng, tha thiết mà túm lấy cánh tay Trần Diệc Nhiên, vẻ mặt thành thật nhìn hắn nghi ngờ nói:

- Anh hôn em lúc nào vậy? Em vẫn nghĩ nụ hôn đầu của em là khi em nằm viện cơ đấy, nhưng xem ra hình như không phải như thế...

Trần Diệc Nhiên sắc mặt không được tự nhiên, nhìn bộ dạng Điềm Tâm không để gì mà bỏ qua chuyện này, liền hướng phía cô mà nói:

- Cái hôm anh đến thành phố N đón em...

- Kì nghỉ đông... Đến thành phố N đón em... - Điềm Tâm cau mày cẩn thận suy nghĩ một lát, rốt cuộc cũng ngộ ra:

- A! Cái lần thiếu chút nữa là em bị bọn buôn người bắt cóc! Anh đến thành phố N đón em về!!

- Ủ... Trần Diệc Nhiên bất đắc dĩ nhìn cô.

- Sớm vậy ư? - Điềm Tâm kinh ngạc:

- Làm sao anh... Em cứ nghĩ anh... - Điềm Tâm lắp bắp, bởi vì đang xúc động nên không biết nói gì cho phải.

- Em cứ nghĩ là anh rất ghét em, cứ nghĩ là anh không thích em, nghĩ là em nỗ lực lâu như vậy mới có thể khiến cho anh thích em một chút...

Điềm Tâm nói không đầu không đuôi hướng phía Trần Diệc Nhiên mà nói:

- Thế nhưng lúc ấy... anh cũng đã thích em rồi sao...

Trần Diệc Nhiên hơi cúi đầu, nhìn Điềm Tâm vì đang ngạc nhiên mà đôi môi nhỏ nhắn hồng hào hơi hé ra, đôi mắt trong veo mở to không dám tin, không biết vì cái gì, trong khoảnh khắc này, hắn đột nhiên cảm thấy như nỗi lòng giấu kín bấy lâu nay đã bị vạch trần.

Hắn không thể che giấu được sự lúng túng lúc này. Trần Diệc Nhiên nổi tiếng từ trước đến nay rằng cho dù núi Thái Sơn sụp đổ vẫn không thay đổi sắc mặt, nhưng nay rốt cuộc cũng lộ ra kẽ hở.

- Thật không, thật không? - Điềm Tâm ánh mắt vui sướng chờ mong nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 252: Em gái còn là bạn gái? 1

Chương 253: Em gái còn là bạn gái? 1

Trần Diệc Nhiên về mặt lung tung không tự nhiên, có thể nhìn phát là thấy hết, đôi mắt như hai viên ngọc nhìn Điem Tâm, sau đó tiện tay cầm miếng pizza trên bàn trực tiếp nhét vào trong miệng Điem Tâm, giọng ào ạt:

- Ăn đi, đừng nói lung tung..

- Ha ha... Miếng Điem Tâm bị nhét pizza phình cả lên, đôi mắt cười cong lên giống như trăng lưỡi liềm vậy.

Cô thò tay lấy miếng pizza trong miệng ra, sau đó cắn một miếng lớn, rung đùi đắc ý nói:

- Không chối chính là thừa nhận đấy nhé! Thì ra anh đã thích em từ sớm..

Ánh mắt Trần Diệc Nhiên lóe lên, nhìn thẳng vào Điem Tâm, về mặt cứ như muốn đánh cô nhưng rồi lại không có cách nào.

- Được rồi. - Điem Tâm gật gật đầu, cắn miếng pizza còn sót lại trong cái khay trước mặt, sau đó vỗ vỗ hai tay, ra vẻ ung dung nhìn Trần Diệc Nhiên nói:

- Nhìn lại thì thời gian anh thích em cũng dài giống như em thích anh, nên em sẽ tha thứ cho anh..

- Tha thứ cho anh cái gì? - Trần Diệc Nhiên lắc đầu khó hiểu nhìn cô.

- Tha thứ cho anh... đem bệnh cảm mạo lây cho em. - Điem Tâm nhìn Trần Diệc Nhiên mà cười lớn, đôi bàn tay nhỏ bé chống lấy cằm mà chăm chú nhìn hắn.

- Là anh lây bệnh cho em sao? - Trần Diệc Nhiên nhin không được liền thì tay捏 má cô, về mặt tức giận nói:

- Là ai lúc anh bảo đừng thì lại chủ động nằm sấp trên người anh quyến rũ anh?

- Ha ha ha ha... - Điem Tâm xấu hổ cười, đôi mắt lảo liên tránh nhìn Trần Diệc Nhiên.

Vừa lúc điện thoại Trần Diệc Nhiên reo lên.

Hắn buông đôi tay ra khỏi mặt Điem Tâm, rút điện thoại từ trong túi ra nhìn mấy chữ hiển thị trên màn hình, hàng mi thanh tú hơi nhăn lại, sau đó nhấn nút trả lời.

- Sao!? - Giọng hắn lạnh lùng hướng phía đầu dây bên kia mà lên tiếng, về mặt cũng đã lạnh lùng trở lại như trước.

- Cái tài liệu tôi đã phê chuẩn, bản hợp đồng đặt trên bàn làm việc của tôi, anh về tìm lại được không?

Hắn khẽ nhíu mày, mắt liếc sang Điem Tâm rồi khẽ nói qua điện thoại:

- Không có? Làm sao có thể, trước lúc tan sở tôi còn thấy mà.

“...”

- Được rồi, ở văn phòng chờ tôi một lát, tôi đến ngay. - Trần Diệc Nhiên dặn dò với đầu dây bên kia vài câu rồi cúp máy.

Điem Tâm nhìn về mặt không tốt lắm của hắn, nhin không được liền nhỏ giọng hỏi:

- Anh về công ti à?

- Ừ. - Trần Diệc Nhiên dứt điện thoại vào trong túi quần, quay đầu nhìn Điem Tâm, sau đó đưa tay xoa đầu cô, nói:

- Đừng lo, em cứ từ từ ăn, ăn rồi anh sẽ đưa em về nhà.

- Nếu vội quá thì anh cứ đi trước đi, lát em tự về cũng được. - Điem Tâm nhìn Trần Diệc Nhiên cười cười.

- Em về bằng cách nào?

- Em gọi taxi, hoặc ngồi xe buýt hoặc đi tàu đều được, anh đừng lo. - Điem Tâm khoát khoát tay thúc giục Trần Diệc Nhiên.

Đôi mắt tinh mịch của hắn nhìn Điem Tâm một lúc, sau đó thấp giọng nói:

- Điem Tâm, lúc nào khỏi bệnh thì đi thi lấy bằng lái xe đi.

-Hả? - Điềm Tâm sững sờ, nhìn Trần Diệc Nhiên một hồi lâu mà không nói gì.

-Như vậy sau này muốn đi đâu cũng có thể tự lái đi, cũng tương đối dễ dàng.

Trần Diệc Nhiên nhìn thoáng qua thức ăn trên bàn rồi vẫy tay gọi một người phục vụ đến.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 253: Em gái còn là bạn gái ? 2

Chương 254: Em gái còn là bạn gái ? 2

-Như vậy sau này muốn đi đâu thì có thể tự lái đi, cũng tương đối dễ dàng.

Trần Diệc Nhiên nhìn thoáng qua thức ăn trên bàn rồi vẫy tay gọi một người phục vụ đến, trầm giọng nói:

-Phiền anh tính tiền, nhân tiện gói lại đồ ăn cho tôi.

-Hả? - Điềm Tâm kéo áo Trần Diệc Nhiên nói:

-Em còn chưa ăn được mấy, sao anh lại tính tiền rồi.

Trần Diệc Nhiên đứng dậy, vừa đến quầy tính tiền vừa thuận miệng nói:

-Em có thể cầm lên xe ăn mà.

Không phải chứ!??

Điềm Tâm tròn mắt há hốc mồm mà nhìn nhân viên phục vụ gói lại tất cả đồ ăn vừa bung lên vào trong hộp, trong lòng thầm khóc đau khổ.

Ăn trên xe? Cảm giác chưa xót quá...

Trần Diệc Nhiên thanh toán xong, đứng ở cửa ra vào nhìn Điềm Tâm vẫy vẫy tay, ý bảo cô đến.

Điềm Tâm mang theo một đồng đồ gói hộp, vừa lúc đi về phía Trần Diệc Nhiên thì gặp ngay Hàn Tấn. Anh ta nhìn bộ dạng Điềm Tâm đang xách theo một đồng hộp linh kinh liền hỏi:

-Em gái, đang định mua về nhà ăn hả?

Điềm Tâm nhìn hắn cười chua xót, yếu ớt nói:

-Ăn trên xe.

-Hả? - Hàn Tấn giật mình:

-Sao? Muốn đi xa hả? Đi tàu hay xe buýt?

-Trên xe anh ấy. - Điềm Tâm nhìn về phía Trần Diệc Nhiên.

-Ăn trên xe Trần Diệc Nhiên sao? - Anh ta nhanh chóng lặp lại, sau đó quay đầu nhìn thoáng qua cô gái xinh đẹp đứng cạnh mình, thò tay gãi gãi đầu, trầm bẻ không thể hiểu được.

Điềm Tâm sau khi mang một đồng đồ ăn treo lên xe Trần Diệc Nhiên, nhìn hắn thuận thực giẫm chân ga chuyển hướng mà lái ra khỏi bãi đỗ xe.

Chỉ là sau khi lên xe được một lát, Điềm Tâm nhìn quang cảnh phía bên ngoài cửa sổ, nhìn không được liền hỏi:

-Ồ, đây không phải đường về nhà em, chúng ta đang đi đâu vậy?

- Về công ti. - Trần Diệc Nhiên thản nhiên đáp.

- Em cũng đi cùng sao? - Điềm Tâm có chút kinh ngạc mà nhìn hắn.

-Ừ, đến tìm tài liệu một chút rồi có thể nhanh chóng quay về. - Trần Diệc Nhiên vừa lái xe vừa trả lời Điềm Tâm.

-A...

Điềm Tâm gật gật đầu, xoay người lại lấy một hộp đồ ăn ra, vừa ăn vừa ngồi nghe chương trình phát thanh trong xe.

Sau khi Trần Diệc Nhiên dừng xe ở bãi đỗ của công ti, đang định giúp Điềm Tâm xách túi đồ ăn ra thì cô nhìn hắn cười cười với vẻ mặt hời hợt nói:

-Ha ha...Em ăn hết sạch rồi...

Trần Diệc Nhiên ánh mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc:

-Ăn hết sạch rồi? Mấy cái hộp đó, toàn bộ?

-Ừ, đúng vậy á... - Điềm Tâm gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng nhìn hắn:

-Tại vì đi đường hai mươi phút cũng vừa vặn thời gian cho một bữa ăn mà...

Bờ môi mỏng của hắn hơi gật gật, chần chừ một lát rồi thản nhiên nói:

-Không phải là vấn đề về thời gian...Là vì...Nhiều đồ như vậy mà em có thể ăn hết toàn bộ sao?

-Sao vậy? Chê em ăn nhiều hả? - Điềm Tâm nhìn về mặt kính ngác của Trần Diệc Nhiên, bất giác mặt cô đỏ ửng lên.

-Không phải. - Trần Diệc Nhiên không nhịn được cười nói:

-Không ngờ là em có thể ăn nhiều như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 254: Em gái còn là bạn gái? 3

Chương 255: Em gái còn là bạn gái? 3

-Không phải. - Trần Diệc Nhiên không nhịn được cười nói:

-Không ngờ là em có thể ăn nhiều như vậy, xem ra anh phải cố gắng làm việc thật tốt, cố gắng thăng chức mới có thể nuôi nổi em.

Điềm Tâm mặt đỏ lên, hậm hực cúi đầu xuống nói khẽ:

-Thật ra, không phải là em tham ăn vậy đâu...Vì anh mua nên em mới cố gắng ăn đấy...

-Haha... - Trần Diệc Nhiên bật cười, thò tay xoa xoa đầu Điềm Tâm, giọng buồn cười nói:

-Anh giỡn thôi, nếu thật em có thể ăn đến làm anh phá sản thì coi như bản lĩnh của em cũng khá đấy. Thôi, đi nào.

-Ừ. - Điềm Tâm gật đầu, kéo cánh tay Trần Diệc Nhiên, lẻo đẻo đi theo hắn.

Đã không còn sớm, cũng đã hơn mười giờ tối, cả tòa nhà khoa học công nghệ SNOS chỉ còn vài tầng là còn sáng đèn.

Điềm Tâm nhìn lên mấy tầng sáng đèn kia, bất giác quay sang thuận miệng hỏi Trần Diệc Nhiên:

-Đã muộn như vậy rồi mà vẫn còn người tăng ca sao?

-Ừ. - Trần Diệc Nhiên vừa sai chân bước thẳng vào đại sảnh công ti vừa nói:

-Gần đây công việc tương đối nhiều, nhân viên lại thiếu hụt nên mỗi ngày đều phải tăng ca.

-Vất vả quá nhỉ... - Điềm Tâm nhỏ giọng khâm phục:

-Trước kia em cứ nghĩ đi làm rất tốt, không có bài tập không có thi cử, còn có lương nữa, nhưng bây giờ xem ra phải tăng ca mỗi ngày, quả thật là vất vả.

Trần Diệc Nhiên nhìn sâu vào mắt Điềm Tâm, cái nhìn kia làm cho người ta cảm giác giống như là đang chứng kiến một đứa trẻ đột nhiên trưởng thành vậy.

Thang máy đã đến tầng mười chín.

Điềm Tâm theo Trần Diệc Nhiên ra khỏi thang máy.

Trong văn phòng rộng rãi, trống rỗng, các nhân viên kỹ thuật đang vui đùa tăng ca ở bàn làm việc được đặt trong mấy góc phòng. Nghe có tiếng bước chân, mọi người ngẩng lên thoáng gật đầu với Trần Diệc Nhiên rồi tiếp tục trở lại làm việc.

Trần Diệc Nhiên đi thẳng về phòng làm việc của mình. Vừa mới đến cửa phòng làm việc thì có tiếng giày cao gót cách cách cùng một giọng nữ dễ nghe vang lên:

-Trần tổng, anh đến rồi.

Điềm Tâm ánh mắt thăm dò quay lại nhìn, chỉ thấy một người phụ nữ ăn mặc lịch thiệp, vẻ mặt vội vàng đi về phía hai người bọn cô.

-Ồ, em gái Trần tổng cũng đến sao, Điềm Tâm em khỏe không? - Người phụ nữ kia nhìn Điềm Tâm đang đứng sau lưng Trần Diệc Nhiên cười cười lên tiếng hỏi.

-Chị Mỹ Đình. -Điềm Tâm cũng nhìn chị ta cười cười.

Lúc cô còn học lớp mười thường xuyên đến văn phòng Trần Diệc Nhiên tìm hấn, chị Mỹ Đình là thư kí của Trần Diệc Nhiên, điều đó cô đã sớm biết được.

Trần Diệc Nhiên khẽ nhủ mảy, đi đến trước mặt Mỹ Đình khẽ gật đầu rồi đẩy cửa đi thẳng vào văn phòng.

Điềm Tâm do dự một chút rồi cũng theo hấn vào trong.

-Hợp đồng tôi nhớ kĩ là để trên bàn mà... - Trần Diệc Nhiên bước vào đi thẳng đến bàn làm việc, đưa tay mở tập tài liệu trên bàn, cau mày thấp giọng nói.

-Thật không có, tôi đã lật tung cả bàn làm việc, mở ra từng tờ tài liệu mà cẩn thận tìm rồi, đều không có. - Mỹ Đình đứng bên cạnh hấn, vẻ mặt lo lắng.

Trần Diệc Nhiên hơi nhíu mày.

Hấn thoáng nhìn trên bàn, kĩ càng suy nghĩ lại trước lúc tan làm rồi quay sang phía Mỹ Đình nói:

-Tôi đến phòng Lục tổng xem, cô ở đây đợi đi.

-Được.

Trần Diệc Nhiên cầm điện thoại rồi đi ra ngoài.

Điềm Tâm do dự một chút nhưng rồi cũng không theo hấn đi ra.

Chương 255: Em gái còn là bạn gái? 4

Chương 256: Em gái còn là bạn gái? 4

Mỹ Đình quay sang liếc nhìn Diễm Tâm, sau đó cầm ly thủy tinh rót nước rồi đưa cho cô, cười tủm tỉm nói:

-Diễm Tâm, em ngồi đây một lát đi.

-Được. - Diễm Tâm nhìn Mỹ Đình cười cười, sau đó cầm ly nước ngồi xuống ghế salon trong văn phòng Trần Diệc Nhiên.

-Diễm Tâm, anh của em... - Mỹ Đình do dự một chút, về mặt ngưng ngừng sau đó hướng phía cô tiếp tục hỏi:

-Anh của em có bạn gái chưa?

-Hả? - Diễm Tâm sững sốt một chút, nhìn về mặt ngưng ngừng của Mỹ Đình, trong lòng cảm giác bất an.

-À, việc đó...không phải chị có ý gì với Trần tổng đâu...

Mỹ Đình nhìn về mặt kinh ngạc của Diễm Tâm, vội vàng xua xua tay nói:

-Chị chỉ thay mặt mấy nhân viên nữ trong công ti hỏi thăm tí thôi...

Diễm Tâm chần chừ không biết trả lời thế nào.

-Việc đó...Mấy cô kia bảo Trần tổng nhiều năm nay không có bạn gái, lại ngày càng đẹp trai như thế... - Mỹ Đình nhỏ giọng lại nói với Diễm Tâm:

-Vì thế mọi người đều thắc mắc anh ấy có phải là...gay hay không?

“Phốc ——! !” Diễm Tâm vừa mới nhấp một ngụm nước liền lập tức phun ra.

-Khục khục...khục khục...Chị nói cái gì?? - Diễm Tâm nhin không được ho vài tiếng, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Mỹ Đình mà hỏi.

-Cái đó có phải... - Mỹ Đình có chút xấu hổ nhìn cô sau đó tiếp tục nhỏ giọng hỏi:

-Anh trai em có phải thích con trai không?

-Làm sao có thể!?? - Về mặt Diễm Tâm kinh hãi, tuy rằng cô cũng đã từng hoài nghi về giới tính của hắn...Nhưng mà...bây giờ...Ha ha ha...Cô hoàn toàn không còn nghi ngờ gì nữa rồi.

-Chị cũng đã bảo Trần tổng không thể nào là gay rồi mà! - Mỹ Đình lập tức vui vẻ ra mặt, kẹp bàn tay nhỏ bé của Diễm Tâm lại mà hỏi:

-Em gái à, em có biết Trần tổng thích mẫu con gái thế nào không?

-Ách...cái này... - Diễm Tâm do dự một chút, trong lòng rối rắm không biết trả lời thế nào, vì vậy đành phải lảng sang chuyện khác:

-Chị Mỹ Đình...Chị với bạn trai chị...thế nào rồi...Em rất lâu rồi không đến đây nên cũng không biết gì nhiều...

Mặt Mỹ Đình biến sắc, sau đó dứt khoát xua tay:

-Đừng nhắc đến hắn nữa, chia tay cũng hơn một năm rồi.

-Chia tay rồi sao? - Diễm Tâm kinh ngạc nhìn chị ta, nghi ngờ nói:

-Tại sao vậy?

-Hắn phản bội chị. - Mỹ Đình nghiêng răng nghiêng lợi nói với Diễm Tâm.

Diễm Tâm vội vàng gạt đầu, an ủi:

-Chị Mỹ Đình, chị cũng đừng quá đau lòng, trên thế giới này vẫn còn nhiều người đàn ông tốt mà.

-Không sao đâu, chị đã sớm không còn để tâm nữa rồi. - Mỹ Đình nhìn Diễm Tâm cười cười, sau đó về mặt kính trọng mà nói:

-Nói đến đàn ông tốt, Diễm Tâm, Trần tổng là nam thần trong mắt chị em trong công ti đấy, anh ấy ngày càng đẹp trai, tính tình lại tốt, có tài nữa. Quan trọng là Trần tổng mỗi ngày đều rất chăm chỉ làm việc, chưa từng bị tai tiếng gì, và lại cũng chưa thấy anh ấy dặt bạn gái đến công ti bao giờ. Nhiều cô còn mơ mộng được làm bạn gái Trần tổng đấy, mỗi ngày đều chờ ở cửa thang máy để có thể vô tình gặp anh ấy.

Diễm Tâm trong đầu xám xịt nhìn chị ta, một lát sau mới yếu ớt hỏi:

-Anh của em được sẵn đón tới vậy sao?

-Đó là điều hiển nhiên rồi, à...đĩ nhiên Lục tổng cũng rất được sẵn đón, nhưng tiếc là anh ấy có bạn gái mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 256: Em gái còn là bạn gái? 5

Chương 257: Em gái còn là bạn gái? 5

-Đó là điều hiển nhiên rồi, à...đĩ nhiên Lục tổng cũng rất được sẵn đón, nhưng tiếc là anh ấy có bạn gái mất rồi. - Mỹ Đình đầy tiếc nuối nhìn Diễm Tâm, luôn miệng thờ dài nói:

- Vì vậy Trần tổng chính là nam thần độc thân đẹp trai nhất công ti đấy.

Diễm Tâm gật gật đầu, xem ra lần trước Trần Diệc Nhiên nói đúng, người vừa đẹp trai mà độc thân trong công ti, quả nhiên chỉ có hắn.

- Vì vậy, Diễm Tâm à, tiết lộ cho chị tí xui đi. - Mỹ Đình ánh mắt chờ đợi nhìn Diễm Tâm.

-Ách... - Diễm Tâm quay đầu, liếc nhìn Trần Diệc Nhiên đang tiến vào văn phòng rồi lại liếc qua Mỹ Đình, cười tủm tỉm nói:

-Hay là lát nữa để em hỏi giùm cho chị nhé?

-Thật không? Tốt quá! - Mỹ Đình lập tức phấn khích.

Trần Diệc Nhiên đẩy cửa vào, nhìn hai người đang nói chuyện vui vẻ rồi giờ lên tập văn kiện trong tay, hướng phía Mỹ Đình nói:

-Tập văn kiện rơi ở văn phòng Lục tổng, thật ngại quá để cô tìm lâu.

-Không đâu, không đâu, người ngại là tôi mới phải. Đã đến trễ còn để Trần tổng phải lặn lội đến công ti một chuyến.

Mỹ Đình liền đứng dậy đi đến bên Trần Diệc Nhiên, nhận tập tài liệu, vẻ mặt như trút bỏ được gánh nặng.

Diễm Tâm nhìn thoáng qua Trần Diệc Nhiên, đột nhiên mở miệng nói:

-Anh Diệc Nhiên?

-Hả? - Trần Diệc Nhiên đến trước bàn làm việc, cầm lấy chìa khóa xe được đặt ở trên bàn, nhìn Diễm Tâm.

-Ha ha... - Diễm Tâm nhìn hắn cười cười, giọng ranh mãnh nói:

-Nghe nói mấy nhân viên nữ trong công ti rất quan tâm đến đời sống tình cảm của anh, anh à, anh thích mẫu con gái thế nào?

Trần Diệc Nhiên giật mình, nhìn Diễm Tâm điệu bộ cười không mấy tốt đẹp, sau đó lại thoáng nhìn ánh mắt chờ đợi của Mỹ Đình, trong lòng hắn lập tức hiểu rõ.

-Này cô bé, hỏi nhiều vậy làm gì, em thì biết cái gì thích với chả không thích. - Trần Diệc Nhiên sắc mặt nghiêm nghị, cứng rắn, giọng nói có chút hung dữ nói với Điềm Tâm.

-Ai da, anh à đừng có ngại nha. - Điềm Tâm cười nhenh cả cổ, nhin không được lại tiếp tục trêu:

-Lần trước không phải anh bảo với em là thích mẫu người hoạt bát đáng yêu sao?

Trần Diệc Nhiên đôi mắt sâu thẳm nhìn cô:

-Em biết rõ là anh thích...

-Đúng rồi, Anh thích con gái da trắng trắng, mắt to to và hay cười, đúng không? - Điềm Tâm liền cắt ngang hần mà lớn tiếng nói.

Mỹ Đình đứng một bên, tranh thủ thời gian cầm bút lên lên ghi lại.

Trong đầu Trần Diệc Nhiên xám xịt, không biết Điềm Tâm đang muốn giờ trò gì. Hần liếc qua Mỹ Đình một cái rồi túm lấy cánh tay Điềm Tâm, kéo ra khỏi phòng làm việc:

-Đi thôi, về nhà, em còn phải uống thuốc nữa.

-A a, em còn chưa nói xong... - Điềm Tâm nhìn Trần Diệc Nhiên mà không nhin được cười.

Trần Diệc Nhiên thần nhiên lườm cô một cái, túm cổ áo cô lôi đi như xách một con gà mà đi ra khỏi văn phòng hần.

Các nhân viên đang làm việc ở bên ngoài thấy Trần Diệc Nhiên kéo Điềm Tâm đi ra, liền tò mò nhìn theo nhưng sau khi nhận lại cái nhìn cảnh cáo của Trần Diệc Nhiên thì lại nhanh chóng giả bộ làm việc chăm chỉ.

Trần Diệc Nhiên cứ như vậy mà lôi Điềm Tâm ra tận bãi đỗ xe mới buông ra, cau mày hỏi:

-Em với Mỹ Đình đang nói chuyện gì vậy?

-Nói về mẫu người anh thích đó mà... - Điềm Tâm nháy mắt mấy cái, ánh mắt vô tội nhìn hần.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 257: Khủng hoảng tình cảm, hồi báo động giả 1

Chương 258: Khủng hoảng tình cảm, hồi báo động giả 1

Trần Diệc Nhiên nheo mắt nhìn Điềm Tâm trong chốc lát, sau đó giọng trêu chọc nói:

-Sao, có phải muốn gạt anh đến đây không? Không thích anh nữa nên muốn bán anh đi đấy à?

-Không nên nói như vậy nha. - Điềm Tâm mở miệng hai mắt nghịch ngợm nhìn Trần Diệc Nhiên nói:

-Câu này nghe giống như tình cảm giữa hai ta chỉ là sự trao đổi tình - tiền quá...

-Em và Mỹ Đình nói về mẫu người anh thích làm gì vậy? - Đôi mắt Trần Diệc Nhiên nheo lại, giọng trầm thấp hỏi Điềm Tâm.

-Ha ha, đây là thử thách cho anh đấy. - Điềm Tâm vẻ mặt đắc ý nói tiếp:

- Khi chị Mỹ Đình biết mẫu người của anh rồi, nhất định sẽ nói cho các đồng nghiệp nữ trong công ti biết. Tuần tới anh đi làm sẽ thấy rất nhiều cô theo đúng mẫu người như thế. Thế rồi anh phải đối mặt với tất cả họ trong khi vẫn đang thích em, để xem, việc như vậy sẽ khiến cho anh xao động đến mức nào.

Trong đầu Trần Diệc Nhiên xám xịt mà nhìn cô, hần đột nhiên phát hiện chỉ số thông minh của mình của không thể hiểu não của Diễm Tâm đang hoạt động thế nào.

Cuối cùng, hần im lặng túm lấy tay Diễm Tâm bất đắc dĩ nói:

- Đi thôi, về uống thuốc nào, đừng bỏ bê việc điều trị.

Trán Diễm Tâm đầm mồ hôi, đang lúc còn muốn nói tiếp thì điện thoại cô đột nhiên vang lên.

- Ai vậy, trễ như vậy còn gọi cho em? - Trần Diệc Nhiên nhú mày, ánh mắt liếc sang điện thoại Diễm Tâm đang cầm trong tay.

Trên màn hình hiển thị người gọi là Thẩm Tâm.

- Ô, đã trễ như vậy rồi, diễm tâm nhỏ nhà mình còn không tận hưởng thế giới hai người với Lục tổng hay sao mà gọi cho mình vậy ta? - Diễm Tâm nghi ngờ nhìn điện thoại trong tay, nếu như bình thường qua sáu giờ tối thì toàn bộ thời gian của Thẩm Tâm sẽ bị Lục Dật Tiêu chiếm lấy, điện thoại không ai nghe, tin nhắn cũng không trả lời.

Diễm Tâm buồn bực nhấn nút trả lời.

- Diễm Tâm? - Bên kia vang lên giọng nói tỉnh táo của Thẩm Tâm.

- Minh đây. - Diễm Tâm lên tiếng, vừa mới chuẩn bị hỏi Thẩm Tâm có chuyện gì thì bên kia đã tiếp tục nói:

- Khách sạn Champs Elysees, Sảnh nhà A bàn hai mươi sáu, mình ở đây đợi, mau đến.

- Há? - Diễm Tâm sùng sốt một chút, vội vàng hỏi:

- Làm gì vậy?

- Bất gian. - Thẩm Tâm nói xong hai chữ này liền cúp máy.

Diễm Tâm cầm điện thoại di động, người cứng đờ xoay đầu lại nhìn Trần Diệc Nhiên, sau đó túm lấy áo hần mà kéo thẳng đến xe, sốt ruột nói:

- Nhanh lên, đến khách sạn Champs Elysees!

- Há? Làm gì vậy? - Trần Diệc Nhiên tuy đang buồn bực nhưng nhìn dáng vẻ lo lắng của Diễm Tâm thì lập tức mở cửa xe, sau khi hai người đã ngồi lên thì liền đạp chân ga lái đi, hỏi:

- Có việc gì gấp sao?

- Thẩm Tâm bảo em qua “bất gian”. - Diễm Tâm chần chừ một chút rồi nhỏ giọng nói với Trần Diệc Nhiên.

Ánh mắt Trần Diệc Nhiên đầy hoài nghi liếc nhìn Diễm Tâm buột miệng hỏi:

- Bất ai?

- Em làm sao biết được... Dù sao cũng không phải là... - Diễm Tâm chần chừ một chút, quay sang nhìn thoáng qua Trần Diệc Nhiên, trong ánh mắt lộ rõ vẻ không thể tưởng tượng được, đôi môi hồng hào há ra, hạ giọng nói:

- Dù sao cũng không phải là đi bắt Lục tổng chứ?

Chương 258: Khủng hoảng tình cảm, hồi báo động giả 2

Chương 259: Khủng hoảng tình cảm, hồi báo động giả 2

-Lục Dật Tiêu? - Trần Diệc Nhiên không nhận được mà “phốc” bật cười một tiếng:

-Hắn không có can đảm làm thế đâu.

-Bằng không thì có thể là ai chứ? - Diêm Tâm đôi mắt mờ màng, nghiêm túc nói:

-Vậy chắc không đến nỗi là bố cậu ấy, Thẩm Mặc Trần đâu nhỉ?

Trần Diệc Nhiên vẻ mặt sững sốt một chút, chợt nhớ tới khuôn mặt anh tuấn của người đàn ông kia, khóe miệng hơi há ra sau đó lắc lắc đầu nói:

-Khả năng đi bắt Lục Dật Tiêu là khá lớn đấy.

-Anh à, sao anh có thể thay đổi lập trường nhanh như vậy? - Diêm Tâm lắc đầu khó hiểu nhìn hắn.

-Đến sẽ rõ. - Trần Diệc Nhiên ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, dùng sức đạp mạnh chân ga bên dưới, chiếc xe liền nhanh chóng phóng đi.

Đến trước cửa ra vào khách sạn Champs Elysees, Trần Diệc Nhiên để Diêm Tâm xuống, có chút không yên lòng mà hỏi:

-Muốn anh vào cùng không?

-Không cần. - Diêm Tâm khoát tay:

-Chuyện này là chuyện riêng của cậu ấy, nên hắn không muốn ai biết đâu, mình em vào là được rồi.

-Em chắc chứ? - Trần Diệc Nhiên hỏi lại thêm lần nữa.

-Ai da, anh lo lắng cái gì, có Thẩm Tâm ở đây, và lại cũng không phải bắt quả tang anh, sốt sắng cái gì chứ? - Diêm Tâm buồn cười nhìn bộ dạng lo lắng của Trần Diệc Nhiên, buột miệng nói:

Trần Diệc Nhiên nghe cô nói thế liền bật cười, nhìn xung quanh rồi nhanh chóng hôn nhẹ lên gương mặt cô một cái, vừa cười vừa nói:

-Anh không để em phải ở trong trường hợp này đâu.

-Được rồi được rồi, em biết mà. - Diêm Tâm rục rờ như đoá hoa.

-Anh ở đây đợi em, có chuyện gì gọi cho anh đấy. - Trần Diệc Nhiên dặn dò Diêm Tâm một câu rồi lái xe đến dừng ở bãi đỗ cách khách sạn không xa.

Diêm Tâm quay người chạy như bay vào khách sạn.

Cô vừa vào sảnh lớn liền đảo mắt nhìn xung quanh, rốt cuộc cũng thấy bóng Diêm Tâm trong một góc phòng. Cô vội vàng chạy đến. Thẩm Tâm nghe tiếng bước chân đến thì ngẩng đầu lên nhìn Diêm Tâm.

Diêm Tâm lập tức sợ hãi kêu lên một tiếng, người này đeo một cái khẩu trang màu đen lớn che gần hết cả khuôn mặt, trên đầu còn đội một cái mũ lưỡi trai sụp xuống, tay thì cầm một tờ báo, trông không khác gì bộ dạng một tên trộm trên xe buýt.

-Tôi đây cô hai, cô ăn mặc như vậy định đi ăn cướp đấy à? - Diêm Tâm tròn mắt, ngồi xuống ghế đối diện Thẩm Tâm, sau đó nhìn từ trên xuống dưới một lượt cô ấy rồi mở miệng hỏi:

-Cậu mặc đồ thế này mà bảo an cũng để cậu vào sao? Bọn họ không sợ cậu nhét cả bao thuốc nổ vào trong người đưa vào khách sạn à?

-Phì, nói vớ vẩn gì đấy? - Thẩm Tâm lườm Diêm Tâm một cái, sau đó kéo khẩu trang xuống, ánh mắt xinh đẹp trừng lên nhìn Diêm Tâm nói:

-Trước lúc cậu đến năm phút, Lục Dật Tiêu cùng một đứa con gái mới đi vào, nếu mình không ăn mặc như vậy lỡ bị họ phát hiện thì làm sao đây?

-Lục tổng sao? - Diễm Tâm mở to hai mắt, vẻ mặt không thể tin được nhìn cô nói:

-Không phải chứ? Cậu thực sự đến bắt hấn đó sao?

-Bằng không thì mình còn có thể bắt ai đây? Bắt Trần Diệc Nhiên của cậu chắc? Đã nhiều năm rồi cậu cũng không có truy hỏi hấn, mình thật sự rất hoài nghi rằng hấn có hứng thú với con gái hay không đó?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 259: Khủng hoảng tình cảm, hồi báo động giả 3

Chương 260: Khủng hoảng tình cảm, hồi báo động giả 3

Diễm Tâm mở to đôi mắt trong sáng, nhìn Thẩm Tâm một hồi lâu, sau đó vẻ mặt ngưng ngừng nói:

-Xấu hổ quá, gần đây mình bị cúm nên không có nói chuyện với cậu được...Kì thật...Anh Diệc Nhiên đã bị mình tán đổ rồi...

Nhiều năm qua, cứ mỗi lần Diễm Tâm muốn đùa Thẩm Tâm, đều nói Trần Diệc Nhiên đã bị cô tán đổ. Tính ra ba năm qua, Trần Diệc Nhiên đã bị cô tán đổ hai mươi bảy lần rồi.

À không, tính cả lần này nữa cũng là hai mươi tám lần rồi.

Khóe miệng Diễm Tâm giật giật, sau đó nghiêm túc nói với Thẩm Tâm:

-Lần này là thật đấy.

-Lần đó còn chưa chịu tính hả? - Thẩm Tâm tròn mắt, sau đó nhẹ giọng nói:

-Mình khuyên cậu, đổi mục tiêu được rồi đấy. Đã nhiều năm như vậy rồi mà hấn có thích cậu đâu, cần gì hấn nữa chứ.

-Được rồi, đổi chủ đề đi. - Diễm Tâm cảm thấy nói việc đó ở thời điểm trong lòng Thẩm Tâm đang khó chịu như vậy quả thật có chút vô nhân đạo, liền vội vàng hỏi:

-Cậu vừa mới nói Lục tổng đến trước mình năm phút? Vậy cậu đã chờ đây từ sớm rồi sao? Làm sao cậu biết? Chuyện từ khi nào?

-Thấy trong điện thoại của hấn. - Thẩm Tâm mang mũ và khẩu trang trở lại, sau đó vươn tay áp đầu Diễm Tâm xuống bàn, hạ giọng nói:

-Phù, không cần nói nữa, bọn hấn đang đi đến thang máy.

“Sao?”

Cả khuôn mặt của Diễm Tâm đều bị Thẩm Tâm dí xuống mặt bàn lạnh tanh. Cô hỏi hớp nhưng vẫn không thể nhúc nhích được, đến lúc Thẩm Tâm buông tay ra thì cô mới ngẩng đầu lên, nhìn về mặt đáng sợ của Thẩm Tâm mà nói:

-Hai người họ vừa rồi ngồi ở đó sao? Bà mẹ nó, lúc mình vào không biết có bị nhìn thấy không nữa.

-Không sao đâu, khoảng cách giữa chỗ đó đến cửa chính cũng khá xa, bọn hấn không thể nhìn thấy cậu đâu. - Thẩm Tâm vừa nói vừa đưa mắt nhìn Lục Dật Tiêu cùng một người con gái một trước một sau tiến vào thang máy.

-Vậy làm sao bây giờ? - Diễm Tâm cũng thấy bóng dáng hai người bọn họ.

Người con gái kia mái tóc đen nhánh dài thẳng tắp, mặc một chiếc váy liền áo màu trắng, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng, thoạt nhìn chắc cũng mới ngoài hai mươi, ánh mắt cô ta nhìn Lục Dật Tiêu lộ rõ vẻ yêu mến ngưỡng mộ.

Không biết vì lí do gì, Diễm Tâm nhìn dáng vẻ người con gái kia mà lại nhớ đến bộ dạng trước đây của chính mình khi nhìn thấy Trần Diệc Nhiên.

-Đợi. - Thẩm Tâm ngồi trên ghế sofa, bộ dạng như không có ý định hành động.

-Hả? - Không phải cậu gọi mình đến “bất gian” sao? - Diễm Tâm tỏ vẻ khó hiểu.

-Bây giờ không phải lúc. - Thẩm Tâm quay sang, đôi mắt xinh đẹp nhìn cô, gương mặt trắng nõn như ngọc kia tỏ vẻ bình tĩnh.

Diễm Tâm cứ kinh ngạc mà nhìn Thẩm Tâm một lúc, sau đó mới chần chừ hỏi:

-Diễm Tâm nhỏ, sao cậu lại có thể bình tĩnh như vậy? Giống như không có một tí đau lòng nào vậy...

Thẩm Tâm hơi sững sờ, lặng yên nhìn Diễm Tâm, một hồi lâu sau lại cúi đầu không nói gì.

-Nếu là chuyện đó xảy ra với mình thì chắc mình sẽ khóc đến chết, tuyệt đối không thể nào bình tĩnh được như cậu đâu.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 260: Khủng hoảng tình cảm, hồi báo động giả 4

Chương 261: Khủng hoảng tình cảm, hồi báo động giả 4

-Khóc cũng vô dụng thôi. - Thẩm Tâm ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định nhìn Diễm Tâm chậm rãi nói:

-Hắn cũng đâu có nhìn thấy mà thút thít nỉ non làm gì, với mình như thế thật là nhục nhã.

Diễm Tâm nhìn cô, trong thoáng chốc không biết nên nói gì cho phải.

Thẩm Tâm cười cười, cúi đầu lấy điện thoại di động ra nhìn thời gian, sau đó nhìn Diễm Tâm nói:

-Được mười lăm phút rồi, chúng ta đi.

-Cậu biết số phòng không?

-Không.

-Nếu Lục tổng thật sự có chuyện gì với cô gái kia thì cậu định thế nào?

-Không biết.

-Cậu...

-Được rồi Diễm Tâm cậu đừng nói nữa... - Thẩm Tâm thờ dài một hơi, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Diễm Tâm mà nói:

-Kì thật lúc đầu mình cũng như cậu, không nghĩ là tên Lục Dật Tiêu này không có gan ra bên ngoài...phản bội tìm tiểu tam đâu...

-Vậy tại sao...

-Thế nhưng cái tên này trước kia cũng có nhiều tiếng xấu lắm, thời thiếu niên lúc còn đi học đã đi tứ phía tìm vợ, tự tạo ra hậu cung của riêng mình, nhớ lúc đó ngay cả mẹ mình cũng bị hấn đùa giỡn...

Thẩm Tâm trầm lặng mà nhếch môi, nhìn Diễm Tâm nói:

-Tuy rằng sau này không biết thần kinh của hắn có vấn đề gì không vì sau khi yêu mình thì hắn bớt phóng túng đi rất nhiều, nhưng mình có cảm giác, playboy là bản chất của hắn rồi nên mình sợ một ngày nào đó hắn sẽ lại tái phạm.

-Vì vậy?

-Vì vậy rồi cuộc qua nhiều năm như vậy, mình vẫn không thể nào đem toàn bộ tình cảm của mình gửi gắm cho hắn được, mình cảm thấy hắn thích mình, âu chỉ là nhất thời. Có lẽ qua một thời gian hắn sẽ lại thích những cô gái khác, rồi lại bỏ mình mà đi.

Thẩm Tâm thờ dài một hơi rồi nói tiếp:

-Đó là lí do vì sao yêu lâu như vậy nhưng mình không thể dốc hết lòng cho hắn, mình sợ một ngày nào hai đứa mình chia tay, mình sẽ bị tổn thương, suy sụp tinh thần, mình không thể nào dễ dàng tha thứ chuyện như vậy được.

-Vì vậy nên bây giờ cậu mới bình tĩnh ngồi đây cùng mình phân tích nguyên nhân sao? - Diễm Tâm rồi rầm nhìn Thẩm Tâm, trông cô ấy lúc này quả thực như đang mất đi cảm giác an toàn vậy.

-Cứ xem như thế đi. - Thẩm Tâm cúi đầu nhìn điện thoại, mười lăm phút đã trôi qua, cô điêm tỉnh đứng dậy, tháo kính râm và khẩu trang mà mũ trên đầu xuống, vuốt lại mái tóc dài rồi đi về phía quầy tiếp tân.

Diễm Tâm do dự một chút rồi cũng đuổi theo.

-Xin chào, tôi có thể giúp gì cho quý khách ạ? - Nhân viên lễ tân tươi cười nhìn Thẩm Tâm.

-Chào cô. - Diễm Tâm cười híp mắt, sau đó lấy điện thoại trong túi ra nói:

-Anh tôi ra ngoài quên mang di động, tôi nhớ anh ấy có nói sẽ đến đây, nhưng vì không thể liên lạc nên chỉ có thể tới đây xin số phòng của anh ấy.

-Được, xin chờ một lát, xin hỏi anh của cô tên gì ạ? - Nhân viên cúi đầu gõ gõ trên máy tính, sau đó hướng phía Thẩm Tâm hỏi.

-Lục Dật Tiêu. - Thẩm Tâm cười cười, điêm tỉnh nói tên hắn ra.

-Được, tôi tìm thấy rồi, xin chờ một lát, tôi phải gọi điện thoại xác nhận. - Nhân viên lễ tân hướng phía Diễm Tâm mà nở nụ cười xin lỗi, sau đó nhấc điện thoại trên bàn, quay số đến phòng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 261: Khủng hoảng tình cảm, hồi báo động giả 5

Chương 262: Khủng hoảng tình cảm, hồi báo động giả 5

-Ai da, thật ngại quá, tôi mới phát hiện tôi lấy nhầm điện thoại mất rồi, cái này là điện thoại cũ của anh tôi. - Thẩm Tâm thấy nhân viên lễ tân quay số thì đột nhiên hoảng sợ nói:

-Đội lát nữa hãy gọi, tôi lại phải về nhà nữa rồi, lát nữa tôi đến lại phiền cô gọi lần nữa.

Nhân viên lễ tân hơi sững sốt một chút, sau đó dập máy điện thoại, nhìn Thẩm Tâm cười nói:

-Được.

-Thật là ngại quá. - Thẩm Tâm hướng phía cô nhân viên kia mà lễ phép cười cười, sau đó kéo tay Diễm Tâm lôi đi.

-Hả? Chẳng lẽ chúng ta không lên sao? - Diễm Tâm nghi hoặc nhìn Thẩm Tâm, cô nhân viên lễ tân kia còn chưa đưa số phòng cho hai cô nữa.

-Có chứ sao! Chúng ta cứ trực tiếp đi thang máy mà lên là được rồi. - Thẩm Tâm cầm lấy tay Diễm Tâm dắt đến trước thang máy.

-Nhưng mà không biết số phòng mà? - Diễm Tâm thêm buồn bực.

-Vừa rồi mình thấy nhân viên phục vụ nhấn số 0832, vậy Lục Dật Tiêu hẳn đang ở phòng ba hai tầng tám. - Thẩm Tâm tiến vào thang máy, trực tiếp nhấn nút tầng tám, sau đó xoay người giải thích với Diễm Tâm.

Diễm Tâm hơi sững sờ, vẫn còn chút nghi ngờ nói:

-Nếu như vừa rồi cô nhân viên lễ tân đó không phải gọi điện thoại thì sao?

-Đồ ngốc. - Thẩm Tâm liếc cô một cái nói:

-Nếu cô ta không gọi điện thoại xác nhận vậy tại sao lại không cho chúng ta biết số phòng?

-Nói cũng đúng. - Diễm Tâm lúc này mới lấy lại tinh thần.

“Ting ting, Đã đến tầng tám”. - Giọng nữ dễ nghe trong thang máy vang lên bên tai hai người.

Thẩm Tâm hít một hơi thật sâu rồi bước ra khỏi thang máy. Diễm Tâm lo lắng nhìn cô một cái rồi theo sau.

Khi đã đến trước cửa phòng ba hai tầng tám, Diễm Tâm nhìn chằm chằm vào con số trên cửa phòng, định hỏi Thẩm Tâm nên làm gì bây giờ.

Thẩm Tâm quay sang nhìn Diễm Tâm, ra hiệu cho cô đừng lên tiếng, sau đó nghiêm túc tựa vào cửa nghe động tĩnh bên trong.

Diễm Tâm bụm lấy miệng mình, nhìn Thẩm Tâm nhẹ gạt đầu sau đó cũng nghiêng đầu áp tai vào cửa nghe ngóng.

-Thế nào? Bây giờ coi ra được chưa? - Giọng Lục Dật Tiêu trầm thấp xen lẫn điệu bộ cười mỉm vang lên trong phòng.

Diễm Tâm mở to hai mắt, quay sang nhìn Thẩm Tâm, nhận ra cô ấy cũng đang rất nghiêm túc nghe.

-Ừ, bây giờ coi ra đi... - Giọng cô gái trong vắt xen lẫn chút ngượng ngùng.

-Cô tới giúp tôi, hay tôi phải tự đến? - Lục Dật Tiêu giọng lười biếng vang lên.

-Anh...anh...tự coi đi...

Diễm Tâm nghe câu này, trong đầu tưởng tượng ra gương mặt ửng hồng của cô gái.

Nói thật, cô nghe câu này mà muốn phun ra lửa.

-A...Nhưng tôi thích cô coi giúp tôi... - Giọng Lục Dật Tiêu tiếp tục vang lên:

-Đây là lần đầu tiên của cô sao?

-Ừ...ừ... - Giọng người con gái kia như sắp không thể nghe được nữa rồi.

-Lần đầu khó tránh phải hồi hộp, về sau quen rồi cũng không còn căng thẳng như vậy nữa đâu.

Lục Dật Tiêu ngừng một chút, sau đó giọng đen tối tiếp tục nói:

-Sau này quen rồi, sẽ cảm thấy chuyện này có cảm giác sung sướng khó nói nên lời, đặc biệt là lúc cô hết sức tập trung.

-Ừ, tôi biết rồi... - Điệu bộ xấu hổ của cô gái kia làm cho Thẩm Tâm cùng Diễm Tâm đang nghe lén bên ngoài bất giác nhìn nhau.

Trong khoảnh khắc đó, Diễm Tâm gần như có thể thấy được ánh mắt Thẩm Tâm đang đăm đăm sát khí.

Chương 262: Khủng hoảng tình cảm, hồi báo động giả 6

Chương 263: Khủng hoảng tình cảm, hồi báo động giả 6

Điềm Tâm có chút sợ mà ôm lấy hai cánh tay mình, cố gắng nuốt nước miếng một cái, sau đó há mồm, nhìn Thẩm Tâm đang trầm lặng mà nói:

-Làm sao bây giờ? Chúng ta có vào không?

Ánh mắt xinh đẹp của Thẩm Tâm gần như sắp phun ra lửa, nhưng cô quay sang Diềm Tâm lắc lắc đầu, nhỏ giọng nói:

-Chờ một lát nữa.

“Còn chờ cái gì nữa? Thêm một lát nữa Lục tổng nhà cậu sẽ khó mà giữ được đấy!”

Điềm Tâm tròn mắt nhìn Thẩm Tâm, bờ môi hồng hào hơi giật giật, cuối cùng vẫn không thể nói ra câu này.

-Cô muốn ở đâu? Trên giường, trên ghế salon hay là trong phòng tắm? - Giọng nói trầm ấm dễ nghe của Lục Dật Tiêu lại vang lên trong phòng.

-Tôi...ừm...hay là anh quyết định đi... - Giọng cô gái nhỏ đến nỗi sắp không thể nghe được nữa rồi.

-Nếu như là lần đầu thì trên giường đi, sau này có thể đổi sang chỗ khác, mỗi lần như vậy sẽ lại có cảm giác không giống nhau... - Giọng Lục Dật Tiêu lộ rõ sự vui vẻ, cái giọng điệu mờ ám kia làm cho Diềm Tâm nghe xong cũng không khỏi xấu hổ.

Đôi bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn của Thẩm Tâm nắm chặt lại, trong đầu chắc đang nổi trận lôi đình rồi.

-Tôi nằm xong rồi. -Giọng lười biếng của Lục Dật Tiêu tiếp tục vang lên:

-Tới đây đi.

Thẩm Tâm quay đầu, đôi mắt mở to bùng lên ngọn lửa nhìn Diềm Tâm, sau đó thấp giọng nói:

-Ngay bây giờ.

-Hả? - Diềm Tâm trong một khoảnh khắc không kịp phản ứng, đang làm cái gì thế?

Thẩm Tâm quay người, sai bước tiến tới gần nhân viên dọn phòng đang cách đó không xa, cười cười, sau đó ngọt ngào nói:

-Thật ngại quá, tôi là khách phòng 0832, vừa rồi ra ngoài mà quên mất cầm thẻ mở khóa phòng, phiền cô giúp mở cửa để tôi vào lấy.

-A, được. - Nhân viên dọn phòng nhìn thoáng qua Thẩm Tâm, sau đó đặt chiếc khăn tắm trong tay xuống rồi theo Thẩm Tâm đến trước cửa phòng 0832.

Nhân viên dọn phòng rút thẻ ra, quét một cái, lập tức cửa phòng mở ra.

Thẩm Tâm ngọt ngào nói:

-Cảm ơn.

Cô xoay người liền lập tức thay đổi thái độ, vẻ mặt giận dữ đùng đùng đẩy cửa phòng ra nhanh chóng tiến vào.

Hành lang từ cửa vào, áo quần rơi vãi đầy trên sàn.

Thẩm Tâm nhìn áo sơ mi, cà vạt, thắt lưng, bít tất...thậm chí còn có đồ lót trên sàn mà giận đến run cả người. Hai bàn tay nắm chặt vừa nhả ra nay lại nắm chặt hơn nữa.

Điềm Tâm dè dặt theo sau Thẩm Tâm, mắt lướt qua đống đồ trên sàn, không nhìn được trong lòng thốt lên, Lục tổng coi ra mấy thứ này, thật sự là đã hoàn toàn trần truồng rồi!

Thẩm Tâm không thể chịu được nữa mà tiến thẳng vào trong phòng, giọng phẫn nộ hét lên:

-Lục—— Dật—— Tiêu——! !

Sau đó bỗng im bật.

Trong phòng bốn người trơ mắt nhìn nhau.

Điềm Tâm há miệng, nhìn Lục Dật Tiêu rồi lại nhìn sang cô gái kia, ấp úng nói:

-Anh à...anh làm gì ở đây vậy?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 263: Khủng hoảng tình cảm, hồi báo động giả 7

Chương 264: Khủng hoảng tình cảm, hồi báo động giả 7

-Hà? - Lục Dật Tiêu hơi ngẩng đầu lên, đôi mắt trong veo đằng sau mái tóc bù xù nhìn ra, cười sâu xa. Hắn nửa thân dưới trùm khăn tắm, lười biếng nằm dài ra trên giường, trên người quần trang trí nhiều loại hoa quả nhiệt đới, trong tay còn cầm một quả táo đã cắn dở, giọng lười biếng nói:

-Như em thấy đấy, đang chụp hình.

-Anh...anh... - Điềm Tâm chỉ ngón tay mảnh khảnh trắng ngần vào trang phục kì quái của Lục Dật Tiêu, yếu ớt hỏi:

-Chụp hình? Mà mặc như vậy sao?

-Đúng vậy. - Khóe môi Lục Dật Tiêu nhếch lên cười, sau đó chậm rãi ngồi thẳng lên, đôi mắt trong veo như nước suối nhìn sang Thẩm Tâm đứng bên cạnh Điềm Tâm, giọng quyến rũ trầm ấm nói:

-Bảo bối, em đến rồi à?

Thẩm Tâm đứng ở lối vào, một hồi lâu mà vẫn chưa lấy lại tinh thần. Ánh mắt của cô đảo một lượt trên người Lục Dật Tiêu, sau đó người cứng đờ mà quay sang chỗ khác nhìn cô gái đang há hốc mồm đứng cạnh cái giá ba chân, trên người mang một cái máy ảnh, tay thì cầm ống kính lọc. Một hồi lâu sau Thẩm Tâm mới chần chừ hỏi:

-Ở đây...đang chụp ảnh sao?

-Nếu không thì gì? - Lục Dật Tiêu chậm rãi cười để lộ hàm răng trắng nõn.

-Lục tổng...cái kia...Chúng tôi có thể ra khỏi phòng vệ sinh chưa? - Một giọng nói dè dặt đột nhiên vang lên sau lưng Thẩm Tâm và Điềm Tâm.

Hai cô cùng xoay người lại nhìn phía sau, chỉ thấy sau cánh cửa thủy tinh khắc hoa văn hé ra ba bốn cái đầu người, cẩn thận từ từ dò xét đi ra.

-Trong này còn có người nữa sao? - Thẩm Tâm ngạc nhiên.

-Được rồi, mấy người ra đi. - Lục Dật Tiêu tiện tay ném quả táo đang cầm lên chiếc tủ đầu giường, sau đó lười biếng nói.

-Thật tốt quá.

Cửa phòng vệ sinh lập tức mở ra, từ bên trong bốn người nối đuôi nhau đi ra.

Thẩm Tâm kinh ngạc nhìn cảnh tượng lúc này, nép qua một bên để mấy người kia đi qua.

-Lục tổng, anh xem...Đã trễ như vậy...Hay là trước mắt chúng ta nghỉ chụp đã, vợ tôi ở nhà gọi điện giục tôi về này giờ đây.

Bốn người kia thoát nhìn cũng đã lớn tuổi hơn hẳn một tí, họ xoa xoa mồ hôi ướt lạnh trên trán, chịu đựng ánh mắt sắc nhọn xuyên thấu từ sau lưng của Thẩm Tâm mà lấp bấp nói với Lục Dật Tiêu.

-Ừ. - Lục Dật Tiêu giờ cô tay lên nhìn đồng hồ, đã hơn mười một giờ đêm, nói:

-Đi đi, mấy người về đi, sáng mai đến nữa là được.

-À à, được được... - Một người lớn tuổi kia liền gạt đầu,nháy mắt ra hiệu cho ba người kia một cái rồi nhanh chóng đi ra khỏi phòng.

-Ừm...Lục tổng, tôi cũng có thể đi được chưa? - Cô gái cảm máy ảnh đứng trước giường nhìn Lục Dật Tiêu cười híp mắt hỏi, trong giọng hoàn toàn không còn ngượng ngùng như lúc hai cô nghe lén bên ngoài:

-Bạn trai tôi còn đang chờ dưới lầu.

-Ừ, cô đi đi. - Lục Dật Tiêu mỉm cười, gạt đầu nói:

-Vất vả cho cô rồi, đi đường cẩn thận.

-Cảm ơn Lục tổng. - Cô gái vui sướng cười, lúc đi qua Thẩm Tâm còn nhẹ gạt đầu với cô một cái rồi liền ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 264: Khủng hoảng tình cảm, hồi báo động giả 8

Chương 265: Khủng hoảng tình cảm, hồi báo động giả 8

Trong phòng vừa rồi còn hết sức náo nhiệt, thoáng cái đã trở nên quanh quẩn.

Thẩm Tâm đứng nguyên tại chỗ, đôi mắt xinh đẹp trừng trừng nhìn Lục Dật Tiêu, một hồi lâu không nói nên lời.

-Ha ha... - Lục Dật Tiêu nhìn Thẩm Tâm, điềm tĩnh từ trên giường đứng dậy, đưa tay quăng mấy thứ hoa quả nhiệt đới trang trí ra khỏi người, sau đó chậm rãi tiến đến trước mặt Thẩm Tâm, hơi cúi người, đôi mắt trong suốt nhìn thẳng vào đôi mắt mở to của cô, ranh mãnh nói:

-Em yêu, vừa rồi em hưng hăng xông vào như vậy...em nghĩ anh đang làm gì?

-Em...Không có...Không có vậy nha... - Thẩm Tâm nhìn gương mặt mê hoặc trước mắt, trong khoảnh khắc sáng ngời lên, không biết nên nói gì cho phải.

-Thật sao? - Lục Dật Tiêu đưa tay vuốt lên tóc Thẩm Tâm rồi cảm lấy một lọn tóc quệt nhẹ lên mặt mình, sau đó mỉm cười nói:

-Có phải em nghĩ...Anh ra ngoài...rồi hả?

-Không phải... - Thẩm Tâm lắc đầu liên tục.

-Thật là không phải sao? - Lục Dật Tiêu mở trừng hai mắt, vẻ mặt thất vọng nhìn Thẩm Tâm nói:

-Vậy em cứ vội vàng vàng đến đây để làm gì? Vừa rồi còn hưng hăng mà kêu to tên của anh ra...Anh đoán mấy cặp tình nhân đang ân ái mấy phòng bên cạnh bị em làm hoảng sợ mà mất hết cả hứng rồi.

Sắc mặt Thẩm Tâm lúc trắng lúc xanh, trong lòng ảo não, tại sao cô lại thiếu kiên nhẫn như vậy, chỉ tình cờ nhìn thấy một cái tin nhắn của Lục Dật Tiêu liền chạy đến ngay khách sạn để bắt gian?

-Nói như vậy...Cho nên anh cố ý cùng cô gái khác vào phòng, sau đó chờ điểm tâm nhỏ nhà em đến bắt anh sao? - Diễm Tâm lắc đầu ngán ngẫm với màn kịch kịch tính trước mặt, không nhịn được liền mở miệng hỏi.

Lục Dật Tiêu ngồi thẳng lên, nhìn Diễm Tâm đứng sau lưng Thẩm Tâm mà cười cười, trên mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc nghiêm túc nói:

-Kế hoạch đã bị em nhìn ra rồi sao? Quả nhiên cục cưng bé nhỏ sau khi yêu Trần Diệc Nhiên thì chỉ số thông minh cũng đột nhiên tăng lên ấy nhỉ...

Diễm Tâm tuyệt vọng mà cố giữ ý định đánh hấn trong lòng.

-Anh nói... - Thẩm Tâm cau mày, vừa mới lĩnh hội được màn kịch trước mặt, đôi mắt xinh đẹp trừng trừng nhìn Lục Dật Tiêu, cảm giận nói:

-Anh có ý dẫn em đến sao?

-Ha ha, đâu có, anh thật sự đến đây chụp ảnh đây, cũng là yêu cầu công việc thôi, gần đây làm tổng giám đốc cũng đâu phải dễ dàng, vừa phải bán chất xám vừa phải bán cả nhan sắc nữa. - Lục Dật Tiêu vẻ mặt vô tội nhìn Thẩm Tâm hỏi:

-Nhưng mà tại sao em yêu lại biết anh ở đây vậy?

-Anh không cần biết! - Thẩm Tâm nhìn về mặt Lục Dật Tiêu thì đã hiểu hơn phân nửa, cô định nói gì đó nhưng mặt đột nhiên biến sắc, nhìn Lục Dật Tiêu kinh ngạc nói:

-Anh vừa nói gì? Cục cưng bé nhỏ của em với Trần Diệc Nhiên yêu nhau rồi sao?

-Hả?? - Lục Dật Tiêu khóe môi nở nụ cười quỷ quái:

-Sao? Em không biết hả?

Thẩm Tâm không dám tin mà quay đầu nhìn Diêm Tâm hỏi:

-Từ lúc nào?

-Ha ha...Cũng chưa lâu...Đúng hai ngày trước... - Diêm Tâm cười khô khốc một tiếng.

-Cũng bởi vì chưa lâu nên Trần Diệc Nhiên mỗi ngày đều cuồng nhiệt giống như... - Lục Dật Tiêu thở dài một hơi rồi nói tiếp:

-Người đáng nhẽ tối hôm nay phải đến đây là Trần Diệc Nhiên đấy, đáng tiếc hắn còn phải về để thăm bạn gái nhỏ đang ốm.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 265: Khủng hoảng tình cảm, hồi báo động giả 9

Chương 266: Khủng hoảng tình cảm, hồi báo động giả 9

-Có thật không vậy? - Thẩm Tâm đầy nghi ngờ mà quay đầu nhìn Diêm Tâm.

-Thật đấy... - Diêm Tâm cười cười, trong lòng thầm mắng Lục Dật Tiêu xảo quyệt. Diêm Tâm trong thoáng chốc thấy chủ đề câu chuyện chuyển qua mình, lại thấy Thẩm Tâm đang trong trạng thái sắp “đập vỡ nồi thủy thủy” nên liền vội vàng đưa bàn tay úp lên trán, giả bộ yếu đuối hướng phía Thẩm Tâm nói:

-Ai da, đột nhiên thấy chóng mặt quá...

-Thôi nào, cậu cho rằng giả bộ bị bệnh thì mình sẽ không hỏi tường tận chuyện gì đã xảy ra sao? - Thẩm Tâm tức giận đi đến bên Diêm Tâm, đưa tay túm lấy cổ tay cô.

Lòng bàn tay Diêm Tâm nóng hầm hập, so với nhiệt độ cơ thể bình thường thì rõ ràng cao hơn rất nhiều.

-Diêm Tâm, cậu bệnh thật sao? - Thẩm Tâm ánh mắt kinh ngạc, đưa tay lên sờ trán Diêm Tâm, trên trán cô nóng đến kinh người nhưng lại không chảy giọt mồ hôi nào.

-Ừ, đầu mình chóng mặt quá... - Diêm Tâm lúc này cảm thấy mình chóng mặt ghê gớm, vừa rồi cùng Thẩm Tâm ngồi nghe lén, tinh thần tập trung cao độ nên không có cảm giác là bản thân mình không khỏe.

Thế nhưng lúc ăn cơm còn rất khỏe mà, sao bây giờ lại như bị thiêu đốt thế này?

Thắm Tâm quay đầu, ánh mắt hung hăng trừng mắt nhìn Lục Dật Tiêu, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Đợi lần sau em tính sổ với anh! Đi...đưa Diễm Tâm vào bệnh viện.

-Tuân lệnh, lão bà đại nhân. - Lục Dật Tiêu nhoẻn miệng cười, nhưng trong lòng thì mừng thầm, đêm hôm khuya khoắt thế này mà Thắm Tâm lại sẵn sàng chạy tới khách sạn “bất gian”, vậy trong lòng cô, có phải hẳn vẫn có chút tâm quan trọng không?

-Không cần, không cần, mình không làm phiền cậu thẩm vấn anh Dật Tiêu đâu. - Diễm Tâm yếu ớt nhìn Thắm Tâm cười rồi ánh mắt sâu xa mà liếc qua Lục Dật Tiêu, sau đó lại tiếp tục nói:

-Trần Diệc Nhiên nhà mình còn chờ ở dưới lầu, chỉ cần gọi anh ấy lên đây là được.

Về mặt Lục Dật Tiêu liền biến sắc.

-Em nói...Trần Diệc Nhiên dưới lầu? - Hắn chần chờ một lát sau đó nhìn Diễm Tâm hỏi.

-Đúng vậy. - Diễm Tâm hướng phía Lục Dật Tiêu cười ngọt ngào:

-Vì vậy, tốt nhất anh nên ở đây mà chấp nhận bị điểm tâm nhỏ của em tra khảo đi, em sẽ không quấy rầy thời gian hai người bên nhau đâu.

Muốn chuyển chủ đề qua mình sao? Không có cửa đâu!!

Sắc mặt Lục Dật Tiêu trong thoáng chốc trở nên trắng bệch.

Hôm nay hẳn chắc chắn Thắm Tâm sẽ đến bất gian, cũng chắc chắn là cô sẽ mang Diễm Tâm theo. Như vậy đợi sau khi cô ấy phát hiện kế hoạch của mình, hẳn có thể chuyển đề tài sang Diễm Tâm và Trần Diệc Nhiên, tranh thủ cho bản thân một chút thời gian.

Nhưng thật không ngờ, Diễm Tâm ngã bệnh thật.

Hắn còn tưởng rằng Trần Diệc Nhiên kiếm cớ để trốn tránh công việc.

Lại không ngờ Trần Diệc Nhiên như vậy mà cũng theo Diễm Tâm và Thắm Tâm đến bất gian, hơn nữa còn chờ dưới khách sạn.

Chết mẹ! Nghìn tính vạn tính lại không tính đến cái tên đó...

Diễm Tâm hết sức hài lòng nhìn vẻ mặt tái nhợt của Lục Dật Tiêu, sau đó cô cầm điện thoại ra gọi cho Trần Diệc Nhiên, yếu đuối nói:

-Anh Diệc Nhiên...Đầu em chóng mặt quá, giống như lại phát sốt ấy...

-Em đợi ở đây, anh lên liền, tăng mấy? - Giọng Trần Diệc Nhiên lo lắng trong điện thoại phát ra.

-Ừm...Tầng tám, phòng số 0832. - Diễm Tâm đặc ý ném ánh nhìn về Lục Dật Tiêu, sau đó cúp máy.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 266: Khủng hoảng tình cảm, hồi báo động giả 10

Chương 267: Khủng hoảng tình cảm, hồi báo động giả 10

Lục Dật Tiêu giờ này khắc này thật sự muốn chết đi cho xong, hắn trơ mắt nhìn Thắm Tâm xoay đầu lại nhìn hắn cười vô hại:

-Nếu như tiểu Diễm Tâm nhà em đã có người chăm sóc rồi thì em và anh cũng không cần bận tâm nữa, bây giờ, có lẽ anh nên giải thích cho em, cái buổi

chụp hình này, việc đến khách sạn này, lại còn cái kiểu cố ý nói chuyện kiểu mập mờ kia nữa, tất cả là do anh sắp đặt phải không?

-Ha ha ha...làm sao có thể chứ? Em nghĩ nhiều quá rồi đấy... - Lục Dật Tiêu giờ hai tay, về mặt lúng túng nhìn Thẩm Tâm nói:

-Thật sự chỉ là trùng hợp, anh thật sự không biết em ở ngoài cửa.

-Thật sao? - Thẩm Tâm càng cười dịu dàng, cô đi đến bên Lục Dật Tiêu, ngẩng đầu nhìn hấn hỏi:

-Vậy tại sao bốn người kia phải trốn trong nhà vệ sinh, tại sao cô gái kia một giây đầu còn hết sức ngượng ngùng giây sau đã có thể cười thoải mái như thế? Tại sao anh vừa mới vào không bao lâu thì việc chụp ảnh đã dừng lại?

Lục Dật Tiêu cảm thấy một giọt mồ hôi lạnh toát chậm rãi chạy dọc xuống trên trán mình.

-Vì...là trùng hợp thôi... - Bờ môi hấn khẽ giật giật, lấp bắp nói:

-Vừa rồi bốn người đó...ừm...tiêu chảy nên tranh nhau toilet...còn cô gái kia, khục khục, cô ấy là đối tác quảng cáo của công ti đây, lần này là...lần đầu tiên cô ấy chụp hình cho anh nên có chút thẹn thùng...về sau thì không còn thẹn nữa...thật đấy.

-A... - Thẩm Tâm nhẹ gật đầu, đôi mắt nhìn thẳng vào Lục Dật Tiêu, nghiêm túc nói:

-Vì vậy lần này anh đến đây, là để chụp ảnh quảng cáo sao?

-Đúng! Không sai! - Lục Dật Tiêu điên cuồng gật đầu.

-Để quảng bá sản phẩm mới hả?

-Đúng!

-Quảng cáo này chắc rất quan trọng nhĩ?

-Đúng vậy!!

-Không thể tưởng tượng được công ti khoa học công nghệ Snos, lúc chụp hình quảng cáo cho một sản phẩm quan trọng mà lại tùy tiện tìm một cô gái chưa bao giờ chụp hình cho mình sao, chắc chắn, thật là làm cho người thất vọng đấy. - Thẩm Tâm hai tay khoanh trước ngực, đứng yên tại chỗ quan sát Lục Dật Tiêu, điệu cười trên mặt ngày càng hả hê.

Lục Dật Tiêu lập tức đứng hình, không ngờ hấn lại có ngày rơi vào bẫy của Thẩm Tâm

-Việc đó...Không phải như vậy, nghe anh giải thích...Kì thật cô gái đó... - Hấn đột nhiên rất muốn nhanh chóng vượt qua cái buổi tối bi thảm này.

-Điềm Tâm!! - Giọng Trần Diệc Nhiên trầm ấm đột nhiên vang lên sau lưng ba người họ.

Điềm Tâm nhìn “oan gia” đứng trước mặt mà lòng vui sướng, giây phút cô nghe được giọng của Trần Diệc Nhiên liền quay đầu lại, nhìn hấn dọc theo hành lang mà tiến về phía cô.

Hấn mặc áo sơ mi trắng, dưới ánh đèn êm dịu ở hành lang, xung quanh hấn như tỏa ra một vầng sáng nhân nhật. Dáng người mảnh khảnh nhưng mạnh mẽ rắn rỏi kia đang vội vàng đi về phía cô.

Đôi mắt sâu thẳm của Trần Diệc Nhiên nhìn Điềm Tâm, trong tích tắc đã bớt đi vẻ lo âu.

Hấn đợi dưới lầu đã lâu, không biết tình hình trên này thế nào. Lúc đang lo lắng thì lại thấy cuộc gọi của Điềm tâm nói cô đang chóng mặt, đầu thì nóng hừng hực, vì vậy, hấn liền lập tức xuống xe, xông vào khách sạn rồi vội vã chạy đến đây.

Lúc hấn nhìn thấy Điềm Tâm đứng đó, sắc mặt vẫn còn tốt thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Chương 267: Không thể khen ngợi tài nghệ nấu nướng 1

Chương 268: Không thể khen ngợi tài nghệ nấu nướng 1

Trần Diệc Nhiên đi đến bên Diễm Tâm, duỗi cánh tay thon dài ôm cô vào lòng, sau đó tay kia nhẹ nhàng sờ lên trán cô kiểm tra. Bàn tay hắn vừa chạm vào, cảm giác nóng hầm hập truyền đến.

-Phát sốt rồi này? - Cặp lông mày thanh tú của Trần Diệc Nhiên hơi nhăn lại, đôi mắt hiện rõ vẻ lo lắng, rồi hắn lại nhìn sang Lục Dật Tiêu quần khăn tắm đứng đó, lạnh lùng nói:

-Phiền Lục tổng lần sau nếu còn muốn ra ngoài diễn tiết mục gì thì nên chọn lúc bạn gái tôi không phát bệnh.

Hắn ngừng một lát, sau đó tiếp tục nói:

-Tốt nhất nên chọn ban ngày, buổi tối không được.

Lục Dật Tiêu ánh mắt sâu xa nhìn Trần Diệc Nhiên một hồi lâu không nói nên lời, ánh mắt cầu cứu mà nhắn gửi “Cứu--tôi!”

Khóe miệng Trần Diệc Nhiên khẽ nhếch lên, giả bộ như không nhìn thấy ánh mắt của Lục Dật Tiêu rồi vừa đưa tay kéo Diễm Tâm đi ra vừa nói:

-Mau cùng anh về nhà uống thuốc nghỉ ngơi! Cũng bởi vì em lúc tối không ăn được lại không nghỉ ngơi nên lại phát sốt đấy.

-A... - Diễm Tâm ngoan ngoãn rúc mình vào trong lòng Trần Diệc Nhiên, ánh mắt đồng tình mà quay đầu lại liếc nhìn Lục Dật Tiêu, gật đầu nói:

-Vậy chúng ta đi nhanh lên...Em chóng mặt quá, a——...

Diễm Tâm đột nhiên hét lên một tiếng, ngay lập tức toàn bộ người cô được Trần Diệc Nhiên ôm bổng lên rồi sai bước tiến thẳng vào thang máy.

-Cái đó..cái đó...em có hơi chóng mặt nhưng em vẫn tự đi được mà... - Diễm Tâm chân tay luống cuống ôm chặt lấy Trần Diệc Nhiên, lí nhí nói với hắn.

Trần Diệc Nhiên cúi đầu nhìn cô một cái, không nói lời nào mà bế cô trực tiếp vào thang máy.

Lục Dật Tiêu đứng ở cửa phòng, nhìn theo bóng dáng nghênh ngang phóng khoáng rời đi của Trần Diệc Nhiên mà trong lòng không khỏi thầm mắng hắn mất nhân tính.

Thẩm Tâm nhìn thấy ánh mắt âu yếm của Trần Diệc Nhiên lúc ôm Diễm Tâm thì lúc này mới thực sự tin là hai người đó đang hẹn hò nhau.

Cái cô Diễm Tâm này, nhiều năm tán tỉnh như vậy cuối cùng cũng thành công, tóm gọn Trần Diệc Nhiên trong tay...

Thẩm Tâm trong lòng khâm phục, sau đó xoay đầu lại nhìn Lục Dật Tiêu vẻ mặt đang không được tốt mà mỉm cười, đưa tay túm lấy chiếc khăn tắm quấn ngang lưng hắn mà lúi vào phòng.

“Cạch” một tiếng, cửa phòng đóng lại.

Có người nào đó chắc phải trải qua một đêm bi thương đáng nhớ rồi đây.

Diễm Tâm vui mừng trong lòng Trần Diệc Nhiên, gương mặt áp vào tấm ngực ấm áp của hắn, nó khiến cô có cảm giác thật là an tâm, hơi thở lạnh lạnh quen thuộc của hắn bủa vây quanh người cô, không biết từ lúc nào Diễm Tâm đã bắt đầu dần dần chìm vào giấc ngủ.

Trần Diệc Nhiên ôm Diễm Tâm ra khỏi thang máy, không quan tâm đến ánh mắt nhìn mình kỳ quặc của nhân viên lễ tân khách sạn mà trực tiếp đưa cô vào trong xe, thắt dây an toàn cho cô, sau đó cẩn thận sờ tay kiểm tra, không nhận được liên gọi:

-Diễm Tâm, Diễm Tâm?

-Ừm? - Diễm Tâm chóng mặt mà lên tiếng, mí mắt cứ riu vào nhau không thể nào mở ra được.

-Em thấy sao rồi? Có khó chịu không? - Trần Diệc Nhiên nhìn sắc mặt Diễm Tâm trắng bệch như quả cà mà trong lòng không khỏi đau xót.

-A...Không tệ lắm, em chịu được, chỉ lạnh một chút thôi... - Diễm Tâm cảm thấy ngay cả nói chuyện cũng trở nên khó khăn, cô miễn cưỡng khoát tay, hướng phía Trần Diệc Nhiên nói:

-Đừng nói chuyện với em nữa, em ngủ một lát..

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 268: Không thể khen ngợi tài nghệ nấu nướng 2

Chương 269: Không thể khen ngợi tài nghệ nấu nướng 2

Trần Diệc Nhiên vươn người ra ghế sau lấy áo khoác của mình đắp lên người Diêm Tâm, sau đó trở lại trên ghế lái, lái xe một mạch về nhà mình.

Loanh quanh trên đường cái, đèn hai bên đường tản ra ánh sáng nhàn nhạt, đêm dần khuya, bóng tối dần dần bao trùm cả thành phố.

Ngày hôm sau, Diêm Tâm vẫn cảm thấy chóng mặt ghé góm. Cô mơ mơ màng màng trở người, tay chạm phải một thân thể ấm áp, cô không chút do dự mà ôm lấy.

Chỉ là ôm một hồi lâu, cô mới từ từ tỉnh táo lại, đôi mắt hơi hé ra, nhìn gương mặt thanh tú trước mặt, còn có cặp mắt đen láy sâu thẳm kia nữa. Cô sùng sốt một chút, sau đó thấp giọng hỏi:

-Anh Diệc Nhiên?

-Ừ. - Trần Diệc Nhiên trầm ấm đáp lại.

-Anh...sao anh còn ở nhà em? - Diêm Tâm không dám tin mà đưa tay sờ lên mặt hắn, cảm giác thật ấm, vậy không phải cô đang mơ rồi.

Trần Diệc Nhiên nở nụ cười, thò tay vuốt vuốt mái tóc rối bù của cô, sau đó thấp giọng nói:

-Xem ra em còn chưa tỉnh ngủ, chịu khó nhìn xem nhà ai?

Diêm Tâm khẽ giật mình, quay đầu nhìn quanh trong phòng, đây giống như...phòng ngủ của Trần Diệc Nhiên...

-Ừm...đã bớt nóng rồi... - Bàn tay rần rờ của Trần Diệc Nhiên nhẹ nhàng sờ lên trán Diêm Tâm, sau đó chống người lên, nhìn vào mắt cô hỏi:

-Em thấy sao rồi? Còn khó chịu ở đâu không?

-A...Hình như...đã tốt hơn chút rồi... - Diêm Tâm lấy lại tinh thần nhìn Trần Diệc Nhiên trước mặt mình mà tặc lưỡi, sau đó nhú mồm nói:

-Nhưng mà, trong miệng...cảm thấy rất đắng...

-A... - Trần Diệc Nhiên cười cười, ngồi dậy hướng phía Diêm Tâm mà thân nhiên nói:

-Là vì do em uống thuốc cảm đấy.

-Vậy sao? - Diêm Tâm ánh mắt nghi hoặc nhìn hắn:

-Em đâu có nhớ em uống đâu!

-Đương nhiên là em không nhớ rồi, sau khi lên xe thì nằm ngủ y như một con heo nhỏ vậy, đêm hôm qua và sáng sớm hôm nay anh đều cho em uống thuốc rồi. - Giọng Trần Diệc Nhiên pha lẫn chút buồn cười nhìn Diêm Tâm nói.

-Anh cho em uống sao? - Diễm Tâm có chút sùng sốt, sau đó dường như đột nhiên hiểu ra điều gì liền đỏ mặt nói:

-Anh...làm sao anh cho em uống được?

-Ừm... - Trần Diệc Nhiên nhìn sâu vào đôi mắt cô, trong ánh mắt lóe lên tia sáng rực rỡ, môi hắn nhếch lên cười mờ ám:

-Dùng cái cách mà em đang nghĩ đến đấy.

Gương mặt Diễm Tâm lập tức nóng như thiêu đốt.

Dùng cách cô đang nghĩ đến ư...Cái đó...không phải giống như trong mấy tiểu thuyết trên TV, miệng truyền miệng đó chứ?

Trần Diệc Nhiên cười híp mắt nhìn cô, gương mặt trắng nõn của Diễm Tâm càng lúc càng trở nên đỏ ửng, khiến cô trông như có sức sống hơn rất nhiều.

Đôi tay nhỏ bé của cô ôm lấy gương mặt của mình, cô cảm nhận được hơi nóng truyền đến, quả thực thật khiến cho cô hoài nghi mặt mình có trở nên đỏ ửng hay chưa. Đôi mắt trong veo của cô chăm chú nhìn Trần Diệc Nhiên, chần chờ một hồi lâu mới chậm rãi hỏi hắn:

-Anh...anh cho em uống như vậy thật sao?

-Hả?? - Cặp lông mày Trần Diệc Nhiên hơi nhướn lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 269: Không dám khen ngợi tài nghệ nấu nướng 3

Chương 270: Không dám khen ngợi tài nghệ nấu nướng 3

-Hả?? - Cặp lông mày thanh tú của Trần Diệc Nhiên hơi nhướn lên, buồn cười nhìn Diễm Tâm mà hỏi:

-”Cho uống như vậy” là sao??

-Là được...là được... - Diễm Tâm cảm thấy tim mình đột nhiên đập rất nhanh, đôi mắt trong veo có chút xấu hổ mà nhìn quanh, không dám nhìn Trần Diệc Nhiên:

-Là được...

Lúc Diễm Tâm sắp sửa nói ra thì mắt chợt nhìn thấy đầu giường có cái chén và ống hút, vì vậy cô liền ngừng lại.

-Đây là? - Cô có chút nghi ngờ cầm lấy chén không và cái ống hút, ánh mắt dò xét nhìn Trần Diệc Nhiên hỏi.

Trần Diệc Nhiên chăm chú nhìn cô, cố nén cười nói:

-Là đồ mớm thuốc cho em đấy, không phải em vừa đoán được rồi sao?

Diễm Tâm lặng yên cúi đầu, nhìn cái ống hút to trong tay, trên miệng ống còn lưu lại một ít thuốc dạng lỏng, vậy là...Trần Diệc Nhiên dùng cái ống này

hút lên một ít thuốc rồi nhò vào miệng cô sao?

Cô đột nhiên cảm thấy vừa rồi nguy hiểm thật, may là cô không buột miệng hỏi hấn rằng có phải hấn dùng miệng mớm thuốc cho cô hay không, nếu không bây giờ chắc cô cũng bị Trần Diệc Nhiên cười nhạo đến chết mất thôi...

-Khục khục...Em...ừm...đương nhiên là em biết cái gì rồi... - Điem Tâm giả bộ không thèm để ý mà đạet cái chén cùng ống hút trở lại đầu giường, sau đó ngẩng đầu nhìn Trần Diệc Nhiên, vội vàng lảng sang chuyện khác:

-Anh Diệc Nhiên, em đói quá...

Trần Diệc Nhiên cười cười, thò tay nhéo mũi cô một cái rồi thấp giọng nói:

-Bệnh tình vừa mới tốt lên là bắt đầu tìm đồ ăn đó hả?

-Ha ha... - Điem Tâm xấu hổ cười cười.

-Ngồi trên giường chờ đi, lúc sáng anh có xuống bếp nấu cháo cho em rồi, để anh đi lấy.

Trần Diệc Nhiên nói xong liền xuống khỏi giường, đứng dậy mang dép lê đi vào bếp.

Điem Tâm ngoan ngoãn nằm trên giường, trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

Chưa được một lát sau Trần Diệc Nhiên đã bung chén cháo đi vào.

Điem Tâm chống người ngồi dậy, ánh mắt tò mò hướng về phía cái chén cháo trong tay Trần Diệc Nhiên, đến khi nhìn thấy nó thì toàn bộ người cô như cứng đờ ra.

Cái này...Cái này...Cái này là gì vậy? Anh à, anh đừng có coi thường em không đi học đại học nên không biết gì nha!!

Trong đầu Điem Tâm xám xịt mà nhìn cái chén cháo màu gỉ sắt trong tay Trần Diệc Nhiên, miệng há ra, chần chừ một hồi lâu mới mở miệng hỏi:

-Đây là...cái gì vậy?

-Cháo. - Trần Diệc Nhiên bình tĩnh nói.

-Cháo không phải màu trắng sao? Tại sao cháo này...cái màu này... - Điem Tâm không nói gì mà nhìn chén cháo trong tay hấn.

Nói dễ nghe thì là màu đỏ gỉ sắt, nhưng nói khó nghe thì, vì Trần Diệc Nhiên mà con trai, tuyệt đối sẽ không đi hỏi mẹ hấn, nên quả thực cô rất hoài nghi rằng trong cháo này chắc đã trộn lẫn thứ gì rồi...

-A, đây là bài thuốc anh thấy trên mạng, nói người bị cảm mạo chảy mồ hôi một lượng rất lớn, vì vậy lúc nấu cháo nên thêm một ít đường mật, táo đỏ, một ít muối gì đó để bổ sung dinh dưỡng và chất điện phân...

Trần Diệc Nhiên đặt chén cháo ở đầu giường, sau đó đưa tay ôm Điem Tâm tựa vào người mình rồi lại bung chén cháo, dùng thìa múc một muỗng, nhẹ nhàng thổi thổi rồi đưa tới gần miệng Điem Tâm, nhìn cô mỉm cười nói:

-Ngonan...há miệng ra...

Điem Tâm ánh mắt hoảng sợ nhìn cái muỗng cháo kề bên miệng, đóng chặt bờ môi mà lắc đầu nguầy nguậy.

Chương 270: Không dám khen ngợi tài nghệ nấu nướng 4

Chương 271: Không dám khen ngợi tài nghệ nấu nướng 4

-Sao vậy? - Trần Diệc Nhiên nhìn vẻ mặt không cam chịu của Điem Tâm, đôi mắt sâu thẳm chớp chớp, sau đó dịu dàng hỏi:

-Em không đói nữa sao?

-Không phải. - Điem Tâm nỗ lực rướn đầu về phía sau, cố gắng để miệng mình cách thật xa cái muống cháo màu rỉ sắt kia, sau đó cẩn thận nhìn Trần Diệc Nhiên dò xét nói:

-Em...haha...cảm thấy cháo này có chút khác biệt...

-Ừ, tuy nhìn không ngon lắm...nhưng mà bổ sung dinh dưỡng tốt lắm đấy. - Trần Diệc Nhiên mỉm cười, đẩy muống cháo về phía Điem Tâm.

Cổ Điem Tâm như phản xạ có điều kiện mà lại rướn về phía sau một chút.

Trần Diệc Nhiên vẻ mặt bị tổn thương mà nhìn cô, chần chừ một chút rồi rút muống cháo lại, thấp giọng hỏi:

-Có phải cháo anh nấu khó nhìn quá không?

-Ha ha...Không có, không có... - Điem Tâm lắc đầu phủ nhận, đôi môi nhỏ nhắn hồng hào cứ há ra. Cô do dự một chút rồi nhỏ giọng hỏi hân:

-Cái này anh đã...ném qua rồi hả?

-Không có. - Trần Diệc Nhiên thả muống cháo vào lại trong chén rồi tiếp tục múc lên một muống nóng hổi khác, đưa tới trước mũi mình ngửi ngửi, sau đó nhìn Điem Tâm nói:

-Rất thơm, hương táo đỏ đấy.

Thế nhưng mà!

Anh à, em không thích ăn táo đỏ!

Đường mật em cũng không thích đâu!

Điem Tâm khóc không ra nước mắt mà nhìn Trần Diệc Nhiên, rốt cuộc cô cảm thấy giống như bản thân mình sắp phải ra chiến trường vậy.

-Ngoan, ăn cháo đi. Khi nào khỏe hơn anh sẽ đưa em ra ngoài ăn. - Trần Diệc Nhiên liên tục dỗ dành, dịu dàng nói với Điem Tâm.

Điem Tâm kinh hãi nhìn muống cháo kia rồi lại ngẩng đầu nhìn ánh mắt chờ đợi của Trần Diệc Nhiên, ăn không được mà không ăn cũng không xong, chết thì chết vậy...

Điem Tâm chịu trận, há to miệng đưa muống cháo vào trong.

-Sao? Ngon không? - Đôi mắt sâu thẳm của Trần Diệc Nhiên đầy vẻ chờ mong, chăm chú nhìn Điem Tâm.

Gương mặt Điem Tâm vốn đã trắng nay lại càng tái mét, sau đó chuyển sang màu đỏ, cuối cùng là hoàn toàn đen sẫm lại.

Điem Tâm đưa tay bịt miệng, nước mắt thi nhau chảy ra. Cô xoay người nhảy xuống khỏi giường, chạy như bay vào phòng vệ sinh, sau đó “Oe” một tiếng, phun ra toàn bộ cháo trong miệng.

Trần Diệc Nhiên sững sốt, vội vàng đứng dậy bưng chén cháo đến cạnh Điem Tâm, nhìn cô liên tục uống nước súc miệng. Hân do dự một lát rồi giọng trầm thấp hỏi :

-Khó ăn vậy sao?

Điem Tâm dùng nước súc miệng rất lâu, lúc này mới ngẩng đầu lên, nước mắt lưng tròng nhìn Trần Diệc Nhiên nói:

-Anh muốn mưu sát vợ anh sao?

Trần Diệc Nhiên lúng túng, cúi đầu nhìn chén cháo trong tay. Hắn do dự một lát rồi múc một muống cho vào miệng.

Sau đó...cả thế giới như tối sầm lại.

Hắn cảm giác được đầu lưỡi vừa mặn vừa đắng, xen lẫn mùi ngai ngái nồng nặc, còn có một chút mùi cháy xém nữa.

Trần Diệc Nhiên nhin không được liền lập tức cúi đầu, nôn toàn bộ cháo trong miệng ra.

Điềm Tâm ánh mắt đồng tình nhìn hắn, đem ly nước đến trước mặt hắn an ủi:

-Em đã phản ứng như vậy rồi mà anh còn dám ăn sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 271: Không dám khen ngợi tài nghệ nấu nướng 5

Chương 272: Không dám khen ngợi tài nghệ nấu nướng 5

Điềm Tâm ánh mắt đồng tình nhìn hắn, đưa ly nước đến trước mặt hắn an ủi:

-Em đã phản ứng như vậy mà anh còn dám ăn sao? Đúng là đồng cam cộng khổ nhỉ...Em thực sự rất cảm động, nhưng mà anh Diệc Nhiên, cháo này, anh đã cho bao nhiêu muối và đường vào vậy?

Trần Diệc Nhiên ngẩng đầu lườm cô rồi lại bưng ly nước súc miệng một hồi lâu, sau đó mới ngồi thẳng lên, túm lấy khăn mặt lau lau miệng, nhú mồm nói:

-Anh cho vào có một muống thôi mà, không nhiều đâu nhỉ..

-Một muống...nhưng là muống gì, muống nhỏ em ăn cháo hay sao? - Điềm Tâm có chút không dám tin mà nhìn hắn.

-A...là cái muống lớn múc canh ấy... - Trần Diệc Nhiên suy nghĩ một lát rồi hồn nhiên đáp.

-Cái gì?!! Muống lớn như thế sao?!! - Điềm Tâm không nhịn được mà há mồm, hèn gì lại mặn chát đến vậy...

-Còn đường mật thì sao?

-Một túi.

-Túi gia vị cỡ nào?

-Lớn như gói mì ăn liền ấy...

Điềm Tâm mở to hai mắt mà nhìn hắn, ánh mắt kinh sợ liếc qua bát cháo mà lùi về sau hai bước, sau đó cười khan một tiếng rồi nhỏ giọng hỏi:

-Ha ha...Tùng đó...tùng đó quả thật là hơi nhiều rồi đấy...

-Nhiều sao? - Trần Diệc Nhiên hơi nhú mồm nhìn Điềm Tâm thản nhiên nói:

-Anh cho đường còn không bằng gạo nữa, và lại cũng chỉ thêm một ít muối, một muống muối này với một túi đường, có lẽ cũng không nhiều lắm đâu nhỉ?

Điềm Tâm nhìn chăm chăm Trần Diệc Nhiên một hồi lâu, sau đó quả quyết cầm lấy chén cháo trong tay hắn mà đổ ào vào trong toilet, giọng kiên quyết nói:

-Anh Diệc Nhiên, nấu ăn không thích hợp với anh đâu.

Trần Diệc Nhiên im lặng.

-Nói thật đi, ngoài mì gói ra thì anh còn biết nấu gì nữa không thế? - Điềm Tâm cầm chén đi vào trong bếp, nhìn nồi cháo màu rì sắt siêu mặn trên bếp mà nghiêm túc hỏi.

Trần Diệc Nhiên đôi mắt sâu thẳm nhìn Điềm Tâm một lúc rồi thản nhiên mở miệng nói:

- Trúng chiêm.

- Còn gì nữa không?

- Trúng lược.

- And?

- Trúng rang.

- Hết chưa?

- Anh còn biết làm trúng lược trong trà nữa...

Đôi mắt to tròn của Diễm Tâm nhìn chăm chăm Trần Diệc Nhiên một hồi lâu, đôi môi hồng hào bất giác hé ra, nhỏ giọng nói:

- Anh à, trúng có thù oán gì với anh mà anh lại đối xử với nó như thế?

Trần Diệc Nhiên trầm mặc, cặp lông mày thanh tú hơi nhướn lên nhìn Diễm Tâm, một hồi lâu không nói lời gì.

- Được rồi, sau này việc bếp núc để em lo... - Diễm Tâm chịu thua mà bụng cả nổi cháo, cẩn thận nghiền cứu một lát, tuy không đành lòng nhưng giờ chỉ có thể đổ vào bồn cầu thôi.

Ánh mắt Trần Diệc Nhiên thoáng lên nụ cười, hần theo Diễm Tâm vào nhà vệ sinh, nghiêng người dựa trên khung cửa nhìn cô, dịu dàng nói:

- Em nói...

- Cái gì? - Diễm Tâm ngẩng đầu lên, một tay đưa lên vuốt tóc, nhìn hần nghi ngờ.

- Em muốn nấu cơm cho anh cả đời sao? - Trần Diệc Nhiên nhướn miệng cười, đôi mắt đen láy sáng lên lấp lánh, cái mũi thẳng tắp cùng chiếc cằm tạo nên một nụ cười đẹp hoàn hảo.

Hần cứ nghiêng người tựa vào cửa như thế mà thản nhiên nhìn cô, nghiêm túc muốn cô giữ lời hứa.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 272: Bữa tiệc bất ngờ cảm ơn “thầy” 1

Chương 273: Bữa tiệc bất ngờ cảm ơn “thầy” 1

Ánh nắng buổi sáng chiếu vào làm bóng hần đổ dài xuống nền, hần đứng đó, đôi mắt sáng lên lấp lánh nhìn cô.

Diễm Tâm đột nhiên cảm thấy hơi thở của mình trong nháy mắt đã sắp ngừng đến nơi rồi.

Nhưng trong đầu cô vẫn còn chút lí trí nên vẫn có thể quay sang Trần Diệc Nhiên mà cười cười, sau đó diễm nhiên hỏi:

- Có thể sống cùng anh cả đời, nhưng mà nấu cơm cả đời thì có phải muốn lừa bỏ người ta không?

Trần Diệc Nhiên hơi ngẩn người ra rồi liền bật cười.

Nụ cười của hần thật ấm áp, tựa như ánh mặt trời chiếu thẳng vào lòng cô vậy, sau đó hần dịu dàng nói:

- Không muốn cả đời nấu cơm cũng được, chỉ cần bằng lòng lấy anh là được rồi.

- Ha ha... - Diễm Tâm nhìn Trần Diệc Nhiên cười ngây ngô, gương mặt trắng nõn chột đỏ ửng lên.

Ba năm nay, hằng đêm cô vẫn mơ đến cảnh tượng hạnh phúc ấy.

“Ot ot...rột rột...”

Một hồi âm thanh không hài hòa phát ra từ bụng Diễm Tâm.

Trần Diệc Nhiên và Diễm Tâm đều khẽ giật mình, sau đó liền bật cười.

-Đi thôi, anh đưa em ra ngoài ăn. - Trần Diệc Nhiên đứng thẳng người, đưa tay xoa lên đầu tóc rối bù của Diễm Tâm rồi xoay người quay đi lấy chìa khóa xe.

-Ha ha... - Diễm Tâm tiếp tục cười ngây ngô, đem đồng hồ đồng trong tay đồ sạch, sau đó rửa ráy bát đĩa sạch sẽ rồi vội vàng chạy đi thay quần áo.

Sau khi nhận được điểm thi đại học, cô và bạn bè tiếp tục điên vào phiếu nguyện vọng, chờ ngày giấy báo trúng tuyển gửi về.

Cái ngày nhận được giấy báo nhập học, Diễm Tâm hưng phấn giống chú chim nhỏ thoát khỏi lồng sắt, cô cầm giấy báo chạy như điên đến nhà Thẩm Tâm. Cũng may nhà hai cô chỉ cách nhau một con đường cái.

Diễm Tâm mặc kệ nắng gắt trên đầu mà chạy một mạch chạy đến nhà Thẩm Tâm rồi nhấn chuông liên tục.

-Đến đây! Đến đây!! - Giọng Đào Tử - mẹ Thẩm Tâm trong nhà vọng ra.

Cửa vừa mở Diễm Tâm đã lao vào nhìn mẹ Thẩm Tâm gọi ngọt ngào:

-Cô à!!

Mẹ Thẩm Tâm nhìn bộ dạng phấn khích của Diễm Tâm, không nhìn được cười mà dằn dò:

-Chậm thôi, chậm thôi!

Chưa dứt lời thì Diễm Tâm đã mất hút trên cầu thang.

Thẩm Mặc Trần cầm tờ báo trong tay, về mặt khó hiểu từ phòng đọc sách đi ra, nhìn cửa chính mở toang mà nhìn mẹ Thẩm Tâm hỏi:

-Vừa rồi...có tiếng chuông cửa? Sao không thấy ai vậy?

-Là Diễm Tâm, nó lên lầu rồi... - Bà bắt đắc dĩ nhún vai, sau đó chỉ tay lên lầu, cười tủm tỉm nói.

-A... - Thẩm Mặc Trần nhẹ nhàng gạt đầu, đôi mắt thâm sâu nhìn thoáng qua tờ báo trong tay, trầm giọng thờ dài nói:

-Chóp mắt cái Thẩm Tâm đã lên đại học rồi...

-Đúng vậy, thời gian trôi thật mau... - Mẹ Thẩm Tâm xúc động, cảnh tượng bà cùng Mặc Trần năm nào vừa mới vào đại học hiện lên rõ mồn một ngay trước mắt, trong nháy mắt, cũng đã đến phiên bọn nhỏ lên đại học rồi.

-Đã đến lúc phải thuê một căn hộ ở thành phố N rồi. - Đôi mắt Thẩm Mặc Trần trong như ngọc, đôi mắt sáng ngời ôm lấy bờ vai Đào Tử, trầm ấm nói:

-Đề lúc Thẩm Tâm đến thành phố N có thể sống ở đó.

-Ồ kì tíc xá của trường cũng được mà. - Đào Tử hơi nhú mồm, nhìn Mặc Trần mà phản đối.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 273: Bữa tiệc bất ngờ cảm ơn thầy 2

Chương 274: Bữa tiệc bất ngờ cảm ơn thầy 2

-Ừ...Nói cũng phải, trong trường có lẽ sẽ an toàn hơn, tên tiểu tử Lục Dật Tiêu kia cứ nhìn chằm chằm vào Thẩm Tâm nhà ta vậy... - Thẩm Mặc Trần vừa nói vừa cười.

-Thôi đi, Tiêu Tiêu không phải là đối thủ với điểm tâm nhỏ nhà mình đâu, nó ở bên điểm tâm nhỏ bao năm nay, chịu bao nhiêu thiệt thòi ông còn không biết sao? - Đào Tử nhếch miệng, nói đến an toàn thì nên lo lắng cho Lục Dật Tiêu còn đáng tin hơn...

-Ừ...May là con gái anh nó thừa hưởng sự thông minh từ anh... - Thảm Mặc Trần nhẹ nhàng gạt đầu, mặt tỏ vẻ hài lòng.

-Anh nói cái gì? - Đào Tử mở to hai mắt mà nhìn Thảm Mặc Trần, cảm giận nói:

-Anh vừa chê em đó hả?

-Sao lại thế... - Thảm Mặc Trần duỗi cánh tay thon dài ôm lấy eo Đào Tử, hơi cúi đầu ghé sát mặt bà hôn một cái rồi nói:

-Anh yêu em còn không kịp ấy chứ? Tại sao lại chê được?

-Hừ, chỉ được cái đeo miệng... - Đào Tử vừa tránh nụ hôn của chồng vừa bất bình nói.

-Thôi thôi anh không nói nữa...Hôn cái nào...Ánh mắt Thảm Mặc Trần sáng lên, bờ môi mỏng hôn lên đôi môi đỏ thắm mịn màng của Đào Tử.

-Khục khục...Bố, mẹ, ý tứ chút...Con vẫn đang ở phòng khách đây...Thảm Thị đang say sưa ngồi vọc máy tính trên ghế salon, chịu không được nên tốt bụng lên tiếng nhắc nhở.

Thảm Mặc Trần ngừng một lát, khẽ ngẩng đầu, ánh mắt lộ rõ vẻ sắc bén. Sau đó liền ôm eo Đào Tử bay thẳng vào phòng đọc sách.

Đào Tử có chút ngượng ngùng mà giả bộ vùng vẫy, nhưng vẫn là không chống cự được nên ngoan ngoãn bị chồng lôi vào trong phòng.

Thảm Thị ngán ngẩm nhìn cánh cửa đóng lại không chút lưu luyến, sau đó quay lại nhìn màn hình máy tính, thở một hơi thật dài, tự hỏi bản thân rằng có nên tìm ngay một cô bạn gái hay không?

Nhớ lại lúc trước, lúc vừa lên cấp ba thì bố mẹ cậu đã thành vợ chồng.

Nhìn về hiện tại, Thảm Tâm với Lục Dật Tiêu cũng là thanh mai trúc mã được nhiều năm rồi, chị Diễm Tâm thì cũng đã tóm được Trần Diệc Nhiên. Tất cả mọi người đều đã có đôi có cặp, chỉ còn cậu là đang lẻ bóng..

Không, không thể nói như vậy, phải nói, trong tất cả mọi người, chỉ có cậu là người bình thường..

Bọn họ, tất cả chỉ là một đám yêu sớm!!

Thảm Thị nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục chơi trò chơi trên máy tính.

Diễm Tâm một mạch chạy lên lầu, đến trước cửa phòng Thảm Tâm cũng không thêm gõ mà trực tiếp xông vào.

-Diễm tâm nhỏ! Minh...

Diễm Tâm chưa nói hết câu thì đột nhiên dừng lại, nhìn cảnh tượng trong phòng lúc này. Cô như có phản xạ có điều kiện mà lập tức trở lui ra ngoài, tiện tay giúp hai người đó đóng kín cửa phòng lại.

Thảm Tâm đang bị Lục Dật Tiêu áp sát vào tường mà hôn, nghe giọng Diễm Tâm, vừa quay đầu ra cửa thì Diễm Tâm đã biến đâu mất tiêu rồi. Cô quay sang trừng mắt nhìn Lục Dật Tiêu, giọng buồn bực nói:

-Đều tại anh! Hôn hít cái gì, bị Diễm Tâm thấy cả rồi..

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 274: Bữa tiệc bất ngờ cảm ơn “thầy” 3

Chương 275: Bữa tiệc bất ngờ cảm ơn “thầy” 3

-Nhưng mà... - Thảm Tâm đẩy Lục Dật Tiêu ra xa mình một chút, bĩu môi nói:

- Nhưng mà Diễm Tâm nhìn thấy cảnh tượng này, vẫn là lần đầu đấy...

- Vậy thì sao? - Lục Dật Tiêu cười cười, thò tay捏 má Thẩm Tâm, buồn cười nói:

- Sao? Lo lắng hình tượng của mình trong lòng cô ấy bị sụp đổ à? Dù sao cũng cho anh chút thể diện...Chứ từ trước tới nay chắc cô ấy toàn nghĩ anh đều bị ức hiếp đấy.

- Có người thích được ức hiếp đấy chứ... - Thẩm Tâm bừa bãi đi về phía cửa. “Két” một cái, cánh cửa mở ra, cô nhìn Diễm Tâm chân tay luống cuống đứng ngoài cửa nói:

- Vào đi, đồ ngốc đứng đó làm gì vậy?

Diễm Tâm ngẩng đầu, nhìn đôi môi hồng hào của Thẩm Tâm rồi lại liếc sang Lục Dật Tiêu đang đứng trong phòng, người tựa vào giá sách nhếch môi cười. Cô không thể che giấu được sự xấu hổ mà nhìn hai người họ cười cười, lí nhí nói:

- Việc đó...quấy rầy hai người rồi, thật ngại quá...

- Không sao đâu. - Lục Dật Tiêu hướng phía Diễm Tâm cười cười, vui vẻ nói:

- Lần sau lúc em hôn Trần Diệc Nhiên thì anh cũng quấy rầy một chút là được rồi.

Diễm Tâm im lặng.

- Đừng quan tâm đến hán. - Thẩm Tâm dắt Diễm Tâm vào trong phòng, thuận miệng hỏi:

- Sao lại vội vàng chạy đến đây tìm mình vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?

- Diễm tâm nhỏ!! Mình được Đại N chọn rồi!! Mình nhận được giấy báo rồi!! - Diễm Tâm lúc này mới nhớ đến mục đích mình tìm Thẩm Tâm, lập tức hai tay túm lấy vai của cô, vẻ mặt hưng phấn nói.

Thẩm Tâm hơi sững sờ, sau đó có chút buồn cười nhìn Diễm Tâm nói:

- Chuyện đó khiến cậu vui như vậy sao?

- Đây là chuyện đại sự trong đời mình đó! - Diễm Tâm phấn khích nói:

- Nhớ hồi lớp mười, thành tích trên lớp của mình cũng chỉ hạng trung bình, mình cảm thấy với trình độ đó thìбет lắm mới đậu Đại Z, nhưng bây giờ mình lại nhận được giấy báo của Đại N, là Đại N đó!! Là top năm đại học hàng đầu cả nước đó! Là đại học đứng đầu tỉnh ta đó!! Cậu bảo mình không vui sao được.

Thẩm Tâm có chút buồn cười nhìn Diễm Tâm một lát, sau đó lắc đầu bất đắc dĩ nói:

- Tại sao tận bây giờ cậu mới nhận được vậy, mấy hôm trước mình đã nhận được rồi.

- Há?? - Diễm Tâm sững sờ, có chút không dám tin nhìn Thẩm Tâm nói:

- Nhận mấy ngày trước rồi sao? Sao không nghe cậu nói gì?

- Cái đó có gì mà phải nói, mình đậu Đại N không phải là điều quá hiển nhiên rồi sao. - Thẩm Tâm mở trừng hai mắt, sau đó lấy cái bì thư thông báo trúng tuyển từ trong quyển sách đặt trên bàn ra, quơ quơ trước mặt Diễm Tâm nói:

- Cầm xem đi, xem có phải hai đứa mình cùng chuyên ngành không?

- Há? - Diễm Tâm lập tức ịu xù.

Cô nhận giấy báo của Thẩm Tâm rồi lại mở giấy báo của mình ra đối chiếu, bên trong quả nhiên viết y hệt nhau.

Cả hai đều trúng tuyển vào ngành Tài chính quốc tế.

- Tài chính quốc tế? - Diễm Tâm liếc nhìn mấy dòng chữ trên giấy, nghe tên ngành cũng oai đấy chứ...

- Đúng vậy, cái lúc mình cùng nhau điền vào bảng nguyện vọng đấy, quên rồi à? - Thẩm Tâm trầm lặng nhìn cô.

- A, nhớ chứ nhớ chứ... - Diễm Tâm liền gật đầu, cô không quan tâm ngành gì, chỉ cần học cùng với Thẩm Tâm là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 275: Bữa tiệc bất ngờ cảm ơn “thầy” 4

Chương 276: Bữa tiệc bất ngờ cảm ơn “thầy” 4

- Vậy là tốt rồi. - Thẩm Tâm gật gù đầu, nhìn Diễm Tâm buột miệng hỏi:

- Bố mẹ cậu biết chưa?

- Biết rồi, bố mẹ mình cũng đang ở nhà mà.

- Mình nói chuyện của cậu với Trần Diệc Nhiên ấy. - Thẩm Tâm quay đầu nhìn Lục Dật Tiêu rồi lại quay sang nhìn Diễm Tâm hỏi.

- À...không biết... - Diễm Tâm sững sốt, không biết vì sao Thẩm Tâm đột nhiên lại nói về chuyện này.

- Vậy hai người tính lúc nào mới ngã bài đây? - Đôi mắt xinh đẹp của Thẩm Tâm nhìn cô, hàng lông mi dài khẽ nhấp nháy, hỏi mầu chốt vấn đề.

- Lúc nào mình cảm thấy được...Cứ chờ đi... - Diễm Tâm yếu ớt nói với Thẩm Tâm:

- Dù sao mình cũng mới chỉ tốt nghiệp trung học, còn chưa học đại học nữa...Nếu bây giờ mình nói thì chắc chắn bố mẹ vẫn cho là mình đang còn nhỏ mà sẽ không tin cậy đâu...

- Ủ, nói cũng có lý... - Thẩm Tâm gật gù đầu suy tư một lát sau đó nhìn Diễm Tâm nói:

- Đây là do cậu tự nghĩ ra đấy à?

- Ách...Là anh Diệc Nhiên... - Khóe miệng Diễm Tâm giật giật, lí nhí nói.

- Haizz... - Thẩm Tâm thở một hơi dài, thò tay vỗ vỗ vào vai Diễm Tâm, bắt đầu dĩ nhiên nói:

- Vạn lý trường chinh, cậu chỉ vừa mới bước được bước đầu tiên thôi...

- Tại sao cậu cứ nói với mình với về mặt “gió rền vang Dịch Thủy Hân, tráng sĩ vừa ra đi nay không còn nữa” thế? - Diễm Tâm khó hiểu hỏi.

- Không có gì...Đúng rồi, cậu nói với Trần Diệc Nhiên rằng cậu thi đậu Đại N chưa? - Thẩm Tâm buột miệng hỏi.

- Ai da, mình nhận tin cho hán rồi liền chạy đến nhà cậu đây, điện thoại còn bỏ ở nhà... - Diễm Tâm chợt lấy lại tinh thần, đột nhiên vỗ sau ót mình một cái rồi nhìn Diễm Tâm nói:

- Mình về trước đây, hai người cứ tiếp tục đi, coi như mình chưa từng đến...

- Cái gì mà coi như cậu không đến chứ? - Thẩm Tâm trầm mặc nhìn cô, sau đó khoát tay nói:

- Thôi về đi về đi, lỡ như Trần Diệc Nhiên của cậu gọi, bị bố mẹ cậu nhắc máy...Ha ha ha ha...

Diễm Tâm sững sờ, dường như cô sợ nhớ điều gì, không kịp nói câu nào mà chạy ra nhanh như chớp.

Thẩm Tâm bắt đầu dĩ nhiên nhìn theo bóng lưng cô bạn, lắc đầu ngán ngẩm.

- Bảo bối... - Lục Dật Tiêu này giờ đứng cạnh nhìn hai cô nói chuyện, bây giờ Diễm Tâm đi rồi, vậy có lẽ hai người hán có thể tiếp tục hôn nhau rồi.

- Ừm... - Thẩm Tâm quay đầu, nhìn Lục Dật Tiêu cười cười, sau đó đưa hai tay đẩy hán vào vách tường, hai cánh tay chống hai bên eo hán, nhỏ giọng nói:

- Ngoan, cúi đầu xuống nào.

Lục Dật Tiêu mở trừng hai mắt, đôi mắt trong suốt nhìn thẳng vào mắt Thẩm Tâm, khóe môi nở nụ cười, người hơi khom xuống rồi khẽ nói:

-Tuân lệnh, lão bà đại nhân.

Thẩm Tâm ngẩng khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn, đem đôi môi hồng hào hôn lên bờ môi mỏng của hắn.

Trong ánh mắt Lục Dật Tiêu hiện lên nụ cười hài lòng.

Điềm Tâm chạy một mạch thở không ra hơi mà về nhà, trực tiếp xông vào trong phòng của mình.

Thế nhưng tìm trái tìm phải vẫn không thấy điện thoại đâu.

-Mẹ! Điện thoại của con đâu? - Điềm Tâm thò đầu ra cửa, hướng về phía mẹ cô đang nấu ăn trong bếp mà hỏi.

-Hả?? Mẹ Điềm Tâm ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua Điềm Tâm rồi chỉ tay lên sân thượng:

-Vừa rồi Diệc Nhiên gọi đến nên bố con nghe giùm đấy.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 276: Bữa tiệc bất ngờ cảm ơn ‘thầy’ 5

Chương 277: Bữa tiệc bất ngờ cảm ơn ‘thầy’ 5

Sao??

Trong lòng Điềm Tâm lập tức kinh hãi.

Quả nhiên sợ điều gì thì sẽ gặp điều đó!

Cô đi ra ngoài liền như vậy, Trần Diệc Nhiên dĩ nhiên cũng thật sự gọi đến, vậy nên cú điện thoại này thật sự là bố cô đang nghe sao?

Điềm Tâm khóc không ra nước mắt.

Cô vội vàng vọt lên ban công, nhìn bố cô cầm điện thoại đứng ngoài sân thượng mà trong lòng như đang rơi xuống vực thẳm.

Sẽ...không bị lộ chứ?

-Bố...?? - Điềm Tâm dè dặt gọi một tiếng.

Bố cô xoay người lại nhìn cô cười, sau đó nhẹ nhàng gạt gạt đầu rồi tiếp tục nói chuyện điện thoại.

-Cái kia...Bố...?? Đó là điện thoại của con mà... - Điềm Tâm chưa từ bỏ ý định mà tiến sát đến bên cạnh ông mà nhỏ giọng nói.

-Bố đang bàn việc với Diệc Nhiên, con đừng xen vào!! - Bố Điềm Tâm trừng mắt, sau đó bước xa cô một chút rồi tiếp tục nói chuyện điện thoại.

Điềm Tâm im lặng nhìn ông, vẻ mặt hình như không tệ lắm, vậy hẳn là chưa bị lộ rồi.

Cô nghĩ như vậy liền yên lòng trở lại. Chỉ là đôi mắt sáng ngời vẫn theo sát bố cô, đợi đến lúc ông cúp máy liền tiến đến cướp điện thoại về.

Nói giỡn chơi chứ, nói điện thoại thì được nhưng tuyệt đối không thể xem tin nhắn của cô được.

Lỡ như ông thấy được tin nhắn của cô với Trần Diệc Nhiên, chuyện này chuyện kia thì có lẽ cô không muốn sống nữa.

Vất vả lắm mới đợi đến lúc bố cô cúp mà xông lên lấy điện thoại về được, sau đó cô nói:

-Bố, tại sao lại nghe điện thoại của con?

Bố cô ngạc nhiên một chút, sau đó im lặng gõ đầu cô một cái rồi nói:

-Điện thoại con reo này giờ mà không ai nghe nên bố nghe giùm đây, dù sao bố cũng biết Diệc Nhiên mà, thay con nói chuyện chút thì có làm sao đâu?

Điềm Tâm bủn rủn, trong khoảnh khắc không biết phản bác như thế nào.

-Đúng rồi, bố hẹn nhà Diệc Nhiên đi dùng bữa rồi, cuối tuần này đi. - Bố Diềm Tâm suy tư nhìn cô, thuận miệng nói.

-Dùng bữa với nhà anh Diệc Nhiên sao? - Diềm Tâm ngạc nhiên, hồi hộp nói:

-Tại sao ạ?

Ôi, chết tiệt!!!

Chẳng lẽ bố anh Diệc Nhiên có chuyện cần nói với bố mình sao?

Chuyện đến tai phụ huynh nhanh như vậy sao?

-Nói thừa, tất nhiên là vì chuyện con thi đậu Đại N... - Bố Diềm Tâm tức giận trừng mắt nhìn cô, sau đó tiếp tục nói:

-Ba năm cấp ba, Diệc Nhiên giúp con bao nhiêu lần rồi, chưa nói đến thành tích học tập, con cũng ăn không uống không nó nhiều lần rồi còn gì, dù sao chúng ta cũng phải mời người ta một bữa chứ...

-Không ăn vài bữa cũng đâu có chết đâu... - Diềm Tâm bất lực nói.

-Con nhỏ này nói vậy mà được hả? - Bố Diềm Tâm lại đưa tay gõ đầu cô cái nữa rồi tiếp tục nói:

-Và lại nhà Diệc Nhiên và nhà mình cũng là chỗ thân thích, ai cũng biết tuy hai nhà không có quan hệ máu mủ nhưng họ lại giúp ta như vậy, há chẳng phải là dựa trên mối quan hệ tốt sao? Chúng ta còn cần phải qua lại nhiều, con khiến người ta phải giúp đỡ như vậy, dù sao cũng phải cảm ơn người ta một chút chứ?

-Dạ dạ dạ, được được được... – Đầu Diềm Tâm gật liên tục như bằm tỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 277: Bữa tiệc bất ngờ cảm ơn “thầy” 6

Chương 278: Bữa tiệc bất ngờ cảm ơn “thầy” 6

-Được rồi, việc này quyết định như vậy đi, bất kể thế nào thì Diệc Nhiên cũng đã phụ đạo con ba năm, coi như là thầy của con rồi. - Bố Diềm Tâm phát phát tay, tỏ vẻ như mọi việc đã được quyết định, sau đó liền trở về phòng.

Trong đầu Diềm Tâm xám xịt, cái bữa cơm này chính là tiệc Tạ Sư trong truyền thuyết sao...

Cô đứng trên ban công, mắt nhìn theo bóng dáng bố cô dần khuất sau cánh cửa phòng đọc sách, lúc này mới lại gọi cho Trần Diệc Nhiên lần nữa.

Điện thoại mới hai hồi chuông, bên kia đã bắt máy.

-Này Diễm Tâm - Giọng Trần Diệc Nhiên tràn đầy vui sướng, xen lẫn một tí dụ dỗ.

-Anh Diệc Nhiên, em thi đậu Đại N rồi! - Diễm Tâm cười híp mắt báo tin vui.

-Anh biết rồi. - Đầu dây bên kia Trần Diệc Nhiên bật cười:

-Không phải em đã nhắn tin cho anh rồi sao, vừa rồi bố em lại nói với anh lần nữa, thế nào, vui không?

-Vui!! - Diễm Tâm cười hi hi gật đầu, đột nhiên ngập ngừng một chút rồi nói tiếp:

-Nhưng mà đi học ở đó em sẽ xa anh, cả tuần lễ đều không được gặp...

-Ừ... - Trần Diệc Nhiên trầm ảm lên tiếng, sau đó mỉm cười nói:

-Không sao đâu, em còn có kì nghỉ đông và nghỉ hè mà.

-Ha ha, nói cũng phải. - Diễm Tâm lập tức vui mừng trở lại:

-Vậy anh phải đợi em đấy! Đợi em tốt nghiệp đại học!

-Ừ, anh chờ em. - Trần Diệc Nhiên cười cười, trầm ảm mà hứa hẹn:

-Sợ anh bỏ trốn à?

-Dù sao bốn năm cũng dài mà... - Diễm Tâm bủi môi, không vui nói.

Ai biết trong bốn năm này sẽ xảy ra chuyện gì đây...

-Đến bốn năm sau nhìn lại, em sẽ thấy trôi qua rất nhanh đấy. - Trần Diệc Nhiên chậm rãi nói với Diễm Tâm:

-Hãy quý trọng bốn năm học đại học nhé.

-A, được rồi... - Diễm Tâm cái hiểu cái không mà gật đầu.

Chủ nhật tuần đó, gia đình Diễm Tâm đã đến nơi hẹn nhà Trần Diệc Nhiên ăn cơm nhưng tạm thời vẫn chưa ai đến.

Mẹ Diễm Tâm cầm tay cô, vẻ mặt nghiêm túc cảnh cáo:

-Lát nữa cả nhà Diệc Nhiên đến, con phải chú ý thái độ đó nghe chưa, không lại như lần trước làm Diệc Nhiên giận, cũng đừng có trách mẹ tại sao lại đánh con trước mặt cô Trần đấy! Có nghe chưa?!

Trán Diễm Tâm toát cả mồ hôi, đôi mắt trong vắt nhìn mẹ mình mà gật đầu ngoan ngoãn:

-Con biết rồi! Cam đoan với mẹ là con sẽ không phát giận vô cớ nữa.

-Biết rõ là tốt, lát nữa mà gặp Diệc Nhiên thì xin lỗi cho mẹ! - Mẹ Diễm Tâm trừng mắt, tiếp tục cảnh cáo cô.

-Còn phải nói xin lỗi nữa hả? - Diễm Tâm mở to hai mắt, đôi môi hồng hào há ra, một hồi lâu không nói nên lời.

Tại sao! Lần trước rõ ràng là Trần Diệc Nhiên gây trước mà! Tại sao cô phải xin lỗi chứ!

Mẹ Diễm Tâm không nói gì mà chỉ trừng mắt nhìn cô.

Diễm Tâm rút cuộc cũng chịu thua trước ánh mắt đầy sát khí của mẹ mình, gơ hai tay đầu hàng nói:

-Được được được, con sẽ xin lỗi...

-Nhớ đấy. - Mẹ cô lại dặn thêm một câu, định nói thêm gì đó nhưng rồi phía cửa đột nhiên có tiếng ồn ào.

Nhân viên phục vụ đứng ở cửa nhà nhận nói:

-Mời quý khách đi bên này.

-Cảm ơn. - Một giọng nói ngọt mà vang lên, Diễm Tâm nghe được là giọng của mẹ Trần Diệc Nhiên.

Một giây sau, cửa phòng mở ra, cả nhà Trần Diệc Nhiên đi vào.

Mẹ Diễm Tâm dùng sức đẩy cô một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 278: Bữa tiệc bất ngờ cảm ơn “thầy”; 7

Chương 279: Bữa tiệc bất ngờ cảm ơn “thầy” 7

Diễm Tâm lập tức kịp thời phản ứng, cười híp mắt tiến lên trước nghênh đón:

-Chào cô chú ạ, chào anh Diệc Nhiên.

-Diễm tâm ngoan quá. - Mẹ Trần Diệc Nhiên liền cười tươi như hoa, cầm tay Diễm Tâm khen ngợi một tràng:

-Diễm Tâm thật sự là đã vất vả rồi, thoáng cái đã thi đậu Đại N, sau này coi như là hậu bối của anh nó rồi, đến Đại N có gì không hiểu, cần trợ giúp thì cứ tìm anh con nhé!

-Dạ. - Diễm Tâm cười hì hì đáp.

Trần Diệc Nhiên đứng sau lưng mẹ hắn, nhìn hai người mỉm cười.

Ừ...Mẹ hắn còn không biết cô chính là con dâu tương lai của bà!

Chỉ là, vừa nghĩ tới bữa cơm hôm nay, đầu hắn lại bắt đầu rối tung lên.

Chuyện này...Nói với bố mẹ có sớm quá không...

Bố Diễm Tâm cười híp mắt chào hỏi, bắt tay với bố Trần Diệc Nhiên, sau đó cười cười nói:

-Đến rồi à, lão Dương đâu, không đi chung với mọi người sao?

-Lúc ra ngoài tôi đã gọi điện cho anh ấy, cũng đúng lúc anh ấy vừa ra ngoài, chắc cũng đi rồi đấy. - Bố Trần Diệc Nhiên cười cười vỗ vai bố Diễm Tâm, giọng trầm trầm nói:

-Thật là phiền anh phải lo lắng.

-Đâu có đâu có, nên như thế nên như thế, Diệc Nhiên giúp đỡ Diễm tâm nhiều như vậy, tôi cũng phải giúp Diệc Nhiên xem xét một vài đối tượng, coi như là báo đáp đi. - Bố Diễm Tâm móc trong túi quần ra gói thuốc lá đưa cho bố Trần Diệc Nhiên, sau đó tự mình châm lửa, hít một hơi rồi nhà ra mấy vòng khói nói:

-Lão Dương này, chắc anh cũng đã biết, trước kia còn làm lính, anh ấy và tôi là chiến hữu, về sau sau khi chuyển ngành, anh ấy chán làm nhân viên công vụ lương cơm côi ba đồng nên đã tự mình dốc sức làm ăn, mấy năm nay nhờ trời phù hộ nên ngày càng ăn nên làm ra, có cô con gái cũng rất xinh đẹp, thành tích tốt. Mấy ngày trước con gái anh ấy mới du học từ Mi về, lại nhờ tôi làm mối, tôi liền nghĩ đến Diệc Nhiên, hai đứa đúng là môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc!

-Ha ha...Thật sự làm phiền anh rồi!! - Bố Trần Diệc Nhiên liên tục gạt đầu.

-Đầu có đầu có. - Bố Diễm Tâm lại tiếp tục khách khí.

Diễm Tâm đứng một bên nghe được liền bảy hờn tám vía bay đi, cái tiệc Tạ Sư này đã biến thành tiệc mai mối cho Trần Diệc Nhiên rồi đấy à??

Đôi mắt trong veo của cô nhìn Trần Diệc Nhiên đầy phẫn nộ, nhưng Trần Diệc Nhiên chỉ có thể bất đắc dĩ mà nhún vai một cái.

Bố vợ tương lai đang muốn mai mối cho hấn, ngược lại hấn rất muốn phản đối, nhưng mà cái lý do phản đối thì không thể nào nói ra được...

Mẹ Diễm Tâm đi tới, ôm lấy vai Diễm Tâm rồi nhìn Trần Diệc Nhiên từ từ nói:

-Diệc Nhiên à, đã lâu không gặp, tiểu tử này ngày càng đẹp trai xuất sắc rồi đấy, lần trước Diễm Tâm làm cháu giận, cháu bỏ qua cho nó nhé, lúc đó đang lên cấp ba nên có chút áp lực, không phải cố ý đâu. Nó mấy ngày hôm nay còn nói hối hận, gặp cháu rất xấu hổ đó.

-Thật sao? - Trần Diệc Nhiên nén cười nhìn Diễm Tâm, cô mà còn có lúc xấu hổ khi gặp hấn sao?

Diễm Tâm nghe mẹ nói, vừa muốn phản bác nhưng ngón tay bị mẹ cô ra sức bấm lấy, vì vậy liền nở nụ cười thật tươi, hướng phía Trần Diệc Nhiên nói:

-Đúng vậy, anh bỏ qua cho em nhé, em không cố ý làm anh giận đâu.

Trần Diệc Nhiên không nói lời nào, ánh mắt sâu thẳm tràn đầy vui vẻ nhìn cô, khóe môi nở nụ cười đẹp mắt.

Mẹ Diễm Tâm lại dùng sức捏 cô thêm một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 279: Bữa tiệc bất ngờ cảm ơn “thầy” 8

Chương 280: Bữa tiệc bất ngờ cảm ơn “thầy” 8

-Khục khục...việc đó...Ba nắm cấp ba luôn phiền anh phụ đạo cho em, khiến anh chậm trễ tìm được người yêu, thật sự là ngại quá. Hôm nay bố em làm mối cho anh, anh hãy xem xét cho thật kĩ đấy, nói không chừng hài lòng rồi thì trở thành chị dâu của em lúc nào không hay!!

Diễm Tâm nhìn Trần Diệc Nhiên cười nhẹ nhàng mà móm mĩa.

Nghe Diễm Tâm nói vậy, Trần Diệc Nhiên liền bật cười ra tiếng, hấn nhếch môi, thò tay xoa xoa đầu Diễm Tâm, giọng trầm ấm quyến rũ tràn đầy vui vẻ nói:

-Bé con, không cần quan tâm.

Bé bé cái đầu anh!!

Diễm Tâm tức giận mà vỗ vào tay Trần Diệc Nhiên đang để trên đầu cô, trợn mắt lườm hấn một cái rồi về chỗ ngồi nghịch điện thoại.

Mẹ Diễm Tâm và mẹ Trần Diệc Nhiên ngồi hàn huyên được một lát thì giọng nhân viên phục vụ vang lên ngoài cửa:

- Xin chào, mời đi bên này.

Điềm Tâm lập tức ngẩng đầu lên, nhìn ra phía cửa.

Cửa phòng đẩy ra, một đôi vợ chồng trung niên đi vào, theo sau là một cô gái xinh đẹp tóc ngắn.

Điềm Tâm vốn tưởng rằng cô gái được giới thiệu cho Trần Diệc Nhiên hẳn là phải có mái tóc bồng bềnh, làn da trắng nõn, không nghĩ lại như cô gái kia, có một mái tóc siêu ngắn, làn da rám nắng khỏe mạnh, đôi mắt đen láy sáng ngời. Cô ta cười nhẹ nhàng đi vào, nhìn thấy Trần Diệc Nhiên thì đôi mắt sáng lên, sau đó cứ nhìn hẩn cười cười.

Điềm Tâm quay đầu đi, nhìn Trần Diệc Nhiên cũng lịch sự cười đáp trả cô ta một cái, không hiểu sao lại cảm thấy trong lòng rất khó chịu.

- Lão Dương, đến rồi à. - Bố Điềm Tâm liền cười ha hả mà nghênh đón bố cô gái kia, sau một hồi bắt tay, mời thuốc, hàn huyên thì ánh mắt mới chuyển sang cô gái kia, vui tươi hơn hờ nói:

- Thật lâu lắm rồi mới gặp, Tịnh Như ngày càng xinh gái nhỉ.

- Cảm ơn chú Hiếu đã khen. - Dương Tịnh Như nhìn bố Điềm Tâm cười cười, thoải mái trả lời.

- Đến đây Điềm Tâm, đây là chị Tịnh Như, khi còn bé, ở trong quân đội, hằng ngày con vẫn kè kè sau lưng đòi nó đi mua kẹo cho đây, chắc bây giờ không còn nhớ đâu nhỉ. - Bố Điềm Tâm vẫy vẫy tay giới thiệu.

- Chị Tịnh Như? - Điềm Tâm kinh ngạc mà lắp bắp, nhìn kĩ lại cô gái tóc ngắn trước mặt, khuôn mặt đúng là có nét giống.

Chỉ là chị Tịnh Như trong trí nhớ của cô, luôn mặc chiếc quần màu trắng, mái tóc dài tết thành đuôi ngựa, giống như một tiểu công chúa dắt theo một đám con nít nô đùa.

- Chị Tịnh Như, là chị thật sao? - Điềm Tâm chạy đến trước mặt cô gái đó, sau khi quan sát kĩ càng liền kinh ngạc nói:

- Mái tóc dài của chị đâu rồi, em nhớ khi còn bé tóc chị dài lắm mà, em còn ngưỡng mộ nữa đó.

- Cắt rồi. - Dương Tịnh Như nhìn Điềm Tâm cười cười, hòa nhã nói:

- Tóc dài chăm sóc mệt quá, gội đầu cũng khó khăn nữa, như này vẫn tiện hơn. Điềm Tâm nhiều năm không gặp, nay lớn quá nhỉ.

- Đúng là vậy nhỉ. - Điềm Tâm nhìn Dương Tịnh Như cười, trong phút chốc quên mất rằng đây là người bố cô đem đến mai mối cho Trần Diệc Nhiên.

Trần Diệc Nhiên đứng cách không xa bọn họ, hơi nhú mồm, nhìn hai cô gái vui vẻ trò chuyện mà đầu hẩn lại rồi tung lên, cái cô gái được mai mối này đến cả Điềm Tâm cũng quen...

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 280: Bữa tiệc bất ngờ cảm ơn "thầy"; 9

-Được rồi được rồi, mọi người đừng có đứng đấy hàn huyên như thế nữa, mau ngồi vào bàn đi nào. - Mẹ Diễm Tâm vẫy vẫy ta nhấc nhoe mọi người.

Bố Diễm Tâm liền vội vàng mời mọi người ngồi vào bàn. Đợi cho tất cả mọi người đều ngồi xuống, bố Diễm Tâm nói đôi lời cảm ơn rồi dẫn mẹ Diễm Tâm và cô đến chúc rượu gia đình Trần Diệc Nhiên, buổi tiệc Tạ Sư liền chính thức được bắt đầu.

Hôm nay mời khách, nhân vật chính là nhà Trần Diệc Nhiên, vì vậy ngồi ở vị trí chủ tọa là bố Trần Diệc Nhiên, bên trái là bố Diễm Tâm, bên phải là bố Tịnh Như, Dương Tịnh Như và mẹ mình ngồi một bên đó.

Mẹ Diễm Tâm và mẹ Trần Diệc Nhiên ngồi cạnh bên bố Diễm Tâm, sau đó lần lượt là Trần Diệc Nhiên và Diễm Tâm.

Giữa Dương Tịnh Nhi và Diễm Tâm có hai chỗ trống để dễ dàng cho nhân viên phục vụ mang thức ăn lên.

Diễm Tâm sau khi ngồi xuống, quay đầu nhìn thoáng qua Trần Diệc Nhiên, sau đó thò tay lên lên dưới bàn bóp chân của hắn.

Sắc mặt Trần Diệc Nhiên không hề thay đổi, nhưng bàn tay cũng lên lút dưới bàn mà cầm lấy bàn tay bé nhỏ của Diễm Tâm, sau đó nhú mày quay sang nhìn cô, ánh mắt muốn hỏi cô đang muốn gì.

Diễm Tâm lườm hắn một cái, cố gắng vùng khỏi tay hắn, cùng lúc cầm đũa gắp đồ ăn.

Mở đầu trên bàn là món rau trộn.

Trần Diệc Nhiên nhìn một vòng, gắp một ít thức ăn Diễm Tâm thích vào đĩa của cô.

Bố Diễm Tâm cười dịu dàng nhìn hắn, quay sang bố Trần Diệc Nhiên nói:

-Anh xem, hai cái đứa này, tuy không phải anh em ruột thịt nhưng tình cảm thì y như anh em ruột thịt ấy. Diệc Nhiên lớn hơn Diễm Tâm, bình thường cũng đã giúp đỡ cho Diễm Tâm không ít, tôi với mẹ nó lại thường xuyên đi công tác nên làm phiền mọi người nhiều rồi!

-Đâu có đâu có. - Bố Trần Diệc Nhiên cũng cười híp mắt nhìn hắn, sau đó khách khí nói:

-Tôi với mẹ Diệc Nhiên cũng bận rộn, bình thường đều là Diệc Nhiên ở bên cạnh Diễm Tâm, chúng tôi có giúp được gì đâu, phải nói là hai đứa này cũng có duyên phận với nhau phết đấy nhỉ.

-Khục khục... - Diễm Tâm lúc này đang uống sữa chua, nghe bố Trần Diệc Nhiên nói đến duyên phận liền sặc lên.

Trần Diệc Nhiên có chút bất đắc dĩ thò tay vỗ vỗ sau lưng Diễm Tâm, thấp giọng nói:

-Uống chậm thôi.

-Ai có duyên phận với anh chứ! - Diễm Tâm lườm hắn một cái rồi không để ý đến hắn nữa.

-Haizz, nhắc đến duyên phận, Diệc Nhiên nhà tôi đến bây giờ mà nó vẫn chưa dắt bạn gái về nhà ra mắt lần nào. - Mẹ Trần Diệc Nhiên ngồi cạnh hắn liếc hắn một cái sau đó chán nản nói:

-Lúc nó vừa mới tốt nghiệp, bọn tôi nghĩ nó còn trẻ nên không vội vàng, nhưng ba bốn năm nay, công việc cũng ổn định rồi, tôi bảo nó dắt đồng nghiệp hay bạn gái về nhà ra mắt cho bố mẹ. Nói tôi nói đùa chứ, đừng nói bạn gái, đến cái bóng dáng người sống tôi còn chưa được gặp ấy.

-Chuyện tình cảm vẫn phải thận trọng chị ạ. - Mẹ Diễm Tâm hướng phía mẹ Trần Diệc Nhiên khuyên nhủ:

-Mang một hai cô bạn gái về thì có tác dụng gì chứ, lỡ may không thành thì bố mẹ hai bên cũng đỡ phải khổ tâm, Diệc Nhiên tuy rằng chưa dắt bạn gái về lần nào, nhưng điều đó cho thấy nó cũng đang rất thận trọng, nếu nó đem bạn gái về thật thì có lẽ lúc đó nó cũng đã tính đến chuyện cưới xin rồi. Nói không chừng, thằng bé hiện tại cũng đang lén lút yêu đương đấy.

-Khục khục khục... - Diễm Tâm lại sặc tiếp.

Mẹ!! Mẹ nhất thiết có cần phải thật thà như vậy không!!

Trần Diệc Nhiên có chút buồn cười mà vỗ lưng Diễm Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 281: Bữa tiệc bắt ngờ cảm ơn “thầy” 10

Chương 282: Bữa tiệc bắt ngờ cảm ơn “thầy” 10

Trần Diệc Nhiên có chút buồn cười mà vỗ lưng Diêm Tâm, đôi mắt sâu thẳm đầy hàm ý nhìn cô, giọng trầm thấp nói:

-Em hôm nay làm sao mà uống cũng dễ bị ghen như vậy?

-Em tiêu hóa không được tốt... - Diêm Tâm có chút trầm mặc nhìn hắn, về mặt cái người này coi bộ vẫn rất bình tĩnh.

-Ai da, nói đến cái chuyện tìm người yêu, lão Dương à, con gái nhà anh có bạn trai chưa vậy? - Mẹ Diêm Tâm đột nhiên nhớ ra chuyện gì, liền hướng phía bố Dương Tịnh Nhi đang ngồi đối diện mà hỏi.

-Không có. - Bố Dương Tịnh Nhi về mặt thấu hiểu nhìn mọi người kể khổ:

-Nó vừa tốt nghiệp đại học liền sang Mỹ du học, bên đấy mỗi ngày đều giam mình trong phòng thí nghiệm, nó nói giáo viên cho nhiều việc nên bận rộn không tả nổi, thời gian ăn cơm còn không có thì lấy đâu ra thời gian yêu đương.

-Ai da, tôi cũng nói thế, con gái nhà ai đến tuổi lấy chồng thì cũng muốn gả cho gia đình nào khá giả một chút, giúp chồng dạy con gì gì đó, nhưng nó không nghe, chỉ xem cái mái tóc ngắn này đi, mấy ngày trước vừa về đến nhà, tôi vừa đi chợ về nhìn vào thì thấy một người tóc ngắn, đang phấn khích tưởng con gái dốt con rể tương lai về, ai ngờ vừa quay đầu lại...mọi thứ đã tiêu tan cả! - Mẹ Dương Tịnh Nhi nhìn con gái mình, rồi lại quay sang chồng mình lắc nhai.

-Vậy thì tốt quá, Tịnh Như chưa có bạn trai, Diệc Nhiên cũng chưa có bạn gái, hai đứa nó không phải là một cặp đẹp đôi sao? - Bố Diêm Tâm tranh thủ thời cơ, cười lớn đưa ra chủ ý.

Diêm Tâm tức giận nhìn bố cô, chủ ý cùi bắp như vậy mà cũng nghĩ ra được, bố muốn đẩy con rể bố đi xa sao?

Dương Tịnh Nhi nghe bố Diêm Tâm nói, liền quay đầu sang nhìn thoáng qua Trần Diệc Nhiên, cũng không nói gì mà chỉ cười ngượng ngùng.

Trần Diệc Nhiên lại cảm thấy trên đùi mình đau đốn từng cơn, nhưng hắn vẫn cố tỏ ra điềm tĩnh, nhìn bố Diêm Tâm cười cười, giọng trầm thấp nói:

-Chồng di nhỏ lo lắng quá rồi, chuyện tình cảm này cũng không phải giống như việc mua bán một lần, nói thành là thành được.

-Việc này tuy không phải như việc mua bán, nhưng ta thấy hai đứa cũng rất xứng đôi đấy. Có phải người trẻ tuổi hay xấu hổ không?? Không sao đâu, ở đây di nhỏ, còn có em gái con nữa, mọi người đều không phải là người ngoài, tâm nguyện của bố mẹ con bọn ta đều biết. - Bố Diêm Tâm cười ha hả mà khuyên Trần Diệc Nhiên:

-Và lại, con cũng không cần phải quyết định ngay mà, thấy sao, hay là muốn tìm hiểu?

-Ha ha... - Trần Diệc Nhiên hướng phía bố Diêm Tâm cười cười, nhanh trí quyết định không nói gì.

-Diệc Nhiên năm nay cũng hai sáu rồi, tôi thấy bạn bè của nó, có đứa đã có con luôn rồi, mấy năm nay tiệc cưới nó tham gia không ít, không biết lúc nào mới đến phiên nó đây. - Mẹ Trần Diệc Nhiên thở dài, hình như rất khổ tâm.

-Hai sáu tuổi cũng chưa tính là lớn đâu ạ... - Diêm Tâm yếu ớt lau bàu:

-Và lại, mấy cô mấy chú nói đó là tuổi mù, anh Diệc Nhiên rõ ràng chỉ mới hai lăm thôi...

-Con nhỏ ngốc này, chúng ta ở đây tập tục không nói đó là tuổi mù thì tuổi gì? - Mẹ Diêm Tâm tròn mắt nhìn cô nói:

-Con đừng có mà nói năng lung tung nữa, mấy năm nay tại vì Diệc Nhiên phải phụ đạo cho con nên không có thời gian tìm người yêu đó có biết chưa?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 282: Tình yêu bí mật 1

Chương 283: Tình yêu bí mật 1

-Gi mà không có thời gian yêu đương chứ? Mỗi ngày đều yêu đương thấm thiết đó thôi? - Diễm Tâm không vui mà lau bầu trong miệng.

Toàn bộ bầu không khí trong phòng đột nhiên như ngừng lại.

Trần Diệc Nhiên đôi mắt sâu thẳm nhìn Diễm Tâm, khóe môi hơi há ra.

-Chuyện đó...có thật không vậy? - Mẹ Diễm Tâm có chút không dám tin mà quay sang Diễm Tâm hỏi.

-Việc đó...con... - Diễm Tâm vốn chỉ lau bầu trong miệng nhưng không ngờ mọi người lại nghe thấy, cô chậm rãi quay đầu sang nhìn Trần Diệc Nhiên cầu cứu.

-Diễm Tâm, có phải Diệc Nhiên không cho con nói không? - Mẹ Diễm Tâm nhìn thoáng qua nét mặt của cô, đôi mắt đảo quanh cười hi hi hỏi.

-Ách...đứng vậy, đứng vậy á... - Diễm Tâm liền gật đầu, thâm thúy nói:

-Anh Diệc Nhiên bảo đang trong giai đoạn tìm hiểu thôi, khi nào có dịp sẽ nói cho mọi người biết...

-Thật sao? - Mẹ Trần Diệc Nhiên vui mừng, chỉ cần con trai bà nói có người yêu thì bà đã an tâm rồi, bây giờ thông tin đại chúng toàn nói về mấy cái gì mà đồng tính luyến ái, rồi đột nhiên bà sợ có một ngày, Trần Diệc Nhiên thừa nhận mình thích con trai nữa thì khổ...

-Ừ. - Trần Diệc Nhiên khẽ gật đầu, ánh mắt sâu thẳm hiện lên nụ cười thần nhiên mà trả lời, sau đó hướng phía mọi người nói:

-Chờ đến lúc tình cảm bọn con chín muồi thì con sẽ đưa cô ấy về ra mắt.

-Hà? Việc đó...việc đó... - Bố Diễm Tâm vô thức ngẩng đầu lên nhìn về phía gia đình lão Dương.

Dương Tịnh Nhi vẻ mặt có chút thất vọng, bố mẹ cô thì vẫn mỉm cười nâng chén rượu lên nói:

-Đây quả là chuyện tốt, chúc mừng chúc mừng nhé lão Trần, chắc không bao lâu nữa anh sẽ phải bắt đầu chuẩn bị hôn lễ cho con trai rồi đấy...

-Ha ha ha ha, cảm ơn cảm ơn!! Tôi cũng đang rất háo hức đến ngày đó đây! - Bố Trần Diệc Nhiên vui vẻ khác thường, vội vàng đứng dậy đáp lễ.

-Chuyện đó...Diệc Nhiên và bạn gái nó quen nhau lâu chưa? - Mẹ Trần Diệc Nhiên biết không thể moi tin tức gì từ con trai nên quay đầu sang hỏi Diễm Tâm.

Diễm Tâm sững sốt một chút rồi quay đầu cầu cứu Trần Diệc Nhiên.

Trần Diệc Nhiên hơi cúi đầu, ánh mắt sâu thẳm truyền tin nhắn:

“Em muốn nói gì thì nói thế đây”

-Khục khục... - Diễm Tâm suy nghĩ một lát rồi thấp giọng nói:

-Kì thật cũng chưa được bao lâu, chính là vì anh Diệc Nhiên thích bạn gái nhưng lại không chịu thừa nhận, vì vậy hai người lãng phí một khoảng thời gian khá dài.

-Hà? - Mẹ Trần Diệc Nhiên sững sốt, không nghĩ sự việc lại như thế, bà suy nghĩ một chút rồi nghi ngờ hỏi:

-Việc đó...cô gái kia không thích Diệc Nhiên nhà mình sao?

-Thích ạ, nhưng anh Diệc Nhiên lại chê người ta chưa chín chắn. - Diễm Tâm vẻ mặt vô tội trả lời.

-Thời nay con cái đều được bố mẹ che chở, mấy ai lại sớm trưởng thành được chứ! - Mẹ Trần Diệc Nhiên nhìn hằn trách móc, sau đó về mặt tò mò hướng phía Diễm Tâm tiếp tục hỏi:

-Sau đó thế nào?

-Sau thế nào sao... - Diễm Tâm suy nghĩ một lát rồi tiếp tục nói:

-Về sau hai người bọn họ một thời gian dài không có liên lạc, gần đây quan hệ hình như mới tốt lên nên quen nhau cũng mới mấy ngày thôi ạ...

Chương 283: Tình yêu bí mật 2

Chương 284: Tình yêu bí mật 2

- Thảo nào. - Mẹ Trần Diệc Nhiên hình như có điều phải suy nghĩ mà nhìn con trai, sau đó đưa tay vỗ vỗ vai hắn nói:

- Nếu cô gái kia quả thật là người tốt thì mau đem về ra mắt bố mẹ đi nghe không, để cho bố con và mẹ được yên tâm.

- Mẹ... - Trần Diệc Nhiên mỉm cười xoay đầu sang nhìn mẹ mình, thản nhiên nói:

- Con đây đã chính thức sang chào hỏi nhà người ta đâu, bố mẹ cứ vội vàng như vậy làm gì, từ từ rồi cũng sẽ đến.

- Chỉ lo cái gì, Diệc Nhiên ưu tú như thế, nhà ai mà có con rể như nó là có phúc lắm đấy!! - Mẹ Diễm Tâm ngồi cạnh an ủi.

Trần Diệc Nhiên cười cười, ánh mắt sâu xa nhìn thoáng qua bố mẹ Diễm Tâm không nói gì.

Rốt cuộc suốt buổi tiệc, mẹ Trần Diệc Nhiên tiếc không được đổi chỗ cạnh Diễm Tâm để hỏi han chuyện bạn gái của con trai bà. Diễm Tâm thì vừa phải tiếp chiêu của bà mẹ chồng tương lai sắc sảo, vừa phải ứng phó Trần Diệc Nhiên thảnh thơi to nhỏ thân mật, trong lòng thật sự vết thương chồng chất.

Nhiều lần thiếu chút nữa là nói lỡ miệng, Diễm Tâm hận không thể đánh mà hỏi ông trời, tại sao, tại sao chứ?

Chuyện tình cảm của con trai cô thì đi mà hỏi hắn!!

Cô chạy đến hỏi con làm gì!!

Con mới vừa mười chín tuổi, còn chưa bước vào cánh cửa đại học nữa đó!!

Cô hỏi chi tiết như thế để làm cái gì? Cô muốn con trả lời như thế nào đây?!!

Diễm Tâm cảm giác nước mắt sắp chực trào đến nơi rồi.

Nhưng mà trái lại Trần Diệc Nhiên, bộ dạng hắn giống như vô cùng bình tĩnh, thấy mẹ mình với Diễm Tâm thân thiện như vậy thì hắn cứ thản nhiên vui vẻ mà ngồi xem.

Bữa cơm kết thúc trong sự chờ đợi lo lắng của Diễm Tâm.

Sau bữa cơm tối, mấy ông bố hẹn nhau đánh bài, mấy bà mẹ thì hẹn nhau cùng đi dưỡng da.

Diễm Tâm nhìn ba người còn sót lại là cô, Trần Diệc Nhiên cùng Dương Tịnh Nhi, trầm lặng một chút rồi nói:

- Ha ha... Hay là, ba người chúng ta đi chơi đánh bài nhé?

- Không được, chị còn một bài luận văn chưa đánh máy nữa. - Dương Tịnh Như nhìn Diễm Tâm cười cười, sau đó móc trong túi ra chìa khóa xe của mình rồi nói:

- Thôi tôi không quấy rầy hai người nữa, tôi về nhà trước đây.

- Hà? - Diễm Tâm sững sốt một chút, nghe Tịnh Nhi nói câu đó không hiểu vì sao Diễm Tâm cảm thấy không được tự nhiên cho lắm.

Trần Diệc Nhiên ánh mắt sâu xa nhìn cô một cái, sau đó nhẹ nhàng gạt đầu, giọng thản nhiên nói:

- Vậy cô đi về cẩn thận.

- Được. - Dương Tịnh Như cười cười, vẫy vẫy tay với hai người rồi đi khỏi.

Diễm Tâm đứng tại chỗ đưa mắt nhìn theo bóng dáng cô ấy dần khuất, lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn Trần Diệc Nhiên chậm rãi hỏi:

- Chị ấy vừa rồi nói câu đó... là có ý gì nhỉ?

- Câu nào?

- Câu "tôi không quấy rầy hai người nữa" đó...

-Ừ, chắc là giống như điều em đang nghĩ đấy... - Trần Diệc Nhiên nhìn Diễm Tâm cười cười, sau đó nhìn về nơi cách đó không xa, mọi người đều lái xe rời đi, lúc này mới cúi đầu hỏi Diễm Tâm:

-Làm sao bây giờ, chúng ta bị bỏ rơi mất rồi...

-Bọn họ thật sự chỉ biết đi chơi cho bản thân mình thôi... - Diễm Tâm trầm mặc nhìn ba chiếc xe thổi đầy khói bụi rồi dần khuất.

-Đúng vậy, vì vậy bây giờ chỉ còn người anh này có thể đưa em về nhà thôi... - Trần Diệc Nhiên cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 284: Tình yêu bí mật 3

Chương 285: Tình yêu bí mật 3

-Người anh? - Diễm Tâm khó hiểu nhìn hắn, không nhận được liền đưa chân đá hắn một cái rồi nói:

-Cái vị trí “anh” này, phiền anh gánh vác một phần tình cảm của mình đi nào?? Tại sao vấn đề gì cũng muốn em trả lời hết vậy, mấy câu hỏi của cô Trần không phải quá sắc bén hay sao? Suýt nữa thì em không đỡ nổi rồi đấy.

Đôi mắt sâu thẳm của Trần Diệc Nhiên sáng ngời vui vẻ, hắn đưa tay xoa xoa đầu Diễm Tâm, dịu dàng nói:

-Có sao đâu, dù sao mấy chuyện đó em cũng chứng kiến hết mà, cho em một cơ hội để phản kích rồi mà còn không biết trân trọng hả?

-Ý là sao? - Diễm Tâm nghi ngờ hỏi.

-Em có thể nói với mẹ anh là anh thăm mền cô gái ấy nhiều năm, nhưng tiếc là con gái nhà người ta không đồng ý, sau một hồi theo đuổi khổ sở thì cô gái ấy rốt cuộc cũng đáp trả lại tình cảm của anh, chẳng hạn? - Trần Diệc Nhiên khoe môi nở nụ cười cuốn hút nói:

-Dù bất luận em nói thế nào, anh cũng sẽ không phản bác đâu.

-Sao? Lại còn có thể nói vậy nữa hả? - Diễm Tâm mở to hai mắt nhìn khuôn mặt vui vẻ của Trần Diệc Nhiên, trong lòng khốc thảm mà hướng về phía mẹ Trần Diệc Nhiên vừa đi mất, tan nát cõi lòng nói:

-Cô ơi cô đừng đi, con còn nhiều chuyện cần nói với cô!!

-Muộn rồi... - Trần Diệc Nhiên tốt bụng nhắc cô, sau đó túm lấy cánh tay cô rồi nói:

-Đi thôi, anh đưa em về...

-Không muốn... - Diễm Tâm không vui mà nhếch miệng lên, hướng phía Trần Diệc Nhiên nói:

-Không muốn về...Bọn họ đều đi chơi cả rồi, tại sao em phải ở nhà một mình nhàm chán như vậy...Rốt cuộc mọi người cùng ăn cơm ngày hôm nay là vì cái gì vậy...

-A... - Trần Diệc Nhiên như đang suy nghĩ mà nhìn cô, một lát sau mới cười hỏi:

-Nếu như không muốn về nhà, vậy thì mình đi chỗ nào đó nhé?

-Hả? - Diễm Tâm không hiểu ngẩng đầu nhìn hắn.

-Chúng ta...đi làm việc...có ý nghĩa... - Trần Diệc Nhiên hơi cúi người, thì thầm bên tai Diễm Tâm.

Hơi thở ấm áp của hắn phả vào gương mặt trắng nõn của cô, trong giọng nói có chút mập mờ khiến cho khuôn mặt cô bất giác đỏ lên.

-Việc gì...việc gì có ý nghĩa chứ? - Diễm Tâm hỏi hộp, lấp bắp hỏi hắn.

-Đi thi biết... - Trần Diệc Nhiên duỗi bàn tay rần ròi tím lầy cánh tay Diễm Tâm dắt đi, chưa kịp để cô nói gì đã trực tiếp đẩy cô vào ngồi ở ghế phụ trên xe hân.

Giương mặt nhỏ nhắn của Diễm Tâm đỏ rực như quả táo chín vậy, nhìn rất đáng yêu.

Trên đường đi, bất luận cô hỏi Trần Diệc Nhiên điều gì thì hân chỉ trả lời cô bằng một nụ cười bí hiểm.

Mất thấy ngày càng đến gần căn hộ của Trần Diệc Nhiên, nội tạng trong người cô cứ như lộn tung phèo cá lên.

Cô sợ cái chuyện có ý nghĩa, là cái chuyện đó...

Chuyện đó...cô...cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng mà...

Diễm Tâm sốt sắng cúi đầu, vân vê hai ngón tay, suy nghĩ trong đầu nhiều như nước thủy triều vậy.

Đã đến bãi đỗ dưới nhà Trần Diệc Nhiên, sau khi dừng xe, hân liền xuống xe đi tới ghế phụ, mở cửa ra.

Diễm Tâm về mặt thành thật vẫn đang mải mê vân vê mấy ngón tay, không để ý gì đến xung quanh.

Trần Diệc Nhiên không nhịn được cười, thò tay chọc chọc vào cánh tay cô, nhẹ nhàng nói:

-Đang nghĩ gì đấy, đến nơi rồi vẫn không muốn xuống xe hả?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 285: Tình yêu bí mật 4

Chương 286: Tình yêu bí mật 4

-Tại em đang suy nghĩ về sự an toàn của em, có bị ai ức hiếp hay không... - Diễm Tâm ngẩng đầu lên, đôi mắt ươn ướt mở to nhìn hân.

Trần Diệc Nhiên không nhịn được cười nói:

-An toàn của em, dạng gì mà ức hiếp được chứ?

-Ví dụ như... - Diễm Tâm nghiêng đầu suy nghĩ, khuôn mặt nhỏ nhắn bất chợt lại đỏ ửng lên, chỉ là lời này...dường như không nói ra được...

-Ví dụ như thế này? - Trần Diệc Nhiên tiến đến gần Diễm Tâm hơn, đôi mắt sâu hút nhìn sát vào mắt cô, mũi chạm mũi, môi chạm môi.

Diễm Tâm ngây ngẩn cả người, đôi mắt trong veo chớp chớp, nhìn gương mặt đẹp trai của Trần Diệc Nhiên trong gang tấc, mặt cô thoáng chốc lại nóng bừng lên như lửa đốt.

-Không phải như vậy sao? - Trần Diệc Nhiên thản nhiên cười, nhẹ nhàng mở đôi môi mà ngậm lấy cánh môi mềm mại của cô, lưỡi hân dịu dàng đùa nghịch trong miệng cô, cứ như đang nhấm nháp món ăn hảo hạng vậy.

Diễm Tâm chỉ cảm thấy hơi thở ấm áp của hân phả vào gương mặt mình, xen lẫn mùi hương dễ chịu trên thân thể hân, cánh môi hân dần dần truyền đến từng đợt xúc cảm.

Đầu lưỡi mềm mại của hân nhẹ nhàng ôm lấy cánh môi của cô, một vòng rồi một vòng, nhẹ nhàng rồi mãnh liệt, giống như đang trêu chọc cô vậy.

Diễm Tâm cảm thấy đầu mình có chút chóng mặt, thân thể bay bổng, giống như đang ngồi trên đỉnh Bạch Vân vậy. Cô mơ hồ mở miệng nói:

-Không phải...a...

Lưỡi Trần Diệc Nhiên thừa cơ mà thám hiểm sâu hơn trong miệng cô, dịu dàng hút lấy mật ngọt. Đầu lưỡi của hắn cứ quẩn lấy lưỡi cô, nhẹ nhàng mút vào, bàn tay to lớn duỗi ra ôm lấy eo cô kéo sát vào, làm cho hắn ngày càng gần thân thể cô hơn.

-Anh...Diệc Nhiên... - Hơi thở Diễm Tâm gấp gáp muốn gọi hắn một tiếng, tiếc rằng Trần Diệc Nhiên hoàn toàn không cho cô cơ hội mở miệng, ngược lại càng hôn say đắm hơn.

Toàn bộ người Diễm Tâm cứ mềm nhũn ra y như bị hút hết sinh khí, cơ thể cũng không tự chủ được trở nên tê dại trên ghế.

Hai tay Trần Diệc Nhiên siết chặt tay cô, giữ vững cô ngồi trên ghế tay lái phụ, sau đó lại không kiêng nể gì mà tiếp tục thám hiểm trong miệng cô lần nữa, một lát sau hắn mới thở hắt ra, buông cánh môi cô ra, hết hơi nói:

-Diễm Tâm..em hoàn toàn không biết em quyến rũ như thế nào đâu..

Thân thể Diễm Tâm lúc này cũng đã mất hết sinh lực, nghe xong lời này thì trượt người xuống phía trước ghế.

Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của cô, xem ra không còn có thể nhìn ra màu da nữa rồi.

Trần Diệc Nhiên gối đầu lên vai Diễm Tâm, đợi đến lúc hơi thở đã trở lại bình thường mới thò tay kéo Diễm Tâm, trầm giọng nói:

-Đi thôi, lên nhà đi, bãi đỗ xe nhiều người, nói không chừng lát nữa lại có xe khác đến đấy.

Diễm Tâm mơ màng nhìn hắn, một hồi lâu mới phản ứng, cố gắng trở mình trượt xuống khỏi ghế nhưng mãi vẫn không thể.

-Em...chân em tê quá... - Diễm Tâm lí nhí, hướng phía Trần Diệc Nhiên nhỏ giọng nói.

Trần Diệc Nhiên hơi ngạc nhiên một chút, lập tức bật cười ra tiếng.

Hắn thò tay捏 chân Diễm Tâm một cái, sau đó tốt lấy cả rãnh nói :

-Là chân này hả?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 286: Tình yêu bí mật 5

Chương 287: Tình yêu bí mật 5

-A——!! - Trong bãi đỗ xe trống vắng đột nhiên vang lên tiếng kêu thảm thiết của Diễm Tâm.

-Anh còn có nhân tính không vậy? Biết rõ chân em tê rần mà vẫn ra sức捏 chân em!! - Diễm Tâm rom rớm nước mắt, nhìn Trần Diệc Nhiên phẫn nộ nói.

-A...Anh chỉ muốn biết chân nào của em bị tê thôi mà... - Trần Diệc Nhiên ánh mắt vô tội nhìn cô, sau đó duỗi hai cánh tay ôm cô ra khỏi xe, cúi đầu nói:

-Anh bồng em lên nhà, thế này có được xem là có nhân tính chưa?

-Không thích! Anh mau thả em xuống!! - Diễm Tâm giãy giụa trong lòng Trần Diệc Nhiên.

-Nếu anh mà thả em xuống, không chừng có người sẽ lại nói anh mất nhân tính nữa đó. - Trần Diệc Nhiên giọng chế giễu, chậm rãi từng chữ một nói với cô.

-Không đâu. tuyệt đối không đâu!! - Điềm Tâm thò tay giờ lên đầu thề thốt:

-Anh Diệc Nhiên...Anh thả em xuống đi, nếu không thì bị nhân viên chung cư trông thấy, lại tưởng hai chúng ta loạn luân đấy...

-Ha ha... - Trần Diệc Nhiên bật cười, đôi mắt híp cả lại nói:

-Loạn luân?

-Như thế này...Không được tự nhiên cho lắm... - Điềm Tâm khước miệng giật giật, thuận miệng nói.

-Ừ... - Trần Diệc Nhiên hình như suy tư một lát, sau đó hơi cúi người để Điềm Tâm xuống, thấp giọng nói:

-Em có chắc em có thể đi được không đấy?

-Có thể có thể có thể...Hoàn toàn có thể!! - Điềm Tâm giữ vững thân thể, cố nén cảm giác chập choạng mà dậm dậm chân, cười nói:

-Anh xem...có vấn đề gì đâu!!

-Ừ... - Trần Diệc Nhiên bật cười một cái, tâm tư của cô gái này hẳn còn không nhìn ra ư??

Rõ ràng chập choạng đến nỗi nghiêng răng nghiêng lợi như thế rồi mà vẫn giả bộ như mình không có việc gì.

-Đi thôi. - Trần Diệc Nhiên xoay người tiến về phía thang máy ở bãi đỗ xe.

Điềm Tâm liền khập khiễng theo sau.

Từ bãi đỗ xe ngầm có thể trực tiếp lên tầng mười chín. Nhưng không biết tại sao Trần Diệc Nhiên lại nhấn nút lên đại sảnh tầng một.

-Không về nhà sao? - Điềm Tâm ánh mắt nghi hoặc nhìn hắn.

-Đến lấy bưu kiện ở chỗ nhân viên quản lí. - Trần Diệc Nhiên cúi đầu nhìn cô một cái rồi thản nhiên nói:

-Anh mua một ít đồ mấy ngày trước, giờ đến lấy.

-À...

Thang máy đã đến lầu một, Trần Diệc Nhiên dẫn Điềm Tâm bước ra. Nhân viên khu chung cư đang chăm chú theo dõi trận bóng đá, Trung Quốc đã thua một bàn rồi, đang buồn rầu thì nghe có tiếng bước chân nên ngẩng đầu lên nhìn Trần Diệc Nhiên và Điềm Tâm.

Chú ấy cười cười, nhìn hai người hỏi:

-Trần tiên sinh và em gái về rồi đấy à? Hôm nay anh có bưu kiện đấy.

-Ừ, tôi đến lấy đây. - Trần Diệc Nhiên nhìn anh ta cười cười, sau đó đi tới nhận bản ghi chép bưu kiện rồi kí tên mình vào.

Chú nhân viên thò tay xuống dưới bàn lấy lên ba cái túi đưa cho Trần Diệc Nhiên.

-Cảm ơn nhé. - Trần Diệc Nhiên khẽ gật đầu, sau đó tiện tay đưa cho Điềm Tâm một túi.

-Anh Diệc Nhiên, anh mua gì vậy? - Điềm Tâm tò mò hỏi.

-Mua cho em đấy. - Trần Diệc Nhiên thuận miệng nói.

-Hai anh em thân nhau nhỉ. - Nhân viên chung cư nhìn hai người nói chuyện mà thuận miệng nói.

Trần Diệc Nhiên ngừng lại một chút, khước môi nở nụ cười rồi vui vẻ nói:

-Tôi chưa nói với chú là chúng tôi không có quan hệ máu mủ sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 287: Tình yêu bí mật 6

Chương 288: Tình yêu bí mật 6

-Hả?? - Chú nhân viên mở to đôi mắt, ánh mắt nghi ngờ nhìn Trần Diệc Nhiên.

Toàn bộ người Diêm Tâm như đông cứng lại.

Trần Diệc Nhiên nhìn nhân viên quản lí cười nhạt một cái rồi túm tay Diêm Tâm đi thẳng đến thang máy.

Trong thang máy, Diêm Tâm một hồi lâu mới lấy lại được tinh thần, không chịu được liền đẩy cánh tay Trần Diệc Nhiên rồi nói:

-Tại sao đột nhiên lại nói với chú nhân viên những lời đó, sẽ khiến người ta hiểu lầm đấy.

-Hiểu lầm cái gì? - Trần Diệc Nhiên mỉm cười, giả bộ không hiểu nhìn cô.

-Thì...vậy ông ấy sẽ biết chúng ta không có quan hệ máu mủ, lại còn thân mật như thế, lỡ như nói cho ai đó... - Diêm Tâm nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi nói với hắn.

-Có sao đâu, ít nhất thì ông ấy sẽ không nghĩ là chúng ta loạn luân. - Trần Diệc Nhiên cười xảo trá, ôm bưu kiện trong ngực, hơi cúi đầu nhìn Diêm Tâm.

Mặt Diêm Tâm cứng đờ ra.

Anh à, chẳng lẽ chỉ vì một lí do...mà lại có thể nói ra những lời đó sao?

Trần Diệc Nhiên nhìn vẻ mặt không được tự nhiên của cô, không chịu được liền bật cười.

-Sao, em vẫn muốn ông ấy nghĩ hai người chúng ta là anh em hả?

-Cũng không phải... - Diêm Tâm chép miệng, suy nghĩ một lát rồi tiếp tục nói:

-Chuyện hai chúng ta sẽ bị cô phát hiện đó! Lỡ may cô đến đây mà chú nhân viên kia kể lại thì sao?

-Thứ nhất, tỉ lệ mẹ anh đến đây, còn thấp hơn tỉ lệ sao chổi quét qua Trái đất đấy. Thứ hai, nếu mẹ anh biết thì thừa nhận luôn, cô vợ xấu xí này sớm muộn cũng phải ra mắt bố mẹ chồng thôi. - Trần Diệc Nhiên bắt đầu dĩ nhún vai, nhìn thấy thang máy đã đến tầng mười chín liền trực tiếp đi ra ngoài.

-Không phải anh bảo phải giấu đi đã sao, anh còn nói em chưa tốt nghiệp, phải đợi đến lúc khả thi một chút rồi mới nói cơ mà? - Diêm Tâm theo sau nói.

-Đúng vậy, sau này mới nói thì tỉ lệ thành công sẽ cao hơn một chút, nhưng nếu quả thật không giấu giếm được thì thừa nhận đi, tuy rằng có thể áp lực hơn một chút, nhưng anh sẽ cùng em vượt qua. - Trần Diệc Nhiên xoay đầu lại nhìn Diêm Tâm cười cười, sau đó mở cửa đi vào, quay ra vẫy tay với cô:

-Vào đi, còn đứng đấy làm gì, vào xem những thứ anh mua cho em có hợp không.

-Hả? Mua cái gì vậy? - Diêm Tâm trong lòng hiếu kì, vội vàng ôm đồng hồ đi vào.

Đợi đến lúc mở ra toàn bộ mấy hộp bưu kiện, thấy cả đồng hồ trên sàn, trong lòng cô cảm động nói không nên lời.

Toàn bộ những vật kia đều giống như những vật dụng trong nhà Trần Diệc Nhiên.

Nguyên bộ từ dếp lê, bàn chải đánh răng, chén trà, áo ngủ, bát đũa, còn có gối ôm, ghế dựa, âm li nhỏ, tất cả những thứ này với những thứ trong nhà Trần Diệc Nhiên, đều y như một đôi vậy.

Diêm Tâm nhìn đồng hồ, không nhịn được liền sờ hết thứ này đến thứ kia, sau đó chợt ngẩng đầu lên nhìn nụ cười vui vẻ của Trần Diệc Nhiên, trong khoảnh khắc nói không nên lời.

-Thích không? Trần Diệc Nhiên mỉm cười, giọng trầm ấm hỏi.

-Có. - Điềm Tâm gật đầu lia lịa, những đồ vật mà Trần Diệc Nhiên đang dùng, màu chủ đạo là màu xám, nhưng những thứ hắt mua cho cô, thì toàn bộ đều là những màu sắc kẹo ngọt mà cô thích.

Từ hồng phấn, xanh lục, đỏ anh đào, tím nhạt cho đến màu vàng chanh sắc sỡ. Mỗi màu đều trông rất ngọt ngào, thật giống như tình cảm của cô lúc này vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 288: Tình yêu bí mật 7

Chương 289: Tình yêu bí mật 7

-Cảm ơn anh Diệc Nhiên!! - Đôi mắt trong veo của cô nhìn Trần Diệc Nhiên đầy cảm kích.

-Không cần khách khí, - Trần Diệc Nhiên hơi cúi người nhìn Điềm Tâm, giọng mê hoặc nói:

-Chỉ là, cảm ơn ngoài miệng thì có ích gì, thể hiện bằng hành động mới được.

-Ách...Hành động gì chứ?? - Điềm Tâm nhìn ánh mắt mờ ám của hắn, không chịu được mà sùng sốt một chút.

-Ừm... - Trần Diệc Nhiên duỗi ngón tay thon dài, vừa gật gật đầu vừa chỉ vào miệng mình.

Mặt Điềm Tâm thoáng chốc lại đỏ lên.

Cái lão này, lúc nào cũng trêu mình được.

Cô mở trừng hai mắt, ánh mắt vô tội nhìn Trần Diệc Nhiên, nhỏ giọng hỏi:

-Anh Diệc Nhiên, miệng anh bị làm sao à? Đói bụng hả? Cứ nói là đói bụng đi em nấu cho mà ăn!

-Ha ha... Trần Diệc Nhiên không nhịn được liền bật cười, nhìn vẻ mặt vô tội của Điềm Tâm mà đưa tay búng vào gáy cô một cái rồi nói:

-Chúng ta vừa mới ăn cơm ở tiệm về đây mà, em mau quên vậy sao?

-Thế nhưng anh Diệc Nhiên còn trẻ, thân thể khỏe mạnh, chút cơm lúc tối như vậy làm sao đủ, thể lực tiêu hao nhanh như thế ắt hẳn chắc cũng đói rồi. -
Điềm Tâm tiếp tục tròn mắt mà bịa ra nói.

-A... - Trần Diệc Nhiên như có điều suy nghĩ mà gật đầu, khóe môi nở nụ cười đẹp mắt, mờ ám nói:

-Em không nói thì anh cũng không biết đấy, quả nhiên Điềm Tâm hiểu rõ anh nhất...

Điềm Tâm nháy mắt mấy cái, nhìn điệu bộ của Trần Diệc Nhiên, không biết tại sao trong lòng cô lại có dự cảm không tốt.

-Đi thôi, chúng ta vận động một chút, tiêu hao thể lực, để không phụ em đang nóng lòng hy vọng anh đói. - Trần Diệc Nhiên mỉm cười, duỗi cánh tay ra, làm bộ muốn bông cô đi.

Điềm Tâm giật mình liền lùi về sau né tránh, sau đó gượng cười nói:

-Ai da, em giỡn thôi mà, em làm sao có thể không biết anh muốn báo đáp bằng hành động gì chứ?

Nói xong, cô duỗi cánh tay mảnh khảnh nhẹ nhàng vòng ra sau cổ hắn, sau đó đem bờ môi mịn màng hôn lên đôi môi hắn.

Đôi mắt sâu thẳm của Trần Diệc Nhiên ánh lên nụ cười.

Điềm Tâm nhanh chóng hôn lướt hắn một cái rồi vội vàng thả ra.

Trần Diệc Nhiên mỉm cười, một mực ôm lấy cô, hắn nháy mắt mấy cái, nhìn về mặt cánh gác của Điềm Tâm mà ngắm cô một hồi lâu. Sau đó mới ngồi thẳng lên nói:

- Được rồi, không đùa với em nữa. - Hắn thản nhiên nói:

-Đem mấy thứ này dọn dẹp một chút đi, để chúng ở những nơi em muốn.

-Thật sao? - Điềm Tâm vui mừng như nhận được lệnh đặc xá, thở dài một hơi rồi ngồi thẳng lên ôm lấy đồng đồ kia, bắt đầu tiến đến các phòng.

Điềm Tâm đem cốc súc miệng với bàn chải đánh răng mới mua để cùng một chỗ với Trần Diệc Nhiên, sau đó là khăn mặt, khăn tắm, ôm gối để trên ghế salon trong phòng khách, chăn lông mỏng cũng để một bên, dép lê đặt ngay ngắn bên cạnh dép của hắn.

Điềm Tâm bận rộn chết đi được.

Sau khi đặt gọn gàng ngăn nắp tất cả đồ vật trong phòng, cô nhận thấy căn phòng bình thường màu xám lam chủ đạo của Trần Diệc Nhiên bỗng chốc giống như có phép màu mà trở nên ấm áp ngọt ngào hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 289: Tình yêu bí mật 8

Chương 290: Tình yêu bí mật 8

Điềm Tâm hai tay chống nạnh nhìn thành quả của mình, sau đó xoay đầu lại, về mặt tranh công nhìn Trần Diệc Nhiên.

Trần Diệc Nhiên thản nhiên ngồi trên ghế salon nhìn Điềm Tâm, tiện tay đưa một quả táo đã gọt cho cô, điềm đạm nói:

-Lão bà đại nhân, đã vất vả rồi.

Một câu như vậy cũng đủ làm Điềm Tâm trở nên xấu hổ.

Cô ngượng ngùng nhận lấy quả táo, sau đó cúi gầm mặt, lí nhí như tiếng muỗi rên rì:

-Cảm ơn, lão công đại nhân.

-A...em vừa nói cái gì?? - Trần Diệc Nhiên trên tay cầm một quả táo đã gọt khác, thoải mái nhai nhả cắn một cái rồi ranh mãnh hỏi:

-Nhỏ quá anh nghe không rõ.

Điềm Tâm nhìn về mặt rõ ràng cố ý của hắn mà lờm một cái.

-Không nghe thì thôi, lời hay chớ nói lại lần thứ hai.

Cô hếch mũi kiêu ngạo nhìn Trần Diệc Nhiên.

-Thật sao? - Trần Diệc Nhiên cười cười, sau đó lấy điện thoại từ sau lưng ra, nhấn nút mở khóa, tuy rằng âm thanh rất nhỏ nhưng vẫn có thể rõ ràng nghe được giọng nói trong trẻo của Điềm Tâm.

“Cảm ơn...Lão công đại nhân...”

“Cảm ơn...Lão công đại nhân...”

“Cảm ơn...Lão công đại nhân...”

Đoạn ghi âm liên tục phát ba lượt, Điềm Tâm mới lấy lại được tinh thần, toàn bộ người lập tức bỏ nhào tới người Trần Diệc Nhiên.

-Đưa điện thoại cho em! Mau xóa đoạn ghi âm cho em!!

-Trần Diệc Nhiên! Anh đúng là đồ giảo hoạt!!!

-Anh cố ý dụ dỗ em nói như vậy, có đúng không hả?!!

Điềm Tâm vừa cố gắng với tay để lấy điện thoại trong tay hắn, vừa phẫn nộ lớn tiếng với hắn.

Cô biết rõ lòng dạ đen tối của hắn mà, làm sao hắn lại đột nhiên dịu dàng gọi lão bà đại nhân như vậy chứ, thì ra hắn đã sớm chuẩn bị ghi âm rồi. Ngay khoảnh khắc này điện thoại của hắn vẫn không ngừng phát lại câu nói đó, Điềm Tâm càng nghe càng xấu hổ.

Vốn nhẽ, nghe một lần còn không sao, thế nhưng lặp lại nhiều lần như vậy, ai nghe cũng sẽ nhận ra được trong câu nói đó có cả thẹn thùng, chờ mong, ngọt ngào, và xấu hổ nữa.

Điềm Tâm càng nghe càng xấu hổ, chỉ tiếc là tay cô ngắn, người lại lùn nên hoàn toàn không thể với tới mà cướp lấy điện thoại trong tay hắn.

-Huhu, anh ăn hiếp em..

Điềm Tâm cảm thấy dùng vũ lực không có tác dụng, bèn giả bộ yếu đuối.

Cô đột nhiên ngồi bệt xuống ghế salon, quay lưng về phía Trần Diệc Nhiên, đưa tay lau nước mắt, bả vai run nhè nhẹ mà âm ỉ nói.

Trần Diệc Nhiên nhìn tấm lưng run run của Điềm Tâm, thoáng chốc người hắn mềm nhũn ra.

-Sao vậy? Một việc bé con con như thế cũng dối à? - Trần Diệc Nhiên thò tay vỗ nhè nhẹ vào vai Điềm Tâm, dịu dàng hỏi cô.

Điềm Tâm uốn éo người để bàn tay hắn rơi khỏi vai mình rồi lại tiếp tục khóc nức nở, thỉnh thoảng lại đưa tay lau nước mắt.

-Khóc thật sao? - Trần Diệc Nhiên hơi ngơ ngác một chút, đưa tay cầm lấy vai cô xoay người cô lại, hắn muốn nhìn rõ sắc mặt của cô.

Nhưng ngay lúc đó, Điềm Tâm nhanh như chớp chụp lấy điện thoại trong tay hắn, sau đó đắc ý giương cằm lên nhìn Trần Diệc Nhiên nói:

-Ha ha, mắc lừa rồi! Em mà là loại con gái yếu mềm thích khóc như vậy sao??

Chương 290: Tình yêu bí mật 9

Chương 291: Tình yêu bí mật 9

Trần Diệc Nhiên bỗng dưng thất thần, lập tức nhận ra mình đã bị Diêm Tâm lừa.

Hắn bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn Diêm Tâm thấp giọng nói:

- Em đó, chỉ khôn vặt mấy trò đùa nghịch như vậy thôi.

- Ha ha, khôn vặt cũng được mà khôn ngoan cũng được, miễn là có thể đánh bại Trần Diệc Nhiên thì em đều dùng tất!! - Diêm Tâm cười híp mắt đắc ý nói, sau đó cúi đầu xem điện thoại của hắn, muốn tìm cho ra cái đoạn ghi âm hồi nãy.

- Đáng tiếc... - Trần Diệc Nhiên đột nhiên trầm thấp hướng phía Diêm Tâm nói, sau đó toàn bộ người hắn áp sát người Diêm Tâm, một tay túm lấy cả hai tay của cô nâng lên quả đầu, tay kia không tốn chút sức lực mà lấy lại điện thoại, cười nói:

- Đáng tiếc, nhưng hiện tại, em không thể thắng được anh đâu.

- Anh... - Diêm Tâm bị Trần Diệc Nhiên chiếm ưu thế áp đảo trên salon, toàn bộ người cô bị giam cầm, cô cố gắng vùng vẫy sau đó phần nộ nói:

- Vô liêm sỉ! Hèn hạ! Hạ lưu!! Anh không thể chơi xấu như vậy được, có giỏi thì anh nghĩ cách cướp điện thoại trong tay em đi!!

- Làm như vậy lãng phí chất xám lắm... - Trần Diệc Nhiên nhìn Diêm Tâm cười xảo trá, sau đó thần nhiên nói:

- Chất xám của anh cần phải giữ để làm tốt công việc, kiếm tiền nuôi vợ.

- Anh... - Diêm Tâm chỉ có thể trừng mắt mà căm tức nhìn hắn:

- Ai cần anh nuôi.

- A...anh nói nuôi vợ chứ đâu nói nuôi em. - Trần Diệc Nhiên cũng trừng mắt nhìn cô, tiếp tục gian xảo nói.

Diêm Tâm càng thêm nổi giận:

- Hèn hạ!! Vô liêm sỉ!!

- Ừm... - Trần Diệc Nhiên sung sướng bật cười, gương mặt tuấn tú kẻ sát vào mặt Diêm Tâm, sau đó thì thâm bên tai cô:

- Xem ra em còn chưa hiểu được ý nghĩa của mấy từ hèn hạ, vô liêm sỉ...Nếu không có vấn đề gì, thì anh có thể dạy cho em...

Diêm Tâm cảm thấy tai mình thật ngứa làm sao, hơi thở hắn chạm rãi phả vào gương mặt cô, kèm theo giọng nói dụ dỗ mê hoặc, tựa như con rắn nhỏ nhỏ cực kì bí ẩn chui lọt vào tai, sau đó nhẹ nhàng mà gặm lấy màng nhĩ của cô.

- Anh...anh muốn gì... - Diêm Tâm không nhịn được liền nuốt nước miếng một cái, có chút hồi hộp nhìn hắn.

Loại người như hắn, trong phút chốc có thể nghĩ ra cả trăm phương ngàn kế, đào ra đủ loại hàm chông, sau đó chỉ cần đứng bên cạnh mà nhìn cô sập bẫy.

- A...Ý nghĩa mấy chữ đó... - Trần Diệc Nhiên cười cười, chậm rãi nhìn Diêm Tâm nói:

- Dạy em mở mang kiến thức một chút, thế nào gọi là hèn hạ, là vô liêm sỉ...

Hắn vừa nói vừa nhẹ nhàng ngậm lấy vành nhỏ nhắn xinh xắn của cô, đầu lưỡi trắng buốt của hắn lướt trên vành tai, chậm rãi từ từ đảo quanh, hàm răng khéo léo cắn nhẹ lấy, làm cho cô không chịu được mà run rẩy lên từng hồi.

- Ừm...đừng hôn tai em nữa... - Diêm Tâm rụt người, đối với cô vành tai luôn là chỗ nhạy cảm. Từ lúc Trần Diệc Nhiên phát hiện được yếu điểm này của cô, hắn luôn cố ý như vô ý mà thổi hơi các kiểu vào tai cô đùa giỡn.

Trong giờ phút này, hấn càng cố tình mà găm lấy vành tai của cô, khiến cho thân thể cô như rã rời, như sắp mất đi tri giác.

-Không hôn vào tai thì vào mặt nhé? - Trần Diệc Nhiên thở mạnh bên tai cô, đôi môi hấn rớt cuộc cũng buông tha cho vành tai nhưng rồi lại chuyển sang gương mặt trắng nõn của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 291: Tình yêu bí mật 10

Chương 292: Tình yêu bí mật 10

Gương mặt của cô nhẵn bóng, mịn màng giống như hoa quả đông lạnh vừa mềm nức ních lại vừa có tính co dãn dẻo dai.

Trần Diệc Nhiên nhẹ nhàng hôn qua lại trên gương mặt cô. Trên mặt cô có mấy sợi lông tơ nhỏ, giống như trái đào mật vậy, khiến hấn chỉ muốn cắn cho một cái.

Điềm Tâm vốn chỉ nhảy cảm ở tai thôi, nay lại bị Trần Diệc Nhiên trêu chọc như vậy nên đến gương mặt cô cũng trở nên mẫn cảm mất rồi.

-Anh...anh mau buông em ra... - Điềm Tâm giơ hai tay lên đầu, đối với hấn mà nói thì không có tác dụng gì. Chỉ là về mặt ám ức của cô càng khiến cho hấn muốn ức hiếp cô thêm.

-Nếu anh mà buông ra thì em sẽ phản kháng lại ngay... - Trần Diệc Nhiên thân nhiên nhìn Điềm Tâm nói:

-Em nghĩ là chỉ số thông minh của anh không đủ dùng với em sao?

Điềm Tâm căm tức nhìn hấn.

-Đó là chưa nói...anh chỉ vừa hôn lên mặt em thôi...như thế vẫn chưa tính là hèn hạ vô liêm sỉ. - Trần Diệc Nhiên nhìn Điềm Tâm mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng nõn.

Hấn tiếp tục đưa bàn tay răn rồi ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn rồi nhẹ nhàng sờ lên hông cô, giọng sâu xa nói:

-Em cảm thấy sao?

Điềm Tâm cảm giác bị hấn vuốt ve vòng eo giống như bắt được lửa vậy, cảm giác thân thể dần rạo rực lên.

Cô há to miệng, định phản bác hấn, nhưng rồi chỉ có thể thốt ra mộ tiếng “ừ...” thật dài.

Cái âm thanh đó vô cùng yếu ớt ngưng ngừng, khiến cho đôi mắt Trần Diệc Nhiên càng trở nên mơ màng.

Bàn tay hấn do dự một chút rồi lần mò trên áo cô, sau đó lại chậm rãi theo vạt dưới áo mà thử đi vào trong thăm dò.

Điềm Tâm cảm giác thân thể mình như cứng đờ ra, bàn tay ấm áp của hắn đã nhẹ nhàng đặt trên phần bụng mềm mại của cô rồi.

-Anh... - Điềm Tâm hơi giương mắt mà nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Trần Diệc Nhiên. Đôi mắt của hắn bỗng trở nên tối sẫm hơn bình thường, phảng phất như sắp có bão tố trên mặt biển, lộ rõ sự kìm nén bức bách trong lòng hắn từ lâu.

Tay Trần Diệc Nhiên dừng lại trên bụng cô, sau đó liền dọc theo đường eo nhỏ nhắn mà đi lên, cuối cùng dừng lại trên đôi núi trù phú mềm mại.

Thân thể Điềm Tâm hơi run run, đôi mắt mở to nhìn Trần Diệc Nhiên, lúc này cô không biết nên nói gì cho phải.

Trần Diệc Nhiên cảm nhận được từ lòng bàn tay sự mềm mại trắng nõn của da thịt người thiếu nữ, làm cho tim hắn lỡ nhịp.

Hắn vốn chỉ muốn phạt chơi Điềm Tâm thôi, ai ngờ đột nhiên cảm giác lại khác xa như vậy.

Hắn hơi cúi đầu nhìn gương mặt đỏ ửng của Điềm Tâm. Đôi mắt trong veo kia rõ ràng đang thẹn thùng, giống như đóa hoa đầu mùa hạ tháng sáu, mang trên mình giọt sương sớm long lanh, chờ hắn đến hái.

Trần Diệc Nhiên do dự một giây, sau đó cúi đầu, trực tiếp hôn lên đôi môi đỏ thắm kia.

Điềm Tâm cảm thấy, Trần Diệc Nhiên hôm nay không giống bình thường cho lắm, hắn đuổi bàn tay trong áo cô, cứ như là một luồng điện vậy, mỗi một lần đụng chạm cũng đủ khiến cho cô không chịu được mà không ngừng run rẩy.

Nụ hôn của hắn mãnh liệt trong từng hơi thở, làm cho toàn bộ người cô như co rúm lại, đôi lúc cảm thấy sợ hãi nhưng đôi lúc lại cảm thấy an tâm.

Những mâu thuẫn trong suy nghĩ của cô cứ vướng víu dây dưa với nhau, làm cho đầu óc cô ngày càng mơ hồ.

Ngay lúc cô cảm giác mình sắp ngất đi vì ngạt thở, Trần Diệc Nhiên đột nhiên không nói một tiếng mà đứng dậy, sau đó lặng lẽ xoay người đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 292: Tâm trạng chung của con gái gả về nhà chồng (1)

Chương 293: Tâm trạng chung của con gái gả về nhà chồng (1)

Hiện tại, Điềm Tâm vẫn đang bị anh trời ở trên ghé xô pha. Phải mất một hồi lâu cô mới giật giật ngón tay rồi sau đó xoay người ngồi dậy nhìn anh đi vào nhà vệ sinh mà vô cùng khó hiểu.

“Cái kia..... anh??” Cô đứng dậy đi đến gõ cửa nhà vệ sinh.

Phía bên trong không có bất cứ một âm thanh nào đáp lại nhưng chỉ một lát sau liền có tiếng nước chảy từ vòi hoa sen.

Diễm Tâm thấy vậy liền hơi mỉm cười. Người này cũng thật là kỳ quái quá đi. Tự dưng không nói câu nào mà đứng dậy đi tới phòng tắm tắm rửa, nói một chút sẽ thế nào sao.....

Cô có chút không vui nên làm mặt quỷ trước cửa nhà vệ sinh, sau đó liền chạy về sofa ngồi. Nhìn xung quanh thấy mọi thứ đều nhàm chán nên cô quyết định mở TV lên xem.

8 giờ tối thứ bảy các chương trình gameshow đã sớm kết thúc. Cô nghĩ nghĩ một lúc rồi dứt khoát chọn một kênh. Khi nhìn người dẫn chương trình cùng khách mời cô liền nhin không được mà bật cười thỏa thích.

Trần Diệc Nhiên quán một chiếc khăn tắm to màu trắng vừa đi ra liền nhìn thấy cô không để ý tới hình tượng mà cười vô cùng thoải mái.

Nhìn thấy cô vẻ mặt vô cùng thân nhiên tươi cười anh liền nhin không được mà âm thầm khó chịu trong lòng.

Anh đi tới phía trước sofa, dùng sức xoa đầu cô, giọng nói mang theo nỗi buồn bực: “Tại sao, tại sao em xem TV mà lại vui vẻ đến như vậy!?”

“A??” Cô khó hiểu ngẩng đầu lên nhìn Trần Diệc Nhiên mà ánh mắt anh hiện tại đang chứa đầy nỗi buồn bực cùng ghen tị liền nhin không được cười nói: “Thật sự thật sự rất buồn cười a. Anh, anh có muốn xem một chút không?”

“Không xem!” Trần Diệc Nhiên có chút hờn dỗi nói.

“Được.....” Cô gật gật đầu, xem như trả lời anh rồi sau đó lại tiếp tục xem TV, tiếp tục thân nhiên cười nói.

Đôi lông mày của Trần Diệc Nhiên liền gật gao nhăn lại, nhìn cô cười đến không thở nổi liền càng thêm buồn bực.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, rất tự nhiên mà duỗi tay ra rồi từ từ tiến về phía sau lưng cô.

Bàn tay to đặt ở trên sống lưng ấm áp liền khiến cô một phen sợ hãi.

“A !! Mru sát a!!” Cả người cô nhảy dựng lên, đứng ở trên sàn nhà, nhìn Trần Diệc Nhiên vẻ mặt vô cùng vui vẻ, tức giận nói: “Anh làm cái gì vậy!! Sao anh lại cho tay vào trong áo em?”

Trong nháy mắt Trần Diệc Nhiên liền trở nên vô cùng vui vẻ, nhìn vẻ mặt ủy khuất của cô mà nói: “Tay lạnh”

“.....” Cô nhìn vẻ mặt đáng thương của anh mà không biết nói gì cũng không thể tức giận được.

Cô lấy đôi bàn tay nhỏ của mình nhẹ nhàng cầm đôi bàn tay lạnh lẽo của anh, kinh ngạc hỏi: “Sao tay anh lại lạnh như vậy??”

“Tắm nước lạnh.” Trần Diệc Nhiên nói với cô bằng giọng vô cùng ủy khuất.

“A.....” Cô vô cùng khó hiểu nhưng vẫn gật đầu. Cô cho rằng anh có thói quen đó nên cũng không hỏi nhiều.

Trần Diệc Nhiên thấy cô không có phản ứng, lại thấp giọng ủy khuất nói lại lần nữa: “Là do tắm nước lạnh.”

“Em nghe thấy rồi.” Cô mê mẩn nhìn anh “Không phải vừa rồi anh đã nói rồi sao??”

Trần Diệc Nhiên vô cùng chán nản.

“Em không hỏi vì sao anh tắm nước lạnh??”

“Chẳng lẽ không phải là anh có thói quen đó sao??” Diễm Tâm khó hiểu nhìn anh “Có người mùa đông vẫn đi bơi đấy thôi. Cho nên mùa hè anh tắm nước lạnh là bình thường mà.”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Dõi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 293: Tâm trạng chung của con gái gả về nhà chồng (2)

294. Chương 294: Tâm trạng chung của con gái gả về nhà chồng (2)

Trần Diệc Nhiên nghe cô nói vậy lại phát hiện ra nó cũng rất hợp lý khiến anh thật sự không biết phải phản bác thế nào nữa. Điều này càng khiến anh trở nên buồn bực.

Cô cứ như vậy mờ mắt, vô tội nhìn chăm chăm vào anh.

Trần Diệc Nhiên từ đó cứ như vậy mà bức bối, đôi mắt sâu thẳm của anh cứ trừng trừng nhìn cô hồi lâu, rốt cuộc anh cũng chịu thua, nói: “Đi thôi, anh đưa em về nhà.”

“A?” Cô sững sốt một chút, giọng có chút mềm yếu nói: “Nhưng mà em còn chưa xem xong gameshow đó.”

“Về nhà rồi xem lại.” Trần Diệc Nhiên kéo tay cô từ ghế sofa đứng lên, mặt không chút thay đổi nói: “Em không về nhà? Muốn ba mẹ lo lắng sao.”

“Nhưng mà bố em đã đi đánh bài còn mẹ thì đã đi tới thẩm mỹ viện làm đẹp. Nhất định là bố mẹ em giờ này còn chưa về tới nhà đâu.” Cô vừa bị Trần Diệc Nhiên đẩy ra cửa vừa nhỏ giọng cãi lại: “Hơn nữa em vừa mới dọn dẹp xong những thứ kia, anh không thể để em nghỉ ngơi một lát được sao?”

Động tác của Trần Diệc Nhiên hơi dừng lại một chút, hơi hơi cúi người xuống, cặp mắt sáng nhìn thẳng vào cô, hơi cười cười, gằn từng chữ một nói: “Không. Đi!”

“Uy..... Uy uy.....” Cô còn chưa kịp có phản ứng gì đã bị Trần Diệc Nhiên lôi đi tới bãi đỗ xe, sau đó liền nhét cô vào ghế phụ, ngênh ngang lái xe đi.

Tới nhà cô, Trần Diệc Nhiên xuống xe rồi để cô ở trước cửa rồi liền lái xe rồi đi.

Điền Tâm đứng ở trước cửa nhà mình, sững sờ một lúc rồi mới có phản ứng lại, nhận ra rằng mình đã bị Trần Diệc Nhiên vô tình vứt bỏ!!!

Mẫu chốt ở đây là rõ ràng một giây trước anh còn nhu tình mật ý hôn cô vậy mà sau khi tắm xong, anh liền thay đổi như vậy, mang cô về nhà!!

Cô cứ như vậy trọn mắt há hốc mồm một hồi lâu, rồi lại tự an ủi chính mình Trần Diệc Nhiên đã đi lâu rồi, lúc này mới hậm hực xoay người vào nhà.

Về đến nhà, cô vốn đang cảm di động định viết một cái tin nhắn thật dài mắng Trần Diệc Nhiên một trận nhưng mà kết quả là viết viết có chút mệt nhọc nên cô cứ như vậy để điện thoại di động ra một bên rồi đi ngủ.

Lái xe một mạch về nhà. Trần Diệc Nhiên vừa về đến nhà liền nhìn thấy phòng khách trống không lại nhìn thoáng qua cái ghế sofa cô vừa ngồi nhìn không được liền đuổi tay gãi đầu vẫn còn hơi ướt, trong lòng bức bối không thể tả được.

Ai nha, anh rốt cuộc cũng chỉ như một đứa trẻ con.....

Trần Diệc Nhiên cuối cùng vẫn bất đắc dĩ thở dài một hơi, cầm lấy chiếc điện thoại di động của mình ở trên ghế sofa, lại vừa lúc nghe được một bản ghi âm, nghe được giọng nói ngượng ngùng của cô: “Cám ơn..... Ông xã đại nhân.....” Tâm tình anh cũng theo đó mà tốt hơn một chút.

Chỉ là tiếc là người nào đó từ sau khi về nhà vẫn luôn chờ tin nhắn của cô nhưng chờ suốt cả đêm vẫn không hề nhận được bất kì tín hiệu nào.

Trần Diệc Nhiên một mình nằm lăn lộn ở trên chiếc giường lớn màu xám, quay đầu nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ đang dần dần sáng lên. Cuối cùng vẫn là bức mình quá mà đi ngủ.

Sáng hôm sau khi cô tỉnh lại đã là giữa trưa.

Cô mơ mơ màng màng duỗi tay sờ soạng trên giường một hồi lâu nhưng lại không thấy di động của mình. Lúc này cô mới trở mình, ngồi lên, dụi dụi mắt, bỏ chăn ra đi tìm di động.

Mà tìm một vòng trên giường cũng không thấy. Cô đang buồn bức liền nghe được tiếng nhạc chuông vang lên từ trên sàn nhà.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 294: Tâm trạng chung của con gái gả về nhà chồng (3)

Chương 295: Tâm trạng chung của con gái gả về nhà chồng (3)

Vốn là ban đêm khi cô ngủ liền mang điện thoại di động vứt ra khỏi giường.

Cô liền chạy nhanh ngồi lên giường đồng thời cũng cầm điện thoại đi theo đang chuẩn bị nghe điện thoại thì nhạc chuông liền tắt.

Mở di động ra: năm cuộc gọi nhớ, một tin nhắn, tất cả đều là của Trần Diệc Nhiên.

Mà cái tin nhắn đó cũng chỉ có ba chữ cùng một dấu chấm câu: Tiếp điện thoại!

Mồ hôi cô chảy đầy đầu, lưng cuống tay chân gọi lại cho Trần Diệc Nhiên. Bên kia chuông điện thoại vừa mới reo liền có người bắt máy. Ngay sau đó Trần Diệc Nhiên liền bắt đầu mắng mắng: “Gọi cho em biết bao nhiêu cuộc điện thoại mà em đều không nghe máy! Đêm qua về nhà cũng không nhắn cho anh một tin nào cả, em muốn sao đây!? Tào phàn à!?”

“Ách..... Em.....” Cô há miệng thở dốc, vừa mới chuẩn bị giải thích, Trần Diệc Nhiên lại tiếp tục nói: “Bây giờ anh chuẩn bị đi đăng ký đi công tác. Đợi tới lúc anh xuống sân bay sẽ gọi lại cho em!!”

“Ách..... Được.....” Cô ngẩn ra một chút, sau đó theo phản xạ có điều kiện gật đầu.

“Cho em nghỉ lại!” Trần Diệc Nhiên hét lên trong điện thoại rồi trực tiếp gác máy.

Cô cầm di động trên tay rồi nhìn màn hình một hồi lâu mới phản ứng lại. Cô nhìn không được giải đầu, nhỏ giọng nói thầm: “Thật là, không phải vừa mới ngủ dậy đó chứ, sao tính tình lại kém như vậy.....”

Trên thực tế, đúng là Trần Diệc Nhiên vừa mới ngủ được mấy tiếng liền bị Lục Dật Tiêu gọi điện thoại tới điều anh đi công tác.

Máy bay vừa hạ cánh anh liền gọi điện thoại cho cô mà cô cũng rất nhanh chóng nghe máy.

“Anh Nhiên, hôm qua em vốn đã định gửi tin nhắn cho anh rồi đó!! Nhưng em chưa kịp gửi đã ngủ mất rồi!! Còn nữa em vốn cầm điện thoại trên tay rồi đi ngủ mà nửa đêm lại vô tình vứt xuống đất!! Điện thoại anh gọi tới em thật sự không có nghe thấy a!!”

Trần Diệc Nhiên còn chưa kịp mở miệng mà cô đã giải thích như pháo liên thanh dường như còn không kịp thở.

Sau khi nói xong cô liền im lặng nghe điện thoại, không biết phản ứng của anh sẽ ra sao.

Không khí trong điện thoại trầm mặc hai giây, sau đó liền nghe thấy tiếng trầm thấp mà dễ nghe của Trần Diệc Nhiên vang lên: “Àn, đã biết.”

“Vậy anh không giận sao??” Cô cẩn thận hỏi.

“Anh có tức giận sao??” Giọng Trần Diệc Nhiên nhàn nhạt hỏi lại.

“.....”

Còn không có tức giận?? Chỉ một tiếng hét của anh cũng đủ làm bố mẹ cô thức giấc.

Cô bùi bùi nhưng lại vẫn cười theo nói: “Không có không có, anh là người bình tĩnh như vậy làm sao có thể tức giận được..... Mà anh đi đâu vậy??”

“Trùng Khánh.”

“Đi công tác à??”

“Đúng.”

“Đi bao lâu??”

“Một tuần.”

“Về nhớ mang nhiều đồ ăn ngon cho em nha!!”

“.....” Trần Diệc Nhiên thật không biết nói gì.

“Uy? Uy? Anh Nhiên, sao tự dưng không nói gì vậy??” Trong điện thoại đột nhiên im lặng làm cô cảm thấy vô cùng kỳ quái.

“Ngoài cái đó ra..... Em không còn lời nào khác muốn nói sao??” Giọng Trần Diệc Nhiên trầm thấp rầu rĩ hỏi.

“Ách..... Àn..... Anh phải chú ý an toàn đó.....”

“Còn gì nữa??”

“Công việc hoàn thành tốt.” Cô nghĩ nghĩ, tiếp tục nói.

“Còn gì nữa??”

“Ách..... Đi công tác tốt??”

“..... Không có??”

“.....” Cô khẽ nhú mồm, cầm di động, không rõ Trần Diệc Nhiên rốt cuộc muốn nghe cô nói cái gì.

Chương 295: Tâm trạng chung của con gái gả về nhà chồng (4)

Chương 296: Tâm trạng chung của con gái gả về nhà chồng (4)

“Cục cung, em thật sự là rất ngốc!! Thật sự anh không biết là anh yêu em ở điểm nào nữa!!” Trần Diệc Nhiên nói giọng hờn dỗi, sau đó liền trực tiếp tắt máy.

Cô gọi lại thì máy liền báo bận.

Cầm điện thoại trong tay, cô nhìn trên màn hình hiện lên dòng chữ “Trò chuyện đã kết thúc” với vẻ mặt đầy vô tội.

Anh Nhiên..... Hôm nay tính tình rất lạ a.....

Chẳng lẽ đàn ông cũng tới ngày sao.....

Nếu không tại sao hôm qua lại khác hôm nay đến vậy.....

Cô vô cùng buồn bực, không ngủ được liền cứ như vậy rời giường tìm đồ ăn. Đi quanh nhà hai vòng cô liền cảm thấy chán, liền muốn đi tới nhà của Thẩm Tâm.

Vừa tới trước cửa nhà của Thẩm Tâm, từ phía xa, cô đã nhìn thấy một tiểu cô nương đang ngồi trầm ngâm suy nghĩ.

Trong lòng cô vô cùng tò mò liền đi lên trước, còn cố tình nhìn vào đôi mắt của cô gái đó. Thoạt nhìn có vẻ như là không giống người lạc đường, nhưng lại như đang do dự.

Tiểu cô nương kia thấy Diễm Tâm đang đi tới mắt kiên sáng lấp lánh.

“Chị!!” Tiểu cô nương vội tiến lên, ngăn đường đi của cô.

“A??” Cô nghi hoặc nhìn cô gái đó.

“Cái kia..... Cái kia.....” Tiểu cô nương vô cùng ngượng ngùng, “Tôi là bạn học của Thẩm Tâm, tên tôi là Lâm Sở Sở, nghe nói cô ở gần đây.....”

“Đúng a.....” Cô gật gật đầu.

“Cái kia..... Cô là chị học cùng Thẩm Tâm?? Tôi có nghe cô ấy nói qua, cô ấy có một người chị a.” Sở Sở ngẩng đầu lên, nhìn cô ngượng ngùng hỏi.

“Ách..... Cứ coi như vậy đi.....” Cô chần chờ một chút rồi gật gật đầu, tuy rằng không phải là chị ruột nhưng cũng là cùng nhau lớn lên, tuổi tác cũng gần bằng nhau, cũng coi như là chị em.

“Cái kia..... Chị có thể đưa cái này vào cho Thẩm Tâm được không??” Sở Sở thẹn thùng đưa một bức thư cho cô.

Cô cúi đầu nhận lá thư.

Đó là một lá thư màu hồng nhạt, trên lá thư còn có một con bướm cùng một khóm hoa như ẩn hiện.

Vừa thấy liền biết đây là thư tình.

Đầu năm nay..... Còn có người trực tiếp ra mặt gửi thư tình cho cô ấy a.....

Cô nhin không được hơi cười cười, nhét lại lá thư trong tay mình vào tay tiểu cô nương kia, trêu ghẹo nói: “Nếu là thư tình thì vẫn nên trực tiếp gặp mặt rồi đưa cho cô ấy thì hơn.”

“Chính là tôi.....” Mặt Sở Sở liền đỏ bừng lên.

Cô hướng về phía cô gái đó cười cười, sau đó xoay người, ấn chuông cửa.

“Tới đây, tới đây!!” Bên trong cánh cửa liền vang lên tiếng nói của Thẩm, sau đó là một loạt tiếng bước chân.

Sở Sở đứng phía sau cô không xa vừa nghe thấy tiếng Thẩm Tâm liền co rúm người lại.

Lá thư kia cũng liền giấu ra sau lưng.

“Kéo kẹt” một tiếng, cửa mở.

Thẩm Tâm thò đầu ra nhìn thấy người đứng ở cửa là cô đang định cười cười chào hỏi liền nhìn thấy Lâm Sở Sở phía sau, khỏe môi liền cứng ngắt.

“Lâm. Sở sở?? Sao cậu lại tới đây??” Thẩm Tâm nhìn cô ấy với ánh mắt vô cùng kinh ngạc.

“Cái kia. Thẩm Tâm, cậu khỏe chứ!” Mặt Lâm Sở Sở đỏ bừng lên chào hỏi Thẩm Tâm.

“Ách. Tớ khỏe.” Thẩm Tâm chân chờ một chút, vẫn là gật đầu với cô ấy.

“Thật ra. Hôm nay ở có món quà muốn mang đến tặng cậu.” Lâm Sở Sở dường như lấy hết dũng cảm đưa bức thư tình tới trước mặt Thẩm Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Dõi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 296: Tâm trạng giống như sắp gả con gái về nhà chồng 5

Chương 297: Tâm trạng giống như sắp gả con gái về nhà chồng 5

“Thật ra tớ. Hôm nay tớ đến để tặng đồ.” Lâm Sở Sở giống như đang cố hết sức lấy dũng khí, đưa lá thư tình trong tay ra trước mặt Thẩm Thi, sau đó nhỏ giọng như tiếng muỗi kêu, nói với cậu: “Xin. ... Xin cậu nhận lấy lá thư này. ...”

“Cái này. ...” Thẩm Thi duỗi hai ngón tay trắng nõn thon dài kẹp lấy lá thư kia, sau đó lại liếc nhìn Lâm Sở Sở một cái, mỉm cười nói: “Cám ơn cậu. ...”

“Không cần khách khí, không cần khách khí!” Lâm Sở Sở vội vàng xua xua tay, nói với Thẩm Thi: “Đây là thư tình của Trương Tiểu Hoa kẹp bên cạnh nhờ tớ đưa cho cậu, tớ chỉ biết nhà cậu ở gần đây, cho nên do dự một hồi vẫn không gõ cửa, mãi cho đến khi nhìn thấy chị.”

“Lép bên cạnh?” Thẩm Thi hơi nhíu mày, cúi đầu nhìn bức thư tình trong tay mình, giọng điệu lạnh lùng: “Không phải cậu viết?”

“Không phải, không phải.” Lâm Sở Sở vội vàng lắc đầu như trống bỏi.

“Nha. ... Vậy cậu hãy chuyển lời đến cô ấy giúp tớ, cậu cứ nói rằng, tớ không thích loại hình con gái như cậu ấy.” Thẩm Thi nhét bức thư tình trả lại vào tay Lâm Sở Sở, lạnh lùng nói với cô ấy.

“Cái này. ...” Về mặt Lâm Sở Sở lúng túng không biết phải làm sao nhìn cậu.

Trông mặt Diêm Tâm hơi đảo quanh, giống như người được mùi mừ ả từ mấy câu nói vừa rồi của Thẩm Thi.

“Ài nha, Sở Sở đi một chuyến thật xa đến đây cũng không phải chuyện dễ dàng, chị mới đi có một lúc mà đã mồ hôi đầm đìa, nào nào, mau vào trong ngồi một chút đi.” Diêm Tâm duỗi cánh tay, ôm lấy cổ Sở Sở, không để cô ấy kịp nói gì đã kéo vào trong nhà Thẩm Tâm.

Đôi mắt đen nhánh của Thẩm Thi lóe sáng rồi biến mất, cậu hơi trầm ngâm một lát, sau đó không nói gì, đi theo sau hai người kia bước vào, đóng cửa lại.

“Tiểu Thi, chị em đâu?” Diêm Tâm cũng không khách sáo, sau khi đi vào liền trực tiếp ngồi xuống ghế sofa, cầm lấy một quả táo trên bàn, cắn một ngụm.

“Chị ấy đi hẹn hò với Lục Dật Tiêu rồi.” Thẩm Thi có chút bất đắc dĩ nhìn cô, giật lấy quả táo trong tay cô, cắn nhai: “Nói chị bao nhiêu lần rồi mà vẫn không chịu sửa, ăn táo thì phải gọt vỏ, nhiều thuốc trừ sâu như vậy, chị không sợ có ngày chết vì ăn hay sao?”

“Hi hi, không phải mấy trái táo này đều đã được rửa rồi sao?” Diêm Tâm có chút vô lại nhìn cậu cười cười, ngượng ngùng nói.

“Rửa rồi thì cũng đâu hết được?” Thẩm Thi vừa cầm dao, nghiêm túc gọt táo cho Diêm Tâm, vừa thuận miệng nói: “Chị cho rằng thuốc trừ sâu chỉ cần rửa là có thể hết được hay sao?”

Gọt xong, cậu đưa táo trong tay cho Diêm Tâm, nói: “Cầm lấy, ăn đi.”

“Cám ơn nhé.” Diêm Tâm nhận lấy táo, vui sướng cắn một miếng.

Thẩm Thi quay đầu lại nhìn Lâm Sở Sở vẫn còn đang kinh ngạc đứng yên ở cửa này giờ, thân nhiên nói: “Còn đứng ở đó làm gì? Tới đây ngồi đi, cậu

muốn ăn táo không, tớ gọt cho cậu một quả.”

“Không cần, không cần. Không cần khách sáo.” Lâm Sở Sở liên tục xua tay.

“Không có gì.” Thẩm Thi cúi đầu, tay nghề nhẹ nhàng thuần thục gọt thêm một quả táo, đưa cho Lâm Sở Sở.

“Như vậy... Cảm ơn bạn học Thẩm!” Lâm Sở Sở ngượng ngùng cười cười, sau đó quay đầu nhìn Diêm Tâm: “Chị... Cô ấy không phải chị của cậu hay sao?”

“Ừm?” Thẩm Thi ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Sở Sở, sững sờ một chút, sau đó nở một nụ cười quyến rũ với cô ấy: “Dĩ nhiên không phải, cô ấy là bạn gái tớ.”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 297: Tâm trạng giống như sắp gả con gái về nhà chồng (6)

Chương 298: Tâm trạng giống như sắp gả con gái về nhà chồng (6)

“Khụ... khụ...” Diêm Tâm vừa cắn dở một miếng táo, nghe thấy lời đó của Thẩm Thi, thiếu chút nữa phun ra ngoài.

Cô mở to đôi mắt long lanh hoảng sợ nhìn cậu, muốn phản bác, lại nhận được ánh mắt cảnh cáo của Thẩm Thi, liền nuốt lại những gì định nói.

Lập tức sắc mặt Lâm Sở Sở trở nên trắng bệch.

Cô ấy xoay đầu lại, nhìn Diêm Tâm, đôi môi khẽ nhấp nháy, sau đó nhỏ giọng nhắc lại: “Gái... Bạn gái ư?”

“Đúng vậy.” Thẩm Thi cười cười, duỗi cánh tay thon dài, ôm lấy cổ Thẩm Tâm.

“Nhưng mà... Nhìn cô ấy trông có vẻ lớn tuổi hơn cậu mà?” Đôi mắt tròn xoe long lanh của Lâm Sở Sở hết nhìn Diêm Tâm lại nhìn Thẩm Thi, do dự hỏi.

“A... Tình yêu chị em, lớn hơn một chút cũng đâu có sao mà.” Thẩm Thi bĩu môi, đôi mắt như ngọc đen mang theo ý cười, cúi đầu dịu dàng nhìn Diêm Tâm.

Diêm Tâm chỉ cảm thấy toàn bộ da gà trên cánh tay mình đều nổi lên hết rồi.

“A...” Cuối cùng một chút ánh sáng hi vọng trong mắt Lâm Sở Sở cũng vụt tắt.

Cô ấy ngồi xuống một góc ghế sofa, cúi đầu, giống như đang kìm nén cái gì đó, bả vai nhỏ nhắn hơi run run.

Diêm Tâm nhìn dáng vẻ đáng yêu ngọt ngào của cô ấy, cảm thấy trong lòng có chút không ổn, vừa định mở miệng nói rõ mọi chuyện, đã thấy Lâm Sở Sở bất ngờ ngẩng đầu, nói với cô và Thẩm Thi: “Tớ đã biết, vậy... Chúc hai người hạnh phúc! Tớ còn có việc, tớ đi trước.”

Còn chưa kịp nói xong mấy câu này, cô ấy đã trực tiếp ngồi dậy, tông cửa xông ra.

Diêm Tâm giật nảy mình, lúc còn đang muốn đứng dậy giữ cô ấy lại, thì đã không còn nhìn thấy bóng dáng của cô ấy nữa rồi.

“Việc gì em phải nói với em ấy như vậy hả?” Cô xoay người lại, nhìn vẻ mặt vô tội của Thẩm Thi, cảm giận nói.

“Có làm sao?” Thẩm Thi nhún nhún vai, ánh mắt đầy vô tội nhìn Diêm Tâm hỏi.

“Cô gái nhỏ đó thích em đây em biết không hả...” Diêm Tâm chỉ chỉ ra phía ngoài cửa, nói với Thẩm Thi.

Thẩm Thi im lặng một lát, sau đó nhỏ giọng nói: “Em biết.”

“Em vậy rồi thì tại sao lại còn cố ý nói như vậy?” Diêm Tâm có chút sững sờ, sau đó lúc kịp phản ứng lại, liền hỏi Thẩm Thi: “Vì sao hả? Em không thích cô gái nhỏ đó sao? Nhưng mà vừa rồi em mới nghe thư tình không phải do em ấy viết, liền trực tiếp trả lại cho người ta còn gì.”

“Không tại sao hết.” Thẩm Thi ngẩng đầu lên, đôi mắt như ngọc đen nhìn cô, trong mắt hơi hiện lên vẻ phức tạp, cậu cứ nhìn chăm chăm Diêm Tâm như vậy một lúc, sau đó thở dài một hơi, tiếp tục nói: “Không tại sao hết, hiện tại em còn chưa muốn nói chuyện yêu đương.”

“Nhưng mà...”

“Chị Diễm Tâm... Chị đang giết dây em yêu sớm hay sao?” Thẩm Thi cong cong khóe môi nở nụ cười: “Chị cũng đừng quên, sau khai giảng, em cũng mới chỉ lên lớp 10 thôi đây.”

“A... Chuyện này...” Diễm Tâm nhất thời thua trận.

“Được rồi, đừng nói chuyện này nữa.” Dường như Thẩm Thi rất không thích tiếp tục nói về đề tài này, cậu xua xua tay với Diễm Tâm, sau đó nói: “Hôm nay chị tới tìm chị gái em làm gì?”

“Là có chuyện... Nhưng cô ấy không có ở nhà... Vậy thì để hôm khác chị lại đến vậy...” Diễm Tâm đưa tay gãi gãi đầu mình, nhỏ giọng nói với Thẩm Thi.

“Có chuyện gì, chị cũng có thể nói với em, em có thể giúp chị.” Đôi mắt trong suốt của Thẩm Thi nhìn Diễm Tâm chăm chú, cậu vừa mỉm cười vừa nói với cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 298: Tâm trạng giống như sắp gả con gái về nhà chồng (7)

Chương 299: Tâm trạng giống như sắp gả con gái về nhà chồng (7)

“Quên đi, ngay cả bạn gái em cũng không có, hỏi em cũng bằng không.” Diễm Tâm lắc đầu, thể hiện mình không tin tưởng Thẩm Thi.

“A... Chưa từng ăn thịt heo nhưng cũng từng thấy heo chạy, không ở trong tình yêu, mới chính là người có lý trí nhất để giải quyết chuyện tình cảm.” Thẩm Thi thoải mái tựa trên ghế sofa, cầm lấy quả táo trên bàn trà, lại gọt cho mình một quả.

Sau đó lại ung dung cắn một miếng.

“...” Diễm Tâm nghi ngờ nhìn cậu.

“Coi như em không giúp được chị, nhưng cũng có thể lắng nghe mà.” Thẩm Thi cười cười với Diễm Tâm, trầm giọng nói: “Hơn nữa em cũng sẽ không nói với người khác, chị nói ra không phải sẽ cảm thấy thoải mái hơn sao? Thế nào, liên quan đến Trần Diệc Nhiên?”

“Haiz... Xem như là thế đi...” Diễm Tâm nghĩ lại, cảm thấy cậu nói cũng có lý, liền ngồi xuống bên cạnh.

Do dự một lúc, Diễm Tâm vẫn kể toàn bộ chuyện xảy ra sáng nay cho Thẩm Thi biết.

Thẩm Thi nghe xong liền cười, khuôn mặt tuấn tú sáng lên giống như ánh mặt trời, nụ cười âm áp mà rực rỡ.

“Em đừng có cười...” Diễm Tâm có chút buồn bực đâm đâm cánh tay cậu, rầu rĩ nói: “Em có biết như vậy là đã xảy ra chuyện gì không?”

“Có lẽ là biết.” Khó khăn lắm Thẩm Thi mới ngưng cười, đôi mắt trong suốt chớp chớp nhìn Diễm Tâm, sau đó giọng điệu cười cợt nói: “Đáng tiếc em sẽ không giải thích cho chị biết.”

“Tại sao chứ?” Diễm Tâm nghe vậy càng thêm rầu rĩ.

“Ừm... Chuyện này à... Sau này chị sẽ hiểu.” Thẩm Thi nghĩ ngợi, vẻ mặt nghiêm túc nói với Diễm Tâm.

“...”

Em mới chỉ là đứa trẻ mười lăm tuổi, vậy mà cũng coi chị thành đứa trẻ rồi đúng không?

Diễm Tâm tròn mắt, trong ánh mắt lộ ra suy nghĩ của mình.

“Em là con trai, tự nhiên em sẽ hiểu, nhưng mà nhất định Trần Diệc Nhiên không hy vọng em sẽ giải thích cho chị biết đâu.” Thẩm Thi trầm ngâm một lúc, cười như không cười với Diễm Tâm, sau đó thừa dịp cô chưa kịp hỏi tiếp, liền tranh thủ nói sang chuyện khác: “Nhưng mà em có thể nói cho chị biết vì sao sáng nay anh ta không vui.”

“Vì sao chứ?” Diễm Tâm nghi ngờ.

“Chuyện này... Nói chuyện yêu đương...” Thẩm Thi cân nhắc một chút, sau đó vẫn thành thật nói với Diễm Tâm: “Nhất định ai cũng sẽ thích được nghe

lời dỗ ngọt, sáng nay Trần Diệc Nhiên hỏi những lời ấy, chắc chắn cũng đang chờ chị nói năm chữ ‘Em sẽ nhớ anh’.”

“A...”

“A cái gì?” Thẩm Thi cười cười với Diễm Tâm, có chút không nhận được buồn cười nói: “Không tin?”

“Ách...”

“Lấy điện thoại đi động ra.”

“Để làm gì?” Diễm Tâm vừa nghi ngờ vừa lấy di động của mình ra đưa cho Thẩm Thi.

“Ừm... Giúp chị gửi một tin nhắn ngắn.” Thẩm Thi cười xấu xa, không chút khó khăn mở khóa điện thoại Diễm Tâm, sau đó tìm số liên lạc của Trần Diệc Nhiên, ngón tay bấm bấm một hồi, liền gửi một tin nhắn.

“Đã giải quyết xong.”

“Em gửi cái gì đó.” Diễm Tâm đen mặt nhìn cậu, sau đó cướp lại điện thoại, đang chuẩn bị xem nội dung tin nhắn cậu vừa gửi đi, thì nhận được cuộc gọi của Trần Diệc Nhiên.

Diễm Tâm nhấn nút nghe, liền nghe được giọng nói dịu dàng rõ ràng của Trần Diệc Nhiên truyền đến: “Diễm Tâm?”

“Dạ... Anh Nhiên...” Diễm Tâm nghe được giọng nói dịu dàng của anh, rốt cuộc yên tâm.

“Anh sẽ nhanh chóng giải quyết mọi chuyện xong xuôi, sau đó trở về với em, em phải ngoan ngoãn chờ anh đấy, biết không?”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 299: Tâm trạng giống như sắp gả con gái về nhà chồng (8)

Chương 300: Tâm trạng giống như sắp gả con gái về nhà chồng (8)

“Được.” Diễm Tâm gật gật đầu, vô cùng hiểu chuyện trả lời Trần Diệc Nhiên.

“Ừm, ngoan.” Giọng điệu của Trần Diệc Nhiên truyền đến mang theo ý cười, anh lại dặn dò cô vài câu rồi cúp máy.

Diễm Tâm híp mắt cười tắt điện thoại, sau đó ngẩng đầu nhìn Thẩm Thi, nhìn cậu sùng bái: “Anh ấy thật sự không tức giận nữa, vừa rồi em gửi cho anh ấy cái gì vậy?”

“Chị tự xem đi.” Thẩm Thi cười cười với Diễm Tâm, cũng không trả lời cô, cậu dựa người vào ghế sofa, trên khuôn mặt tuấn tú nở một nụ cười nhẹ.

Diễm Tâm cúi đầu, nhìn điện thoại của mình, mở mục tin nhắn vừa gửi, chỉ thấy trên màn hình hiện lên: “Anh yêu, em nhớ anh, rất nhớ anh, rất rất nhớ anh!”

Diễm Tâm không nhận được run rẩy khóe miệng, lời nói buồn nôn như thế... Chính cô nhìn mà cũng không nhận được nổi da gà đầy người, nhưng không hiểu tại sao Trần Diệc Nhiên nhìn thấy, lại có thể vui vẻ?

Thẩm Thi cười như không cười nhìn cô, lại phát hiện biểu cảm trên mặt Diễm Tâm, mở miệng hỏi: “Thế nào? Cảm thấy có vấn đề gì sao?”

“Ừm...” Diễm Tâm do dự một chút, sau đó gật gật đầu.

“Mấy người đang chìm đắm trong tình yêu cuồng nhiệt không phải đều sẽ biến thành như vậy hay sao? Lúc nào cũng luôn miệng nhắc đi nhắc lại hai câu em nhớ anh, em yêu anh hay sao?” Thẩm Thi nháy mắt với Diễm Tâm, buồn cười nói.

“Thật sao?” Diễm Tâm mơ hồ nhìn Thẩm Thi nói: “Nhưng mà vừa nãy anh Nhiên cũng không hề nói anh ấy nhớ chị hay anh ấy yêu chị mà... Em thấy rồi đó, vừa nãy em dùng điện thoại của chị gửi tin nhắn cho anh ấy là ‘em nhớ anh’, nhưng anh ấy gọi điện thoại đến, cũng không hề nói anh ấy nhớ chị, chỉ nói chị ngoan ngoãn chờ anh ấy về...”

“Ừm...” Thẩm Thi trầm ngâm một lát, sau đó nói với Diễm Tâm: “Chuyện này, cách thức thể hiện tình yêu của mỗi đôi tình nhân không giống nhau, có lẽ đại khái là, Trần Diệc Nhiên nhà chị thuộc loại người không hay nói lời ngọt ngào, nhưng lại thích nghe chị dỗ ngọt?”

Diễm Tâm không nhìn được đen mặt.

“Đúng rồi, chị Diễm Tâm, bao giờ thì chị về trường?” Thẩm Thi thuận miệng hỏi.

“Chắc là ngày 31 tháng 8, chắc chắn là trước khi bắt đầu học một ngày.”

“...” Về mặt Thẩm Thi phức tạp nhìn Diễm Tâm, im lặng một lát, sau đó hỏi Diễm Tâm: “Chẳng lẽ chị không đọc giấy thông báo trúng tuyển?”

“Chị có đọc, nếu không thì làm sao chị biết được chị trúng tuyển Đại học Tài chính Quốc tế Chuyên nghiệp?” Diễm Tâm ngờ ngác nhìn Thẩm Thi.

“Vậy có phải chị không đọc kỹ đúng không?” Thẩm Thi nhìn Diễm Tâm, tiếp tục nói: “Chẳng lẽ chị không biết trường của chị yêu cầu phải báo danh trong vòng một tuần, chuẩn bị cho khóa huấn luyện quân sự à?”

Cái gì?!

Diễm Tâm kinh ngạc nhìn cậu: “Thật hay giả?”

Thẩm Thi đen mặt.

Cậu đứng dậy, cầm lấy thư báo trúng tuyển của Thẩm Tâm đặt trên giá sách ở phòng khách, sau đó mở ra, lật đến một tờ, đưa đến trước mặt Diễm Tâm: “Chị tự xem đi.”

Diễm Tâm nhận lấy thư thông báo, cúi đầu nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy dòng chữ cuối cùng có thông báo: “Để chuẩn bị cho khóa huấn luyện quân sự, mời tất cả sinh viên năm nhất đến trường học báo danh trong vòng một tuần.”

CMN!!!

Trong nháy mắt, Diễm Tâm cảm thấy cả người không khỏe.

Cô vốn cho rằng phải ít nhất nửa tháng nữa mới khai giảng, nhưng nếu như vậy, không phải còn chưa đến một tuần, cô liền phải cút đi rồi?

Thẩm Thi nhìn về mặt Diễm Tâm tràn đầy hoảng sợ, thuận tay lấy một quả chuối tiêu từ mâm đựng trái cây trên bàn, đưa cho Diễm Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 300: Tâm trạng giống như sắp gả con gái về nhà chồng (9)

Chương 301: Tâm trạng giống như sắp gả con gái về nhà chồng (9)

Thẩm Thi nhìn về mặt Diễm Tâm tràn đầy hoảng sợ, thuận tay lấy một quả chuối tiêu từ mâm đựng trái cây trên bàn, đưa cho Diễm Tâm nói: “Nào, ăn một quả chuối tiêu an ủi tâm trạng một chút.”

Diễm Tâm ngờ ngác nhận lấy quả chuối kia, lột vỏ, cắn một miếng, lúc này mới kịp hồi phục tinh thần, nhìn không được phun ra, nói: “Ăn cái gì mà ăn, tin tức kinh người như vậy!! Tiểu Thi, như vậy chẳng phải mới ngày 24 chị đã phải đến trường học báo danh?”

“Đúng vậy!” Thẩm Thi gật đầu nói: “Chị em còn đang dự định ngày 22 đã đi rồi, chị ấy nói muốn tìm phòng trọ.”

Ngày 22?

Như vậy chẳng phải lúc đó Trần Diệc Nhiên vẫn còn ở Trùng Khánh chưa về hay sao?

Diễm Tâm hoàn toàn choáng váng.

Sau khi trở về từ nhà Thẩm Tâm, Diễm Tâm bắt đầu cuống quýt thu dọn đồ đạc, thời gian cho đến khi phải nhập học còn không đến một tuần lễ, đột nhiên cô phát hiện những đồ vật cần phải chuẩn bị thật sự là quá nhiều.

Mấy ngày nay cô đều không ngừng đi qua đi lại giữa siêu thị và nhà mình, hết dọn dọn dẹp dẹp, lại phát hiện cái này chưa mang, cái kia không có, lại lập tức đến siêu thị mua.

Chờ đến khi đều đã sắp xếp chuẩn bị gần xong mọi thứ, Diễm Tâm nhìn lên giường mình một chút, thấy con gấu lớn cao gần bằng cô, suy nghĩ một chút, cũng đặt nó lên trên đồng hành lý.

Đến khi cha mẹ Diễm Tâm về nhà, liền nhìn thấy trong phòng khách có ba chiếc vali lớn xếp chồng lên nhau, còn có cả một đồng lớn đồng nhỏ nòi nòi các loại, mới đầu còn tưởng nhà bị cướp, sau khi hỏi rõ, mới biết được đây đều là những đồ Diễm Tâm chuẩn bị đem theo khi nhập học.

Mẹ Diễm dở khóc dở cười nhìn cô, thuận tay cầm lấy nôi áp suất trên mặt đất, hỏi Diễm Tâm: “Con mang theo cả cái này làm gì? Chẳng lẽ con còn định hầm móng heo trong kí túc xá?”

“Mang đi phòng ngừa nhờ đâu có lúc dùng đến.” Diễm Tâm nghiêm túc nói: “Dù sao con cũng sẽ ở đó tận 4 năm, nhờ đâu thật sự có một ngày đột nhiên con muốn tự mình nấu thịt kho tàu móng heo ăn thì sao, ai mà biết trước được.”

“Vậy sao con không mang cả bình gas đi? Còn cả quạt hút khói nữa? Có phải cũng định mang theo luôn hay không?” Mẹ Diễm không nhịn được đen mặt hỏi lại.

“Không cần đâu, mẹ, đã là thời đại nào rồi.” Diễm Tâm có chút bất đắc dĩ nhìn bà một cái, sau đó lấy ra một chiếc lò vi sóng từ một cái túi lớn khác, nói: “Mẹ nhìn xem, dùng cái này là được, chắc chắn trong kí túc xá không được đốt lửa, nhờ đâu bốc cháy thì làm sao mà xử lý?”

“...” Mẹ Diễm nhất thời im lặng không nói được gì.

“Nhìn dáng vẻ này của con, có phải định đi luôn hẳn bốn năm cũng không về?” Ba Diễm đứng ở một bên, nhìn hai mẹ con đối thoại không chút logic, không nhịn được cười, hỏi Diễm Tâm.

“Sao lại thế được, con nghĩ rồi, chờ sau khi con lên Đại học, ít nhất cũng phải mỗi tuần về nhà một lần!” Diễm Tâm giơ một ngón tay nhỏ ra, sau đó trả lời.

“Vậy nếu như mỗi tuần con đều về nhà, muốn ăn cái gì thì mẹ con có thể nấu cho con ăn, việc gì cứ phải mang nhiều đồ như vậy đi làm gì?” Cha Diễm nhướn nhướn mày, hỏi Diễm Tâm.

“A... Chuyện này...” Diễm Tâm im lặng ngay lập tức, vậy mà cô lại không nghĩ đến chuyện này...

“Thế nhưng nhờ đâu lúc con trở về, hai người không có ở nhà thì làm sao bây giờ?” Diễm Tâm mở to đôi mắt tròn long lanh nhìn cha mẹ mình, thuận miệng nói: “Vậy nếu như hai người đều không có ở nhà, thì con sẽ phải ăn móng giò sống hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 301: Tâm trạng giống như sắp gả con gái về nhà chồng (10)

Chương 302: Tâm trạng giống như sắp gả con gái về nhà chồng (10)

“Cái này...” Cha Diễm cũng sững sờ, hình như con gái ông nói... cũng có lý đấy...

“Dù sao cũng nên mang đi.” Diễm Tâm nhăn mũi, nói với cha mẹ: “Hơn nữa, nhà Thẩm Tâm có một nhà trọ ở thành phố N, đến lúc đó nếu không được, con liền đi những cái này đến chỗ cô ấy.”

“Thế nhưng mà mình cũng có một nhà trọ ở thành phố N mà...” Lúc này mẹ Diễm mới giống như đột nhiên nhớ đến, nói với Diễm Tâm: “Hiện tại phần

lớn thời gian cha và mẹ đều công tác ở thành phố N, vừa khéo con lại học đại học ở thành phố N, đến lúc đó con muốn ăn cái gì, để mẹ nấu cho con, con chỉ việc về nhà ở thành phố N mà ăn không phải là được sao?”

“A...” Đột nhiên Diễm Tâm phát hiện, mẹ mình nói vậy rất có lý...

“Đúng vậy, như thế thì Diễm Tâm cũng không phải mỗi tuần đều về đây!” Cha Diễm cũng gật gù đầu, thể hiện sự đồng ý.

“Không được!” Diễm Tâm không hề nghĩ ngợi, liền trực tiếp phản bác.

“Tại sao?” Cha Diễm thấy con gái mình lại có thái độ kiên quyết như vậy, trong mắt tràn đầy nghi ngờ.

Nếu như mỗi tuần con đều không về đây, thì làm sao gặp được anh Nhiên chứ!!

Diễm Tâm gào thét trong lòng, nhưng lời như vậy cô lại không dám nói ra trước mặt cha mẹ mình.

“Cái đó... Dù sao con cũng có rất nhiều bạn học, nhưng bọn họ lại đều học đại học ở thành phố Z, nếu như mỗi tuần con đều về đây thì sẽ có thể tìm bọn họ chơi, ha ha..., ha... ha...” Diễm Tâm xấu hổ cười cười.

“A...”

Cha mẹ Diễm nhìn nhau một chút, cũng không nói gì thêm.

Dù sao, con gái họ lớn lên từ nhỏ ở thành phố Z, chưa từng rời xa nhà, tất nhiên sẽ có ít nhiều không nỡ.

Chờ đến khi cô lên đại học, có bạn mới, có nhiều điều mới, đến lúc đó sẽ không la hét đòi mỗi tuần đều về đây một lần.

Cha mẹ Diễm nghĩ vậy trong lòng, cũng không tiếp tục bàn luận với cô về vấn đề này nữa.

Chớp mắt một cái đã đến lúc Diễm Tâm phải đến trường học báo danh.

Sáng sớm, Thẩm Tâm đã đến gõ cửa nhà Diễm Tâm.

Chờ đến lúc Diễm Tâm mở cửa, lại phát hiện Lục Dật Tiêu đang đứng cạnh cô ấy ngoài cửa.

“Diễm Tâm Nhỏ, anh Tiêu...” Diễm Tâm nhanh chóng mời hai người họ vào trong nhà.

“Hôm nay Lục Dật Tiêu sẽ đưa chúng ta đến trường, cha mẹ tớ...” Thẩm Tâm hơi ngừng lại, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ nhìn Diễm Tâm nói: “Hai người họ muốn ăn mừng vì đã thoát khỏi tớ, vừa mới sáng sớm đã ra ngoài hẹn hò rồi...”

“A...” Diễm Tâm nhất thời im lặng không nói được gì, cô cong khóe miệng cười cười, sau đó lúng túng nói: “Hai người họ... Đã nhiều năm như vậy, mà tình cảm vẫn rất mặn nồng nhỉ... Thật khiến cho người ta phải hâm mộ...”

“Mặn nồng quá mức rồi ấy chứ...” Thẩm Tâm nhíu mày, nhìn một đồng đồ vật Diễm Tâm đặt trong phòng, không nhịn được hoảng sợ nói: “Trời ạ, cậu làm cái gì thế, mang theo nhiều đồ như vậy, cậu định chuyển nhà luôn đấy hả?”

“Cái đó... Là phòng trường hợp dùng đến...” Diễm Tâm chột dạ nói với cô ấy.

“Phòng cái con khi ấy!” Thẩm Tâm không nhịn được chạy đến chỗ đồng hành lý của Diễm Tâm, nhìn từng cái một, rồi nói: “Nồi áp suất? Không được mang! Lò vi sóng? Cũng không được mang! Máy rửa bát, trời đất, còn có một bộ bát sứ? Đều không được mang theo...!!!!”

“...” Diễm Tâm đen mặt lại, vừa muốn mở miệng phản bác, Thẩm Tâm lại tiếp tục hỏi: “Đúng rồi, cậu đã nói cho Trần Diệc Nhiên nhà cậu biết hôm nay cậu đến trường báo danh chưa?”

“Ôi thôi!” Diễm Tâm nhất thời giật mình: “Tớ quên mất!”

Chương 302: Ngày ngày nhớ anh nhưng không được gặp anh

Chương 303: Ngày ngày nhớ anh nhưng không được gặp anh

“Cậu quên rồi?” Thẩm Tâm kinh ngạc nhìn cô: “Chẳng lẽ 2 ngày nay hai người đều không nói chuyện điện thoại hay sao?”

“Có...” Diễm Tâm ngoan ngoãn kể lại: “Nhưng mỗi lần gọi điện thoại, anh ấy đều kể cho tớ nghe khi đi công tác tại Trùng Khánh có món gì ăn ngon, có nơi nào thú vị, nghe xong những thứ này tớ đều vui vẻ đến mức quên mất, sau đó mỗi lần cúp máy, mới kịp nhớ ra phải nói cho anh ấy biết tớ sắp phải đến đại học báo danh...”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó lại nghĩ... Lần sau gọi điện thì nói cũng được... Sau đó, lại vẫn quên...” Diễm Tâm sờ sờ gáy, chột dạ nói.

“Cậu được lắm...” Thẩm Tâm hoàn toàn im lặng.

“Vậy bây giờ phải làm sao đây? Trần Diệc Nhiên nhà cậu mà biết cậu tự đến trường học báo danh mà không chào không nói một tiếng nào, cậu nói xem anh ta có tức giận hay không?”

“A...”

Diễm Tâm nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, biểu cảm trên mặt càng lúc càng trở nên nghiêm trọng.

Đâu chỉ có tức giận thôi đâu... Đến lúc đó có khi Trần Diệc Nhiên còn có ý định muốn giết cô luôn đấy...

“Diễm tâm nhỏ, vậy làm sao bây giờ?” Trong nháy mắt, Diễm Tâm lo lắng đến mức nước mắt đầy mắt, cô lắc lắc cánh tay Thẩm Tâm, tội nghiệp nói: “Mau cứu tớ... Tớ còn chưa muốn chết... Tớ còn trẻ như vậy...”

“...” Thẩm Tâm không nhe nhai lời tron trắng mắt, rút cánh tay mình ra khỏi Diễm Tâm, sau đó gằn từng chữ một: “Tớ không có cách, cậu tự thành thật khai báo đi, thẳng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự nhất định sẽ bị nghiêm trị...”

“Thật sự không có cách nào hay sao?” Diễm Tâm rung rung nước mắt nhìn cô ấy.

“Thật sự không có cách nào...” Thẩm Tâm nhún nhún vai.

“Ha ha, anh nói này Diễm Tâm bé nhỏ, bắt đầu từ khi nào em trở nên sợ hãi Trần Diệc Nhiên vậy, không phải trước đây em còn chỉ thẳng mặt anh ta, nguyên rủa anh ta cả đời cô độc hay sao?” Lục Dật Tiêu đứng ở một bên, còn ngại mọi chuyện chưa đủ rối loạn, thoải mái nhàn nhã cười đùa trêu chọc Diễm Tâm.

“Cái này... Lúc trước... nhỏ tuổi không hiểu chuyện...” Diễm Tâm xoay đầu lại, nhìn Lục Dật Tiêu, đôi mắt to tròn long lanh chớp chớp, sau đó hỏi: “Anh Tiêu, anh có cách gì không?”

“Hắc hắc, cách gì à...” Lục Dật Tiêu cười bí ẩn, hơi cúi người xuống, nhìn đôi mắt long lanh kia của Diễm Tâm, gằn từng chữ một: “Có thì có, nhưng quan trọng là...”

“Quan trọng là gì?” Nhất thời Diễm Tâm như người chết đuối vớ được cọc rom, tràn đầy hi vọng nhìn Lục Dật Tiêu.

“Trước tiên em thử nói vài lời dễ nghe trước đi.” Lục Dật Tiêu ngồi thẳng lên, nhìn Diễm Tâm, cười xấu xa.

“A... Anh Tiêu, anh tuyệt đối là người đẹp trai nhất trên đời này! Ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái, khí thế hiên ngang, nổi bật hơn người! Một cảnh hoa lệ mà còn thắng cả hoa hải đường!” Diễm Tâm nói không chút ngập ngừng, tuôn một tràng dài lời khen ngợi Lục Dật Tiêu.

“Ừm... Miễn cưỡng có thể chấp nhận!” Lục Dật Tiêu cười cười, đôi mắt sâu thẳm đặc ý liếc nhìn Thẩm Tâm đang đứng bên cạnh, sau đó tiếp tục hỏi: “Vậy em nói xem, anh đẹp trai hơn hay Trần Diệc Nhiên đẹp trai hơn?”

“Đương nhiên là...” Diễm Tâm vừa định nói ba chữ “Trần Diệc Nhiên” ra khỏi miệng, thì đầu lưỡi khê đảo, lời nói thốt ra đổi thành: “Đương nhiên là anh Tiêu đẹp trai hơn rồi! Ha ha... Ha ha ha...”

“Ừm!” Lục Dật Tiêu hài lòng gật gật đầu, sau đó vỗ vỗ đầu Diễm Tâm: “Không tệ, anh rất hài lòng! Vậy anh sẽ nói cho em biết biện pháp mà anh nói là gì!”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 303: NGÀY TƯ QUÂN KHÔNG GẶP ANH 2

Chương 304: NGÀY TƯ QUÂN KHÔNG GẶP ANH 2

“Anh nói. Anh nói! !” Diêm Tâm về mặt chân chó nhìn anh.

“Biện pháp sao... Hay...” Lục Dật Tiêu thanh âm của lại dừng lại một chút, sau đó chậm rãi, gần từng chữ hướng phía Diêm Tâm nói: “Hai chữ, nói thật”

“...” Diêm Tâm thoáng cái sững sờ ở tại chỗ.

Thân... Bạch? ?

Để cho cô đi nói thật với Trần Diệc Nhiên? ?

Nói mình đã quên xem thư thông báo trúng tuyển, nhớ lộn ngày báo danh ngày khai giảng? ?

Nói mình đã quên trong lúc anh ta gọi điện thoại nói cho anh biết chuyện này, thẳng đến trước khi đi mới nhớ tới? ?

Cái rãnh nằm! ! Anh ta thế nào không để ta nhảy xuống núi lửa đang phun trào đấy! ?

Diêm Tâm một đôi mắt ngập nước của trừng mắt Lục Dật Tiêu, nhìn anh về mặt bức bối không kiềm mình bộ dáng, cắn răng nghiêng lợi cắn giận nói: “Là anh khuyên tôi nói thật, anh đừng trách tôi...”

“Ừ? ? Trách cô cái gì? ?” Lục Dật Tiêu thu hồi đáng tươi cười, trong mắt khó hiểu nhìn cô.

Diêm Tâm lấy điện thoại cầm tay ra, tới mục thông tin, tìm được tên Trần Diệc Nhiên, do dự một chút, sau đó dứt khoát nhấn số gọi điện.

Điện thoại vang lên hai tiếng, Trần Diệc Nhiên liền nhận, thanh âm hần thấp, mang theo một tia khàn khàn “Này” một tiếng.

“Nhiên ca ca? ?” Diêm Tâm hít sâu một hơi, cười híp mắt hướng phía bên đầu điện thoại kia hô.

“Ừ, Diêm Tâm, chuyện gì vậy? ? Sớm như vậy lại gọi điện thoại cho tôi, cô không phải ngủ thẳng đến trưa mới rời giường sao? ?” Trần Diệc Nhiên giọng nói trong mũi nồng nặc hương cô hỏi.

“Ách...” Diêm Tâm chần chờ một chút, câu sắp sửa nói lại nuốt trở về, chỉ là nghe giọng nói của Trần Diệc Nhiên rất kì quái, cô nhìn không được hỏi: “Nhiên ca ca, anh làm sao vậy, giọng nói rất lạ, có phải là bị cảm hay không?”

“Không phải.” Trần Diệc Nhiên hắng giọng một cái, sau đó hướng phía Diêm Tâm nói: “Bên này ăn gì đó thật sự rất cay đến tê rần, ăn xong vài ngày, vẫn còn có chút không giảm...”

“À... Không có bị cảm là tốt rồi...” Diêm Tâm một đôi mắt trắng đen rõ ràng đảo hai vòng, sau đó vòng vo hỏi thăm: “Cái kia... Anh bây giờ... Tâm trạng thế nào? ?”

“Ừ? ?” Trần Diệc Nhiên sững sốt một chút, sau đó cười cười nói: “Tâm trạng tốt vô cùng, sáng sớm lại nhận được điện thoại của cô, thế nào, có phải là nhớ tôi?”

“Ha hã... Ha hã... Đúng vậy, rất nhớ anh rất nhớ anh, đặc biệt đặc biệt nhớ anh! !” Diêm Tâm cười khan hai tiếng, trong thanh âm tràn đầy mềm mại mà hướng phía anh nói.

Lục Dật Tiêu và Trầm Tâm đứng ở một bên, nghe giọng của cô, nhìn không được sờ sờ cánh tay của mình, nổi da gà rớt đầy đất.

Trần Diệc Nhiên cầm điện thoại, đứng ở quán rượu trên ban công, nhìn bên ngoài cảnh sắc xinh đẹp còn rực rỡ ánh dương quanh, khóe môi nhìn không được câu dẫn ra một đẹp mắt độ cung, thanh âm ôn nhu hướng phía điện thoại bên kia nói: “Ừ...”

Thanh âm của anh dừng một chút, sau đó tiếp tục nói:

“Tôi cũng nhớ cô...”

Diêm Tâm ngẩn ra, từ trước đến nay, Trần Diệc Nhiên lần đầu tiên tự nhủ, anh cần cô? ?

Không rõ, cô cảm giác trong lòng chút nhỏ nhỏ nhảy nhót.

“Hắc hắc, tôi muốn nói với anh một việc, anh nghe xong sau đó không nên tức giận đấy.” Diêm Tâm giống như đang ăn thuốc an thần, hướng phía điện thoại vừa cười nói.

“Chuyện gì? ?” Trần Diệc Nhiên bật cười, thanh âm ôn nhu nói: “Nói đi.”

“Chính là việc ấy... Ta ngày hôm nay sẽ đi trường học báo cáo rồi! ! Cùng Trầm Tâm!”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 304: NGÀY TƯ QUÂN KHÔNG GẶP ANH 3

CHƯƠNG 305: NGÀY TƯ QUÂN KHÔNG GẶP ANH 3

“Chính là việc ấy... Ta ngày hôm nay sẽ đi trường học báo cáo rồi! ! Cùng Trầm Tâm!” Diêm Tâm do dự một chút, cuối cùng vẫn đem lời nói nói ra.

Trần Diệc Nhiên hơi sững sốt một chút, có chút không dám tin hỏi: “Cô nói cái gì? ?”

“Ách... Ta nói ta ngày hôm nay phải đi trường học báo cáo...” Giọng nói Diêm Tâm không tự chủ liền thấp xuống.

“N Đại không phải đầu tháng chín mới khai giảng sao? ?” Trần Diệc Nhiên hơi nhú mồm, nghi ngờ hỏi.

“Đúng vậy, thế nhưng đó là học sinh năm thứ hai đại học, năm thứ ba đại học, chúng ta sinh viên mới đại học năm thứ nhất, phải đến trước một tuần lễ đi báo cáo, chuẩn bị thủ tục huấn luyện quân sự liên quan... Trước ta không có nhìn kỹ thư thông báo trúng tuyển...” Diêm Tâm giả đáng thương hướng phía điện thoại bên kia nói: “Sở Dĩ Nhiên ca... Chờ người trở về sau đó, tôi chắc đã đứng ở trong thao trường bắt đầu phơi nắng huấn luyện.”

“...” Trần Diệc Nhiên trầm mặc chỉ chớp lát, sau đó tiếp tục hỏi: “Trầm Tâm biết việc này sao? ?”

“Ừ... Cậu ấy biết...” Diêm Tâm gật gật đầu nói.

“Đó chính là nói, Lục Dật Tiêu cũng biết chuyện này? ?” Trần Diệc Nhiên thanh âm của trung đê lộ ra một tia lãnh ý.

“Đúng, anh ta đương nhiên biết! !” Diêm Tâm đang chuẩn bị bán đứng Lục Dật Tiêu, đem tất cả mọi chuyện đều đổ lên trên người của hắn, nghĩ

không ra Trần Diệc Nhiên đã trước hết nghĩ đến hấn.

“Nga... Vậy cậu ta chính là cố ý để tôi đi công tác, tốt đánh trượt đưa người đi trường học? ?” Trần Diệc Nhiên khòe môi gất gao mãn khởi, trước trong lòng còn đang buồn bực, tám trăm năm không nhắc tên đi công tác, thế nào đột nhiên có ý nghĩ để cho mình đi công tác.

Thực ra cố ý làm mấy chuyện xấu xa...

“Đúng! ! Anh ta tuyệt đối là cố ý! !” Diêm Tâm quay đầu, một đôi mắt đầy nước liếc nhìn phía Lục Dật Tiêu, sau đó hướng về phía điện thoại gật đầu, thanh âm khẳng định nói.

Lục Dật Tiêu vừa nhìn tình hình này, biết hai người họ đang nói về mình. Vì vậy vội vàng đoạt lấy điện thoại trong tay Diêm Tâm, cười nói: “Cũng thế sao, ở Trùng Khánh thế nào rồi, vẫn khỏe chứ, tập quán ăn sao, ở thế nào rồi, có chuyện gì khó xử, tôi giảng, công ty nhất định tận lực giúp cho cậu.”

“Khó xử sao...” Trần Diệc Nhiên thanh âm của dừng một chút, sau đó hướng phía Lục Dật Tiêu nói: “Bên này thầy đội, nghĩ tôi chẳng qua là một ngành quản lí, theo chân họ nói chuyện làm ăn, bọn họ có vẻ rất không tôn trọng, bọn họ nói, nếu là Tư Nặc tổng tài không được nói, phần này thuộc hợp đồng, bọn họ sẽ không cùng chúng ta ký, bởi vì công ty chúng ta một chút thành ý cũng không có...”

“Cái này...” Lục Dật Tiêu sừng sốt một chút, trước hấn ở trong điện thoại, cùng công ty đối phương thương lượng xong, chỉ cần mình phái một đại biểu bên này qua ký tên tham gia hiệp nghị, lại cần thận trao đổi công việc một chút sau này công việc có thể liên quan, làm sao có thể đột nhiên thay đổi...

“Tôi đang nói nghiêm túc.” Trần Diệc Nhiên mỉm cười hướng phía điện thoại bên kia nói: “Nếu như tổng tài không tới, ta không thể bảo đảm hợp đồng lần này thành công nha, nói không chừng tôi lỡ tay trượt, đem điều kiện nói tốt viết sai thì làm sao bây giờ...”

Lục Dật Tiêu cầm điện thoại di động trầm mặc một hồi, sau đó cắn răng nghiêng lợi nói: “Tôi đã biết...Tôi lập tức mua vé máy bay, buổi chiều ngồi máy bay... Cậu chờ cho tôi...”

“Xin đợi đại giá!” Trần Diệc Nhiên thanh âm kéo dài hướng phía điện thoại bên kia nói.

“...” Lục Dật Tiêu cầm điện thoại trong tay trả lại cho Diêm Tâm, trên mặt tràn đầy cảm xúc thất bại.

Chương 305: NGÀY TƯ QUÂN KHÔNG GẶP ANH 4

CHƯƠNG 306: NGÀY TƯ QUÂN KHÔNG GẶP ANH 4

Điềm Tâm cầm trong tay điện thoại di động, nhìn thoáng qua Lục Dật Tiêu về mặt ủ rũ cúi đầu, nhin không được hướng phía điện thoại bên kia nói: “Nhiên ca ca...”

“Ừ? ?”

“Lục tổng lúc này hình như tâm tình rất tốt.”

“Ừ.” Trần Diệc Nhiên khoe mỗi câu dẫn ra một cái dáng tươi cười, thanh âm thân nhiên nói: “Nếu là hấn tâm trạng tốt mới là lạ, được rồi, không sao, tôi buổi chiều sẽ trực tiếp từ Trùng Khánh tổ máy bay quay về N Thị, vừa lúc tới N Đại gặp cô.”

“Vậy công tác Trùng Khánh của anh bên kia làm sao bây giờ? ?” Diềm Tâm nghe nói như thế sau đó, trong lòng nhất thời một trận vui vẻ.

“Nga... Công tác sao, Lục tổng không phải nói hấn buổi chiều sẽ tới sao, tất cả quyền giao cho hấn xử lý thì tốt rồi.” Trần Diệc Nhiên đứng ở trên ban công, ngắm nhìn bầu trời xa xăm.

Muốn giờ trò xấu với anh? Không có cửa đâu.

“Hảo, buổi chiều gặp lại.” Diềm Tâm cười híp mắt cúp điện thoại.

Lại quay đầu nhìn thoáng qua Lục Dật Tiêu đứng bên cạnh mình, nhin không được vuốt hai tay, về mặt vô tội nói: “Tiêu ca ca, không trách tôi được, thật sự là Nhiên ca ca hấn quá thông minh, thoáng cái đã đoán được chuyện này đầu sỏ gây nên.”

Trầm Tâm đứng bên người Lục Dật Tiêu, cũng nhìn anh một cái, sau đó nhú mày nói: “Anh thật cố ý đưa Trần Diệc Nhiên giao đến Trùng Khánh? ?”

“Ách...” Lục Dật Tiêu thanh âm của dừng một chút, sau đó lúng túng cười cười nói: “Ha hã... Ha hã... Điều không phải đâu, tôi cũng chính là... Vừa lúc đã quên sao...”

“Chắc chắn? ?” Trầm Tâm hơi nghiêng về phía trước, môi đôi mắt to trắng đen phân rõ ràng nhìn anh.

“Chắc chắn...”

“Thật không phải là bởi vì lần trước Trần Diệc Nhiên chạy thoát về chân dung sống, người mới đến trả đũa hần? ?” Trầm Tâm ánh mắt lấp lánh nhìn hần, gần từng chữ hỏi.

“Ha hã... Ha hã... Làm sao có thể...” Lục Dật Tiêu lúng túng giật giật khóe miệng, nhỏ giọng hỏi đáp.

Làm sao có thể là không phải! !

Lục Dật Tiêu ở trong lòng lớn tiếng rít gào, nếu không lần kia Trần Diệc Nhiên chạy thoát về chân dung sống, làm hại hần đột phát kỳ tướng giả vờ lạc đường... Lại thử một chút Trầm Tâm đối với mình quan tâm trình độ, kết quả bị Trầm Tâm phát hiện, buổi tối lại bị Trầm Tâm hung hăng đánh một trận, lại các loại lời nói đùa giỡn của nàng chính không cho hần đụng, hần tại sao phải trả đũa Trần Diệc Nhiên! !

Trầm Tâm hơi nhú mi, nhìn Lục Dật Tiêu vẽ mặt chột dạ hình dạng, trong lòng đã có chút hiểu rõ.

“Được rồi, bớt nói nhảm, đem đồ đạc mang lên, lên đường!” Trầm Tâm tiện tay giờ giờ, ý bảo Lục Dật Tiêu tới khuôn đồ.

“Tốt!” Lục Dật Tiêu nhanh đến giúp đỡ hành lý Diễm Tâm.

“Này Phi Đồng Lạn Thiết không được mang! !” Trầm Tâm nhìn Lục Dật Tiêu nắm tay đưa về hướng mấy thứ mới bị lật kia, nhin không được nhú mày một cái, hướng phía hần nói.

“Vì sao a! ?” Diễm Tâm nhất thời sụp đổ khuôn mặt nhỏ nhắn, cô một đôi mắt ngập nước đáng thương .

“Không vì sao! Cậu nếu như nói muốn mang, vậy đi tới tự mình cống, đào ngũ hoặc là cái này phá đồng lạn thiết lưu lại, sẽ cho cậu lưu lại! !” Trầm Tâm trừng mắt một đôi mắt tròn trịa, nhìn Diễm Tâm uy hiếp nói.

“Được rồi...” Diễm Tâm chỉ có thể thỏa hiệp.

Tuy rằng thư thông báo trúng tuyển lại nói trước viết tân sinh cần sớm báo cáo, thế nhưng ngày đại học đưa tin mới chân chính trở thành sinh viên năm thứ nhất, cũng chính là hai mươi ba hào và hai mươi số bốn hai ngày.

Diễm Tâm bọn họ hai mươi hai hào buổi trưa liền đã tới N Thị, ăn một bữa trưa, Lục Dật Tiêu liền vội vã ngồi trên bay lên máy bay Trùng Khánh, đi gặp bị anh gài bẫy Trần Diệc Nhiên

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 306: Ngày ngày nhớ đến anh nhưng không thấy được anh (5)

: Ngày ngày nhớ đến anh nhưng không thấy được anh (5)

Sau khi tiễn Lục Dật Tiêu về, Diễm Tâm nhìn thấy người đến người đi đang chờ ở đại sảnh máy bay, xoay đầu lại, về mặt mê mang mà nhìn Thẩm Tâm hỏi: “Làm sao bây giờ?”

“Xe của anh ta liền để lại bãi đỗ xe của sân bay đi, hai người chúng ta bắt xe buýt về trường học, buổi sáng ở phòng Quản lý lấy được chìa khóa của ký túc xá, cậu có mang theo ra ngoài không?” Thẩm Tâm nghĩ nghĩ, hướng phía Diễm Tâm hỏi.

“Có mang theo.” Diễm Tâm gật gật đầu.

“Vậy là tốt rồi, buổi tối hôm nay cậu là muốn ngủ ở ký túc xá, hay là đi nhà của tớ ngủ?”

“Hả?” Diễm Tâm sững sốt một chút.

“Ồ... Đúng rồi, chốc nữa Trần Diệc Nhiên cũng từ Trùng Khánh bay qua đây chứ?” Thẩm Tâm giống như đột nhiên nhớ tới cái gì đó một lát, bất thành linh hướng về Diễm Tâm nói: “Vậy cậu cũng không cần phiền nào rồi, Trần Diệc Nhiên nhà cậu buổi tối hôm nay phỏng chừng sẽ cùng cậu ở cùng nhau, tớ vẫn là chính mình về nhà ở là tốt lắm.”

“Hả?” Diễm Tâm còn không kịp phản ứng.

“Hả cái gì, nghe không hiểu sao?” Thẩm Tâm một mặt cười xấu xa để sát vào Diễm Tâm, giảm thấp âm thanh nói: “Cậu cũng đừng theo tớ ngồi xe trở về trường học, ở lại sân bay chờ Trần Diệc Nhiên là được, về phần hai người buổi tối hôm nay đi nơi nào ở thì... Ừm... Tớ tin tưởng Trần Diệc Nhiên chính mình sẽ an bài.”

“Ý của cậu là...” Diễm Tâm rút cuộc lấy lại tinh thần, đỏ mặt nhìn Thẩm Tâm nói: “Là nói buổi tối hôm nay, tớ theo Nhiên ca ca ở bên ngoài?”

“Đúng vậy.” Thẩm Tâm gật gật đầu, nói: “Không phải vậy sao? Chẳng lẽ cậu muốn đem Trần Diệc Nhiên mang đến nơi cậu đang ở tại thành phố N? Đừng nói với tớ điều đó, tớ thế nhưng chịu không nổi hai người cứ ở trước mặt tớ ân ái ái, lại nói Trần Diệc Nhiên nhà cậu mới vừa đem Lục Dật Tiêu bắt đi, tớ còn chưa tìm anh ta tính sổ đây.”

“Đó cũng là Lục Dật Tiêu trước kia đem Trần Diệc Nhiên lừa gạt đi ra ngoài a...” Diễm Tâm về mặt bắt đắc dĩ nhìn Thẩm Tâm nói: “Ồi... Oan oan tương báo khi nào mới chấm dứt...”

“Bớt nói nhảm, được rồi, cậu là muốn tớ ở chỗ này cùng cậu chờ người? Hay vẫn là muốn tớ đi trước a?” Đôi mắt ngọt ngào của Thẩm Tâm chuyển động, sau đó cướp lời của Diễm Tâm ngay trước khi cô mở miệng, trước tiên nói: “Được rồi, tớ biết ý của cậu, vậy tớ liền đi trước, cậu ở chỗ này ngoan ngoãn chờ Trần Diệc Nhiên, tuyệt đối đừng chạy loạn, vạn nhất lại bị bọn buôn người lừa bán, tớ cũng không cứu được cậu.”

“Tớ còn chưa lên tiếng đâu...” Diễm Tâm đầu đầy hắc tuyến nhìn cô ấy, “Lại nói, cái gì gọi là lại bị lừa bán chứ?”

“Hi hi, cậu không nói lời nào tớ cũng biết rõ cậu đang suy nghĩ gì.” Thẩm Tâm hướng về phía cô cười một tiếng, sau đó vuốt vuốt mái tóc dài của mình bên tai, cười híp mắt nhìn cô nghiêm túc nói: “Tốt lắm, không cùng cậu tán dóc nữa, hỏi cậu một vấn đề nghiêm túc.”

“Ừm, vấn đề gì?” Diễm Tâm ngừng đầu, chờ cô ấy nói chuyện.

“Chính là... Cậu hôm nay mặc... Loại quần lót nào hả...” Thẩm Tâm thấp giọng tiến đến bên tai Diễm Tâm, nhỏ giọng hỏi.

“Hả?” Diễm Tâm sững sốt một chút.

“Ban đêm cậu cùng Trần Diệc Nhiên ở cùng một chỗ... Vạn nhất thú tính của anh ta đại phát...” Trong đôi mắt Thẩm Tâm thoáng qua một tia bồn chồn, hướng về phía Diễm Tâm nháy nháy mắt.

“Nói bừa, Nhiên ca ca mới không phải là người như vậy!” Diễm Tâm đỏ mặt, hướng về phía cô ấy lớn tiếng phản bác.

“Ồ...” Thẩm Tâm cười như không cười mà nhìn cô, vươn cánh tay mảnh khảnh ôm cổ Diễm Tâm, nghiêm túc nói: “Nhiên ca ca nhà cậu năm nay cũng lên hai mươi sáu à nha, chắc chắn, nhiều năm như vậy, anh ta cũng không có bạn gái, không biết nhu cầu sinh lý cũng là giải quyết như thế nào... Trước đó anh ta vẫn luôn một mực không đối với cậu xuống tay, là bởi vì cậu còn là trẻ vị thành niên, hiện tại sao...”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 307: Ngày ngày nhớ đến anh nhưng không thấy được anh (6)

Chương 308: Ngày ngày nhớ đến anh nhưng không thấy được anh (6)

Diễm Tâm hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn trắng ngần, vẫn một mực hồng từ căn cổ đến mặt.

“Tớ cũng chính là nhắc nhở cậu một chút.” Thẩm Tâm nhìn Diễm Tâm mang dáng vẻ quẫn bách, nhin cười không được, sau đó tiếp tục nói: “Trần Diệc Nhiên nhà cậu cũng không nhất định liền đêm nay xuống tay với cậu nha.”

“Tớ... Tớ cảm thấy...” Diễm Tâm mặt đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Tớ cảm thấy Nhiên ca ca sẽ không đâu...”

“Ồ...” Thẩm Tâm kéo dài thanh âm, một đôi con mắt xinh đẹp lóe ra hào quang óng ánh, cô ấy cứ như vậy nhìn chăm chú vào Diễm Tâm thẳng đến khi cô ngượng ngùng cúi đầu, lúc này mới lặng lẽ hỏi: “Hai người ở chung với nhau một thời gian tốt như vậy, chẳng lẽ Trần Diệc Nhiên liền không có bất kỳ dấu hiệu gì muốn xuống tay với cậu?”

“Không có.” Diễm Tâm ngẩng đầu lên, một đôi mắt nhu thuận như nước nhìn Thẩm Tâm, kiên định đáp.

“Thật?” Thẩm Tâm không quá tin mà nhìn về phía cô, tiếp tục truy vấn nói: “Chẳng lẽ Trần Diệc Nhiên cho tới bây giờ đều không có đối với cậu làm qua chuyện gì để cậu mặt đỏ tìm đập hả?”

“Ách... Hôn môi có được tính không...” Diễm Tâm đầu đầy hắc tuyến mà trả lời nói.

“...” Thẩm Tâm nhất thời im lặng, rồi lại chưa từ bỏ ý định mà tiếp tục truy vấn nói: “Kia chẳng lẽ anh ta cũng chưa có biểu hiện qua dấu hiệu gì đó kỳ quái sao?”

“Cái này hả...”

Không biết vì cái gì, trong đầu Diễm Tâm lại nhớ tới sự tình đêm hôm đó, Trần Diệc Nhiên chẳng biết tại sao lại chạy tới phòng tắm tắm nước lạnh.

Trong nháy mắt, biểu tình trên mặt cô liền trở nên mất tự nhiên.

“Vậy chính là có rồi? Mau nói, chuyện gì?” Thẩm Tâm nhìn bộ dáng chần chờ của Diễm Tâm, lập tức liền từ trong không khí đánh hơi được một ít vị đạo của đầu mối.

“Ách... Kỳ thật cũng không tính là chuyện kỳ quái gì rồi...” Diễm Tâm đưa tay ra sau gáy chính mình gãi gãi, nhìn bộ dáng Thẩm Tâm biểu lộ ra vẻ mặt bất quá, có chút xấu hổ nói: “Tớ chính là nghĩ không được rõ ràng... Vốn dĩ hân hôn tớ rất thân mật, không biết vì cái gì lại đột nhiên không nói một lời liền đứng lên, chạy đi tắm rửa, tắm rửa xong bộ dáng giống như tâm tình còn cực kém, trực tiếp đem tớ vác lên trên xe đưa về nhà rồi.”

“Đột nhiên chạy đi tắm?” Thẩm Tâm sùng sốt một chút, sau đó tựa như minh bạch cái gì đó, nhin không được đưa tay chọc chọc cánh tay Diễm Tâm, như tên trộm nói: “Khà khà, có phải hay không là tắm bằng nước lạnh à?”

“Đúng vậy đó, làm sao cậu biết?” mặt mũi Diễm Tâm tỏ rõ vẻ nghi ngờ nhìn cô ấy.

“Khà khà khà khà, khà khà khà khà...” Thẩm Tâm cũng không nói chuyện, cũng là hướng về phía Diễm Tâm giả vờ thâm trầm cười.

“Đến cùng chuyện gì xảy ra hả, cậu đừng chỉ cười nha!” Diễm Tâm nhin không được đưa tay bấm véo cánh tay Thẩm Tâm một cái.

“Không có gì!” gương mặt Thẩm Tâm đột nhiên nở nụ cười, trong nháy mắt khôi phục lại bộ dáng nhìn nghiêm chỉnh hướng về phía Diễm Tâm nói: “Không có gì, phỏng chừng cũng là Trần Diệc Nhiên nhà cậu có thói quen tắm nước lạnh đi.”

“Cậu cũng cảm thấy như vậy hả...” về mặt Diễm Tâm biểu tình giống như “Tớ biết ngay là như vậy mà” mà nhìn Thẩm Tâm.

“Đúng vậy.” về mặt Thẩm Tâm vô tội hướng về phía Diễm Tâm cười một tiếng, sau đó phát phát tay một cái nói: “Tốt rồi, tớ đi trước nha, cậu ở chỗ này mà ngồi tiếp đi.”

“Ừm...” Diễm Tâm gật gật đầu.

“Đúng rồi, cái này cho cậu.” Thẩm Tâm từ balo nhỏ bên người lấy ra một vật, nhét vào trong tay Diễm Tâm, sau đó cười hì hì nói: “Sợ cậu ở chỗ này đợi người sẽ nhàm chán, cái này liền trước cho cậu mượn để giết thời gian cũng được lắm.”

“Đây là cái gì vậy?” Diễm Tâm cúi đầu hướng về đồ vật trong tay của chính mình nhìn lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngốc Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 308: Ngày ngày nhớ đến anh nhưng không thấy được anh (7)

: Ngày ngày nhớ đến anh nhưng không thấy được anh (7)

Hình như là... IPAD?

Diễm Tâm cầm IPAD của Thẩm Tâm, nhất thời im lặng nói: “Cho tớ cái này làm cái gì, nếu nhàm chán tớ có thể chơi điện thoại di động của chính mình a”

“Ừm... Là vì tớ muốn cho cậu xem cái này...” Ngón tay Thẩm Tâm ở trên IPAD nhanh chóng ấn ấn vài cái, sau đó nhét vào trong tay Diễm Tâm nói: “Tớ đi trước, chính cậu tìm chỗ hẻo lánh trốn đi xem đi.”

Thẩm Tâm nói xong, liền hướng về phía Diễm Tâm phát phát tay, nhanh chóng mà trốn đi.

Diễm Tâm cầm IPAD của cô ấy, dây tai nghe thẳng kéo dài ở trên mặt đất, cô nhìn thân ảnh Thẩm Tâm cấp tốc rời đi hiện trường, nhìn không được giật giật khóe môi, cái tình huống này là như thế nào ah!

Cô cúi đầu hướng màn hình IPAD ở trong tay mà nhìn, chỉ thấy một người đàn ông anh tuấn đang dạo bước trên bờ biển, ánh tà dương rơi ở trên người anh, phác họa ra vóc dáng hoàn mỹ của anh.

“Ồ... Hóa ra là cho ta xem phim hả...” Diễm Tâm bừng tỉnh hiểu ra, đưa tay cảm lấy dây tai nghe, nhét vào bên trong lỗ tai của mình, sau đó nhìn chung quanh một chút, tìm chỗ vắng người liền hướng về vị trí kia đi tới.

Chỉ là cô còn chưa đi đến vị trí kia, liền nghe được trong tai nghe truyền đến một hồi thanh âm kỳ quái.

Nghe tới giống như là tiếng thở dốc của đàn ông?

Diễm Tâm nhìn không được cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy trên màn hình hiện ra hình ảnh một nam một nữ đang thâm tình mà ôm hôn nhau...

...

Cái này...

Cô nhìn không được đầu đầy hắc tuyến... Mẹ nó, nội dung cốt truyện này có phải tiến triển hơi nhanh rồi không !?

Vừa rồi không phải chỉ có một mình nhân vật nam chính thôi sao, cô gái này đến cùng là xuất hiện như thế nào hả !?

Cô căn bản không có nghe thấy nam chính, nữ chính có bất kỳ đối thoại, lời thoại gì ah...

Diễm Tâm nhanh chóng ngẩng đầu lên, lại hướng chung quanh nhìn thoáng qua, xác định cô chọn góc này sau đó không có bất kỳ ai khác, lúc này mới ngồi xuống.

Chờ đến khi ánh mắt cô lại quét tới trên màn hình.

CMN !

Quần áo hai người bọn họ đều cởi rồi !

Mẹ nó, cái tốc độ này là cái quái gì hả?

Này cốt truyện có thể so với tốc độ ánh sáng a !

Cốt truyện chỉ đơn giản thô bạo như thế, lời kịch đều không cần sao ?

Ngay thời điểm khi Diễm Tâm nhìn không được lén lút chửi bậy, nữ chính đột nhiên vươn tay ra, chặn lại đôi môi của nam chính, mở miệng nói câu lời thoại đầu tiên: “Không được, nơi này là bãi biển, còn có người khác ở đây...”

Nam chính mang dáng vẻ dục vọng chưa thỏa mãn, thờ hờn hờn nhìn nữ chính nói: “Thế nhưng là anh muốn...”

“Em cũng muốn...” Nữ chính tiếp tục đi tới cùng nam chính hôn môi nồng nhiệt.

Sau đó hai người liền hôn môi trong chốc lát, nữ chính lại bắt đầu nói: “Không được... Vẫn là về khách sạn đi.”

Về mặt nam chính buồn rầu nhìn nữ chính, nửa ngày mới gật đầu nói: “Được rồi, vậy anh trước tiên đi tắm nước lạnh, hạ hỏa.”

“Bây giờ ? Ở nơi nào?” Nữ chính về mặt tò mò nhìn anh.

Màn ảnh kéo gần, cho nam chính một cảnh quay tà mị, biểu cảm quyến rũ đặc biệt nổi bật, sau đó nam chính mở miệng nói: “Em xem sẽ biết.”

Sau khi nói xong câu đó, nam chính liền trực tiếp chạy vào trong nước biển.

“A... TOM, anh thật MAN ! Em thật yêu anh !” Nữ chính tại bãi cát bên cạnh, như mọi phái yếu mê trai, hướng tới nam chính mãnh liệt kêu.

Nam chính đứng ở trong nước, thoáng cái ở trong nước biển trong veo từng chút từng chút cọ rửa cơ bụng, anh hướng về phía nữ chính lộ ra một nụ cười mê người.

Diễm Tâm đầu đầy hắc tuyến mà nhìn nội dung cốt truyện có chút thái quá, trong đầu đột nhiên lóe lên linh quang.

Hướng đi tắm nước lạnh... Có thể hạ hỏa ?

Chẳng lẽ lần trước, Trần Diệc Nhiên cũng là như vậy sao?

Cho nên... Thẩm Tâm mới cố tình chọn lấy bộ phim này cho mình xem ?.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xúng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 309: Ngày ngày nhớ đến anh nhưng không thấy được anh (8)

Chương 310: Ngày ngày nhớ đến anh nhưng không thấy được anh (8)

Diễm Tâm mang theo tâm tình mãnh liệt ham học, lại tiếp tục cúi đầu hướng phía trên màn hình nhìn, phim này tuy không phải là phim hành động tình cảm trong truyền thuyết, nhưng là dùng để học tập một chút cũng đủ rồi.

Diễm Tâm đeo tai nghe, trốn ở trong một góc của đại sảnh máy bay, nhìn ra trông rất hứng thú.

Chờ đến khi xem xong bộ phim điện ảnh này, cô cảm thấy, chính mình về phương diện tri thức nào đó giống như là tăng lên không ít.

Nguyên lai, thế nhưng còn có cái tư thế kia, cái tư thế kia, cùng cái tư thế kia...

Diễm Tâm một bên vừa hồi tưởng một bên nhìn không được mà đỏ mặt.

Cô cúi đầu nhìn thoáng qua điện thoại di động, Trần Diệc Nhiên vừa rồi gửi đến một tin nhắn, nói anh đã lên phi cơ, dự tính chừng hai giờ sẽ đến sân bay thành phố N.

Diễm Tâm nhấn lại một tin “Em ở đại sảnh sân bay chờ anh”, sau đó liền lại tiếp tục ở IPAD của Thẩm Tâm mà tìm kiếm bộ phim khác.

Trượt lên trượt lên, đột nhiên tên một bộ phim hấp dẫn cô, tên gọi là >

Tên này, vừa nghe liền thấy một chút gì đó giống như là phim mới ra có phải hay không ?

Điềm Tâm không chút do dự ấn mở cái bộ phim kia.

Thời gian bộ phim kéo dài đến hai tiếng, Diễm Tâm nhìn thấy trong phim có một đôi người yêu, cùng nhau vui buồn tan hợp, xem trong chốc lát thì cười lại trong chốc lát thì khóc, phảng phất đã đem chính mình nhập vào trong cốt truyện.

Phim sau khi kết thúc, cô vẫn chưa thỏa mãn khi nghe ca khúc phần cuối phim, vậy mà lại thấy được bộ phim >.

Điềm Tâm trong nội tâm trở nên kích động, trực tiếp mở lên, còn chưa kịp xem, liền nghe được trên đỉnh đầu vang lên một thanh âm ôn hòa quen thuộc nói: “ Em ở chỗ này làm gì vậy?”

Điềm Tâm tháo xuống tai nghe, ngẩng đầu nhìn lại, Trần Diệc Nhiên đang đứng trước cửa sổ sát đất của đại sảnh sân bay, đưa lưng về phía ánh sáng chói, hướng tới cô lộ ra một nụ cười nhân hậu, bởi vì là đứng ngược sáng, cho nên ngũ quan trên mặt anh nhìn không được rõ ràng, nhưng ánh sáng mặt trời lại đem hình dáng của anh phác họa thật sự hoàn mỹ.

“Đang coi phim?” Mối mông Trần Diệc Nhiên khẽ mờ, khóe mắt quét qua IPAD trong tay Diễm Tâm, sau đó cánh tay dài duỗi ra, trực tiếp đem IPAD trên tay Diễm Tâm cầm lên, cúi đầu nhìn lướt qua, trong nháy mắt đầu đầy hắc tuyến nói: “ Em đối với cái này cũng cảm thấy hứng thú?”

“Ừm?” Diễm Tâm ngửa đầu nhìn anh, nhìn lông mày của anh đang gắt gao nhíu lại, nhớ tới chính mình vừa rồi đang xem phim, vì thế gật gật đầu nói: “Đúng vậy, vừa rồi mới chỉ xem bộ thứ nhất, cảm nhận rất tốt a! Em xem đến khúc đây này,”

Trần Diệc Nhiên thần sắc phức tạp mà nhìn cô, nửa ngày nói không ra lời.

“Làm sao vậy? Anh vì cái gì mà dùng ánh mắt ấy nhìn em hả...” Diễm Tâm về mặt mê mẩn mà nhìn anh, hướng về phía anh nở nụ cười, sau đó tiếp tục nói: “Đề cử với anh cũng nhìn một cái nha, em thực sự rất thích...”

“Em khẳng định... Em thích thể loại này?” Trần Diệc Nhiên có chút không nói được mà đem IPAD cầm trong tay đưa trở lại trên tay Diễm Nhiên.

Chỉ nhìn thấy trên màn hình, hai người đàn ông đang xích lại, ở trên sàn nhà nhiệt liệt dây dưa.

Điềm Tâm lập tức tròn mắt há hốc mồm.

Nhưng này vẫn là làm cho cô khiếp sợ, đề cho cô trong cảnh tượng hỗn loạn là một giây sau, một người đàn ông trên tay cầm một cái roi, một chút lại một chút mà đánh vào trên người một người đàn ông khác, người kia còn cố tình lộ ra vẻ mặt hưởng thụ mà kêu: “Ừm, bảo bối, a, lại dùng lực một chút...”

Tốt a... Kỳ thực Diễm Tâm không có mang tai nghe, cho nên cô nghe không thấy thanh âm, nhưng khi nhìn thấy biểu tình của người đàn ông kia cùng phụ đề tiêu hồn, cô cũng đã có thể tưởng tượng ra thanh âm được truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Dõi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 310: Ngày ngày nhớ anh nhưng không được nhìn thấy anh (9)

Chương 311: Ngày ngày nhớ anh nhưng không được nhìn thấy anh (9)

Trần Diệc Nhiên đẩy ý vị thâm trường nhìn cô. Một lúc lâu sau, rốt cuộc anh cũng nói: “Em. Em sẽ không thích cái này đó chứ!?”

“Thích!! Em thực sự rất thích a!!” Cô lấy lại tinh thần ngay lập tức, vươn tay lấy cái IPAD trên tay Trần Diệc Nhiên, ấn nút thoát ra. Sau đó quay lại nhìn anh, về mặt vô cùng nghiêm túc, nói: “Vừa rồi em không có xem cái này!! Vừa rồi em chỉ xem văn nghệ thôi, vô cùng trong sáng chứ không phải khẩu vị nặng như thể này!!”

“Thật không??” Trần Diệc Nhiên nhăn mặt, trên mặt anh hoàn toàn là hiện lên mấy chữ “Anh không tin”.

“Em không có lừa anh!!” Cô như là trực trào sắp khóc, trong đầu thì đang không ngừng nỉng chửi Thẩm Tâm, cô gái này xem thật nhiều thể loại phim quá đi. Cô ấy dđwwa cho cô cái IPAD này không sợ cô sẽ xem được cái loại phim đó sao??

(Thẩm Tâm thề lười: Tớ đương nhiên là không sợ rồi. Tớ chỉ muốn cho cậu xem để mở mang đầu óc thôi a!)

Trần Diệc Nhiên thâm thúy nhìn cô, gật đầu nói: “Được..... Anh biết, anh hiểu rồi.....”

“Thật sao?” Cô ngẩng đầu lên, nhìn anh với đôi mắt lưng tròng.

“Thật” Trần Diệc Nhiên nghiêm túc gật đầu, nói: “Con người khó tránh khỏi sẽ có những sở thích cá nhân, khó tránh khỏi sẽ có một vài suy nghĩ gì đó. Không sao, anh biết hết, anh sẽ không ghét em đâu.”

Cô ngậy người ra.

Hai giây sau cô liền đánh mạnh một cái vào vai anh: “Xì! Anh hiểu cái gì chứ!!”

“Được rồi, được rồi, anh chỉ nói đùa với em thôi.” Về mặt Trần Diệc Nhiên lúc này vô cùng nghiêm túc nhưng rốt cuộc nhịn không được anh liền bật cười. Anh vươn tay, ôm lấy cổ cô, cọ cọ mặt mình vào má cô, nói: “Có nhớ anh không?”

“.....” Cô thật sự không biết nói gì nữa.

Anh à! Chuyện này có thể mang ra nói đùa được sao!?

Trái tim nhỏ bé của cô sợ tới mức dường như không thở được!

Đây là cái mà cô rất thích, là danh dự của cô a!!

A..... Từ từ đã.....

Lục Dật Tiêu biết Thẩm Tâm thích cái đó sao??

Cô suy nghĩ linh tinh một chút rồi cục cũng không nhịn được mà nghĩ tới mối quan hệ đó.

“Em yêu, em không tập trung a.” Trần Diệc Nhiên hơi nhíu mày, vươn bàn tay thon dài của mình ra nắm lấy cái cằm tinh xảo của cô, ép hai mắt cô nhìn mình rồi nói: “Lúc ở cùng anh mà còn suy nghĩ linh tinh tới những chuyện khác nữa. Em đang muốn bị phạt sao?”

“Cái gì..... Phạt?” Cô chớp chớp mắt nhìn anh. Ở khoảng cách gần như vậy, khuôn mặt soái ca đó của anh đã làm trái tim cô không tự chủ được mà nhảy dựng lên.

“Phạt em ngay bây giờ..... Hôn anh một cái nào.....” Trần Diệc Nhiên vừa nói vừa đưa môi mình nhẹ nhàng tiến về phía môi cô và đặt lên cánh môi hồng nhuận, mềm mại của cô một nụ hôn.

Cô chỉ cảm thấy có một làn hơi thở quen thuộc tiến tới. Trên người anh có một loại cảm giác khiến cô an tâm làm cô không tự chủ được vươn tay gát gao ôm lấy anh.

Thật giống như..... thật sự đã lâu không gặp nhau.....

Trước kia khi yêu thầm một người chỉ cần có thể vô tình thấy anh thì chẳng cần nói câu nào với anh cũng cảm thấy thật sự vui vẻ.

Nhưng sau này khi ở bên nhau sợ rằng mỗi ngày gặp nhau đều cảm thấy không đủ, không thỏa mãn. Chẳng qua xa nhau một khoảng thời gian ngắn liền cảm thấy sự nhớ nhung như vậy là cần thiết nhưng chờ đợi như vậy thật sự là một loại dày vò.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 311: Ngày ngày nhớ anh nhưng không được nhìn thấy anh (10)

Chương 312: Ngày ngày nhớ anh nhưng không được nhìn thấy anh (10)

Từ khi nào cô lại ý lại vào Trần Diệc Nhiên nhiều tới vậy??

Cô cứ như vậy ăn vạ trong lòng anh, ngẩng cổ lên đáp lại nụ hôn của anh.

Mọi người cứ vậy đi qua, họ vội vàng liếc hai người một cái rồi sau đó cứ thế mà đi tiếp.

Một lúc lâu sau, Trần Diệc Nhiên rốt cuộc cũng buông cô ra. Anh nhìn cô với đôi mắt đen nhánh mà thâm thúy cùng với hơi thở hỗn hển.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo ấy của cô bây giờ hoàn toàn là đỏ ửng.

“Đi thôi.” Trần Diệc Nhiên hơi mỉm cười, một tay kéo hành lý, một tay nắm tay cô đi ra khỏi sân bay.

“Đi đâu?” Cô hơi ngẩng đầu, một đôi mắt ngấn nước nhìn anh hỏi.

“Àn..... Trước hết đi tìm một chỗ nghỉ sau đó để hành lý ở đó rồi đi tìm chỗ ăn cơm.” Trần Diệc Nhiên vừa nắm tay cô đi ra ngoài vừa thuận miệng trả lời cô.

Dạ người sao!! Thật sự cô sẽ ở cùng một chỗ với Trần Diệc Nhiên ở bên ngoài sao!?

Cô thật sự rất căng thẳng.

Chỉ là bàn tay nhỏ của cô đang bị Trần Diệc Nhiên nắm, chân chỉ có thể đi về phía trước theo anh.

“Sao vậy?” Trần Diệc Nhiên hơi nhúm mày, cúi đầu nhìn bàn tay người nào đó dường như đang không ngừng đổ mồ hôi trong bàn tay trắng nõn thon dài của mình, anh ngẩng đầu kỳ quái nhìn cô hỏi: “Em đang nóng sao?”

“Không nóng a.....” Cô cứ cứng đờ như vậy nhìn Trần Diệc Nhiên cười cười.

“Vậy sao tay em đổ nhiều mồ hôi vậy?” Trần Diệc Nhiên giơ bàn tay nhỏ của cô lên, có thể thấy nó đã đổ không ít mồ hôi.

“Ách..... Hi hi..... Là do em nóng.....” Cô hướng về phía Trần Diệc Nhiên cười cười xấu hổ tươi cười, nhỏ giọng trả lời.

“.....”

Trần Diệc Nhiên nhìn cô với đôi mắt sâu thẳm đôi mắt kỳ quái, trên môi hiện lên một nụ cười như không cười, nói: “Không phải em vừa mới nói không nóng sao?”

“Đúng vậy..... Em chỉ là vừa mới thấy nóng..... Ha ha, không phải càng ra ngoài nhiệt độ càng nóng lên sao?” Cô thực sự đã rất cố gắng để nghĩ ra cái lý do này.

“Đúng.....” Trần Diệc Nhiên gật gù đầu, cũng không nghĩ nhiều, chỉ nắm tay cô tiếp tục bước ra ngoài.

Ra ngoài, Trần Diệc Nhiên vẫy một chiếc xe taxi, đem cất hành lý vào cốp xe. Sau đó mở cửa sau của xe ra ý bảo cô đi vào.

Cô do dự một chút rồi sau đó liền chui vào xe taxi.

Trần Diệc Nhiên cũng ngồi vào cạnh cô.

“Đến chỗ nào?” Tài xế xe taxi đi theo bảng hướng dẫn của sân bay để ra ngoài rồi thuận miệng hỏi.

“Tôi trung tâm thành phố.” Trần Diệc Nhiên cúi đầu lấy điện thoại di động ra vừa nhìn màn hình điện thoại vừa nói.

“Được” Tài xế cứ thế đạp chân ga nhất giẫm chân ga chạy băng băng trên đường.

Trần Diệc Nhiên cúi đầu đánh dấu một vài điểm trên màn hình điện thoại rồi đưa ra phía trước nói với tài xế: “Đến nơi này.”

Bác tài hơi quay đầu lại, nhìn lướt qua điện thoại của anh, sau đó cười nói: “Tôi khách sạn Hoàng gia sao?? Hai cô cậu là tới thành phố N để đi du lịch sao??”

“Phải” Trần Diệc Nhiên cắt điện thoại đi, thuận miệng nói: “Làm sao vậy??”

“Khách sạn Hoàng gia rất sang trọng. Bình thường đều là những người quan trọng hay có thân phận, địa vị mới ở đó. Người bình thường rất ít khi nghỉ ở đó.” Tài xế cười hi hi nhìn qua kính chiếu hậu, hướng tới Trần Diệc Nhiên nói: “Tôi thấy hai người còn mang theo cả hành lý có phải là tới thành phố này đi hưởng tuần trăng mật không??”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 312: Em muốn ôm anh ngủ (1)

Chương 313: Em muốn ôm anh ngủ (1)

Cô có chút ngượng ngừng liếc mắt nhìn Trần Diệc Nhiên một cái, sau đó quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, làm bộ như mình không nghe thấy.

Trần Diệc Nhiên cười cười, khuôn mặt thanh tú bây giờ toàn là sự ảm áp, nói với tài xế: “Anh cảm thấy như vậy sao??”

“Tôi thấy hai người chắc chắn là như vậy!” Tài xế cứ như vậy lái nhai nói: “Vừa rồi lúc tôi đang đợi khách ở ngoài đại sảnh liếc mắt một cái liền nhìn thấy hai người đang tay trong tay đi ra ngoài, khi hai người nhìn về phía nhau trong mắt đều là ý cười. Tôi ở xa như vậy còn có thể cảm nhận được ở hai người phát ra hơi thở ngọt ngào, vừa thấy liền biết, không phải mới cưới thì chính là yêu nhau rất sâu đậm!”

“Bác tài, anh quan sát thật cẩn thận a.” Trần Diệc Nhiên cười nói với tài xế.

“Hi, làm công việc này cả ngày ngồi nhiều cũng chán, cũng chỉ có thể quan sát khách hàng. Tôi rất thích đoán tâm trạng của khách hàng rồi cứ như vậy nói chuyện phiếm với họ làm tâm trạng của mình cũng tốt lên không ít.” Bác tài được Trần Diệc Nhiên khen một chút liền lập tức vô cùng phấn chấn “Có một số người nhìn qua là biết tâm tình không tốt. Những người như vậy lên xe thật sự rất khó chiều. Tôi nhất định sẽ không bắt chuyện với những người đó.”

“Bác tài, anh cũng thật vui tính nha??” Cô thấy bác tài rất hợp với mình liền nhin không được nói vài câu.

“Đương nhiên.” Bác tài cười tươi như hoa nói: “Mọi người hay nói người có tiền thì rất vui vẻ. Nhưng nhìn tôi này tôi không có tiền nhưng cũng vẫn rất vui vẻ. Là người sống trên đời phải sống thật vui vẻ a. Kiếm tiền hẳn là rất quan trọng nhưng nếu việc đó quá bức bách tôi liền bỏ luôn.”

“Đúng vậy!!” Cô gật đầu, lòng đầy ngưỡng mộ nói với bác tài.

“Cô gái này rất ngoan ngoãn và lễ phép a. Tôi quyết định sẽ chia sẻ cho cô một vài bí quyết gìn giữ hạnh phúc gia đình. Tôi cùng với vợ tôi.”

Vị tài xế này một khi đã nói rồi liền không biết điểm dừng. Hơn nữa Trần Diệc Nhiên và Diễm Tâm cũng gãi đúng chỗ ngứa mà khen anh ta vài câu khiến anh ta càng vui vẻ kể chuyện mình và vợ từ khi mới biết nhau rồi tới khi yêu nhau và rồi tới lúc kết hôn kể hết cho hai người nghe.

Dừng lại một chút, anh ta đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, chàng trai, năm nay cậu bao nhiêu tuổi rồi??”

“Tôi?” Trần Diệc Nhiên sững sốt một chút, sau đó cười trả lời nói: “Hai mươi sáu tuổi.”

“Hai mươi sáu tuổi kết hôn cũng vừa rồi. Hai người dự định bao giờ sẽ có em bé a?? Tôi nói hai cô cậu nghe này, sinh em bé là một chuyện bắt buộc phải làm nên vẫn là sinh sớm một chút thì tốt hơn. Tranh thủ lúc còn trẻ mang thai sẽ dễ hơn a!” Tài xế vừa tiếp tục lái nhai vừa nói với hai người.

Mặt Diễm Tâm lúc này hoàn toàn đỏ ửng lên, cô có chút ngượng ngừng liếc nhìn Trần Diệc Nhiên một cái, sau đó cúi đầu không nói gì cả.

“Đúng, vị tài xế này nói thật đúng a.” Trần Diệc Nhiên hơi mỉm cười, vuốt tay sờ đầu cô, trong mắt đều là ý cười nhìn cô nói: “Tôi cũng giống như nhiều người khác, cũng rất muốn có con sớm.”

“Chính là như vậy a!” Tài xế gật gù đầu nói: “Cậu xem, hai mươi mấy tuổi cậu có một đứa con, chờ con cậu hai mươi mấy tuổi lại sinh một em bé. Vậy là ngoài bốn mươi tuổi cậu đã được lên chức ông nghĩ xem như vậy thật là hạnh diện a!!”

“Đúng vậy, bác tài.” Trần Diệc Nhiên gật gù đầu tỏ vẻ tán đồng, sau đó liền nhìn ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 313: Em muốn ôm anh ngủ (2)

Chương 314: Em muốn ôm anh ngủ (2)

“Đúng vậy, bác tài.” Trần Diệc Nhiên gật gù đầu tỏ vẻ tán đồng, sau đó liền nhìn ra ngoài, bình tĩnh nói: “Bác tài có phải bác đã đi quá rồi không??”

“A??” Bác tài xé liền phanh gấp lại một cái.

Cô không hề có phòng bị gì cả nên cả người liền bị bắn về phía trước.

Trần Diệc Nhiên vươn tay ra đỡ lấy cô rồi ôm cô vào trong lòng để tránh cho cô bị đập đầu về phía trước.

“Ai nha. Thật ngại quá. Nói chuyện phiếm cùng mọi người vui quá nên quên mất điểm đến. Không sao bây giờ tôi sẽ quay đầu xe lại, sẽ không tính tiền hai người phần đường đi quá này.” Bác tài quay đầu lại nhìn thoáng qua, sau đó lại tiếp tục nhấn ga, đi tiếp về hướng ngược lại. Ở phía trước giao lộ quay đầu nhìn về phía sau, vừng vàng dừng ở trước cửa khách sạn Hoàng gia.

“Cám ơn” Trần Diệc Nhiên nhàn nhạt nói, sau đó mở cửa xuống xe rồi vòng ra cốp xe lấy hành lý.

Trả tiền taxi và lấy hành lý xong, Trần Diệc Nhiên liền cùng cô đi vào khách sạn.

Hai người đi thẳng tới bàn lễ tân liền có một người mặc một bộ quần áo màu đen trông vô cùng chuyên nghiệp tươi cười hướng bọn họ hỏi: “Xin chào, tôi có thể giúp gì cho hai người?”

“Tôi đã đặt trước hai phòng.” Trần Diệc Nhiên bỏ hành lý trong tay ra rồi lấy chứng minh thư trong ví ra đưa cho cô gái đó.

“Anh Trần, anh đợi tôi một chút.” Cô lễ tân nhìn qua chứng minh của anh rồi hướng anh cười nói.

Cô đứng bên cạnh Trần Diệc Nhiên nghe thấy anh nói đã đặt hai phòng trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng không hiểu sao trong lòng cô lại có một chút thất vọng không thôi.

“Thật ngại quá, đã để anh phải chờ lâu. Đây là chìa khóa phòng của anh.”

Sau một hồi, cô lễ tân cười tủm tỉm đưa chứng minh thư trả lại cho Trần Diệc Nhiên, sau đó đưa cho anh hai cái chìa khóa phòng.

“Đi tới phía trước rồi quẹo trái là thang máy, anh đi vào quẹt thẻ phòng rồi ấn nút đi lên tầng trệt.”

“Được” Trần Diệc Nhiên nhận lấy hai cái chìa khóa phòng rồi quay sang nói với cô: “Đi thôi.”

“Được!” Cô gật gù đầu đi theo Trần Diệc Nhiên vào thang máy.

Tới tầng thứ hai mươi của khách sạn, Trần Diệc Nhiên cúi đầu nhìn qua số phòng ghi trên chìa khóa, sau đó hơi nhăn mặt lại.

“Sao vậy?” Cô đứng bên cạnh thấy anh nhăn mặt nhìn không được liền thấp giọng hỏi.

“À.....” Trần Diệc Nhiên do dự một chút, sau đó mới khẽ nói với cô: “Hai cái phòng này một là 1203 một là 1218, giống như..... một cái ở hành lang bên này, một cái ở hành lang bên kia.....”

Anh đứng ở trước thang máy, ngay trước lối vào, nhìn trái nhìn phải nói.

“A?” Cục cụng mở to hai mắt nhìn anh, duỗi tay lấy hai cái chìa khóa trong tay anh rồi lại nhìn bảng hướng dẫn trên đầu liền hiện đầy hắc tuyến.

Giống như..... Ở hai đầu hành lang a.....

“Làm sao bây giờ?” Trần Diệc Nhiên hơi cúi đầu nhìn cô sau đó chớp chớp mắt.

“Có thể..... Có thể làm sao bây giờ a.....” Cô miễn cưỡng cười cười, sau đó nói với giọng miễn cưỡng: “Nếu không thì đi vào phòng của anh bỏ đồ ra trước rồi mang tới phòng em sau. Dù sao em cũng không mang nhiều đồ.”

“Được.....” Trần Diệc Nhiên suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu nói: “Đi hướng này trước đi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 314: Em muốn ôm anh ngủ (3)

Chương 315: Em muốn ôm anh ngủ (3)

Trần Diệc Nhiên kéo vali hành lý đi trước cô tới phòng 1203.

Cô cứ thế mà đi theo anh, rồi thuận miệng nói: “Anh.”

“Sao vậy?” Trần Diệc Nhiên vừa chăm chú tìm phòng vừa trả lời cô.

“Sao chúng ta lại phải ở khách sạn Hoàng gia a?? Nghe người tài xế vừa rồi nói ở đây rất đắt a?” Rốt cục cô cũng không nhịn được mà hỏi ra nghi ngờ trong lòng mình.

“Àn.....” Trần Diệc Nhiên hơi quay đầu lại liếc nhìn cô một cái, nhìn không được cười cười, nói: “Sao nào, đã bắt đầu nghĩ tới việc giúp anh tiết kiệm

tiền sao??”

“Nói linh tinh cái gì đó.” Khuôn mặt nhỏ của cô không tự chủ được mà đỏ ửng lên.

“Anh đang nói về việc sau này em sẽ quản lý chi tiêu sinh hoạt của anh.” Khóe môi Trần Diệc Nhiên nở một nụ cười tươi rất đẹp rồi lại tiếp tục trêu cô: “Em thấy khách sạn này trang trí thế nào??”

“Ách..... Khá tốt.” Cô gật đầu. Cô thực sự không hiểu nhiều về lĩnh vực này nhưng thật sự nhìn qua thì khách sạn này rất rộng, đẹp, sạch sẽ. Tất cả mọi nơi đều bày hoa tươi. Dọc đường đi cô còn có thể nhìn thấy mấy cái nhà ăn liền, hơn nữa ở đây cũng có bán trái cây, bánh mì, đồ dùng thiết yếu hàng ngày. Về cơ bản ở đây thật sự có thể đáp ứng được nhu cầu hàng ngày của mọi người.

“Là khá tốt.” Trần Diệc Nhiên cười tủm tỉm mà hướng cô nói: “Vậy em đoán, một phòng ở đây giá bao nhiêu tiền một đêm??”

“A??” Cô hơi sững sốt một chút, sau đó hậm hực nói: “Làm sao em biết được a..... Mấy ngàn?? Cũng không tới mức một đêm mà mấy vạn chứ??”

“Ngô..... Cũng không đúng lắm.....” Trần Diệc Nhiên cao thâm khó đoán nhìn cô cười cười, sau đó đứng đắn nói: “Dù sao rất đắt là được.”

“Rất đắt rồi cuộc là bao nhiêu a??” Cô tò mò nhìn anh hỏi.

“Làm gì? Em còn tính trả anh tiền sao??” Đôi mắt Trần Diệc Nhiên sáng lên, cười tủm tỉm hỏi.

“Đúng vậy..... Không thể chỉ ở không như vậy được cũng phải trả tiền cho anh chứ.....” Cô vô cùng nghiêm túc trả lời, nghiêm túc nhìn anh nói: “Nếu đắt quá lát nữa em không thể trả được thì em sẽ nhớ sau này sẽ kiếm tiền trả lại cho anh.”

“Phân chia rõ ràng như vậy sao??” Trần Diệc Nhiên vươn tay ra ôm chầm lấy cổ cô, cúi đầu hôn nhẹ một cái lên trán cô, sau đó nói: “Nếu sau này em kiếm không đủ tiền thì phải làm sao??”

“Em sẽ kiếm đủ!!” Đầu cô hiện đầy hắc tuyến “Khách sạn này tốt cực là đắt như thế nào a, người bình thường như em sao vào được.”

“Nói giỡn.” Trần Diệc Nhiên nhin không được bật cười, anh mở cửa phòng 1203 ra sau đó đi vào đem hành lý đặt vào tủ quần áo sau đó quay về phía cô quơ quơ tay nói: “Thấy được không, thẻ kim cương ở tập đoàn Hoàng gia này bằng tất cả các khách sạn trên cả nước gộp lại đó.”

“Gộp lại??” Cô nhin không được mở to hai mắt nhìn anh “Anh tới đây bao nhiêu lần rồi mới có được thẻ kim cương như vậy a??”

“Nói bậy cái gì vậy.” Đầu Trần Diệc Nhiên đầy hắc tuyến, “Cái này là anh lấy của Lục Dật Tiêu a.”

“Tiêu ca ca??” Cô nhìn anh với ánh mắt nghi hoặc.

“Hình như anh quên chưa nói với em..... tổng giám đốc của tập đoàn Hoàng gia là ông của Lục Dật Tiêu??” Trần Diệc Nhiên hơi mỉm cười thấp giọng nói với cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 315: Em muốn ôm anh ngủ (4)

Chương 316: Em muốn ôm anh ngủ (4)

Thật sao!??

Cô nhin không được liên tưởng mắt nhìn Trần Diệc Nhiên.

Tập đoàn Hoàng gia..... Tất cả mọi nơi trên cả nước này đều có cổ phần của tập đoàn Hoàng gia??

“Ý của anh là.....” Cô há miệng thở dốc, lắp bắp nói: “Tiêu ca ca là thiếu gia??”

“Đúng..... Có thể nói như vậy.” Trần Diệc Nhiên nghen cười, ý vị thâm trường liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó nhàn nhạt nói: “Nhưng đừng bao giờ gọi như vậy trước mặt Lục Dật Tiêu, cậu ta ghét nhất là bị gọi như vậy đó.”

“Được, em sẽ cẩn thận!” Cô làm động tác khéo khóa miệng, sau đó liền nhin không được bật cười.

Hai người nói chuyện với nhau thêm một lát rồi kéo nhau xuống tầng ăn cơm.

Đến khi ăn cơm xong về phòng, cô nhìn hai phòng rồi lại thấy buồn.

Ăn cơm xong sớm nên hai người liền về phòng nghỉ ngơi Thật sự rất nhàm chán a.....

Hướng chỉ phòng của cô và Trần Diệc Nhiên còn cách xa nhau như vậy, mỗi người ở một đầu hành lang. Mặc dù hành lang ở đây có đèn nhưng nhìn qua không thấy một bóng người, thật là khủng khiếp a.....

“Đi thôi, đến phòng anh chúng ta cùng xem TV. Anh có mang theo một ít đồ ăn ngon từ Trùng Khánh về cho em.” Trần Diệc Nhiên rất tự nhiên dắt tay cô đi về phòng mình, vừa đi vừa nói: “Tối khi nào em mệt anh sẽ đưa em về phòng nghỉ ngơi. Một mình em ở trong phòng cũng rất buồn a.”

“.....” Cô vô cùng khó hiểu ngẩng đầu nhìn Trần Diệc Nhiên.

Đại ca à, anh đi guốc trong bụng em sao. Sao em nghĩ cái gì anh cũng biết hết vậy

Mắt cô hơi rú xuống nhìn bàn tay hai người đang đan chặt vào nhau.

Trong đầu không tự chủ được mà nhớ lại ba năm trước đây lần đầu tiên cô gặp Trần Diệc Nhiên.

Khi đó anh đứng trước mặt cô mặc một bộ tây trang phẳng phiu liền bị cô gọi bằng chú nhưng cô đã thích anh suốt ba năm.

Ba năm trôi qua gọi là dài nhưng thật ra nó chỉ như vừa mới đây mà thôi.

Lúc trước khi bị Trần Diệc Nhiên từ chối cô đã rất khổ sở, tuy rằng cô còn nhớ rõ nhưng bây giờ điều đó đã không còn quan trọng nữa rồi.

Khoảng thời gian cô ở trên đảo tìm anh, nguyện vọng lớn nhất của cô lúc đó chỉ là anh có thể nghiêm túc liếc nhìn mình một cái, có thể phát hiện cô vẫn luôn chờ anh.

Cô chưa từng nghĩ tới một ngày cô và anh sẽ cùng nắm tay nhau, nhìn nhau cười.

Trong nháy mắt, cô đột nhiên hy vọng, có thể ở bên anh, nắm tay anh như vậy đi đến cuối con đường.

“Điêm Tâm?? Điêm Tâm??” Trần Diệc Nhiên nắm chặt tay cô, quơ quơ tay trước mặt cô, nghi hoặc hỏi: “Em làm cái gì gây người đến ngốc vậy, đi vào đi.”

“Nga.....” Cô ngay lập tức phục hồi lại tinh thần nhìn khuôn mặt trắng trẻo của Trần Diệc Nhiên, nhìn cặp mắt đen thâm thúy.

“Tất cả đồ ăn đều ở trong vali, trong đó cũng có rất nhiều đồ ăn vặt, em thích ăn cái gì thì cứ lấy mà ăn. Anh đi tắm trước đã.” Trần Diệc Nhiên sờ đầu cô sau đó xoay người đi vào phòng tắm.

“Được” Cô gạt đầu rồi quay đầu lại liếc nhìn qua phòng tắm trong giây lát cả người cô liền cứng đờ.

Vừa rồi lúc cô đi vào không có để ý phòng tắm. Bây giờ anh nói muốn đi tắm nên cô mới đột nhiên chú ý tới.

Kia kia kia.....

Sao tường phòng tắm lại là tường pha lê thế kia!!

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 316: Em muốn ôm anh ngủ (5)

Chương 317: Em muốn ôm anh ngủ (5)

Cô cảm thấy trong lòng như có một con nai nhỏ đang chạy loạn trong đó.

Kính của phòng tắm trong suốt a!!

Như vậy chẳng phải có thể nhìn thấy.....

Trần Diệc Nhiên.....

Cô cố gắng lấy đôi tay nhỏ bé của mình che đi khuôn mặt đang dần nóng bừng lên, không dám nhìn xuống dưới nữa.

Trần Diệc Nhiên ngồi xổm trước cái vali rồi nhanh chóng tìm được bộ quần áo mới. Anh vừa mới đứng dậy liền nhìn thấy mặt cô đang đỏ ửng như ớt khi.

Anh nghi hoặc nhìn cô nói: “Em sao vậy, sao mặt lại đỏ như thế kia??”

“Không có gì. Thật sự không có gì.” Cô ngẩng đầu lên nhìn thấy anh mặc một chiếc áo somi cùng quần tây liền cảm thấy mình dường như có khả năng nhìn thấu mọi vật, dường như có thể xuyên qua quần áo nhìn đến.

Khụ khụ.

Emma. Càng nghĩ cô càng cảm thấy tim mình đập nhanh hơn a.

Cô có chút thẹn thùng cúi đầu xuống sợ mình cứ xem như vậy thì sẽ bị chảy máu mũi mất.

“Thật sự không có việc gì?” Trần Diệc Nhiên hơi nhú mồm, duỗi tay sờ khuôn mặt đang nóng của cô. Má cô thật sự bây giờ đang rất rất nóng.

“Có phải em bị ồm không? Sao lại nóng như vậy chứ?” Trần Diệc Nhiên lại đặt tay lên trán cô, sờ sờ một chút rồi lẩm bẩm: “Trán không nóng vậy là không phải bị sốt a.”

“Khụ khụ, em thật sự không có sao hết! Anh nhanh đi tắm đi!!” Cô bỏ tay anh xuống khỏi mặt mình, mắt khẽ liếc qua phòng tắm. Thật sự bây giờ không biết nhìn hướng nào mới tốt.

Trần Diệc Nhiên nhìn theo cô về phía cái phòng tắm có kính trong suốt kia.

Trong lòng rối cuộc cũng hiểu được cô đỏ mặt vì cái gì.

Anh không nhịn được có chút buồn cười mà nhéo má cô, giọng trêu chọc nói: “Anh còn tưởng em bị làm sao nữa chứ. Thật không có tiền đồ. Lúc này khi xem hai người đàn ông thân mật với nhau em cũng không có đỏ mặt cơ mà?”

Cô đột nhiên ngẩng đầu, tức giận nhìn Trần Diệc Nhiên nói: “Xì! Em xem hai nam nhân thân thiết khi nào a! Nói bậy! Em còn chưa kịp xem gì cả đã bị anh lấy mất IPAD rồi.”

“Ngạ.” Trần Diệc Nhiên cố tình kéo dài giọng “Em nói như vậy xem ra là đang tiếc nuối a. Vậy em cứ xem đi anh không cản em nữa.”

“Loạn. Anh nói bậy cái gì vậy chứ! Ai nói em muốn xem!” Cô đỏ mặt nói: “Đừng nói nữa, trên máy tính có cái gì đẹp, hiện tại không phải có một trai đẹp ở trước mặt em sao. Ngắm nhìn anh vẫn tốt hơn nhìn bọn họ a!”

Trần Diệc Nhiên hơi nhăn mày, khóe môi nở một nụ cười tươi, đôi mắt như cười như không gắt gao nhìn chăm chăm vào cô mà trong mắt hoàn toàn là ái muội.

Cô bị anh nhìn đến mắt tự nhiên nhưng bây giờ cô đã cười lên lưng hổ rồi không thể leo xuống được nữa vậy nên cô liền hướng về phía Trần Diệc Nhiên nói: “Sao vậy! Em dám xem, anh dám coi sao?”

“Ha hã.” Trần Diệc Nhiên rốt cục là nhịn không được liền cười thành tiếng.

Anh vươn tay ra sờ cái đầu xù của cô giọng nói mang theo tia hài hước nói: “Em dám nhìn thì tại sao anh không dám coi, chỉ sợ người nào đó nhìn được một nửa lại bị đánh cho tơi bời.”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 317: Em muốn ôm anh ngủ (6)

Chương 318: Em muốn ôm anh ngủ (6)

“Sao có thể!” Đôi mắt cô vô cùng kiên định, nhìn anh nói: “Em dám xem! Nhất định sẽ không rời mắt!!”

“.....”

Trần Diệc Nhiên hơi mỉm cười, không nói thêm gì thêm nữa, cầm lấy quần áo của mình đi vào phòng tắm.

Anh đứng trong phòng tắm lộng lẫy ánh đèn cùng với tường kính trong suốt nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy cô đi về phía cái giường gần phòng tắm ngồi xuống, tay chống cằm, mắt chăm chú nhìn về phía phòng tắm.

Cô thấy Trần Diệc Nhiên nhìn về phía mình còn tỏ vẻ thoải mái giờ tay hình chữ V với anh.

Trần Diệc Nhiên nhẹ nhàng cười, đột nhiên phát hiện ánh mắt nóng bỏng ấy của cô tựa hồ..... giống như.....

Thật là không thể bình tĩnh mà coi quần áo a.....

Tất nhiên đây chỉ là những suy nghĩ của Trần Diệc Nhiên nhưng trên thực tế khi cô nhìn anh chỉ thấy anh vẫn thản nhiên, bình tĩnh, nhẹ nhàng đứng trong phòng tắm coi quần áo.

Trong phòng tắm, làn da trắng nõn của anh từ từ hiện ra mà nó như là một khối đá quý rất đẹp, lung linh phát sáng.

Cô nhìn không được mà nuốt nước miếng. Ánh mắt cô nhìn từ cái cổ thon dài rồi đi xuống dưới, xẹt qua xương quai xanh gợi cảm của anh, bờ ngực trắng nõn, rồi lại đến cơ bụng rắn chắc

Mặt cô càng ngày càng đỏ lên mà tay chống cằm cũng đã bắt đầu run run.

Ánh mắt Trần Diệc Nhiên giống như lơ đãng liếc cô một cái, nhìn thấy vẻ mặt thẹn thùng của cô liền muốn xem tiếp cô sẽ như thế nào, khéo môi không nhìn được mà nở một nụ cười.

Động tác cur anh rất thông thả mà lại ưu nhã từ từ coi áo somi ra, sau đó hơi xoay người hướng về phía cô rồi bắt đầu thông thả ung dung coi quần tây và thắt lưng.

Cô chỉ cảm thấy đại não của mình dường như trống rỗng, mỗi động tác của Trần Diệc Nhiên, mỗi một cái đầu ngón tay chỉ tiết đều trở nên vô cùng thông thả như một bộ phim. Nó cứ như vậy thật chậm thật chậm chiếu lên trong đầu cô.

Thấy Trần Diệc Nhiên đã coi xong thắt lưng cô rút cuộc nhìn không được liền lấy tay che mắt lại, cúi đầu xuống.

“Phụt.....” Đứng trong phòng tắm Trần Diệc Nhiên rút cuộc nhìn không được liền bật cười.

Anh chăm chú nhìn bóng dáng mảnh khảnh của cô trong chốc lát rồi đi đến cái kính trong suốt kéo rèm xuống.

Cô quay lưng về phía phòng tắm, tay nhỏ cố gắng vuốt khuôn mặt đang nóng bừng lên của mình, nhìn không được liền âm thầm mắng chính mình.

Rõ ràng là cô rất nhát gan vậy mà vừa rồi còn thề rằng mình tuyệt đối dám xem. Mới xem được vài phút đã thẹn thùng như vậy a. Sợ cái gì chứ! Xem một chút thì sao, đó cũng chỉ là khối thịt, nhiều nhất thì là trường lỗ kim thôi!!

Cô cứ như vậy nhỏ giọng lầu bầu, không ngừng trách chính mình.

Chờ tới khi rút cuộc cô cũng có dũng khí quay lại xem phía trong phòng tắm.

Lại chỉ nhìn thấy một bức tường pha lê trắng bóng.

Nima!! Thế nhưng Trần Diệc Nhiên đã kéo rèm xuống!!

Cô nhìn chăm chăm bức tường kia một hồi lâu. Tuy ánh đèn mờ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng mảnh khảnh của Trần Diệc Nhiên nhưng như thế này thì hiệu quả rõ ràng là giảm đi rất nhiều rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 318: Em muốn ôm anh ngủ (7)

Chương 319: Em muốn ôm anh ngủ (7)

Ai..... Thật sự rất đáng tiếc a.....

Cô thở dài một hơi, tiếc nhưng đồng thời cũng thả lỏng người hơn.

Rất tốt, rõ ràng anh là người biết suy nghĩ a!!

Cô cứ vậy miên man suy nghĩ mà không biết Trần Diệc Nhiên đầu đang quấn khăn tắm đã đi ra.

Đôi mắt sâu thẳm của anh tràn đầy ý cười cùng bốn cột, anh cứ như vậy dựa vào vách tường ở lối vào cười như không cười nhìn cô không nói lời nào.

Cô bị anh nhìn đến có chút xấu hổ, tức giận đứng dậy, bỏ lại một câu “Em cũng đi tắm rửa một chút” rồi sau đó liền trực tiếp chui vào trong phòng tắm.

Trần Diệc Nhiên xoay người lại, nhìn người nào đó đang vội vàng biến mất ở cửa phòng tắm nhin không được cười cười lắc đầu.

Chờ đến khi cô thật vất vả mới tắm xong rồi đi ra.

Trần Diệc Nhiên đã mặc một bộ quần áo chỉnh tề thoải mái, nhân nhả dựa đầu vào giường xem TV. Thấy cô đi ra, Trần Diệc Nhiên hướng về phía nàng ngoắc ngón tay, nhẹ giọng nói: “Lại đây.”

Đầu cô đầy hắc tuyến, nhìn anh giống như đang gọi chó hơn là gọi cô, vậy nên cô cũng không tình nguyện mà tới.

“Cho em.” Trần Diệc Nhiên đưa cô một cái ly thủy tinh trong suốt, trong chén có một nửa là nước màu hồng hồng mà thêm ánh đèn phòng chiếu vào nó càng trở nên quý dị quang mang.

“Đây là cái gì?” Cô kỳ quái nhìn chính ly thủy tinh trong tay mình. Chất lỏng bên trong thoát nhìn thì rất đẹp, màu đỏ rực, còn tỏa ra một mùi hương thoang thoảng nhẹ nhàng.

“Nước trái cây.” Trần Diệc Nhiên hướng về phía cô khẽ cười, sau đó cầm thêm một ly nước trái cây nữa đưa lên môi mình nhấp một ngụm nói: “Ném thử xem, hương vị cũng không tệ lắm.”

“Nga.....” Cô không nghi ngờ anh, cầm lấy cái ly, uống cạn một hơi.

Cuối cùng, cô chép chép miệng, trong miệng có một mùi hương hoa quả nhiệt đới thoang thoảng làm cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái và dường như không phát hiện ra trong đó có một chút cồn?

Cô đưa cái ly lại trước mặt Trần Diệc Nhiên, gật đầu nói: “Hương vị thật không tồi, cho em thêm một ly nữa.”

Trần Diệc Nhiên có chút trợn mắt há hốc mồm nhìn cô một hơi uống hết ly rượu trái cây đó, môi hơi há ra, một lúc lâu sau mới nói ra lời.

Này..... Đây là rượu trái cây a.....

Tuy rằng nó đã được chế biến, khi uống vào vị cũng khá giống với nước trái cây nhưng đây cũng là rượu, cũng có tác dụng a!!

Cô khẽ nhú mày nhìn biểu tình của Trần Diệc Nhiên, nhin không được bèn đẩy đẩy cánh tay anh nói: “Nhiên ca ca?? Sao anh lại thất thần vậy? Đổi vị trí với em rồi sao.”

“Em.....” Trần Diệc Nhiên chần chờ nhìn cô, sau một lúc lâu, mới nhân nhậ hỏi: “Em có cảm thấy đầu có điểm gì không ổn không??”

“Không??” Cô chớp chớp mắt nhìn anh với ánh mắt nghi hoặc nói: “Không sao a, anh hỏi cái này làm gì. Ai nha, không lẽ nào anh lại nhỏ mọn như vậy, không phải chỉ là uống một ly nước trái cây thôi sao, em mới vừa tắm xong, khá là khát a, uống nhiều hơn một ly thì sao chứ?”

Cô liếc nhìn Trần Diệc Nhiên một cái, rồi nhìn lên bàn trà có mấy cái chai.

“Gi? Đây là cái gì?” Trong lòng cô vô cùng tò mò mà đi đến phía mấy cái chai trước mặt, ngồi xổm xuống cẩn thận nghiên cứu.

Trước mặt cô chai nào cũng đều trong suốt giống như thủy tinh phát sáng lộng lẫy quang mang. Trên mỗi chiếc bình đều có màu rất đẹp, còn cài nơ bướm rất đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 319: Em muốn ôm anh ngủ (8)

Chương 320: Em muốn ôm anh ngủ (8)

Cô nhìn mấy cái chai xinh đẹp đó sau đó quay đầu lại nhìn Trần Diệc Nhiên hỏi: “Nhiên ca ca, mấy cái này đều là do anh đem từ Trùng Khánh về sao?”

“Phải.....” Trần Diệc Nhiên gật gật đầu, đôi mắt có chút lo lắng nhìn cô nói: “Khi đó anh ở Trùng Khánh đi ngang qua một cửa hàng thời điểm bỗng nhiên thấy nó, cảm thấy nó rất đẹp nên liền mang về cho em xem..... Nhưng cái đó là.....”

Anh còn chưa nói xong, cô đã đem mở toàn bộ những cái chai đó ra, sau đó đổ ở mỗi chai một ít vào ly của mình nếm thử, uống đến vui vẻ vô cùng.

Đầu Trần Diệc Nhiên lập tức hiện đầy hắc tuyến.

Đột nhiên có cảm giác bây giờ anh có nói gì đi chăng nữa cũng là vô ích.

“Điễm Tâm, đừng uống linh tinh nữa, tất cả chỗ này đều là rượu, số độ rượu từ này tới giờ em uống đã rất cao rồi đó.” Trần Diệc Nhiên hơi nhú mồm, đem ly thủy tinh trong tay cô đặt lên đầu giường, sau đó đi xuống giường đứng cạnh cô ngăn không cho cô duỗi tay xuống phía dưới nữa.

“Hắc hắc.....” Cô ngẩng đầu lên, khuôn mặt hỏ của cô bây giờ đã hoàn toàn đỏ ửng, môi nở một nụ cười rất đẹp “Cho em uống thêm một chút nữa, uống thật sự rất ngon nha.....”

Trần Diệc Nhiên nhú mồm, cầm tay cô, thấp giọng hỏi nói: “Có phải em đã uống say không??”

“Không?? Không có a.....” Cô nhìn về phía Trần Diệc Nhiên cười ngây ngô, rung đùi đắc ý nói: “Em còn rất tỉnh, em mới uống có ba ly, một ly màu xanh lá, một ly màu lam, một ly hồng nhạt, còn cái ly màu cam kia em chưa có thử a.....”

“Đừng uống.” Trần Diệc Nhiên duỗi tay ra, nắm chặt lấy tay cô, lạnh giọng nói: “Uống nhiều quá không tốt.”

“Không sao.....” Cô cố gắng tránh thoát khỏi cánh tay của Trần Diệc Nhiên, lại ngồi xuống ở bàn trà bên cạnh ghế sofa, duỗi tay lấy bình rượu màu cam, cười tủm tỉm nói: “Em sẽ uống thử cái này.”

“.....” Trần Diệc Nhiên trong nháy mắt không biết nói gì.

Anh có chút phát điên mà vò đầu bứt tóc mình, đột nhiên phát hiện ra anh không có cách nào để ngăn được cô.

“Ngô..... Cái này không phải vị cam a, uống có chút đắng a.....” Cô nghiêm túc uống một ngụm rồi hạ xuống, khẽ nhú mồm, có chút không cao hứng mà chu cái miệng nhỏ hỏi Trần Diệc Nhiên.

Đôi mắt sâu thẳm của Trần Diệc Nhiên bây giờ tối sầm nhìn cô, sau đó tiến lên, lấy đi cái ly thủy tinh trong tay cô, giọng nhàn nhạt nói: “Nếu đắng thì đừng uống nữa, để anh đi lấy nước ấm cho em.”

“Được.....” Cô ngoan ngoãn gật gật đầu, ngồi ở ghế sofa không nhúc nhích nhìn Trần Diệc Nhiên.

“.....” Trần Diệc Nhiên xoay người đi tìm chai nước lúc quay lại thấy cô vẫn ngồi như vậy chờ mình, khóe môi ngậy ngốc cười cười, anh nhìn không được liền hỏi: “Em đang làm gì vậy??”

“Em đang nhìn anh a.” Cô không tự giác mà hướng về phía Trần Diệc Nhiên nở một nụ cười tươi nói: “Nhiên ca ca, hôm nay em thấy anh rất đặc biệt a.....”

“Đặc biệt ở đâu.” Trần Diệc Nhiên thuận miệng hỏi một câu, sau đó bưng ly nước trong tay, đứng trước mặt, đưa cho cô.

“Àn..... Chính là cảm thấy..... Đặc biệt đáng yêu.....” Ánh mắt cô hoàn toàn là ý cười nhìn anh rồi thuận tay nhận ly nước từ tay Trần Diệc Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 320: Em muốn ôm anh ngủ (9)

Chương 321: Em muốn ôm anh ngủ (9)

“.....” Trần Diệc Nhiên trong khoảng thời gian ngắn thế nhưng không biết nên nói cái gì mới tốt.

Cô nhận lấy ly nước Trần Diệc Nhiên đưa cho uống mấy ngụm liền không uống được nữa.

“Vừa rồi uống quá nhiều nước trái cây, bây giờ uống không nổi nữa.....” Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt ủy khuất nhìn Trần Diệc Nhiên.

Trần Diệc Nhiên thật không biết nói gì chỉ duỗi tay đem cái ly nước trong tay cô đi, sau đó bắt đắc dĩ nói: “Uống không được nữa thì tới đây xem TV đi.”

“Được!” Cô gật đầu, từ trên sofa đứng lên.

Trong nháy mắt, cô liền cảm thấy đầu mình có gì đó không ổn.

Chờ đến lúc cô thấy ổn hơn, nhìn nhìn cảnh vật xung quanh chỉ cảm thấy xung quanh đều có ánh sáng nhu hòa giống nhau, ngay cả ở trong một góc thùng rác cũng đều lập loè lộng lẫy quang mang.

“Em làm sao vậy?” Trần Diệc Nhiên quay đầu, nhìn thoáng qua chỗ cô đang đứng bất động.

“Àn..... Nhiên ca ca.....” Cô bước đi từ từ về phía anh.

Chỉ là không đi hai bước cô liền lao đảo, trực tiếp ngã vào lồng ngực anh.

Trần Diệc Nhiên chạy nhanh tới đỡ lấy cô, ôm vòng eo mảnh khảnh của cô, mùi hương cô vừa mới tắm gội xong cùng với mùi rượu nhàn nhạt cứ quanh quẩn xung quanh anh.

Thân thể cô mềm mại như không xương đang ăn vạ trong lòng anh, tức khắc làm anh có cảm giác nhuyễn ngọc ôn hương.

“Hắc hắc..... Thật ngại a, giống như bị cái gì làm ngã ý.” Cô ngẩng đầu lên, nhìn Trần Diệc Nhiên cười cười một chút.

Trong nháy mắt Trần Diệc Nhiên liền thất thần, sau đó liền đỡ lấy cô, đỡ cô ngồi xuống mép giường.

Cô cảm giác có một chiếc đệm êm ở bên dưới liền theo phản xạ có điều kiện trực tiếp lăn đi lên, tay trái kéo chăn, tay phải ôm gối đầu, tư thế đã chuẩn bị xong, mắt cũng nhắm lại chuẩn bị đi gặp Chu Công.

“Điêm Tâm..... Điêm Tâm.....” Trần Diệc Nhiên có chút bất đắc dĩ nhìn cô, gia hỏa này không phải vừa ổng say xong liền ngủ như thế chứ??

“Àn..... Sao vậy.....” Cô chỉ cảm thấy mắt mình đã sắp không mở nổi rồi, giọng nói trầm thấp mà ôn nhu của Trần Diệc Nhiên như xa như gần kêu tên cô làm cô cảm thấy vô cùng bức bối.

“Em muốn ngủ ở bên này sao??” Trần Diệc Nhiên vừa quỳ trên giường vừa vươn tay ra xoa xoa mặt cô.

“Ngủ ở đâu cũng đều giống nhau a.....” Cô thật sự rất không tình nguyện mở miệng, mắt nhắm chặt không thể mở ra nổi.

Bàn tay ôn nhu, ấm áp của Trần Diệc Nhiên cứ vậy mà nheo má cô làm cô càng tăng thêm cảm giác buồn ngủ.

“Anh sẽ tới phòng em ngủ.” Trần Diệc Nhiên có chút bất đắc dĩ nhìn cô dường như đã tiến vào giấc mộng đẹp, nhìn không được lác đầu, sớm biết như vậy anh sẽ không đem mấy chai rượu đó đặt lên trên bàn trà, gia hỏa này thật sự có thể uống được.

“Không được.....” Cô theo phản xạ có điều kiện lập tức gạt gao túm chặt lấy tay anh, trở mình một cái liền mang tay anh đè xuống dưới người, lầu bầu nói: “Em muốn ôm anh ngủ.....”

Trần Diệc Nhiên nhìn cô với ánh mắt thâm thúy. Ngực của cô thật sự rất mềm, lúc cô đè lên tay anh, cái cảm giác ấy làm tim anh như lỡ một nhịp.

Cách một lớp áo mỏng anh có thể cảm nhận được da thịt cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 321: Em muốn ôm anh ngủ (10)

Chương 322: Em muốn ôm anh ngủ (10)

Toàn bộ căn phòng bỗng trở nên yên tĩnh lạ thường.

Trần Diệc Nhiên nhìn cô ngủ khò hờ phòng bị gì cả liền nhìn không được lác đầu. Anh cố tình đợi thêm một lát, khi xác định cô đã ngủ say, anh mới nhẹ nhàng rút tay mình ra.

Cúi đầu nhìn đồng hồ một chút, mới có 9 giờ tối.

Gia hỏa này cũng đã ngủ như một con heo rồi.

Trần Diệc Nhiên ngồi bên cạnh, nhìn cô ngủ say trong lòng liền cảm thấy vô cùng thoải mái.

Anh đỡ lấy cô nhẹ nhàng chọc chọc vào mặt cô, sau đó lại nheo mũi cô, rồi sau đó cười cười, đỡ lấy cô, ôm lấy cơ thể mềm mại của cô, nhắm mắt.

lại, cố gắng bắt bản thân chìm vào giấc ngủ.

Bởi vì tối qua ngủ quá sớm nên sáng hôm sau chưa đến 6 giờ cô đã tỉnh dậy.

Lúc tỉnh dậy, thấy trần nhà cũng như nội thất xung quanh khác lạ liền ngây ngốc hồi lâu, cố gắng tự hỏi mình đang ở đâu, sau đó ký ức mới chậm rãi tái hiện lại trong đầu cô.

Ngô..... Hình như là cô đang ở khách sạn Hoàng gia Không biết đêm qua cô đã ngủ lúc nào, cô không hề nhớ là đã bị Nhiên ca ca đuổi về phòng mình.....

Cô cứ miên man trong dòng suy nghĩ, rồi đột nhiên xoay người, hiện ra trước mặt cô là một khuôn mặt thanh tú, đẹp dễ đang ngủ.

Trong lòng cô kinh ngạc một chút, rồi theo phản xạ liền cúi đầu nhìn xuống quần áo trên người mình.

Quần áo đều vẫn còn nguyên a.....

Cô vẫn chưa hết kinh hồn mà vỗ vỗ ngực mình, cô đang nhìn chăm chăm khuôn mặt Trần Diệc Nhiên đang ngủ, có lẽ anh đang ngủ mơ nên lông mi hơi run nhẹ, mũi dọc dừa, khóe môi hơi cười, dường như anh đang có một giấc mộng đẹp.

Cô nhìn không được liền vươn tay lên, vuốt vuốt dọc theo mũi anh, vẽ hình dáng của cô. Khi đến môi, bờ môi mỏng đó không hề báo trước mà há ra, ngậm lấy những ngón tay mảnh khảnh của cô.

Cặp mắt sâu thẳm ấy thân nhiên mở ra, đáy mắt là tràn đầy ý cười.

Cô cảm thấy đầu ngón tay mình truyền đến một cảm giác ấm áp. Anh ngậm những ngón tay cô trong miệng rồi như có như không mà dùng lưỡi nhẹ nhàng liếm, từng đợt cứ thế theo đầu ngón tay truyền về đến trái tim.

“Anh..... Anh tỉnh.....” Giọng nói cô có chút hoảng loạn, cô nhanh chóng rút tay mình ra, có chút co quắp bất an mà nhìn hẩn.

“Phải.....” Trần Diệc Nhiên nhẹ nhàng lên tiếng sau đó cũng không nói thêm gì.

Một buổi sáng bình yên, những tia nắng đang cố xuyên qua tấm rèm vẫn đang đóng tạo nên một tia kim sắc lung linh. Trong phòng thì rất yên ắng chỉ có thể nghe được nhịp tim hai người đang đập.

“Cái kia..... Cái kia..... Sao anh lại ngủ trên giường em a?” Cô cẩn thận mở miệng, đánh tan bầu không khí trầm mặc này.

Khuôn mặt Trần Diệc Nhiên liền lập tức trở nên tốt hơn, anh cười như không nhìn cô, vươn tay nắm lấy cằm cô, nói: “Em xác định là anh ngủ trên giường em chứ không phải em ngủ trên giường anh?”

“Ách.....” Cô lập tức ngây cả người.

Đêm qua cô thật sự không nhớ gì hết, hình như là sau khi tắm rửa xong liền uống một ly nước trái cây màu đỏ rồi sau đó cô không biết gì nữa

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 322: Khiến em không rời khỏi giường được (1)

Chương 323: Khiến em không rời khỏi giường được (1)

“Cái kia.....” Cô do dự một lát, rồi nhìn sang cái chai vẫn đang đứng sừng sững trên bàn trà, cô chớp chớp mắt, tự hỏi mình một chút, rồi chân chò quay sang hỏi anh: “Đêm qua anh đưa em một ly nước trái cây..... chứ không phải là rượu đúng không?”

“Phải.....” Giọng Trần Diệc Nhiên vô cùng rầu rĩ, tựa như đang cố gắng nhịn cười.

“Trời, sao anh lại có thể như vậy chứ, đó rõ ràng là rượu vậy mà còn gạt em nói là nước trái cây, không lẽ anh không biết từ lượng của em rất kém sao?” Cô trừng mắt, tức giận nhìn anh.

“Anh chỉ đưa cho em uống có một ly, thật sự thì nó không khác nước trái cây lắm, độ cồn rất thấp a.” Trần Diệc Nhiên nhìn cười, nhìn cô nói: “Chỉ là sau đó em liền chủ động uống mấy chai rượu kia Số độ rượu không thấp mà em lại còn uống rất nhiều, không say mới là lạ.”

“Em chủ động uống?” Cô nhìn theo ánh mắt của Trần Diệc Nhiên nhìn tới bàn trà, do dự một chút, sau đó duỗi tay vỗ vai anh nói: “Gạt người! Sao em có thể chủ động uống rượu được chứ. Hơn nữa, anh biết những cái đó có độ rượu cao sao còn không ngăn em lại?”

“Em làm quá nhanh, anh không kịp cản.” Trần Diệc Nhiên nhìn cô với vẻ mặt vô tội, muốn cười mà không dám cười. Bộ dáng ấy đã thực sự chọc tức cô.

“Gạt người!!” Cô không hề nói câu nào mà trực tiếp cắn lên vai anh, mồm miệng mơ hồ không rõ nói: “Rõ ràng là anh cố ý!!”

Mắt Trần Diệc Nhiên bỗng nhiên lóe sáng, duỗi tay nhẹ nhàng đẩy tay cô ra, giọng nói trầm thấp mà âm đậm nói: “Anh không lừa em, đừng làm bậy nữa, đã tỉnh dậy rồi thì mau về phòng đi.”

“Em không có làm bậy, anh mới là người cố ý!!” Cô vừa nghe thấy anh bảo mình rời giường liền càng thêm buồn bực. Cô vốn có thói quen, sau khi tỉnh ngủ không nằm trên giường ăn vạ nửa tiếng liền không chịu rời giường.

Đôi mắt cô nhìn quanh, rồi nhẹ nhàng xoay người, đề lên người anh chơi xấu nói: “Không rời khỏi giường, không rời khỏi giường, không rời khỏi giường, anh có thể làm gì em được chứ? Hắc hắc hắc.....”

Trần Diệc Nhiên giật mình.

Mái tóc đen của cô có chút hỗn loạn mà rơi xuống trước ngực, nhìn qua trông cô rất nghịch ngợm lại năng động. Đôi mắt ấy đang tràn đầy vẻ đắc ý, vẻ mặt như muốn gây khó dễ cho người khác.

Trần Diệc Nhiên nhin không được liền cười một chút, giọng nói bốn cọt mà theo trêu chọc nói: “Thật sự em không muốn rời giường??”

“Phải!!” Cô nghiêm túc gật đầu “Em sẽ ở đây với anh không rời khỏi giường!”

“Ngà.....” Trần Diệc Nhiên cố tình kéo dài giọng, cánh tay nhẹ nhàng ôm eo cô, trong chớp mắt, hai người họ đã thay đổi vị trí.

Anh đề cô dưới người mình, đôi mắt thâm thúy chăm chú nhìn cô, môi mông khê mở ra, giọng nói mang theo tia dụ hoặc nói: “Nếu như em đã không muốn dậy vậy chúng ta sẽ cùng nhau ở trên giường này.....”

“Anh.....” Cô nhin không được mà nuốt nước miếng, nhìn đôi mắt nguy hiểm của Trần Diệc Nhiên, lắp bắp nói: “Anh..... Anh muốn làm gì??”

“Đêm qua em uống say, anh không thể nhân lúc như vậy mà chiếm tiện nghi của em được.....” Giọng Trần Diệc Nhiên vô cùng vui vẻ thoải mái nói: “Nhưng bây giờ em đã dậy, lại mãnh liệt yêu cầu không rời giường như vậy, em nói xem..... Anh nên làm gì để chúng ta không rời giường đây??”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 323: Khiến em không rời khỏi giường được (2)

Chương 324: Khiến em không rời khỏi giường được (2)

“Em..... Sao em biết được.....” Cô nhìn khuôn mặt Trần Diệc Nhiên đang gằn trong gang tấc, khuôn mặt nhỏ lại không tự giác mà đỏ lên.

“Nếu muốn người khác không rời được khỏi giường thì nên cho họ vận động một chút.....” Giọng nói của Trần Diệc Nhiên mang theo một tia âm đậm, nói nhỏ vào tai cô: “Em nói xem..... Vận động như thế nào mới tốt đây.....”

“Em.....” Hơi thở ẩm áp của anh đang phả trên mặt cô khiến cô có chút ngửa, nhin không được cô đành rụt vai lại, muốn tránh đi một chút nhưng Trần Diệc Nhiên cứ dựa vào trên người cô như muốn nói rằng cô không thể thoát được khỏi anh đâu.

Trần Diệc Nhiên hơi cúi đầu, môi mông ôn nhu mà nghiêm túc hôn lên môi, chóp mũi, cái trán..... của cô.

Cô vừa né tránh vừa nói: “Anh anh anh..... Anh đừng có làm bậy a..... Bây giờ đang là sáng sớm không nên làm chuyện trẻ con không nên làm a!!”

“Phi.....” Trần Diệc Nhiên nhin không được liền bật cười, anh nhẹ nhàng hôn thêm một cái nữa lên môi cô, sau đó thấp giọng nói: “Việc trẻ con không nên làm??”

“Anh..... Không phải anh muốn cùng em vận động một chút sao??” Mặt cô bây giờ đang rất đỏ, giọng của cô bây giờ nhỏ như muỗi vậy.

“Đúng vậy.....” Mắt Trần Diệc Nhiên liền sáng lên, anh nhìn cô vui vẻ thoải mái thấp giọng nói: “Cho nên anh nghĩ là em hít đất một trăm cái, thêm một trăm cái đập xe trên không, rồi lại nhấc cao chân một trăm lần nữa..... Như vậy nhất định là em không xuống giường được.....”

“.....”

Đầu cô đầy hắc tuyến, “Đây chính là vận động của anh sao??”

“Đúng vậy.....” Khóe môi Trần Diệc Nhiên nở một nụ cười rất đẹp, giọng nói trêu chọc nói: “Không thể nghĩ được rằng em sẽ nghĩ linh tinh tới loại vận động nào đó.....”

Cô hận không thể trốn vào trong chăn được.

“Bất quá..... Em.....” Trần Diệc Nhiên suy nghĩ một chút rồi cười, sau đó hơi cúi người, nói nhỏ vào tai cô: “Anh cảm thấy..... Hình như chúng ta không thể chờ tới lúc em tốt nghiệp mới nói chuyện của hai đứa mình với hai bên gia đình rồi.....”

“Vì sao??”

“Bởi vì anh thấy.....” Trần Diệc Nhiên hơi dừng lại một chút, sau đó tiếp tục nói: “Anh cảm thấy mọi lúc đều muốn ăn em.....”

Giọng nói anh trầm thấp mang theo một tia mê hoặc cùng một tia áp lực nói nhỏ vào tai cô.

Lời nói ái muội như vậy làm cô nhin không được liền đỏ mặt, tim đập, nằng nhẹ nhàng đẩy Trần Diệc Nhiên ra, sau đó do dự một chút, thấp giọng nói: “Vậy anh tính..... Khi nào sẽ nói a??”

“Chờ em nghỉ đông xong, anh sẽ tìm cơ hội nói chuyện với hai bác.....” Trần Diệc Nhiên nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó quay sang nói với cô: “Anh sẽ nói trước với ba mẹ anh là anh đã có bạn gái để ba mẹ không tìm mối cho anh xem mất nữa.”

“Được.....” Cô nghĩ nghĩ, sau đó nhìn Trần Diệc Nhiên nói: “Nghe theo anh đi.”

“Ngoan.” Trần Diệc Nhiên hôn nhẹ lên má cô một cái.

“Kia..... Cái kia..... Em có thể rời giường được rồi sao??” Đôi mắt cô hơi rũ xuống, giọng yếu ớt nói với Trần Diệc Nhiên.

Trần Diệc Nhiên nhin không được bật cười, trở mình, ôm eo cô buồn cười nói: “Không phải em không muốn rời giường sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 324: Khiến em không rời khỏi giường được (3)

Chương 325: Khiến em không rời khỏi giường được (3)

“Bây giờ..... Em đột nhiên lại muốn rời giường.....” Cô nhin không được nuốt nước miếng nói: “Em thấy ở đây rất nguy hiểm..... Mà nếu không rời giường được thì rất có thể xương cốt của em sẽ không tốt.”

“Em.....” Trần Diệc Nhiên hơi chớp mắt cứ vậy nhìn chăm chăm vào cô, rồi cuộc nhin không được lại đè cô xuống giường rồi hôn thêm một cái mới chịu để cô rời khỏi giường.

Hai người rửa mặt chải đầu thay quần áo, rồi lại đi xuống dưới tầng ăn sáng, Trần Diệc Nhiên sau đó mới đưa Diêm Tâm đã cải trang thay đổi hoàn toàn đi tới trường đại học N.

Hôm nay có sinh viên năm nhất sẽ tới nhập học.

8 giờ sáng số sinh viên tới đã không còn nhiều, Trần Diệc Nhiên đưa cô đi thẳng tới phòng kinh tế quản lý của học viện đi thẳng tới chỗ báo danh, trên đường tình cờ gặp được mấy vị giáo sư, Trần Diệc Nhiên cũng đều dừng lại chào hỏi bọn họ một chút.

Những vị giáo sư đó vẫn luôn tò mò đánh giá cô gái đi bên cạnh Trần Diệc Nhiên, trong mắt không giấu được nghĩ tới chuyện tình cảm giữa hai người.

“Đây là em gái tôi.” Trần Diệc Nhiên bình tĩnh giải thích với họ.

Vì thế các vị giáo sư bưng tỉnh, vở vai Trần Diệc Nhiên nói: “Quả nhiên thông minh hiểu học là ghen di truyền a, em gái cậu cũng rất ưu tú giống cậu a.”

Mỗi khi đến lúc này, Trần Diệc Nhiên sẽ đều giống nhau nói một câu: “Chỉ là cô ấy và tôi không có quan hệ huyết thống.....”

Sau đó cô có thể nhìn thấy khuôn mặt mấy vị giáo sư đó rất giống nhau.

Một số vị giáo sư lớn tuổi thì nói chuyện thêm một vài câu sau đó liền viện cớ có việc rồi vội vàng rời đi. Những giáo sư trẻ tuổi thì sẽ cố tình bồn cọt mà hỏi tiếp: “Em kết nghĩa sao??”

Trần Diệc Nhiên cười cười, không nói gì.

Vì thế ngay trước ngày khai giảng cô đã được rất nhiều vị giáo sư có tiếng ở đây ghi nhớ.

Tối chỗ ghi danh trong phòng kinh tế quản lý của học viện, cô liếc mắt một cái liền nhìn thấy ở bàn đăng ký bên cạnh có một hình bóng quen thuộc.

Trần Diệc Nhiên cảm thấy cô hơi dừng lại liền nhìn theo hướng cô đang nhìn.

Sau đó một đôi tú khí lông mày hơi hơi nhăn lại.

Người kia.....

Nếu anh nhớ không lầm..... Cậu ta là Tô Việt đi??"

Phảng phất cảm thấy có hai ánh mắt đang nhìn mình, Tô Việt vừa dựa vào bàn đăng ký vừa xoay người lại. Nhìn thấy phía xa là cô và Trần Diệc Nhiên đang đứng ở đó, cậu hơi hơi sững sốt một chút, sau đó hướng về phía bọn họ hai người ôn nhu cười cười, đứng dậy đi về phía cô vẫy tay nói: "Điêm Tâm, lại gặp cậu rồi."

Trong lòng cô đang rất vui liền chạy đến trước mặt Tô Việt cười hỏi: "Tô Việt, thật sự là cậu sao, vừa rồi thấy bóng dáng giống cậu, không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở trường đại học N."

"Đúng vậy, về sau chúng ta lại cùng học, chiều cố tổ nhiều hơn nha." Tô Việt cười đưa tay về phía cô.

Cô ngẩn người ra một chút, sau đó lại cười tùm tùm mà nắm tay cậu.

Trần Diệc Nhiên chậm rãi bước tới phía sau cô, đôi sâu thăm nhàn nhạt lướt qua hai người đang bắt tay nhau, sau đó cũng đưa tay ra trước mặt Tô Việt, thấp giọng nói: "Đã lâu không gặp."

"Đã lâu không gặp." Tô Việt hơi kinh ngạc liền vội vàng bỏ tay cô ra rồi bắt tay Trần Diệc Nhiên.

"Cậu tới đăng ký nhập học??" Trần Diệc Nhiên nhìn quanh một chút rồi nhìn Tô Việt thuận miệng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 325: GẦN QUAN ĐƯỢC BAN LỘC

CHƯƠNG 326: GẦN QUAN ĐƯỢC BAN LỘC

"Bọn họ đã trở về." Tô Việt cười cười, thuận miệng nói: "Tôi nghĩ đến sớm giúp đỡ một chút."

Cậu là đến sớm một chút muốn nhân cơ hội gặp Điêm Tâm sao? ?

Trần Diệc Nhiên đôi mắt nheo lại, như anh suy nghĩ điều gì đó.

"Đúng rồi, cục cưng, cô ở trong hệ nào?" Tô Việt xoa đầu, cười híp mắt với ô

"Kinh tế quốc tế, ừ, chắc là ở bên kia." Điêm Tâm chỉ tay một bàn cây Ngô Đồng Thụ Hạ phía bên kia đường, trả lời. "Đi thôi, dù sao thủ tục báo cáo của tôi cũng đã xong, tôi dẫn cậu đi làm thủ tục nhập học." Tô Việt nhìn thoáng qua Điêm Tâm và Trần Diệc Nhiên phía sau, kỳ quái nói: "Hành lý của cô đâu? ?"

"Ngày hôm qua, sang sớm đã cùng Trầm Tâm đưa đến kí túc xá rồi." Điêm Tâm cười cười, hướng phía Tô Việt trả lời: "Không cần phức tạp như vậy đâu, ngày hôm qua mọi chuyện đã làm xong hết rồi, ngày hôm nay chỉ cần đăng ký thủ tục nhập học là được, tôi đi với Nhiên ca ca là được rồi."

"À..." Tô Việt khẽ ngẩng đầu, nhìn liếc mắt Trần Diệc Nhiên, sau đó cười như không cười nói: "Điêm Tâm, nhà trường không gửi thư cho cô sao??"

"Đúng vậy, bọn họ ra khỏi nhà, nhưng mà Nhiên ca ca đã đưa rồi." Điêm Tâm cười hi hi nói.

"À... Ca ca... Dù sao chỉ là ca ca đấy." Tô Việt ánh mắt thâm thúy nhìn Trần Diệc Nhiên, lẩm bẫm

"Ừ? Cái gì?" Điêm Tâm không nghe rõ cậu nói gì.

“Không có gì.” Tô Việt đậm đậm nhất tiếng, thanh âm ôn nhuận nói: “Dù sao tôi cũng đã làm tốt thủ tục, không có gì chuyện làm, cùng đi với các người, ít nhiều cũng tránh đi đường vòng.”

“Tốt, vậy tôi không ngại.” Diêm Tâm không thể từ chối nhiệt tình của cậu. Vì vậy đành phải gật đầu.

“Muốn nói về thủ tục nhập học, bảy năm trước, tôi cũng đã từng làm.” Trần Diệc Nhiên đôi mắt hơi rũ, liếc mắt nhìn Tô Việt, sau đó lạnh lùng nói: “Các thủ tục còn nhiều hơn khi hai người đến, phải rõ ràng hơn nhiều.”

“Ca ca cũng biết, đó là chuyện bảy năm trước, sau bảy năm, thủ tục và những thứ khác, thay đổi rất nhiều.” Tô Việt không cam lòng tỏ ra yếu kém nhìn Trần Diệc Nhiên, thản nhiên nói: “Anh chắc chẳng cái gì anh cũng nhớ? ?”

“Đương nhiên.” Ánh mắt của Trần Diệc Nhiên lạnh lùng. Bạn nào muốn đọc trước liên hệ :

“Chưa chắc.” Tô Việt gần từng chữ hướng anh nói.

Diêm Tâm nhìn bầu không khí giữa hai người kia, hình như lập tức lạnh xuống. Vì vậy nhanh ngắt lời, nói: “Tô Việt, cậu làm gì đến N lớn vậy? ? Tôi nhớ trước kia hình như cậu nói mình phải đi thi Thanh Hoa sao?”

“Ừ...” Tô Việt do dự một chút, sau đó mỉm cười nói: “Thế nhưng có câu ca dao, gần quan được ban lộc, Thanh Hoa cách N Đại quá xa, thật ra tôi nghĩ, tốt nên đến N lớn.”

Nói được đến đây, Diêm Tâm cũng không thể giả bộ cái gì cũng không biết, nằng khề nhún mày, nhìn Tô Việt, sau đó gần từng chữ một: “Tô Việt, cậu biết rõ ràng tôi thích Thị...”

“Tôi biết.” Tô Việt cắt ngang lời nói Diêm Tâm, nhìn thoáng qua Trần Diệc Nhiên đứng ở bên cạnh cô, mỉm cười nói: “Thế nhưng cũng có người nói, thời gian, khoảng cách có thể từ từ biến thành tình yêu, hướng chỉ là nơi khác yêu nhau. Diêm Tâm, tôi chỉ là muốn cố gắng một chút một chút... Cô có thể từ chối tôi, nhưng không thể ngăn cản tôi...”

“Tôi...” Diêm Tâm nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Tô Việt, trong thời gian ngắn bắt đắ dĩ không biết nói thế nào.

Nhìn qua Trần Diệc Nhiên, sắc mặt càng dần đen lại như Bao Công.

Ngủ ngoan ! ! Hơn mười chương là đời mạng người a! Tê bảo nào chết hết hơn một nửa! ! Cảm ơn sự hỗ trợ của bạn Miêu Miêu, yêu các nàng, yêu yêu quá!

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xíng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 326: GẦN QUAN ĐƯỢC BAN LỘC 2

CHƯƠNG 327: GẦN QUAN ĐƯỢC BAN LỘC 2

Nhìn qua Trần Diệc Nhiên, sắc mặt đã dần đen xuống như Bao Công.

Hết lần này tới lần khác Tô Việt hoàn toàn không sợ chết hướng phía Trần Diệc Nhiên hỏi một câu: “Ca, anh nói đúng hay sai? ?”

Diêm Tâm cảm thấy trên trán mình chảy ra đầy mồ hôi hôi, cô dè dặt nhìn biểu tình trên mặt Trần Diệc Nhiên thay đổi, rất sợ anh lạ khó chịu, đem Tô Việt trong buổi họp ra đánh một trận.

Trần Diệc Nhiên trầm mặc hồi lâu, trên mặt trở lại bình tĩnh, hần hướng phía Tô Việt khẽ mỉm cười, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: “Nói đúng, chỉ là không nghĩ đầu năm nay, chuyện phá hoại tình cảm này cũng biến thành quang minh chính đại, nghĩa chính từ ngữ bị mất rồi, thật không biết đây rốt cuộc là xã hội đang tiến bộ hay là thực lùi.”

Tô Việt thâm thúy, không nổi giận, chỉ là hướng anh một nụ cười ôn nhuận nói: “Nam chưa lập gia đình, nữ chưa gả, công bằng tranh đấu, không coi là phá hoại tình cảm”

Trần Diệc Nhiên nheo đôi mắt lại, cứ thế nhìn chằm chằm Tô Việt nhìn hồi lâu, ánh mắt của hai người ở giữa không trung giao tiếp, va chạm ra kịch liệt phát hỏa.

Diêm Tâm đứng ở một bên không thể nói, nhìn hai người kia thi nhau nội lực, nhìn không nhìn bầu trời đảo mắt trắng dã, nói: “Hai người các anh hiện tại trong mắt chỉ có chuyện này, có phải không quên tôi còn đứng ở nơi này? ? Tôi nói thẳng, hai người các anh đều quên đi, tôi sẵn lòng tác thành cho các

anh!”

Giữa không trung pháo lửa va chạm trong nháy mắt liền biến mất.

Tô Việt có chút bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Diễm Tâm, lắc lắc đầu nói: “Đi thôi, mang cả hai người đi báo danh.”

Trần Diệc Nhiên thu hồi ánh mắt của mình, cảm kiên nghĩ hơi hắt lên, giọng không lạnh không nhạt nói: “Tôi đối nam giới không có hứng thú.”

Vừa dứt lời, anh vươn cánh tay thon dài chắc khỏe, kéo Diễm Tâm ôm vào khuôn ngực vững vàng của mình, như đánh dấu quyền sở hữu của hắn.

Diễm Tâm nhất thời không thể nói gì thêm.

Bình thường, cô thấy Trần Diệc Nhiên là một người vừa nghiêm túc vừa cẩn thận, nhưng lúc này đây anh cũng chẳng khác gì một đứa bé hung hãn giành đồ chơi của mình.

Hiện nay, sinh viên mới làm thủ tục nhập học, thực đơn rất đơn giản, trước đây phải chạy khắp nơi để đóng dấu, bây giờ vì tình người phát triển, tất cả đều giảm bớt rất nhiều.

Cho nên, hơn hết đồng hồ điểm phút cuối, Diễm Tâm cũng làm thủ tục nhập học xong, biết được cách nhập học.

N là một ngôi trường cực kì đẹp. Bạn nào muốn đọc trước liên hệ :

Vừa vào trường đã nhìn thấy một đường dài cây ngô đồng, mỗi cây đều co to và tươi tốt, trăm năm qua đã chứng kiến bao học sinh hiếu học, trường học kiến trúc cổ kính, khắp nơi đều tỏa ra là người kiến thức.

Diễm Tâm dừng lại đứng trước khu nhà Lịch sử thời xưa của Trung, mặc cho 9 giờ nắng gắt, xuyên qua lá cây ngô đồng, ánh sáng ngọc loang lổ chiếu xuống trên người mình.

Chỉ là không thích hợp khi bên cô có một người nam mặc áo sơ mi màu trắng đường viền hơi tối và một người nam mặc áo đen ngắn tay, nhìn nhau chuyên chú và thâm tình nói chuyện, cô cảm thấy sẽ tốt hơn.

“Tôi nói, hai người các anh, thực sự là nhìn nhau lưu luyến không rời được sao...” Diễm Tâm đầu đầy hắc tuyến, giật giật khóe miệng của mình, hướng hai người nói: “Nếu như thấy nói chưa đủ, tôi cho các anh chút thời gian nói chuyện, tôi về kí túc xá trước, các anh từ từ nhìn nhau...”

Diễm Tâm nói xong, ba chân bốn cẳng chạy như bay về kí túc xá.

Trần Diệc Nhiên và Tô Việt cũng ngừng liếc nhau, thả ra hơi thở nặng nề “Huh” một tiếng, tỏa về khinh thường đối phương sau xoay đầu hướng phía cô chạy mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 327: GẦN QUAN ĐƯỢC BAN LỘC 3

CHƯƠNG 328: GẦN QUAN ĐƯỢC BAN LỘC 3

Diễm Tâm đi một vòng kí túc xá, phát hiện Trần Tâm có ở đây, hơn nữa những người khác hình như còn chưa làm giấy báo danh. Vì vậy cô đi ra ngoài.

Trở lại chỗ báo danh, phát hiện chỉ có Trần Diệc Nhiên đứng ở đó, cô thấy lạ chạy đến nói: “Này, Tô Diệt Ní?”

Trần Diệc Nhiên ánh mắt sâu thẳm khẽ rũ mi xuống, giọng rất khó chịu hướng cô hỏi: “Sao vậy, cô đang lo lắng cho cậu ta?”

“Ha ha... Không có không có, làm sao được chứ...” Diễm Tâm liên tục xua tay, cười bồn chồn với Trần Diệc Nhiên nói: “Nhiên ca ca, anh có phải đang ghen không?”

“...” Trần Diệc Nhiên ánh mắt thương hại lạnh lùng từ cao nhìn xuống cô, sau đó quay đầu, đi đến phía cửa trường.

“Này, chờ tôi một chút, anh làm sao đi nhanh vậy?” Diễm Tâm vội đuổi theo, nhìn dáng Trần Diệc Nhiên bước đi càng nhanh, cười càng vui vẻ: “Đó chính là ghen đúng không? ? Ha ha, nghĩ không ra Nhiên ca ca như thể thích ăn dấm chua đấy, ơ kìa, giờ mới nhớ ra, một thời gian trước đây ở Trường Khanh, tôi với Tô Việt Ní cùng hát cặp, trách không được cảm giác dưới đài phát ra vị dấm chua, ha ha ha...”

Bước chân của Trần Diệc Nhiên rốt cục ngừng lại, hân hoan cúi đầu, một đôi mắt thâm thúy nhìn Diêm Tâm cười, cắn răng nghiêng lợi nói: “Sao rồi, cô trông có vẻ rất vui?”

“Đâu đâu.” Diêm Tâm ngẩn khuôn mặt trắng nõn, cười rục rờ như đóa hoa, cô có chút đắc ý nhìn Trần Diệc Nhiên nói: “Thực sự là ba mươi năm tình Hà Đông, ba mươi năm tình Hà Tây nha! ! Không biết vì sao, tâm tình của tôi rất tốt!”

“...” Trần Diệc Nhiên trừng mắt cô hồi lâu, rốt cục vươn một bàn tay to thon dài, nhẹ nhàng nắm cằm tinh xảo của nàng, giọng nói mang theo nồng nặc uy hiếp: “Nếu như không muốn ở trường nhiều người nhìn thấy một màng hôn môi, thì thu lại nụ cười gai mắt đó cho tôi!”

Anh vừa nói xong, Diêm Tâm một giây trước vui vẻ cười đùa, một giây sau lập tức im lặng.

Cô đưa đôi mắt tròn xoe trừng Trần Diệc Nhiên, không cam lòng nói: “Anh đây là uy hiếp tôi! !”

“Đúng vậy.” Trần Diệc Nhiên bật cười sung sướng, thanh âm du dương bên tai nói: “Thế nhưng cô cũng không cần làm theo uy hiếp của ta, tiếp tục khiêu khích sự kiên nhẫn của tôi, sau đó để tôi đem cô đặt trên cây ngô đồng, hôn ngửi.”

“...” Diêm Tâm cắn giận nhìn anh hồi lâu, rốt cục cắn răng nghiêng lợi phun ra hai chữ: “Vô sỉ!”

“Cảm ơn đã quá khen.” Trần Diệc Nhiên mỉm cười, buông tay đang giữ cằm cô, mắt buông nhẹ nói: “Thực ra ta có thể vô sỉ hơn chút nữa, nhưng mà tôi lại nghĩ cô sẽ không muốn nhìn thấy nữa.”

“...” Diêm Tâm ngoan ngoãn ngậm miệng. Bạn nào muốn đọc trước liên hệ :

Sau này hai ngày báo danh xong, Trần Diệc Nhiên cùng Diêm Tâm đi một vòng xem cảnh đẹp ở N Thị, sau đó giữ lại duy nhất một tấm ảnh, cuối cùng đã tới lúc chia tay.

Diêm Tâm nhìn Trần Diệc Nhiên ở nhà ga nước mắt là chả, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận vênh lên, hít hít mũi, không nói lời nào.

Trần Diệc Nhiên mất cung chiêu, đưa tay đỉnh đầu của cô, ôn nhu nói: “Thật sao phải là vậy, giống sinh ly tử biệt, chỉ có một tuần, có thể gặp tôi.”

“Nói là nói như vậy...” Diêm Tâm nghe giọng nói ôn nhu của anh, nước mắt như hạt đậu rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 328: GẦN QUAN ĐƯỢC BAN BỘC LỘC 4

CHƯƠNG 329: GẦN QUAN ĐƯỢC BAN BỘC LỘC 4

“Thế nhưng Tứ Niên Ni... Rất xa...” Diêm Tâm hít mũi một cái, nước mắt là chả nhìn anh.

“Tứ Niên thì thế nào, tôi cũng không chạy mất.” Trần Diệc Nhiên vươn bàn tay thon dài, ôn nhu dùng ngón tay lau đi nước mắt trên mặt cô, sau đó nhẹ nhàng cúi người, hôn lên gò má trắng nõn sau đó vẫn nói: “Còn hai tuần trăng nữa là sinh nhật của tôi, muốn tặng cho tôi cái gì sao? ?”

“Dạ? ?” Diêm Tâm ngẩn đầu, mắt nghiêm túc nhìn hắn, sau đó lắc đầu nói: “Nhưng chưa nghĩ ra...”

“Vậy thì suy nghĩ tốt một chút, nhớ phải cho tôi bất ngờ.” Trần Diệc Nhiên nheo nheo gương mặt của cô, suy nghĩ một chút, sau đó tiếp tục nói: “Không nên tặng bút máy cho tôi, cô không biết tặng bút máy ý là chỉ lý sao? ?”

“Ách... Không biết...” Diêm Tâm sững sốt một chút, sau đó như là nhớ ra gì đó, mắt ngạc nhiên nói: “Anh biết bút máy do tôi tặng? ?”

“Không phải cô, chẳng lẽ là công ty hằng năm tặng quà sinh nhật sao? ?” Trần Diệc Nhiên buồn cười nhìn cô nói: “Hằng năm đều tặng bút máy, cũng chỉ có em nghĩ ra.”

“Vậy thì thế nào, hằng năm tôi đều chuẩn bị quà sinh nhật cho anh, nhưng cho tới bây giờ anh cũng chưa tặng tôi...” Diêm Tâm nhăn mũi, nhìn Trần Diệc Nhiên không vui.

Trần Diệc Nhiên nháy mắt, muốn nói lại thôi nhìn cô, cuối cùng, thở dài nói: “Thực ra tôi đã chuẩn bị quà, chỉ là không thể đưa cho cô được thôi... Chờ năm sau sinh nhật của cô, sẽ tặng cho cô, được không?”

“Thật sao? ?” Diễm Tâm lòng tràn đầy vui vẻ, nàng giơ lên đôi mắt tròn xoe nhìn Trần Diệc Nhiên, hưng phấn nói: “Anh chuẩn bị quà là cái gì vậy?”

“Đến lúc đó cô sẽ biết.” Trần Diệc Nhiên bí mật nhìn nàng, khẽ hôn lên trán nàng, sau đó cúi đầu nhìn qua đồng hồ đeo tay nói: “Xe cũng sắp đến, tôi đi đây, cô phải tự bảo trọng cho mình, cuối tuần sẽ gặp lại.”

“Hào.” Diễm Tâm trong lòng tuy rằng không muốn, thế nhưng không thể ngăn anh đi N Thị. Vậy nên chỉ biết đến nơi này, cùng anh nói tạm biệt.

Sau đưa Trần Diệc Nhiên đi, Diễm Tâm buồn bực trở về trường học.

Hai ngày này một mực theo Trần Diệc Nhiên tới các cánh lớn tại thành phố N chơi, cho nên để cho cô bỏ qua thời gian thu dọn lại phòng, bởi vậy khi cô đẩy cửa phòng ngủ ra, nhìn thấy bên trong sắp xếp không giống như ký túc xá, cả người cô sợ ngây người. Bạn nào muốn đọc trước liên hệ :

Trong phòng ngủ, giấy dán tường là hình cảnh trời xanh mây trắng, một người một giường, mỗi giường đều có hình cảnh khác nhau, giường thứ nhất là hình mèo Hello Kitty, giường số 2 là người bằng kim loại nhỏ, giường số 3 là mèo máy, giường số 4 là Thái Dịch HƯng.

Giường gần lan can được trang trí các loài hoa, giường trên cầu thang được lót một cái đệm.

Trên bàn mỗi người đều sắp xếp ngăn nắp, sạch sẽ, còn có một chiếc khăn trải bàn dễ thương, trên mặt bàn đặt một chậu hoa nhỏ xinh xắn.

Hai tầng ngủ đều có rèm cửa, một tầng màu trắng nhạt vài bông mềm mịn, một tầng hồng nhạt ngọt ngào che ánh sáng chiếu vào.

Trong nháy mắt, Diễm Tâm cho mình đã đi nhầm phòng, cô chậm hoạt động sau 3 giây, trở ra trước cửa phòng, xác nhận phòng ngủ của mình là phòng 119 lần thứ hai, không phải đi sai.

“Diễm Tâm, cậu đã về rồi!” Trầm Tâm đứng ở giường số 2 người kim loại nhỏ đi xuống, cười híp mắt nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 329: BẠN CÙNG PHÒNG ĐỀU BỊ DỖ HƠI

CHƯƠNG 330: BẠN CÙNG PHÒNG ĐỀU BỊ DỖ HƠI

“Diễm Tâm, cậu đã về rồi!” Trầm Tâm đứng ở giường số 2 người kim loại nhỏ đi xuống, cười híp mắt nhìn cô.

Thời giờ này, Diễm Tâm mới chắc chắn mình không đi nhầm phòng.

“Diễm Tâm? Người chính là Tiểu Diễm Tâm? ?” Hai người bạn khác cùng phòng đang ở trên ban công loay hoay phơi quần áo, nghe giọng nói của Diễm Tâm, vội bỏ lại đồ trên tay chạy vào phòng, vẻ mặt thắc mắc nhìn cô.

“Ách... Ha ha, đúng là tôi, các cậu khỏe chứ...” Diễm Tâm nhìn hai người hai mắt phát sáng, nhin không được thối lui về phía sau.

“Tôi ở giường thứ nhất Phan Đình.” Nữ sinh kia vừa... vừa tóc ngắn, mắt tròn tròn, mặt cười vui vẻ, rực rỡ hướng phía Diễm Tâm nói.

“Tôi ở giường số 3 Hải Phi Tư.” Nữ sinh tóc ngắn hơn, thân cao, gầy nhìn Diễm Tâm nói.

“Phan... Đình... Hải Phi Tư? ?” Khóe miệng Diễm Tâm co rút, thẹn thùng trong nháy mắt.

“Ha ha, tên Phi là dưới một người trên vạn người, Tư là nhớ đến.” Hải Phi Tư hướng Diễm Tâm cười cười, sau đó đưa tay sờ đầu mình, cười hi hi nói: “Thực ra để người khác không hiểu nhầm ta đang quảng cáo dầu gội đầu, ta thấy tóc ngắn tốt hơn.”

“Nhưng tên Hải Phi Tư nam cũng có thể sử dụng đấy ...” Diễm Tâm nói thẳng một câu.

Nụ cười trên mặt Hải Phi Tư cứng lại một vài giây, sau đó chần chờ gật đầu nói: “Hình như... Là đúng là có thể.”

Phan Đình bật cười khúc khích, sau đó gật nhẹ đầu, nói: “Nói đúng lắm, tốt là ta còn có cái để giường mộ, tốt xấu gì tên Phan Đình cũng không có thể

đặt tên cho nam”

“Không chắc, ba tôi thích mẹ tôi gọi bằng tên Phan Đình.” Diễm Tâm nghiêm túc nói với cô.

Trong phòng ngủ tiếp tục chìm vào không gian yên lặng, ba giây tiếp theo vang lên tiếng cười lớn.

Trầm Tâm ôm vai Diễm Tâm, cười không thở nổi nói: “Diễm Tâm, cậu thật sự rất giỏi..”

Diễm Tâm không hiểu nhìn ba người. Bạn nào muốn đọc trước liên hệ :

“Cậu ở giường số bốn, tôi giúp cậu dọn dẹp.” Trầm Tâm nở nụ cười một lúc lâu, rồi cục dửng lại, nàng kéo tay của Diễm Tâm đi tới giường số bốn trước mặt, chỉ vào bố trí cái màn Thái Dịch Hùng trên giường nói: “Hùng của người và đồ của người, tất cả đều đặt ở đây.”

Diễm Tâm ngẩng đầu, liếc mắt thấy Trần Diệc Nhiên đưa cho cô một Thái Dịch Hùng to, đang ngồi ngay ngắn trên giường nhỏ.

“Ô ô ô... Tiểu Diễm Tâm, tôi thật sự rất cảm động !” Diễm Tâm ôm lấy Trầm Tâm

“Bớt đi, người không có thời gian bày sắp xếp phòng ngủ, hơn nữa giường ngủ của người đều là chúng tôi sắp xếp, vậy nên, com tôi hôm nay do cậu mời! !” Trầm Tâm bấm một cái vào eo nhỏ của Diễm Tâm

“Không thành vấn đề!” Diễm Tâm ngẩng đầu lên, vẻ mặt như nói ra lời thề son sắt, một giây tiếp theo lại suy sụp hạ giọng nói: “Ôi, cậu bấm tôi đau quá.”

“Đau không? Nếu không được thì để tôi xoa xoa? ?” Trầm Tâm làm bộ giờ tay lên, hướng eo nhỏ Diễm Tâm quấy nhiễu.

Diễm Tâm linh hoạt bật người tránh thoát cô, cười hi hi nói: “Tôi nói chơi, một chút cũng không đau, thật! !”

Phan Đình và Hải Phi Tư đứng trong phòng ngủ, nhìn hai người bọn họ cãi nhau ầm ĩ, cũng tham gia chọc Diễm Tâm

Cuối cùng, Diễm Tâm là bữa ăn tối thịnh soạn, thanh công ngăn cản ba cô gái kia trêu mình’Nhân sâm gà trống” .

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 330: BẠN CÙNG PHÒNG ĐỀU LÀ MỘT ĐÁM DỞ HƠI 2

CHƯƠNG 331: BẠN CÙNG PHÒNG ĐỀU LÀ MỘT ĐÁM DỞ HƠI 2

Sau bữa ăn tối, Diễm Tâm cũng đã trở thành bạn với nhiều người trong kí túc xá.

Bởi vì bắt đầu từ ngày thứ hai phải quân huấn, nên giảng viên chú ý tập trung vấn đề, huấn luyện viên ở đây đều kinh nghiệm đầy người.

“Tôi nói giảng viên chúng ta, nghe nói huấn luyện viên phân vào lớp quản lí kinh tế, lớn lên rất đẹp trai!” Phan Đình vẻ mặt huyền bí, hướng phía Diễm Tâm giảm thấp âm độ giọng nói.

“Làm sao cậu biết được?” Diễm Tâm tò mò nhìn cô.

“Ha ha, do nghe nói, tôi nghe nói từ các học viên khác.” Phan Đình cười cười, sau đó hỏi: “Tôi nói, các bạn có bạn trai chưa? ?”

“Ách...” Trầm Tâm và Diễm Tâm nhìn thoáng qua, sau đó cùng quay đầu nhìn Hải Phi Tư, đầu tiên không trả lời câu hỏi của cô.

“Ái chà, không được xấu hổ , mỗi người sau này đều cần có một người bên cạnh, nếu không nói vậy tôi nói trước, tôi đã có bạn trai rồi, bạn trai của tôi học chung trường cao đẳng, hai chúng tôi lớp 11 đang ở chung.” Phan Đình nói ra đều là về ngượng ngùng, suy nghĩ một chút, gương mặt nghiêm túc.

“Ách... Tôi cũng có bạn trai, nhưng mà ta đến năm lớp 12 mới ở cùng một chỗ với nhau...” Diễm Tâm gượng ngừng tiếp lời.

“Ừ, tôi cũng vậy, từ nhỏ chúng tôi là thanh mai trúc mã.” Trầm Tâm nhìn Diễm Tâm, bình tĩnh nói.

Đến phiên Hải Phi Tư, nàng do dự một chút, sau đó gãi gãi đầu của mình, cười cười nói: “Tôi có một bạn trai.”

“A?” Phan Đình sùng sốt một chút, sau đó mở to hai mắt nói: “Không thể nào, đầu năm nay, ai cũng yêu sớm sao?”

Hải Phi Tư cười cười, càng thêm ngượng ngùng nhìn các nàng, do dự một chút, sau đó thấp giọng nói: “Nhưng mà đó là bạn gái...”

“Ngọa cái rãnh! !” Trầm Tâm cùng các cô ngạc nhiên.

“Thật sao, không phải là nói đùa chứ? ?” Diễm Tâm hai tay chống khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên, ánh mắt sùng bái, hèn gì cô cảm giác mọi hành động của Hải Phi Tư từng cái giờ tay nhất chân đều giống trai đẹp đến thế.

“Thật.” Hải Phi Tư cười cười, hoàng hôn chiếu trên hai gò má cô trắng nõn, đem bóng nàng kéo dài ra.

“Cho chúng ta nhìn của cậu... ảnh chụp bạn gái được không? ?” Phan Đình từ khiếp sợ mới phục hồi tinh thần, tính tò mò hỏi cô.

“Ừm...” Hải Phi Tư do dự một chút, sau đó lấy điện thoại di động ra, tìm danh sách hình, cho các cô xem một chút.

Trong hình là hai cô gái cười rất vui vẻ.

Một người trong đó tóc ngắn rối tung chính là Hải Phi Tư, một người tóc dài phát phối, chải kiểu Luru Hải, mắt to như viên châu là bạn gái của cô.

“Bạn gái ngời lớn lên rất đẹp.” Phan Đình nhìn không được cảm khái.

“Ừ, cô ấy đạt danh hiệu hoa hậu giảng đường của trường ta năm trước.” Hải Phi Tư cười cười, lấy điện thoại di động lại bỏ vào túi.

“Chắc, có bao nhiêu nam sinh hận cô! !” Diễm Tâm suy nghĩ nhìn nàng. Bạn nào muốn đọc trước liên hệ :

“Ha ha, bọn họ nếu biết, chắc chắn sẽ hận đến chết tôi.” Hải Phi Tư nở nụ cười sáng khoái hai tiếng, sau đó nhìn ba người các cô nói: “Còn ảnh chụp bạn trai của các cô đâu, lấy ra cho tôi xem nữa.”

“Được rồi.” Phan Đình gật đầu, sáng khoái đem điện thoại di động mình đưa cho mọi người xem.

Tiếp theo là Trầm Tâm, sau đó là Diễm Tâm.

“Tôi nói, các cô có quá đáng hay không, đẹp trai như thế đều bị ba cô bắt cấp?”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 331: BẠN PHÒNG TRỢ ĐỀU LÀ MỘT ĐÁM DỞ HỜI 3

CHƯƠNG 332: BẠN PHÒNG TRỢ ĐỀU LÀ MỘT ĐÁM DỞ HỜI 3

“Ha ha, đó đáng gì, hoa hậu học đường ngời cũng bắt cóc được có phải không? ?” Các cô buồn cười đẩy vai Hải Phi Tư, trêu ghẹo nói.

“Được rồi, được rồi, đừng làm ồn, chúng ta bàn bạc về huấn luyện viên đẹp trai đi.” Hải Phi Tư nói nhanh chuyện khác.

“Bàn về đẹp trai để làm gì, cô đối với đẹp trai không hứng thú.” Trầm Tâm thêu cười nói.

“Xem một chút được chưa.” Hải Phi Tư liếc mắt các cô.

Buổi tối Diễm Tâm ngủ ở kí túc xá, Trầm Tâm là người bạn từ nhỏ lớn lên, thêm hai cô bạn cùng phòng có khiếu khôi hài, cô vui vẻ nhắn một tin nhắn cho Trần Diệc Nhiên chúc ngủ ngon, nghĩ về huấn luyện viên đẹp trai rồi chìm vào giấc ngủ.

Sáng ngày thứ hai năm giờ sáng, từng đợt “Vù vù —— vù vù ——” tiếng còi vang lên, đánh thức tất cả kí túc xá 119 ra khỏi mộng đẹp, tiếp theo trong kí túc xá có người nói lớn:

“Học viên năm thứ nhất thức dậy! ! Học viên năm thứ nhất thức dậy! ! Nhan rời khỏi giường ra ngoài tập hợp! !”

Diễm Tâm mơ mơ màng màng mở mắt, ngáp một cái dài, sau đó ngồi dậy, xốc mùng giường lên nhìn ra ngoài, vài người kí túc xá cũng đều về mặt mê man vén rèm lên, nhìn nhau dò xét.

“Có phải là đi tập hợp không?” Diễm Tâm thanh âm có chút khàn khàn hỏi thăm.

“Hình như là vậy.” Phan Đình vừa ngáp một cái, cúi đầu nhìn điện thoại di động, nói: “Bây giờ còn sớm, sáu giờ chưa tới đã bảo người thức dậy hả?”

“Mau dậy đi, các cô còn ngồi ở đó nữa, không nghe hành lang đã bắt đầu có người đi rồi sao? ?” Hải Phi Tư nhanh chóng nhắc nhở ba người còn lại, cô nhanh chóng rời giường, thay y phục ngày hôm qua đã phát, lần nữa gọi các cô rời giường ngủ.

“A... Quên mất...” Trầm Tâm ngẩn mặt lên trời than một tiếng, cuối cùng, chỉ có thể rời giường mặc quần áo.

Đội tất cả các nữ sinh trong kí túc xá rửa mặt xong, quần áo chỉnh tề sau đó ra khỏi phòng ngủ, ở bên ngoài nhiều người huấn luyện viên đã đứng đợi.

“Nghỉ! Nghiêm, hướng bên phải làm chuẩn!” Huấn luyện viên đều giống nhau, vừa thổi còi “vù vù ——”.

Đoàn người vừa nhao nhao ồn ào, lập tức đều trở nên nghiêm chỉnh.

“Mang điện thoại di động đi hết sao? ?” Huấn luyện viên lớn tiếng hỏi. Bạn nào muốn đọc trước liên hệ :

“Mang theo.” Các nữ sinh lười biếng đáp.

“Mang theo điện thoại di động trong giờ học, đều đem về hết kí túc xá, bỏ vào ngăn kéo khóa kĩ, ngày hôm nay chúng ta sẽ đi cắm trại dã ngoại, điều kiện rất khó khăn, không may điện thoại di động rơi đến trong khe núi, sẽ không tìm về được, nghe hiểu không? ?” Huấn luyện viên lại rống to.

“Nghe hiểu...” Âm thanh thưa thớt của vài người vang lên.

“Vừa rồi người cầm điện thoại di động nhiều như vậy, trả lời sao còn có vài người?” Huấn luyện viên cầm đại kèn hướng phía các cô quát: “Nhanh quay về kí túc xá bỏ ra, chúng tôi nơi này giáo dục nghiêm túc, sẽ kiểm tra từng cái một, nếu có người khản lệnh đem theo điện thoại, sẽ bị tịch thu.”

Huấn luyện viên vừa dứt lời, một đám nữ sinh, vội chạy về kí túc xá.

Cứ thế qua một chút thời gian, cuối cùng theo lời huấn luyện viên, việc chuẩn bị cho xuất phát đều tốt.

“Tốt.” Huấn luyện viên hài lòng nở nụ cười một chút, chỉ ngón tay về phía xe tải cách đó không xa nói: “Bây giờ, lên xe! ! Chúng ta sẽ đi hai mươi km để đến nơi cắm trại của khóa học, ở đây cấm dùng bất cứ thiết bị thông tin nào.”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 332: MỘT NGÀY KHÔNG GẶP NHƯ CÁCH 3 NĂM.

CHƯƠNG 333: MỘT NGÀY KHÔNG GẶP NHƯ CÁCH 3 NĂM.

“Cái gì ? Không phải chứ...” Mọi người đồng loạt kêu lên một tiếng.

Điền Tâm về mặt không dám biểu tình nhìn người huấn luyện viên kia, không thể dùng bất cứ thông tin thiết bị nào, đây không phải là không thể liên lạc được với Trần Diệc Nhiên sao?

“Động tác phải nhanh! ! Chạy bộ lên xe!” Huấn luyện viên cầm kèn đồng trong tay, hướng mọi người nói to: “Người nào lên xe cuối cùng, đến chỗ cắm trại, chạy quanh nơi cắm trại hai mươi vòng.”

Tôi chạy!

Anh vừa dứt lời, một đám nữ sinh như ong vỡ tổ chạy nhanh đến xe.

Trầm Tâm lôi cánh tay Điền Tâm, chạy nhanh vào sau xe tải, vừa xoay người đã ngồi vào trong xe.

Điền Tâm nhìn tốc độ của cô không nói gì, theo sát phía sau, an toàn lên xe.

Phan Đình và Hải Phi Tư chậm một chút, nhưng vẫn tốt không phải là người cuối cùng, sau khi hai người bọn họ lên xe, chạy đến bên người Điền Tâm và Trầm Tâm ngồi chồm hổm xuống, về mặt ù đột nói: “Vì sao không thể dùng thiết bị thông tin, một đêm dài làm sao vượt qua đây.”

Trầm Tâm nhếch khóe môi bí hiểm cười, nói: “Qua một ngày đêm? ? Cô cũng nghĩ thật đơn giản nhỉ?”

“Có ý gì?” Điền Tâm xoay đầu lại nhìn cô bạn, ánh mắt nghi ngờ nói: “Chẳng lẽ đi khóa cắm trại này không phải chỉ trong một ngày? ?”

“Đồ ngốc, chẳng lẽ các cô đến trường cũng không lên diễn đàn trường xem tin tức sao?” Trầm Tâm gõ trán của Điền Tâm nói: “Hàng năm tân sinh viên có khóa huấn luyện không giống nhau, thế nhưng có một khóa chắc chắn có trốn cũng trốn không được, đó chính là khóa cắm trại dã ngoại, ngắn thì ba bốn ngày, lâu có thể một năm hoặc nửa tháng, ở nơi chim không muốn ị ngay ngốc, muốn đào ngũ phải xem huấn luyện viên có tính khí thế nào.”

“A? Không phải chứ? Vậy làm sao bây giờ, tôi không thể liên lạc cùng Nhiên ca ca? ?” Khuôn mặt nhỏ nhất của Điền Tâm méo sệch.

“Ừ... Cho nên, cậu có thể dựa vào thần giao cách cảm thôi...” Trầm Tâm nghiêm túc gật đầu, nhìn Điền Tâm nói.

“Tôi vào đây, cậu cũng nên nói trước một tiếng chứ...” Điền Tâm bắt đầu kêu rên. Bạn nào muốn đọc trước liên hệ :

Khóa huấn luyện cắm trại ở ngoài ô thành phố N, ở đây là một vùng đất hoang vắng, phía sau là núi lớn, ngăn cách, đồng thời tín hiệu di động không thể đi qua.

Đại học năm thứ nhất vừa mới vào cửa, sau đó bị đẩy đến đây, liền có cảm giác ngăn cấm với thế giới bên ngoài.

Huấn luyện viên mới đúng là tuần tú, vì huấn luyện viên có dáng dấp đẹp trai, nên rất nhiều nữ sinh cũng không kêu ca, cái vùng ngăn cấm này, thực ra là muốn tìm cơ hội làm quen.

Nhưng các nam sinh lại không giống vậy, không thể sử dụng điện thoại di động, lại không thể chơi game, ngay cả mỹ cũng chưa làm quen được, liền không cam chịu biểu tình.

Bắt qua sau hai ngày huấn luyện, tất cả đều nên vô dụng, đều biến thành không quan trọng, bởi vì mỗi ngày họ hy vọng nhất là một chuyện, đó là khi trở về chỗ ngủ, nằm xuống liền ngủ quên.

Khóa huấn luyện rất khó khăn và mệt mỏi.

Qua ngày đầu tiên Điền Tâm lòng tràn đầy rầu rĩ, sau đó lại qua ngày thứ hai.

Ngày dài trôi qua như là ba năm học kỳ, cô và Trần Diệc Nhiên không có liên lạc, không một tin nhắn, không một liên hệ nào trong đoạn thời gian đó.

Không biết Trần Diệc Nhiên, nhận không được điện thoại và tin nhắn ngắn của cô, có sốt ruột không..

Buổi tối ngày thứ ba, Điền Tâm nằm trên giường kí túc xá ở trại huấn luyện, ngăn người nhìn trần nhà.

Người nằm bên cạnh cô nhích người lại gần, đẩy cô một cái nói: “Đi, cùng tôi đi vệ sinh.”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngốc Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 333: MỘT NGÀY KHÔNG GẶP TƯỚNG CHỪNG BA NĂM 2

CHƯƠNG 334: MỘT NGÀY KHÔNG GẶP TƯỚNG CHỪNG BA NĂM 2

“Ừ...” Diêm Tâm không nghĩ nhiều, xoay người xuống giường, đi theo Trầm Tâm đi ra ngoài cửa.

Đêm hôm nay bên ngoài không trăng, chỉ nhờ ánh sáng mờ nhạt của đèn đường lóe trong đêm.

Diêm Tâm đi theo Trầm Tâm, đi mãi đi mãi, đột nhiên phát hiện phương hướng hình như có gì đó sai sai...

“Này... Tiểu Diêm Tâm...” Diêm Tâm níu lại cánh tay của cô, mắt nghi ngờ nói: “Nhà WC không phải đường này, chúng ta nên đi qua đường bên kia.”

“Ít nói nhảm, đi theo tôi.” Trầm Tâm trở tay lờ bỏ vai cô, không nói gì đem cô đi vào đường nhỏ bên cạnh.

Ở kí túc xá của các cô hai bên phía trái phải đều có một con đường nhỏ, đi qua đường nhỏ này, đi thẳng đường này có thể sẽ gặp chỗ ở của các huấn luyện viên.

“Tôi đi, cậu muốn đi đâu? Bên kia có người canh gác.” Diêm Tâm thấp giọng, cào thắt lưng, đi theo phía sau lưng Trầm Tâm mi nhỏ giật giật trên đường đi.

“Hừ...” Trầm Tâm đột nhiên níu cánh tay Diêm Tâm, ngừng lại.

Bụi cỏ trước mắt các cô run động, sau đó hai người huấn luyện viên cùng đi đến.

“Đi...” Trầm Tâm đẩy đẩy Diêm Tâm, tiếp tục đi về phía trước.

“Sư cô... Rất giống người đội đặc nhiệm...” Diêm Tâm vuốt lòng ngực điều chỉnh hơi thở, cảm thấy tim mình như nhảy loạn.

Nhìn thấy các huấn luyện viên đến chỗ này ngày càng gần, Trầm Tâm kiểm tra hai bên một lần, sau đó lúi Diêm Tâm trốn vào góc tối.

“Cậu...” Diêm Tâm đang chuẩn bị mở miệng nói, Trầm Tâm liền bỏ vào tay cô một cái điện thoại.

“Ngọa cái rãnh! ! ?” Diêm Tâm tròn mắt nhìn cái điện thoại trong tay sau đó, nháy mắt liền sáng lên, “Chẳng phải là đã bắt bỏ điện thoại rồi sao, cậu còn mang theo? ? Chứa ôi, điện thoại di động ở đây có phải tốt không chứ? ?”

“Ít nói nhảm, nhanh lên tôi cho cậu nói chuyện với Trần Diệc Nhiên, tôi bị cậu làm lộ.” Trầm Tâm liếc cô một cái.

“Không phải nơi này không có tín hiệu sao? ?” Diêm Tâm một bên nửa tin nửa ngờ muốn xem chỗ cài đặt, một bên bấm số Trần Diệc Nhiên.

“Tín hiệu chỉ bị che ở trại ký túc xá của sinh viên, cậu cũng tình các huấn luyện viên giống Tiểu Long Nữ sao?” Trầm Tâm hạ giọng nói: “Nhanh lên, đã lâu không gặp rồi.”

“Ừ...” Diêm Tâm nhấn dãy số gọi Trần Diệc Nhiên

Như thường ngày, điện thoại vừa vang lên hai tiếng liền có người nhận. Bạn nào muốn đọc trước liên hệ :

Trong loa truyền đến giọng nói trầm thấp mà quen thuộc của Trần Diệc Nhiên: “Xin chào, ai vậy?”

Điềm Tâm nhất thời có cảm giác nóng ở khoang mũi, đã ba ngày không nghe giọng của anh, cảm giác như đã trôi qua cả một thế kỷ.

“Nhiên ca ca...” Điem Tâm thấp giọng, có chút khàn khàn

“Điềm Tâm! ? ?” Giọng nói Trần Diệc Nhiên có chút kinh hỉ vang lên.

“Đúng, là em...” Điem Tâm bắt đầu khụt khịt, nhỏ giọng đáp.

“Hai ngày nay tại sao không gửi tin nhắn cho anh? Gọi điện thoại cho em cũng không ai bắt máy, em còn biết gọi đến anh nữa sao?” Trần Diệc Nhiên cầm điện thoại di động nhìn ra ngoài cửa sổ thành thị đèn đuốc sáng trưng, hơi nhàu mày hướng cô hỏi.

“Ô ô... Nhiên ca ca anh cũng không biết, bọn em bị đưa đến khe suối trong rãnh, còn không cho cầm điện thoại, mỗi ngày qua đều rất khổ, mỗi ngày trạm quân tư, chạy bộ, đồ ăn lại khó ăn, ngủ trên giường vừa cứng vừa lạnh...” Mấy ngày bị uy khuất Điem Tâm, lúc bấy giờ đều bị nói hết ra

Ngủ ngoan.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 334: MỘT NGÀY KHÔNG GẶP TƯỚNG CHÙN BA NĂM 3

CHƯƠNG 335: MỘT NGÀY KHÔNG GẶP TƯỚNG CHÙN BA NĂM 3

Trần Diệc Nhiên lông mày nhăn lại cuối cùng cũng trả lời.

Không biết vì sao, Điem Tâm khóc lóc kể lờ uy khuất bây giờ, anh càng muốn buồn cười

Vì vậy... Anh... Thực sự không kiên kị bật cười.

Điem Tâm nghe điện thoại người bên kia phát ra tiếng cười, giọng nói dừng lại.

Nàng cầm điện thoại di động, nghe Trần Diệc Nhiên cười xong một trận, lại mở miệng buồn bã nói: “Thế nào, tôi không liên lạc với anh, anh hình như rất vui vẻ rồi...”

“Không có.” Trần Diệc Nhiên vất vả ngừng cười, sau đó ho nhẹ hai tiếng hướng phía Điem Tâm nói: “Anh quên mất N Đại có nội dung huấn luyện như thế cho tân binh, dạ... Điều có thể làm là chúng ta ở đó hai ngày, nên ăn tạm đều không có sâu sắc cho lắm...”

“Anh đã vào rãnh núi này? ?” Điem Tâm mở to hai mắt nhìn, tò mò hỏi.

“Tân sinh quân huấn, nơi đó là địa điểm tất nhiên phải đi, nhưng mà lần đó của bọn anh, chỉ trải qua vài ngày thôi.” Trần Diệc Nhiên xoay đầu lại, xem sách trên đầu bàn máy tính, thon dài ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng gõ một cái trên bàn, sau đó tiếp tục hỏi: “Các em lần này, trường ở nơi nào, ở đó bao lâu? ?”

“Em không biết nữa...” Diễm Tâm ôm điện thoại di động đáng thương nói: “Nhưng mà thời khoa biểu đã ghi hàng tuần đều phải đi, anh nói bọn em phải ở nơi này đến nửa tháng hay một năm hay không? ?”

“Đạ... Nếu thời khoá biểu đều đã ghi, có lẽ sẽ ở nơi đó khá lâu.” Trần Diệc Nhiên mỉm cười, bình tĩnh đáp.

“Vậy làm sao bây giờ, ngày cuối tuần em sẽ không thể quay lại gặp anh...” Diễm Tâm chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, cô ở đây nơi này lâu như vậy sao?

“Cuối tuần về gặp anh.” Trần Diệc Nhiên suy nghĩ một chút, sau đó khẽ cau mày nói: “Không biết bọn em ở đó bao lâu...”

“Nhiên ca ca...” Diễm Tâm tội nghiệp làm nũng qua điện thoại

“Ừ, anh ở đây.” Trần Diệc Nhiên liền lên tiếng đáp lời cô, sau đó hướng cô hỏi: “Mới vào học thế nào? ? Trong kí túc cá gặp nhiều người khỏe không?”

“Tốt vô cùng” Diễm Tâm vừa nghe đến đề tài tinh thần liền tinh tảo, nàng tinh ranh cười cười hướng Trần Diệc Nhiên nói: “Anh biết không, ký túc xá bọn em trừ em và Trầm Tâm, còn hai người tỷ muội, một người tên là Phan Đình, một người tên là Hải Phi Tư, tên này có phải rất lạ? ?”

“Ha ha, đúng lạ.” Bạn nào muốn đọc trước liên hệ :

“Nhưng điều lạ nhất là không phải ở cái tên.” Diễm Tâm mắt tròn phát ra ánh sáng nói: “Em đã kể với anh, lớp bọn em còn có hai tên nam sinh, một người tên là Lý Thế, một người tên là Thư Hồ Gia.”

“Ừ? Làm sao vậy? ?” Trần Diệc Nhiên hơi nhăn mi, không hiểu rõ ý của cô.

“Ngốc, Lực Sĩ và Thư Phu Gia đấy! !” Diễm Tâm cười đôi mắt đều híp lại thành một đường, “Anh nói cha mẹ họ rất có tài đúng không?”

“A...” Trần Diệc Nhiên giật giật môi không nói, thanh âm dừng một chút, lại hướng Diễm Tâm tiếp tục nói: “Anh nghĩ cha mẹ em lại có tài hơn.”

“Vì sao? ?”

“Bởi vì họ hiểu em, họ đặt tên cho em là Khiếu Hiểu Diễm Tâm, mỗi lần nghe nam sinh khác gọi Tiểu Diễm Tâm này Tiểu Diễm Tâm kia, ta đều nghĩ...” Trần Diệc Nhiên cân nhắc dùng từ một chút, rồi cắn răng nghiêng lợi nói: “Một lời khó nói hết.”

“Ha hả...” Diễm Tâm nhin không được che miệng cười ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 335: CẦN CHO ANH THỜI GIAN.

336. Chương 336: CẦN CHO ANH THỜI GIAN.

“Ha hả...” Diễm Tâm che miệng cười lớn tiếng, “Nhiên ca ca, cái này có phải anh ghen...”

“...” Trần Diệc Nhiên im lặng.

“Ôi trời, đừng như vậy chứ, tên chỉ là một cách xưng hô thôi, không quan trọng đâu...” Điem Tâm sau cười xong nói với anh.

“Ừ... Anh cảm thấy người dễ thương, ngọt ngào, ôn nhu như em, gọi Hiếu Điem Tâm thật không phù hợp.” Trần Diệc Nhiên mỉm cười, giọng nói ôn nhuận nói với nàng.

“Đúng? ? Anh nghĩ tên em như thế nào mới không bỏ lỡ nhân tài cho đất nước đây? ?” Điem Tâm tinh thần thoáng cái tỉnh táo.

“Ừ... Giống như...” Trần Diệc Nhiên giả bộ chần chờ.

“Nói đi, nói đi!”

“Muốn nghe thật sao?”

“Ừ! !”

“Ta nghĩ...” Trần Diệc Nhiên dừng lại một chút, một lát lại nói: “Anh nghĩ là Tiểu Ngốc, hay Tiểu Bạch và vân vân, càng tăng lên vẻ dễ thương của em.”

“...”

Nụ cười trên mặt Điem Tâm thoáng cứng lại.

“Này, tôi hỏi hai người nói xong chưa vậy? ?” Trầm Tâm cúi đầu nhìn qua cổ tay của mình, hạ giọng thúc giục: “Gần đến thời gian huấn luyện viên đi kiểm tra, cần phải trở về.”

“Ừ...” Điem Tâm gật đầu với cô, sau đó nhỏ giọng nói với Trần Diệc Nhiên: “Em phải đi, không thèm nghe anh nói nữa đâu, còn nữa, mấy tên anh đặt ra em nghĩ Hiếu Điem Tâm vẫn nghe êm tai hơn, xí! Tạm biệt! !”

Điem Tâm nói xong liền cúp điện thoại.

Trầm Tâm vội gạt điện thoại trên tay cô, sau đó nhanh nhẩu kiểm tra điện thoại, pin, bản sau, bản trước, tấm điện, sau đó tháo hết toàn bộ ra nhiều mảnh, cô đem những linh kiện điện thoại cất đi, sau đó tay kéo của Điem Tâm, lại đi dọc theo đường nhỏ, hướng kí túc xá của các cô trở về

Điem Tâm đầu đầy hắc tuyến nhìn cô thành thạo tháo điện thoại, mở miệng hỏi: “Cậu đã... Ở nhà luyện bao lâu rồi? ?”

“Không lâu.” Trầm Tâm quay đầu cười híp mắt với cô, sau đó nói: “Vì lúc trước học từ một người sửa điện thoại, một lần đi mua máy, lại chỉ có mười đồng tiền, biến điện thoại cũ thành điện thoại mới, điện thoại này cũng đã vài chục năm rồi.”

“Cậu làm sao nghĩ đến được chuyện này.” Về mặt Điem Tâm thắc mắc.

“Cậu ngốc à, không có một người sửa điện thoại như tôi với người hiện đại có thể nói, sẽ chết phải không.” Trầm Tâm kéo tay nàng vừa đi vừa thấp giọng nói: “Nhưng mà điện thoại cũ mở ra sau đó, điện thoại di động hư đều không tìm được nguyên nhân, chờ tôi đến nơi này, sẽ đem điện thoại sửa lại, sau đó tìm thiết bị, rồi đi bộ tìm một số phụ kiện khác nữa, cuối cùng sẽ sửa được sao? ?”

“Thật tài! !” Điem Tâm giờ ngón tay cái lên với cô. Bạn nào muốn đọc trước liên hệ :

“Hai bạn học này...” Một giọng trầm thấp đột nhiên vang lên phía sau lưng các cô.

Điem Tâm và Trầm Tâm cứng người, hai người đứng hóa đá tại chỗ duy trì động tác, không dám nhúc nhích.

“Ở đây ban, ở kia kí túc xá, nhầm đường rồi!” thanh âm trầm thấp theo uy nghiêm, hướng phía hai người ra lệnh.

Điem Tâm đôi mắt to tròn nhắm chặt, cắn răng nắm chặt tay của Trầm Tâm.

Trầm Tâm do dự một chút, cuối cùng cùng Điem Tâm quay lại.

Người phía sau lưng, nhìn có vẻ to cao nhưng gầy, huấn luyện viên mặt mày tuấn tú, nhưng mà sắc mặt nhìn qua cũng biết nghiêm túc khiến người sợ.

“Tôi hỏi các cô, trả lời!” Huấn luyện viên nhíu mày, hai tay phía sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 336: CẦN THỜI GIAN CỦA ANH

CHƯƠNG 337: CẦN THỜI GIAN CỦA ANH

“Báo cáo huấn luyện viên, chúng tôi ở nhóm kinh tế tài chính năm một, ký túc xá số 1102.” Trầm Tâm đứng nghiêm, chào theo kiểu nhà binh với huấn luyện viên.

Huấn luyện viên nhũn mày, cũng đáp lại nàng một cái chào, trầm giọng hỏi: “Vào buổi tối, hai người các cô không ở kí túc xá mà ngủ, len lén chạy ra đây để làm gì? ”

“Báo cáo huấn luyện viên, thực ra chúng ta...” Trầm Tâm ánh mắt lóe lên, thái độ do dự, chần chừ một chút rồi nói với huấn luyện viên: “Thực ra chúng tôi ra ngoài để đi vệ sinh...”

“Đi vệ sinh? ?” Huấn luyện viên ra vẻ không tin, “WC không phải hướng này, tôi biết các cô đến đây đã ba ngày, còn không biết đường đi đến nhà vệ sinh.”

“Ha ha...” Trầm Tâm cười với anh nhưng trong lòng khúc khích đã sớm giật liên hồi.

Điền Tâm cúi đầu, không giống như Trầm Tâm có dũng cảm nói chuyện với huấn luyện viên, chỉ biết nhìn chằm chằm mũi chân của mình.

“Hai người các cô, thành thật nói tại sao ra ngoài vào giờ này, đến vào phòng làm việc của ta, nói rõ nguyên nhân.” Huấn luyện viên cau mày liếc mắt nhìn hai người, giọng lạnh như băng nói.

“Thật...” Trầm Tâm ngược khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lên, lấy sắc dụ hoặc, đôi mắt gọn sóng của cô, như muốn nói lại thôi nhìn về phía huấn luyện viên, một giọt nước mắt trong suốt, dọc theo má chậm rãi chảy xuống, “Huấn luyện viên... Thực ra chúng tôi... Thực ra chúng tôi...”

Điền Tâm quay đầu kinh ngạc, nhìn Trầm Tâm khóc lóc, trong lòng đột nhiên có dự cảm xấu.

“Kỳ thực chúng tôi cũng là bắt buộc đi...” Trầm Tâm vươn một ngón tay, phong tình vạn chủng lau nước mắt, ánh mắt uy khuất và u oán nhìn anh, mở ra miệng nhỏ đỏ hồng run nhẹ.

Điền Tâm cảm giác lòng bàn tay mình không ngừng toát mồ hôi lạnh, cô do dự hồi lâu, cuối cùng không chịu nổi nữa đẩy cánh tay Trầm Tâm, vừa mở miệng hỏi cho ra lẽ “Cậu không sao chứ” nhưng, tay của cô bị Trầm Tâm nắm chặt.

“Huấn luyện viên...” Trầm Tâm nắm Điền Tâm tay nhỏ bé, như là cuối hạ quyết tâm thật lớn như nhau, hướng phía hắn trừng khắp nói: “Ta yếu là để cho người biết lời nói thật nói, người năng bang giữ bí mật cho chúng ta sao? ?”

“...” Huấn luyện viên ngạc nhiên nhìn Trầm Tâm đột nhiên khóc, quá bất ngờ nên không phản ứng kịp, Trầm Tâm đã ôm vai Điền Tâm, giọng nói ưu thương mà tuyệt vọng nói: “Thật ra... Hai chúng tôi... Là một đôi yêu nhau...”

Cha mẹ ơi! ? ?Bạn nào muốn đọc trước liên hệ :

Điền Tâm mở to mắt.

Người huấn luyện viên kia nghe Trầm Tâm nói có chút bối rối, mắt nhìn chằm chằm hai người, hết nhìn Trầm Tâm đến nhìn Điền Tâm.

Trầm Tâm hai tay của nắm thật chặt tay nhỏ của Điền Tâm, cảm tay nàng đặt lên ngực của mình, ánh mắt xinh đẹp nói: “Tôi biết tình yêu của chúng tôi không ai chấp nhận, nên ngày thường chúng tôi che dấu thay vì tình cảm quan tâm, thế nhưng ban đêm ở đây rất cô độc, khi tôi một mình trong đơn côi, thời gian không có cô ấy bên cạnh, lòng thực sự rất đau... Loại đau này... Khó diễn tả được, cũng vô pháp miêu tả, giống như thời khắc trời khóc...”

Điềm Tâm khòe miệng đã co rúm lại.

Đại tỷ, lời kịch này rất là ác độc, cô có thể nói dối không chớp mắt thẳng thừng dựng lên một vở kịch chu đáo như thế này? ?

Da gà trên người cô đều đã nổi hết da gà! ! ?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 337: CẦN CHO ANH THỜI GIAN 5

CHƯƠNG 340: CẦN CHO ANH THỜI GIAN 5

Trong rừng cây, côn trùng không ngừng kêu, lại tăng lên cái ôi bức của mùa hè làm tâm trạng càng khó chịu.

Một số học sinh, từ bé được gia đình chiều chuộng, tuy là trung học cơ sở, trung học cơ sở cũng có huấn luyện, nhưng đều dùng trường học làm thao trường, trạm trạm quân tư, đội ngũ hình vuông đi một chút, sau hơn một giờ, nghỉ ngơi một lần.

Hơn nữa, mỗi ngày buổi trưa, buổi tối còn có thể về nhà với cha mẹ, tận hưởng sự quan tâm của phụ huynh.

Thế nhưng ở cái chỗ này, ngay cả thông tin thiết bị cũng không có.

Vào ngày đầu tiên, không ít nam sinh nữ sinh đều trốn trong kí túc xá khóc, ngày thứ hai người khóc càng nhiều, ngày thứ ba lại ít đi một chút, tuy vậy trại huấn luyện trong hoàn cảnh gian khổ, đã để mọi người chịu không ít khó khăn, khổ nhọc.

Lúc này, bọn họ đứng xếp hàng ngũ, chậm rãi đi lên núi, đường lên núi dốc, tất cả đều là cát đá, không giống bên ngoài nhìn vào, đều là đường bậc thang, một số học sinh đi được nửa tiếng, đã bắt đầu than khổ, nhưng sợ huấn luyện viên nghiêm túc lạnh như tảng đá băng, không ai dám yêu cầu nghỉ ngơi.

Điềm Tâm vừa bò trên đường, một bên lau mồ hôi hột trên trán, nhỏ giọng nói: “Cũng không biết đến đỉnh núi, còn bao lâu..”

“Năm giờ nữa.” Hai bên trái phải đều có giọng nam phát ra trăm miệng một lời nói đúng một câu.

Điềm Tâm theo bản năng ngẩng đầu lên, liếc mắt liền nhìn thấy người huấn luyện viên hôm qua bắt gặp cô và Trầm Tâm, đang đi bên cạnh cô.

Ánh mắt huấn luyện viên kia thâm ý nhìn nàng và Trầm Tâm, rồi trầm mặc không nói.

“Năm giờ nữa...” Các học sinh đi gần Điềm Tâm nghe được câu trả lời vừa rồi, nhất thời kêu rên.

“Ngọn núi này, cách mặt nước biển tám trăm năm mươi mét, với tốc độ bây giờ của chúng ta, khoảng năm giờ nữa mới đến được đỉnh núi.” Huấn luyện

viên đứng ở bên cạnh nhìn các cô liếc mắt, sau đó thuận miệng giải thích.

“Cái kia... Huấn luyện viên ơi...” Diêm Tâm nhìn thoáng qua Trầm Tâm, chần chờ một chút, sau đó hỏi anh: “Anh không phải là huấn luyện viên phụ trách lớp chúng tôi đúng không? ”

“Ừ.” Huấn luyện viên kia gật đầu, thanh âm dừng một chút, vừa tiếp tục nói: “Từ hôm nay trở đi, các người lớp kinh tế quốc tế năm một do tôi phụ trách, ta họ Gianh, các cô cậu gọi là huấn luyện viên Giang là được rồi.”

Không phải chứ...

Diêm Tâm cùng Trầm Tâm đều lộ ra khuôn mặt đặt sắc.

Giang huấn luyện viên nhìn liếc mắt hai người bọn họ, trong ánh mắt lộ ra một tia vui vẻ.

Một lát sau, thừa dịp Giang huấn luyện viên đi đến đội phải trước kiểm tra, Diêm Tâm lôi kéo tay Trầm Tâm, thấp giọng nói: “Tiểu Diêm Tâm, cậu có thấy kì lạ không, vì sao đêm hôm qua chúng mình đều bị anh ta bắt gặp, ngày hôm nay anh ta lại phụ trách lớp đây? ”

Trầm Tâm nhú mi thanh tú, mắt xinh đẹp xoay một vòng, sau đó nghiêm túc phân tích nói: “Xem ra lí do tránh tội hôm qua của chúng ta, anh ta hoài nghi, nên anh ta mới xin vào lớp chúng ta để làm huấn luyện viên?”

“Có khả năng này...” Diêm Tâm gật đầu.

“Hai người các cậu, đang bàn bạc cái gì đấy? ” Phan Đình nhìn hai người nóBạn nào muốn đọc trước liên hệ : i nhò, nhin không được nhò giọng hỏi.

“Chúng tôi đang nói về người huấn luyện viên này rất soái ca! !” Diêm Tâm quay đầu lại, nhìn Phan Đình nở nụ cười một chút, lớn tiếng nói.

“Khụ khụ... khụ khụ...” Trầm Tâm đẩy cánh tay của Diêm Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 338: CẦN CHO ANH THỜI GIAN 4

CHƯƠNG 339: CẦN CHO ANH THỜI GIAN 4

“Ha hả... Có đi đâu ngoài nhà cầu...” Diễm Tâm nở nụ cười, nói với Phan Đình.

“Lừa người, đi nhà vệ sinh mà lâu như vậy...” Ngủ cùng Phan Đình ở giường bên phải là Hải Phi Tư cũng cúi xuống tham gia, nhỏ giọng nói với hai người bọn họ.

“Mau... Thành thật khai báo...”

“Thực sự là đi WC...” Trầm Tâm nằm trên giường, sau đó nghiêm túc nói với hai người: “Hai ngày nay ăn hết cơm không uống nước, nên... Nên rất khổ sở... Các cậu hiểu...”

“Ừ...” Phan Đình và Hải Phi Tư đồng thời thương xót nhìn Diễm Tâm.

Diễm Tâm đôi mắt tròn như phun ra lửa, nhưng không thể phản bác, nên chỉ lặng lẽ đem chăn đắp lên, che mình mặt của mình.

“Ai nha, Diễm Tâm, ngưng ngưng cái gì.” Phan Đình thấy Diễm Tâm trốn không nói. Vì vậy thỏa mái nói với cô: “Mọi cùng ở chung kí túc xá, sau này sẽ sinh hoạt cùng nhau bốn năm, không liên quan, nhưng chúng tôi độ quan tâm rất cao...”

“Ngủ đi...” Diễm Tâm rầu rĩ nói.

“Được, ngày mai nhớ uống nhiều nước một chút, ngủ ngoan.” Bạn nào muốn đọc trước liên hệ :

“Vẫn... An...”

Trầm Tâm nín cười, cũng chúc hai người kia ngủ ngoan, len lén xóc lên chăn của Diễm Tâm.

Trong bóng tối, ánh mắt sáng của Diễm Tâm buồn bực trừng Trầm Tâm.

Trầm Tâm làm một cái mặt quỷ với cô, rồi ngủ.

Ngày thứ hai, trời chưa sáng, bắt đầu ngày huấn luyện mới

Hôm nay luyện tập là chạy bộ.

Nghe đến thời gian tập luyện, Diễm Tâm nhỏ một ngụm nước bọt, “Năm nay, ai không đi lên núi, chẳng lẽ còn có người cưỡi xe đạp lên núi sao? ”

“Cậu nhìn đi?” Trầm Tâm liếc nàng một cái nói: “Chưa nghe nói cáp treo sao.”

“...”

Bây giờ Diễm Tâm muốn mắt vào mặt Trầm Tâm một trận, Tô Việt ở sau lưng cô vỗ vỗ bả vai của cô nói: “Diễm Tâm, túi xách của em dường như rất nặng, có muốn anh giúp một tay không bảo bối? ”

“Hả ——! !” Phan Đình và Hải Phi Tư đồng loạt mở miệng phát ra tiếng ngạc nhiên

Diễm Tâm mặt ửng đỏ, lắc đầu nói: “Không cần, anh cũng có túi xách trên lưng, lại mang xách của tôi, rất nặng.”

“Không có chuyện gì, tôi dù sao cũng là nam tử.” Tô Việt cười cười với cô, không đợi cô nói lại, liền đem ba lô trên lưng cô, mang trên người mình, nói: “Để ta giúp ngươi đi, trời nóng như vậy, lỡ bị say nắng thì sẽ không tốt.”

“Ai... Đáng tiếc không ai giúp tôi mang hộ...”

“Ai... Đáng tiếc cũng không ai giúp tôi mang hộ...”

“Ai... Đáng tiếc quá đáng tiếc...”

Trầm Tâm, Phan Đình, Hải Phi Tư ba người, về mặt biểu tình nhìn Tô Việt, làm ra vẻ bất đắc dĩ lắc đầu.

Tô Việt ngược khuôn mặt trắng nõn thanh tú, liền xẹt qua một tia đỏ ửng.

“Được rồi, các lớp xếp vào hàng, nam sinh ở phía trước, nữ sinh ở phía sau, đi theo sau huấn luyện viên của các bạn, chuẩn bị để xuất phát! !” Người giáo quan đứng bên cạnh một khối đá lớn, cầm trong tay loa đồng lớn, giờ lá cờ nhỏ, hướng chỗ học sinh đang hò hét bắt nháo hò lớn.

Tiếp theo đến các huấn luyện viên của các lớp thối còi “Vù vù —— vù vù ——”, chỉ trong chốc lát, đám học sinh hòa hét bắt nháo kia đã vào hàng ngũ, đi thẳng đến trại huấn luyện phái sau núi xuất phát.

Lúc này giữa hè, mặt trời ở trên đầu như ngọn lửa thiêu đốt, cây trên núi cũng đứng yên, lá cây ở đây đều rũ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 339: CẦN CHO ANH THỜI GIAN 5

CHƯƠNG 340: CẦN CHO ANH THỜI GIAN 5

Trong rừng cây, côn trùng không ngừng kêu, lại tăng lên cái ồ ồ bức của mùa hè làm tâm trạng càng khó chịu.

Một số học sinh, từ bé được gia đình chiều chuộng, tuy là trung học cơ sở, trung học cơ sở cũng có huấn luyện, nhưng đều dùng trường học làm thao trường, trạm trạm quân tư, đội ngũ hình vuông đi một chút, sau hơn một giờ, nghỉ ngơi một lần.

Hơn nữa, mỗi ngày buổi trưa, buổi tối còn có thể về nhà với cha mẹ, tận hưởng sự quan tâm của phụ huynh.

Thế nhưng ở cái chỗ này, ngay cả thông tin thiết bị cũng không có.

Vào ngày đầu tiên, không ít nam sinh nữ sinh đều trốn trong kí túc xá khóc, ngày thứ hai người khóc càng nhiều, ngày thứ ba lại ít đi một chút, tuy vậy trại huấn luyện trong hoàn cảnh gian khổ, đã để mọi người chịu không ít khó khăn, khổ nhọc.

Lúc này, bọn họ đứng xếp hàng ngũ, chậm rãi đi lên núi, đường lên núi dốc, tất cả đều là cát đá, không giống bên ngoài nhìn vào, đều là đường bậc thang, một số học sinh đi được nửa tiếng, đã bắt đầu than khổ, nhưng sợ huấn luyện viên nghiêm túc lạnh như tảng đá băng, không ai dám yêu cầu nghỉ ngơi.

Điền Tâm vừa bò trên đường, một bên lau mồ hôi hột trên trán, nhỏ giọng nói: “Cũng không biết đến đỉnh núi, còn bao lâu.”

“Năm giờ nữa.” Hai bên trái phải đều có giọng nam phát ra trăm miệng một lời nói đúng một câu.

Điền Tâm theo bản năng ngẩng đầu lên, liếc mắt liền nhìn thấy người huấn luyện viên hôm qua bắt gặp cô và Trầm Tâm, đang đi bên cạnh cô.

Ánh mắt huấn luyện viên kia thâm ý nhìn nàng và Trầm Tâm, rồi trầm mặc không nói.

“Năm giờ nữa...” Các học sinh đi gần Điền Tâm nghe được câu trả lời vừa rồi, nhất thời kêu rên.

“Ngọn núi này, cách mặt nước biển tám trăm năm mươi mét, với tốc độ bây giờ của chúng ta, khoảng năm giờ nữa mới đến được đỉnh núi.” Huấn luyện viên đứng ở bên cạnh nhìn các cô liếc mắt, sau đó thuận miệng giải thích.

“Cái kia... Huấn luyện viên ơi...” Điền Tâm nhìn thoáng qua Trầm Tâm, chần chờ một chút, sau đó hỏi anh: “Anh không phải là huấn luyện viên phụ trách lớp chúng tôi đúng không? ”

“Ừ.” Huấn luyện viên kia gật đầu, thanh âm dừng một chút, vừa tiếp tục nói: “Từ hôm nay trở đi, các người lớp kinh tế quốc tế năm một do tôi phụ trách, ta họ Gianh, các cô cậu gọi là huấn luyện viên Giang là được rồi.”

Không phải chứ...

Điền Tâm cùng Trầm Tâm đều lộ ra khuôn mặt đặt sắc.

Giang huấn luyện viên nhìn liếc mắt hai người bọn họ, trong ánh mắt lộ ra một tia vui vẻ.

Một lát sau, thừa dịp Giang huấn luyện viên đi đến đội phái trước kiểm tra, Điền Tâm lúi kéo tay Trầm Tâm, thấp giọng nói: “Tiểu Điền Tâm, cậu có thấy kì lạ không, vì sao đêm hôm qua chúng mình đều bị anh ta bắt gặp, ngày hôm nay anh ta lại phụ trách lớp đây? ?”

Trầm Tâm nhũn mị thanh tú, mắt xinh đẹp xoay một vòng, sau đó nghiêm túc phân tích nói: “Xem ra lí do tránh tội hôm qua của chúng ta, anh ta hoài nghi, nên anh ta mới xin vào lớp chúng ta để làm huấn luyện viên?”

“Có khả năng này...” Điền Tâm gật đầu.

“Hai người các cậu, đang bàn bạc cái gì đấy? ?” Phan Đình nhìn hai người nó. Bạn nào muốn đọc trước liên hệ : i nhỏ, nhin không được nhỏ giọng hỏi.

“Chúng tôi đang nói về người huấn luyện viên này rất soái ca! !” Điền Tâm quay đầu lại, nhìn Phan Đình nở nụ cười một chút, lớn tiếng nói.

“Khụ khụ... khụ khụ...” Trầm Tâm đẩy cánh tay của Điền Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 340: Khi cô cần anh nhất 6

Chương 341: Khi cô cần anh nhất 6

“Khụ khụ... . . . khụ khụ... . . .” Thẩm Tâm đuổi đuổi tay đẩy cánh tay cô, một ngón tay trắng nõn mảnh khảnh chỉ chỉ phía sau cô.

“Làm gì thế...” Điền Tâm quay đầu lại, một cái liếc mắt liền nhìn thấy Giang huấn luyện viên ngay phía sau mình, làn da của cô có chút ửng đỏ.

“Ha... ha...” Cô cười gượng hai tiếng, sau đó hướng về phía anh ta gật đầu nói: “Huấn luyện viên, anh lại xuất hiện a, thật sự là xuất quỷ nhập thần, thật là thần kì a...”

“...” Giang huấn luyện viên nhìn cô một cái, không nói lời nào.

Điền Tâm cũng biết ý ngậm miệng, chăm chú vào việc leo núi.

Rốt cuộc sau hai giờ đi, huấn luyện viên dẫn đầu thổi một tiếng còi, la lớn: “Tốt lắm, chúng ta có thể nghỉ ngơi tại chỗ!!”

Cho nên nhóm học sinh thở phào một hơi, nháy mắt tê liệt ngã xuống mặt đất.

Tô Việt thừa dịp thời gian nghỉ ngơi, cầm ba lô đưa cho cô.

“Cám ơn cậu a...” Điền Tâm đã rất mệt không có chút sức lực nào nói tiếp, nghĩ lại còn ba giờ nữa mới lên đỉnh núi, thật sự muốn chết.

“Không có gì.” Tô Việt thờ phỉ phò, nhìn về mặt ỉu xiu của cô, nhin không được hỏi: “Điền Tâm, cậu không sao chứ?? Nhìn giống như không có tinh thần gì a”

“Không có việc gì...” Điền Tâm vầy vầy tay nói: “Tớ đã xem như có tinh thần, cậu nhìn xem Phan Đình cùng Hải Phi Tư, hai người họ đều đã nằm vật xuống...”

“Không có việc gì là tốt rồi.” Tô Việt gật gù đầu, lấy chai nước trong ba lô ra, đứng bên cạnh các cô uống nước.

Điền Tâm nhìn xung quanh một chút, đột nhiên thấy ở cách đó không xa có một con suối nhỏ, nước đang chảy cuộn cuộn.

“Thấm Tâm, giúp tớ giữ chỗ, tớ qua bên kia rửa mặt chút.” Cô đem ba lô đưa cho cô ấy, rồi dặn dò một câu.

“Tớ chịu, cậu vẫn còn đi lại được a ??” Thấm Tâm ngồi dưới đất, cũng nhìn thấy con suối nhỏ cách đó không xa, kì thực cô cũng muốn qua đó rửa mặt, nhưng móng vừa chạm đất, một chút cũng không muốn đứng lên.

“Ừ...” Điền Tâm vầy vầy tay với Thấm Tâm rồi đi tới chỗ dòng suối.

Trên núi cây cối xanh um tươi tốt, ánh nắng buổi sáng xuyên qua lá cây rậm rạp, trên mặt đất in xuống những chiếc bóng.

Nước suối ào ạt chảy xuôi, lùm cây cạnh suối tốt um tùm.

Điền Tâm cẩn thận đi xuyên qua lùm cây, đi đến chỗ dòng suối bên cạnh, duỗi tay vớt một ít nước suối lạnh lẽo, vỗ lên mặt mình.

Cảm giác mát lạnh thấm vào da thịt, cái cảm giác khô nóng giảm đi không ít.

Rửa mặt, cảm giác thật thoải mái, Điền Tâm đứng dậy, tính toán quay về.

Cô vội vàng đứng dậy, chân không may giẫm phải một cục đá tròn nhỏ, không cẩn thận, thân mình ngã xuống, cảm giác đau đớn liền dọc theo cổ chân truyền lên tới ngực.

Điền Tâm có chút chật vật mà té ngã ở bên dòng suối, cô đưa tay sờ sờ cổ chân, hình như có một chút đau, nhưng nhìn có vẻ không sưng đỏ, chắc qua một lát là khỏi...

Cô cố gắng đứng lên, nhưng chân vừa chạm đất, cảm giác đau đớn lại kéo tới.

Kiểu này là không thể đi được!!

Điền Tâm ngồi ụp rũ bên cạnh dòng suối, nhìn dòng suối chảy ào ạt, lại nghĩ tới mấy ngày này tập huấn ăn uống khổ sở, nhin không được vành mắt liền đỏ.

Không biết Trần Diệc Nhiên hiện tại đang làm gì... Nếu lúc này anh ở bên cạnh cô thì thật là tốt....

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 341: Khi cô cần anh 7

Chương 342: Khi cô cần anh 7

Cách đó không xa đám nhóm học sinh bị bắt tập huấn, ngồi cùng nhau ríu rít nghỉ ngơi, mà Điền Tâm ngồi cô độc một mình bên suối, xoa nhẹ cổ chân bị thương, rõ ràng hình thành một khung cảnh đối lập.

Một bên náo nhiệt, một bên buồn tẻ.

Một bên phồn hoa, một bên hiu quạnh.

Hơn nữa khi nhớ tới Trần Diệc Nhiên, cô nhận không được chôn đầu giữ hai đầu gối, im lặng khóc.

“Điền Tâm... Sao còn ở đây? Mau trở về, tiếp tục leo núi.” Bên tai cô truyền tới thanh âm dịu dàng dễ nghe của Tô Việt.

Điền Tâm vẫn chôn đầu trên đầu gối, giờ phút này cảm thấy có chút mất mặt.

“Điền Tâm...?” Tô Việt thấy cô không có chút gì phản ứng, cẩn thận ngồi xổm xuống, hướng đôi mắt trong veo nhìn cô, thấp giọng hỏi: “Cậu làm sao vậy, tại sao không nói gì, có phải bị cảm nắng có chút khó chịu...?”

“...” Điền Tâm vẫn như cũ không nói lời nào, chỉ hít nhẹ cái mũi, khó chịu nói: “Tớ không sao, cậu hãy đi trước đi, lát nữa tớ sẽ đi”

“Thật sự là không có chuyện gì sao?” Tô Việt khẽ nhíu mày, do dự một chút, đẩy tay cô.

“Thật không có việc gì...” Cô không dám ngẩng đầu lên, buồn bực đáp.

“Tớ đi đây?” Tô Việt chần chờ hỏi.

“Ừ...” Điền Tâm gật đầu.

Chỉ chốc lát sau, liền nghe được tiếng bước chân rời đi của cậu ta.

Cô lại đem đầu chôn ở giữa hai đầu gối trong chốc lát, lúc này mới ngẩng đầu lên.

Chỉ là vừa ngẩng đầu lên, cô lập tức tròn tròn mắt.

Tô Việt thể nhưng vẫn còn đứng trước mặt.

Đôi mắt cậu ta rũ xuống, nhìn chăm chăm vào cô gái đang ngồi dưới đất kia.

Gương mặt trắng nõn phẫn nộ vì mấy ngày tập huấn mà phôi nắng có chút hơi hơi phỉm hồng, đôi mắt đăm lẹ, đôi mắt hồng hồng, rõ ràng là vừa rồi đã khóc, tóc mái vì chôn đầu ở đầu gối, mà bị mồ hôi dính lại trên trán.

“Khóc?” Tô Việt nhìn bộ dáng cô, do dự một chút, thấp giọng hỏi.

Điền Tâm nhìn Tô Việt trước mặt, sau một hồi lâu không có phản ứng, không phải cậu ta vừa mới đi sao, cô nghe thấy tiếng bước chân a.

“Vừa rồi là tớ cùng bạn đi tới, cậu nghe thấy tiếng bước chân, là của cậu ta rời đi.” Tô Việt thấy sự nghi hoặc trong mắt cô, cười cười nhìn cô.

“A...” Điền Tâm cúi đầu, không biết nên nói cái gì.

“Đi thôi, bên kia huấn luyện viên đã thổi còi rồi.” Tô Việt chìa tay trước mặt cô.

Cô do dự một chút, nhỏ giọng nói: “Tớ bị trẹo chân...”

“Trẹo chân?” Tô Việt hơi hơi kinh ngạc, đưa mắt nhìn cổ chân cô, vì quần quân huấn quá dài, căn bản không nhìn thấy cái gì.

Nhưng giây tiếp theo, cậu ta không chút do dự ngồi xổm xuống trước mặt Điền Tâm, nói: “Lên đây đi, tớ cõng cậu đi.”

“Này... không tốt lắm đâu...” Điền Tâm có chút chần chờ.

“Trẹo chân, tớ sẽ không miễn cưỡng cậu.” Tô Việt vẫy vẫy tay với cô, ý bảo cô mau leo lên lưng cậu ta.

Nhìn thấy nhóm học sinh bên kia, một nhóm đứng lên chuẩn bị leo núi tiếp, Điền Tâm cắn chặt răng, leo lên lưng cậu ta.

Tô Việt hơi hơi dùng sức một chút, cõng cô lên, cười cười nói: “Còn rất nặng.”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 342: Khi cô cần anh nhất 8.

Chương 343: Khi cô cần anh nhất 8.

“VẬY CẬU CÓ THỂ ĐI SAO...” Diên Tâm lo lắng nhìn Tô Việt.

“Tớ hay nói giỡn.” Cậu ta một bên vỗ ngực cô tới chỗ mọi người nghỉ ngơi, một bên thấp giọng nói: “Thực ra cậu rất nhẹ.”

“...” Diên Tâm yên lặng ghé người trên lưng cậu ta, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

“Kỳ thật... Tô Việt, cậu không cần đối xử tốt với tớ như vậy...” Cô nhìn bóng lưng gầy yếu của Tô Việt, nhẹ nhàng nói: “Cậu như vậy, tớ sẽ rất áy náy...”

“Áy náy cái gì?” Tô Việt xoay đầu lại, đôi mắt trong suốt nhìn cô, khẽ cười cười nói: “Bạn bè nên giúp đỡ lẫn nhau, đừng để ở trong lòng.”

“...”

“Diên Tâm, cậu làm sao vậy?” Bên kia mọi người đang chờ tín hiệu xuất phát, Thẩm Tâm nhìn liếc qua thấy Tô Việt đang vỗ Diên Tâm đi tới.

“Không có việc gì, chân tớ bị trật thôi.” Diên Tâm nhìn cô ấy cười cười, nhẹ nhàng băng quơ nói.

Đứng ở bên cạnh huấn luyện viên đang sửa sang đội ngũ thấy vậy cũng quay sang, làm cho người phụ trách nhóm Diên Tâm tới đó tiếp tục duy trì trật tự, sau đó đi tới đây.

“Sao lại thế này?” Giang huấn luyện viên khẽ nhíu mày, nhìn Diên Tâm ghé đầu trên lưng Tô Việt.

“Báo cáo huấn luyện viên, bạn ấy bị trật chân.” Tô Việt vỗ cô trên lưng, trả lời anh ta.

“Trật chân?” Giang huấn luyện viên nhìn Diên Tâm, rồi quay nhìn Tô Việt nói: “Đưa bạn ấy tới chỗ gốc cây kia nghỉ ngơi, cậu quay về lớp xếp hàng đi.”

“A...” Tô Việt lên tiếng, vỗ Diên Tâm tới gốc cây cổ thụ cách đó không xa, sau đó cẩn thận đặt cô xuống dưới.

“Bạn học này theo tôi, còn các bạn học khác, tiếp tục leo núi.” Tay của Giang huấn luyện viên chỉ chỉ vào Thẩm Tâm, sau đó dặn dò các bạn học khác một tiếng, liền đi tới chỗ cô.

“Được.” Cô ấy vội vàng cầm lấy ba lô của mình và Diên Tâm, vội theo sau huấn luyện viên đi tới.

Tô Việt nhìn cô một chút, sau đó ân cần dịu dàng nói: “Cậu tự chăm sóc mình cho thật tốt, tớ đi xếp hàng đây.”

“A, Tô Việt, cảm ơn cậu” Diên Tâm ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói lời cảm ơn cậu ta.

Tô Việt khẽ cười một chút, vẫy vẫy tay với cô, rồi xoay người rời đi.

Giang huấn luyện viên cùng Thẩm Tâm đi tới, ngồi xổm xuống trước mặt cô, nghiêm túc hỏi: “Bị trật chân nào?”

“Ách... chân bên trái...” Diên Tâm nhỏ giọng trả lời.

Giang huấn luyện viên khẽ nhíu mày, duỗi tay đỡ lấy chân trái của cô, nhẹ nhàng xắn ống quần lên.

Vừa rồi mỗi chỗ mất cá chân sưng đỏ bị , giờ phút này đã đỏ một mảng lớn, sưng như một cái tiểu màn thầu.

Giang huấn luyện viên cẩn thận xem xét một phen, sau đó duỗi tay dè dè mắt cá chân, trầm giọng hỏi: “Đau không?”

“...” Diên Tâm hít một hơi lạnh, nước mắt liền rơi xuống.

“Giang huấn luyện viên anh nhẹ chút a, anh không thấy bạn ấy đau đến phát khóc sao?” Thẩm Tâm nhìn mắt cá chân sưng đỏ của Diên Tâm, lập tức

liền bối rồi, lại nhìn Giang huấn luyện viên không lưu tình chút nào trực tiếp ấn lên, lập tức bốc hỏa.

Giang huấn luyện viên có thâm ý khác mà nhìn Thẩm Tâm một cái, sau đó trầm thấp nói: “Em có vẻ rất quan tâm bạn ấy.”

Thẩm Tâm nhìn ánh mắt của anh ta, hơi sững sờ một chút, sau đó kiên trì nói: “Đó là đương nhiên, dù gì bạn ấy cũng là bạn gái của em.”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 343: Khi cô cần anh 9

Chương 344: Khi cô cần anh 9

“Hừ” Giang huấn luyện viên khẽ hừ nhẹ một tiếng, rõ ràng là không tin.

Thẩm Tâm trừng mắt nhìn anh ta, nghĩ nghĩ lại cảm thấy mình không có lời nào để nói, nói nữa, chỉ làm cho anh ta hoài nghi thôi.

Mọi người theo dọc sườn núi mà leo lên, người cuối cùng cũng không thấy bóng dáng, cuối cùng Giang huấn luyện viên cũng chậm rãi đứng dậy, nhìn cô và Thẩm Tâm nói: “Chân của em bị treo nhẹ, xương cốt không bị sai lệch về vị trí, nhưng không thể tiếp tục leo núi, em là bạn trai của bạn ấy, vậy hãy công bạn ấy xuống núi đi.”

“....” Thẩm Tâm khiếp sợ nhìn anh ta, sau một lúc lâu, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, thấp giọng hỏi: “Vậy còn anh?”

“Tôi dẫn hai em xuống núi.” Giang huấn luyện viên cười cười, xoay người nhặt ba lô của các cô lên, đeo ở trên lưng, sau đó nhìn thoáng qua Thẩm Tâm nghi: “Còn không công bạn gái?”

Điền Tâm khẽ ngẩng đầu, nhìn thoáng qua bóng lưng mảnh khảnh của cô ấy, ngập ngừng nói: “Tiểu Điền Tâm.”

“Không có việc gì.” Thẩm Tâm ngẩng đầu, đôi mắt xinh đẹp nhìn Điền Tâm, khẽ mỉm cười nói: “Em yêu, không phải công cậu xuống núi sao, việc rất nhỏ, lại đây, leo lên.”

Cô ấy vừa nói, vừa đi tới trước mặt cô ngồi xổm xuống.

Điền Tâm ngồi dưới đất do dự, nhìn bóng lưng gầy yếu của bạn, không đành lòng leo lên.

“Đừng ngại ngùng nữa, mau leo lên.” Thẩm Tâm quay đầu, vẫy vẫy Điền Tâm.

Điền Tâm cắn chặt răng nhẹ nhàng leo lên lưng bạn.

Giang huấn luyện viên đứng ở một bên, ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm vào hai người bọn họ.

Cũng may Điền Tâm quả thật không nặng, lúc này, cô ấy nhẹ nhàng công cô lên, nhanh chóng theo sau Giang huấn luyện viên, đi xuống núi.

Ánh mắt huấn luyện viên chợt giao động, hai người họ, thật sự là người yêu??

Gần tới trưa, ánh nắng mặt trời ngày càng nóng rực, Thẩm Tâm công cô, mồ hôi chảy dọc trán lướt qua chóp mũi của cô ấy, sau đó nhỏ giọt xuống mặt đất.

Hai tay Điền Tâm ôm lấy cổ Thẩm Tâm, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Điền Tâm, cậu có muốn nghỉ ngơi một lát rồi đi tiếp không?”

“Không có việc gì, không cần.” Cô ấy nhẹ nhàng trả lời.

Cuối cùng, lại hạ giọng nói: “Đừng làm lộ tẩy trước mặt anh ta.”

“A...” Diên Tâm nhện nhàng gật gật đầu, sau đó ghé mặt trên vai cô ấy.

Giang huấn luyện viên nhú mảy, nhìn hai cô gái đi phía sau mình.

Tóc đuôi ngựa, đôi mắt trong trẻo, gương mặt trắng nõn bởi vì vận động có chút ửng đỏ, cái miệng nhỏ nhắn mịn màng hơi hơi mở, gương mặt quật cường, mồ hôi dọc theo sườn mặt chậm rãi nhỏ giọt, thậm chí nhìn lướt qua còn có một chút đặc ý.

Sau lưng cô ấy là một cô gái đang ngoan ngoãn nằm sấp, đôi mắt to đen trắng rõ ràng, khuôn mặt phấn nộn, một mái đầu bởi vì mồ hôi mà dính vào trên trán, vẻ mặt mềm mại cùng lạnh lợi.

Không biết vì cái gì, trong nháy mắt này, anh ta lại sinh ra một loại cảm giác hai người họ đúng là một đôi.

“Đến phía trước nghỉ ngơi một lát” Anh ta chần chờ một chút, chậm rãi mở miệng nói, dù sao hai người đều là nữ sinh, thể lực nhất định không sánh bằng nam sinh.

Thẩm Tâm khẽ ngẩng đầu, nhìn sự do dự trong mắt anh ta, khóe môi có chút cong nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 344: Khi cô cần anh 10.

Chương 345: Khi cô cần anh 10.

Trên núi cây cối cao to rất nhiều, bọn họ đi theo một con đường dọc bờ suối xuống núi, loáng thoáng, đã có thể nhìn thấy doanh địa của các cô.

Thẩm Tâm công cô đi tới chỗ cây cỏ thụ, thật cẩn thận hạ cô xuống, sau đó lấy chai nước ra nói: “Cậu ở lại chỗ này, tớ đi lấy nước.”

“Ừ.....” Diên Tâm ngoan ngoãn gật đầu.

Giang huấn luyện trầm mặc một chút, vuốt tay lấy chai nước trong tay Thẩm Tâm, trầm thấp nói: “Thầy đi cho các em nói chuyện, các em ngồi nghỉ ngơi một chút.”

“Cám ơn huấn luyện viên!” Thẩm Tâm lập tức vui vẻ ra mặt, một chút khách khí cũng không có, an vị bên người Diên Tâm.

Giang huấn luyện viên liếc mắt nhìn họ một cái, xoay người đi tới con suối.

Diên Tâm xoay đầu lại, nhìn Thẩm Tâm, nhỏ giọng hỏi: “Cậu không sao chứ?”

“Không sao.” Thẩm Tâm lau mồ hôi trên trán, thuận miệng nói: “Khi còn nhỏ cùng Lục Dật Tiêu leo núi, cậu ta bị trẹo chân, vẫn là tớ công cậu ta xuống núi, cậu so với cậu ta nhẹ hơn rất nhiều.”

“.....” Diên Tâm nhất thời đầu đầy hắc tuyến.

Lúc Thẩm Tâm đang chuẩn bị nói gì đó, đột nhiên phát hiện, ánh mắt của Giang huấn luyện viên như có như không nhìn hai người bọn họ.

Cho đến giờ, anh ta vẫn hoài nghi.

Đôi mắt đen láy của Thẩm Tâm chuyển động vòng vo, đột nhiên ôm chặt bả vai của cô, làm đầu của cô dựa trên vai cô ấy, sau đó vỗ nhẹ nhẹ cô hai cái, thấp giọng nói: “Anh ta lại hoài nghi chúng ta.”

Diên Tâm tỷ đầu trên vai Thẩm Tâm, mắt cũng nhìn thấy ánh mắt lướt qua bên này của huấn luyện viên, nhin không được buồn rầu nói: “Vậy làm sao bây giờ?”

“Không có việc gì, tớ có cách, chỉ cần cậu phối hợp là được.” Đôi mắt xinh đẹp của Thẩm Tâm chớp chớp, khóe môi có chút tươi cười.

Bên kia dòng suối, Giang huấn luyện viên khuấy nước, lại vốc một ít nước, rửa sạch mặt, đứng dậy, đang chuẩn bị đi lại chỗ Diên Tâm và Thẩm Tâm.

Thẩm Tâm đột nhiên nắm lấy cái cầm thon của cô, không hề báo trước trực tiếp cúi người, đem cánh môi mềm mại của mình, hôn lên đôi môi đỏ hồng của cô.

Điền Tâm cùng với huấn luyện viên cách đó không xa ngăn người.

Cũng may nụ hôn này vừa chạm vào đã lập tức rời đi, cho nên cô chưa tới mức tâm động. Thẩm Tâm coi như không có việc gì xảy ra từ trong ba lô lấy một ít khăn giấy, dịu dàng lau mồ hôi cho cô.

“Cậu..... cậu cậu cậu...” Điền Tâm ngăn người sau năm giây, liền nói chuyện không lưu loát.

“Làm sao vậy, không phải hôn cậu một chút sao, lúc trước cậu ôm mặt tớ cần còn ngại ít a?” Thẩm Tâm liếc cô một cái, đề thấp âm thanh nhỏ giọng uy hiếp cô, sau đó lập tức khôi phục âm thanh ôn nhu nói: “Bảo bối, có phải hay không hôn cậu một chút, chân của cậu sẽ không đau?”

Điền Tâm cứng ngắc gật đầu.

Nếu là không đau a, cô có thể đứng dậy chạy như năm trăm dặm a!!

Hơn nữa, thân người là thân thân người, chính là khi đó còn nhỏ, người ta còn không biết a, khi đó miễn là còn sống, cô đều thân qua, con chó ở cửa nhà, còn có con mèo nhà bà nội ở cách vách, thấy cô đều vòng đường khác đi a, sợ không cẩn thận, liền bị phi lễ a!!

“Ngoan....” Thẩm Tâm dịu dàng cười, giống như nam chính trong truyện ngôn tình, duỗi tay xoa đầu Điền Tâm, đôi mắt sùng sịnh nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 345

Chương 346:

Điền Tâm cảm thấy trong lòng đầy ngổn ngang.

Giang huấn luyện có chút không được tự nhiên, cầm cái ấm đi tới chỗ bọn cô, sau đó đưa ấm cho Thẩm Tâm.

“Cảm ơn huấn luyện viên.” Thẩm Tâm làm bộ như không có gì xảy ra, cười tủm tỉm nhận lấy cái ấm từ tay huấn luyện viên, sau đó đưa tới trước mặt cô nói: “Uống nước đi.”

“Tớ không khát cậu uống trước đi.” Điền Tâm nhìn Thẩm Tâm trước mặt người đầy mồ hôi, nhẹ nhàng lắc đầu.

Thẩm Tâm mỉm cười, tiến lại gần, âm thanh không cao không thấp, cả ba người họ đều nghe thấy được hỏi: “Thế nào, cậu còn muốn tớ mớm cho cậu sao?”

“Phốc.....!!” một tiếng, Giang huấn luyện viên đang uống nước ở bên cạnh, hoàn toàn vang lên.

Thẩm Tâm quay đầu đi, về mặt vô tội nhìn Giang huấn luyện viên nói: “Huấn luyện viên, anh làm sao vậy?”

“Khụ khụ....không có gì....” Giang huấn luyện viên xấu hổ lấy tay lau chút nước còn đọng trên khóe môi, sau đó thấp giọng nói: “Cái đó... Chỉ là bị sặc nước thôi.”

“A... Anh hãy từ từ uống a....” Thẩm Tâm nhìn cô cười cười, sau đó đưa chai nước cho cô nói: “Cầm, uống đi.”

“.....” Điền Tâm giật giật khóe môi, vốn định mắng cô ấy một chút, cuối cùng là liễu mạng nhện xuống, cười ngọt ngào nói với Thẩm Tâm: “Cảm ơn em yêu.”

“Không cần cảm ơn.” Thẩm Tâm mỉm cười, lại đi tới, nhẹ nhàng hôn lên má cô.

Giang huấn luyện viên hận không thể ôm mặt xoay qua chỗ khác.

Cả người Điền Tâm bỗng chốc trở nên tê dại, cô cầm lấy chai nước, động tác cứng ngắc uống vài ngụm, còn lại đưa cho Thẩm Tâm.

Cô ấy cười nhận lấy chai nước, trước khi uống, dịu dàng nói: “Điền Tâm, chúng ta như vậy, có tính là gián tiếp hôn môi không?”

“Phốc!!!!” Một tiếng, cô và huấn luyện viên, đồng thời cùng phun.

Thẩm Tâm, chị hai, một câu nói ái muội như vậy, vì sao giờ phút này lại nói ra, khiến cho cậu trở nên thô tục vậy....??

Điền Tâm một bên ho, một bên lấy tay lau chút nước ở trên miệng, ngẩng đầu liếc nhìn huấn luyện viên một cái, ngượng ngùng cười cùi nói: “Huấn luyện viên, thật ngại quá a, cô ấy chính là như vậy, không nhịn được nên mới cùng em ân ái, anh đừng để trong lòng...”

“Khụ khụ... không có việc gì...Anh không để trong lòng...” Giang huấn luyện viên xấu hổ, quyết định cầm chai nước, cách xa hai người họ uống một chút nước.

“Cái kia...Giang huấn luyện viên anh trăm ngàn lần đừng lưu lại bóng ma tâm lý, cũng không phải mỗi nữ sinh... đều thích nữ sinh...” Điền Tâm nghiêm túc suy nghĩ một chút, vẫn tốt bụng nhìn huấn luyện viên nói, sợ anh ta tự nhiên lưu lại bóng ma, từ nay về sau lại không có hứng thú với nữ sinh.

“...” Giang huấn luyện viên trầm mặc một chút, không nói gì, chỉ cầm chai nước đi xa xa một chút.

Thẩm Tâm quay đầu lại, nhìn cô cười cười đắc ý: “Thế nào, hiện tại anh ta không nghi ngờ hai chúng ta chứ?”

“Ừ, anh ta không nghi ngờ chúng ta, nhưng tớ cảm thấy anh ta đối với con người, cuộc sống xã hội, tình yêu bắt đầu này sinh hoài nghi...” Điền Tâm nhìn nét mặt ngưng trọng của huấn luyện viên cách đó không xa, có chút bất an nhỏ giọng nói với Thẩm Tâm

“Ách...” Thẩm Tâm chần chờ một chút, sau đó theo ánh nhìn của Điền Tâm hướng tới chỗ huấn luyện viên, nghĩ nghĩ, nói: “Nếu không chờ tới lúc tập quân huấn xong chúng ta nói với anh ta, thực ra chúng ta không phải tình nhân là được.”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 346: Tình yêu không phân biệt giới tính 2.

Chương 347: Tình yêu không phân biệt giới tính 2.

“Như vậy cũng được.....” Điền Tâm do dự gật đầu.

Lúc sau khi xuống núi, Điền Tâm được Giang huấn luyện viên công.

Lúc đầu anh ta tưởng chỉ cần quan sát kỹ một chút, là biết hai cô gái này không phải tình nhân, thế nhưng lại thấy một màn hôn môi của hai người bọn họ, trong nháy đó, anh ta cảm thấy bị dọa phát khiếp.

Sau khi sự kinh hãi qua đi, anh ta thật sự tin hai cô gái này là tình nhân.

Một đường trở lại chỗ cắm trại ngoại khóa địa bàn quân doanh, Giang huấn luyện viên cũng cô đi tới phòng y tế, lấy một ít thuốc bôi cho Điền Tâm, rồi giúp Thẩm Tâm đỡ cô về ký túc xá nữ.

Vì thế, nhìn ký túc xá trông không, Thẩm Tâm cùng Điền Tâm, mắt to trừng mắt nhỏ.

“Nhờ phúc của cậu, hôm nay cả hai ta đều không cần phải tiếp tục leo núi.” Thẩm Tâm nằm ở trên giường của mình, nhàn nhã cầm lấy một quyển sách lật qua lật lại, sau đó nhìn Điền Tâm nói.

“Nhưng tớ ở ký túc xá cũng không có gì để giải trí.”

Điền Tâm có phần không muốn nói gì, nghiêng người dựa vào thành giường, nhìn bộ dáng thoải mái của Thẩm Tâm, nhị không được mở miệng nói: “Nơi này không máy tính, không TV, không di động, còn tiếp tục ở đây nữa, chắc tớ nhanh chóng biến thành người nguyên thủy quá.”

“Thôi đi, người nguyên thủy lại biết đánh lửa, săn giết lợn rừng, cạo lông nướng thịt đâu, cậu như thế cũng không giống.”

“Nói rất đúng, quả thật không giống nhau...” Điền Tâm bĩu môi, vẻ mặt không phục.

“Haizz, tại sao cái chân của cậu không bị nghiêm trọng một chút nữa, như vậy là chúng ta có thể quay về trường học hoặc về nhà, không cần phải ở lại

nơi này.” Thẩm Tâm thở dài một hơi, vẻ mặt ưu sầu.

“Nếu không tớ giúp cậu đánh gãy một chân, sau đó chúng ta cùng nhau trở về.” Điền Tâm ngẩng đầu nghiêm túc nhìn cô ấy đề nghị.

“Hai chữ, đi tìm chết.” Thẩm Tâm gằn từng chữ một nhìn cô nói.

“Ồ kìa, Tiểu Điền Tâm, cậu mau nghĩ cách đi, chúng ta ở lại ký túc xá một ngày, chuyện gì cũng không làm, thật nhàm chán a, cái chân của tớ cũng bị thương, không chùng một tuần cũng không thể ra ngoài huấn luyện, cậu nói tớ phải làm gì sao đây?” Điền Tâm nhất thời suy sụp gương khuôn mặt nhỏ nhắn tội nghiệp nhìn Thẩm Tâm.

“Ừ... Nếu không tớ tìm cho cậu một quyển Kim Cương kinh, cậu chép kinh thư, luyện tâm pháp?” Thẩm Tâm suy xét một chút, thuận miệng đáp.

“.....Cậu còn có chút tình người không?” Điền Tâm đầu đầy hắc tuyến nhìn cô ấy.

“Đó quả thật không có gì là hoạt động giải trí a.” Thẩm Tâm vuốt hai tay, bắt đắc dĩ nói.

Ngay lúc hai người tiếp tục màn mắt to trừng mắt nhỏ, bên ngoài ký túc xá đột nhiên vang lên tiếng loa:

“Xin mời Điền Tâm, Thẩm Tâm mau chóng xuống dưới tầng, lặp lại một lần, xin mời Điền Tâm, Thẩm Tâm mau chóng xuống dưới.”

“Làm sao nha?” Cô hướng ánh mắt khó hiểu nhìn Thẩm Tâm.

“Cậu ngồi yên ở chỗ này đi, tớ xuống xem một chút.” Thẩm Tâm xoay người rời khỏi giường, lấy áo, liền vội vàng chạy xuống tầng dưới.

Một lát sau, cô ấy vui mừng quay trở lại, nhìn Điền Tâm nói: “Mau, mau đứng lên, có người tới thăm chúng ta.”

“Ai a?” Điền Tâm nghi hoặc nhìn cô ấy, sau đó không nói gì nói: “Cậu có thể nói hai chữ thăm kia sao, giống như có người đến thăm tù.”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 347: Tình yêu không phân biệt giới tính 3.

Chương 348: Tình yêu không phân biệt giới tính 3.

“Ông xã cậu với ông xã tớ.” Thẩm Tâm trừng mắt nhìn cô, cười tủm tỉm nói.

Điền Tâm xoay người từ trên giường ngồi dậy, chân vừa chạm đất, cảm giác đau đớn nháy mắt kéo tới.

“Cậu chậm một chút a, gấp gấp cái gì.” Thẩm Tâm nhanh chóng chạy lại đỡ lấy cô, nghĩ ngợi, rồi xoay lưng lại, cõng cô lên, đi ra bên ngoài.

“Hai người bọn họ làm sao tới được a? Lục Dật Tiêu nhà cậu không phải bị Diệc Thế lừa đi Trùng Khánh sao, nhanh như vậy đã trở lại a?” Về mặt Điền Tâm kinh hãi nhìn Thẩm Tâm hỏi.

“Lục Dật Tiêu tốt xấu gì cũng coi là lão tổng khoa học kỹ thuật đi, đi Trùng Khánh kí cái hợp đồng không vấn đề gì, nhiều nhất chính là lãng phí vé máy bay qua lại.” Cô ấy bĩu môi, thuận miệng đáp: “Trước khi cậu gọi điện cho Trần Diệc Thế, tớ cũng gọi Lục Dật Tiêu, nghiêm túc cảnh cáo anh ta, nhất định phải đến núi thăm tớ, không thì đời này anh ta đừng nghĩ nông nổi xoay người làm chủ nhân.”

“A...” Điền Tâm nghĩ ngợi rồi gật đầu nói: “Nói như vậy, hai người bọn họ tới đây cũng không tính kì quái.”

“Đúng vậy a, đúng lúc cậu mới bị thương, Trần Diệc nhà cậu liền xuất hiện, cậu có thể dựa vào người anh ta, có thể khóc chứ.” Thẩm Tâm nhị không được nhìn cô bồn chồn.

“Đi, ai muốn khóc.” Điền Tâm đỏ mặt.

Thẩm Tâm công cô đi thẳng xuống dưới tầng, đi theo người vừa gọi các cô, đến phòng hành chính.

Đến cửa phòng hành chính, người đó chỉ vào một gian phòng nói: “Bọn họ trong văn phòng Giang huấn luyện viên, hai cô trực tiếp đi qua đó, tôi còn muốn đi truyền tin.”

“Tốt, cảm ơn anh.” Thẩm Tâm nhìn anh ta gật đầu, sau đó nhanh chóng đi tới cửa văn phòng đó.

Đi tới cửa phòng làm việc, Thẩm Tâm bảo cô gõ cửa.

“Vào đi.” Giọng Giang huấn luyện viên trầm thấp vang lên.

Thẩm Tâm đẩy cửa, chậm rãi đi vào.

Anh cùng Lục Dật Tiêu đang nói chuyện phiếm cùng Giang huấn luyện viên, liền nghe thấy gõ cửa, liền nhìn chăm chăm ra phía cửa, đến khi nhìn thấy Thẩm Tâm công cô đi tới, anh kinh ngạc nhìn các cô, mở miệng hỏi: “Diễn Tâm, em làm sao vậy?”

“Nhiên ca ca...” Diễn Tâm nghe thấy âm thanh quen thuộc của anh, trong khoảng thời gian ngắn nhìn không được lệ nóng doanh tròng.

“Cũng thế, lão Lục, đây chính là hai muội muội của cậu?” Giang huấn luyện viên chỉ vào cô cùng Thẩm Tâm, nhìn Trần Diệc Nhiên cùng Lục Dật Tiêu hỏi.

“Ừ...” Lục Dật Tiêu gật gật đầu, đôi mắt thâm thúy mà nóng bỏng nhìn Thẩm Tâm.

Thẩm Tâm cùng cô biểu tình vừa kinh hi, lập tức cứng đờ.

“Hai người... hai người biết?” Thẩm Tâm chần chờ một chút, sau đó nhỏ giọng hỏi.

“Biết a.” Lục Dật Tiêu gật gật đầu, nhìn Thẩm Tâm cười cười, lộ ra hàm răng trắng, “Chúng tôi là đồng học đại học. tuy rằng không cùng chuyên ngành, nhưng trước kia hay hẹn nhau chơi bóng, thêm nữa tôi là học trưởng của hai người họ.”

Thật sâu sắc quá đi!!

Trong nháy mắt đó, trong đầu Diễn Tâm cùng Thẩm Tâm đồng thời có ý nghĩ đó.

“Không thể tưởng tượng được, hai người bọn họ vậy mà là hai người....” Giang huấn luyện viên hứng thú nhìn Thẩm Tâm cùng Diễn Tâm một cái, giọng điệu buồn bã nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 348: Tình yêu không phân biệt giới tính 4.

Chương 349: Tình yêu không phân biệt giới tính 4.

“Ha ha nói là muội muội, kì thực chúng tôi...” Lục Dật Nhiên nhìn huấn luyện viên cười cười, đang chuẩn bị nói ra chân tướng, bỗng nhiên nghe thấy tiếng ho của Thẩm Tâm, cướp lời nói:

“Đúng vậy a, đúng vậy a, hai người bọn họ là ca ca của chúng tôi!! Thân ca ca!”

“Thân ca ca?” Giang huấn luyện viên nghi hoặc nhìn bọn họ.

“Không phải, ý của em là, so với thân ca ca còn có thân biểu ca!!” Thẩm Tâm nhanh chóng sửa chữa lời nói của mình.

“A...” Giang huấn luyện viên bỗng nhiên tỉnh ngộ, chần chờ một chút, sau đó mờ mịt hỏi: “Kia bọn họ biết hai người là...”

“Không biết, tuyệt đối không biết!!” Thẩm Tâm nhanh chóng trả lời.

“Biết cái gì?” Lục Dật Tiêu với dấu chấm hỏi to trừng nhìn bọn họ đối đáp.

“Hi hi không có gì.” Thẩm Tâm nhìn anh ta cười cười, sau đó cẩn thận đặt cô xuống sofa.

“Điền Tâm” Trần Diệc Nhiên nhanh chóng tiến đến, nhìn hốc mắt hồng hồng của cô, bộ dáng nước mắt lưng tròng, nhìn không được ngồi xổm xuống, dịu dàng hỏi: “Em làm sao vậy?”

“Nhiên ca...” Điền Tâm nhìn anh ở trước mặt, chỉ mấy ngày không gặp, mà như cách xa hàng thế kỉ vậy.

“Hôm nay em ấy leo núi, bị trật chân.” Giang huấn luyện viên ngồi ở chính bàn công tác của mình, nhìn bộ dáng ủy khuất của cô, liền thay cô trả lời.

“Làm sao, à không cẩn thận vậy.” Long mảy của anh hơi nhăn lại, bàn tay thon dài nhẹ nhàng nâng chân phải của lên hỏi: “Là chân này sao?”

“Không phải, là chân trái.” Điền Tâm lắc đầu, hít hít mũi, nhỏ giọng đáp.

Anh cúi đầu, xắn ống quần trái của cô lên, chỗ mắt cá chân mảnh khảnh trắng nõn, sưng một mảng đỏ nhìn thấy mà ghê người.

Anh vơn đầu ngón tay, nhẹ nhàng ấn xuống chỗ sưng đỏ, nhẹ nhàng mà xoa, cẩn thận hỏi: “Đau không?”

“Ừm... có chút đau...” Cô cảm giác được độ ấm từ đôi bàn tay đang xoa nhẹ lên mắt cá chân cô, tuy có chút đau đớn, nhưng trong lòng cảm thấy ngọt ngào.

“Hôm nay em ấy bị thương, là Thẩm Tâm đưa em ấy xuống núi.” Giang huấn luyện viên thuận miệng nói một câu.

“Tiểu Điền Tâm nhà tôi?” Lục Dật Tiêu giật mình một cái, sau đó quay đầu, đôi mắt thâm thúy trùng mắt với anh ta nói: “Anh là một người đàn ông cũng là huấn luyện viên của hai người họ, vì sao không giúp Điền Tâm?? Còn tiểu điền tâm nhà tôi yếu đuối như vậy, lại để cô ấy công!”

“Ách...” Giang huấn luyện viên lặng đi một chút, nấp máy miệng nói: “Bởi vì...”

“Bởi vì em công!!” Thẩm Tâm nhanh chóng mở miệng nói: “Hơn nữa... Lục Dật... khụ khụ... Lục ca ca trước kia lúc chúng ta leo núi, trật chân, lúc đó chẳng phải em công anh xuống núi sao, chẳng lẽ anh đã quên?”

“Làm sao có thể quên.” Lục Tiêu có chút không được tự nhiên cười cười, sau đó rầu rĩ nói: “Nhưng rõ ràng anh ta có thể công, vì sao muốn em công...”

“Anh là mười vạn câu hỏi vì sao? Không nên nhiều vì sao như vậy...” Thẩm Tâm đầu đầy hắc tuyến nhìn anh ta.

“Các người tạm thời tán gẫu, tôi đi ra ngoài một chút.” Giang huấn luyện viên cúi đầu nhìn đồng hồ một chút sau đó đứng dậy, nhìn bọn họ nói vài câu, liền đi ra ngoài.

Lục Dật Tiêu vội vàng đến bên cạnh Thẩm Tâm, ôm bả vai cô ấy, cười khi khi nói: “Vợ ơi, không phải là anh đang quan tâm em sao.”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 349: Tình yêu không phân biệt giới tính 5.

Chương 350: Tình yêu không phân biệt giới tính 5.

Thẩm Tâm liếc mắt nhìn anh ta một cái, xoay người sang chỗ khác, không nói.

Anh ta thu lại cánh tay ôm bả vai cô ấy, thanh âm trầm thấp mà dễ nghe nói:

“Em yêu, mấy ngày nay có nhớ anh không?”

Điền Tâm quay đầu đi, đầu đầy hắc tuyến nhìn anh ta nói: “Tiêu ca, anh nên nhớ còn có nười ở đây.”

“Tiêu Điền Tâm, đã lâu rồi em không gọi anh là Tiêu ca ca...” Anh ta giống như xoay đầu lại, nhìn Điền Tâm, chớp chớp đôi mắt sâu thẳm, âm thanh trong trẻo mang một chút trêu chọc nói: “Gần đây lại kêu anh Tiêu ca ca, Tiêu ca, trước đây nghĩ khi cũng không có như vậy, cảm giác giống như kêu xã hội đen.”

“Ha ha...” Điền Tâm nhìn anh ta cười gượng hai tiếng, sau đó nói: “Đại ca em đã hai mươi, còn kêu anh Tiêu ca ca, Tiêu ca, anh nghĩ em và anh vẫn còn là trẻ nhỏ sao, thật buồn nôn a, anh không chê buồn nôn a, người khác đều ngại buồn nôn a!!”

“.....” Lục Dật Tiêu hơi hé môi, muốn phản bác vài câu, lại phát hiện mình không thể nào nói lại được.

Trần Diệc Nhiên khẽ ngẩng đầu, đôi mắt thâm thúy tràn ngập ý cười nhìn cô, chậm rãi đứng dậy, cúi người trên gương mặt phấn nộn của cô hôn một cái nói: “Ngoan, anh nghe em gọi cậu ta là ca ca sớm thấy khó chịu.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhất thời ửng đỏ, thẹn thùng nói: “Nhiên ca ca, ở đây còn có người...”

Lục Dật Tiêu nhìn chằm chằm anh một lúc lâu, lại quay sang nhìn cô, rầu rĩ nói: “Vậy em đã hai mươi, như thế nào còn kêu Trần Diệc Nhiên là ca ca??”

“...” Điền Tâm không biết nói gì nhìn anh ta, nhanh mồm nhanh miệng nói: “Bởi vì anh ấy là nam chính, nam chúa đặt ra, mang hào quang, cả đời kêu ca ca biết không??”

“...” Lục Dật Tiêu hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

Thẩm Tâm nhìn hai người bọn họ đấu võ mồm, cuối cùng nhin không được, “Phốc”, một tiếng bật cười.

“Vợ, em cũng không đứng về phía anh...” Lục Dật Tiêu nhìn cô ấy tràn đầy ủy khuất.

“Tốt lắm, tốt lắm, ngoan.” Thẩm Tâm vỗ vỗ bả vai anh ta, thò người ra a ủi, hôn lên mắt anh ta: “Vậy về sau em kêu anh ca ca”

“Quên đi, anh cũng không phải Trần Diệc Nhiên, suốt ngày thích nghe lời nói buồn nôn...” Lục Dật Tiêu cong khóe môi cười, hôn một nụ hôn chuồn chuồn đập nước lên môi cô ấy.

Đúng lúc Giang huấn luyện viên đẩy cửa đi vào, nhìn thấy một màn này thì cứng người lại rồi.

Thẩm Tâm cùng Điền Tâm nghe thấy tiếng mở cửa, không hẹn mà cùng quay đầu lại.

Chỉ thấy đôi mắt trong suốt của Giang huấn luyện viên, tràn đầy ánh mắt phức tạp nhìn qua nhìn lại hai người họ.

Thẩm Tâm nhin không được đầu đầu, chống đỡ cái trán của mình, xong rồi, xong rồi, lộ tẩy.....

“Các người đây là...” Giang huấn luyện viên có chút không dám tin nhìn Thẩm Tâm cùng Lục Dật Tiêu, lại nhìn Thẩm Tâm và Điền Tâm, cảm giác muốn hôn mê, hai ngày nay gặp nữ sinh hôn môi nữ sinh, đã muốn xác nhận hai người họ là một cặp thật, nhưng trước mắt lại nhìn thấy biểu ca cùng muội muội hôn môi, này.....này.....lại về xã hội cũ độc ác kia sao?? Chẳng lẽ huynh muội hôn môi không phải cảm kỳ tình yêu sao??

“Ha ha.....” Thẩm Tâm nhìn anh ta xấu hổ cười cười, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên giải thích như thế nào cho tốt đây.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 350: Tình yêu không phân biệt giới tính 6.

Chương 351: Tình yêu không phân biệt giới tính 6.

“Ha ha.....” Thẩm Tâm nhìn anh ta xấu hổ cười cười, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên giải thích như thế nào mới tốt đây, cô ấy nghĩ nghĩ, ngập ngừng nói: “Kì thật chúng tôi.....”

“Ngừng...” Giang huấn luyện viên nhìn cô ấy một cái, lại đứng ở cửa tự hỏi một hồi lâu, mới chậm rãi đi vào văn phòng mình, ngồi xuống ghế trước mặt bốn người họ, khẽ nhủ mày nói: “Hiện tại, các người đừng nói gì, để cho tôi xem xét quan hệ một chút.”

Điền Tâm cùng Thẩm Tâm nhìn nhau một chút, sau đó gật đầu.

Trần Diệc Nhiên cùng Lục Dật Tiêu nghi hoặc nhìn anh ta, xem xét quan hệ? Xem xét cái gì quan hệ??

“Em... cùng bọn họ, các người là anh em?” Giang huấn luyện viên chỉ vào Điền Tâm và Trần Diệc Nhiên, chờ một chút thấp giọng hỏi.

Lúc anh ta đi vào thì hai người họ không có động tác thân mật ái muội, cho nên trước mắt anh ta khẳng định bọn họ trước.

Anh sững sốt một chút.

Điền Tâm chờ một chút, sau đó gật gật đầu, nghĩ ngợi một chút lại bổ sung nói: “Chính là... quan hệ rất xa rất xa phương diện anh em!”

“Ừ...” Giang huấn luyện viên gật gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu, sau đó xoay đầu lại, nhìn Thẩm Tâm và Lục Dật Tiêu, cau mày hỏi: “Hai người cũng là anh em?? Quan hệ rất xa rất xa cái loại này??”

“Xa cái gì?” Lục Dật Tiêu ngừng đầu mê mẩn nhìn anh ta, thuận miệng nói: “Không xa a, chúng tôi từ cùng một khối lớn lên.”

“.....”

Giang huấn luyện viên nhìn chăm chăm anh ta, sau một lúc lâu hỏi: “Vậy hai người rốt cục có phải anh em không??”

“Làm sao có....” Lục Dật Tiêu mới chuẩn bị nói bốn chữ “Làm sao có thể”, Thẩm Tâm liền che miệng anh ta, nhìn về phía Giang huấn luyện viên cười gượng nói: “Là, chúng tôi thực sự là anh em, còn có thể so với ngọc trai.”

“A.....a.....” Anh ta muốn mở miệng phản bác, tiếc là không phát ra âm thanh nào.

“Kia anh em trong lúc đó... Là có thể hôn môi??” Giang huấn luyện viên chờ một chút, khó hiểu hỏi.

Nhớ lúc nhỏ, anh ta cùng với em mình cũng có thân qua, nhưng sau đó lên bậc tiểu học, em gái anh ta cũng không chịu thân anh ta, huống chi hiện tại, em gái anh ta đã lớn như vậy, hôn cảm thấy kì quái....

“Có thể, đương nhiên có thể!” Thẩm Tâm không chút do dự gật đầu nói: “Chúng tôi quan hệ rất tốt, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cha mẹ em tự nhiên trước tiên bộ, khụ khụ....cái kia....Em từ nhỏ đã theo phương thức giáo dục phương Tây, cùng với anh hôn môi cái gì, không có áp lực!”

“....” Giang huấn luyện viên thật không dám tin tưởng nhìn cô ấy.

“Em nói thật!” Thẩm Tâm lời lẽ chính đáng mà nhìn anh ta, sau đó quay đầu về Điền Tâm nói: “Anh xem cậu ấy, từ nhỏ đã cùng em lớn lên, cũng bị ba mẹ em hun đúc qua, cho nên cậu ấy cùng với anh mình, hôn môi cái gì đó căn bản hoàn toàn không có áp lực!”

“Đúng không....?” Giang huấn luyện viên bán tín bán nghi quay đầu nhìn cô.

“Ách...” Sau ót cô chảy không ít mồ hôi.

“Thật sự! Nếu không tin, Điền Tâm hôn một cái cho anh ta nhìn xem!” Thẩm Tâm liều mạng nhìn về phía cô nháy mắt.

“Tôi...” Điền Tâm do dự mà nhìn thoáng qua Trần Diệc Nhiên trước mặt, hôn một chút cũng không thành vấn đề....Nhưng thực sự cần phải làm như vậy ư??

Cô cảm thấy, cảm thấy con người, xã hội, tình yêu trong mắt Giang huấn luyện viên, trong mấy ngày nay, đã bị cô cùng Thẩm Tâm hủy hoại không sai biệt lắm....

Chương 351: Tình yêu không phân biệt giới tính 7.

Chương 352: Tình yêu không phân biệt giới tính 7.

“Điền Tâm” Thẩm Tâm gọi cô một cái, nói: “Còn thất thần ra đó làm gì, bình thường cậu cùng Nhiên ca ca không phải thường xuyên hôn tới hôn lui sao, sao bây giờ lại tỏ ra ngượng ngùng thế??”

Anh hơi hơi nhú mồm.

Từ lúc gặp anh cùng Lục Dật Tiêu, Thẩm Tâm nhận mạnh xác định anh cùng Lục Dật Tiêu là ca ca của cô ấy, chẳng lẽ cô ấy....Tình giấu diếm cái gì??

Anh hướng đôi mắt sâu thẳm nhìn Giang Bắc, anh ta cũng hướng ánh mắt nghi hoặc về phía anh.

Điền Tâm chần chờ một chút, nhìn không được Thẩm Tâm ở bên cạnh không ngừng thúc giục, vì thế đành hạ quyết tâm, nhẹ nhàng vòng tay qua cổ anh, ở bờ môi mỏng của anh hạ một nụ hôn.

Lúc ngẩng đầu lên, mặt Điền Tâm đã đỏ ửng, về mặt thẹn thùng.

Thẩm Tâm nhìn Giang huấn luyện viên đặc ý mà nhượng mảy nói: “Thấy không, hai anh em bọn họ hôn môi đó.”

Trần Diệc Nhiên cau mày, nghĩ ngợi nhìn Thẩm Tâm.

Giang huấn luyện viên trở mắt nhìn cô hôn anh một chút, cả người run sợ một hồi lâu, sau đó chần chờ mở miệng: “Vậy tại sao em gái tôi chưa bao giờ hôn tôi?”

“Này.....” Thẩm Tâm nhất thời đầu đầy hắc tuyến.

Chuyện của em gái anh ta, chúng tôi làm sao biết a??

Chúng tôi với hai người bọn họ đâu phải anh em ruột, anh ta với em gái mình là anh em ruột có được không?

Chỉ là ngoài mặt Thẩm Tâm vẫn cười tủm tỉm nói: “Có thể là hai người không có nhiều thời gian gặp nhau. Em cùng Lục ca nhà em, từ nhỏ đến lớn, trừ lúc anh ta học ở đại học N, chúng em không có thời gian gặp mặt, còn những lúc khác, cơ hồ mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nhau.”

“A.....” Giang huấn luyện viên như nghĩ tới cái gì gật gật đầu, “Kia Điền Tâm cũng thế đâu?? Hai người họ không phải quan hệ rất xa rất xa sao?? Nếu rất xa rất xa, hẳn không thể ngày nào cũng gặp mặt, làm sao mà hai người bọn họ cũng.....”

Giang huấn luyện viên dừng lại, cảm thấy chính mình nói không ra được.

“Ách....” Thẩm Tâm suy sụp, không nghĩ tới anh ta có thể phản ứng nhanh như vậy.

“Thôi đi, chúng ta không nên thảo luận tiếp về vấn đề này nữa.” Giang huấn luyện viên dường như cũng cảm thấy chuyện này có chút hiểu lầm, vì thế anh ta lắc đầu thấp giọng nói.

Thẩm Tâm cùng Điền Tâm nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Bất quá anh cảm thấy chuyện của hai em, vẫn là nên nói cho anh của hai em biết.”

“Không được!” Thẩm Tâm không nghĩ ngợi, lập tức mở miệng chối từ.

“Vì sao??” Giang huấn luyện viên có chút kinh ngạc nhìn cô ấy.

“Bởi vì..... bởi vì.....” Thẩm Tâm chau mày, đôi mắt nhìn Lục Dật Tiêu rồi nhìn Trần Diệc Nhiên, chuyện này có cái gì vì sao a, loại chuyện này đương nhiên không thể nói với bạn trai của mình, bằng không thì về sau địa vị của mình trong xã hội, gia đình như thế nào còn duy trì được a?

“Anh cảm thấy hai em nên thử nói chuyện xem, anh của các em hẳn rất yêu thương các em.” Giang huấn luyện viên nghiêm túc tự hỏi một chút, sau đó nhìn Thẩm Tâm cùng Điền Tâm nói: “Chuyện tình của hai người giấu như vậy cũng không phải là biện pháp, giấu diếm một hai năm không thành vấn đề, nhưng cứ như thế mãi, hai em về sau làm như thế nào??”

“Chuyện này từ nay về sau, về sau nói sau.” Thẩm Tâm về mặt kiên quyết nhìn anh ta.

“Hai người có chuyện gì gạt chúng tôi??” Trần Diệc Nhiên nhìn thoáng qua Giang huấn luyện viên, thanh âm xa thẳm hỏi.

Chương 352: Tình yêu không phân biệt giới tính 8.

Chương 353: Tình yêu không phân biệt giới tính 8.

“Không có gì!” Điền Tâm vội vàng vờn một đôi tay nhỏ bé, ôm cánh tay anh cười hi hi nhìn anh nói: “Chính là chuyện chân em bị thương, em cảm thấy không cần nói cho hai người biết khỏi hai người lại lo lắng.”

“Thật không??” Anh hứng thú nhìn cô.

Giang huấn luyện viên nhìn thoáng qua bộ dáng kiên quyết của cô cùng Thẩm Tâm, nhưng trong lòng thâm hạ quyết tâm, nhất định sẽ giúp hai người họ giải quyết vấn đề trước mắt.

Tuy rằng lúc đầu, anh ta vẫn nghi ngờ quan hệ giữa hai người họ, nhưng buổi sáng hôm nay chuyện kia phát sinh, không biết vì sao, anh ta cảm thấy hai người họ rất xứng đôi.

Một cô gái mảnh khảnh xinh đẹp, trắng nõn, đôi mắt kiên quyết cùng kiên định.

Còn cô gái kia ngọt ngào động lòng người, đôi mắt tràn ngập tình yêu cùng ân hận.

Từ xưa hữu tình sẽ thành thân thuộc, đâu có phân biệt nam hay là nữ??

Giang huấn luyện viên nhìn bộ dáng cẩn thận bảo vệ bí mật, trong lòng dâng lên sự chua xót.

Xã hội này tuy rất phát triển nhưng không phát triển đến mức có thể坦然 công nhận chuyện đồng tính luyến ái, nhưng anh ta cảm thấy, ít nhất người thân của hai người họ, có thể thấu hiểu chỗ khó xử của họ.

Nghĩ đến chỗ này, anh ta ho nhẹ hai tiếng, sau đó nhìn Lục Dật Tiêu nói: “Lão Lục, nếu cậu cùng em mình cùng nhau lớn lên, vậy cậu có hay không phát hiện cô ấy có điểm bất đồng lớn với người bình thường?”

Lục Dật Tiêu hướng ánh mắt kì quái nhìn anh ta, chậm rãi nói: “Cô ấy bất đồng lớn với người bình thường nhiều, anh chỉ là phương diện nào vậy??”

“Ách.....” Giang huấn luyện viên lặng đi một chút, sau đó quanh co vòng vèo nói: “Phương diện tính cách.”

“Tính cách a.....” Lục Dật Tiêu bỗng nhiên tỉnh ngộ nói: “Kia quả thật so với các cô gái bình thường thì không giống nhau, từ nhỏ tôi cảm thấy cô ấy đặc biệt hung..... Một chút dịu dàng cũng không có, còn các cô gái khác khi thấy tôi, bình thường hai mắt tỏa sáng, hận không thể nhào tới, nhưng cô ấy thì không giống vậy, lúc gặp tôi thì mắt không có chút tỏa sáng không nhào tới còn chưa tính, còn không cho tôi chạm vào cô ấy, mỗi lần đều đẩy tôi ra xa..... Đương nhiên, vài năm nay tình hình có vẻ khá hơn một chút ít..... A làm sao em đánh tôi?”

Lục Dật Tiêu ôm đầu tóc của mình, hướng ánh mắt u oán nhìn Thẩm Tâm.

Chỉ thấy Thẩm Tâm nắm chặt nắm tay, nhìn Lục Dật Tiêu khoa chân múa tay cảnh cáo.

“A.....” Giang huấn luyện viên cái hiểu cái không gật đầu, trong lòng lại nghĩ, em gái cậu thích con gái, thấy cậu tất nhiên mắt không tỏa sáng rồi.

“Vậy cậu đối với em gái hẳn là cần gì được nấy?” Giang huấn luyện viên nghĩ nghĩ đôi phương thức hỏi.

“Trên cơ bản.... Có thể xem như....” Lục Dật Tiêu nhăn đôi lông mày đẹp tình tế tự hỏi một chút, dường như từ nhỏ đến lớn thật sự anh cũng chưa từng cự tuyệt bất cứ yêu cầu nào của cô ấy, chính là.... Anh ta ngẩng đầu lên, đôi mắt nghi hoặc nhìn Giang huấn luyện viên: “Anh hỏi cái này làm gì?”

“Không có gì, chỉ để hiểu rõ hơn tình hình ở chung của anh em cậu thôi.” Trong lòng Giang huấn luyện viên đã có tính toán, vì thế liền xoay đầu lại, nhìn thoáng qua Điền Tâm cùng Trần Diệc Nhiên, sau đó hỏi: “Cũng thế, cậu với em ấy có phải lớn lên cùng nhau?”

“Không phải.” Anh坦然 liếc mắt nhìn anh ta một cái, thuận miệng hỏi đáp.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 353: Tình yêu không phân biệt giới tính 9.

Chương 354: Tình yêu không phân biệt giới tính 9.

“Nhưng tôi thấy cậu với em ấy quan hệ không tồi.” Giang huấn luyện viên suy tư một chút, sau đó hướng anh nói.

“Ừ... Còn có thể.” Anh chậm rãi nói.

“Nếu cô ấy muốn làm một việc, lại không có người ủng hộ, cậu có thể đứng về phía cô ấy không?” Giang huấn luyện viên cảm thấy Trần Diệc Nhiên đối với Điền Tâm, không giống Lục Dật Tiêu đối với Thẩm Tâm... Chân chó?

“Xem tình huống.” Anh không chút hoang mang đáp: “Nếu chuyện này đối với cô ấy có lợi, lại không ảnh hưởng đến người khác, tôi có thể ủng hộ.”

“Này...” Giang huấn luyện viên nhú nhú mày, cảm giác lời nói này có chút lập lờ nước đôi...

“Anh rốt cuộc muốn nói cái gì?” Đôi mắt sâu thẳm của anh thân nhiên liếc liếc một cái người ngồi bên cạnh mình, cô không tự chủ được ngồi thẳng lưng, lỗ tai dựng thẳng đứng lên, dường như nghiêm túc ngồi nghe bọn họ nói chuyện, nhưng cô gắt gao cầm đôi bàn tay còn thân thể căng thẳng, biểu hiện này có chút khản trương.

Khản trương??

Trần Diệc Nhiên khẽ nhú mày, có chuyện gì làm cho cô cảm thấy khản trương.

“Cái này... Không tốt lắm...” Giang huấn luyện viên cúi đầu lẩm bẩm.

“Chuyện gì không tốt lắm??” Anh hướng đôi mắt thâm thúy nhìn anh ta, thanh âm nhàn nhạt nói: “Nói ra, tôi cùng Lục Dật Tiêu nói không chừng còn có thể giúp anh.”

“.....” Giang huấn luyện viên chần chờ nhìn anh.

Đôi mắt xinh đẹp của Thẩm Tâm gắt gao mà nhìn chăm chú anh ta, sợ anh ta nói lỡ miệng một cái, hận không thể dùng ánh mắt giết chết anh ta.

“Lão Lục.....” Giang huấn luyện viên phân tích tình thế trước mắt, cảm thấy Lục Dật Tiêu có thể đột phá một chút, vì thế anh ta liền sâu xa nói: “Cậu có nghĩ tới không, ngộ nhờ Thẩm Tâm của cậu không thích nam sinh khác thì làm sao?”

“Ừ??” Lục Dật Tiêu hơi hơi nâng mắt, đôi mắt trong suốt nhìn anh ta một cái, sau đó nâng khóe môi cười cười lười biếng nói: “Đây không phải là rất tốt sao? Cô ấy không thích nam sinh khác.”

Như vậy cũng chỉ có thể thích anh.

Giang huấn luyện viên cảm thấy Lục Dật Tiêu hiển nhiên không lý giải được ý tứ của mình, vì thế liền dò hỏi: “Cậu có từng nghĩ, cô ấy từ nhỏ đến lớn, kháng cự tiếp xúc với cậu, là bởi vì cô ấy có khả năng thích nữ sinh??”

“Này, Giang huấn luyện viên, anh nói nhầm nhiều lắm??” Thẩm Tâm trừng mắt nhìn anh ta.

“Cô ấy..... Thích nữ sinh??” Lục Dật Nhiên cảm thấy mình như nghe được câu chuyện buồn cười nhất thiên hạ, nhịn không được bật cười, sau một lúc lâu, mới ngừng cười nói: “Anh muốn nói cô ấy thích ai?? Điền Tâm?”

“Ừ” Về mặt Giang huấn luyện viên khản trương, nghiêm túc nhìn anh ta.

“Quả thật hai người bọn họ rất xứng.” Lục Dật Tiêu buồn cười đến chảy nước mắt: “Hai người này từ nhỏ đã mặc chung cái váy, ngủ chung một cái giường, vậy nếu không thích mới là lạ.”

Giang huấn luyện viên dường như thở dài nhẹ nhõm một hơi, anh ta quay đầu nhìn Điền Tâm nói: “Em xem, sự thật cũng phải khó bị người khác chấp nhận, có phải hay không?”

Có phải hay không, có phải hay không cái đây quý nhà người?

Thẩm Tâm tức giận trừng anh ta một cái, anh ta không phát hiện Lục Dật Tiêu biến lời nói của anh ta thành chế cười rồi sao???

“Điền Tâm, em xem, anh của Thẩm Tâm cũng đã tiếp nhận quan hệ của hai người rồi đó, anh tin tưởng, nếu em đem sự thật nói cho anh mình biết, chắc chắn anh ta sẽ tiếp thu.” Giang huấn luyện viên quay đầu mỉm cười với cô nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 354: Tình yêu không phân biệt giới tính 10.

Chương 355: Tình yêu không phân biệt giới tính 10.

Điền Tâm quay đầu, vẻ mặt hoảng sợ nhìn anh.

“Sự thật? Chuyện gì sự thật?” Đôi lông mày của Trần Diệc Nhiên gắt gao nhăn lại, nhìn cô.

“Không có gì...” Cô nhanh chóng xua tay, trừng mắt nhìn huấn luyện viên.

Giang huấn luyện viên cũng không biết là cố ý, hay là vô tình, thay đổi đề tài nhìn Trần Diệc Nhiên hỏi: “Cũng thế a, cậu có ý kiến gì về.....Ách..... chuyện đồng tính này?”

Anh hơi nâng mắt, anh mất ngủ hoặc nhìn anh ta, sau một lúc lâu chần chờ hỏi: “Làm sao, anh... là đồng tính?”

“.....”Giang huấn luyện viên cứng đờ một chút, sau đó xấu hổ cười, nói: “Không phải tôi.”

“A.....”

“Tôi muốn hỏi một chút về suy nghĩ của cậu.....” Giang huấn luyện viên kiên trì không ngừng hỏi.

“.....” Trần Diệc Nhiên hơi trầm ngâm một chút, sau đó thần nhiên nói: “Không ủng hộ, không phản đối, không cổ vũ, không kì thị. Chỉ cần tôi và người yêu của tôi không phải đồng tính là được, những người khác không liên quan.”

“Vậy người yêu của cậu..... là chỉ bạn bè thân thích, cũng coi là người thân yêu?”

“Bà xã của tôi.” Đôi mắt thâm thúy của anh nhìn cô như có như không liếc mắt một cái, bình tĩnh mà trả lời.

“A... Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi...” Giang huấn luyện viên liên tục gật đầu.

Điền Tâm là em của cậu ta, không phải bà xã cậu ta, đây cũng không phải trong phạm vi người yêu của cậu ta..... Vậy hẳn là cậu ta cũng không phản đối chuyện Thẩm Tâm cùng Điền Tâm yêu nhau. ...

Trong suy nghĩ của Giang huấn luyện viên, hiện ra liên tiếp đường lối suy luận, sau đó cười xoay đầu lại, nhìn Điền Tâm nói: “Điền Tâm, em xem, tuy rằng anh em không ủng hộ chuyện đồng tính luyến ái, nhưng cậu ta cũng không phản đối, cho nên, quan hệ giữa em và Thẩm Tâm, cùng cậu ta nói thật là không có vấn đề gì.”

“.....”

“.....”

“.....”

Giang huấn luyện viên vừa dứt lời, toàn bộ văn phòng lâm vào cảnh trầm mặc.

Điền Tâm và Thảm Tâm nhìn nhau, trao đổi ánh mắt muốn hay không giờ phút này bóp chết anh ta.

Trần Diệc Nhiên cùn Lục Dật Tiêu nhú nhú mi, quay đầu nhìn sang người bên cạnh.

Sau một lúc lâu sau, âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng của anh vang lên: “Anh ta có ý gì?”

“Ha hakhông có ý gì...” Điền Tâm ngẩng đầu lên, nhìn anh cứng ngắc cười cười.

Anh biết có hồi nữa cô cũng không có kết quả, vì thế quay đầu sang Giang huấn luyện viên hỏi: “Giang Bắc, anh nói đi.”

“Ừ?” Giang huấn luyện viên nhìn về mặt nghiêm túc của anh, lại nhìn bộ dáng đầy dấu chấm hỏi của Lục Dật Tiêu, ấp úng một chút, sau đó dịu dàng nói: “Kỳ thật, em gái của các cậu, hai người họ yêu nhau đã lâu, nhưng các cậu cũng biết, đồng tính luyến ái, ở cái xã hội này rất khó được tiếp thu, cho nên hai người họ chỉ có thể trốn yêu nhau, trốn yêu nhau, áp lực cực lớn, không dám nói cho người nhà...”

Về mặt Trần Diệc Nhiên cùng Lục Dật Tiêu lập tức trở nên.....Một lời khó nói hết.

“Anh đang nói cái gì vậy?” Lục Dật Tiêu về mặt không dám tin nhìn Giang huấn luyện viên hỏi: “Anh nói...Thảm Tâm cùng Điền Tâm.....Hai người họ là đồng tính luyến ái?”

“Cậu không thể nói như vậy.” Giang huấn luyện viên nhú mày, nghiêm túc nói: “Tình yêu không phân biệt giới tính.”

“Hôm nay anh uống lộn thuốc?” Lục Dật Tiêu nhìn không được, đứng dậy, đi đến bên Giang huấn luyện viên, đuổi tay sờ sờ trán anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 355: Tình yêu không phân biệt đến giới tính (11)

Chương 356: Tình yêu không phân biệt đến giới tính (11)

Giang huấn luyện viên đầu đầy hắc tuyến mà nhìn anh, nhú mày nói: “Tôi không có sinh bệnh, tôi là đang rất nghiêm túc nói đến chuyện này.”

“...” Trần Diệc Nhiên nhìn thoáng qua hai người bọn họ, lại quay đầu nhìn Điền Tâm, gia hỏa này chính là mang bộ dạng một mực cúi đầu, tự động nghịch ngón tay của mình, căn bản không dám ngẩng đầu nhìn anh.

“Làm sao cậu biết...” Thanh âm Trần Diệc Nhiên dừng một chút, sau đó hướng về phía Giang huấn luyện viên hỏi: “Làm sao cậu biết em gái của tôi... cùng Thảm Tâm là một đôi?”

“Là Thảm Tâm nói cho tôi biết.” Giang huấn luyện viên thấy bộ dáng như không tin của Trần Diệc Nhiên thoát nhìn so với Lục Dật Tiêu có chút giống nhau, vì thế liền nghiêm túc hướng phía Trần Diệc Nhiên nói: “Là chính miệng cô ta nói.”

“Cô ấy...?” Khóe miệng Trần Diệc Nhiên cau lên một cái, nhìn không được lác lác đầu hướng Giang huấn luyện viên nói: “Cô ấy nói cái gì cậu cũng liền tin cái đó sao? Người này có nhiều nhất chính là ý đồ xấu, lừa người chết mà không cần đền mạng.”

“Kỳ thật, ngay từ đầu tôi cũng có hoài nghi tới.” Giang huấn luyện viên cau mày, cẩn thận hồi tưởng lại suy nghĩ một chút, sau đó hướng Trần Diệc Nhiên nói: “Nhưng là sau đó, tôi tận mắt nhìn thấy hai người cô ta ở trước mặt tôi hôn đối phương một cái, cho nên tôi cảm thấy... Giữa các cô chính là tình cảm chân chính...”

“Giữa đám con gái hôn tới hôn lui cũng rất bình thường...” Trần Diệc Nhiên có chút khó nói mà nhìn anh ta nói: “Cậu cũng quá dễ lừa đi?”

“Hôn môi cũng rất bình thường?” Giang huấn luyện viên về mặt kinh ngạc nhìn Trần Diệc Nhiên, nghĩ không ra anh lại là người có tư tưởng phóng túng như thế.

“Hôn môi?” Trần Diệc Nhiên liền giật mình, xoay người lại, nhìn Điền Tâm đầu càng cúi càng thấp, trong khoảng thời gian ngắn, vậy mà không biết mình nên phản ứng thế nào.

Lục Dật Tiêu từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, nhìn không được hướng hai mắt ra ngoài cửa sổ, làm bộ chính mình cái gì cũng không nghe thấy được

Thẩm Tâm, hướng tới Giang huấn luyện viên hỏi: “Cậu nói vợ của tôi cùng vợ của Trần Diệc Nhiên... Hai người các cô... Ở trước mặt cậu hôn môi?”

Giang huấn luyện viên về mặt mê mang mà nhìn Lục Dật Tiêu: “Vợ của cậu? Vợ Trần Diệc Nhiên? Hai người các cô không phải em họ của các cậu sao?”

“Điềm Tâm?” Trong thanh âm của Trần Diệc Nhiên mang theo khí lạnh u ám, chậm rãi kêu một tiếng Điềm Tâm.

“Ha ha... Ha ha... Nhiên ca ca, đây là hiểu lầm...” Điềm Tâm chỉ cảm thấy trong lòng hơi hồi hộp một chút, tranh thủ thời gian ngẩng đầu lên, một đôi mắt nhu thuận như nước nhút nhát nhìn Trần Diệc Nhiên, vội vàng giải thích.

“Thế nào là hiểu lầm?” Trần Diệc Nhiên vươn cánh tay thon dài, kéo qua thân hình mảnh khảnh của Điềm Tâm, một khuôn mặt thanh tú đẹp trai áp sát cô, thẳng đến khi chóp mũi chạm vào chóp mũi của cô, ánh mắt nhìn chăm chăm vào đôi mắt cô, thanh âm lạnh băng gần từng chữ một nói: “Anh như thế nào không biết, em cùng Thẩm Tâm hai người từ nhỏ đã yêu nhau, nhưng bởi vì giới tính, không cánh nào công bố với công chúng?”

“Ha ha... Ha ha...” Điềm Tâm nhìn không được muốn dịch về phía sau, lại bởi vì bị Trần Diệc Nhiên gắt gao ôm lấy mà không cách nào cự quật.

Lục Dật Tiêu có điểm rối rắm, nhưng hiển nhiên không biểu hiện trên mặt, anh trở về bên cạnh Thẩm Tâm, đưa tay chọc chọc gò má Thẩm Tâm, sau đó do dự nói: “Em thật sự đã đem Điềm Tâm nhà Trần Diệc Nhiên cưỡng hôn à?”

“Cái gì gọi là em cưỡng hôn cô ấy chứ?” Thẩm Tâm ngẩng đầu trừng mắt nhìn Lục Dật Tiêu một cái nói: “Em hôn cô ấy mà gọi là cưỡng hôn hả? Hôn nữa, hôn một chút thì sao, cũng không mất đi một miếng thịt nào, cần phải kinh ngạc như vậy sao?”

Giang huấn luyện viên nhìn tình hình trước mắt, cả người hoàn toàn lâm vào hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 356: Tình yêu không phân biệt đến giới tính (12)

Chương 357: Tình yêu không phân biệt đến giới tính (12)

“Mấy người các cậu... Rốt cuộc là quan hệ như thế nào?” Giang huấn luyện viên nhìn chăm chăm lấy bốn người bọn họ một hồi lâu, cuối cùng tỏ rõ vẻ nghi ngờ hỏi.

“Hừ...” Trần Diệc Nhiên khẽ hừ một tiếng, vươn bàn tay to thon dài, dùng sức kéo kéo khuôn mặt Điềm Tâm, thanh âm nhàn nhạt nói: “Là em gái của tôi.”

“Tôi... Anh trai của tôi...” Khuôn mặt của Điềm Tâm bị Trần Diệc Nhiên lôi kéo, giọng nói không rõ hướng Giang huấn luyện viên nói.

“Hai người thật sự là anh em?” Giang huấn luyện viên yên tâm một chút gật đầu.

“Ừm... Bất quá... Là anh em không quan hệ tới máu mủ.” Trần Diệc Nhiên tà mị câu khoe môi thành một độ cong, sau đó xích lại gần Điềm Tâm, tay kia cũng vươn tới vuốt vuốt đôi gò má đầy thịt của cô, đem miệng cô kéo thành một đường thẳng tắp, thanh âm lạnh lạnh nói: “Cho nên, nói cô ấy là bạn gái của tôi, cũng có thể, Điềm Tâm, em nói xem có đúng hay không?”

“Hề... Hề...” Điềm Tâm liên tục gật đầu, phát âm không rõ hồi đáp, một đôi mắt nhu thuận như nước hiện ra tầng nước mắt trong suốt, cô nỗ lực đưa tay muốn đẩy hai tay đang ngược đãi cô của Trần Diệc Nhiên, lại như thế nào cũng không hề di chuyển.

“...” Giang huấn luyện viên nhất thời im lặng, lại xoay người lại, nhìn Lục Dật Tiêu.

“Vợ của tôi.” Lục Dật Tiêu đưa tay, ôm bả vai Thẩm Tâm, một mặt nhàn nhã nở nụ cười, hồi đáp.

Thẩm Tâm do dự một chút, cắn răng, hướng về Giang huấn luyện viên cười tủm tỉm nói: “Xấu hổ quá a, lúc trước lừa thầy, kỳ thật em cùng Điềm Tâm không phải là người yêu, em cùng Lục Dật Tiêu mới là một đôi.”

“...” Biểu tình trên mặt Giang huấn luyện viên, nhất thời là một biểu tình quá mức ngoạn mục.

Ánh mắt sắc bén của anh ta ở trên người Thẩm Tâm cùng Điềm Tâm quét qua quét lại vài vòng, sau đó từ kẽ răng nhẹ nhàng toát ra vài chữ nói: “Gạt tôi sao?”

“Ha ha...” Điềm Tâm cố nén nước mắt, hướng về phía anh ta cười cười.

“Vậy hai người đem hôn đó ở trên đường nhỏ đến cùng là làm gì?” Trong mắt Giang huấn luyện viên hiện ra tia ngờ vực.

...

Sau một lúc bên trong phòng làm việc trở nên trầm mặc, Thẩm Tâm chần chờ một chút, cuối cùng đem sự việc đêm hôm đó cùng Diễm Tâm hai người trộm lên đi ra ngoài gọi điện thoại nói ra.

Ánh mắt Trần Diệc Nhiên phức tạp liếc nhìn Diễm Tâm một chút, nghĩ không ra cô vì gọi điện thoại cho anh, thế nhưng lại bị nghi nhầm thành đồng tính luyến ái...

Trong lúc nhất thời, anh cũng không biết tâm trạng của chính mình là gì.

Giang huấn luyện viên cuối cùng dờ khóc dờ cười nhìn hai cô nói: “Cho nên hai người căn bản không phải là yêu nhau nên mới thành một đôi?”

“Hai người bọn tôi có yêu nhau, nhưng không phải là một cặp.” Thẩm Tâm thập phần nghiêm túc mà sửa lại cách nói của anh ta.

Giang huấn luyện viên cảm thấy dường như có một trận sấm sét giữa trời quang đánh qua đầu anh.

Anh vừa mới điều chỉnh tốt tâm tình, tựa hồ... Lại phảng phất điều chỉnh thêm một lần nữa...

“Hai người các cô nên biết, đến nơi này huấn luyện quân sự là không thể mang điện thoại đi động chứ?” Nửa ngày sau, Giang huấn luyện viên mới hỏi phục lại tinh thần, trừng đôi mắt, nhìn hai cô.

“Ha ha... Ha ha...” Thẩm Tâm gượng cười, không biết trả lời như thế nào.

“Đem đi động giao ra đây, có thể miễn đi xử phạt của hai người các cô.” Giang huấn luyện viên cau mày hướng bàn tay về phía hai cô.

“Vậy thầy nói cho chúng em biết, lần huấn luyện quân sự này, chúng em phải ở nơi hẻo lánh này... Không đúng, cắm trại dã ngoại trong trại huấn luyện này ngay ngốc bao lâu?” Về mặt Thẩm Tâm cẩn thận đề phòng.

“Giao ra, tôi sẽ nói cho các cô biết.” Giang huấn luyện viên vẻ mặt nghiêm túc.

Thẩm Tâm quay đầu nhìn thoáng qua Diễm Tâm, lại nhìn Lục Dật Tiêu một chút, cắn môi đem cái Nokia đời cũ giao ra.

“Rất tốt.” Giang huấn luyện viên mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 357: Tình yêu không phân biệt đến giới tính (13)

Chương 358: Tình yêu không phân biệt đến giới tính (13)

“Rất tốt.” Giang huấn luyện viên mỉm cười, cặp mắt nhìn lướt qua cái điện thoại bị hủy tan tác được giao ra trên tay mình, gật đầu nói: “Hủy đi thành cái dạng này, khó trách máy đo lường đều không thể kiểm tra được, tiểu cô nương, kỹ thuật này của cô, chính là đi Hoa Cường Bắc cũng không có vấn đề gì a.”

“Hoa Cường Bắc? Làm gì?” Về mặt Diễm Tâm vô cùng nghi hoặc mà nhìn về phía anh ta.

“Khu vực lắp ráp điện thoại trong nước.” Trần Diệc Nhiên nhàn nhạt trả lời.

“Điện thoại di động em cũng giao cho thầy rồi, thầy dù sao cũng nên nói cho chúng em biết phải ở chỗ này bao lâu chứ?” Thẩm Tâm cắn cắn môi của mình, không quá cao hứng hỏi.

“Một tháng, khi kết thúc đợt huấn luyện quân sự.” Giang huấn luyện viên xoay người, trở lại trước bàn làm việc của mình, kéo ra ngăn kéo, đem linh kiện di động một đồng lõa xộn bỏ vào, sau đó mỉm cười hướng cô nói: “Chờ cô hoàn thành đợt huấn luyện quân sự, tôi sẽ trả lại cho cô.”

“... Một tháng?” Thẩm Tâm nhin không được nhú nhú mày, quay đầu nhìn thoáng qua Diễm Tâm đồng dạng mặt cũng xám như tro, tiếp tục hỏi: “Thế nhưng là thời gian biểu đưa cho chúng em cũng chỉ có hai tuần lễ trong chương trình dạy thôi a.”

“Ừm, đó là bởi vì chương trình học sau nửa tháng đó cùng với chương trình học nửa tháng này là giống nhau, cho nên liền không có ghi lặp lại.” Giang

huấn luyện viên thập phần bình tĩnh mà trả lời lại.

“Trời ạ...” Diêm Tâm trợn trắng mắt, hận không thể ngất đi.

“Một tháng?” Trần Diệc Nhiên cũng khẽ cau mày, liếc nhìn Giang huấn luyện viên một chút, sau đó thấp giọng nói: “Là nói một tháng này cũng không thể về nhà?”

“Không sai biệt lắm đâu.” Giang huấn luyện viên gật gật đầu:

“Trường học của các cậu về sau mỗi năm khi tân sinh nhập học, đều phải ở cái địa phương này học huấn luyện quân sự, sinh viên, chịu chút khổ, đối với chương trình học sau này sẽ giúp ích rất nhiều.”

Về mặt Diêm Tâm sầu não, biểu tình trên mặt Thẩm Tâm cũng không tốt gì.

Ngược lại là, Trần Diệc Nhiên cùng Lục Dật Tiêu hai người đều tự liếc mắt nhìn vợ của mình, sau lại cùng Giang huấn luyện viên tán gẫu một số chuyện lý thú thời điểm bọn họ còn đi học.

Trước khi đi, Trần Diệc Nhiên nhàn nhạt cúi đầu, nhìn Diêm Tâm một chút, đưa tay vỗ vỗ bả vai của cô, giọng điệu chậm rãi nói: “Hảo hảo mà ở lại chỗ này, nghiêm túc suy nghĩ lại chuyện vừa qua.”

“...” Diêm Tâm đầu đầy hắc tuyến mà nhìn về phía anh, cảm thấy lời này có chút khó chịu.

Hảo hảo ngồi không ở đây, nghiêm túc cải tạo.

Đại ca, anh vốn là muốn nói như vậy hả?

Có lẽ là ánh mắt Diêm Tâm biểu hiện oán niệm quá mức rõ ràng, khóe môi mỏng của Trần Diệc Nhiên rút cuộc câu lên một độ cong đẹp mắt nói: “Chờ lúc nào rảnh, anh sẽ tới thăm em.”

Chờ lúc nào rảnh, anh sẽ tới thăm em.

Mỗi một câu nói của Trần Diệc Nhiên, Diêm Tâm đều âm thầm lặp lại ở trong lòng một lần.

“Anh đi về, em nhớ tự chăm sóc tốt chính mình.” Trần Diệc Nhiên hơi hơi cúi đầu, tại trên gương mặt phấn nộn của cô mà ôn nhu in một nụ hôn, cuối cùng nhìn cô cười một tiếng.

Anh đi về, em nhớ chăm chỉ cải tạo đi.

Diêm Tâm bĩu môi, âm thầm lăm bằm một chút, cuối cùng vẫn là lưu luyến không rời mà ngẩng đầu, vừa nghĩ tới chính mình phải ở chỗ này ngây ngốc một tháng, còn không có bất cứ phương thức liên hệ nào, cô đã cảm thấy buồn bực.

Lục Dật Tiêu đưa tay ôm lấy Thẩm Tâm, thập phần không yên tâm dặn dò cô nói: “Về sau muốn gọi điện thoại, cứ nói với Giang Bắc cho em mượn, không cần ngại vì anh, giả mạo chính mình là đồng tính luyện ái.”

Thẩm Tâm đầu đầy hắc tuyến mà nhìn về phía anh, trong lòng suy nghĩ, anh cũng qua tự luyện đi, ai nói em là vì anh hả, em là vì Diêm Tâm có được hay không, nhưng ngoài mặt lại vẫn là cười híp mắt nói: “Được rồi, anh yêu, trên đường trở về chú ý an toàn.”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Dõi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 358: Tình yêu không phân biệt đến giới tính (14)

Chương 359: Tình yêu không phân biệt đến giới tính (14)

Tiền Trần Diệc Nhiên cùng Lục Dật Tiêu đi, Diêm Tâm rầu rĩ không vui mà nằm nhào trên người Thẩm Tâm, lại tùy cô ấy cống một đường trở về ký túc xá.

Các bạn đồng học đi leo núi vẫn chưa về.

Điềm Tâm ngồi trên giường của ký túc xá, nhìn bộ dáng Thẩm Tâm mang vẻ mặt bình tĩnh, rốt cuộc nhìn không được mở miệng hỏi: “Tiểu Điềm Tâm, bộ dáng cậu thoát nhìn giống như tâm tình rất tốt ?”

“Tớ ?” Thẩm Tâm đưa tay chỉ chỉ chính mình nói: “Tớ còn khá tốt a, làm sao vậy.”

“Chúng ta phải ở chỗ này ngay ngốc một tháng a, lại nói điện thoại di động của cậu cũng bị thu đi rồi, cậu nói chúng ta như thế nào mà không buồn bức được đây.” Điềm Tâm nhìn không được chống cằm của mình, trong mắt đầy nghi hoặc mà nhìn cô ấy.

“Một tháng thì một tháng a, thời gian nhoáng một cái, rất nhanh liền trôi qua.” Thẩm Tâm nhìn Điềm Tâm vẻ mặt buồn bức, suy nghĩ một chút nói: “Đúng rồi, sau khi cậu cùng Trần Diệc Nhiên ở chung một chỗ, đây chắc là lần đầu tiên tách ra lâu như vậy đi ? Vừa mới bắt đầu a, khó tránh khỏi có chút không quen, nhớ ngày đó thời điểm Lục Dật Tiêu vừa mới thi đậu đại học, tớ mới lên tiểu học lớp sáu, tuy rằng đối với anh ấy cũng không có tình cảm khắc sâu gì, thế nhưng ít nhiều gì vẫn cảm thấy trong cuộc sống ít đi một chút cái gì đó.”

Thanh âm Thẩm Tâm dừng một chút, sau đó sờ sờ đầu Điềm Tâm, mỉm cười nói: “Không sao, hai người đều tin tưởng lẫn nhau, cho dù khoảng cách có xa đến mấy, tâm cũng là ở chung một chỗ.”

“Ừm...” Điềm Tâm cái hiểu cái không mà nhìn về phía cô.

“Hơn nữa...” Đôi mắt xinh đẹp của Thẩm Tâm chuyển động, cười xấu xa đứng dậy, từ chỗ mình đem tới một cái bao nhỏ, mở ra, lại tìm thấy một đồng linh kiện di động đã thất linh bát loạn nói: “Giang huấn luyện viên tịch thu một cái, tớ còn có khác, yên tâm đi, khi nào rảnh rồi, chúng ta vẫn có thể gọi điện thoại.”

“Tớ đi...” Điềm Tâm bị cô ta làm cho cả kinh, tròng mắt cũng muốn rớt ra ngoài: “Cậu đây là..... Mang theo bao nhiêu cái điện thoại di động tới đây a?”

“Hi hi...” Thẩm Tâm cầm túi của mình, đi đến trước mặt Điềm Tâm, mở ra cho cô xem, bên trong là từng cái từng cái bọc nhỏ, trong mỗi bọc nhỏ đều để một đồng linh kiện di động bị hủy cho tan tác: “Tiện nghi như vậy, chỉ có mười đồng tiền một cái, tớ đương nhiên là mua mười cái a, vạn nhất có hỏng, cũng có cái khác để xài, phòng trước vô hại a.”

“...” Điềm Tâm nháy mắt xám mặt lại.

Cô tùy tay cầm lên một cái bọc nhỏ, nhìn nhìn linh kiện vô ngoài bên trong, có chút không nói được nói: “Cậu không phải là mỗi một đời của Nokia đều mua một cái chứ ?”

“Dù sao những cái đã lưu hành qua, tớ đều mua.” Thẩm Tâm hướng về phía Điềm Tâm đắc ý cười cười nói: “Đừng nhìn tớ, một bao lớn điện thoại di động này có đến mấy trăm khối, cái này là yêu cầu năm đó, phải mất mấy vạn mới mua được đó.”

“Anh hùng không nên đề cập tới chiến công năm đó...” Điềm Tâm đem linh kiện trong bao nhỏ ở trên tay thả lại vào cái túi lớn của Thẩm Tâm, vẻ mặt vui mừng nói: “Lần này tớ an tâm rồi.”

“Yên tâm đi, chỉ cần có tớ ở đây, cái gì đều có thể làm được.” Thẩm Tâm đắc ý cười.

Sau thời gian nửa tháng, Điềm Tâm ngược lại nhờ họa được phúc, bởi vì chân đau nên yêu cầu phải được tịnh dưỡng, không thể tiếp tục tham gia huấn luyện quân sự, vì thế phần lớn thời gian cô đều ở tại ký túc xá, mà Thẩm Tâm liền giờ chiều bài vì chăm sóc Điềm Tâm, tự nhiên cũng chạy trốn được đợt huấn luyện quân sự.

Hai người này thường xuyên thừa dịp các bạn học phải tham gia huấn luyện vào ban ngày, mà cầm một đồng linh kiện di động, ở trong trại huấn luyện tìm tín hiệu ở khắp nơi, sau khi tìm được liền ngồi xổm xuống đem điện thoại được bọc lại, gửi tin nhắn, gọi điện thoại, cũng bẻ bộn đến quên cả trời đất

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 359: Nghe nói cậu có bạn trai

Chương 360: Nghe nói cậu có bạn trai

Một tháng huấn luyện quân sự rốt cuộc đã trôi qua, thời điểm trước khi rời đi trụ sở huấn luyện cắm trại dã ngoại, các bạn học vừa hoan hô, vừa cảm

thấy có một tia buồn bã.

Trong hoàn cảnh phong bế như vậy, không có đi động, không có máy tính, không có TV, tựa hồ ngay cả thời gian cũng chậm đi không ít, nhưng là không biết vì cái gì, khoảng cách giữa người với người giống như đã sát lại gần hơn.

Không có hoạt động giải trí, các bạn học liền tự chính mình tổ chức lửa trại, cùng nhau ca hát, cùng nhau khiêu vũ, không có điện thoại di động, mọi người lúc ăn cơm, liền vui vẻ mà tâm sự linh tinh, nói cái gì mà ban huấn luyện viên là đẹp trai nhất, ban nữ sinh nào là xinh đẹp nhất.

Dần dần, giữa bọn họ cho rằng phẩm cách của mình đã đi lên.

Thời khắc trước khi tạm biệt, tất cả các huấn luyện viên xếp thành một đội ngũ hình vuông chỉnh tề, đứng trải dài trên con đường mà những chiếc xe quân dụng bắt buộc phải đi qua, tất cả mọi người đều chỉnh tề chào theo nghi thức quân đội, nhìn từng chiếc xe quân dụng chở các học sinh rời đi nơi này.

Vốn Diêm Tâm chính mình đang thật cao hứng vì rốt cuộc có thể rời đi cái trại dã ngoại này, lại không biết vì cái gì, ngồi ở trên xe tải, nhìn bộ dáng các huấn luyện viên ở ven đường đang chỉnh tề mà kính chào theo nghi thức quân đội, nhin không được cái mũi có điểm chua xót.

Bọn họ có lẽ ở thời điểm tại trại huấn luyện quân sự có hướng chính mình hưng dữ qua, đã từng để mình ở dưới ánh mặt trời đỏ mờ hôi đầm đìa, nhưng tại thời khắc ly biệt này, cô vậy mà cảm thấy thì ra huấn luyện viên nhìn dữ dằn như thế, vậy mà không hiểu sao lại trở nên rất đáng yêu.

Mặt khác các nữ sinh đứng ở trên xe tải, sớm đã ở lên lút lau nước mắt, các cô có người cũng hướng tới các huấn luyện viên đứng ở ven đường đáp lễ một cái chào theo nghi thức quân đội.

Cho dù bọn họ không nhìn thấy, nhưng là ở trong lòng các cô, các huấn luyện viên này mãi mãi là người đáng yêu nhất .

Ánh mắt Diêm Tâm ở trong số các gương mặt của huấn luyện viên trẻ tuổi, tìm bóng dáng của Giang huấn luyện viên.

Một tháng qua, cô cùng Thẩm Tâm cùng Giang huấn luyện viên đầu trí so dững khí, trình diễn một màn mèo vờn chuột.

Cô cùng Thẩm Tâm ở khắp nơi tìm địa phương có thể gọi điện thoại được, Giang huấn luyện viên liền bốn phía bao vây chặn đường, thấy một lần, liền tịch thu di động một lần.

Cũng may Thẩm Tâm mang theo di động cũng đủ nhiều, cứ thế chống chọi được đến khi đột huấn luyện quân sự kết thúc.

Ngày mùa hè ánh nắng sáng chói chiếu vào.

Các huấn luyện viên đứng ở ven đường sớm đã mồ hôi đầm đìa, nhưng vì những học sinh đáng yêu này , ở trước mắt bọn họ một chiếc lại một chiếc xe chạy qua, có không ít học sinh nhin không được khốc lên, những thứ này, bọn họ đều thấy được, đây cũng là sự ủng hộ lực lượng của bọn họ tiếp tục đứng ở chỗ này.

Đôi mắt Giang huấn luyện viên hơi có chút ướt át, anh vốn là sĩ quan bộ đội, chỉ là tạm thời thay thế huấn luyện viên chính đến giúp các học sinh huấn luyện quân sự, không thể tưởng được một tháng ngắn ngủi, thế nhưng cũng làm anh đối với các học sinh có chút luyến tiếc.

“Giang huấn luyện viên ! Bảo trọng !” Trước mắt một chiếc xe tải đi qua, đột nhiên thò ra hai cái đầu xù xù, có thể thấy trong xe là một đám học sinh đồng dạng bị phơi nắng đến đen xì, duy chỉ có hai gương mặt nhỏ này là không được phơi như vậy, đang hướng về phía anh lớn tiếng kêu to.

Thẩm Tâm cùng Diêm Tâm ghé vào bên cạnh xe tải, hướng về phía Giang huấn luyện viên đang đứng trong đội ngũ huấn luyện viên dùng sức vẫy tay.

Bất quá chỉ có hai giây, xe tải cũng đã lái qua rồi.

Các cô thậm chí còn không kịp xem phản ứng của Giang huấn luyện viên.

Diêm Tâm lau nước mắt ở khóe mắt, ngồi xỏ xuống bên trong xe tải, nhìn thoáng qua Thẩm Tâm, hít hít cái mũi nói:

“Tiểu điểm tâm, cậu nói thầy ấy nghe thấy chúng ta nói sao ?”

“ Hẳn là nghe thấy được...” Thẩm Tâm cũng không chắc chắn trả lời.

Chương 360: Nghe nói cậu có bạn trai (2)

Chương 361: Nghe nói cậu có bạn trai (2)

“Một tháng huấn luyện quân sự cứ như vậy kết thúc.” Diêm Tâm thở dài thật sâu một hơi nói: “Thời điểm vừa tới cảm thấy thời gian thật là dài đằng đẳng, thế nhưng trước khi đi, đột nhiên cảm thấy thời gian một tháng này đến thật nhanh.”

“Tôi nói... Hai người các cậu...” Phan Đình ngồi ở bên cạnh Diêm Tâm đầu đầy hắc tuyến mà nhìn cô cùng Thẩm Tâm, thanh âm buồn bực nói: “Hai người các cậu huấn luyện được ba ngày, sau đó cũng không có tới tham gia huấn luyện nữa, thời gian trôi qua đương nhiên là nhanh rồi, đám người chúng tôi mỗi ngày ở dưới mặt trời phơi nắng, cậu có biết cái loại cảm giác này không, thời gian giống như là ngồi ở trên lưng ốc sên vậy, đi như thế nào cũng không trôi qua mau!”

“Hai người các cô sẽ không biết.” Hải Phi Tư về mặt cũng đầy khinh bỉ bu lại, nhìn khuôn mặt nhỏ của Thẩm Tâm cùng Diêm Tâm vẫn như cũ trắng nõn như lúc ban đầu, thanh âm rầu rĩ nói: “Hai cô nhìn xem, chúng tôi một đám, đều phơi đến cùng dân chạy nạn ở Châu Phi giống nhau rồi, còn hai cô, vẫn trắng như đậu hũ vậy.”

“Hắc hắc... Cái này... Tôi cũng không phải cố ý đem chân đau xuống dưới đâu a...” Diêm Tâm có chút ngượng ngùng mà gãi gãi đầu mình, về mặt khó xử mà nhìn bọn họ.

“...”

Ánh mắt Phan Đình cùng Hải Phi Tư khinh bỉ chuyển hướng về phía Thẩm Tâm.

“Không có cách nào.” Thẩm Tâm về mặt thản nhiên mà nhìn hai người cô ta, mở ra hai tay nói: “Gia hỏa này chân đau, dù sao cũng phải có người chăm sóc, kỳ thật tôi cũng không muốn mỗi ngày đều qua nhìn cô ấy, thời điểm cô ấy vừa đi nhà xí xong, lại muốn ta công qua nhà vệ sinh a...”

“...”

Phan Đình cùng Hải Phi Tư hoàn toàn bó tay.

Trầm mặc một lát, Hải Phi Tư đột nhiên mở miệng hướng tới các cô hỏi: “Lần này sau khi trở về, vừa lúc liền được nghỉ ngày Quốc Khánh, các cô nghĩ ra trong ngày đó nên đi nơi nào rồi hả?”

“Tôi sao... Hẳn là sẽ trở về gặp bạn trai một lần đi.” Phan Đình nghĩ nghĩ, về mặt hạnh phúc hướng tới các cô nói: “Đã một tháng không có nhìn thấy anh ấy, phỏng chừng anh ấy đối với tôi đã nhớ nhưng đến thành tật.”

“Cuồng tự kỷ...” Hải Phi Tư giật giật khóe miệng, về mặt không muốn nói mà nhìn nàng.

“Tôi trở về tìm Lục Dật Tiêu.” Thẩm Tâm nghĩ nghĩ nói.

“Tôi phải đi về tìm Nhiên ca ca nhà tôi.” Diêm Tâm ngượng ngùng nở nụ cười, cũng nói.

“Các cô như thế nào đều trở về tìm bạn trai a? Một chút ý tứ đều không có.” Hải Phi Tư có chút cứng ngắc mà nhìn các nàng, thần sắc đầy vẻ khinh bỉ.

“Nói giống như cô không quay về tìm bạn gái của cô vậy.” Diêm Tâm nhìn thoáng qua Hải Phi Tư, vuốt tay chọc chọc bả vai cô nói: “Bạn gái hoa khôi nhà cô, đã một tháng chưa thấy được cô, cô có phải nên chạy nhanh trở về an ủi an ủi cô ấy?”

“An ủi không được.” Hải Phi Tư thở dài một hơi, thanh âm rầu rĩ nói: “Cô ấy thi đại học ở phía Bắc, nghỉ lễ Quốc Khánh sẽ không trở về.”

“Vậy cô có thể đến trường học của các cô ấy mà nhìn cô ấy a.”

“Không được, tôi đã mua vé máy bay đi Hạ Môn, Quốc Khánh muốn đi Hạ Môn chơi một chút.” Hải Phi Tư hướng về phía các cô cười cười, thần sắc thấp phẫn mong đợi.

“A, không mang theo bạn gái của cô đi chơi hả?” Phan Đình vuốt tay chọc chọc cô ta.

“Ừm... Sẽ nói sau.....” Hải Phi Tư nghĩ nghĩ, không có xác định phải nói cái gì.

Trong xe tải chứa các nữ sinh đang hướng về ngày nghỉ lễ Quốc Khánh, chờ các cô nhanh chóng rời khỏi căn cứ huấn luyện.

Không dễ dàng gì mới trở lại Z thị, Diêm Tâm cùng Thẩm Tâm mới vừa xuống xe, liền nhìn đến Trần Diệc Nhiên cùng Lục Dật Tiêu đứng ở cửa chờ hai cô.

Vì thế hai người các cô, giống như là chim bay về tổ nhỏ, từng người nhào về phía bạn trai của mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 361: Nghe nói cậu có bạn trai (3)

Chương 362: Nghe nói cậu có bạn trai (3)

Trần Diệc Nhiên đã lâu không được thấy Diễm Tâm, hương thơm quen thuộc trên người cô một lần nữa quanh quẩn tại mũi của anh, để nỗi nhớ mong của anh trong một tháng qua, rốt cuộc cũng được buông xuống.

Anh hơi cúi đầu, nhìn gương mặt Diễm Tâm có chút gầy đi, nhìn không được nhẹ nhàng hôn một cái nói: “Giống như gầy không ít.”

“Thật sao?” Diễm Tâm một mặt kinh ngạc nhìn anh: “Vây cảm của em hiện tại có phải đã nhơn ra rồi không? Thịt ở trên mặt em chắc cũng ít đi có phải hay không?”

“... Em làm sao mà gầy như vậy?” Trần Diệc Nhiên trong nháy mắt im lặng.

“Hắc hắc, con gái nha, đương nhiên đều hy vọng mình có thể gầy một chút a.” Diễm Tâm cười hì hì nhìn anh.

“Anh cảm thấy vẫn là béo một chút sẽ tốt hơn...” Trần Diệc Nhiên vươn tay捏捏 gương mặt của cô, đều không giống như trước thịt nhiều còn co dãn được: “Lại nói...”

Một mặt anh biểu hiện biểu tình ghét bỏ nhìn Diễm Tâm, mặt khác môi mông nhẹ nhàng hơi há ra, sau đó tiếp tục nói: “Lúc đầu cũng không có cái gì để ngắm, lại gầy đi như vậy, liền càng thêm không có cái gì...”

“Cái gì không có gì a?” Ánh mắt Diễm Tâm khó hiểu mà nhìn anh, lại theo ánh mắt anh đưa tầm mắt rũ xuống, cuối cùng dừng ở trên ngực mình, nháy mắt liền đỏ mặt.

“Sắc lang!” Cô tranh thủ thời gian dùng hai tay vòng lấy trước ngực mình, cản trở ánh mắt của anh, sau đó về mặt ngượng ngập nói: “Không có liền không có, có gì đặc biệt hơn người, anh thích ngực lớn, anh liền đi tìm ngực lớn đi...”

“Không thích hả?” Khóe môi Trần Diệc Nhiên gọi lên một nụ cười đẹp mắt, anh vươn cánh tay thon dài, đem Diễm Tâm một lần nữa ôm vào trong ngực của mình, sau đó dùng cái cằm chống trên đỉnh đầu của cô nói: “Anh cũng chỉ thích em, sẽ không đi tìm người khác.”

“Ừm...” Khuôn mặt nhỏ của Diễm Tâm chôn ở trước ngực Trần Diệc Nhiên, lập tức nổi lên hai đóa hoa đỏ ửng, đây là lần đầu tiên Trần Diệc Nhiên nói thẳng ra là anh thích mình như vậy?

“Nhưng là trên cơ sở này, anh cảm thấy em thân là một người phụ nữ, tốt xấu gì vẫn nên có một chút đi...” Thanh âm trêu chọc của Trần Diệc Nhiên chậm rãi vang lên ở trên đầu cô, trong giọng nói mang theo một tia bồn chồn nói: “Bằng không... Điều phân không rõ trước ngực cùng phía sau lưng rồi...”

“...” Diễm Tâm nhìn không được nắm chặt tay thành quyền, dùng sức mà đâm Trần Diệc Nhiên một cái nói: “Đi chết đi! Đại sắc lang!”

Bên phía Lục Dật Tiêu cùng Thẩm Tâm đang vui đùa thì sau đó nghe được tiếng gầm giận dữ, nhìn không được mà quay đầu sang, nhìn Diễm Tâm cùng Trần Diệc Nhiên.

Khóe môi Lục Dật Tiêu câu lên một nụ cười như có như không nói: “Ồ, không thể tưởng được Trần Diệc Nhiên cũng có một ngày bị người mắng là sắc lang a, tôi còn tưởng rằng cậu đối với phụ nữ không có hứng thú nha.”

“...” Trần Diệc Nhiên quay đầu, một đôi mắt sâu thẳm mà lạnh lùng nhìn Lục Dật Tiêu, môi mông khẽ mở, thanh âm nhàn nhạt nói: “Cậu như thế nào còn ở chỗ này mà chưa đi?”

“Ha ha... Tôi nói, cậu tới đón vợ, tôi cũng tới đón vợ, dựa vào cái gì cậu có thể ở chỗ này nói chuyện thâm tình sau khi gặp lại nhau, mà tôi nhất định phải lập tức rời đi a?” Lục Dật Tiêu hướng tới Trần Diệc Nhiên ngoài cười nhưng trong không cười mà hừ một tiếng, sau đó ôm bả vai Thẩm Tâm nói: “Đi, nhìn thấy cậu ta liền cảm thấy tâm tình thoáng cái giảm xuống không ít.”

Thẩm Tâm cười, hướng về phía Diễm Tâm vẫy vẫy tay, đi theo Lục Dật Tiêu.

Diễm Tâm có chút không nói mà tròn mắt liếc nhìn Trần Diệc Nhiên một cái, sau đó đưa tay vòng qua cánh tay của anh nói:

“Đi thôi, chúng ta cũng trở về.”

“A? Anh trai ! Anh tới đón em hả, thật tốt quá !” Một đạo thanh âm đột nhiên ở sau lưng hai người vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 362: Nghe nói cậu có bạn trai (4)

Chương 363: Nghe nói cậu có bạn trai (4)

Điễm Tâm quay đầu lại, liếc mắt liền thấy Trần San San đang kéo một vali hành lý thật lớn, một bên hướng tới hai người bọn họ vẫy tay, một bên đi tới.

“Điễm Tâm ? Cậu cũng ở chỗ này hả...” Trần San San có chút kỳ quái liếc mắt nhìn Trần Diệc Nhiên một cái, sau đó lại nhìn Điễm Tâm nói: “Anh hai, Anh là... đặc biệt tới đón Điễm Tâm?”

“Ách...” Trần Diệc Nhiên cùng Điễm Tâm liếc mắt trao đổi với nhau, sau đó chần chờ một chút, thanh âm của anh nhân nhật nói: “Vừa rồi cùng đi với đồng nghiệp đến đón vợ của anh ta, vừa lúc gặp được Điễm Tâm.”

“A, phải không, vậy thì thật là trùng hợp, nếu không anh hai, anh cũng thuận tiện đưa em về đi, từ chỗ này đón xe về nhà của chúng ta, thật sự là quá xa.” Trần San San kéo hành lý đứng ở trước mặt Trần Diệc Nhiên cùng Điễm Tâm, biểu tình tội nghiệp nói.

“Ừm, được.” Trần Diệc Nhiên gật gật đầu, thuận tay nhận lấy hành lý của Trần San San cùng Điễm Tâm, mang theo hai người bọn họ hướng phía bãi đỗ xe bên ngoài đi đến.

“Điễm Tâm, cậu ở đại học N thế nào ? Nghe nói trường các cậu phải học huấn luyện quân sự suốt một tháng hả, nhưng mà tớ thấy cậu còn tốt lắm nha, thoát nhìn cũng không có đáng về bị phơi đến đen nha.” Trần San San nhìn Điễm Tâm từ trên xuống dưới, mặt tràn đầy nghi ngờ hỏi.

“Tớ... Thời điểm huấn luyện quân sự không cẩn thận để chân bị thương, cho nên sau đó hơn nửa tháng đều không tham gia huấn luyện.” Điễm Tâm có chút ngượng ngùng mà nhìn cô ấy, suy nghĩ một chút nói: “Làm sao cậu biết tớ học ở đại học N hả ? Đúng rồi, San San, cậu thi trường đại học nào vậy?”

“Cậu thi đậu đại học N thì tất cả bọn họ đều biết nha, ba mẹ tớ suốt ngày ở nhà bắt tớ lấy cậu làm tấm gương đó, kêu tớ đi đại học mà học tập cho tốt, tránh cho bọn họ khỏi phải phí sức.” Trần San San bĩu môi nói: “Tớ thi không được tốt lắm, vốn dĩ điểm chuẩn không đủ, sau đó ba mẹ mới đi tìm người, lấp thêm một ít điểm vào, rồi để tớ lên thành phố N học đại học tài chính và kinh tế, cho nên kỳ thật chúng ta lên đại học ở cùng một thành phố đó.”

“Thật sao ? Vậy chờ đến sau này, lúc rảnh rồi tớ có thể tìm cậu đi chơi rồi.” Về mặt Điễm Tâm ngạc nhiên.

“Tốt lắm tốt lắm, bất quá trường học của tớ cách trường của cậu có chút xa... Không ở chung một khu a...” Trần San San nghĩ nghĩ, lại có chút buồn bực.

“Không có chuyện gì đâu, chúng ta có thể hẹn cùng đi trung tâm thành phố chơi nha.” Điễm Tâm cười tủm tỉm nói.

“Trung tâm thành phố hả...” Trần San San khẽ nhủ mảy, nhìn thoáng qua người đi đằng trước hai cô, đang kéo vali hành lý- Trần Diệc Nhiên, chần chờ một chút, sau đó lên lút nút lại góc áo của Điễm Tâm, mới đề thấp âm thanh, hướng tới cô hỏi: “Điễm Tâm... Nghe nói... Cậu có bạn trai?”

“Hả?” Điễm Tâm sững sốt một chút, đôi mắt nhu thuận như nước lơ đãng liếc qua Trần Diệc Nhiên đi ở phía trước một cái, sau đó gật đầu nói: “Đúng vậy, làm sao cậu biết?”

“Cậu thật đúng là có bạn trai?” Trần San San nhìn không được sợ hãi kêu lên.

Trần Diệc Nhiên đi ở phía trước, nghe được thanh âm của Trần San San, liền dừng bước chân, quay đầu nhìn hai người bọn họ.

“Ha ha... Anh hai, chúng em đang thảo luận về đề tài của con gái, anh dừng lại làm gì hả?” Trần San San ngẩng đầu hướng về phía Trần Diệc Nhiên nở nụ cười, sau đó xua xua tay nói: “Ài da, anh tiếp tục đi ở phía trước đi a, không cần nghe lén chúng em nói chuyện.”

Một đôi lông mày thanh tú của Trần Diệc Nhiên nhíu lại một chút, đôi mắt sâu thẳm quét qua khuôn mặt nhỏ của Điễm Tâm hơi có chút chột dạ, dừng lại một chút, sau đó xoay người sang chỗ khác, tiếp tục hướng tới chỗ đậu xe hơi của mình đi qua.

Chương 363: Nghe nói cậu có bạn trai (5)

Chương 364: Nghe nói cậu có bạn trai (5)

“Cậu làm gì mà ngạc nhiên như vậy...” Diêm Tâm không nói mà nhìn Trần San San, sau đó duỗi tay túm cô ấy một cái, nhỏ giọng nói: “Có bạn trai rất kỳ quái sao? Mọi người trong ký túc xá của tớ đều có bạn trai nha.”

“Thế nhưng là cậu mới khai giảng không lâu, bạn trai này của cậu đến quá nhanh đi? Hơn nữa hai người chắc chỉ mới nói với nhau vài câu, tiến trình phát triển này, cũng quá thần tốc đi?” Trần San San bụm lấy miệng của mình, hướng về phía Diêm Tâm nói.

“Cái gì phát triển thần tốc hả...” Diêm Tâm nhin không được xám mặt lại mà nhìn cô ta: “Cậu biết chúng tớ phát triển đến mức nào mà cậu lại nói như vậy chứ?”

“Còn có cái gì mà mức độ hả?” Trần San San túm góc áo Diêm Tâm, hướng về phía cô nhủ nhủ mày nói: “Tuần trước có người nói cho tớ biết, nói thấy cậu ở mấy ngày khai giảng, cùng một người đàn ông tay trong tay từ trong khách sạn đi ra, hơn nữa bộ dạng người đàn ông kia thoát nhìn tuổi tác có lớn hơn cậu không ít nha, tớ nói, Diêm Tâm, cậu chẳng lẽ là được người bao nuôi hả?”

“Cái gì bao nuôi hả? Cái năng lực liên tưởng này của cậu cũng quá phong phú đi?” Diêm Tâm nhất thời im lặng.

“Vậy rốt cuộc là có chuyện như thế không?” Trần San San cau mày, nhìn Diêm Tâm, hai tay nắm lấy tay của cô, chần chờ nói: “Hắn là bạn học của tớ nhìn lầm rồi đi? Tớ nhớ rõ cậu vào thời điểm cấp ba còn nói mình không có bạn trai, như thế nào lại nhanh như vậy xuất hiện một người nữa a?”

“Tớ...” Diêm Tâm chần chờ một chút, nhìn về mặt quan tâm của Trần San San, cắn răng nói: “Bạn học của cậu không nhìn lầm, người kia xác thực là bạn trai tớ.”

“Cái gì!?” Trần San San giật mình, nhin không được che lại miệng mình, ánh mắt hướng tới Trần Diệc Nhiên đi ở phía trước liếc mắt một cái, nhỏ giọng nhìn Diêm Tâm nói: “Đầu của cậu bị trúng gió hả? Như thế nào lại đi tìm một người đàn ông so với mình còn lớn tuổi hơn? Loại đàn ông này rất không đáng tin cậy, bọn họ muốn tìm phụ nữ dạng gì mà không có a, bọn họ tìm tiểu nữ sinh nói chuyện yêu đương, cũng là muốn chơi một chút, sẽ không thật lòng nguyện ý chờ cậu bốn năm, sau đó cùng cậu kết hôn, cậu như vậy không phải sẽ lỗ lớn sao?”

“...” Trên trán Diêm Tâm nháy mắt xuất hiện một tầng mồ hôi,

“Cậu là xem tiểu thuyết nhiều quá rồi...”

“Cậu là xem tiểu thuyết nhiều rồi mới đứng chứ?” Trần San San trừng mắt liếc cô một cái, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Cậu sẽ không thật sự cho rằng sẽ xuất hiện một người đàn ông đáng đẹp mắt, nguyện ý vì cậu tốn chút tiền, cũng chính là một bá đạo tổng tài đi? Một người đàn ông làm bá đạo tổng tài như vậy, nghĩ muốn dạng phụ nữ gì mà không có a, người ta vì cái gì mà coi trọng cậu hả? Danh gia vọng tộc, minh tinh, con gái nhà quyền quý, từng người đều muốn tiếp cận bọn họ để đi lên, khi nào thì đến phiên cậu a!”

“...” Diêm Tâm có phần im lặng, tuy rằng cô rất muốn phản bác lời Trần San San, nhưng lại phát hiện, cách nói của cô ấy tựa hồ cũng không có gì sai lầm đáng nói: “Dù sao... Bạn trai của tớ cũng không phải người như vậy...”

“Cái gì mà không phải người như vậy, cậu đối với anh ta hiểu rõ bao nhiêu? Hai người mới chính thức chưa lâu, anh ta liền dẫn cậu đi thuê phòng, loại đàn ông này có thể là người tốt sao?” Về mặt Trần San San chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Diêm Tâm nói: “Cậu cũng lớn như vậy, điểm này cũng không nhận ra sao?”

“Anh ấy thật sự không phải là loại người như cậu nói...” Diêm Tâm nhất thời im lặng mà liếc mắt nhìn Trần San San một cái, nhưng lại không thể nào giải thích rõ ràng.

Trần Diệc Nhiên đứng trước xe hơi của mình, quay đầu nhìn hai người đang xì xào bàn tán, nhàn nhạt nói: “Lên xe, còn đứng ở đây kia làm gì?”

Chương 364: Nghe nói cậu có bạn trai (6)

Chương 365: Nghe nói cậu có bạn trai (6)

“Dù sao, tớ cùng cậu nói, người bạn trai kia của cậu, tuyệt đối không đáng tin cậy!” Trần San San hận sắt không thành thép mà trừng mắt liếc Diêm Tâm một cái, sau đó hướng phía Trần Diệc Nhiên kêu “Đến đây, đến đây!”, liền chạy tới.

Diêm Tâm đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng Trần San San, lại nhìn qua khuôn mặt đẹp trai thanh tú của Trần Diệc Nhiên, đột nhiên xạm mặt lại.

Trần San San ơi Trần San San, cậu có biết hay không, người đàn ông không đáng tin cậy trong miệng của cậu, chính là anh trai của cậu a...

Trần Diệc Nhiên mang theo Diêm Tâm cùng Trần San San hướng về phía nội thành mà đi.

Trên ghế sau chính là hai cô gái nhỏ, người nào cũng không nói với nhau một câu, không khí dường như rất căng thẳng.

Trần Diệc Nhiên từ kính chiếu hậu nhìn thoáng qua Trần San San mang bộ dáng tức giận, hiểu kỳ nói: “Làm sao vậy, San San, ai bắt nạt em, về mặt thật không cao hứng?”

“Không có gì.” Trần San San hướng tới Trần Diệc Nhiên trả lời một câu, sau nửa ngày, mới hướng tới Trần Diệc Nhiên hỏi: “Anh hai, hiện tại anh có bạn gái rồi sao?”

“Hừm?” Trần Diệc Nhiên hơi hơi nhíu mày, từ kính chiếu hậu nhìn Trần San San, cười một tiếng, thuận miệng nói: “Thế nào, hiện tại đã bắt đầu quan tâm đến đời sống của anh rồi hả?”

“Anh chỉ cần trả lời có hay không là được, đừng gạt em đó.” Trần San San nghiêm túc nhìn anh nói.

“Có.” Trần Diệc Nhiên thập phần dứt khoát trả lời.

“Vậy anh cùng bạn gái của anh, chính thức đã bao lâu rồi?”

“Ừm... Đã nhiều năm...” Trần Diệc Nhiên ý vị thâm trường mà nhìn Diêm Tâm qua kính chiếu hậu, ngữ khí lạnh nhạt nói.

“Vậy hai người...” Trần San San do dự một chút, vẫn là kiên trì hướng tới Trần Diệc Nhiên hỏi: “Hai người có phá bỏ phòng tuyến cuối cùng chưa?”

“...” Trần Diệc Nhiên nhất thời im lặng.

“Anh nói cho em biết đi, em cũng sẽ không đi nói cho ba mẹ biết đâu, anh lo lắng cái gì.” Trần San San hết sức nghiêm túc mà nhìn Trần Diệc Nhiên nói: “Mau trả lời, chuyện quan trọng, không được phép gạt em.”

“...” Trần Diệc Nhiên trầm mặc một hồi, vẫn là nhàn nhạt nói: “Trẻ con, không cần quan tâm tới mấy vấn đề này, đem tâm tư của em đều tập trung tới học tập đi.”

Ha ha !

Ồ trong lòng Diêm Tâm cười lớn.

Nguyên lai Trần San San cũng suốt ngày bị Trần Diệc Nhiên đốc thúc đi học tập a.

“Cái gì chứ...” Trần San San trừng mắt nhìn Trần Diệc Nhiên một lúc lâu, sau đó tiếp tục nói: “Em đã vào đại học, còn học cái cọng lông gì, kiểm tra chỉ cần 60 điểm là có thể thông qua được rồi, nha... Xem anh không trả lời, kỳ thật là đang ngại nói đi? Vậy em đây coi như các anh đã đột phá phòng tuyến cuối cùng rồi nha, bất quá cũng phải nói lại, hai người rốt cuộc đã chính thức được nhiều năm, đến bước đột phá phòng tuyến cuối cùng này, cũng là bình thường.”

“...” Trần Diệc Nhiên im lặng hồi lâu, sau đó quay đầu liếc mắt nhìn Trần San San một cái, nghi hoặc nói: “Thế nào, nói chuyện bạn trai của em đi, chuẩn bị đột phá phòng tuyến cuối cùng? Hay là đã đột phá rồi...”

“Hừ, em nào có nhanh như vậy!” Trần San San tròn mắt liếc Trần Diệc Nhiên một cái, sau đó quay đầu nhìn Diêm Tâm nói: “Nghe thấy không, đàn ông tốt đều không thể nhanh như vậy liền lừa con gái người ta đi thuê phòng, để cậu tình ngộ sớm một chút về người bạn kia, ngàn vạn lần đừng để bị lừa.”

“...” Sau gáy Diêm Tâm tức khắc xuất hiện một tảng mồ hôi.

Trần San San vẫn là cho Diễm Tâm một chút mặt mũi, không có làm trò trước mặt Trần Diệc Nhiên, nói cô cùng đàn ông khác đi thuê phòng.

Chỉ là Trần Diệc Nhiên từ kính chiếu hậu liếc mắt nhìn hai cô một cái, chần chờ một chút, sau đó khó hiểu hỏi: “Người bạn nào ? Em là chỉ bạn của Diễm Tâm sao...”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 365: Nghe nói cậu có bạn trai (7)

Chương 366: Nghe nói cậu có bạn trai (7)

“Ách... Đúng vậy...” Trần San San do dự một chút, sau đó gật gật đầu hướng phía Trần Diệc Nhiên nói: “Diễm Tâm có một người bạn, cô ta... Nói về người bạn trai, so với cô ta lớn hơn vài tuổi, mới vừa khai giảng, liền dẫn người ta đi thuê phòng, anh nói xem cái loại đàn ông này, có thể là người tốt sao?”

“Ừm... Xác thực không đáng tin cậy.” Trần Diệc Nhiên gật gật đầu, hiển nhiên còn không nghĩ tới sự việc là xảy ra trên đầu mình.

“Đúng thế.” Bộ dáng Trần San San như tìm được tri kỷ nhìn Trần Diệc Nhiên, sau đó quay đầu nhìn về Diễm Tâm nói: “Diễm Tâm, thấy không, anh trai tớ cũng nói bạn trai của bạn cậu thật không đáng tin cậy, cậu nhớ nhắc cô ấy nên cẩn thận một chút, đối với loại tình cảm này đừng dấn vào sâu quá, bằng không đến cuối cùng người bị thương chính là cô ấy.”

“Ừm...” Diễm Tâm đen mặt lại gật đầu, không biết nên nói cái gì.

“Còn nữa, tớ cùng cậu nói, đàn ông có thể mượn được phòng ở khách sạn của tập đoàn Hoàng Gia, không phú thì quý, trong nhà khẳng định đều là có bối cảnh, hoặc là làm lãnh đạo, hoặc là có tiền, không phải là loại người mà sinh viên tại mình nên dấn vào.” Trần San San thập phần nghiêm túc mà nhìn Diễm Tâm nói: “Trừ phi, bạn học kia của cậu không thêm đề ý danh phận, không thêm đề ý thanh xuân, chỉ muốn cùng người đàn ông kia ở bên nhau, dù cho sau cùng phát hiện mình bị lừa, cũng không hối hận, bằng không, tớ đề nghị bọn họ vẫn là chia tay sớm một chút thì tốt hơn.”

“...” Diễm Tâm rút cuộc hoàn toàn hết chỗ nói.

Cô ngẩng đầu nhìn Trần Diệc Nhiên một chút, ánh mắt cười như không cười, cứ như vậy nhìn anh chăm chăm.

Trần Diệc Nhiên cuối cùng từ trong lời nói của Trần San San, nghe được một chút dấu vết.

Hắn nhú nhú mày, hướng phía Trần San San không xác định hỏi: “Tập đoàn Hoàng Gia?”

“Đúng vậy.” Trần San San cho rằng Trần Diệc Nhiên không biết các cô đang nói cái gì, vì thế thập phần tỉ mỉ mà giải thích cho anh nói: “Diễm Tâm có một người bạn, thời điểm học cấp ba còn không có bạn trai, đoán chừng là trong lúc nghỉ hè mới vừa quen bạn trai, vừa mới khai giảng, người đàn ông kia liền mang cô ấy tới khách sạn của tập đoàn Hoàng Gia thuê phòng, có một người bạn của em nhìn thấy, bạn ấy nói đáng đáp người đàn ông kia rất là đẹp trai, chính là bộ dáng so với nữ sinh kia còn lớn hơn vài tuổi.”

“...” Trần Diệc Nhiên khẽ nhú mày, từ kính chiếu hậu liếc mắt nhìn Diễm Tâm một cái, trong ánh mắt truyền lại một tin tức:

Các em thảo luận nửa ngày, là đang thảo luận về anh sao?

Diễm Tâm hơi hơi nhú mày, liếc mắt nhìn Trần Diệc Nhiên một cái, tựa tiểu phi tiêu mà trừng hai mắt:

Anh nói xem? Anh đến bây giờ mới phát hiện hả...

“...”

Trần Diệc Nhiên không còn lời nào để nói.

Trần San San vẫn còn đang riu rít kể: “Anh hai, anh nói một chút đi, loại đàn ông này có thể dựa vào sao ? Tựa giống như anh đi, anh so với chúng em lớn hơn bảy tuổi, anh nói, anh cũng đi làm nhiều năm như vậy, kiến thức từng trải thu được cũng không ít, anh có thể xem trọng loại nữ sinh vừa mới tốt nghiệp trung học giống như chúng em sao ?”

Một đôi mắt nhu thuận như nước của Diễm Tâm chớp chớp, ý vị thâm trường mà nhìn Trần Diệc Nhiên, khoe môi câu lên một độ cong đẹp mắt, trong mắt tràn đầy mong đợi chờ câu trả lời của anh.

Trần Diệc Nhiên trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng vẫn quyết định không trả lời thì tốt hơn.

“Dù sao Diễm Tâm, tớ cùng cậu nói, phải làm cho người bạn kia không cần u mê không tỉnh, phải hiểu được lạc đường nên quay lại !” Hai tay Trần San San vịn bả vai Diễm Tâm, một đôi mắt ngọt ngào nhìn thẳng cô, thập phần nghiêm túc mà nói.

“Tớ... Tớ đã biết... Tớ sẽ nói cho cô ấy...” Diễm Tâm duỗi tay lau đi mồ hôi trên trán mình đang chậm rãi chảy xuống, bắt đầu nhỏ giọng trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 366: Nghe nói cậu có bạn trai(8)

Chương 367: Nghe nói cậu có bạn trai(8)

“Rất tốt.” Về mặt Trần San San vui mừng mà nhìn Diễm Tâm.

“San San, sắp đến nhà em.” Trần Diệc Nhiên ở một cái đèn xanh đèn đỏ phía trước dừng lại, sau đó quay đầu nhìn về Trần San San nói.

“Anh, em có thể hay không đi tới chỗ đó của anh chơi một lát

?” Trần San San do dự một chút, sau đó hướng phía Trần Diệc Nhiên hỏi.

“Đi tới chỗ đó của anh ?” Trần Diệc Nhiên sùng sốt một chút, sau đó trong mắt nghi hoặc mà nhìn cô.

“Ai da, nghe bác cả nói, anh hiện tại đã dọn ra bên ngoài ở, chính mình mua phòng ở chỗ đó, sửa sang lại rất đẹp, em vẫn luôn muốn đi xem, nhưng là thời điểm lên cấp ba luôn không có thời gian, dù sao hiện tại còn sớm, cho em đến chỗ đó của anh chơi một chút đi...” Trần San San quay đầu nhìn thoáng qua Diễm Tâm, sau đó cười hi hi nói: “Diễm Tâm cũng chưa từng đi, mang chúng em cùng đi chơi một chút đi.”

“... Được rồi.” Trần Diệc Nhiên bắt đầu nhìn cô ấy một cái, sau đó gật gật đầu, mắt thấy đèn xanh vừa sáng lên, một chân nhấn ga hướng tới chỗ ở của mình lái đi.

Tức khắc trong lòng Diễm Tâm nổi lên một trận cảm giác bất an, căn hộ của Trần Diệc Nhiên... Hình như có không ít đồ vật của cô nha...

Mắt thấy căn hộ của Trần Diệc Nhiên càng ngày càng gần, Diễm Tâm nhìn không được kéo quần áo Trần San San, nhỏ giọng nói: “Cái kia... Nếu không thì một mình cậu đi đi, tớ muốn trước tiên về nhà một chuyến...”

“Vì cái gì hà, cũng sắp tới rồi, chúng ta cùng nhau đi lên nhìn xem sao.” Trần San San lại là một vẻ mặt hưng phấn.

“Không có chuyện gì, cùng đi đi.” Trần Diệc Nhiên từ kính chiếu hậu ý vị thâm trường mà liếc mắt nhìn hai người các cô một cái, thanh âm trầm thấp chậm rãi nói.

“Cậu xem, anh hai cũng bảo cậu cùng đi, không cho anh ấy chút mặt mũi sao.” Trần San San cười, hướng tới Trần Diệc Nhiên hỏi: “Anh, anh ở tầng mấy hà ?”

“Tầng mười chín.”

“Tầng mười chín nha, có phải hay không phong cảnh đặc biệt tốt, từ cửa sổ bên trong nhìn ra ngoài, phải hay không có thể nhìn thấy phong cảnh toàn bộ thành phố?” Trần San San mang vẻ mặt khát khao mà nhìn anh hỏi.

“Coi như không tồi.” Trần Diệc Nhiên nhàn nhạt nói: “Chờ em lên tới liền sẽ phát hiện, kỳ thật lầu mười chín cũng không tính là quá cao.”

Đang nói chuyện, Trần Diệc Nhiên đã lái xe vào bãi đỗ xe dưới đất.

Hành lý của Diêm Tâm cùng Trần San San vẫn còn ở trong cốp sau, Trần Diệc Nhiên xách theo laptop của mình đi ở phía trước hai cô.

Trần San San kéo Diêm Tâm không quá tình nguyện, một bên gắt gao đi theo phía sau Trần Diệc Nhiên, một bên an ủi nói: “Ai da, đi xem một lát thôi, xem xong rồi liền đi được không, dù sao thời gian hiện tại vẫn còn sớm, chốc lát nữa lại để cho anh hai tớ đưa cậu về nhà, cũng giống nhau a.”

“Nhà của anh ấy có gì đáng xem hả...” Diêm Tâm nhỏ giọng lầu bầu nói: “Trang hoàng cũng chỉ là hai màu đen trắng làm chủ, ai nói chỗ anh ấy trang trí đẹp...”

“Hả? Cậu nói cái gì?” Trần San San nghe không rõ cô nói thầm.

“Không có gì.” Diêm Tâm cả kinh, vội vàng ngẩng đầu lên, nhìn Trần San San cười xấu hổ.

Thang máy từ bãi đỗ xe dưới đất đi thẳng tới tầng mười chín, cũng may lúc này đây, Trần Diệc Nhiên không có đi đại sảnh lầu một lấy đồ, bằng không gặp được quản lý chung cư, Diêm Tâm thật đúng là không biết nên dùng cái dạng biểu tình gì mà đối mặt với ông ta.

Chẳng lẽ phải nói: Ha ha, chú có khỏe không a, lần này Trần Diệc Nhiên mang theo một người em gái có quan hệ huyết thống và một người không có quan hệ huyết thống với anh ấy cùng nhau tới?

Cô phỏng chừng thể giới quan của người quản lý chung cư cũng sẽ bị đổi mới đi? Cái tên này rốt cuộc từ nơi nào có nhiều em gái như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 367: Nghe nói cậu có bạn trai (9)

Chương 368: Nghe nói cậu có bạn trai (9)

Diêm Tâm cứ nghĩ như vậy, thang máy đã tới lầu mười chín rồi, Trần Diệc Nhiên lập tức đi ra thang máy, đứng ở trước cửa nhà mình, lấy ra chìa khóa, sau đó mở cửa.

Trong nhà Trần San San đầy vẻ tò mò mà đi theo phía sau Trần Diệc Nhiên đi vào.

Vừa vào cửa, một tủ giày cực lớn được bày biện, giày đều được xếp chỉnh tề ở bên trong, liếc mắt một cái, toàn bộ đều là giày của nam, tựa hồ không có một đôi giày nữ.

Bất quá trên mặt đất, lại bày biện hai đôi dép lê, một đôi màu lam, một đôi màu hồng nhạt, vừa thấy liền biết là dép cặp.

Đấy mắt Trần San San tràn đầy ranh mãnh mà nhìn Trần Diệc Nhiên nói: “Nha, thật là có bạn gái à?”

“Ừm...” Trần Diệc Nhiên quay đầu nhìn thoáng qua Trần San San đang chuẩn bị mang dép lê màu hồng nhạt kia, vì thế vội vàng từ kệ giày lấy ra một đôi dép lê mới màu đỏ chót đưa cho cô ấy nói: “Em đi đôi mới này đi.”

“Cám ơn anh hai nha.” Trần San San vẻ mặt cao hứng mà nhận lấy đôi dép lê mới kia, không nghi ngờ gì, trực tiếp đổi lại.

Điềm Tâm ngẩng đầu nhìn Trần Diệc Nhiên một cái, rất tự nhiên mà đi vào đôi dép lê màu hồng nhạt của mình.

Sau khi đi qua cửa trước, chính là phòng khách nhà Trần Diệc Nhiên, nguyên bản chỉ là một cái sofa màu trắng gạo, nay bày biện trên đó là một cặp heo bông, gối dựa hình gấu teddy, một cái màu nâu đậm, một cái màu nâu nhạt.

Nguyên bản trên mặt tường hoàn toàn trống rỗng, lại được treo lên vài bức họa trang trí, tạo sức sống cho phòng khách, tăng thêm một tia không khí ấm áp.

Trần San San nháy đôi mắt lấp lánh, tò mò nhìn trái một chút, nhìn phải một chút, sau đó quay đầu lại nhìn Trần Diệc Nhiên, cười trộm nói: “Nhiều đồ vật tình nhân như vậy, xem ra anh hai cùng bạn gái của anh có tình cảm không tồi a, nhìn tất cả đều đồng bộ như vậy, hai người chẳng lẽ đã ở chung với nhau lâu rồi sao? Có phải hay không sắp mời chúng em uống rượu mừng?”

“Em nói nhiều rồi.” Trần Diệc Nhiên liếc mắt nhìn cô ấy một cái, thuận tay đưa một quả chuối cho cô ấy nói: “Ăn không?”

“Ăn.” Trần San San nhận lấy quả chuối, lột vỏ, một bên ăn một bên tham quan.

“Em ăn không?” Trần Diệc Nhiên thuận tay đưa cho Điềm Tâm một quả.

“Không cần.” Điềm Tâm lắc đầu, thuận miệng nói: “Em có phần khát, em đi lấy nước uống tới cho hai người.”

Cô vừa nói, một bên hướng tới phòng bếp chạy qua, mở ra tủ lạnh, sau đó từ bên trong lấy ra một chai nước lạnh, lại từ trong ngăn tủ phòng bếp lấy ra bình đun nước bằng điện, động tác thành thạo mà đổ nước vào, cắm dây vào ổ điện bên trên, ấn cái nút của bình.

Trần San San nhìn bộ dáng cô giống như đã quen thuộc nơi này, chần chờ nửa ngày, sau đó kỳ quái nói: “A, Điềm Tâm, cậu như thế nào biết bình điện đun nước nhà anh tớ ở trong ngăn tủ kia a? Trước kia cậu đã từng tới sao?”

“Ách...” Điềm Tâm sững sốt một chút, ánh mắt dừng ở trên bình điện trước mặt mình, lại quay đầu nhìn thoáng qua Trần San San, cứng đờ nói: “Tớ... Tớ tùy tiện lấy

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 368: Nghe nói cậu có bạn trai (10)

Chương 369: Nghe nói cậu có bạn trai (10)

“Được.” Trần San San gật gù đầu, liền nhanh như chớp mà trực tiếp đi qua.

Trần Diệc Nhiên cảm di động của mình, trở về phòng ngủ, đem đi sạc pin.

Điềm Tâm đứng ở trong phòng bếp, còn đang chờ ấm nước sôi.

Trần San San sau khi đi vào thư phòng, liếc mắt một cái liền bị kệ sách thật lớn ở trước mắt hấp dẫn, cô ấy đi đến kệ sách trước mặt, nhìn trên kệ chỉ chút toàn là sách, vẫn không ngừng cảm khái, sau đó ánh mắt đảo quanh kệ sách.

Hai phút sau, cô ấy liền đối với cái kệ sách này mất đi hứng thú.

Bởi vì trên kệ sách toàn bộ đều là sách chuyên ngành của Trần Diệc Nhiên cần dùng lúc làm việc, ngay cả một quyển tiểu thuyết để đọc giết thời gian cũng không có.

Ánh mắt cô ấy theo kệ sách chuyển dời đến trên bàn làm việc của Trần Diệc Nhiên.

Bàn làm việc của anh có chút lộn xộn, cặp văn kiện, laptop, hộp đồng hồ, trên mặt bàn còn bày biện tứ bảo, giấy và bút mực, ngay cả cái chặn giấy cũng có.

Trần San San một bên cảm khái, một bên nhìn đèn bàn trên bàn làm việc của anh, bộ đèn bàn này là tạo hình của thời Dân quốc, thoát nhìn mang khí tức văn hóa vô cùng dày đặc.

Phía dưới đèn bàn để một cái khung hình, bên trong là ảnh chụp của hai người.

Có điều, tấm hình kia được chụp từ xa, như vậy mà nhìn, tựa hồ xem không được rõ ràng lắm.

Trần San San xoay chuyển đôi mắt, lập tức phản ứng lại, người trong hình, đó là chính là Trần Diệc Nhiên cùng bạn gái của anh.

Cô ấy cúi đầu tay cầm khung hình phía dưới đèn bàn qua, nhìn kỹ lại, sau đó đều ngây ngẩn cả người.

Ảnh chụp hai người, đang chăm chú nhìn lẫn nhau, cho dù là một người ngoài cuộc, cũng có thể rõ ràng cảm nhận được trong ánh mắt hai người bọn họ là tình yêu dành cho nhau.

Thế nhưng khiến cô kinh ngạc lại không phải cái này.

Mà là trong ảnh chụp hai người, lại là Trần Diệc Nhiên cùng Diêm Tâm...

Trần San San cầm trong tay cái khung hình kia, trong lúc nhất thời không biết phải phản ứng sao cho tốt.

Cô lại cẩn thận hướng tới ảnh chụp trong tay nhìn lại.

Bối cảnh là một gốc cây đại thụ che trời, Trần Diệc Nhiên trong tay còn cầm một cái bình nước, tựa hồ là một bộ dáng đang tính toán uống nước, mà đầu Diêm Tâm nhẹ nhàng mà chống ở trên trán Trần Diệc Nhiên, cặp mắt nhu thuận như nước kia, chứa đầy ý cười nhìn anh, khóe môi hồng nhuận câu lên một độ cung đẹp mắt, vừa thấy liền biết tâm tình của cô tựa hồ rất tốt.

Mà Trần Diệc Nhiên, động tác tự nhiên, ánh mắt chuyên chú, cặp mắt đen nhánh thâm thúy để lộ ra nồng đậm sự sùng nịch cùng ôn nhu, mặc dù là cô cầm ảnh chụp này xem người, nhưng lại có thể cảm nhận được tình cảm của anh.

Trách không được... Cô lại cảm thấy ở thời điểm Trần Diệc Nhiên cùng Diêm Tâm bên nhau, bầu không khí có chút kỳ quái.

Không thể nói được là kỳ quái ở chỗ nào, nhưng là luôn cảm thấy ánh mắt hai người bọn họ trong lúc lơ đãng, liền có thể nhìn thấy lẫn nhau.

Trần San San đề khung hình trong tay, cẩn mật, trong đầu đột nhiên nhớ tới một việc.

Bạn học của cô nhìn thấy Diêm Tâm cùng bạn trai của cô ấy, lời nói trong miệng cô ta chính là người đàn ông nhìn lớn hơn so với Diêm Tâm vài tuổi, vậy sẽ không phải chính là chỉ anh trai của cô đi?

Trần San San bị ý nghĩ của mình dọa tới, cô buông khung hình trong tay, nhìn cửa thư phòng, giờ phút này Diêm Tâm hẳn là còn ở trong phòng bếp chờ nước sôi, anh trai cô hiện tại hẳn là ở bên trong phòng ngủ đem điện thoại di động đi sạc.

Mà cô thế nhưng không biết nên dùng dạng biểu tình gì tới đối mặt với bọn họ.

Nói như vậy, ở cửa thấy đôi dép lê tình nhân, còn có trong cái phòng này hết thấy tất cả đều là đồ tình nhân, hẳn là của anh trai cô cùng Diêm Tâm đi?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 369: Khi nào thì công khai a

: Khi nào thì công khai a

“San San, có cái gì muốn ăn không...” Trần Diệc Nhiên đẩy cửa thư phòng ra, một bên thấp giọng hỏi một bên nhìn về phía Trần San San.

Trần San San cầm trong tay cái khung hình kia, ngây ngốc mà đứng trước bàn làm việc, nhìn Trần Diệc Nhiên biểu tình lạnh nhạt, không biết nên làm gì.

“Làm sao vậy?” Ánh mắt Trần Diệc Nhiên quét đến khung hình trong tay Trần San San, ánh mắt hơi có chút mập mờ, sau đó chậm rãi đi đến trước mặt

cô, từ trong tay cô lấy đi khung hình, thanh âm trầm thấp nói: “Nhìn thấy ảnh chụp của chị dâu của em rồi hả ?”

“Ừm...” Trần San San cứng đờ gật đầu.

“Ừm” Trần Diệc Nhiên cũng không nói gì, chỉ là đem khung hình một lần nữa đặt lại trên bàn sách, sau đó đưa tay quơ quơ trước mặt Trần San San, nhú mồm nói: “Choáng váng?”

“Không... Có...” Trần San San rút cuộc lấy lại tinh thần, nhìn không được vươn bàn tay nhỏ che lại miệng mình, một cái tay khác chỉ chỉ Trần Diệc Nhiên, lại chỉ chỉ cái khung hình kia, không dám tin nói: “Chị dâu em? Điềm Tâm ?”

“Ừm” Trần Diệc Nhiên vẫn như cũ bình tĩnh gật đầu.

“Em đi ! Hai người các anh thật sự là quá tốt !” Trần San San nhìn không được kêu lên thành tiếng.

“Làm sao vậy ?” Điềm Tâm nghe được động tĩnh, từ phòng bếp bưng hai ly nước chạy đến thư phòng, nhìn Trần San San cùng Trần Diệc Nhiên đứng sánh vai nhau, đưa tay đem ly nước đưa tới trước mặt hai người bọn họ hỏi: “Uống nước không ?”

“Ừm...” Trần Diệc Nhiên nhận lấy ly nước trong tay Điềm Tâm, thuận tay ôm lấy bả vai cô, hơi cúi đầu ở trên gò má phẩn nộn nhẹ nhàng mà hôn một cái, thanh âm ôn nhu nói: “Cảm ơn.”

“Không... Cần cảm ơn...” Điềm Tâm cả người đều cứng lại rồi.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn Trần San San cũng đồng dạng cứng đờ, một đôi môi hồng nhuận nhẹ nhàng hé ra, thế nhưng không biết nên nói cái gì.

“Hai người... Hai người thế nhưng thật sự rất tốt !?” Trần San San nhìn không được lại lặp lại một tiếng.

“Ừm...” Trần Diệc Nhiên khẽ nhú mồm, đem ly nước trong tay đưa tới bên môi, nhẹ nhàng uống một ngụm, sau đó không vui nói: “Em là máy lặp lại hả ? Một câu còn cần phải nói hai lần sao ?”

“Em đi ! Hai người cũng nên suy xét một chút xem trái tim nhỏ của em có năng lực thừa nhận không a !” Trần San San từ trong tay Điềm Tâm cầm qua ly nước, ngẩng đầu lên, một hơi đem nước trong ly uống cạn, sau đó hít một hơi thật sâu mà nói: “Chuyện khi nào ?”

“Thì... Mùa hè này ?” Điềm Tâm nhỏ giọng mà trả lời.

“Là mùa hè này ?” Trần San San nhú nhú mồm, nhìn về mặt Trần Diệc Nhiên thản nhiên, kéo kéo khóe miệng nói: “Thoạt nhìn không giống a, anh tớ vừa rồi không phải còn nói anh ấy cùng bạn gái đã quen biết nhiều năm rồi sao?”

“Cái kia là...” Điềm Tâm do dự một chút, sau đó tiếp tục nói: “Cái kia là... Kỳ thật chúng ta lúc trước...”

“Lúc trước chỉ là không có xác định quan hệ mà thôi, hiện tại là chính thức xác định quan hệ.” Trần Diệc Nhiên tiếp lời Điềm Tâm, nhàn nhạt mà trả lời.

“Đã nhiều năm...” Trần San San tỉnh táo hồi tưởng một chút, sau đó nhìn hai người bọn họ nói: “Hai người chẳng lẽ sẽ không phải lúc Điềm Tâm học lớp mười đã ở bên nhau chứ ?”

“...” Điềm Tâm không nói lời nào.

Trần San San một mực nhìn đuôi mình, khẳng định nói: “Tuyệt đối là vậy! Tớ nhớ rõ có hai lần kêu Điềm Tâm theo chúng ta cùng nhau ăn cơm, cậu đều thoạt nhìn giống như không cao hứng cho lắm... Đúng rồi, lúc ấy cậu không phải còn nói, cậu thích người đàn ông mà không hề thích cậu hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 370: Lúc nào thì công khai đây? (2)

Chương 371: Lúc nào thì công khai đây? (2)

“Chuyện đó thì...” Điềm Tâm ngập ngừng, không biết nên giải thích thế nào.

“Lúc ấy lại cãi nhau.” Trần Diệc Nhiên vẫn thông thả ung dung như cũ ôm lấy Điềm Tâm, thản nhiên nói với Trần San San.

“.....”

Trần San San lập tức im lặng không nói được lời nào.

Chẳng trách tại sao lúc ấy cô cảm thấy bầu không khí giữa Diễm Tâm và anh trai cô có chút gì đó kì lạ, một cho cô còn tưởng rằng đó là vì hai người họ không quen nên mới có thái độ như vậy với nhau, thì ra lại là đôi tình nhân cãi nhau!

“Tớ khinh, hai người bọn cậu, giấu diếm tớ cũng quá kín đáo rồi đấy?” Trần San San lườm Diễm Tâm một cái, sau đó gật gù nói: “Tớ hiểu rồi, lúc khai giảng, bạn học của tớ thấy cậu và một người đàn ông cùng nhau đi thuê phòng, thì ra người đó chính là anh trai tớ...”

“Ha ha.....” Diễm Tâm xấu hổ cười cười.

“Chẳng trách tại sao cậu có thể khẳng định chắc chắn người đàn ông lớn tuổi hơn cậu kia không phải là tên lừa đảo...” Trần San San trầm ngâm nói: “Anh trai tớ là một người đàn ông tốt như vậy, đã quyết định chọn ai làm bạn gái, thì nhất định sẽ không tùy tiện chia tay... A a a!!! Không được! Vậy mà tớ lại bị hai người lừa gạt lâu như vậy! Hai người phải bồi thường cho tớ!!!”

“Bồi thường cho em cái gì?” Trần Diệc Nhiên bình tĩnh hỏi cô ấy.

“Em muốn Diễm Tâm bồi thường cho em!” Trần San San chỉ vào thẳng vào mũi của Diễm Tâm, hùng hổ nói: “Rõ ràng con nhóc này sinh muộn hơn em một tháng, vậy mà hiện giờ lại sắp trở thành chị dâu của em!! A a a!!! Trong lòng em không thoải mái!”

“A...” Diễm Tâm yếu ớt lau mồ hôi lạnh trên trán, nhỏ giọng hỏi: “Cậu muốn tớ bồi thường cho cậu như thế nào?”

“Mời tớ ăn cơm!” Hai tay Trần San San chống nạnh, không chút khách khí nói với Diễm Tâm: “Tớ muốn chọn thật nhiều món đắt tiền!! Ăn cho cậu táng gia bại sản thì thôi!”

“Cái này...” Diễm Tâm ngáp ngừng, quay đầu liếc mắt nhìn Trần Diệc Nhiên một cái.

“Khoan đã...” Đột nhiên khí thế của Trần San San sụp đổ: “Ăn cho cậu táng gia bại sản cũng là khiến anh trai tớ phá sản, chẳng có gì tốt đối với tớ cả...”

Trần San San lại tiếp tục thở dài một hơi, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Diễm Tâm một lúc lâu, rồi ngồi lên chiếc ghế phía sau bàn làm việc, hai tay chống cằm, nhìn chằm chằm những tài liệu trên bàn làm bầm: “Tại sao anh trai tớ lại đi thích cậu, rốt cuộc thì cậu có chỗ nào tốt chứ... Tớ vẫn cứ nghĩ rằng anh trai sẽ tìm cho tớ một người chị dâu xinh đẹp như tiên nữ, vậy mà kết quả lại là người như cậu...”

“Tớ thì làm sao? Tớ có gì không tốt, có chỗ nào không xứng với anh trai cậu?” Diễm Tâm buồn bực nhìn cô ấy, ầm ừ hỏi ngược lại.

“Cậu sao?” Trần San San ngẩng đầu lên nhìn Diễm Tâm, đánh giá cô một lượt từ trên xuống dưới, lắc đầu nói: “Muốn ngực không có ngực, muốn mông không có mông, toàn thân trên dưới chỉ có duy nhất đôi mắt kia là to tròn nhất, cậu nói xem rốt cuộc tại sao anh trai tớ lại thích cậu chứ?”

“Thôi đi, cậu thì biết cái gì? Cái này gọi là ngây thơ đáng yêu!” Diễm Tâm lườm Trần San San một cái, sau đó quay đầu nhìn Trần Diệc Nhiên nói: “Anh Nhiên, anh nói xem có đúng không?”

Trần Diệc Nhiên hơi cong khóe miệng, suy nghĩ một lát, sau đó gật gật đầu nói: “Anh cảm thấy San San nói rất đúng... Diễm Tâm, em thử nói xem rốt cuộc anh thích em ở điều gì?”

“Hai người...” Diễm Tâm lập tức nghẹn lời.

Sau một lúc lâu, cô nhìn thấy Trần Diệc Nhiên cười cười, rốt cuộc then quá hóa giận nói: “Được lắm, hai anh em nhà anh xúm lại bắt nạt em!! Hừ! Nếu như anh chương mất em, tại sao không đi tìm một người khác đi? Em cũng không ngại đâu!”

“À... Thật sự không ngại sao?” Trần Diệc Nhiên duỗi tay ôm chầm lấy bả vai Diễm Tâm, thấp giọng hỏi hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 371: Lúc nào thì công khai? (3)

Chương 372: Lúc nào thì công khai? (3)

Diễm Tâm tức giận bĩu môi, không để ý tới Trần Diệc Nhiên.

Trần Diệc Nhiên cảm thấy có chút buồn cười, không nhịn được liền đưa tay nâng cằm Diễm Tâm, ép buộc cô nhìn thẳng vào mình: “Tại sao lại không nói gì?”

“Không ngại, tuyệt đối không ngại!” Diễm Tâm vô cùng khí phách lập lại một lần nữa.

Trần San San nhìn hai người đang trong tư thế mờ ám trước mặt, không nhìn được đưa tay sờ sờ cánh tay đang nổi đầy da gà của mình nói: “Được rồi đây, hai người đừng có diễn trò yêu đương ở trước mặt tớ, thật là, chịu không nổi hai người.”

Điềm Tâm nhanh chóng thoát ra khỏi cái ôm của Trần Diệc Nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Đôi mắt đen thâm thúy của Trần Diệc Nhiên hơi trừng Trần San San một cái, không nói gì.

Lập tức không khí giống như bị ngưng kết lại.

Trần San San liếc mắt nhìn Trần Diệc Nhiên, ngập ngừng một chút, sau đó hỏi: “Anh... Chuyện giữa anh và Điềm Tâm, cha mẹ có biết không?”

“Tạm thời bọn họ vẫn chưa biết...” Trần Diệc Nhiên khôi phục lại dáng vẻ nghiêm túc, bình tĩnh đáp.

“Vậy anh định... lúc nào thì nói cho bọn họ biết?” Trần San San có chút lo lắng nhìn hai người họ, giọng điệu có chút ngập ngừng sau đó tiếp tục nói: “Có lẽ chưa chắc gia đình hai bên đã đồng ý để hai người yêu đương đâu... Dù sao cũng coi nhau như thân thích, mặc dù không có quan hệ máu mủ, nhưng nhiều năm qua vẫn luôn lấy danh nghĩa quan hệ thân thích mà qua lại với nhau...”

“Cái này em không cần quan tâm...” Trần Diệc Nhiên liếc cô ấy một cái, lại quay đầu nhìn Điềm Tâm, sau đó nói: “Tự anh sẽ nói cho bọn họ biết, cho nên trước đó, anh hi vọng em có thể giả vờ như không biết cái gì hết.”

“Được...” Trần San San gật gật đầu, nghĩ ngợi một lát, đặt chén nước trong tay mình lên bàn làm việc của Trần Diệc Nhiên, sau đó nhìn về phía hai người bọn họ cười cười, nói: “Vậy em sẽ không tiếp tục ở lại đây làm bóng đèn, em đi trước đây.”

“Ừm... Anh đưa em đi.” Trần Diệc Nhiên buông bỏ vai Điềm Tâm ra, xoay người cầm chìa khóa xe định bước ra ngoài.

“Không cần, anh, để em tự về là được rồi.” Trần San San nở nụ cười ranh mãnh nhìn hai người bọn họ nói: “Có câu ‘vợ chồng xa nhau như ngày mới cưới’, hai người đã không gặp nhau một tháng, lửa gặp củi khô liền cháy lớn, một nam một nữ đơn độc ở với nhau, em cũng không nên tiếp tục ở đây quấy rầy hai người, tự mình lái xe về là được rồi.”

“Nói vậy bạ cái gì đó?” Trần Diệc Nhiên nhíu mày, nhìn dáng vẻ tinh quái của Trần San San, thân nhiên nói: “Chỗ này không dễ lái xe, vẫn là để anh đưa em về đi, hơn nữa hành lý của em vẫn còn ở trong cốp xe của anh, dù sao cũng phải xuống dưới để cầm.”

“A... Vậy được... Em sẽ không khách sáo nữa!” Trần San San gật gật đầu, sau đó nháy mắt với Điềm Tâm: “Chị dâu... Cho em mượn anh trai một lúc nhé.”

“Cái đó... Em... Em đi cùng hai người nhé...” Điềm Tâm đỏ bừng cả hai má, bị Trần San San trêu chọc đến mức không nói được lưu loát.

“Em ở nhà chờ bọn anh.” Trần Diệc Nhiên cầm chìa khóa trong tay, đứng ở cửa ra vào quay lại nghiêm túc nói với Điềm Tâm: “Vết thương ở chân em vẫn còn chưa lành hẳn, đừng có đi lung tung khắp nơi, anh đưa San San về rồi chỉ một lát sẽ quay lại, ở nhà chờ anh.”

“A...” Điềm Tâm có chút không cam lòng gật gật đầu, lại chỉ có thể ngoan ngoan đứng ở đó không nhúc nhích.

“Hi hi... Ở nhà chờ anh tớ về nhé...” Trước khi quay người ra khỏi cửa, Trần San San nói với Điềm Tâm một câu đầy mờ ám, sau đó nháy mắt ra hiệu với cô, lúc này mới quay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 372: Kế hoạch thay đổi bất ngờ

Chương 373: Kế hoạch thay đổi bất ngờ

Điềm Tâm ôm lấy khuôn mặt đỏ bừng của mình, đứng trong phòng làm việc của Trần Diệc Nhiên, nhìn chăm chăm vào cánh cửa đã được đóng lại, trong lòng kích động không yên.

Không biết vì sao, lúc nghe Trần San San gọi là chị dâu, Điềm Tâm lại không nhìn được muốn cong khóe môi nở nụ cười.

Có lẽ đây chính là cảm giác tình yêu được người nhà tán thành đúng không?

Điêm Tâm đi qua đi lại trong phòng một hồi, nghĩ đến những lời Trần Diệc Nhiên vừa nói lúc nãy, anh nói anh sẽ tự mình nói với cha mẹ anh chuyện của hai người, liền bất giác ngây ngốc cười rộ lên.

Sau khi Trần Diệc Nhiên đưa Trần San San về rồi trở lại, liền nhìn thấy Điêm Tâm đang ngồi trong phòng cười ngây ngô.

Anh không nhận được vừa cười vừa lắc lắc đầu, đặt chìa khóa trong tay lên trên tủ giày ngoài cửa, sau đó đổi một đôi dép đi trong nhà, đi đến trước mặt Điêm Tâm, giọng điệu trầm thấp dịu dàng nói: “Cười ngây ngô cái gì thế?”

“Anh Nhiên, anh về rồi sao?” Điêm Tâm ngẩng đầu lên, nhìn thấy Trần Diệc Nhiên đang ngồi xuống bên cạnh mình, liền cười hi hi nói với anh.

“Ừm.” Trần Diệc Nhiên gật đầu, đưa tay ôm lấy Điêm Tâm, hôn lên trán cô một nụ hôn, sau đó thấp giọng hỏi: “Một tháng này có nhớ anh không?”

“Ừm... Nhớ...” Điêm Tâm gật đầu, trung thực trả lời.

“Anh cũng nhớ...” Trần Diệc Nhiên nhẹ nhàng hôn dọc theo sống mũi Điêm Tâm, cuối cùng rơi xuống đôi môi đỏ thắm mềm mại của cô.

Xúc cảm mềm mại mà ấm áp, thật khiến người ta nhớ nhung.

Điêm Tâm chỉ cảm thấy dường như xung quanh trở nên vô cùng im lặng đến mức cô có thể nghe rõ tiếng tim đập thành thịch trong lồng ngực của mình.

Hơi thở trong trẻo lạnh lùng quen thuộc của Trần Diệc Nhiên vây lấy cô, hai cánh tay rắn chắc của anh ôm chặt lấy vòng eo mảnh khảnh của Điêm Tâm, đôi môi mềm mại của anh đặt trên môi cô, dịu dàng chậm rãi, từ từ xâm chiếm hơi thở của cô.

“Điêm Tâm...” Trần Diệc Nhiên lẩm bẩm tên cô.

“Ừm...” Điêm Tâm không nhận được duỗi cả hay tay ôm lấy cổ anh, ngửa đầu, cố gắng đáp lại nụ hôn của anh.

Đầu lưỡi Trần Diệc Nhiên quen thuộc cạy mở cánh môi của Điêm Tâm, chui vào bên trong công thành đoạt đất, thỏa thích thưởng thức ngọt ngào đẹp đẽ của cô.

Nỗi nhớ nhung sâu sắc suốt một tháng này đều hóa thành nụ hôn im lặng mà ngọt ngào, kéo hai người lại đây đưa cùng một chỗ.

Qua một hồi lâu, Trần Diệc Nhiên mới từ từ rời khỏi cánh môi Điêm Tâm, đặt cằm mình lên bả vai cô, hơi thở nặng nề, chậm rãi hồi phục lại nhịp tim đập loạn của mình.

Điêm Tâm vẫn còn cảm thấy có chút choáng váng, cô đưa tay ôm chặt lấy Trần Diệc Nhiên, giống như một cây cỏ nhỏ không chỗ nương tựa trong gió bão, cố gắng bám chặt lấy gốc cây lớn.

Hai người cứ im lặng ôm lấy nhau như vậy một hồi, Trần Diệc Nhiên dùng cằm mình cọ cọ trên đầu Điêm Tâm, dịu dàng hỏi: “Điêm Tâm, ngày mai em muốn đi đâu chơi?”

“Ừm...” Điêm Tâm ngẩng đầu lên, nghi ngờ nhìn anh.

“Biến thành ngốc ngếch rồi à? Ngày mai là Quốc Khách, được nghỉ, em không muốn ra ngoài chơi sao?” Ánh mắt Trần Diệc Nhiên tràn ngập vui vẻ nhìn cô, đưa tay xoa bóp khuôn mặt trắng mịn của Điêm Tâm.

“Muốn!” Điêm Tâm liền vội vàng gật đầu, đôi mắt long lanh nhìn anh, cười hi hi nói: “Sáng mai chúng ta đến nhà hàng Đức Phúc ăn sáng, sau đó qua công viên nước chơi, có được hay không?”

“Đã lớn như vậy rồi, lại còn đòi đi công viên nước.” Trần Diệc Nhiên có chút bất đắc dĩ nhìn cô.

“Hừ, mặc kệ, em muốn đi.” Điêm Tâm bắt lấy cánh tay Trần Diệc Nhiên lắc lắc làm nũng, ánh mắt van nài.

Trần Diệc Nhiên nhìn cô như vậy cũng không có cách nào, đành phải gật đầu.

Chỉ là Điêm Tâm hoàn toàn không ngờ tới, ngày hôm sau, nhà Trần Diệc Nhiên phải tiếp đón một vị khách.

Chương 373: Kế hoạch thay đổi bất ngờ (2)

Chương 374: Kế hoạch thay đổi bất ngờ (2)

Sáng sớm ngày hôm sau, Diễm Tâm còn lười biếng nằm trên giường lớn mềm mại, trong lúc nửa tỉnh nửa mê lơ đãng nghe được tiếng nói chuyện bên ngoài.

Lúc đầu cô còn không để ý, chỉ xoay người tiếp tục ngủ.

Nhưng hai giây sau cô lập tức cảm thấy có chỗ không đúng, nơi này là nhà của Trần Diệc Nhiên, vậy hẳn nên là... chỉ có Trần Diệc Nhiên và cô mới đứng...

Vậy tiếng nói chuyện ở bên ngoài là từ đâu mà có?

Diễm Tâm vội vàng bật dậy ngồi trên giường, tùy tiện búi tóc lộn xộn của mình, sau đó liền để chân trần bước xuống giường.

Giọng nói ngoài cửa hình như là của một người phụ nữ, theo như giọng điệu, hình như người đó đang rất kích động, liên tục nói hăng một tràng dài, Trần Diệc Nhiên chỉ thỉnh thoảng đáp lại đôi lời, sau đó lại tiếp tục im lặng một lúc lâu.

Diễm Tâm đứng ở cửa phòng ngủ, do dự không biết bản thân có nên ra ngoài hay không.

Không biết hiện giờ bên ngoài đang xảy ra chuyện gì, lại cũng không biết người ngoài là ai, nếu như bây giờ cô đi ra ngoài với dáng vẻ như thế này, dường như... có chút không được tốt lắm...

Qua một hồi lâu, đột nhiên tiếng nói chuyện bên ngoài ngừng lại.

Diễm Tâm còn chưa kịp phản ứng, cửa phòng ngủ đã bị Trần Diệc Nhiên đẩy ra.

Anh cúi đầu nhìn Diễm Tâm đang đứng sau cánh cửa một chút, ánh mắt liếc đến đôi chân trần của cô, nhin không được nhửu mảy, quay người đóng cửa phòng lại, sau đó trầm giọng nói: "Mau đeo dép vào."

"A..." Diễm Tâm ngoan ngoãn quay lại giường đeo dép vào, sau đó thấy dường như sắc mặt Trần Diệc Nhiên có chút không được tốt, nhỏ giọng nói: "Bên ngoài có người đến sao? Là ai vậy?"

Đôi mắt đen thâm thúy của anh chăm chú nhìn cô một hồi lâu, sau đó đôi môi mỏng khẽ mở, phun ra hai chữ: "Mẹ anh."

"Cái gì?!" Diễm Tâm giật mình, lao đảo một cái suýt chút nữa ngã sấp xuống.

Trần Diệc Nhiên đuổi tay đỡ lấy cô, cau mày nói: "Cẩn thận một chút."

"Mẹ... Mẹ... Mẹ anh đến?" Diễm Tâm bị dọa đến mức nói chuyện cũng không được lưu loát: "Không phải anh nói, xác xuất mẹ anh đến chỗ này còn nhỏ hơn cả xác xuất sao chổi đâm vào trái đất hay sao?"

"Đúng vậy." Trần Diệc Nhiên buông hai tay ra, ánh mắt tràn đầy bất đắc dĩ nói: "Nhưng mà anh quên mất, năm nay lại đúng là thời điểm bảy mươi sáu năm một lần sao chổi Harley đi qua Trái Đất..."

"Em khinh, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy? Mặc dù em ít đọc sách, nhưng anh không thể lừa gạt em được." Diễm Tâm không chút tin tưởng nhìn anh.

"Vậy thì anh cũng không có cách nào, bà ấy thật sự đến đây." Trần Diệc Nhiên thở dài một hơi thật sâu, sau đó nhìn Diễm Tâm gằn từng chữ một: "Em tiếp nhận sự thật này đi."

"Vậy... Vậy... Em phải làm sao bây giờ?" Diễm Tâm nín lấy áo ngủ của mình, nhìn dáng vẻ vừa mới tỉnh ngủ, đầu tóc rối bù của bản thân, đáng thương nhìn Trần Diệc Nhiên.

"Ừm..." Trần Diệc Nhiên hơi trầm ngâm một lát, sau đó ngẩng đầu lên, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng Diễm Tâm, vô cùng nghiêm túc đưa ra đề nghị: "Em thay quần áo, rồi sau đó ra gặp mẹ anh một lát?"

"Anh đang nói đùa sao?!" Diễm Tâm hoảng sợ nhìn anh: "Em còn chưa chuẩn bị tâm lý gì cả!"

"Chuẩn bị cái gì?" Trần Diệc Nhiên hơi nhửu mảy, đưa tay ôm lấy Diễm Tâm bước vào phòng thay quần áo, sau đó thần nhiên nói: "Mẹ anh không phải cũng là cô của em hay sao, từ nhỏ đến lớn em đã gặp bà ấy không biết bao nhiêu lần rồi, tại sao lần này lại nhát gan thế?"

Anh trai! Từ nhỏ đến lớn, em đi gặp bà ấy với thân phận là em gái của anh đấy có được không?

Mẹ nó, bây giờ đột nhiên anh lại bảo em lấy thân phận là bạn gái anh đi gặp bà ấy, anh nói em phải dùng vẻ mặt gì để đối diện với bà ấy đấy hả!!

Khốn kiếp!!

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xúng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 374: Kế hoạch thay đổi bất ngờ (3)

Chương 375: Kế hoạch thay đổi bất ngờ (3)

Điềm Tâm còn chưa kịp hét ra những lời trong lòng vào thẳng mặt Trần Diệc Nhiên, cả người đã bị anh đưa phòng thay đồ, sau đó “oanh” một tiếng cửa phòng thay đồ bị đóng lại.

Điềm Tâm đứng trong phòng thay đồ, trên tay cầm bộ quần áo Trần Diệc Nhiên nhét cho mình, nhất thời im lặng.

Cảnh tượng gặp mẹ chồng trong tương tượng của cô không hề diễn ra như thế này mà!!!

Đáng lẽ ra cô nên mặc một bộ quần áo thật đẹp, trang điểm nhẹ nhàng, trên mặt nở một nụ cười đoan trang, sau đó chậm rãi ngồi xuống trước mặt người nhà Trần Diệc Nhiên.

Chứ không phải như bây giờ... Bị bắt gặp ngay khi còn ở trên giường...

Mẹ nó... Cảnh tượng này giống như cô bị bắt gian vậy...

Điềm Tâm cảm thấy mình vô cùng bất lực đến mức muốn chửi thề.

Cô buồn bực thay quần áo, lúc này mới phát hiện, Trần Diệc Nhiên đưa cho cô một chiếc áo thun in hình gấu Pooh, bên trong phòng thay đồ còn có một chiếc váy ngắn màu trắng của cô, Diềm Tâm liền cầm lấy mặc vào.

Chờ đến lúc cô thay xong quần áo đi ra ngoài, Trần Diệc Nhiên đang khoanh tay dựa người vào cửa tủ quần áo ở bên ngoài, đôi mày thanh tú hơi nhíu lại, sắc mặt sa sầm.

“Anh Nhiên...?” Nhất thời Diềm Tâm càng thêm lo lắng hồi hộp trong lòng, nhỏ giọng gọi anh.

“Điềm Tâm.” Sắc mặt sa sầm của Trần Diệc Nhiên biến mất trong nháy mắt, anh ngẩng đầu lên, đôi mắt sâu thẳm nhìn về phía Diềm Tâm, buông hai tay xuống, đi tới trước mặt cô.

“Em mặc như vậy có được không? Có ngây thơ quá mức không?” Diềm Tâm lo lắng hỏi Trần Diệc Nhiên.

“Không sao.” Trần Diệc Nhiên cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô, sau đó cười nói: “Trước đây lúc em gặp mẹ anh, không phải đều mặc áo thun quần bò ngắn, cũng không phải bà ấy chưa từng gặp em lần nào.”

“Nhưng mà...” Diềm Tâm ngập ngừng, lần này... Hoàn cảnh gặp nhau lần này có chút không giống...

“Không cần ‘nhưng mà’ cái gì nữa, mau đi đánh răng rửa mặt đi.” Trần Diệc Nhiên hoàn toàn không cho Diềm Tâm cơ hội mở miệng nói chuyện, lại đẩy cô bước vào nhà vệ sinh.

Điềm Tâm xụ mặt xuống.

Thật vất vả mang theo tâm trạng lo lắng rửa mặt xong, Diềm Tâm mang một khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng đi tới.

“Rửa sạch rồi?” Trần Diệc Nhiên đứng ở cửa phòng nhìn cô một cái, sau đó vẫy vẫy tay với cô: “Đến đây.”

“Thật sự phải ra ngoài bây giờ?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diềm Tâm đã nhăn thành quả mướp đắng rồi.

“Ừ.” Trần Diệc Nhiên không chút do dự gật gật đầu, sau đó một tay ôm lấy bả vai Diêm Tâm, một tay đẩy cửa phòng.

Diêm Tâm ngượng ngùng bước ra ngoài.

Ngoài phòng khách, mẹ Trần Diệc Nhiên đang ngồi trên ghế sofa, trên mặt vẫn là biểu cảm bị bất ngờ đến mức sợ hãi, chưa kịp phản ứng lại.

“Cô Trần khỏe...” Diêm Tâm cười cười với bà, sau đó nhỏ giọng chào hỏi, sau đó cơ thể lại hơi tránh né lùi về phía sau Trần Diệc Nhiên một chút.

Lúc đầu mẹ Trần còn hơi sững sờ một chút, sau đó miễn cưỡng nở một nụ cười, vẫy vẫy tay với Diêm Tâm ra hiệu cô bước đến, sau đó lúi kéo cánh tay cô, nhẹ nhàng nói: “Đến đây, nói chuyện với cô một lát.”

Trần Diệc Nhiên liếc nhìn mẹ mình một chút, sau đó nói: “Mẹ, đừng dọa em ấy.”

“Là ai dọa ai sợ đây hả?” Mẹ Trần lườm anh một cái, vì ngại Diêm Tâm còn đang ở bên cạnh, liền hạ giọng nói: “Mẹ còn chưa tính sổ với con đâu đấy.”

Chờ một lúc, mẹ Trần xoay người nhìn Diêm Tâm, hiền hòa nói: “Mới đó chẳng bao lâu, mà Diêm Tâm đã lớn như vậy rồi... Cô còn nhớ năm đó mẹ con vừa mới sinh con, con vẫn còn rất nhỏ, ôm trên tay vô cùng mềm mại.”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 375: Kế hoạch thay đổi bất ngờ (4)

Chương 376: Kế hoạch thay đổi bất ngờ (4)

“Dạ...” Diêm Tâm không biết nói gì, chỉ có thể gật đầu lung tung.

“Năm nay Diêm Tâm.. mười chín tuổi đúng không?” Mẹ Trần suy nghĩ một chút, hỏi Diêm Tâm: “Cô nhớ là cháu nhỏ hơn Diệc Nhiên 7 tuổi.”

“Vâng ạ, mười chín.” Lập tức cảm giác hồi hộp của Diêm Tâm vơi đi một nửa: “Qua năm nay, cháu 20 rồi.”

“Mười chín tuổi vẫn còn rất nhỏ...” Mẹ Trần Diệc Nhiên thở dài một hơi, quay đầu nhìn Trần Diệc Nhiên đứng bên cạnh, thấp giọng nói.

“Không nhỏ ạ, cháu đã trưởng thành rồi.” Diêm Tâm cười ngọt ngào.

“Nhưng mà cháu... mới đại học năm nhất mà thôi... Cháu bắt đầu yêu đương với Diệc Nhiên từ bao giờ, ở cùng nhau đã lâu chưa, Diệc Nhiên nhà cô hơn cháu bảy tuổi, cháu có từng nghĩ đến chuyện sau này chưa?” Mẹ Trần tiếp tục hỏi.

“Cái này...” Diêm Tâm nhìn Trần Diệc Nhiên cầu cứu, không biết nên trả lời mẹ Trần như thế nào.

“Mẹ...” Trần Diệc Nhiên đứng bên cạnh lạnh lùng lên tiếng: “Không phải mẹ đều vừa mới hỏi con những vấn đề này rồi sao?”

Mẹ Trần ngẩng đầu hăng hăng lườm anh một cái, sau đó buồn bực nói: “Con xem lại con xem, tuổi cũng không còn nhỏ nữa, tại sao lại có thể làm việc không đáng tin như vậy cơ chứ? Con cho rằng con vẫn là đứa bé mấy tuổi đấy hả? Đứng ra lúc đầu muốn tới thăm con nhưng mẹ cũng không nghĩ gì nhiều, cho rằng con biết làm việc tự có chừng mực, mẹ cũng không quản được con, ai ngờ con lại làm ra chuyện hoang đường như vậy chứ? Há? Nói thế nào Diêm Tâm cũng là em gái con, nó mới bảy lớn mà thôi, vậy mà con cũng dám có ý nghĩ xấu xa với nó, con như vậy... Con bảo mẹ phải giải thích với cha mẹ con bé thế nào đây? Há??”

“Mẹ...” Trần Diệc Nhiên cau mày gọi một tiếng, sau đó nói: “Hiện giờ mọi chuyện chính là như vậy rồi, chuyện giữa con và Diêm Tâm cũng không phải mới xảy ra một hai ngày, chuyện của bọn con mẹ không cần bận tâm, về phía cha mẹ Diêm Tâm, con sẽ nghĩ cách giải quyết, ban đầu con vốn định sẽ nói cho mọi người biết vào dịp Tết, nhưng hiện tại mẹ biết rồi cũng tốt.”

“Con tự mình giải quyết? Con lấy cái gì để giải quyết hả? Con cho rằng chuyện này không có mẹ và cha con ra mặt, một mình con cũng có thể giải quyết được sao? Lại còn đến dịp Tết mới nói?” Mẹ Trần lại lườm anh cái nữa, cao giọng nói: “Hai đứa đã sống với nhau rồi, con còn định đến Tết mới nói với người lớn? Rốt cuộc con có còn coi cha mẹ ra gì không nữa hả?”

Trần Diệc Nhiên nhìn bà một cái, không nói gì.

“Điềm Tâm, cháu muốn thế nào? Dù sao Diệc Nhiên nhà cô cũng lớn hơn cháu gần ấy tuổi, mà cháu cũng phải mấy năm nữa mới có thể tốt nghiệp...” Mẹ Trần quay đầu lại, nhìn Diễm Tâm nói.

“Cháu... Cháu nghe theo anh ấy...” Diễm Tâm đỏ mặt liếc nhìn Trần Diệc Nhiên.

Trần Diệc Nhiên dịu dàng nhìn cô cười cười, sau đó nói với mẹ mình: “Được rồi, những chuyện khác mẹ cũng đừng hỏi nhiều nữa, con đã đợi cô ấy ba năm, dù bây giờ có phải đợi thêm bốn năm nữa cũng không sao.”

Ngay lúc này, khi Diễm Tâm nghe được anh nói như vậy, trong lòng không nén được cảm động.

Rõ ràng anh không hề nói những lời yêu thương ngọt ngào lãng mạn gì, chỉ đơn giản nói ra một câu như vậy thôi, lại khiến cho không nhận được cảm động đến mức muốn rớt nước mắt.

Mẹ Trần im lặng.

Sau một lúc lâu, giống như vừa mới kịp phản ứng lại, mẹ Trần hạ giọng hỏi Trần Diệc Nhiên: “Chẳng lẽ con...”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 376: Kế hoạch thay đổi bất ngờ (5)

Chương 377: Kế hoạch thay đổi bất ngờ (5)

Sau một lúc lâu, giống như vừa mới kịp phản ứng lại, mẹ Trần hạ giọng hỏi Trần Diệc Nhiên: “Chẳng lẽ con... Lúc dạy kèm Diễm Tâm còn học lớp mười, hai đứa đã bắt đầu có tình cảm với nhau? Con như vậy là dự dồ thiếu nữ vị thành niên đấy, biết không hả?”

“Mẹ...” Trần Diệc Nhiên bắt đầu dĩ kéo dài giọng, sau đó nhìn Diễm Tâm đang đỏ bừng cả hai má ngồi bên cạnh bà, nói: “Con là loại người như vậy sao?”

“Mẹ thấy khó mà nói chắc được đấy.” Mẹ Trần lắc lắc đầu, nhìn Diễm Tâm nói: “Có một cô nương ngây thơ trong trắng như nước ở bên cạnh, ai biết con có nhận nhận được hay không...”

“Mẹ...” Trần Diệc Nhiên không nhận được trọn mắt một cái: “Mẹ không thể đòi đề tài được à?”

“Haiz...” Mẹ Trần lại quay đầu, đánh giá Diễm Tâm một lượt, sau đó lượt, sau đó hỏi anh: “Vậy có phải nhiều năm nay con vẫn không chịu đồng ý đi xem mắt... Là vì Diễm Tâm đứng không?”

“Mẹ cứ xem như là thế đi.” Trần Diệc Nhiên tiện tay cầm một chai nước, ngồi xuống ghế sofa đối diện hai người, mở nắp chai uống một ngụm, sau đó nói với mẹ Trần: “Nếu mẹ đã biết rồi, vậy từ nay về sau không cần phải sắp xếp cho con đi xem mắt nữa.”

“Nhưng mà...” Mẹ Trần ngập ngừng, nhìn Diễm Tâm, cuối cùng lại không nói tiếp.

“Nhưng mà cái gì, con biết mẹ định nói gì.” Trần Diệc Nhiên ngẩng đầu, đôi mắt đen như mực sáng lên, anh hơi nhú mồm, suy nghĩ một lát, sau đó nói với mẹ Trần: “Có phải mẹ muốn nói, phải bốn năm sau Diễm Tâm mới tốt nghiệp, nếu như con chờ em ấy thì lúc đó cũng đã ba mươi tuổi rồi đúng không?”

“...” Mẹ Trần không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm Trần Diệc Nhiên.

“Con cảm thấy như vậy cũng tốt, tranh thủ mấy năm Diễm Tâm còn đang học đại học, con nỗ lực chuyên tâm làm việc rồi thăng chức, chờ đến lúc Diễm Tâm tốt nghiệp, cũng sẽ dễ dàng bàn chuyện kết hôn.” Trần Diệc Nhiên thần nhiên nói với mẹ Trần.

“Tốt nghiệp? Kết hôn?” Mẹ Trần lườm nguýt anh một cái: “Con còn chưa hỏi xem liệu cha mẹ người ta có đồng ý gả con gái mình cho con hay không, vậy mà đã bắt đầu cân nhắc chuyện kết hôn rồi?”

“...” Trần Diệc Nhiên nhú mày, biểu cảm trên mặt thể hiện rõ ràng anh đang không vui, một lúc sau, anh đứng dậy, lạnh lùng hỏi bà: “Thời gian cũng không còn sớm, hôm nay mẹ đến đây làm gì?”

“Mẹ... Mẹ còn có thể làm cái gì chứ... Còn không phải là vì gần đây không thấy con về nhà, nên mới đến thăm con một chút...” Ngay lập tức, vẻ mặt mẹ Trần trở nên không được tự nhiên.

“Thật sao?” Trần Diệc Nhiên hí mắt nhìn bà, thần nhiên nói: “Tại sao vừa hôm qua San San biết chuyện giữa con và Diễm Tâm, buổi sáng hôm nay mẹ đã đến rồi? Như vậy không phải quá trùng hợp hay sao?”

“Con nhắc con bé làm gì, con bé cũng không dám bán đứng con!” Mẹ Trần lại tiếp tục lườm anh cái nữa, giải thích thay Trần San San: “Hôm qua cha mẹ San San nói muốn giới thiệu bạn gái cho con, San San thuận miệng nói một câu ‘Bỏ đi, anh ấy đã sớm có bạn gái’, lúc này cha con bé mới gọi điện hỏi mẹ.”

“Nói tới nói lui, cũng vẫn chính là do San San để lộ chuyện.” Trần Diệc Nhiên khinh bỉ trả lời.

“Dù sao chuyện này cũng là do con giấu diếm không chịu nói, con không đứng trước, tại sao San San phải giúp con che giấu hả?” Mẹ Trần đứng dậy, tức giận nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 377: Kế hoạch thay đổi bất ngờ (6)

Chương 378: Kế hoạch thay đổi bất ngờ (6)

“Mẹ, bình tĩnh.” Trần Diệc Nhiên thần nhiên nhìn bà, sau đó lại nhìn Diễm Tâm bị dọa cho sợ đến mức rụt cổ lại, thấp giọng nhắc nhở.

“...” Mẹ Trần hít một hơi thật sâu, sau đó quay đầu lại, trên mặt nở một nụ cười hiền lành, nói với Diễm Tâm: “Diễm Tâm, dọa cháu sợ rồi hả?”

“Ha... ha... Không... Không có, hai người cứ tiếp tục...” Diễm Tâm xấu hổ cười hai tiếng, xua xua tay.

“Trở về mẹ phải bàn bạc chuyện này với cha con một chút.” Khi mẹ Trần quay đầu lại nhìn Trần Diệc Nhiên, nụ cười trên mặt lập tức biến mất, tức giận để lại một câu như vậy, liền đứng dậy rồi đi.

Diễm Tâm có chút không biết phải làm sao ngơ ngẩn ngồi trên ghế sofa, nhìn dáng vẻ cau có của Trần Diệc Nhiên, không nhịn được nhỏ giọng hỏi: “Anh Nhiên... Chuyện đó... Có phải cô không đồng ý chuyện của hai chúng ta.”

“Không phải đâu.” Trần Diệc Nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt sâu thẳm lộ ra ánh mắt phức tạp, anh đi đến bên cạnh Diễm Tâm, đưa tay xoa xoa đầu cô, mỉm cười nói: “Chỉ là bà ấy bị hù dọa nhất thời, qua hai ba ngày lập tức sẽ không sao.”

“A...” Diễm Tâm nửa tin nửa ngờ gật đầu, nhưng trong lòng vẫn không ngừng lo lắng bất an: “Anh nói xem... Liệu trở về cô có nói chuyện này với cha mẹ em hay không?”

“...” Trần Diệc Nhiên hơi nhíu mày, suy nghĩ một lát, sau đó do dự nói: “Có lẽ bà ấy sẽ nói, Diễm Tâm... Ở cùng anh, em sẽ phải đối mặt với rất nhiều phiền phức không đáng có, em hối hận không?”

“Em không hối hận.” Diễm Tâm vô cùng kiên định nhìn anh.

Tại sao cô phải hối hận chứ... Đây là người đàn ông cô đã thầm yêu ba năm... Khó khăn lắm anh mới chấp nhận cô...

Rốt cuộc đôi mày vẫn luôn nhíu chặt của Trần Diệc Nhiên cũng dần ra, anh đưa tay ôm lấy bả vai Diễm Tâm, dịu dàng hôn lên môi cô, nhỏ giọng nói: “Không phải lo lắng, anh sẽ giải quyết mọi chuyện.”

“Dạ...” Diễm Tâm cũng ôm chặt lấy anh.

“Khụ khụ...” Đột nhiên âm thanh ho khan của mẹ Trần lại vang lên ngay chỗ cửa chính.

Diễm Tâm phản xạ có điều kiện đẩy Trần Diệc Nhiên ra, quay đầu nhìn sang phía cửa chính.

Mẹ Trần có chút không được tự nhiên đứng đó, nhìn hai người họ một lúc, mới bất đắc dĩ nói: “Mẹ quên chìa khóa xe ở bàn uống nước.”

Trần Diệc Nhiên không nói gì nhìn bà, sau đó xoay người cầm lấy chìa khóa mẹ Trần để quên trên bàn, thản nhiên đi đến trước mặt bà, lạnh lùng nói: “Mẹ, dù sao đây cũng là nhà riêng của con, trước khi bước vào mẹ có thể gõ cửa được không?”

“Ai biết động tác của con nhanh như vậy chứ... Mẹ mới bước một chân ra khỏi cửa, còn chưa kịp bước hẳn chân sau con đã...” Đột nhiên mẹ Trần im bật, bà nhìn khuôn mặt đỏ lựng của Diễm Tâm, cười cười, sau đó cầm lấy chìa khóa, xoay người đi ra ngoài nói: “Được rồi, mẹ về đây, không quấy rầy hai đứa nữa.”

“Cháu...” Diễm Tâm còn chưa kịp giải thích cho bản thân, chỉ chỉ cửa chính, rồi lại nhìn Trần Diệc Nhiên, yếu ớt nói: “Có phải cô đã hiểu lầm chuyện gì không?”

“Bà ấy đã hiểu lầm thì cứ để bà ấy tiếp tục hiểu lầm đi.” Trần Diệc Nhiên ôm chặt lấy cô từ sau lưng, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của cô, suy nghĩ một chút, sau đó nói: “Hiểu lầm cũng tốt, miễn cho bà ấy suốt ngày suy nghĩ lung tung, cho rằng anh thích đàn ông.”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 378: Kế hoạch thay đổi bất ngờ (7)

Chương 379: Kế hoạch thay đổi bất ngờ (7)

Diễm Tâm thấp thỏm không yên suốt cả ngày Quốc khánh hôm đó.

Cô vốn cho rằng sau khi mẹ Trần trở về nhất định sẽ nói chuyện này cho cha mẹ cô biết, cho nên cô đã cố gắng chuẩn bị tâm lý thật tốt, chỉ chờ mẹ mình đột nhiên gọi đến, yêu cầu cô về nhà nói chuyện một chút, nhưng mà cô lại không nghĩ được rằng, qua cả ngày hôm đấy, cô vẫn không nhận được cuộc điện thoại nào của cha mẹ mình.

Trần Diệc Nhiên có chút bất đắc dĩ nhìn Điem Tâm, đưa tay vỗ vỗ đầu cô: “Lo lắng lung tung cái gì thế, ngày mai phải về trường rồi, chẳng lẽ em không muốn nói với anh điều gì hay sao?”

“Đây không phải lo lắng lung tung...” Điem Tâm ngẩng đầu lên nhìn Trần Diệc Nhiên, vô cùng đáng thương nói: “Chuyện này cũng giống như đã thông báo cho một người biết người ta phải bị chém đầu, kết quả người đó cũng đã chuẩn bị xong cả tư thế rồi, chỉ cần đợi một nhát đao chém xuống cổ, nhưng mà đao phủ cứ chỉ giờ đao ra rồi lại lúc ẩn lúc hiện, mãi không chịu ra tay, anh nói xem nếu đổi lại là người khác, làm gì có ai có thể yên tâm được chứ.”

“Cái ví dụ này của em...” Trần Diệc Nhiên nhún mày, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Điem Tâm đã nhăn lại thành quả mướp đắng, không nhịn được đưa tay ra bóp một chút: “So sánh như vậy cũng được sao, chẳng lẽ chuyện giữa hai chúng ta là tội đáng chém hay sao?”

“Không phải, em chỉ lấy ví dụ miêu tả tâm trạng của em hiện giờ thôi mà...” Điem Tâm lo lắng nhìn điện thoại di động của mình, mỗi lần điện thoại rung trong lòng cô đều không khỏi hồi hộp bất an, chỉ sợ mẹ cô gọi đến.

“Cái gì nên đến cũng sẽ đến, không cần phải lo lắng, cho dù ngày nào em cũng nhắc đến thì cũng chưa chắc nó sẽ đến.” Trần Diệc Nhiên đưa tay xoa xoa tóc Điem Tâm, hơi suy nghĩ, sau đó nói: “Không phải em nhất quyết muốn đi công viên nước hay sao? Không bằng hôm nay chúng ta đi đi.”

“Lúc này sao?” Điem Tâm ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, đã là một giờ chiều.

“Không đi... Mặc dù hiện giờ đã là mùa thu, nhưng thời tiết vẫn còn rất nắng nóng, một giờ chiều chính là lúc nắng nóng nhất trong ngày, em không muốn ra ngoài vào lúc này...” Điem Tâm lắc đầu, nói với Trần Diệc Nhiên: “Vất vả lắm em mới trốn được huấn luyện quân sự, không bị râm đen, không thể bị thất bại ngay trong gang tấc được.”

“Râm đen thì sao?” Trần Diệc Nhiên hơi nhướn mày, có chút không hiểu nhìn cô.

“Nếu bị râm đen rồi thì sẽ không đẹp nữa.” Điem Tâm mất hứng bĩu môi: “Anh xem không phải người ta đều thích cô gái trắng trẻo hay sao, nếu như đen sì như than, vậy thì có ai thích chứ.”

“Hả... Người ta là ai?” Trần Diệc Nhiên hơi nheo mắt lại, nhìn Điem Tâm, giả bộ thờ ơ thuận miệng hỏi.

“Người ta chính là... Chính là mọi người đó...” Điem Tâm nhìn anh khó hiểu, giải thích nói: “Không phải vẫn hay gọi trắng – giàu – đẹp hay sao? Anh từng thấy anh gọi đen – giàu – đẹp chưa?”

“Anh cũng không ngại em bị đen.” Trần Diệc Nhiên dờ khóc dờ cười nhìn cô.

“Nhưng mà em để ý.” Điem Tâm duỗi cánh tay, sau đó nhìn cánh tay của Trần Diệc Nhiên ở bên cạnh, so sánh một chút, sau đó thành thật nói: “Haizz... Anh nhìn xem, vậy mà anh vẫn còn trắng hơn em một chút. Nhất định là bởi vì suốt ngày anh đều trốn trong phòng làm việc có điều hòa, không hề phải phơi nắng, đợi đến lúc em trở lại trường, mỗi ngày đều phải đi học, dãi nắng dầm mưa, chỉ cần qua một học kì, nhất định lại sẽ đen hơn anh không ít.”

“Đây cũng có thể coi là lý do?” Trần Diệc Nhiên hơi cúi đầu, ánh mắt liếc qua cánh tay nhỏ nhắn của người nào đó một chút, ừm, quả thật là đen hơn anh một chút...

Chương 379: Quả thật rất ngọt:

Chương 380: Quả thật rất ngọt:

“Chẳng lẽ không phải như vậy sao?” Diêm Tâm nhìn Trần Diệc Nhiên, nghiêm túc hỏi lại.

“Đi.” Trần Diệc Nhiên không trả lời cô, mà trực tiếp nắm lấy cánh tay cô, kéo cô từ ghế sofa đứng dậy, đi thẳng về phía cửa chính.

“Này này... anh muốn đi đâu vậy?” Diêm Tâm vừa giãy giụa, vừa lớn tiếng kêu.

“Đi ra ngoài chơi.” Trần Diệc Nhiên thân nhiên trả lời, thuận tay lấy chìa khóa xe đặt trên tủ giày, trực tiếp đi về phía thang máy.

Hơn hai giờ chiều, chính là thời điểm nắng nóng nhất trong ngày.

Mặc dù đã vào thu, nhưng nhiệt độ ở thành phố Z vẫn còn cao như lúc còn đang mùa hè, ánh mặt trời nóng rực nhiệt tình tỏa ra nhiệt lượng, bầu trời xanh biếc, không hề có chút bóng mây.

Trần Diệc Nhiên đeo kính râm, dắt tay Diêm Tâm, đứng trước cổng lớn công viên nước thành phố Z, mỉm cười nói: “Ừm... Nhìn cũng không tệ đâu.”

“Cái gì không tệ chứ...” Diêm Tâm lấy tay đặt trên đầu, che đi ánh mặt trời chói chang, ủ rũ nói: “Anh... Anh không nóng sao?”

“Cũng bình thường.” Trần Diệc Nhiên cúi đầu nhìn Diêm Tâm một chút, thuận miệng nói: “Chờ anh một lát”, sau đó liền rời đi.

Diêm Tâm đứng tại chỗ, nhìn theo bóng dáng Trần Diệc Nhiên chạy đến một quán hàng rong cách đó không xa, nói với chủ hàng vài câu, liền thoải mái rút ví, một tay giao tiền, một tay lấy hàng, cầm hai chai nước và một chiếc mũ che nắng, sau đó quay lại.

“Đây, cầm lấy.” Trần Diệc Nhiên đội chiếc mũ che nắng cho Diêm Tâm, sau đó đưa một chai nước giải khát trong tay cho cô: “Cho em.”

“A...” Diêm Tâm cúi đầu, nhìn chai đồ uống trong tay, là vị cam: “Của anh là vị gì?”

“Vị dưa hấu.” Trần Diệc Nhiên tiện tay giơ chai đồ uống lên, lắc lắc trước mặt Diêm Tâm.

“Em muốn uống vị dưa hấu.” Diêm Tâm trông mong nhìn chai đồ uống trong tay anh, yếu ớt nói.

“Vậy cầm đi.” Trần Diệc Nhiên bất đắc dĩ nhìn cô, đưa chai đồ uống trong tay mình cho Diêm Tâm, rồi lại cầm lấy chai nước giải khát vị cam trong tay cô.

“Hi hi...” Diêm Tâm vui vẻ cười cười, sau đó mở nắp chai, uống một ngụm, vị dưa hấu ngọt ngọt trôi qua cổ họng rồi đến thẳng dạ dày, trong nháy mắt liền giảm bớt không ít cảm giác khô nóng trong người cô.

Trần Diệc Nhiên có chút buồn cười nhìn cô, lắc lắc đầu, sau đó mở chai đồ uống trong tay mình, cũng uống một ngụm.

“Anh Nhiên... Anh có muốn nếm thử chai của em không?” Diêm Tâm giơ chai của mình tới trước mặt anh, thuận miệng hỏi.

“Không cần.” Trần Diệc Nhiên lắc đầu, lắc lắc chai nước trong tay mình trước mặt cô: “Anh uống cái này được rồi.”

“A...” Diêm Tâm có chút thất vọng nhìn anh, im lặng buông cánh tay nhỏ xuống.

“Nhưng mà em đã muốn cho anh nếm thử, vậy thì anh cũng thử một chút cũng không sao...” Trần Diệc Nhiên nhìn vẻ mặt thất vọng của cô, không nhịn được cười cười.

“Hi hi... Cho anh...” Diêm Tâm vui vẻ ngẩng đầu nở nụ cười với anh, sau đó đưa chai đồ uống trong tay mình cho Trần Diệc Nhiên.

“Ừm.” Trần Diệc Nhiên liếc mắt nhìn chai nước trong tay cô một chút, sau đó trực tiếp đẩy tay cô ra, rồi lại kéo cánh tay còn lại của cô, khiến cho cô tiến sát lại gần mình, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ thắm mềm mại của cô, đầu lưỡi trơn trượt thuần thực cạy mở hàm răng của Diêm Tâm, bắt được đầu lưỡi của cô, liếm một chút.

Diêm Tâm còn chưa kịp phản ứng lại, Trần Diệc Nhiên đã đứng thẳng lại như cũ, gật đầu nói: “Ừm, quả thật rất ngọt.”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 380: THẬT NGỌT NGÀO 2

CHƯƠNG 381: THẬT NGỌT NGÀO 2

Điềm Tâm cứng cả người, không biết nói gì cho phải.

“Đi không?” Trần Diệc Nhiên đi hai bước về phía trước, quay đầu lại thấy Diễm Tâm vẫn còn đứng tại chỗ, nhin không được đi lên phía trước, đứng trước mặt nàng lay nàng hoảng hồn, hỏi: “Tại sao lại ngây ngốc như vậy?”

“Anh...” Diễm Tâm trên khuôn mặt tròn nhỏ nhắn hiện ửng đỏ, đôi mắt tròn xoe có chút ngượng ngùng nhìn Trần Diệc Nhiên, sau đó đưa tay đập nhẹ anh một cái nói: “Đây là ở nơi công cộng đấy...”

“Ừ... Là như vậy sao...” Trần Diệc Nhiên khước môi câu lên ánh mắt mang chứa vui vẻ, đôi mắt sâu thẳm chăm chú nhìn Diễm Tâm, như không có chuyện gì xảy ra hỏi, là như vậy sao? ?

Là như vậy sao, là như vậy sao...

Là như vậy em gái anh đấy! !

Đại ca à anh có thể chú ý một chút lời đồn của công chúng có được hay không, anh lẽ nào không thấy người vừa đi ngang qua là một đứa bé, mắt vẫn nhìn chúng ta ngó chừng hay sao? ?

Điềm Tâm kêu gào trong lòng

“Mẹ ơi, vừa nãy anh, chị này đang làm gì vậy? ?” Đứa bé trai vừa đi ngang qua Diễm Tâm và Trần Diệc Nhiên, chạy nhanh đến mẹ mình đi phía trước, lớn tiếng hỏi mẹ bé.

“Hà hai người? ?” Mẹ cậu bé ngẩng đầu lên, mờ mịt nhìn bốn phía

“Hai người sau lưng chúng ta, lúc nãy anh trai này liếm môi chị này một cái, vì sao vậy, môi chị gái này dính kẹo ngọt sao? ?” Đứa bé trai thắc mắc hỏi.

Cả người Diễm Tâm như đặt trong lò lửa, đỏ từ trên mặt đến đầu ngón tay

Trần Diệc Nhiên quay đầu, nhìn thoáng qua đứa bé trai kia.

Gương mặt hồng phấn, hai mắt to, áo siêu nhân ngắn tay và quần jeans, mới nhìn có thể liên tưởng đến một con búp bê.

Mẹ đứa bé ngẩng đầu nhìn hướng đứa bé chỉ đến, thì thấy gương mặt đẹp trai của Trần Diệc Nhiên, sừng sốt một chút, sau đó hướng về phía anh cười cười nói: “Thật trùng hợp, đã lâu không gặp...”

Điềm Tâm sau lưng Trần Diệc Nhiên đưa đầu ra nhìn người kia, đó là một khuôn mặt thanh tú, son phấn không có trên mặt, để lộ ra gương mặt trắng bóng ôn nhu, còn... còn tóc ngắn hoạt bát, càng làm cho cô ấy hồ hững với đời.

Người nỡ nữ này... Cô cảm thấy có chút quen mắt...

“Tiểu Ngà, là cô sao...” Trần Diệc Nhiên sừng sốt, sau đó cũng hướng về phía cô gật đầu, xoay người dặt lấy tay của Diễm Tâm, hướng phía cô gái kia đi tới.

Tiểu Ngã? ?

Điềm Tâm cuối cùng cũng nhớ, đó là bạn gái của Trần Diệc Nhiên trước đây

“Đúng vậy, đã hai ba năm không nhìn thấy anh rồi!” Tiểu Ngã hướng phía Trần Diệc Nhiên cười cười, sau đó cúi đầu hướng phía đứa bé trai đứng ở bên cạnh mình ôn hoà nói: “Thông Thông Quai, chào chú đi.”

“Chào chú.” Đứa bé trai ngẩng đầu lên, nhìn Trần Diệc Nhiên, sau đó nhìn Điềm Tâm đứng ở bên cạnh anh, điềm nhiên nói: “Chào chị.”

“Chào em” Điềm Tâm cười đến tít mắt

“Gọi sai rồi đây...” Tiểu Ngã cũng cười cười, ngẩng đầu lên nhìn Điềm Tâm nói: “Hai người cũng tới nơi này đi dạo sao?”

“Đúng vậy.” Trần Diệc Nhiên mỉm cười nói, nhìn thoáng qua đứa bé trai đứng ở bên người Tiểu Ngã, thấp giọng nói: “Đây là con của cô sao? ?”

“Ừ... Đã hai tuổi rưỡi rồi.” Tiểu Ngã nắm tay của cậu bé, cười híp mắt nhìn bọn họ, thuận miệng hỏi: “Hai người thì sao? Tính kết hôn đi, hai người cũng đã quen biết hơn ba năm rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 381: THẬT RẤT NGỌT NGÀO 3

CHƯƠNG 382: THẬT RẤT NGỌT NGÀO 3

Trần Diệc Nhiên cười cười, không nói chuyện.

Tiểu Ngã tiếp tục nhìn bọn họ bằng vẻ mặt ranh mãnh, hỏi: “Chẳng lẽ đứa nhỏ của các người lớn hơn của tôi sao? ? Cũng ra đùa ra đây đi dạo? ?”

Điềm Tâm mặt càng đỏ hơn.

Trần Diệc Nhiên lắc đầu, hướng về phía Tiểu Ngã cười nói: “Không có đâu, chúng tôi chưa kết hôn.”

“Ah...” Tiểu Ngã không hiểu gật đầu, sau đó cười hi hi nói: “Chờ khi các người kết hôn nhớ mời tôi đến uống rượu mừng đây.”

“Nhất định.” Trần Diệc Nhiên trầm giọng nói, sau đó nhìn thoáng qua Tiểu Ngã, mỉm cười nói: “Khi cô kết hôn tôi cũng không đến được, tiền lì xì cũng không gửi qua được.”

“Ôi trời, không có quan trọng đâu, tôi cùng chồng kết hôn ở nước ngoài, nước ngoài đấy, anh hiểu được, tùy tiện thuê một giáo đường, có một cha xứ chứng hôn ước, coi như là kết hôn rồi.” Tiểu Ngã ngượng ngùng cười cười, sau đó gãi gãi đầu của mình nói: “Sau lại về nước thì đi làm luôn, nên tiệc rượu không có bạn.”

“Các người là... Sống ở nước ngoài sao?” Trần Diệc Nhiên chần chờ một chút, thuận miệng hỏi.

“Đúng vậy.” Tiểu Ngã vén loạn tóc bên tai, mỉm cười nói: “Lần này là thăm người thân cũ, trở lại nhìn một chút, nghĩ không ra ở chỗ này gặp được các người.”

Tiểu Ngã ngẩng đầu nhìn liếc mắt Diêm Tâm, thái độ như muốn nói lại thôi, cuối cùng, nàng rốt cục cười cười, dặt tay nhỏ của cậu bé, hướng phía bọn họ nói: “Thông Thông, chào chú và cô đi, chúng ta trước đi chơi.”

“Tạm biệt chú, tạm biệt chị.” Đưa bé trai hướng về phía hai người bọn họ vẫy tay áo, vẻ mặt vui sướng nhìn mẹ của mình.

Thật xa, Diêm Tâm còn có thể nghe được thanh âm non nớt của đứa bé trai kia không ngừng kiên trì hỏi: “Mẹ, mẹ còn chưa nói cho con biết, vừa rồi chú kia làm sao lại liếm môi chị kia...”

“Bởi vì chú kia yêu đi kia đấy.” Tiểu Ngã trả lời tràn đầy tiểu ý.

Diêm Tâm vừa nghe xong mặt lại đỏ, xoay đầu lại, mắt oán trách nhìn Trần Diệc Nhiên.

Trần Diệc Nhiên cười cười, dặt lấy tay của Diêm Tâm, hướng phía chơi trò chơi ở trước mặt đi đến.

“Nhiên ca ca...” Diêm Tâm nhắm mắt theo sát sau lưng Trần Diệc Nhiên, chần chờ hồi lâu, rốt cục mở miệng gọi hắn.

“Ừ?” Trần Diệc Nhiên hơi quay đầu, nhìn về phía Diêm Tâm.

“Anh và Tiểu Ngã... Tại sao phải chia tay vậy?” Diêm Tâm do dự một chút, vẫn là đem nghi hoặc giấu ở đáy lòng hỏi ra.

Trần Diệc Nhiên trầm mặc một chút, sau đó môi mím khẽ mở, nhàn nhạt hỏi: “Em tò mò thật sao?”

“Ừ...” Diêm Tâm dè dặt gạt đầu, nhìn sắc mặt bình thường Trần Diệc Nhiên, cuối cùng nhịn không được hỏi: “Em nghe hai người nói trò chuyện, hình như cũng rất nhẹ nhàng... Không giống hai người từng chia tay đúng không?”

“...” Trần Diệc Nhiên nhịn không được cười lên, nhéo lên mũi Diêm Tâm, thuận miệng hỏi: “Vậy sau chia tay sẽ có bộ dáng gì? Cả đời không qua lại với nhau? Hay gặp lại người cũ thì đỏ mặt?”

“Ách...” Diêm Tâm nghĩ gạt đầu, nhưng khi nhìn trong mắt Trần Diệc Nhiên tràn đầy trêu chọc, cô bắt đầu chạy bộ não máy móc

“Cũng không phải sao... Hay nhớ về bạn gái trước sao... Chắc là nửa đêm nhắn tin, không có việc gì gọi điện, tìm mọi cách để họp lại sao... Hơn nữa dù thế nào, bạn gái trước đều đối diện với bạn gái hiện tại đều là thù địch sao? ” Diêm Tâm chần chờ một chút, yếu ớt nói.

Chương 382: THẬT NGỌT NGÀO 4

CHƯƠNG 383: THẬT NGỌT NGÀO 4

Trần Diệc Nhiên khoe môi giết ... một cái, “Có phải em đã đọc tiểu thuyết, xem phim quá nhiều rồi?”

“Không phải...” Diêm Tâm đầu nhất thời đầy hắc tuyến.

“Vậy làm em thất vọng rồi?” Trần Diệc Nhiên thân thủ ôm chăm nắn, nhẹ nhàng bên cạnh lỗ tai nàng cắn một cái, sau đó ôn nhu nói: “Anh không có ai đến quấy rầy anh, các cách hợp lại với bạn gái cũ, lại không thích mang ý chí chiến tranh, nên em thật vọng đúng không?”

“Làm sao có thể, em cứ nghĩ như vậy!” Diêm Tâm rút đầu của mình lại, nhìn Trần Diệc Nhiên nghiêm túc nói: “Thực ra em không nghĩ ra, người tốt như vậy, tại sao anh và cô ấy phải chia tay, nếu là em, nói gì cũng sẽ không tay người muốn rời khỏi em”

“Diêm Tâm...” Trần Diệc Nhiên hơi sùng sốt một chút, ôm cánh tay nàng ra sức giữ lấy, cúi đầu cọ cọ má mềm mại của cô nói: “Anh không phải ở trong mắt mọi người, tất cả đều hoàn mỹ...”

“Tại sao vậy chứ, thế nhưng em nghĩ anh tốt rồi...” Diêm Tâm không hiểu ngẩng đầu, nhìn hắn.

Trần Diệc Nhiên trầm mặc chỉ chốc lát, sau đó thở dài một hơi, nắm tay của Diêm Tâm, dọc theo đường nhỏ của khu vườn trò chơi, vừa đi vừa nói: “Tiểu Ngã và anh... Biết nhau khi du học, khi đó chúng ta là bạn học cùng lớp, cũng đều người ở Z Thị, nên cũng có rất nhiều đề tài giống nhau, chỉ là thời gian du học, mỗi ngày ngoại trừ đi học, còn làm việc, ngay cả cuối tuần cũng ở lại trình báo cáo, tham gia các phòng vấn, thời gian ở cùng cô ấy quá ít, thật sự là quá ít, với lại sau đó... Anh phải về nước, cô ấy còn ở lại nước ngoài, đại khái là anh không giữ được an toàn cho cô ấy, cho nên cuối cùng cô lựa chọn chia tay...”

Diêm Tâm đưa bàn tay nhỏ trắng nõn mảnh khảnh của mình nắm thật chặt bàn tay to của Trần Diệc Nhiên, an tĩnh nghe anh kể về chuyện quá khứ, cuối cùng, chân chờ hỏi: “Vậy anh cũng cô ấy chia tay... Chẳng không đau lòng sao? ”

“...” Trần Diệc Nhiên lặng lẽ cúi đầu, nhìn cặp mắt tròn xoe của Diêm Tâm, ánh mắt của cô trắng đen rõ ràng, cho tới nay không che dấu chút nào tình cảm của mình, anh không nhớ không biết từ lúc nào bắt đầu, đã để tâm rơi vào con ngư sáng sủa trong suốt đấy: “Có lẽ là quá ít thời gian chúng ta ở chung với nhau, có lẽ là bởi vì thời gian ở nước ngoài, có thể tìm thấy một người cùng nước quá khó khăn, đại khái khi đó tình cảm của anh đối với cô ấy, phức tạp hơn...”

Trần Diệc Nhiên thở dài một hơi, sau đó sờ sờ đầu Diêm Tâm nói: “Diêm Tâm... Dù sau này trong mắt em anh có nhiều khuyết điểm, dù là em ghét anh sẽ có thời gian không cần anh ở bên cạnh nữa, thế nhưng em phải biết, anh đối với em tình cảm thực sự là nghiêm túc, anh thật sự là muốn cùng em ở chung với nhau cả đời...”

“Ừ... Ta biết...” Diêm Tâm nhìn Trần Diệc Nhiên nghiêm túc như vậy nói chuyện, đột nhiên cảm thấy mũi cay cay, cô nhịn không được hít mũi một cái, hướng về phía Trần Diệc Nhiên lộ ra một nụ cười diêm đạm tuyệt mỹ nói: “Anh yên tâm đi, em sẽ không ghét bỏ anh.”

“Em đấy...” Trần Diệc Nhiên có chút bất đắc dĩ lắc đầu, khoe môi câu lên một độ cung đẹp mắt, hắn thân thủ nheo nheo gương mặt béo mập của Diêm Tâm, ngẩng đầu nhìn thoáng qua hướng Tiểu Ngã và con trai của cô ấy biến mất, sau đó cúi đầu nhìn Diêm Tâm nói: “Em chừng nào thì cũng sinh cho anh một đứa bé đấy...”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 383: THẬT NGỌT NGÀO 5

CHƯƠNG 384: THẬT NGỌT NGÀO 5

Điềm Tâm ngẩng đầu nhìn hán một cái, hai tay bưng khuôn mặt nhỏ nhắn của mình xấu hổ nói: “Anh đang nói gì đấy... Tại sao lại chuyển qua chuyện sinh đứa bé vậy...”

Trần Diệc Nhiên cười cười, cố sức nắm mặt của Điem Tâm nói: “Đừng cho là anh giả không nói, người đồng nghiệp của anh, đứa bé của họ đầy tháng mời rượu anh rất nhiều lần rồi, em nhìn xem, để anh cũng phát họ một cái thiệp mời nữa.”

“Vậy không phải là phát thiệp kết hôn trước sao?” Điem Tâm càng nói mặt lại càng hồng.

Trần Diệc Nhiên như có điều suy nghĩ gật gật đầu nói: “Ừ... Nói rất có đạo lý...”

“...”

Buổi chiều ngày nghỉ cuối tuần, Trần Diệc Nhiên đưa Điem Tâm đi chơi công viên, ở công viên vui vẻ chơi hết một buổi chiều.

Đương nhiên từ vui chỉ để hình dung cho Trần Diệc Nhiên.

Đối với Điem Tâm mà nói, đơn giản bị khổng ải một buổi chiều.

Không biết vì sao tâm trạng của Trần Diệc Nhiên cực kì tốt, hăng hái bưng bưng lôi Điem Tâm đến các loại núi cao, cái gì người bay trên không trung, chạy nước rút trên cao, đủ loại tượng tượng khiến người khác đột nhiên chết đứng, máu dừng chảy, ở trong mắt của Trần Diệc Nhiên đều giống bạn lúc nhỏ trượt cầu trượt như nhau.

Thế nhưng ở trong mắt của Điem Tâm, cảm giác mỗi một lần đều lên đến tầng hai mươi của nhà cao tầng nhảy xuống.

Giống như người đi nhảy lầu, nhảy một lần đều lấy mạng, mẹ nó, nàg lại còn nhảy nhiều lần...

Điem Tâm đầu óc choáng váng bị Trần Diệc Nhiên kéo một hồi chơi cái này, một hồi chơi cái kia, cuối cùng, cô ôm ngựa gỗ xoay tròn, chết sống không chịu xuống, kêu khóc nói: “Em không đi tàu siêu tốc, em chơi ngựa gỗ xoay tròn, rõ ràng nói xong lại nhìn anh đùa... Anh thật sự chỉ lo chơi của anh, không để ý sinh tử của em...”

Ngồi ngựa gỗ đang xoay tròn có một ông bố và đứa nhỏ, nhìn Điem Tâm với ánh mắt khác thường.

Trần Diệc Nhiên nhìn chằm chằm ánh mắt khác thường, một bên cố sức lôi cánh tay Điem Tâm, muốn đem nàng từ ngựa gỗ xoay tròn đến Xà Hạ, một bên an ủi: “Không có chuyện gì, ngồi vài lần sẽ thành thói quen, lúc này cao như vậy em không phải đều đi xuống được sao, lúc này chúng ta đi lần cuối cùng, ta cam đoan...”

“Phi, anh đã cam đoan bốn lần rồi, quả nhiên người trên mạng nói đúng, không thể tin vào lời con trai, nếu tin được thì heo mẹ đã leo lên cây rồi, tin tưởng vào con trai là chuyện ma quỷ! ” Điem Tâm ôm chặt cây can ngựa gỗ xoay tròn, nói cái gì cũng không chịu xuống.

“Bây giờ đáng dập của em, nhìn giống heo mẹ leo cây sao? ” Trần Diệc Nhiên đầu đầy hắc tuyết nhìn nàng, còn chưa kịp nói tiếp, âm nhạc ngựa gỗ xoay tròn đã vang lên, mới một vòng chuyển động lại bắt đầu.

“Em ở lại đây xoay tròn trên ngựa gỗ năm vòng, chẳng lẽ em không thấy choáng váng sao? ” Trần Diệc Nhiên không nói đứng ở bên cạnh ngựa Điem Tâm ngồi, nhìn về mặt Điem Tâm kiên quyết, buồn cười.

“Em không có choáng váng!” Điem Tâm bảy phần kiên định trả lời.

“Vậy em muốn khi nào xuống, để chỗ ngoài của em tặng cho các đứa nhỏ? ” Trần Diệc Nhiên bắt đắ dĩ nhìn nàng hỏi.

“Chỗ trống còn nhiều như vậy, tại sao phải ngồi con ngựa này của em, đào ngũ mặc kệ, trừ phi anh chấp nhận với em không đi chơi núi xe nữa, em sẽ nguyện ý xuống.” Điem Tâm về mặt quật cường ôm xoay tròn ngựa gỗ, chết sống nói điem mẩu chót, kiên quyết không dưới.

Trần Diệc Nhiên rút cục đưa hai tay đầu hàng.

Ngủ ngoan, hôm nay 10 giờ, cầu cmt, cầu chia sẻ! 555

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 384: KHI NỮ NHÂN BÁO THÙ

CHƯƠNG 385: KHI NỮ NHÂN BÁO THÙ

Cuối cùng Trần Diệc Nhiên đều cam đoan, Diễm Tâm mới bắt đầu đi rời khỏi ngựa gỗ xoay tròn, đi theo anh.

Ăn cơm tối xong, Trần Diệc Nhiên lái xe đưa Diễm Tâm về trường học, hai người ở cửa trường học lại dính với nhau một hồi, sau đó Trần Diệc Nhiên lái xe quay về N thị.

Diễm Tâm kéo rương hành lý của mình, đi trên đường N Ngô Đồng lớn

Nàng ngẩng đầu nhìn lá cây màu vàng, thật sâu hít một hơi, đã là mùa thu rồi, cuộc sống đại học của nàng, cuối cùng cũng bắt đầu rồi.

Kéo hành lý một đường quay về ký túc xá, ba người trong ký túc xá đều đang ngồi trước máy tính đùa giỡn.

Trầm Tâm quay đầu nhìn Diễm Tâm, rồi tiếp tục xem máy vi tính của mình nói: “Đã trở về rồi, còn tưởng rằng cậu với Trần Diệc Nhiên dính nhau tới sáng đây.”

“Cậu tại sao về sớm như vậy, Lục Dật Tiêu cũng bám lấy cậu, thực sự là ngạc nhiên...” Diễm Tâm tròn mắt nhìn Trầm Tâm, không khách khí chút nào trả lời.

“Lúc đầu tôi nghĩ Lục Dật Tiêu rất thích bám người, bắt quá bây giờ không phải, Trần Diệc Nhiên đối với Lục Dật Tiêu còn bám người hơn.” Trầm Tâm xoay đầu lại, hướng về phía Diễm Tâm cười cười, sau đó đắc ý nói: “Vừa nãy Lục Dật Tiêu đưa ta về, chúng ta thấy xe Trần Diệc Nhiên ở cửa trường, tôi còn tưởng các cậu dính nhau đến nửa giờ nữa, nghĩ không ra rồi nghĩ không ra, đúng hơn là phải dính lấy nhau một giờ, cậu nói hai người ở trong xe làm cái gì?”

“...” Diễm Tâm nhất thời bị Trầm Tâm chọc không nói nên lời, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận vồn lên, vẫn không thể phản bác lại một câu.

“Hai người các cậu, ân ân ái ái một vừa hai phải thôi...” Phan Đình vẻ mặt u oán xoay đầu lại, nhìn Diễm Tâm và Trầm Tâm, giọng nói buồn bã nói: “Không thể cố kị một chút, tôi đang thất tình không nhìn ra sao?”

“Cậu thất tình? ?” Diễm Tâm vẻ mặt kinh ngạc nhìn cô, kéo hành lý đi tới Phan Đình bên người, hỏi: “Sau thời gian huấn luyện đội, chẳng phải bạn trai đưa cậu đi chơi sao, làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

“Còn là chuyện gì nữa, anh ta là đàn ông thối tha.” Thường ngày ánh mắt Phan Đình sáng ngời, bây giờ chỉ có hai con ngươi viền đen, bên trong đôi mắt còn đầy tơ máu, vừa nhìn thấy liền biết không ngủ lấy nước mắt rửa mặt.

“Cái này...” Diễm Tâm chần chờ một chút, sau đó đưa tay vỗ vỗ lưng của cô, thấp giọng nói: “Người này thay lòng đổi dạ quá nhanh, chỉ mới một tháng...”

Hải Phi Tư cũng xoay đầu lại, nhìn thoáng qua Phan Đình, vừa nhìn Diễm Tâm nói: “Phan Đình cậu đừng đau lòng, đàn ông như vậy không đáng.”

“Nói như vậy, nhưng tôi nuốt không trôi cục tức này...” Phan Đình thân thủ tiêu tụy, cắn răng nghiêng lợi hướng phía Diễm Tâm nói: “Cậu nói anh ta là cận bã, tìm một người khác so với tôi đẹp hơn tốt hơn, vậy cũng thôi đi, hết lần này đến lần khác đều tìm người không đẹp hơn tôi, thành tích lại không được tốt lắm, cậu nói tôi rốt cuộc cái gì không bằng cô ta? ?”

“Đừng đau lòng.” Trầm Tâm xoay đầu lại, nhìn Phan Đình, suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: “Anh ta đã là kẻ như vậy, bên người phụ nữ nào mà chả được, cậu khổ sở làm chi, không đáng.”

“Thế nhưng ta không cam tâm...” Phan Đình quay đầu đi, môi đôi mắt đỏ đỏ nhìn Trầm Tâm, thanh âm khàn khàn nói: “Coi như là đã chia tay, tôi chỉ có thể đá anh ta, dựa vào cái gì anh ta lại đá tôi...”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 385: KHI PHỤ NỮ BÁO THÙ 2

CHƯƠNG 386: KHI PHỤ NỮ BÁO THÙ 2

“Vậy cậu muốn... ? ?” Trầm Tâm chần chờ một chút, nhìn Phan Đình hỏi.

“Có cách nào không, để anh tôi yêu ta một lần, sau đó tôi đá anh ta? ?” Phan Đình đôi tràn đầy kỳ vọng nhìn Trầm Tâm, giọng nói đáng thương hỏi.

Điềm Tâm, Hải Phi Tư chuyển toàn bộ chú ý về Trầm Tâm.

Trầm Tâm ngẩn ra, ánh mắt phức tạp nhìn nàng, lắc đầu thờ dài nói: “Cần gì chứ, với người như vậy, không đáng đâu.”

“Tiểu Điềm Tâm...” Phan Đình trong giọng nói tràn đầy cầu xin chuyển sang cô.

“Biện pháp là có, nhưng phải đánh lâu dài, tôi nghĩ... Đối cậu thì không ổn...” Trầm Tâm do dự mà hướng phía Phan Đình nói: “Đối phó loại người như vậy, cách tốt nhất hãy quên anh ta đi, một lần nữa bắt đầu cuộc sống của mình, còn phải đối với anh ta tốt hơn.”

“Bất cứ biện pháp nào, chỉ cần có thể trả được mối hận này, tôi quyết sẽ làm.” Phan Đình cắn răng nghiêng lợi nói.

“Vậy rất đơn giản rồi, tìm một người con trai tốt hơn anh ta, mỗi ngày ở trước mặt anh ta tình tứ, để anh ta nghĩ không có anh ta, cậu sống còn tốt hơn, anh ta lập tức sẽ quay đầu lại, cậu như thế sẽ chiếm được nhanh nhất, trả được con tức này.” Trầm Tâm nhìn Phan Đình, thoải mái nói

“...”

Người cả phòng nhìn cô không nói

“Trong thời gian ngắn như vậy, tôi đi nơi nào tìm một người con trai đây...” Phan Đình vò đầu, có chút phát điên nói: “Còn nói so với anh ta hoàn hảo hơn, nói thật đi, nói thật thì người kia nhân phẩm không được tốt, thế nhưng gương mặt đó thật sự có thể xếp vào hạng... Chúng ta là có nữ nhiều nam ít, đáng người đẹp trai lại không có mấy người... Lẽ nào tôi dùng Photoshop để đem mấy bức ảnh chụp kiểu tình tứ sao...”

“Đạ... Cái này sao...” Trầm Tâm ánh mắt chuyển hướng Điềm Tâm, đôi mắt đen trắng rõ ràng chớp chớp.

“Nhìn tôi làm gì, tôi là nữ đấy...” Điềm Tâm nhin không được hai tay đỏ mề hôi, lui về phía sau một bước, ánh mắt cảnh giác nhìn Trầm Tâm.

“Cậu có một dáng người tốt, lại có một bạn nam viên chung trường theo đuổi sao, tuy là không phải chuyên nghiệp lắm, thế nhưng nhờ hấn giúp một số chuyện, hấn là có thể đấy? ?” Trầm Tâm cười hề hề nhìn cô

“Không ổn lắm đâu...” Điềm Tâm chần chờ một chút, trong đầu hiện lên thân ảnh của Tô Việt, cô do dự một chút, nhìn Trầm Tâm nói: “Cậu biết rõ ràng Tô Việt cậu ta...”

“Tôi biết.” Trầm Tâm gật gật đầu nói: “Chỉ là cô tình nghĩ đến mà thôi, chỉ cần Tô Việt đồng ý đi ra ngoài cùng chúng ta, sẽ có biện pháp cùng anh ta và Phan Đình chụp lại hình.”

“Thế nhưng...” Điềm Tâm vẫn còn có chút do dự.

“Không có chuyện gì, Tô Việt đi theo chúng ta cũng không phải chuyện lạ, lớp học vi tính nhìn thấy hấn, thì bắt quá chỉ qua một tấm hình mà thôi, chẳng có chuyện gì cả.” Trầm Tâm cười gian hề hề, vỗ vỗ bả vai Điềm Tâm nói: “Chỉ cần cậu đồng ý hỗ trợ, tức chết bạn trai cũ của Phan Đình, cơ bản đã thành công hơn một nửa.”

“Tiểu Điềm Tâm...” Phan Đình xoay đầu lại, một đôi ánh mắt đầy hồng tơ máu, tội nghiệp nhìn nàng, “Cậu để bằng hữu kia giúp tôi một lần đi...”

“Thế nhưng chuyện này cũng không phải tôi nói có thể ... Then chốt hấn có đồng ý hay là không...” Điềm Tâm có chút bất đắc dĩ nhìn nàng, do dự một chút, sau đó tiếp tục nói: “Hơn nữa ta luôn cảm thấy làm như vậy không tốt lắm a...”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Dõi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 386: NỮ NHÂN BÁO THÙ 3

CHƯƠNG 387: NỮ NHÂN BÁO THÙ 3

“Không tốt lắm đúng không tốt lắm...” Trầm Tâm hơi trầm ngâm một chút, sau đó nhìn Phan Đình, chậm rãi tiến đến Diễm Tâm bên người, thấp giọng nhỏ giọng nói: “Thế nhưng Tô Việt như vậy, cũng không còn cách khác, còn không bằng để cậu ta một cơ hội, cho cậu ta tiếp cận tiếp cận nữ sinh khác, nói không chừng đến lúc đó, cậu ta sẽ có tình cảm khác?”

“Như vậy...” Diễm Tâm chần chờ một chút, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói cái gì cho phải.

“Tiểu Diễm Tâm...” Phan Đình cũng đứng dậy, đi tới Diễm Tâm bên người, thân thủ ôm Diễm Tâm cánh tay, ở bả vai của nàng cọ cọ, nói: “Cậu hãy giúp tôi một chút đi... Cậu cũng có thể trực tiếp với người bạn kia nói rõ, nếu là cậu ta chấp nhận, thì hãy giúp tôi, nếu là cậu ta không chấp nhận, chúng tôi cũng không miễn cưỡng cậu ta, đi mà? ”

“... Được rồi...” Diễm Tâm nhìn Phan Đình vẻ mặt tiêu tụy, rốt cục vẫn gật đầu.

“Thật tốt quá.” Phan Đình ngày nghỉ cả ngày khóc lóc, bây giờ mới hiện ra nụ cười vui vẻ

Nếu đã quyết định phải giúp Phan Đình trả thù đàn ông thói kia, vậy thì bắt đầu kế hoạch.

Tuy rằng Diễm Tâm luôn cảm thấy có tội là lạ, nhưng vẫn đứng dưới phòng ngủ, hẹn gặp Tô Việt giúp một trong kế hoạch.

Buổi chiều thứ hai, Diễm Tâm đang ở lớp login tính đại số, tất cả nữ sinh đều ngồi một nhóm giữa phòng ngủ, truyền cho nhau tờ giấy.

“Diễm Tâm, Tô Việt gửi tin đến, hẹn cậu ta sau giờ học thì gặp mặt, có một số việc muốn nói với cậu ta.”

Trầm Tâm ném một tờ giấy qua cho Diễm Tâm.

“Đã biết.” Diễm Tâm mở tờ giấy nhìn thoáng qua, sau đó cúi đầu, bùm bùm thành công rồi một tin đi ra ngoài sau đó, đưa tờ giấy quay về trước mặt Trầm Tâm, “Tin tức đã phát xong.”

“Tốt, chờ đáp lại.”

Sau một lát, Diễm Tâm điện thoại trong tay rung, nàng cầm lên nhìn thoáng qua, sau đó hướng về phía Trầm Tâm tay làm thành một chữ “V”.

“Phan Đình, lúc tan học cậu cùng Diễm Tâm cùng nhau quay về ký túc xá, rửa mặt thật tốt, sau đó thay quần áo xinh đẹp, lúc đó đi với Diễm Tâm gặp người kia.”

Trầm Tâm múa bút thành một đoạn văn, rồi ném cho Phan Đình.

“Thu được.”

Phan Đình cũng hướng về phía Trầm Tâm tay làm một chữ “V”.

“Hải Phi Tư, cậu đến cầm camera xác vách bên tường, dùng điện thoại di động, không đáng tin, làm được rồi sau đó, sau sân trường dưới cây Từ Đăng

gần hành lang gấp mặt.”

Trầm Tâm lại ném một tờ giấy đến Hải Phi Tư.

Hải Phi Tư nhìn sau đó, hướng về phía nàng tay làm một chữ “OK”.

Tất cả chuẩn bị xong, các nữ sinh, chỉ cần chờ tiếng chuông tan học.

Tiếng chuông reo một tiếng, Tiền lão sư đứng ở bục giảng nhắc nhở nói một câu: “Hôm nay chương trình học đến đây kết thúc, tan học đi...”

Ngồi ở giữa phòng bốn người liền vội vàng vàng đứng lên, một đường nhanh chóng trực tiếp ra phòng học.

Học sinh ở phòng học chỉ cảm thấy trước mắt đạo thân ảnh chợt lóe lên, phòng học ở giữa vị trí ngồi đã trống trơn.

Tiền lão sư đứng bục giảng còn chưa phản ứng kịp, chỉ là nhìn ngồi ở phía dưới đài học sinh, tiếp tục nói một tiếng: “Tất cả mọi người đi ăn cơm đi...”

Sau khi nói xong, hắn mới hồi phục tinh thần lại, cho đã mất nghi ngờ nhìn các học sinh: “Có phải vừa nãy có người từ trong phòng học đi ra? ”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 387: KHI PHỤ NỮ BÁO THÙ 4

CHƯƠNG 388: KHI PHỤ NỮ BÁO THÙ 4

Nói tới Diễm Tâm các cô sau từ bên trong phòng học lao ra, liền đều tự phân công nhau hành động.

Diễm Tâm cùng Phan Đình trở về phòng ngủ, chọn một bộ màu trắng váy liền áo cho cô thay, sau đó trang điểm nhân nhạ, đem sớ vai cổ của cô sửa một chút.

Cuối cùng, Diễm Tâm nhìn trong gương trước mặt môi hồng răng trắng, Phan Đình sòng mắt lưu chuyển, vẻ mặt đắc ý biểu tình nói: “Thật đẹp, cậu tuyệt đối không ai nói Phan Đình quảng cáo nước gội đầu.”

“Ừ...” Phan Đình nhìn chính mình trong gương, Diễm Tâm sau lưng mình, cuối cùng nhin không được cười lên nói: “Cho dù đẹp có ích gì, tôi thích người ta nhưng người ta không thích tôi...”

“Người yêu cậu thực sự, sẽ không màng đến một tháng mà chia tay.” Diễm Tâm hai tay vịn vai Phan Đình, nhìn cô trong gương, vẻ mặt thành thật biểu tình nói: “Cậu là may mắn, cậu chỉ mất đi một người không yêu cậu, mà anh ta đã mất đi một người yêu hân thật lòng.”

“Lời là nói như vậy...” Phan Đình thật sâu thở dài một hơi, sau đó nhỏ giọng nói: “Đạo lý nói ra, ai cũng giống nhau, nhưng dù khổ nhưng tình vẫn không thể tự chủ động được.”

“Không có chuyện gì, chờ thời gian trôi đi thì tốt rồi.” Diễm Tâm vỗ vỗ bả vai của nàng, sau đó thân thủ đem cô từ trên ghế kéo dậy nói: “Đi thôi, chúng ta đi gặp Tô Việt, tôi giới thiệu cho cậu một chút... Bằng hữu của tôi.”

“Ừ.” Phan Đình gật đầu, rồi quay đầu lại nhìn thoáng qua cái gương, hướng về phía trong gương chính mình miễn cưỡng cười cười, theo Diễm Tâm đi ra.

Trầm Tâm và Hải Phi Tư đã mai phục tại hiện trường bên cạnh cây Tử Đằng giữa hành lang, nắp hai bên lùm cây tươi tốt trái phải, hai nàng vừa lúc ẩn thân vào trong đó.

Hải Phi Tư cầm tá tới cameras, lăm lết nhìn trái phải một phen, sau đó hướng phía Trầm Tâm kỳ quái nói: “Người đầu, thế nào một cái bóng cũng không thấy.”

“Đừng có gấp.” Trầm Tâm mở to đôi mắt đen trắng rõ ràng, nhìn chăm chăm đường nhỏ trước mắt ,sau đó khinh khê đẩy cánh tay Hải Phi Tư nói: “Tôi, ở chín mươi độ, người nam sinh kia mặc áo sơ mi trắng, có thấy không.”

“Chỗ nào? ?” Hải Phi Tư theo tay nàng chỉ phương hướng nhìn sang, trườn dài trên đường nhỏ, quả nhiên chậm rãi đi tới một người.

Xa xa nhìn sang, người kia thân hình cao ngất, hình thể gầy, ăn mặc nhất áo sơ mi trắng, trên vai đang cõng một túi sách màu đen, chính không chút hoang mang địa hướng phía các nàng cái phương hướng này đã đi tới.

“Xa quá, không thấy rõ lắm a...” Hải Phi Tư nhỏ giọng hướng phía Trầm Tâm lầu bầu nói: “Bất quá nhìn sơ gia dáng dấp mà nói,cũng xem rất đẹp trai.”

“Đúng là vậy, người ta vốn chính là dễ nhìn.” Trầm Tâm quay đầu lại nhìn Hải Phi Tư liếc mắt, cười nói: “Trước đây trường học năm thứ hai của chúng ta, nữ sinh thăm mến cậu ta, từ lớp mười đến cấp ba, có thể xếp hàng cửa trường học vấp.”

“Lợi hại như vậy...” Hải Phi Tư nửa tin nửa ngờ, cảm khái nói: “ Mượn cậu ta cho Phan Đình có thể kế hoạch thành công, như đã nói qua, trường các người ở năm đầu là ai, nữ sinh vì sao đều thăm mến hân, lẽ nào năm thứ nhất không có nữ sinh thích sao? ?”

“Bởi vì năm thứ nhất là tôi rồi... Đương nhiên không có nữ sinh sẽ thích...” Trầm Tâm đưa tay chỉ cái mũi của mình, cười nói: “Bất quá cũng đáng tiếc Tô Việt, bởi vì tôi nổi danh trước cụ ta, làm hại cậu nhiều năm như vậy, đều là ngàn năm lỗi nhĩ...”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 388: KHI PHỤ NỮ BÁO THÙ 5

CHƯƠNG 389: KHI PHỤ NỮ BÁO THÙ 5

“Vậy hẳn cũng thật xui xẻo...” Hải Phi Tư không nhịn cười được cười, đang chuẩn bị nói tiếp, đầu vừa nhấc, đứng dịp thấy Diễm Tâm và Phan Đình tay trong tay địa hướng phía tới bên này.

“Hai cậu cũng tới rồi.” Hải Phi Tư đưa tay chỉ Diễm Tâm về phía các cô, nhỏ giọng nói với Trầm Tâm.

“Xuyt...Im lặng.” Trầm Tâm đưa tay lên miệng.

Diễm Tâm thật xa liền thấy Tô Việt đứng dưới cây Tử Đằng hành lang, không biết vì sao, nàng liền nhớ tới ngày thành lập trường trăm năm thời gian trước, cậu ta cũng đứng dưới cây Tử Đằng tỏ tình...

Vì sao mỗi một trường học cũng phải có một cây Tử Đằng đây...

Diễm Tâm vừa nghĩ, một bên lời tay của Phan Đình, nhanh lên hướng phía Tô Việt đi tới.

“Diễm Tâm...” Tô Việt nghe được tiếng bước chân, ngẩng đầu một cái, liền thấy Diễm Tâm và một người nữ sinh hướng phía phương hướng của cậu đã đi tới.

Mặc dù là cùng nàng lên đồng nhất trường đại học, vào đồng nhất một học viện, thế nhưng không ở khoa chuyên, khi đi học cũng rất khó nhìn thấy, Tô Việt đau đầu tìm cách vô tình gặp được Diễm Tâm ở trong trường học, trừ khi Diễm Tâm gửi cho hắn một tin nhắn ngắn.

Có phải hay không... Hắn vẫn còn có cơ hội đây...

“Tô Việt, thật không phải, để cậu chờ lâu...” Diễm Tâm lời Phan Đình bước nhanh đi tới trước mặt Tô Việt, ngẩng đầu nhìn cậu khuôn mặt ôn nhuận tươi cười, ngượng ngùng hướng phía nói xin lỗi hắn.

“Không có việc gì, mình cũng mới vừa đến.” Tô Việt cười cười, sau đó nhìn gò má của Diễm Tâm bởi vì đi quá nhanh mà hơi có chút phồng hồng, thanh âm ôn nhu nói: “Các cậu mới tan học sao? ”

“Đúng vậy, tiết học cuối cùng là giờ toán đại số, bình thường lão sư đều sớm mấy phút sẽ tan học, ngày hôm nay không biết vì sao, dĩ nhiên vẫn giảng đến chuông reo tan học.” Diễm Tâm mắt áy náy nói với Tô Việt, sau đó chỉ chỉ đứng ở bên cạnh mình Phan Đình nói: “Đây là bạn cùng phòng tôi, Phan Đình.”

“Xin chào.” Tô Việt lúc này mới xoay đầu lại, nhìn Phan Đình đứng ở bên người Diễm Tâm.

“Xin chào.” Phan Đình hướng phía cậu cười cười, trong lòng âm thầm cảm khái, quả nhiên là một khí chất dễ nhìn hơn người, đủ để bạn trai cũ của nàng xa mấy con phố.

“Tô Việt... Kỳ thực ta ngày hôm nay tìm cậu, là muốn có chuyện này xin cậu giúp đỡ một tay...” Diễm Tâm dè dặt một chút, rốt cục vẫn phải nhỏ giọng mở miệng hướng phía Tô Việt nói.

“Ừ, chuyện gì? ” Tô Việt mỉm cười nhìn về phía Diễm Tâm.

“Kỳ thực chuyện này là...” Diễm Tâm mở ra cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, cũng không biết thế nào mở miệng, “Kỳ thực chuyện này, cậu cũng có thể cự tuyệt được... Cậu không cần ngượng ngùng... Tôi chính là... Hay một đề nghị mà thôi...”

“Nói đi... Minh nếu có thể đến giúp được cậu, nhất định sẽ tận lực giúp cho ậu.” Tô Việt nhìn Diễm Tâm về mặt do dự hình dạng, nhìn không được mỉm cười, thanh âm ôn nhuận hướng phía nàng nói.

“Kỳ thực cũng không phải giúp ta mà...Mà là muốn mời cậu giúp bạn cùng phòng của tôi...” Diễm Tâm ngẩng đầu lên, một đôi mắt to nhìn Tô Việt, ngượng ngùng nói: “Cái kia... Bạn cùng phòng của tôi muốn nhờ cậu đóng giả bạn trai...”

“Ừ? ?” Tô Việt về mặt không hiểu nhìn Diễm Tâm.

“Ai... Chuyện này nói rất dài dòng...” Diễm Tâm thật sâu thở dài một hơi, về mặt ưu buồn nhìn Tô Việt, kể lại tinh tế chuyện Phan Đình thất tình, sau đó đem cô nói bộ dáng đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 389: KHI PHỤ NỮ BÁO THÙ 6

CHƯƠNG 390: KHI PHỤ NỮ BÁO THÙ 6

Cuối cùng, nàng ngẩng đầu lên, nhìn Tô Việt nói: “Sờ dĩ chính là như vậy, cô ấy muốn bạn trai mình hối hận, có thể ghen đi...”

“...” Tô Việt lông mi chăm chú nhú lên, một đôi trong suốt đôi mắt nhìn Diễm Tâm, lại nhìn Phan Đình.

Bầu không khí ba người bọn họ chỉ thoáng cái trở nên cực kỳ an tĩnh lại.

Diễm Tâm có chút thấp thỏm bất an nhìn Tô Việt, lại quay đầu nhìn Phan Đình đứng ở bên cạnh mình, chỉ thấy nàng cũng là một bộ dạng thờ ơ mạnh mẽ cũng

không dám.

“Sờ dĩ... Ý của cậu là, nhờ mình đóng giả bạn trai của cô ấy, cùng các cậu tham gia kế hoạch này? Trong lúc lơ đãng cùng nhau chụp vài tấm ảnh, cùng cô ấy tình tứ của hai người, để bạn trai cũ của cô ấy ghen, sau đó hối hận, sau đó tới cầu xin hợp lại? ?” Tô Việt chỉnh sửa lại một chút ý nghĩ của, hướng phía Diêm Tâm thấp giọng hỏi.

“Đại khái... Là như vậy đấy...” Diêm Tâm gật đầu, hướng phía Tô Việt nói: “Bất quá cậu yên tâm, ảnh chụp khẳng định cũng sẽ là tập thể chụp ảnh chung, sẽ không để cho những bạn học khác hiểu lầm, cũng bảo đảm sau này bạn gái của người nhìn thấy sẽ không ghen.”

“Minh sau này sẽ có bạn gái sao...” Tô Việt ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Diêm Tâm, sau đó khoé môi cong lên một đường tiếu phi tiếu cười.

Hắn trầm ngâm sau một lát, sau đó hướng về phía Diêm Tâm gật gù nói: “Được chưa, mình có thể giúp các cậu chuyện này.”

“Thật vậy hả? Thật tốt quá!” Diêm Tâm thoáng cái cao hứng nhảy dựng lên, nàng xoay người, thân thủ ôm Phan Đình, nở nụ cười nói: “Cái này được rồi, Cậu cuối cùng có thể tức chết cậu bạn trai cũ.”

Tô Việt càng không nói nói, chỉ là đứng tại chỗ, cười nhìn trước mặt hai nữ sinh.

Phan Đình cũng là vẻ mặt kích động, nàng vốn cho là Tô Việt sẽ không đơn giản đồng ý như vậy, còn chuẩn bị tinh thần nghe lý do thoái thác, dự định thuyết phục cậu ta, không nghĩ tới, cậu ta dĩ nhiên cũng chỉ suy nghĩ một chút lại đồng ý.

“Vui về sao? ?” Tô Việt cười híp mắt nhìn vẻ mặt hưng phấn Diêm Tâm, nhin không được khẽ lắc đầu.

“Ha ha, cảm ơn cậu đấy! !” Diêm Tâm hướng về phía Tô Việt lộ ra một nụ cười thật lớn.

“Thật ra các cậu định làm gì? ?” Tô Việt thuận miệng hỏi.

“Ừ... Tuần này theo chúng tôi người phòng ngủ cùng đi ra ngoài, leo núi!” Diêm Tâm suy nghĩ một chút, tương nguyên bản Trần Tâm kế hoạch an bài tiết lộ một ít cấp Tô Việt.

“Nga...” Tô Việt như có điều suy nghĩ nhìn Diêm Tâm, hỏi ngược lại: “Vậy tuần này cậu không dự định về nhà? ?”

“Tôi...” Diêm Tâm lúc này mới nhớ tới, cuối tuần cuối tuần này chắc là phải về Z Hoa Thị của Trần Diệc Nhiên, “Tôi... Tuần này trước không về nhà, ngày nghỉ sẽ đi dạo ngủ một lần.”

“Ừ.” Tô Việt gật đầu không nói gì.

Trốn ở cách đó không xa lùm cây đậm Trần Tâm và Hải Phi Tư, từ các nàng cái góc độ này nhìn đến, thân ảnh của Diêm Tâm vừa lúc bị Phan Đình chặn lại.

Trong ống kính Tô Việt, vẻ mặt nụ cười ôn nhu hơi cúi đầu, nhìn Phan Đình đứng ở trước mặt mình, mà cái kia ăn mặc quần trắng nữ sinh, hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt lóe ra ánh sáng chói, nhìn trước mặt người nam sinh kia.

“Tốt, màn này, chụp.” Trần Tâm núp ở phía Hải Phi Tư, nhìn ảnh cameras trên màn ảnh hình điện thoại di động của nàng, thập phần quả đoán địa hướng phía nàng ra lệnh.

Chỉ nghe “Răng rắc” một tiếng, hình ảnh hoàn mỹ được in lại.

Tất cả mọi việc đều đã chuẩn bị tốt, Tô Việt cũng đã đồng ý giúp kế hoạch của các cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngớ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 390: KHI PHỤ NỮ BÁO THÙ 7

CHƯƠNG 391: KHI PHỤ NỮ BÁO THÙ 7

Tất cả mọi việc đều chuẩn bị xong, Tô Việt cũng đã đồng ý giúp các cô, mấy ngày này từ thứ hai đến thứ sáu, Phan Đình nghe xong ý kiến của Trầm Tâm, ngày đầu tiên tự mình chụp nhiều ảnh, hợp với lời thoại: Bảo bối, em mạnh mẽ nhất, phải cố gắng lên! !

Sau đó ghép vào các lời khen, không quên ghi lời nói của nam sinh nói:Người đẹp, có phải ai bắt nạt em không?

Trầm Tâm để ý một chút, khen ngợi trong đám người, quả nhiên có bạn trai cũ của Phan Đình.

Nhìn thấy liền biết, con cá đã mắc câu.

Ngày thứ hai, Phan Đình chụp cùng phong cảnh của trường học, hai bên đường thật dài, cây ngô đồng tươi tốt, màu vàng lá cây một hai lá rơi trên đất, trong nền phong cảnh, một đôi tình nhân ân ái đi qua, thoáng nhìn qua rất là ấm áp.

Ảnh chụp phía dưới viết: Trường học này đường thật dài, nhớ lúc trước cùng đi với người mình yêu

Nếu thông thường, thì sẽ đi dạo, còn có nam sinh nói: Mỹ nữ, cùng đi chúng với anh đi!

Chỉ là bất quá lúc đó, cô cùng bạn trai cũ không có thời gian để đi dạo.

Nhưng gần đây Trầm Tâm nghe ngóng được, có một người nào đó đến hỏi thăm.

Ngày thứ ba, các cô ở ký túc xá xem lại ảnh của Phan Đình đã chụp, trên mặt mỗi người đều cười rục rờ, địa điểm là sau Hồ Bích Thủy

P phía dưới ảnh chụp viết: Có các người ở cùng tôi thật tốt, chúng ta luôn ở bên nhau, mãi mãi về sau.

Lúc này đây, họ hẹn một địa điểm khác.

Có nhiều loại tin nhắn báo lại:

Mỹ nữ, người trong kí túc xá của cô mỗi người rất xinh đẹp, mong gặp mặt.

Mỹ nữ, các cậu đã có bạn trai chưa, nếu chưa có, chúng tôi cũng là nam sinh độc thân...

Trầm Tâm để ý một chút, bạn trai cũ của Phan Đình, lại tới điểm khen.

Ngày thứ tư, Phan Đình tự chụp ảnh, gò má trắng nõn, ánh mắt long lánh sáng sủa, đôi môi đỏ hồng tron bóng, còn cong khõe mỗi một nụ cười ngọt ngào.

Ảnh chụp phía dưới viết: Độc thân thật sự rất thoải mái!

Nên có ba tin nhắn gửi lại:

Mỹ nữ, cầu gặp gỡ!

Mỹ nữ, thật xinh đẹp!

Mỹ nữ, cho anh số điện thoại di động của em đi...

Sau đó, các cô nhìn đến bạn trai cũ kia có một điểm like.

Trầm Tâm nhìn không được cười thâm, người này, đang ân hận , đang suy nghĩ, tại sao lại chia tay, sau đó sẽ đến mong muốn quay trở lại, đúng là loại đàn ông thối.

Ngày thứ năm, không có ảnh tự sướng, không có ảnh chụp, Phan Đình chỉ viết một cái nói một chút: Ngày mai cùng các bạn đi leo núi, thật mong chờ nhìn thấy cảnh vật xinh đẹp...

Một đồng tin nhắn gửi lại nói:

Mỹ nữ, đi nơi nào leo núi sao, anh cũng muốn đi và vô tình gặp em!

Xin cho địa điểm, sáng mai đi ra chân núi đứng chờ.

Và anh sẽ gặp em, và anh sẽ gặp...

Lúc này đây, bạn trai cũ của cô, vẫn như cũ lặng lẽ nhìn qua, lặng lẽ lướt qua, không có một lời nói.

Trầm Tâm đứng ở trước mặt máy vi tính của Phan Đình, mặt nụ cười thỏa mãn nói: “Tốt lắm, người này đúng là cận bã, rõ ràng chia tay, suốt hai ngày tất cả đều là phiền não, thực sự là không biết xấu hổ...”

“Vậy có phải anh ta còn yêu ta? ?” Phan Đình ngẩng đầu lên, nhìn Trầm Tâm, hỏi đáp án thực.

“Cô nương, người tỉnh tỉnh đi, cậu ta là động vật thích giống cái, đúng rồi? ?” Trầm Tâm biểu đạt không thuốc cứu nhìn cô nói: “Cậu vẫn chưa hiểu

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 391: KHI PHỤ NỮ BÁO THÙ 8

CHƯƠNG 392: KHI PHỤ NỮ BÁO THÙ 8

“Không phải anh ta muốn thu thập một chút tin tức về tôi? ?” Phan Đình tiếp tục hỏi.

Trầm Tâm liếc mắt nói: “Hiện tại có thể là thế, anh ta có trong ảnh chụp, chúng ta liếc mắt là có thể thấy, người này nghi ngờ chúng ta tự chụp cho nhau, những thứ khác ở kí túc xá chụp ảnh chụp, đồng ý liên tục cũng không có điểm đi vào, công nương à, cậu tỉnh lại đi, hắn ta đá người một lần, cậu vẫn không bỏ được thích hắn sao? ?”

“Ta chính là...” Phan Đình đôi mắt xinh đẹp đỏ ửng, “Đây là mối tình đầu của ta... Bọn họ luôn luôn nói, tình đầu đều không có kết quả tốt, nhưng mà ta hy vọng cùng người này, sống đến hết đời...”

“Mọi người luôn nói mối tình đầu dang dở, là bởi vì khi yêu là lúc còn nhỏ, hay chỉ vì một nụ cười của anh ta, hay chỉ là anh ta mặc giống cậu giống áo, sau đó cậu liền nghĩ là tình yêu, nhưng cái tính cách, phẩm chất, ý thích, năng lực, sở hữu tất cả của anh ta trong tình yêu mới là then chốt, cậu không cần quá lo lắng.” Trầm Tâm cốc lên đầu Phan Đình: “Sau vài năm nữa, cậu nhìn lại quá khứ bây giờ, sẽ phát hiện, bây giờ mình thế nào ngu ngốc, lựa chọn bây giờ như kẻ mù!”

“...” Phan Đình đầu bị Trầm Tâm đánh nghiêng hai lần, cúi đầu, không nói lời nào.

Điền Tâm nhin không được cắn cắn môi của mình, đôi mắt tròn nhìn Trầm Tâm, ngượng ngùng nói: “Sao nghe lời này của cậu quen tai? ?”

“Đương nhiên quen tai, là Trần Diệc Nhiên của cậu mỗi ngày đều nói đấy?” Trầm Tâm xoay đầu lại nhìn Điền Tâm, nhướn mày hỏi.

“Ách... Cũng không tính là mỗi ngày đâu... Thế nhưng khi nói chuyện, anh ta luôn nói như vậy...” Điền Tâm gãi gãi đầu của mình, thanh âm yếu ớt nói, sau đó lại bổ sung một câu nói: “Đương nhiên, anh ta sẽ không đánh đầu của tôi, nói tôi là đui mù.”

“Cậu là vận khí tốt, gặp Trần Diệc Nhiên.” Trầm Tâm nhướng mắt, hướng phía Điền Tâm nói: “Cậu nếu như vận khí không tốt, gặp phải như bạn trai cũ của Phan Đình là chó trắng, có đường khóc.”

“Thế nhưng tôi vài năm... Cũng không ít lần vì Trần Diệc Nhiên khổ đấy...” Điền Tâm phẫn nộ nói.

“Đó là cậu không hiểu chuyện, Trần Diệc Nhiên cũng là vì tốt cho cậu, mặc kệ nói như thế nào, Trần Diệc Nhiên nhiều năm như vậy vẫn độc thân, chưa từng đi quá mức quan hệ bạn bè?” Trầm Tâm liếc mắt nhìn Điền Tâm, vừa liếc nhìn Phan Đình trong nháy mắt biến tro tàn thành lửa hận, không lưu tình chút nào nói: “Thế nhưng cậu cái này không được, đây là vấn đề tính cách, nếu đã đến phút cuối, không thể thua kém nam nhân cạnh bên !”

“Nga...” Phan Đình trong mắt chợt sáng rồi dập tắt.

“Đừng đau lòng, cậu khổ sở, là bởi vì cậu nghĩ không có anh ta, cậu sẽ không tìm được người ưu tú như hắn, người tốt như vậy giống anh ta, thế nhưng trên thực tế, khắp nơi nam nhân tốt đều có, đặc biệt cậu trước mắt, ngày mai theo chúng ta cùng đi leo núi, có một, hảo hảo nắm chặt, biết không? ?” Trầm Tâm ý vị thâm trường nhìn Phan Đình liếc mắt, không yên tâm dặn dò.

“Cậu nói là Tô Việt sao? ?” Phan Đình quay đầu nhìn Điền Tâm liếc mắt, lắc lắc đầu nói: “Coi như hết, trong mắt cậu chỉ có Điền Tâm, ngay cả tôi đều nhìn ra.”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 392: KHI NỮ NHÂN BÁO THÙ 9

CHƯƠNG 393: KHI NỮ NHÂN BÁO THÙ 9

“Biệt... Chớ nói nhảm...” Diêm Tâm bị Phan Đình thấy có chút không được tự nhiên, không tự chủ được đỏ gương mặt.

“Tôi không có nói lung tung, ngày đó đi chung với cậu thấy cậu ta, dọc theo đường đi đều quay đầu lại nhìn cậu.” Phan Đình nhìn Diêm Tâm thập phần nghiêm túc nói: “Thế nhưng đến rồi trước mặt Tô Việt, ánh mắt của cậu chỉ chung thủy nhìn chăm chăm vào cậu, biết cậu giới thiệu tôi là bạn cùng phòng của cậu, hẳn lại xoay đầu lại nhìn tôi liếc mắt, quay ta lễ phép cười cười, ai... Diêm Tâm, điều không phải tôi nói... Tỷ tỷ thực sự là đồ kị cô có nhiều như vậy trai hiền sinh thích đây... Cậu đời trước có đúng hay ra tay cứu vớt quả cầu này? ?”

“Không thể nào...” Diêm Tâm có chút ngượng ngùng nhìn nàng, lẩm bẫm nói: “Nhớ năm đó ta khổ sở theo đuổi Trần Diệc Nhiên, cũng là chịu không ít khổ...”

“Được rồi, Nhiên ca ca của cậu, cậu không mang đến cho chúng tôi xem đây.” Nói đến Trần Diệc Nhiên, Phan Đình và Hải Phi Tư nhất thời hét lên: “Còn có Trầm Tâm Lục ca ca của cậu, đều mang đến cho chúng ta nhìn đi, thân là thành viên gia thuộc ký túc xá, bọn họ đều phải mời một bữa cơm cho chúng tôi!”

“Cái này...” Trầm Tâm rụt một cái đầu, chột dạ nói: “Có cơ hội nhất định mời, nhất định mời!”

“Cái gì gọi là có cơ hội đây, hai người các cậu, bạn trai đều đưa đến tận cổng trường, đều không mang lên cho chúng tôi nhìn thấy!” Hải Phi Tư nhớ tới hai người bọn họ lời mới vừa nói, nhin không được giận trách: “Không đi đường, không có phúc về sau!”

“Chúng ta... Nên thảo luận một chút ngày mai leo núi chuyện đi...” Diêm Tâm lau mồ hôi trên trán, thận trọng nói.

“Ngày mai chúng ta...” Trầm Tâm lời còn chưa nói hết, Diêm Tâm chuông điện thoại di động liền vang lên.

Diêm Tâm lấy điện thoại cầm tay ra, nhìn thoáng qua, Trần Diệc Nhiên gọi điện thoại tới.

Cô nở nụ cười hướng phía người trong túc xá xin lỗi, sau đó hướng về phía các nàng hoảng điện thoại di động nói: “Cái gì, Nhiên ca ca của tôi gọi đến, tôi đi nhận điện thoại...”

“Đi thôi đi thôi, chán ghét cậu...” Phan Đình mấy người các nàng hướng ngồi một khinh bỉ về phía Diêm Tâm.

Diêm Tâm cầm điện thoại di động nhanh chạy đến bên ngoài ban công túc xá.

“Này... Diêm Tâm” Trong loa truyền đến giọng nói của Trần Diệc Nhiên ôn nhuận, tại đây ẩm áp trong gió đêm, nhẹ nhàng phát động vào lòng của Diêm Tâm.

“Ừ, Nhiên ca ca.” Diêm Tâm cười hi hi kêu anh.

“Ngày mai khi nào về?” Trần Diệc Nhiên ngồi ghé sô pha ở nhà, một tay cầm điều khiển từ xa, tay kia cầm điện thoại di động, mắt nhìn màn ảnh ti vi, thuận miệng hỏi.

“Ách... Em... Ngày mai không về...” Diêm Tâm do dự một chút, hướng phía Trần Diệc Nhiên nhỏ giọng nói.

“Không về nhà?” Trần Diệc Nhiên động tác dừng một chút, sau đó thấp giọng hỏi: “Làm sao vậy, cuối tuần có lớp học sao?”

“Không phải rồi, ngày mai người kí túc xá chúng ta hẹn cùng đi leo núi, cái kia... Bởi vì là lần đầu tiên tập thể hoạt động, không đi không tốt lắm nên...” Diêm Tâm rút một cái đầu, nhỏ giọng nói rằng.

“Ah, vậy cũng được.” Trần Diệc Nhiên gật đầu, trong tay điều khiển từ xa tiếp tục bấm kênh, “Cũng chỉ có người kí túc xá các ngươi khứ sao, lớp những nữ sinh khác không đi sao?”

“Ừ... Chỉ có người kí túc xá của em...” Diêm Tâm do dự một chút, còn là chưa nói cho hẳn biết Tô Việt cũng cùng đi.

“Dự định ba cả ngày sao, buổi tối đã chuẩn bị gì chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 393: KHI NỮ NHÂN BÁO THÙ 10

CHƯƠNG 394: KHI NỮ NHÂN BÁO THÙ 10

“Dự định ba cả ngày sao, buổi tối đã chuẩn bị gì chưa? ?”

“Ừ... Chắc là buổi sáng đi, buổi chiều sẽ trở về.” Diêm Tâm ngọc đầu hồi đáp.

“Buổi chiều em đến N thị tìm anh.” Trần Diệc Nhiên nắm một vòng đều không tìm được kênh muốn xem. Vì vậy liền đem điều khiển từ xa trong tay ném qua một bên, cả người nằm xuống sofa, thanh âm ôn nhu nói.

“Ừ, tốt.” Diêm Tâm cười hi hi gật đầu, suy nghĩ một chút hạ giọng nói: “Cái kia... Nhiên ca ca, chúng ta thương lượng chuyện này? ?”

“Chuyện gì?”

“Hay cái kia... Người trong phòng em đều muốn nhìn thấy anh...” Diêm Tâm một đôi thủy nhuận ánh mắt của trát liễu trát, nhìn bầu trời ngoài sân thượng cười hi hi nói: “Các cậu ấy muốn anh mời họ ăn một bữa.”

“Bạn em biết anh sao?” Trần Diệc Nhiên nở nụ cười một chút, thuận miệng hỏi.

“Biết a, người trong phòng em, có bạn trai hay không, đều nói cho nhau biết.” Diêm Tâm rất nghiêm túc gật đầu.

“Ừ, được chứ, tối mai mời bạn em đi ăn là được rồi.” Trần Diệc Nhiên quay đầu nhìn thoáng qua phía bên ngoài cửa sổ phòng khách, khắp bầu trời ánh sáng sao quang đang ở trong trời đêm lóe sáng.

“Ha ha, em phải đi nói cho các cậu ấy biết đây, anh nên chuẩn bị cho tốt ví tiền đi, các nàng đều ăn khá nhiều.”

“Còn lo cho em ăn sao? ? Ban em cũng ăn không bần em, em như vậy chắc chắn sẽ ăn anh cả đời.” Trần Diệc Nhiên khóe môi nhếch không được hơi giờ lên, trong giọng nói mang theo một tia trêu chọc hướng phía Diêm Tâm nói.

“Người làm sao có thể như thế so sánh...” Diêm Tâm phẫn nộ sờ sờ mũi, hướng phía Trần Diệc Nhiên giận trách.

Hai người ở trong điện thoại đồ ngon đồ ngọt một lúc, Diêm Tâm cúp điện thoại, trở về trong phòng ngủ.

Trầm Tâm quay đầu, cho đã mất ranh mãnh nhìn Diêm Tâm nói: “Trần Diệc Nhiên nhà cậu thực sự là hảo tâm, mỗi ngày đều cố định thời gian gọi điện thoại cho cậu, nhìn anh ta hiện tại như vậy dính với cậu vậy, suy nghĩ lại cậu cũng giống anh ta, ba mươi năm hướng Đông, ba mươi năm hướng Tây, xoay người, cậu vẫn là chủ mẫu đấy!”

“Có khoa trương như vậy sao...” Diêm Tâm vẻ mặt không nói nhìn nàng.

Trầm Tâm vuốt hai tay.

Ngày thứ hai là thứ bảy, trời trong nắng ấm, bầu trời xanh biếc không mây.

Sáng sớm Tô Việt đã chờ ở tại cửa kí túc xá của nhóm người Diêm Tâm, thuận tiện gặp mặt không ít người quen.

Nhóm Diêm Tâm vừa đi ra ngoài, liền thấy Tô Việt và một người cao vóc dáng nam sinh đứng chung một chỗ.

Cái kia cao vóc dáng nam sinh giữ lại tóc ngắn ngắn, nhẵn thân sáng sủa, mặt tươi cười.

“Diêm Tâm...” Tô Việt khi nhìn đến nàng đi ra sau đó, cười đi ra phía trước, cùng nàng lên tiếng chào hỏi, sau đó giới thiệu: “Đây là chúng tôi túc xá Tần Ít Thiên, tôi gọi cậu ta đến cùng leo núi, các cậu không ngại chứ? ”

“Không ngại không ngại.” Diêm Tâm cười khoát tay áo nói: “Vốn có cũng là muốn cho cậu một người cùng đi, chúng ta lo lắng chỉ có một mình cậu, cậu lại không tự nhiên.”

“Ít Thiên, đây là Diêm Tâm, vị kia là Trầm Tâm, bên cạnh là Phan Đình, còn có vị này chính là Hải Phi Tư.” Tô Việt giới thiệu từng người Diêm Tâm cho Ít Thiên.

Tần Ít Thiên cười híp mắt cùng các nàng nhất nhất chào hỏi sau đó, liền đứng ở Tô Việt bên người không nói.

“Đi thôi.” Tô Việt thuận lợi đem túi xách trên tay Diêm Tâm đeo lên lưng

Trầm Tâm liếc mắt nhìn Tần Ít Thiên, quay đầu nhìn về Hải Phi Tư thấp giọng nói: “Tôi thấy nam sinh này cũng không tồi, đến lúc đó hành sự tùy theo hoàn cảnh thôi.”

Ngủ ngoan, mười giờ kết thúc, cầu cmt, cầu like, thuận tiện hoan nghênh thành viên mới Mèo Thiên Đoàn người: 397293325, bắt đầu từ ngày mai đã hết năm, mỗi ngày đều có tiền lì xì đấy!

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 394: ĐỎ MẶT THÌ PHẢI PHẠT

CHƯƠNG 395: ĐỎ MẶT THÌ PHẢI PHẠT

Hải Phi Tư trán chảy mồ hôi hột, đại tỷ, cậu có phải tính kiểu người đứng núi này trông núi nọ hay không? ?

Nhóm Diêm Tâm ra khỏi trường học, ngồi trên xe buýt, một đường đi về phía Nam, liền thấy dãy núi quay quanh, cây cối chẳng chặt, một khu vực canh xanh um tùm.

Nơi này có loài chim quý, có đỉnh đài các lớn, có rừng trúc lưu tuyền, phong cảnh thanh u, đẹp không sao tả xiết.

Đứng ở chân núi, Diêm Tâm ngẩng đầu, nhìn khắp núi sông ngoài đồng bằng, che mặt trời kiên quyết mọc lên, nhin không được cảm khái nói: “Núi này lúc ba tháng trước khi quân huân đẹp hơn nhiều

“Chúng ta học huấn luyện ở ba ngọn núi kia, đây không phải núi hoang.” Hải Phi Tư hướng về phía Diêm Tâm làm một cái mặt quỷ nói: “Cậu cùng Trầm Tâm là đi xuống núi, không có leo lên đỉnh nhìn một chút, đứng trên cao một ngàn tám trăm mét, nhìn phong cảnh chung quanh, như mình sống trong cõi tiên, ngay cả bầu trời đều tốt như dây leo quấn chặt, cái loại cảm giác này trong nháy mắt cho người nghĩ ba năm giờ ở núi, thực sự là đáng giá!”

“Thật không? ?” Diêm Tâm cho đã mắt nghi ngờ quay đầu nhìn về phía Tô Việt.

Tô Việt hướng về phía Diêm Tâm cười cười, gật gật đầu nói: “Đúng vậy, trên đỉnh núi còn con sông Tiên Kiều, một đoạn đường rất hẹp, hai bên một có bất kỳ vòng bảo hộ, cúi đầu là có thể thấy dưới chân trống rỗng sơn lâm.”

“Không nghi ngờ nó tên Tiên Kiều, nếu không cẩn thận ngã xuống, không phải thành tiên sao.” Diêm Tâm thè lưỡi, nhưng trong lòng thì may mắn chính may là không có đi tới, nói cách khác, bị hù đến chân mềm ra.

Tần Ít Thiên đứng ở bên người Tô Việt, cho đã mắt hứng thú địa đánh giá Diêm Tâm

“Tiểu Diêm Tâm, làm sao bây giờ? ? Chúng ta bắt đầu leo núi sao? ?” Phan Đình hôm nay mặc một cái áo T- shirt phối quần soóc màu trắng, phối hợp đơn giản, buộc vòng quanh nàng giầy tốt vóc người.

“Leo núi trước, chúng ta chụp cảnh tiên.” Trầm Tâm trong tay cầm tay của Phan Đình, cười híp mắt hướng về phía mấy người các nàng nhân đạo: “Bây giờ là ở chân núi, chúng ta lưu ảnh kỷ niệm, chờ đến trên núi, chúng ta lại chụp thêm tám nữa.”

“Tốt! !” Diêm Tâm liền tục gật đầu, một đôi mảnh khảnh tay nhỏ quàng bên cánh tay Phan Đình, liền đứng ngay ngắn.

“Diêm Tâm.. Cậu chắn luôn cả hai bên trái phải rồi...” Trầm Tâm đầu đầy hắc tuyến địa nhìn c

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 395

Chương 396:

“Hào, đừng nhìn chằm chằm di động nữa, chúng ta đi lên đi.” Thẩm Tâm nhìn Phan Đình không ngừng, dứt khoát tiến lên đem di động của cô lấy đi nói: “Hai soái ca đều đứng trước mặt, em đều phải quý trọng, quá khứ đều đã qua, nhớ lại cũng vô dụng, đừng quên chúng ta đến nơi đây với mục đích là cái gì.”

“Em.....” Phan Đình mặt lúc đỏ lúc trắng, nhìn Thẩm Tâm vẻ mặt nghiêm túc, lại nhìn nhìn các bạn nhỏ chung quanh, có chút ngượng ngùng mà cúi đầu.

Mối tình đầu, khó tránh khỏi quyến luyến không quên.

Điền Tâm duỗi tay vỗ vỗ bả vai cô, hào tâm an ủi nói: “Không có việc gì, từ từ sẽ quen.”

“Àn.....” Phan Đình nhẹ nhàng lên tiếng, sau đó đi theo phía sau Điền Tâm, hướng lên núi.

Tô Việt cùng Tần Thiếu Thiên đi tuốt đằng trước, xem như xung phong, mặt sau theo thứ tự đi theo Điền Tâm cùng Phan Đình, mặt sau cùng mới là Thẩm Tâm cùng Hải Phi Tư.

Dọc theo đường đi, nói nói cười cười, bất tri bất giác liền đã đi vào trong núi.

Bốn phía đều là che trời đại thụ, xanh um tươi tốt lá cây ở các cô trên đỉnh đầu che khỏi một mảnh râm mát.

“Tiểu điểm tâm, xem, phía trước có cái đình.” Điền Tâm hướng phía trước mặt nhìn nhìn, sau đó hướng về phía Thẩm Tâm nói.

“Giống như..... Là Ngọc Nhụy đình??” Thẩm Tâm theo phương hướng ngón tay Diễm Tâm nhìn một chút, sau đó quay đầu hướng tới phía trước hỏi: “Các anh có mệt hay không, nếu không chúng ta qua bên kia nghỉ ngơi một chút??”

“Hào.” Mặt khác vài người cùng nhau gật đầu.

Ngọc Nhụy đình bốn phía là một biển hoa, các loại hoa không biết tên đều nở đầy một mảnh, tuy rằng đã là mùa thu, chính là chung quanh Ngọc Nhụy đình này thoạt nhìn lại dạt dào hương xuân.

Diễm Tâm kéo Phan Đình tay, đi vào trong Ngọc Nhụy đình, nhìn quanh bốn phía một chút, liền tìm chỗ ngồi xuống.

Tô Việt cùng Tần Thiểu Thiên, ngồi ở bên cạnh các cô.

Thẩm Tâm cùng Hải Phi Tư còn lại là ngồi ở đối diện các cô, trong tay cầm di động, làm bộ nhắn tin nhắn, chơi trò chơi, trên thực tế lại là nhìn trộm.

Tô Việt từ ba lô lấy ra một lọ đồ uống đưa cho Diễm Tâm nói: “Cho em, uống.”

“Àn? Cảm ơn.” Diễm Tâm ngẩng đầu hướng về phía Tô Việt cười cười, tiếp nhận đồ uống trong tay anh, mở nắp ra uống một ngụm, sau đó quay đầu nhìn Tần Thiểu Thiên ngồi bên cạnh anh, hiểu kỳ nói: “Tô Việt, bạn học anh giống như không thích nói chuyện a??”

“Hắn a?” Tô Việt quay đầu nhìn thoáng qua Tần Thiểu Thiên, hơi hơi mỉm cười nói: “Cậu ta vẫn luôn như vậy, thời điểm chúng ta ở một cái ký túc xá, mười ngày là ít nhất có bảy ngày là không nghe cậu ta nói chuyện.”

“Vi cái gì a? Đồng học, anh thực nội hướng sao??” Diễm Tâm mắt tò mò mà nhìn về phía Tần Thiểu Thiên.

“Không phải.” Tần Thiểu Thiên cười một chút, sau đó duỗi tay chụp bả vai Tô Việt nói: “Em đừng nghe cậu ta nói vậy, anh mỗi ngày đều có nói chuyện, cái gì mà mười ngày có bảy ngày không nói lời nào, đều là cậu ta nói vậy.”

“Anh nói chính là sự thật.” Tô Việt hướng về phía Diễm Tâm chớp chớp mắt nói: “Ngươi cảm thấy ‘ giúp tôi mang com ’, ‘ nên rời giường ’ loại lời nói này xem như nói chuyện bình thường sao, cậu ta mỗi ngày trừ bỏ hai câu này cũng không có nói gì khác.”

“Ha ha, xem ra anh là thật sự không thích nói chuyện.” Diễm Tâm hướng về phía Tần Thiểu Thiên cười cười, chế nhạo nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 396

Chương 397:

“Ta cũng có nói khác lời nói, tỷ như ‘ hiện tại vài giờ ’, ‘ người nạp điện khí cho ta mượn dùng một chút ’ linh tinh.” Tần Thiểu Thiên có chút ngượng ngùng mà gãi gãi chính mình đầu, xấu hổ mà hướng tới Diễm Tâm giải thích nói.

“Phốc..... Những lời này cùng vừa rồi những cái đó không phải một cái trong phạm vi sao??” Ngồi ở Diễm Tâm bên cạnh Phan Đình rốt cuộc cũng nhịn không được bật cười.

Tô Việt cười tủm tỉm mà quay đầu nhìn Tần Thiểu Thiên Đạo: “Ngươi xem, tất cả mọi người đều là như vậy cảm thấy đi?”

“.....” Tần Thiểu Thiên có chút bất đắc dĩ mà làm cái mặt quỷ.

Không khí giống như lập tức trở nên nhẹ nhàng lên, Thẩm Tâm cùng Hải Phi Tư hai người, ngồi ở các cõ đối diện, trong tay cầm di động, đối với bọn họ bốn người một hồi cuồng chụp.

Nghỉ ngơi trong chốc lát lúc sau, bọn họ liền lại hướng tới đỉnh núi xuất phát.

Mặt sau trên đường, trên cơ bản đều là Tô Việt đi ở Diễm Tâm bên người.

Mà Tần Thiểu Thiên còn lại là yên lặng mà đi theo Phan Đình bên cạnh, hắn cũng không nói lời nào, chính là không nhanh không chậm mà đi ở bên người nàng, gặp được có nương hoặc là khó đi lộ khi, yên lặng mà kéo cô một phen.

Phan Đình vừa mới bắt đầu còn có chút câu thúc, chậm rãi cũng cùng hắn thân cận một ít.

Thẩm Tâm cùng Hải Phi Tư hai người đi ở cuối cùng, quả thực hai mắt tỏa ánh sáng đối với bọn họ mãnh chụp.

“Điểm tâm, người xem, ta chụp hình thật tốt.” Hải Phi Tư đem chính mình đi động đưa tới Thẩm Tâm trước mặt, chỉ thấy trên màn hình mặt, Tô Việt chính hơi hơi cúi đầu, cho đã mất ôn nhu mà nhìn Diễm Tâm, mà Diễm Tâm còn lại là vẻ mặt tươi cười ngẩng đầu, đầy mặt sáng lạn bộ dáng.

“Đại tỷ, trảo trọng điểm được không?” Thẩm Tâm tức khắc đầy đầu hắc tuyến, cô đem chính mình đi động cấp Hải Phi Tư nhìn nói: “Chúng ta hôm nay là ra tới chụp Phan Đình cùng cô bạn trai, người chụp Diễm Tâm cùng Tô Việt làm gì a?”

“Chính là ta cảm thấy hai người bọn họ tương đối có ái a.....” Hải Phi Tư hậm hực mà cầm lại chính mình đi động, duỗi tay sờ sờ cái mũi của mình hướng tới Thẩm Tâm nói: “Người xem cái kia Tần Thiếu Thiên cùng Phan Đình, hai người bọn họ rõ ràng chính là một bộ ta và người không thân bộ dáng, như thế nào chụp đến ra tới có ái ảnh chụp a.....”

“Cho nên mới muốn bắt chụp a!! Cho nên góc độ cùng thời cơ mới quan trọng a!!” Thẩm Tâm mở ra chính mình đi động album chỉ vào trong đó ảnh chụp đối Hải Phi Tư nói: “Nhìn xem ta chụp hình, thấy không?”

Hải Phi Tư hơi hơi cúi đầu, nhìn về phía Thẩm Tâm album, chỉ thấy bên trong ảnh chụp, có rất nhiều Phan Đình vẻ mặt ngượng ngùng mà ngẩng đầu nhìn Tần Thiếu Thiên, có rất nhiều Tần Thiếu Thiên hơi hơi xoay người đem bàn tay hướng Phan Đình tính toán kéo cô một phen, còn có rất nhiều hai người ánh mắt lơ đãng gian tương đối, hơi hơi mang theo ái muội cùng ngượng ngùng.

Dù sao mỗi một trương ảnh chụp, thoát nhìn đều hình như là cái loại này muốn thông báo rồi lại chịu đựng không nói cảm giác, làm người nhìn đều cảm thấy hai người kia tựa hồ là có tình có nghĩa, nhưng chính là lẫn nhau không biết giống nhau.

Hải Phi Tư nhìn không được hướng tới Thẩm Tâm vờn ngón tay cái nói: “Người thật tài tình, như vậy hình ảnh đều có thể bị người bắt chụp đến.”

“Kia đương nhiên.” Thẩm Tâm đắc ý mà cười cười nói: “Cho nên người xem, kỳ thật ta rất có làm paparazzi tiềm chất.”

“Kia nhưng thật ra, tùy tiện hai người ở người màn ảnh, đều có thể bị người chụp thành một đôi.” Hải Phi Tư liên tục gật đầu, sau đó vẻ mặt hiếu kỳ nói: “Vậy người chụp cái Diễm Tâm cùng Tô Việt cho ta xem, có phải hay không sẽ ta chụp càng có ái?”

“Có thể, ta làm mẫu một chút cho người xem.” Thẩm Tâm gật gật đầu, ngẩng đầu nhìn liếc mắt một cái phía trước Tô Việt cùng Diễm Tâm, cảm đi động yên lặng mà đối với hai người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 397

Chương 398:

Rốt cuộc, thừa dịp Tô Việt giúp Diễm Tâm bắt lấy trên đầu một mảnh lá cây khi, Thẩm Tâm tìm hảo góc độ, răng rắc một tiếng, chụp hảo.

“Thế nào, cho ta xem.” Hải Phi Tư tiến đến cô trước mặt, vẻ mặt chờ mong hỏi.

“Kia.....” Thẩm Tâm đắc ý mà đưa điện thoại đi động đưa cho nàng.

Chỉ thấy trên ảnh chụp, Tô Việt một đôi thanh triệt đôi mắt liếc mắt đưa tình mà nhìn Diễm Tâm, hân hạnh rõ ràng sừng mặt ở xanh um tươi tốt bối cảnh hạ, càng có vẻ trắng nõn như ngọc, cặp kia đậm bạc khóe miệng hơi hơi nhếch lên, ngón tay thon dài chính cầm trụ Diễm Tâm trên đầu một mảnh lá rừng.

Mà ảnh chụp Diễm Tâm, trên mặt có từ lá cây gian sát lạc loang lổ ánh mặt trời, cặp kia Thủy Nhuận đôi mắt hơi hơi rừ xuống, thật dài lông mi che khuất cho đã mất quang hoa, cô phẫn nộ trên má có một tia đỏ ửng, biểu tình ngượng ngùng cùng ngượng ngùng, nhìn không sót gì.

Ảnh chụp góc độ lấy được cực hảo, chợt liếc mắt một cái nhìn lại, thật giống như là Diễm Tâm rúc vào Tô Việt trong lòng ngực giống nhau.

“Lợi hại, quá lợi hại!!” Hải Phi Tư hướng về phía Thẩm Tâm giơ ngón tay cái lên, loại này lơ đãng động tác đều có thể bị cô đánh ra loại này hiệu quả tới, thật sự là cao thủ a.

“Hắc hắc, nhiều học điểm.” Thẩm Tâm hướng về phía Hải Phi Tư đắc ý mà cười cười, lại bắt đầu nghiêm túc chụp hình Phan Đình cùng Tần Thiếu Thiên lên.

Giữa trưa bọn họ mấy cái ở trên núi ăn cái cơm, buổi chiều lại nơi nơi quơ quơ, liền xuống núi ngồi xe hơi trường học.

Xe buýt chạy đến N đại học cổng trường khẩu thời điểm, bọn họ mấy cái theo thứ tự xuống xe, Tô Việt cùng Tần Thiếu Thiên đứng ở các cô phòng ngủ người trước mặt, mỉm cười nói: “Thế nào, giúp được các người sao?”

“Giúp được, giúp được.” Thẩm Tâm liên tục gật đầu, vừa rồi giữa trưa ở trên núi ăn cơm thời điểm, cô đã làm Phan Đình đem kia mấy trương ảnh chụp phát đến trong không gian, ảnh chụp phía dưới thật nhiều người nhấn lại hỏi:

Mỹ nữ, cái này soái ca là người bạn trai sao?

Hai người thoát nhìn hảo xứng a!

Quả nhiên bạch phú mỹ vẫn là xứng cao phú soái a.....

Các loại điểm tán, các loại nhấn lại, náo nhiệt mà vui vẻ vô cùng.

“Vây là tốt rồi.” Tô Việt gật gật đầu, quay đầu nhìn về phía Diêm Tâm nói: “Có rảnh trở ra cùng nhau chơi đi, nghe nói các người muốn đánh đánh lâu dài, ta cùng thiếu thiên tùy thời phụng bồi.”

“Hắc hắc, ngượng ngùng a, thật là phiền toái các người.” Diêm Tâm hướng về phía Tô Việt cùng Tần Thiếu Thiên cười cười, ngượng ngùng nói.

“Không có việc gì.” Tô Việt hơi hơi mỉm cười, nhìn thoáng qua Diêm Tâm, sau đó đột nhiên nghiêm túc mà hướng tới cô nói: “Đừng nhúc nhích.”

“Àn?” Diêm Tâm ngẩng đầu lên, cho đã mất nghi hoặc mà nhìn hẩn.

Tô Việt hơi hơi cúi người, một đôi thanh triệt đôi mắt gần gũi mà nhìn Diêm Tâm, sau đó vươn một con thon dài bàn tay to, nhẹ nhàng xoa côphấn nộn gương mặt.

“Làm gì?” Diêm Tâm không tự chủ được mà lui về phía sau hai bước, mặt lập tức liền đỏ.

“Đừng nhúc nhích.” Tô Việt duỗi tay túm chặt nàng, sau đó kia chỉ bàn tay to ở cô trên má lau một chút, cười tủm tỉm nói: “Người trên mặt có một đạo màu đen đỏ vật, phỏng chừng là leo núi thời điểm không cẩn thận cọ đến, ta giúp người lau.”

“Nga.....” Diêm Tâm lúc này mới phản ứng lại đây, hướng về phía hẩn ngượng ngùng mà cười cười nói: “Cảm ơn người a.”

“Không khách khí.” Tô Việt khẽ gật đầu, sau đó quay đầu hướng về phía Tần Thiếu Thiên Đạo: “Chúng ta đây liền đi về trước, các người giống như còn muốn đi ra ngoài ăn cơm chiều đi?”

“Ai nha, đúng vậy, ta thiếu chút nữa đều đã quên!” Diêm Tâm nghe được Tô Việt nhắc nhở, lúc này mới chạy nhanh cúi đầu phiên chính mình ba lô, từ bên trong lấy ra di động tới.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phúc Hắc: Theo Dõi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 398

Chương 399:

Mở ra di động nhìn một chút, bên trong thế nhưng đã có ba cái chưa kể đó điện, đều là Trần Diệc Nhiên.

Hắn chết..... Vừa rồi ở xe buýt công cộng thượng, cô quá mệt mỏi một không cẩn thận ngồi xe ngồi ngồi liền ngủ rồi, thế nhưng đều không có nghe được di động linh vang.

“Cái kia..... Các người đi trước đi, ta đi đánh cái điện thoại a.” Diêm Tâm hướng về phía Tô Việt cùng Tần Thiếu Thiên phát phát tay, sau đó liền đi tới một bên đi tiếp điện thoại.

Trần Diệc Nhiên ngồi ở chính mình ô tô, một đôi đen nhánh thâm thúy đôi mắt ánh mắt tối tăm mà nhìn đứng ở cổng trường khẩu mấy người kia, Thẩm Tâm hẩn là nhận thức, như vậy hai ngoại hai nữ sinh hẩn là chính là Diêm Tâm các côky tức xá, kia hai cái nam sinh, trong đó một cái là Tô Việt, hẩn cũng là nhận thức, một cái khác, hẩn tuy rằng không biết là ai, nhưng cái kia nam sinh ánh mắt hiển nhiên không ở Diêm Tâm trên người, kia hẩn cũng không cái gọi là.

Chỉ là..... Vừa rồi Tô Việt hơi hơi cúi người, ở Diêm Tâm trên mặt lau một chút, như vậy gần khoảng cách..... Tuy là hẩn trong lòng rõ ràng bọn họ chi gian không có gì, lại vẫn là làm hẩn vô pháp không chế mà không cao hứng.

Hướng chi, Diêm Tâm không có nói hôm nay sẽ có nam sinh cùng các cô cùng đi leo núi..... Cố tình cái kia nam sinh vẫn là Tô Việt.....

Trần Diệc Nhiên đi động ở phó điều khiển trên chỗ ngồi, đột nhiên một trận tiếp theo một trận chấn động lên.

Hắn hơi quay đầu, nhìn thoáng qua tới điểm biểu hiện, trên màn hình Diêm Tâm cười đến vẻ mặt sáng lạn ảnh chụp chính không ngừng chớp động.

Không biết vì cái gì, hẳn giờ phút này tâm phiền ý loạn, chính là không nghĩ tiếp cô điện thoại.

Diêm Tâm nghe di động màu tiếng chuông, mãi cho đến “Thực xin lỗi, ngài bắt kêu người sử dụng tạm thời không người tiếp nghe”, đánh vài biến đều là cái dạng này, Trần Diệc Nhiên như thế nào không tiếp điện thoại đâu.

“Diêm Tâm, làm sao vậy?” Thảm Tâm nhìn cách đó không xa Diêm Tâm vẻ mặt bức bối đáng, nhìn không được đi ra phía trước, thấp giọng hỏi nói.

“Tiểu điểm tâm, Trần Diệc Nhiên không tiếp ta điện thoại.” Diêm Tâm quay đầu tới, vẻ mặt tội nghiệp biểu tình nhìn nàng, “Trước kia đánh hẳn điện thoại, đều là vang hai tiếng liền tiếp.”

“Kia hẳn khả năng ở lái xe a.” Thảm Tâm nghĩ nghĩ, thấp giọng an ủi Diêm Tâm nói: “Khả năng hẳn hiện tại đang ở cao tốc trên đường, không có phương tiện tiếp điện thoại đi?”

“Chính là hẳn nói là buổi chiều tới tìm ta, hiện tại đều đã là chạng vạng, không nên còn ở cao tốc trên đường a.” Diêm Tâm ngừng đầu nhìn liếc mắt một cái chân trời hoàng hôn, kim sắc dương quang đem đại địa nhuộm thành một mảnh ảm áp quất hoàng sắc.

“Kia hẳn khả năng ở cái gì náo nhiệt địa phương, không có nghe thấy di động linh vang, này đó đều là thực bình thường a.” Thảm Tâm duỗi tay vỗ vỗ Diêm Tâm bả vai, an ủi nói: “Người vừa rồi ở xe buýt công cộng thượng thời điểm, không phải cũng không nghe được Trần Diệc Nhiên tới điểm tiếng chuông sao?”

“Àn.” Diêm Tâm do dự mà gật gật đầu.

“Đi thôi, chúng ta về trước phòng ngủ, chờ Trần Diệc Nhiên tới, sẽ đánh người điện thoại.” Thảm Tâm túm quá Diêm Tâm cánh tay, xoay người hướng trường học đại môn đi đến.

“Không được, ta muốn ở chỗ này chờ hẳn.” Diêm Tâm cắn miệng mình, hướng tới Thảm Tâm nói: “Các người đi về trước đi, ta phỏng chừng hẳn một lát liền tới rồi, chờ hẳn tới rồi ta lại gọi điện thoại liên hệ các người.”

“Àn. Kia cũng đúng, người nếu là không yên tâm nói, liền ở chỗ này chờ một lát.” Thảm Tâm nghĩ nghĩ, sau đó hướng tới Diêm Tâm nói: “Chúng ta đây đi về trước rửa cái mặt, đổi thân quần áo, hôm nay leo núi ra thật nhiều hẳn, chờ nhà người Trần Diệc Nhiên tới rồi, trực tiếp gọi điện thoại cho chúng ta là được.”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 399

Chương 400:

“Hảo.” Diêm Tâm gật gật đầu, vẫy tay từ biệt Thảm Tâm các nàng, cầm di động đứng ở N đại trường học cửa, đầy mặt nôn nóng mà chờ.

Trong lúc cô lại đánh hai lần Trần Diệc Nhiên điện thoại, vẫn là không có người tiếp nghe, không biết vì cái gì, Diêm Tâm trong lòng hiện lên một tia dự cảm bất hảo tới.

Trần Diệc Nhiên ngồi ở chính mình trong xe, yên lặng mà nhìn đứng ở N cổng lớn Diêm Tâm, không biết vì cái gì, trong lòng thế nhưng cảm thấy có một tia hoang vắng.

Này sở học giáo đại môn, ở bảy năm trước, hẳn cũng từng ra ra vào vào quá, lúc ấy hẳn, cũng từng trẻ người non dạ, niên thiếu bừa bãi quá, bảy năm thời gian, hẳn thay đổi rất nhiều, chính là N đại cổng trường lại vẫn là như nhau bảy năm trước giống nhau, trầm mặc mà an ủi mà sừng sững ở chỗ này.

Mỗi một trương ra vào trường học gương mặt, đều lộ ra thanh xuân dào dạt phong thái, kia trong nháy mắt, hẳn thế nhưng cảm thấy là thật sự già rồi.

Già rồi sao??

Hắn mới hai mươi sáu tuổi, lại nói tiếp, vẫn là người trẻ tuổi, chính là cùng này đó còn ở trong trường học học sinh một so, hắn là thật sự già rồi đi.

Hoàng hôn dần dần hạ son, rải rác trên mặt đất cuối cùng một sợi ánh chiều tà biến mất thời điểm, cong cong trăng non nhí ở trên bầu trời lộ ra một chút mờ lung vàng sáng.

Điền Tâm không biết chính mình vì cái gì còn kiên trì đứng ở trường học cửa, cô giống có lẽ là Trần Diệc Nhiên di động không có điện, cho nên cô không ngừng gọi điện thoại, hắn mới không có tiếp nghe, chờ hắn chạy đến các cô trường học cửa thời điểm, vạn nhất cô không ở này, mà hắn lại liên hệ không đến chính mình, kia hắn nên có bao nhiêu nóng vội đâu.

Cô liền như vậy ở trường học cửa đi qua đi lại, ra ra vào vào bọn học sinh, ngẫu nhiên có quay đầu lại liếc nhìn cô một cái, liền lại vội vàng vàng mà rời đi.

Lại một lát sau, Điền Tâm di động đột nhiên vang, cô một trận kích động, vội vàng cúi đầu nhìn lại, lại nhìn đến tới điểm biểu hiện là Thẩm Tâm.

Trong lòng có một chút vi mà mất mát, côấn hạ tiếp nghe kiện.

“Điền Tâm, nhà người Trần Diệc Nhiên còn chưa tới sao??” Microphone truyền đến Thẩm Tâm thanh âm.

“Àn, đúng vậy, không biết vì cái gì đánh hắn điện thoại vẫn là không có người tiếp, người nói có thể hay không hắn trên đường ra chuyện gì, vẫn là hắn di động không điện đâu??” Điền Tâm lòng tràn đầy nôn nóng mà nhìn quanh bốn phía, sắc trời tiem vẫn, ra vào cổng trường học sinh đã càng ngày càng ít.

“Người đừng có gấp, hắn có thể là di động không điện đi, không cần loạn tưởng.” Thẩm Tâm trầm giọng an ủi cô nói, “Người muốn hay không về trước tới ký túc xá theo chúng ta cùng đi nhà ăn ăn một bữa cơm, lại tiếp tục chờ?? Có lẽ hôm nay là thứ Bảy, cao tốc trên đường kẹt xe đâu? Cuối tuần thời điểm, Trường Giang đại kiều nơi đó không phải ngẫu nhiên sẽ lấp kín một hai cái biến mất sao??”

“Ta. Ta còn là tiếp tục chờ trong chốc lát đi. Các người đi xuống ăn được.” Điền Tâm chần chờ một chút, hướng tới Thẩm Tâm nói: “Hôm nay phòng chừng là không kịp mời các người ăn cơm, chờ lần sau đi.”

“Không có việc gì, chúng ta không nóng nảy.” Thẩm Tâm thanh âm tiếp tục từ microphone truyền ra tới, “Ta đây đi nhà ăn cho người mua điểm ăn mang về ký túc xá, người nếu là đợi không được Trần Diệc Nhiên nói, liền về trước tới ăn một chút gì.”

“Àn, hảo.” Điền Tâm yên lặng gật đầu.

Treo điện thoại về sau, cô có chút lo lắng mà ngẩng đầu nhìn liếc mắt một cái bầu trời đêm, đường cái thượng ánh đèn đem nửa cái bầu trời đêm đều chiếu đỏ, ngôi sao thiếu có thể đếm được trên đầu ngón tay, cong cong trăng non nhí tàn mất ra mỏng manh quang mang.

Này hình như là từ cô cùng Trần Diệc Nhiên ở bên nhau về sau, lần đầu tiên không thể hiểu được mà liên hệ không đến Trần Diệc Nhiên đi??

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 400

Chương 401:

Rốt cuộc đã là mùa thu, nhiệt độ không khí vẫn là có điểm lạnh, Điền Tâm lại vẫn luôn đứng ở trường học cửa, liền cơm chiều đều không có ăn, một trận gió đêm thổi qua, cô nhìn không được duỗi tay ôm lấy chính mình cánh tay, giống như. Có điểm lạnh a.

Trường học đối diện tiệm cơm nhỏ, đi ra mấy cái vừa mới ăn xong cơm chiều nam sinh, bọn họ nhìn thoáng qua đứng ở trường học cửa Điền Tâm, cho nhau chỉ gian sử cái ánh mắt, liền hướng tới Điền Tâm đi qua.

“Nha, cô bé, như thế nào còn đứng ở chỗ này đâu??”

“Ca mấy cái vừa rồi đi tiệm cơm ăn cơm thời điểm, liền nhìn đến người đứng ở trường học cửa, như thế nào lúc này ca mấy cái đều ăn xong rồi, người còn đứng ở chỗ này a??”

“Cô bé, đang đợi bạn trai a? Người bạn trai không tới đi?”

“Nếu không ca mấy cái mang ngươi cùng nhau chơi một chút??”

Điềm Tâm ngẩng đầu lên, nhìn đứng ở chính mình trước mặt không có hảo ý mà bốn năm cái nam sinh, nhin không được hướng tới mặt sau lui lại mấy bước, quay đầu nhìn thoáng qua trường học phòng thường trực, giống như trông cửa đại gia không ở bên trong.

“Đừng nhìn, đại gia cái này điểm đều đi tiểu phòng tắm rửa, ngươi xem cũng vô dụng, ca mấy cái lại không phải người xấu, bắt quá là xem ngươi ở chỗ này nhàm chán, nghĩ tới tới cùng ngươi tâm sự thiên mà thôi.” Kia năm cái nam sinh trung một cái đẩy mặt đầu ấn, đôi mắt thật nhỏ hướng tới Điềm Tâm nói.

“Ta không quen biết các ngươi, không nghĩ cùng các ngươi nói chuyện phiếm” Điềm Tâm cho đã mất cảnh giác mà nhìn bọn họ, nghĩ đây là ở trường học cửa, hẳn là sẽ không có cái gì nguy hiểm, vì thế liền nghiêm túc mà hướng tới bọn họ nói: “Ta đang đợi ta bạn trai, các ngươi chạy nhanh tránh ra.”

“Nha, dựa vào cái gì nha, này trường học là nhà ngươi a?? Ngươi tại đây mà chờ ngươi bạn trai, chúng ta ca mấy cái liền không thể ở chỗ này chờ chúng ta bạn gái a??” Cái kia đầu ấn nam hướng về phía Điềm Tâm bĩ bĩ mà cười cười, sau đó xoay người sang chỗ khác, mặt hướng tới trường học cửa đường cái, làm bộ làm tịch nhìn xung quanh vài cái, lẩm bẩm: “Ngươi nói ca bạn gái, như thế nào còn không có tới đâu??”

“Chính là, đại ca, ngươi bạn gái có phải hay không lạc đường a??” Bên cạnh mấy cái nam sinh phụ họa hướng tới kia nam sinh nói.

Điềm Tâm nhú nhú mày, triều bên cạnh làm vài bước.

“Nha, cô bé, đừng trốn a, ngươi là này N đại học sinh không??” Kia đầu ấn nam thấy Điềm Tâm hướng bên cạnh trốn rồi vài bước, liền lại hướng tới cô đến gần rồi một chút, “Ca này cái trường học liền ở các ngươi trường học mặt sau, ly các ngươi trường học rất gần, có rảnh tới tìm ca mấy cái chơi a?”

“.....” Điềm Tâm nhìn bọn họ liếc mắt một cái, xoay đầu đi, không nói lời nào.

“Cô bé, tính tình còn không nhỏ sao.” Kia đầu ấn nam lại hướng tới Điềm Tâm đến gần rồi hai bước, đang định duỗi tay sờ một phen Điềm Tâm phản nộ gương mặt, hần cổ tay liền bị một con thon dài bàn tay to bắt được.

“Các ngươi mấy cái, là tính toán ở chỗ này đùa giỡn ta bạn gái sao??” Trần Diệc Nhiên trầm thấp mà lạnh băng thanh âm, ở bọn họ trên đỉnh đầu vang lên.

Kia mấy tên côn đồ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ăn mặc một thân tây trang Trần Diệc Nhiên, chính sắc mặt lạnh băng mà nhìn bọn họ.

“Nhiên ca ca??” Điềm Tâm nghe được Trần Diệc Nhiên quen thuộc thanh âm, nhin không được quay đầu lại đi, hướng tới Trần Diệc Nhiên nhìn lại, một đôi Thủy Nhuận đôi mắt tràn đầy thần sắc mừng rỡ.

“Đại ca, ngươi lời này nói, chúng ta bắt quá là tới tìm tiểu cô nương hỏi cái lộ.” Kia đầu ấn nam nhìn Trần Diệc Nhiên vẻ mặt sắc mặt bất thiện bộ dáng, chạy nhanh bởi khuôn mặt tươi cười triều hần giải thích nói, “Này không phải đã hỏi xong, chúng ta đang định đi sao.”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 401

Chương 402:

“Đừng không.” Trần Diệc Nhiên thần sắc lạnh lùng mà nhìn hần, môi mông khê mở, lạnh lùng nói: “Vậy ngươi này tay là tính toán làm gì??”

“Này tay. Này tay.” Kia đầu ấn nam lấp bắp một trận, sau đó trên mặt thần sắc đột nhiên tràn đầy thống khổ nói: “Ta này tay khi còn nhỏ chịu quá thương, có đôi khi không quá nghe ta sai sử, vừa rồi ta là tính toán cào một cào chính mình cái trán, không biết như thế nào, nó chính mình liền đuổi đến tiểu cô nương chỗ đó đi, đại ca, ta không phải cố ý, thật không phải cố ý.”

Kia đầu ấn nam nhìn Trần Diệc Nhiên trong ánh mắt lóe lạnh băng hàn quang, chỉ cảm thấy dường như có một đạo nói sắc bén dao nhỏ ở chính mình

trên người qua lại đâm thủng, kia từng đợt âm lãnh mà đau đớn cảm giác, chân thật mà làm hấn nhin không được run bần bật.

“Hừ.....” Trần Diệc Nhiên quanh hơi thở lạnh lùng mà hừ một tiếng, nắm kia đầu ấn nam tay hơi hơi dùng sức rứt một chút, sau đó âm thanh lạnh lùng nói: “Nếu họ xong, liền chạy nhanh rồi đi, xử ở chỗ này làm gì?”

“Là, là! Chúng ta lập tức liền đi!” Kia đầu ấn nam chỉ cảm thấy trên cổ tay truyền đến một trận xuyên tim đau đớn, trên trán nháy mắt liền rơi xuống vài giọt mồ hôi.

Trần Diệc Nhiên từng chính mình tay, kia đầu ấn nam chạy nhanh mang theo nhất bang tiểu đệ phi cũng dường như đào tẩu.

“Nhiên ca ca.....” Điem Tâm tránh ở Trần Diệc Nhiên phía sau, một đôi Thủy Nhuận đôi mắt nháy mắt liền trào ra trong suốt nước mắt tới.

Trần Diệc Nhiên nhủ lại một đôi tú khí lông mày hơi hơi xoay người, nhìn Điem Tâm một bộ tội nghiệp bộ dáng, biểu tình rất cuộc hơi hơi phóng nhu một chút, hấn duỗi tay đem Điem Tâm kéo vào trong lòng ngực, cầm ở cõ trên đỉnh đầu cọ cọ, lẩm bầm nói: “Thực xin lỗi, Điem Tâm, ta đã tới chậm.”

“Ô ô..... Nhân gia đánh người rất nhiều lần điện thoại người đều không tiếp, người làm gì đi a.....” Điem Tâm quanh hơi thở tràn đầy đều là Trần Diệc Nhiên trên người quen thuộc hương vị, hấn ấm áp ôm ấp rất cuộc tại đây lạnh lùng trong gió đêm, cho cô mang đến một tia độ ấm.

“Ta..... Cao tốc trên đường đồ thật dài một đoạn thời gian.....” Trần Diệc Nhiên chần chờ một chút, sau đó sờ sờ Điem Tâm cánh tay, đau lòng nói: “Trên người như thế nào như vậy lạnh.....”

“Nhân gia vẫn luôn đứng ở trường học cửa chờ người a.....” Điem Tâm hít hít cái mũi, ngẩng đầu nhìn Trần Diệc Nhiên nhu hòa biểu tình, thấp giọng nói: “Còn tưởng rằng người ra chuyện gì đâu, lo lắng chết ta.....”

“Thực xin lỗi.....” Trần Diệc Nhiên đem Điem Tâm gát gao mà ôm vào trong ngực, trong khoảng thời gian ngắn thế nhưng không biết nên nói chút cái gì.

“Cô..... Lộc cộc.....” Một trận tiếng vang đột nhiên từ Điem Tâm dạ dày truyền ra tới, Trần Diệc Nhiên cúi đầu nhìn Điem Tâm sáng lấp lánh đôi mắt, nhin không được thấp giọng nói: “Có phải hay không đói bụng?”

“Ân.....” Điem Tâm gật gật đầu, duỗi tay xoa xoa cái mũi của mình, buồn bực nói: “Hôm nay đi leo núi, tới rồi chạng vạng mới trở về, trở về thời điểm ta một không cẩn thận ở xe buýt thượng ngủ rồi, cho nên người điện thoại đánh lại đây thời điểm, ta đều không có nghe được..... Thực xin lỗi a..... Nhưng là ta sợ người đã đến rồi tìm không thấy ta, cho nên vẫn luôn ở trường học cửa chờ, còn không có ăn cơm chiều đâu..... Lúc này hảo đói.....”

Trần Diệc Nhiên ánh mắt lúc sáng lúc tối mà nhìn nàng, một đôi môi gát gao nhấp nhô, sau một lúc lâu, hấn thật dài mà thở dài một hơi nói: “Đi thôi, mang người đi ăn cơm.”

“Ân.” Điem Tâm dùng sức gật gật đầu.

Nửa giờ chờ, trung tâm thành phố vương miện khách sạn, Điem Tâm cho đã mất mê mang mà nhìn cảm phòng tạp mở cửa Trần Diệc Nhiên, kỳ quái nói: “Không phải nói mang ta đi ăn cơm sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 402

Chương 403:

“Đúng vậy.” Trần Diệc Nhiên quét qua phòng tạp, lập tức mở ra cửa phòng đi vào, quay đầu hướng tới Điem Tâm vẫy vẫy tay nói: “Tiến vào.”

“Chính là.....” Điem Tâm vẻ mặt nghi hoặc mà đi vào trong phòng, gãi gãi chính mình đầu nói: “Hiện tại đều đã đã trễ thế này, cũng chỉ dư lại MacDonald cùng KFC còn mở ra đi, chúng ta không đi ăn trước điểm đồ vật sao??”

“Ở chỗ này ăn giống nhau.” Trần Diệc Nhiên tùy tay đem chính mình áo khoác thoát ở phòng trên sofa, sau đó đi đến phòng cái bàn trước, cầm lấy điện thoại.

“Nga..... Là kêu com hộp a.” Diêm Tâm bưng tỉnh đại ngộ.

Trần Diệc Nhiên quay đầu tới về mặt vô ngữ biểu tình nhìn cô nói: “Khách sạn phòng có kêu com phục vụ, trực tiếp đi về sau đưa đến trong phòng tới là đến nơi.”

“.....” Diêm Tâm thè lưỡi.

Trần Diệc Nhiên ấn khách sạn kêu com phục vụ điện thoại về sau, tùy tiện điếm mấy cái Diêm Tâm ngày thường thích ăn đồ ăn.

Hắn mới vừa một quai điện thoại, quay đầu tới, liền nhìn đến Diêm Tâm đã trình “Đại” tự hình ghé vào trong phòng kia trương mềm mại trên giường lớn.

“Ngươi làm gì đâu??” Trần Diệc Nhiên đi đến Diêm Tâm bên người, duỗi tay nhéo một chút côphấn nộn gương mặt.

“Mệt chết a..... Hôm nay leo núi bò một ngày, sau đó lại ở trường học cửa đứng chờ ngươi đợi lâu như vậy, chân đều phải mềm.” Diêm Tâm quay đầu tới, nhìn Trần Diệc Nhiên, hữu khí vô lực mà trả lời nói.

Trần Diệc Nhiên đôi mắt lóe lóe, sau đó dùng sức kháp một phen Diêm Tâm cẳng chân.

Chỉ nghe được “A ——” một tiếng thét chói tai, Diêm Tâm một cái cá chép lộn mình liền từ trên giường phi lên, đôi tay ôm chính mình cẳng chân, nước mắt lưng tròng mà nhìn Trần Diệc Nhiên, phẫn nộ nói: “Ngươi làm gì véo ta!?”

“Thoạt nhìn còn có tiếp tục nhúc nhích sức lực.” Trần Diệc Nhiên khoe môi gọi lên một mặt nhân nhật mỉm cười nói: “Đi tắm rửa một cái đi, tẩy xong rồi nằm trên giường hảo hảo nghỉ ngơi.”

“Thật là..... Liền không thể làm ta nhiều nằm trong chốc lát.....” Diêm Tâm hậm hực mà từ trên giường bò dậy, một bên lau bầu, một bên hướng tới tắm gội gian đi.

Trần Diệc Nhiên hảo lấy chinh hạ mà nhìn nàng, thanh âm nhân nhật nói: “Nếu là ngươi hy vọng ta giúp ngươi tẩy nói, ta cũng không ngại tự mình động thủ.”

“Không cần, không cần, ta chính mình tẩy liền hảo.” Diêm Tâm mới vừa nghe được Trần Diệc Nhiên những lời này, liền trực tiếp lác mình vào tắm gội gian, sau đó tướng môn khóa trái hảo.

Trần Diệc Nhiên kéo kéo khoe miệng, ân, thoạt nhìn vẫn là rất có thể lực sao.

“Leng keng” một tiếng, Diêm Tâm ném ở chân thượng đi động đột nhiên vang một chút, có một cái tân tin tức vào được.

Trần Diệc Nhiên liếc liếc mắt một cái, là Thẩm Tâm phát tới:

Diêm Tâm, ngươi chờ đến nhà ngươi Trần Diệc Nhiên không có.

Trần Diệc Nhiên nghĩ nghĩ, lại đem điện thoại ném hồi chân thượng, chờ thêm một lát Diêm Tâm tắm rửa xong ra tới về sau, chính mình hồi cũi.

Sau một lát, Diêm Tâm đi động lại vang một chút, lần này tiến vào chính là trương hình ảnh, Thẩm Tâm viết:

Xem ta chụp lên ngươi cùng Tô Việt, có phải hay không rất có tình lữ cảm giác??

Trần Diệc Nhiên nhú mày, ngẩng đầu nhìn liếc mắt một cái gắt gao nhắm phòng tắm môn, do dự một chút, vẫn là lấy quá đi động của nàng, click mở kia trương hình ảnh, Tô Việt đầy mặt ôn nhu biểu tình nhìn Diêm Tâm ảnh chụp liền ánh vào mi mắt.

Trên ảnh chụp Diêm Tâm, nhất tần nhất tiểu gian tẫn hiện ngưng ngưng, lộng lẫy dương quang xuyên thấu qua lá cây chiếu vào cô trắng nõn trên má, lưu lại một tia âm áp quang ảnh, đứng ở bách hoa từ giữa hai người, thoạt nhìn lại là như thế xứng đôi.

Một lát sau, Thẩm Tâm lại phát tới một cái tin tức.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 403

Chương 404:

Một lát sau, Thẩm Tâm lại phát tới một cái tin tức:

Hắc hắc, thế nào, tỷ tỷ chụp đến hảo đi? Nhìn xem, người cùng Tô Việt chi gian rõ ràng không có gì, đều làm tỷ tỷ chụp đến như vậy ái muội, Hải Phi Tư cùng cái kia Tần Thiểu Thiên chi gian ảnh chụp, bảo đảm làm cô bạn trai cũ nhìn, ghen ghét đến phát cuồng.

Trần Diệc Nhiên hơi hơi nhíu mày, hắc cái này hiện bạn trai nhìn, cũng ghen ghét đến phát cuồng, hảo đi??

Bất quá hắc vẫn như cũ không có hồi Thẩm Tâm tin tức, mà là đem điện thoại lại ném trở về chỗ thượng.

Sau một lát, phỏng chừng là bởi vì Diêm Tâm vẫn luôn không có hồi Thẩm Tâm tin tức, Thẩm Tâm liền trực tiếp gọi điện thoại lại đây.

Diêm Tâm di động tiếng chuông một tiếng tiếp một tiếng mà vang.

“Tới, tới!” Vừa mới tắm gội xong Diêm Tâm, tóc còn ướt đầm dề đỉnh ở trên đầu, trên người trực tiếp bọc một cái khăn tắm, liền hướng về phía chính mình di động chạy tới.

Trần Diệc Nhiên đôi mắt hơi hơi nheo lại, đôi mắt đang xem đến Diêm Tâm giả dạng kia trong nháy mắt, hiện lên một tia nguy hiểm quang mang.

“Uy..... Tiểu điểm tâm?” Diêm Tâm luống cuống tay chân mà tiếp khởi điện thoại, nhỏ giọng nói.

“Diêm Tâm? Người chờ đến nhà người Trần Diệc Nhiên không có a, phát người tin tức người cũng không trở về ta, người đang làm gì đâu?” Điện thoại kia một bên vang lên Thẩm Tâm nồn nóng thanh âm.

“Chờ tới rồi, chờ tới rồi, hắc vừa rồi đổ ở cao tốc trên đường.” Diêm Tâm một bên dùng khăn lông xoa chính mình ướt đầm dề đầu tóc, một bên hướng tới Thẩm Tâm tiếp tục nói: “Ta vừa rồi ở tắm rửa đâu, không thấy được người tin tức.”

“Ta đi, người ở tắm rửa!” Thẩm Tâm cả kinh, chạy nhanh hỏi tiếp nói: “Kia Trần Diệc Nhiên đang làm gì?”

“Hắc? Hắc liền ở trong phòng chờ ta a.” Diêm Tâm cho đã mất nghi hoặc mà quay đầu, nhìn thoáng qua dựa nghiêng ở mép giường thượng, vui vẻ thoải mái mà Trần Diệc Nhiên.

“Ta vừa rồi..... Phát người tin tức, nhà người Trần Diệc Nhiên không có nhìn đến đi?” Thẩm Tâm thật cẩn thận hỏi.

“A?? Ta không biết a..... Ta vừa rồi ở sát tóc thời điểm, vừa lúc nghe được di động tiếng chuông vang, lúc này mới chạy nhanh lại đây tiếp điện thoại.” Diêm Tâm khó hiểu hỏi: “Người đã phát cái gì a?”

“Ha ha..... Ha ha.....” Thẩm Tâm xấu hổ mà cười hai tiếng, sau đó một câu không nói, trực tiếp treo điện thoại.

“Đi?? Gia hỏa này..... Như thế nào đem ta điện thoại treo?” Diêm Tâm về mặt nghi hoặc mà nhìn di động trên màn hình biểu hiện “Trò chuyện đã kết thúc”, nhìn không được đuôi tay gãi gãi chính mình đầu, quay đầu đi, nhìn thoáng qua Trần Diệc Nhiên, thuận miệng hỏi: “Nhiên ca ca, người vừa rồi có xem Thẩm Tâm chia ta tin tức sao?”

Trần Diệc Nhiên hơi hơi ngẩn ra một chút, một đôi sâu thẳm đôi mắt phức tạp mà xoay lại đây, nhìn Diêm Tâm, lại không nói lời nào.

“??” Diêm Tâm cho đã mất nghi hoặc.

Sau một lúc lâu lúc sau, Trần Diệc Nhiên môi mỏng khẽ mở nói: “Nhìn.”

“Ngà..... Cô đã phát cái gì cho ta a?” Diêm Tâm một bên hỏi một bên tùy tay mở ra vừa rồi Thẩm Tâm phát lại đây tin tức.

Đang xem đến cùng Tô Việt kia trương ảnh chụp khi, Diêm Tâm lập tức liền ngẩn cả người.

Công gắng đầu lên, nhìn Trần Diệc Nhiên trong ánh mắt lập loè phức tạp quang mang, một trương hồng nhuận cái miệng nhỏ trương trương, lại là một câu

đều không có nói ra.

Toàn bộ trong phòng, tức khắc một trận trầm mặc.

“Cái kia..... Cái kia.....” Điem Tâm gian nan mà mở miệng, thanh âm nhược nhược mà giải thích nói: “Sự tình không phải ngươi nhìn đến như vậy.....”

“Ân..... Cho nên đâu??” Trần Diệc Nhiên vui vẻ thoải mái mà nhìn Điem Tâm, thanh âm nhàn nhạt hỏi: “Khi nào Tô Việt cũng biến thành các ngươi phòng ngủ người?”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 404

Chương 405:

“Cái này.....” Điem Tâm nhin không được duỗi tay xoa xoa mồ hôi trên trán, ngượng ngùng nói: “Kỳ thật chuyện này đâu..... Nói đến lời nói trường..... Nhưng là ngươi phải tin tưởng, ta cùng Tô Việt chi gian, thật sự không có gì.....”

“Cái này ta biết.....” Trần Diệc Nhiên thanh âm không lạnh không đậm mà chui vào Điem Tâm lỗ tai trung, hần chậm rãi từ trên sô pha đứng dậy, đi đến Điem Tâm bên người, vươn một con trắng nõn thon dài bàn tay to, nhẹ nhàng gọi lên Điem Tâm tinh xảo cằm, đè thấp thanh âm hỏi: “Ta để ý chính là..... Ngươi vì cái gì không nói cho ta.....”

“Ta..... Ta sợ ngươi hiểu lầm.....” Điem Tâm nhìn Trần Diệc Nhiên bỗng nhiên tới gần kia trương thanh tú soái khí khuôn mặt tuần tú, nhin không được nuốt nuốt nước miếng, thanh âm nhược nhược mà trả lời nói.

“Hiểu lầm cái gì??” Trần Diệc Nhiên hơi hơi nheo lại đôi mắt, thanh âm nguy hiểm mà hướng tới cô hỏi.

“Chính là..... Cái kia.....” Điem Tâm thật cẩn thận mà nhìn hần, một đôi Thủy Nhuận đôi mắt chớp chớp, lấp bắp nói: “Ta cảm thấy ngươi giống như mỗi lần nhìn đến Tô Việt thời điểm đều không phải thật cao hứng bộ dáng, ta sợ ngươi sinh khí, cho nên liền không nói cho ngươi.....”

“Vậy ngươi nói, nếu là ngươi gạt ta, lại xong việc bị ta đã biết.....” Trần Diệc Nhiên khóe môi hơi hơi ngoéo một cái, trong thanh âm mang hà một tia mê hoặc cùng khàn khàn chậm rãi nói: “Ngươi đoán, ta biết hay không sinh khí đâu??”

“Ta.....” Điem Tâm nhin không được triều sau rụt rụt.

Trần Diệc Nhiên hiện tại bộ dáng thoạt nhìn hảo nguy hiểm.

Rõ ràng hần không có sinh khí, không có tức giận, rõ ràng hần khóe môi còn treo một mặt mỉm cười, chính là không biết vì cái gì, Điem Tâm lại cả người đều dựng lên lông tơ, cái loại cảm giác này thật giống như là bị liệt báo theo dõi con mồi giống nhau, ngươi có thể nghĩ được kia một tia hơi thở nguy hiểm, nhưng là lại không biết, hần rốt cuộc khi nào mới có thể phát động công kích.

“Cho nên ngươi..... Hiện tại là..... Sinh khí??” Điem Tâm thật cẩn thận mà nhìn hần, nuốt một chút nước miếng, nhỏ giọng mà hướng tới hần hỏi.

“Cũng không phải hiện tại mới bắt đầu tức giận.....” Trần Diệc Nhiên khóe môi hơi hơi gọi lên, thanh âm dừng một chút, mới tiếp tục nói: “Ngươi làm như vậy là đối ta không tín nhiệm.”

“Ta.....”

“Ngươi là lo lắng, nếu nói cho ta, đi leo núi người bên trong có Tô Việt, ta sẽ không đồng ý ngươi đi?” Trần Diệc Nhiên gần từng chữ một mà hướng tới Diêm Tâm hỏi.

“Àn.....” Diêm Tâm do dự một chút, vẫn là gật gật đầu.

“Ngô..... Xác thật có cái này khả năng.....” Trần Diệc Nhiên mặt chậm rãi tới gần Diêm Tâm, thẳng đến hần chóp mũi đỉnh côchóp mũi, cánh môi ly côcánh môi chỉ có một centimet địa phương, mới chậm rãi mở miệng nói: “Vậy ngươi có hay không nghĩ tới, nếu là ta không đồng ý nói, ngươi có thể mời ta cùng đi leo núi đâu?”

“Cái này.....” Diêm Tâm sững sốt một chút, lúc này mới phát hiện, chính mình xác thật không nghĩ tới điểm này.

“Diêm Tâm.....” Trần Diệc Nhiên thanh âm thấp thấp mà hướng tới cô nói: “Ta không phải hơn mười tuổi tiểu nam sinh, sẽ không bởi vì một chút việc nhỏ liền không cao hứng, liền tính ta sẽ ghen, ta cũng sẽ không ngăn cản ngươi cùng khác nam sinh tiếp xúc, nếu có một ngày, ngươi phát hiện ở bên cạnh ngươi có so với ta càng thích hợp người của ngươi, ta sẽ không ngăn trở ngươi đi tìm ngươi hạnh phúc.”

“Ngươi.....” Diêm Tâm nghe Trần Diệc Nhiên nói, không thể hiểu được liền đỏ hốc mắt.

Cô tình nguyện Trần Diệc Nhiên cùng cô phát giận, cùng cô rống giận, nói hần không cao hứng, ghen tị, không nghĩ cô cùng Tô Việt tiếp xúc, cũng không muốn hần giống như bây giờ, nói ép dạ cầu toàn nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 405: Phạt cô (12)

Chương 406: Phạt cô (12)

“Gi mà em không tin anh chứ, thật ra là anh không tin em đúng không?” Cô đưa tay lên quệt hai hàng nước mắt rồi xị xị cái mũi xong quay sang nói với Trần Diệc Nhiên: “Anh suốt ngày nghĩ rằng em thích người khác, sau đó sẽ bỏ anh đi, đi tìm hạnh phúc mới sao?”

Trần Diệc Nhiên hơi sững sốt một chút, sau đó liền thờ dãi một hơi, không nói lời nào nữa.

Cô cố gắng đẩy anh ra, hai mắt nhìn chằm chằm vào anh, tức giận nói: “Lần này em không nói với anh là bọn em đi leo núi cùng Tô Việt, là em không đúng, anh có thể nể em, cũng có thể tức giận với em, sau đó cũng có thể phạt em, nhưng đừng có lúc nào cũng nói linh tinh là em đi tìm hạnh phúc mới!”

Ánh mắt Trần Diệc Nhiên hơi sáng lên, nhìn cô, trầm mặc không nói lời nào.

“Em vừa nói những gì, anh có nghe thấy không vậy?” Cô thấy anh hoàn toàn không có phản ứng gì hết, nhịn không được duỗi tay chọc chọc vào vai anh.

“Ngoài việc nói em đi tìm hạnh phúc mới thì cái gì cũng có thể sao?” Khóe môi Trần Diệc Nhiên nở một nụ cười như không cười.

“Phải” Cô vô cùng nghiêm túc gật đầu.

“Nga.....” Trần Diệc Nhiên đứng trước mặt cô, nhìn cô hồi lâu rồi đột nhiên duỗi tay đẩy cô về phía sau một chút.

Cô nhất thời phản ứng không kịp, cả người liền bị Trần Diệc Nhiên đẩy ra phía sau, ngã lên chăn.

“Anh làm gì vậy.....” Tuy rằng cái chăn rất mềm nên ngã lên thì cũng không đau, nhưng đột nhiên bị anh đẩy ra như vậy nên cô vẫn cảm thấy choáng váng.

Nhưng cô còn chưa kịp đứng dậy thì Trần Diệc Nhiên đã nửa quỳ ở trên giường, đè cô ở dưới thân.

“Anh anh anh..... Anh làm gì vậy?” Cô thấy trong đáy mắt của Trần Diệc Nhiên có tia nguy hiểm nên nhịn không được lấp bắp hỏi.

“Phạt em.....” Môi Trần Diệc Nhiên khẽ mở, nói nhỏ vào tai cô.

Anh phả một hơi thở ấm áp lên mặt cô khiến cô nhịn không được liền đỏ mặt.

Trần Diệc Nhiên cột chặt hai tay cô rồi cố định nó lại khiến cô không thể cử động được. Sau đó anh còn đề đầu gối mình lên đầu gối cô rồi cứ như vậy từ trên cao nhìn xuống cô.

Cô có chút không được tự nhiên lắm, nhìn Trần Diệc Nhiên nói: “Anh thay đổi cũng nhanh quá đi?”

“Phải” Trần Diệc Nhiên gật đầu, mỉm cười nói: “Những việc kia của em luôn khiến anh cảm thấy tức giận.”

“Nhưng em cũng đã xin lỗi anh a.....” Cô nhỏ giọng nói.

“Xin lỗi cũng không thể khiến anh hết giận được.” Trần Diệc Nhiên cúi người, nói nhỏ vào tai cô.

“Anh..... thật là vô lại..... Mau bỏ em ra.....” Tay cô bị anh cố định lại nên không thể cử động được vì thế chỉ có thể vịn vẹo người, muốn tránh khỏi anh.

Đôi mắt Trần Diệc Nhiên hơi tối lại, giọng nói khàn khàn nói: “Cục cựa..... Em cứ như thế khấn tẩm trên người sẽ rơi xuống đó.....”

Anh vừa nói xong quả nhiên cô không dám làm gì nữa.

Cô cảm thấy có vẻ như khấn tẩm trên người mình đang lỏng dần ra khiến cô cảm thấy vô cùng xấu hổ.

“Vậy anh..... Anh anh..... phạt em như thế nào?” Toàn bộ người cô cứng đờ, nhìn chằm chằm anh, khó sở hỏi.

Cô cố tình làm bộ dạng đáng thương vậy để anh mong nhẹ tay hơn với mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 406: Phạt cô (13)

Chương 407: Phạt cô (13)

“Đúng vậy..... Anh vẫn còn chưa nghĩ ra a.....” Trần Diệc Nhiên cọ cọ đôi môi mềm của mình lên má cô, ngửi ngửi mùi hương dễ chịu trên người cô.

Cô nhịn không được liền rụt đầu, anh thở ra, hơi thở nóng phả lên trên mặt khiến cô có chút ngứa.

“Vậy anh..... Vậy anh đứng lên trước đi đã?? Đợi tới khi anh nghĩ ra thì lại phạt tiếp??” Cô do dự một chút rồi nhỏ giọng nói.

Hiện giờ cô chỉ đang quán mỗi khấn tẩm mà bên trong lại không có gì hết thật sự là không an toàn a!!

Lỡ như không cẩn thận khấn tẩm của cô mà rơi xuống thì phải làm sao bây giờ!

“Không liên quan, cứ như thế này anh vẫn suy nghĩ được.....” Trần Diệc Nhiên nở một nụ cười nhàn nhạt, anh từ từ hôn má rồi qua đến tai cô.

Sau đó nhẹ nhàng liếm quanh vành tai nhỏ tinh tế của cô.

“A..... Đừng..... Rất ngứa.....” Cô nhịn không được quay đầu sang một bên kêu oai oái, cố gắng dùng sức tránh Trần Diệc Nhiên.

“Như vậy cũng coi như là phạt một bộ phận.....” Trần Diệc Nhiên há mồm, nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai cô, sau đó dùng đầu lưỡi tinh tế mà trêu đùa.

Cô chỉ cảm thấy từng đợt tê dại truyền khắp toàn thân, nửa người cô như đang dần mất đi cảm giác.

Trần Diệc Nhiên vô cùng hài lòng nhìn phản ứng của cô, môi anh từ từ trườn xuống, hôn lên cái cổ ẩm áp của cô.

Làn da trắng nõn của cô giờ đang hiện lên toàn bộ các mạch máu. Khi hôn cổ cô, anh có thể cảm nhận được tim cô đang đập rất nhanh.

Trần Diệc Nhiên lúc mạnh lúc nhẹ hôn lên cổ cô, cổ tinh lưu lại một dấu hôn trên đó.

Cô nhanh chóng nhắm chặt mắt lại, dường như toàn bộ cơ thể cô sắp mất đi cảm giác rồi.

Môi anh từ từ đi xuống, đi ngang qua xương quai xanh của cô.

“Đừng.....” Cô sợ hãi, chạy nhanh ra chỗ khác. Vốn đã có cảm giác khẩn trương hơi lỏng một chút, lập tức ngay sau đó liền thấy khăn rơi xuống.

Khăn vừa rơi xuống nơi đầy da mềm mại của cô liền như ẩn như hiện ra rất đẹp.

Ánh mắt Trần Diệc Nhiên hơi tối lại, anh hơi ngừng đầu nhìn khuôn mặt đã đỏ ửng và bộ dáng khăn trưng của cô, khoe môi nở một nụ cười, khăn khăn nói: “Như vậy có được xem như là chủ động không?”

“Đương..... Đương nhiên không tính, đó là vô tình rơi xuống thôi, anh..... anh đợi em quần lại kỹ lưỡng a!” Cô nhìn Trần Diệc Nhiên liền nói lấp.

“Nga.....” Trần Diệc Nhiên vươn bàn tay thon dài, cầm lấy cái khăn che trước ngực cô, nhíu mày nói: “Thái độ nhận sai kém quá, anh nên phạt em thêm một chút nữa a.....”

Anh vừa nói vừa muốn lấy khăn tắm trước ngực cô ra.

“A ——!! Em sai rồi, em sai rồi!! Em tuyệt đối là chủ động nhận sai!!” Cô la lớn, nhanh chóng cầm lấy tay của Trần Diệc Nhiên, thật tình thành ý xin lỗi: “Em hứa sau này sẽ không giấu anh chuyện gì nữa! Hoàn toàn tin anh! Anh bảo em không đi, em sẽ không đi!!”

“Nga.....” Trần Diệc Nhiên hướng về phía cô hơi mỉm cười, nhẹ nhàng gạt đầu, sau đó bỏ tay ra khỏi cái khăn đang che trước ngực cô.

“Phù ——” Rốt cục cô cũng thở phào được.

Một tay khác của Trần Diệc Nhiên như vô tình kéo cái khăn tắm sau lưng cô xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xíng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 407: Phạt cô (14)

Chương 408: Phạt cô (14)

Cô chỉ cảm thấy như trước ngực mình đang lạnh, như là có cái gì đang rơi xuống.

Cặp mắt của Trần Diệc Nhiên đang nhìn vào nơi đầy đặn, trắng mịn của người nào đó, đôi mắt không khỏi tối lại.

“A ——!!” Cô giật mình ôm chặt lấy ngực, đỏ mặt nhìn về phía Trần Diệc Nhiên nói: “Luuu mạnh!! Là anh cố ý!!”

“Không có.....” Giọng Trần Diệc Nhiên khăn khăn, nói với cô: “Chỉ là do không cẩn thận thôi.”

“Phi!! Chính là do anh cố ý, do anh cố ý!!” Mặt cô đỏ bừng lên, cắn chặt răng, đưa tay ra che mắt anh, buồn bực nói: “Không cho xem!! Nhắm mắt lại!!”

“Đừng làm loạn.....” Trần Diệc Nhiên cầm lấy bàn tay nhỏ đang che mắt mình của cô, sau đó không chút khách khí mà đè cô xuống giường, cúi đầu, nói nhỏ vào tai cô: “Xấu hổ?”

“.....” Cô trừng mắt, cắn cắn môi, nhẹ nhàng gạt đầu.

“Thật đẹp.....” Trần Diệc Nhiên ôn nhu nói vào tai cô. Anh nhẹ nhàng hôn từ xương quai xanh rồi xuống tới ngực. Bộ ngực mềm mại trắng trẻo ấy làm anh thấy mình dường như sắp mất không chế.

“Ngô. Đừng làm loạn.” Cô cảm thấy cơ thể mình dường như sắp không chịu nổi. Cứ tránh né anh như vậy làm khăn tắm của cô cũng đã bung ra hết thật sự làm cô có chút nổi da gà.

Một tay Trần Diệc Nhiên đè chặt tay cô xuống, một tay nhẹ nhàng phủ lên ngực cô. Bộ ngực cô thật mềm, thật giống như sự mềm mại của tơ lụa. Anh hơi cúi đầu, phủ môi lên trước ngực cô, nhẹ nhàng liếm quanh.

“Ân. Không cần.” Đầu cô bỗng chốc trống rỗng, cô cảm thấy mọi tri giác của mình dường như biến mất hết, cả người như đang lơ lửng trên mây, cơ thể dường như đang sản sinh ra một loại khát khao khác lạ.

“Điểm Tâm.” Trần Diệc Nhiên lẩm bẩm kêu tên cô.

Giọng anh như là từ rất xa truyền đến, làm cô không nghe được rõ. Trong cơn mê man, cô phảng phất nghe được có tiếng chuông cửa liên tiếp vang lên.

Trần Diệc Nhiên hơi dừng động tác lại một chút.

Tiếp theo đó, anh có chút ảo não đứng dậy, nhìn thoáng qua về cơn mê man và khuôn mặt ửng đỏ của cô, anh bực bội gãi đầu.

Anh tiện tay cầm cái chăn trên giường, đưa cho cô nói: “Đi vào”

“A??” Cô không có phản ứng gì chỉ đứng yên tại chỗ.

Trần Diệc Nhiên không chán chờ bé cô lên quần chăn lại cho cô rồi mời đi ra cửa.

“Anh Trần, đây là phần com của anh.” Người phục vụ đứng ngoài cửa bưng khay trong tay, trên mặt nở một nụ cười chuyên nghiệp, nho nhã lễ độ nói với Trần Diệc Nhiên.

Khuôn mặt Trần Diệc Nhiên không cảm xúc nhận lấy cái khay, lạnh lùng nói: “Cám ơn.”

Sau đó liền trực tiếp đem cửa đóng lại.

Anh phục vụ đứng thẫn thờ, có phải anh đã mang com tới chậm? Vị khách này nhìn có vẻ như đang không thoải mái lắm.

Trần Diệc Nhiên bưng khay vào trong phòng, cô liền thò đầu ra khỏi chăn, mặt đỏ bừng nhìn anh nhỏ giọng hỏi: “Có đồ ăn sao?”

“Em ăn rồi, anh sẽ không có.....” Trần Diệc Nhiên ý vị thâm trường nhìn cô nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 408: Phạt cô 15

Chương 409: Phạt cô 15

“A? Vì sao chứ?” Cô khó hiểu nhìn hán, thuận miệng hỏi: “Không phải là anh sẽ ăn cùng em sao??”

“Là cùng nhau ăn.....” Ánh mắt sâu thẳm của Trần Diệc Nhiên nhìn cô, trầm mặc một lúc lâu, sau đó gãi đầu nói: “Thôi, bây giờ vẫn còn sớm.....”

“A? Sao cơ??” Cô khó hiểu nhìn anh.

“Không có gì, xuống dưới ăn cái gì đi.” Trần Diệc Nhiên ngồi trên sofa trong phòng, vẫy vẫy tay với cô.

“.....” Trong nháy mắt cô không khỏi đỏ mặt, nhìn Trần Diệc Nhiên một lúc lâu sau đó mới nhỏ giọng nói: “Em không mặc quần áo.....”

Trần Diệc Nhiên hơi giật mình, sau đó nhin không được cười cười, đứng dậy đi đến tủ quần áo lấy cái áo tắm dài bên trong ra đưa cho cô nói: “Mặc cái này trước đi đã.”

“Được.....” Giọng cô thật sự rất nhỏ như muỗi thoảng bên tai.

Mặc áo tắm dài xong, lại ăn thêm chút đồ ăn, cô định chuẩn bị đi nghỉ nhưng lo sợ bất an nhìn Trần Diệc Nhiên, sợ anh lại muốn phạt mình. Bất quá có vẻ như sau khi Trần Diệc Nhiên ăn xong, tắm rửa xong thì đã rất mệt liền cứ thế nằm trên giường ôm cô vài phút liền ngủ.

Rốt cuộc cô cũng có thể thở phào nhẹ nhõm nhưng thực sự trong lòng lại có chút cảm giác mất mát không nói nên lời.

Ngày hôm sau, cô dẫn Trần Diệc Nhiên đi tới ký túc xá gặp một vài bạn bè của mình. Giữa trưa Trần Diệc Nhiên mời các cô ăn cơm mà mặt khác ba người bạn của cô cũng đã nhìn thấy điểm ái muội qua những dấu ấn kỳ đo còn loang lổ trên cổ cô. Mọi người đều biết nhưng không ai nói ra chỉ dành cho cô những nụ cười quỷ dị.

Cô có chút xấu hổ nhìn ba cô nàng ấy muốn giải thích nhưng lại không thể nào mở miệng.

Trần Diệc Nhiên thật ra vẫn luôn phong độ nhẹ nhàng, vẫn luôn khách khí với các bạn của cô. Trong bữa ăn cũng không ngừng gấp đồ ăn cho cô.

Cho nên chờ đến buổi chiều Trần Diệc Nhiên lái xe về thành phố Z rồi, Phan Đình và Hải Phi Tư vẫn không ngớt lời khen ngợi Trần Diệc Nhiên dặn dò cô thật kỹ phải giữ chặt lấy anh.

Cô cũng chỉ biết cười gượng, sau đó bắt đắ dĩ mà quay đầu nhìn Thẩm Tâm.

Thẩm Tâm cũng không có mở miệng nói chuyện chỉ đưa cho cô điện thoại mà Trần San San đang gọi tới.

Cô cúi đầu nhìn thoáng qua điện thoại, sau đó liền trực tiếp ấn phím nghe.

“Điểm Tâm, chiều nay đi dạo phố cùng tớ được không? Anh của tớ muốn tổ chức sinh nhật, tớ muốn mua cho anh ấy món quà. Đúng rồi, không phải cậu cũng nên chuẩn bị quà cho anh ấy sao?” Trần San San nói lớn đến mức mà mọi người xung quanh cũng nghe được.

Cô hơi giật mình, lúc này mới nhớ ra. Đúng rồi, còn chưa đầy một tháng nữa là sinh nhật Trần Diệc Nhiên mà bây giờ cô vẫn còn chưa có nghĩ tới sinh nhật sẽ tặng anh cái gì.

“Tớ chưa có nghĩ ra.....” Cô hơi nhỏ giọng nói: “Lát nữa mình sẽ gặp nhau ở đâu, nếu không cậu qua đây đi, tớ đang ở ký túc xá với mấy người bạn này.”

“A?? Nhưng tớ không có biết mấy bạn của cậu.....” Trần San San chần chờ một chút, sau đó tiếp tục nói: “Bắt quá coi như là có thêm một vài người bạn mới đi.”

“Vậy cậu tới đây đi, tớ ở quảng trường Hoàng gia ở trung tâm thành phố chờ cậu.” Cô dặn dò Trần San San một chút rồi cúp máy điện thoại.

“Sao vậy?” Thẩm Tâm nhìn về mặt buồn rầu của cô thuận miệng hỏi.

“Tháng sau là sinh nhật của Trần Diệc Nhiên vậy mà bây giờ tớ cũng chưa biết sẽ tặng quà gì nữa.....” Cô rối rắm nhìn Thẩm Tâm hỏi: “Vào sinh nhật của Lục Dật Tiêu cậu hay tặng gì cho cậu ấy?”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 409: Ra mắt mẹ vợ (1)

Chương 410: Ra mắt mẹ vợ (1)

“Tớ??” Thẩm Tâm quán buồm tay, nghiêm túc nói: “Đưa cái gì cũng được mà. Từ nhỏ tới giờ tớ tặng anh ấy rất nhiều loại: đồ chơi này, hoa hồng này, quần áo này, đồ ăn này..... Ai nha, đều là vợ chồng cả mà, cái này cũng không quan trọng đâu.....”

Mặt cô đầy hắc tuyến nhìn Thẩm Tâm, nhỏ giọng nói: “Sao cậu lại tặng mấy thứ đó, toàn là quà dành cho con gái không à..... Vậy lúc sinh nhật cậu Lục Dật Tiêu tặng cậu cái gì a?”

“Ngô..... Anh ấy tặng tớ máy chơi game, xe ô tô điều khiển từ xa, điện thoại di động, kính râm linh tinh.....” Thẩm Tâm hơi hơi nhú mày, đếm từng cái một.

Thật sự cô không biết nói gì nữa rồi: “Cậu không cảm thấy giới tính hai người dường như đang ngược nhau sao??”

“Không thể nói như vậy a.....” Thẩm Tâm bắt đắ dĩ nói với cô: “Thật ra tớ cũng nghĩ sẽ tặng anh ấy ví tiền, đồng hồ, quần áo hàng hiệu các kiểu, dù sao anh ấy cũng là tổng giám đốc của tập đoàn khoa học kỹ thuật Snow, ra ngoài tiếp khách mà trưng ra những đồ tầm thường hẳn là sẽ bị họ cười chê ngay. Nhưng với khả năng bây giờ của tớ, tớ chỉ có thể đưa cho anh ấy những thứ kia thôi.....”

“Ngô..... Nói cũng có lý.....” Cô gật đầu, như suy tư gì đó, nói: “Nhưng nếu tớ đưa đồ chơi hay hoa hồng cho Trần Diệc Nhiên nhất định anh ấy sẽ dùng ánh mắt giết chết tớ mất.....”

“Vậy cậu hãy suy nghĩ kỹ đi.....” Thẩm Tâm vỗ vai cô nói: “Chúng ta phải về ký túc xá nói với phó ban Hạ, buổi chiều không phải cậu còn có việc sao??”

“Buổi chiều San San hẹn tớ đi dạo phố.” Cô gật đầu, sau đó nhìn Thẩm Tâm nghi hoặc nói: “Chiều nay các cậu không đi dạo phố cùng tớ sao?”

“Không được, chúng tớ thật chẳng thích đi dạo phố chút nào.” Thẩm Tâm lắc đầu, nói với cô: “Khó lắm bố mẹ tớ mới cho đi cùng phó ban Hạ đương nhiên là tớ muốn đi quan sát lấy chút kinh nghiệm a. Đặc biệt là cha tớ, ông ấy cùng với “mỹ nhân đệ nhất thiên hạ” kia, chơi game toàn đứng hạng nhất.”

“Hai người bọn họ còn chơi cái trò kia sao?” Mặt cô đầy hắc tuyến, cô nhớ khi còn nhỏ lúc tới nhà Thẩm Tâm luôn nhìn thấy ba mẹ cô mỗi người ôm một cái máy tính, sau đó mẹ của Thẩm Tâm còn không ngừng hô to: “Ông xã, mau, cho em thêm máu, ông xã, có quái vật tới chém em, cứu mạng a!!”

Mỗi lần như vậy, ba của Thẩm Tâm, Thẩm Mặc Trần đều không khỏi bất đắc dĩ nhìn Tô Đào nói: “Không phải em là chiến sĩ, da tháo huyết hậu sao như vậy mấy cái con quái vaath này với em đâu là gì.”

Cô vừa nhớ lại xong, cô lại nhìn Phan Đình và Hải Phi Tư, nói: “Hai cậu cũng đi theo Thẩm Tâm ra chơi trò chơi kia sao??”

“Đúng vậy, ba của Thẩm Tâm thật là lợi hại nga!!” Phan Đình sùng bái nhìn Thẩm Tâm, hâm mộ ghen tị hận nói: “Có một người ba đẹp trai như vậy, còn đồng ý hướng dẫn nữ nhân chơi cùng, thật là quá hạnh phúc.”

“Phi, rõ ràng là ở trong game ngày nào ba cũng hành tớ?” Thẩm Tâm tròn mắt nói với Phan Đình.

“Nếu tớ có người ba như vậy, mỗi ngày hành tớ trong game tớ cũng nguyện ý!” Phan Đình tràn đầy vui vẻ nói.

Thẩm Tâm không biết nói gì, vỗ vai cô nói: “Cậu cùng San San cứ đi dạo đi, chúng tớ về trước, hôm nay là chiều cuối tuần, buổi chiều thường hay có các hoạt động.”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 410: Ra mắt mẹ vợ (2)

Chương 411: Ra mắt mẹ vợ (2)

“Được, đi đi.....” Cô gật đầu nhìn mọi người đi rồi mới tới quảng trường Hoàng gia tìm một quán cà phê ngồi đợi Trần San San tới.

Nửa tiếng sau, Trần San San tới.

“Điềm Tâm..... Tớ nói với cậu.....” Trần San San vừa mới ngồi xuống chưa kịp nói câu nào đã bị dấu hôn đỏ ửng trên cổ Diềm Tâm thu hút.

Cô ấy hơi dừng lại một chút, sau đó hiểu ra được vấn đề, cười xấu xa nhìn cô nói: “Nha, anh tớ đã tới sao??”

“Ách.....” Cô có chút xấu hổ nhìn Trần San San, gật đầu nói: “Phải..... Hôm qua anh ấy tới đây.”

“Vậy sao tớ không thấy anh ấy ở đây?” Trần San San nhìn quanh một vòng nhưng vẫn không thấy Trần Diệc Nhiên đâu cả.

“Anh ấy qua đây ăn cơm trưa sau đó về luôn rồi.” Cô giả vờ bình tĩnh hỏi Trần San San: “Cậu uống cái gì tớ mời.”

“Không cần.” Trần San San xua xua tay, kiên quyết nói: “Anh tớ thật chả quan tâm tới em gái gì cả. Tớ còn đang đau đầu suy nghĩ không biết sinh nhật sẽ tặng anh ấy cái gì, vậy mà anh ấy tới thành phố N rồi cũng không thèm tới gặp tớ một chút!!”

“Ha ha.....” Cô xấu hổ cười.

“Tớ sẽ tự trả tiền, uống nước cũng không mất nhiều tiền. Nhưng tối nay thì cho tớ xin bữa cơm, tớ muốn ăn!!” Hai mắt Trần San San sáng ngời mà nhìn cô.

“..... Được.....” Cô khó khăn gật đầu.

“Vậy đi, bây giờ chúng ta đi dạo phố nha.” Trần San San nắm tay cô kéo đi, quay ra gọi phục vụ: “Tính tiền”, sau đó liền ra khỏi quán cà phê.

Cô đi cùng Trần San San tuy hơi do dự một chút nhưng sau đó vẫn mở miệng hỏi: “San San, cậu định tặng quà gì cho anh ấy vậy??”

“Hà?? Anh ấy à.....” Trần San San cười tủm tỉm nhìn cô nói: “Tớ định tặng anh ấy Lạc thế kỷ bằng thủy tinh. Cái này mỗi năm ra một cái sản phẩm mới, năm nay đã là năm thứ năm.”

“Như vậy sao.....” Cô hơi thất vọng nhìn San San, vốn nghĩ có thể tham khảo chút ý kiến từ cô ấy, không ngờ năm năm qua cô ấy đều chỉ tặng cùng

một loại sản phẩm.

“Sao vậy, cậu định tặng anh ấy cái gì a?” Trần San San quay đầu lại nhìn cô tò mò hỏi.

“Tớ vẫn chưa nghĩ ra.....” Cô ơ nhỏ giọng nói với Trần San San: “Lúc trước, khi yêu đơn phương anh ấy, tớ đều tặng mấy món đồ thủ công mỹ nghệ, ví dụ như tự làm gối ôm, hay là làm móc khóa và và thứ linh tinh khác. Nhưng năm nay tớ muốn tặng anh ấy một cái gì đó có giá trị một chút.”

“Quà có giá trị?” Trần San San nhìn cô nói: “Hoa hồng?? Hắc hắc, như vậy đủ chính thức chưa??”

“Cái này..... Nó giống như là nam sinh đưa cho nữ sinh vậy.....” Cô liền chảy mồ hôi.

“Ngô..... Nói vậy cũng được nữa.....” Trần San San gật đầu nói: “Vậy cậu cứ suy nghĩ cẩn thận một chút, tớ đi vào cửa hàng kia liền mua được quà ngay, không cần phải nghĩ nhiều.”

“.....” Cô vô cùng hâm mộ cũng như ghen tị.

Từ sau khi ra khỏi cửa hàng Lạc thế kỷ ra, cô vẫn chưa nghĩ ra sẽ tặng anh cái gì.

Ai..... Quà nhiên là tặng quà sinh nhật cũng khó a.....

Cô đang buồn bực thì tiếng chuông điện thoại vang lên. Cứ tưởng là Trần Diệc Nhiên gọi tới cô cứ vậy lấy ra nhưng không ngờ bốn chữ “Mẫu thân đại nhân” lại xuất hiện to đùng trên màn hình.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 411: Ra mắt mẹ vợ (3)

Chương 412: Ra mắt mẹ vợ (3)

Trong nháy mắt tim cô liền đập rất nhanh.

Cô liếc nhìn Trần San San một cái, sau đó lại nhìn màn hình di động của mình do dự một hồi lâu rồi mới dám nhấc máy.

“Sao vậy?” Trần San San hơi nghi hoặc nhìn cô, cúi đầu nhìn thoáng qua điện thoại di động của Diễm Tâm, thuận miệng nói: “Mẹ cậu gọi tới thì cậu mau nghe đi, còn nếu không muốn thì tắt đi.....”

“Tớ không dám tắt máy a.....” Cô tội nghiệp nhìn Trần San San, buồn bực nói: “Nhưng nếu nghe, tớ luôn có một dự cảm xấu.....”

Trần San San nhìn không được trợn mắt nhìn cô, trực tiếp lấy điện thoại, ấn nút nghe sau đó đặt vào tai cô.

Giọng cô hơi run, nói: “Uy..... Mẹ.....”

“Diễm Tâm? Con đang ở đâu vậy?” Nghe điện thoại là biết tâm trạng mẹ cô đang không được tốt.

“Con..... Ân..... Con đang đi dạo phố.” Cô nhỏ giọng nói.

“Cùng ai?” Mẹ cô liền hỏi ngay.

“Cùng..... San San.....” Cô hơi nhỏ giọng nói.

“Nghe..... Bây giờ về nhà đi, mẹ có chuyện muốn nói với con.” Mẹ cô chỉ nói một câu như vậy liền tắt máy.

Cô ngẩng đầu, tuyệt vọng nhìn Trần San San.

“Sao vậy, mẹ cậu gọi có chuyện gì thế?” Trần San San thấy điện thoại đã tắt, liền lấy điện thoại lại nhét vào tay cô.

“Mẹ tớ..... Muốn gặp tớ nói chuyện.....” Mặt cô xám như tro tàn.

“Vậy cậu về đi.....” Trần San San gật đầu nói: “Dù sao quà tặng cũng chỉ để lấy lòng, nếu mẹ cậu có chuyện muốn nói vậy cậu về đi, không cần mời tớ cơm tối đâu. Bất quá cậu sẽ nợ tớ lần này, nhớ đấy.”

“San San!!” Cô đột nhiên nắm chặt cánh tay cô ấy, cầu xin nói: “Không được, cậu không thể đi được, cậu đi gặp mẹ tớ với tớ đi.”

“Vì sao??” Trần San San khó hiểu nhìn cô.

“Vì anh cậu.” Cô khó khăn mở miệng nói: “Mẹ tớ hình như biết tớ và anh cậu đang yêu nhau”

“Tớ.” Trần San San hơi kinh ngạc một chút, sau đó nhìn về mặt sợ hãi của cô, ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ bố mẹ cậu chưa nói với bố mẹ cậu về chuyện của hai người sao?”

“Không biết, sao tớ dám kể chứ” Cô yếu ớt nhìn San San nói.

“.....” Trần San San thật không biết nói gì.

Trên đường đi về nhà, San San không ngừng an ủi cô, nói: “Yên tâm đi, hai bên gia đình đều đã biết mà anh tớ lại tốt như vậy, chắc chắn mẹ cậu sẽ đồng ý thôi.”

“Nhưng tớ vẫn sợ a.” Cô rất sợ.

“Sớm muộn gì bố mẹ cậu cũng phải biết. Nếu hai cô không đồng ý thì chắc chắn anh tớ sẽ nghĩ cách thôi.” Trần San San vỗ vai cô nói.

“Mẹ tớ có đồng ý không??” Cô hoảng sợ hỏi.

“Không có gì. Coi như từ nãy tới giờ tớ chưa nói gì.” Trần San San nhìn không được bèn vỗ trán mình, mồ hôi chảy đầy đầu.

Tới nhà, cô chưa lấy chìa khóa ra cửa đã tự động mở.

Cô ngẩng đầu lên nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của mẹ, miễn cưỡng tươi cười, giả là gọi: “Mẹ.”

“Đi vào” Mẹ cô mặt không cảm xúc nói.

“Ha ha. Mẹ. Đây là San San.”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 412: Ra mắt mẹ vợ (4)

Chương 413: Ra mắt mẹ vợ (4)

“Ha ha. Mẹ. Đây là San San.” Cô nhanh chóng đẩy San San đang đứng phía sau mình lên trước.

“Cái kia. Cháu chào cô.” Trần San San cười ngọt ngào với mẹ của 414.

“San San a.” Mặt mẹ cô hơi dịu lại một chút, cười nói với San San, giọng rất nhẹ: “Đã lâu không gặp, cháu lớn như vậy rồi sao.”

“Vâng ạ, vâng ạ.” Trần San San liên tục gật đầu.

“Vào đi.” Mẹ cô xoay người dẫn hai cô đi vào phòng khách.

Cô quay về phía Trần San San trộm nhìn mặt quý một cái, sau đó liền đi vào.

Ngồi trong phòng khách, mẹ cô liền mang tới một ít thức ăn mời Trần San San, sau đó lại nói chuyện với nhau một chút, hỏi một chút về gia đình cô ấy, sau đó cả căn phòng lại trở nên yên lặng.

Trần San San cầm chén trà trên tay, nhìn đồ ăn trước mặt, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, yên lặng không nói lời nào.

Cô cũng chỉ biết cúi đầu, lòng bàn tay chảy rất nhiều mồ hôi, không biết nói gì mới được.

Sau một lúc lâu, mẹ cô rốt cục cũng mở miệng nói với cô: “Diễm Tâm, con có chuyện gì giấu mẹ không?”

“A?? Việc gì a??” Cô ngẩng đầu lên, vẻ mặt khó hiểu nhìn mẹ mình.

Trong lòng cô thực sự đang rất sợ.

“Hôm nay..... Cô Trần đã gọi điện thoại cho mẹ.....” Mẹ cô quay đầu nhìn thoáng qua Trần San San, nói tiếp: “Là mẹ của Trần Diệc Nhiên.”

“.....” Trong lòng cô bây giờ thực sự rất hồi hộp, theo bản năng liền quay đầu nhìn về phía Trần San San.

Trần San San cũng ngẩng đầu lên, nhìn về phía mẹ cô.

Mẹ cô do dự một chút, ánh mắt phức tạp nhìn cô nói tiếp: “Cô Trần nói..... Hai con đang yêu nhau?”

“Ách..... Cái này.....” Cô hơi chần chờ một chút, nhỏ giọng nói: “Cô ấy còn nói gì nữa không ạ?”

“Còn nói cái gì?” Mẹ cô trừng mắt nhìn cô, giọng nghiêm túc nói: “Con còn có chuyện gì giấu mẹ nữa?”

“Không không không..... Không có, không có.....” Cô liên tục xua tay, nhẹn không được lau mồ hôi trên trán, thật may cô Trần chưa nói chuyện xảy ra hôm đó ở nhà Trần Diệc Nhiên.

“Con còn điều gì muốn nói sao?” Mẹ cô hai mắt sáng ngời nhìn cô.

“Liền..... Chính là như vậy thôi.....” Cô rụt đầu, nhỏ giọng trả lời nói.

“Chính là như thế nào?” Mẹ cô hơi lớn giọng, ánh mắt hơi lóe lên thuận miệng hỏi: “Cổ con bị sao vậy?”

“Không..... Không có gì, chỉ là bị muỗi đốt thôi..... Bị cắn.....” Cô lập tức lấy tay che đi dấu hôn đỏ, lấp bấp nói.

“Phốc ——” Trần San San nhin không được liền bật cười.

Cô quay đầu lại, trừng mắt nhìn San San.

Trần San San nhanh tay che miệng mình lại, cúi đầu không nói lời nào.

Mẹ cô liếc nhìn cô một cái, sau đó nhíu mày nói: “Vậy con vừa nói chính là như thế nào?? Con thật sự đang yêu Trần Diệc Nhiên?”

“Phải.....” Giọng cô thật sự nhỏ như muỗi thoảng qua, khẽ hừ nhẹ một tiếng.

“Con cũng liều quá ha?” Cô bị mẹ mình nhìn chăm chăm, lớn giọng nói: “Nói như thế nào nó cũng là anh con, sao bây giờ hai đứa lại thành ra như thế này a?”

“Nhưng bọn con không có quan hệ huyết thống.....”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 413: Ra mắt mẹ vợ (5)

Chương 414: Ra mắt mẹ vợ (5)

“Nhưng bọn con không có quan hệ huyết thống.....” Cô nhỏ giọng nói.

“Không phải về vấn đề quan hệ huyết thống mà hai nhà chúng ta đã có giao tình nhiều năm như vậy, nếu để người khác biết được chuyện này thì phải làm sao?? Lại nói hôm nay lúc cô Trần gọi điện cho mẹ, mẹ còn tưởng cô ấy là đang đùa. Con nói xem, Trần Diệc Nhiên lớn hơn con bảy tuổi, rất xa, rất khác biệt đó, hai đứa sẽ rất khác nhau đó?? Huống chi con còn đi học, nó đã đi làm. Trước đây mẹ còn nghe nói có người đã được định làm vợ của nó, con nghĩ xem như vậy làm sao hai đứa yêu nhau được.”

Trần San San nghe xong liền ngẩng đầu nhìn mẹ cô nói: “Cô à, cô đừng nghe những lời đồn đoán linh tinh đó. Tất cả chỉ là lời đồn thôi, căn bản là anh cháu không hề có đề ý ai khác cả. Duy nhất chỉ có một lần tiếp xúc còn bị cháu và Diêm Tâm phá hỏng nữa.”

Mẹ cô hơi nhíu mày một chút, quay đầu nhìn Trần San San hỏi: “San San à, cháu nghĩ xem anh cháu năm nay cũng đã hai mươi sáu tuổi rồi, nhiều năm như vậy không lẽ anh cháu không có bạn gái sao?”

“Không có a, anh cháu vừa mới đi làm, phát triển sự nghiệp làm gì có thời gian mà yêu đương ạ. Hơn nữa, không phải không bao lâu sau anh cháu cũng đã yêu Diêm Tâm hay sao ạ, đã nhiều năm như vậy.....” Trần San San nghiêm túc nói.

“Đã nhiều năm?” Mẹ cô quay đầu tới nhìn cô hỏi: “Có ý gì?? Cô Trần nói hai đứa đang yêu nhau không lẽ không phải là vừa mới bắt đầu sao?”

Cô chớp chớp mắt, hơi chột dạ cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Cũng..... Không phải quá lâu..... Mới một, hai, ba năm.....”

Mẹ cô thật sự vô cùng kinh ngạc: “Một, hai, ba năm?? Rốt cuộc là mấy năm?? Không phải là hai đứa đã yêu từ khi con còn học trung học đó chứ??”

“Không có, không có.....” Cô liên tục xua tay nói: “Lúc học trung học không có chính thức yêu nhau.....”

“Còn có cái không chính thức nữa sao??” Mẹ cô nhún mày nói: “Rõ ràng là lúc con học trung học hai đứa chưa bắt đầu yêu nhau nhưng cũng có cái gì đó ái - muội??”

“Này..... Miễn cưỡng..... Có thể nói như thế.....” Cô nhin không được duỗi tay lau mồ hôi trên trán.

“Hai đứa không phải quá liều sao?? Lúc con còn học trung học còn chưa lớn được bao nhiêu, còn chưa thành niên a?? Trần Diệc Nhiên cũng thật là kỳ cục quá đi?? Mới học trung học mà nó cũng yêu được??” Mẹ cô lập tức kinh hãi.

“Cô à, cũng không nên nói như vậy a.” Trần San San nghe mẹ cô nói anh mình kỳ cục, liền lập tức phản ứng: “Anh cháu chưa yêu Diễm Tâm lúc bạn ấy còn học trung học. Lúc ấy anh ấy chỉ giúp Diễm Tâm học hành, hướng chi mỗi tuần còn dành ra vài ngày kèm cặp giảng bài cho Diễm Tâm, bằng không cháu nói thật, lấy thực lực của Diễm Tâm lúc mới nhập học cũng không thể đỗ Đại học N được??”

“.....” Mẹ cô thật không biết nói gì.

“Hơn nữa, điều kiện của anh cháu tốt như vậy, dạng nữ nhân nào mà không có được, nếu không phải vì Diễm Tâm thì vì sao anh ấy đều dắt cô ấy đi tới công ty nói với đồng nghiệp, tới tiệc cưới, tiệc đầy tháng của bạn bè. Ở nhà ông nội cháu luôn giục anh ấy đi xem mắt, cô không biết anh ấy có bao nhiêu áp lực đâu, sao cô không có chút cảm tình với anh cháu vậy??”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 414: Ra mắt mẹ vợ (6)

Chương 415: Ra mắt mẹ vợ (6)

Mẹ cô trầm mặc hồi lâu, cứ thế nhìn chăm chăm vào cô.

Cô bị nhìn đến có chút chột dạ, nhin không được lại cúi đầu.

“Ai.....” Sau một lúc lâu lúc, mẹ cô mới thở dài một hơi rồi nói với cô: “Con nói xem bây giờ phải làm như thế nào thì mẹ mới bớt lo??”

“Nói để mẹ bớt lo.....” Cô rốt cục cũng rất cố gắng, ngẩng đầu lên nhìn mẹ mình và nói: “Thẩm Tâm và Lục Dật Tiêu không phải cũng kém nhau bảy tuổi sao, hai người bọn họ đã ở bên nhau đã lâu như vậy, không phải cũng khá tốt sao.....”

Mẹ cô nhin không được liền tròn mắt với cô, hận rên sát không thành thép nói: “Con có chỉ số thông minh của Thẩm Tâm sao? Con có nhan sắc của Thẩm Tâm không?? Con có gia thế giống Thẩm Tâm sao?? Lục Dật Tiêu còn không phải bị Thẩm Tâm bám đến gắt gaosao. Con nhìn xem người, vừa thấy liền biết ngày thường con toàn bị Trần Diệc Nhiên ức hiếp!”

“Về đầu thì con đồng ý nhưng về sau thật sự là không đúng, con bị Trần Diệc Nhiên ức hiếp?? Nhiên ca ca đối với con rất tốt.” Cô không phục mà ngẩng đầu lên, nhìn mẹ mình kiêu ngạo nói.

“Đúng không, vậy trên cổ con là gì??” Mẹ cô híp mắt nhìn, rít lên nói: “Con cho rằng mẹ ngốc nghếch giống con sao?? Dấu hôn thì là do muối cắn, con nghĩ mẹ không biết sao??”

“.....”

Lời vừa nói ra, cô vừa mới ngẩng đầu lên kiêu ngạo, trong nháy mắt liền như quả bóng bị xì hơi, lại cúi đầu xuống.

Trần San San rốt cuộc nhin không được, thật không giữ hình tượng gì nữa cứ thế mà cười trên sofa.

Mẹ cô cũng bắt đắc đi liếc cô một cái, sau đó đứng dậy nói: “Dù sao việc này, mẹ cũng phải bàn lại với ba con. Bây giờ con mới vào năm nhất, đợi tới khi con tốt nghiệp cũng phải mất bốn năm, trong bốn năm đó ai biết được Trần Diệc Nhiên có gây ra chuyện xấu gì không. Lại nói bốn năm nữa không biết con sẽ làm gì, ở đâu, chuyện này để sau rồi hãy tính.”

“Khi tốt nghiệp nhất định con sẽ về lại thành phố Z làm việc.” Cô chạy nhanh tới chỗ mẹ mình nói.

“Về lại thành phố Z?? Về đây ai nhận con?? Mẹ với ba con nghĩ con tới thành phố N học đại học thì sau này nhất định sẽ xin việc ở đó, công ty điều lệnh

đều xuống mẹ cũng không nghĩ con sẽ về công ty ở đây. Cứ nghĩ là con sẽ làm việc ở thành phố N rồi cục con lại nói về thành phố Z là sao?” Mẹ cô hung hăng trừng mắt liếc nhìn cô một cái, giọng nói buồn rầu: “Việc này để sau đi, bây giờ mẹ đi nấu cơm, lát nữa ba con về xem ông ấy nói sao.”

“Được.....” Cô hậm hực cúi đầu, đơn giản mẹ cô cũng chưa có rõ nhưng đã tỏ vẻ phản đối.

Trần San San thấy mẹ cô đi vào phòng bếp rồi mới nhìn không được đánh nhẹ vào người cô một cái, nói: “Nhìn xem, mẹ cậu đã nói anh tớ ra thành cái dạng gì rồi?? Nếu không phải cho cậu chút mặt mũi, thật muốn trước đây cậu đã lì lợm la liếm đi theo phía sau anh ấy khiến anh ấy khó chịu thể nào chứ!”

“Phi, tớ lì lợm la liếm khi nào?? Tớ vẫn luôn có chí khí đó!/? Hơn nữa, cậu chê tớ không tốt, nhưng anh cậu vẫn rất thích tớ a, hừ, tức cậu chết lên được!!” Cô làm mặt quỷ với Trần San San, nói.

“Thôi đi, lỡ như ba cậu không đồng ý thì làm sao chứ.” Trần San San nhảm chán liếc cô một cái, thuận miệng nói.

“.....” Cô lập tức lại cúi đầu xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 415: Ra mắt mẹ vợ (7)

Chương 416: Ra mắt mẹ vợ (7)

“Hả, không phải chứ? Năng lực phản kích của cậu chỉ có tí tẹo như thế thôi sao?” Trần San San nhìn đáng vẻ nhanh chóng ỉu xiu của Diễm Tâm, không nhìn được đưa tay chọc chọc cô.

“...” Diễm Tâm ngẩng đầu lên, đôi mắt long lanh tội nghiệp nhìn Trần San San, giống hệt như một con chó hoang vậy.

“Thôi nào, cậu đừng lo lắng quá, đến lúc đó nếu như thật sự không có cách nào, cậu cứ chạy đến trước mặt cha mẹ anh trai tớ nói, hai người đã gao nấu thành cơm rồi, như vậy thì hai nhà sẽ vì thể diện, chắc chắn sẽ đồng ý cho hai người kết hôn!” Trần san San đắc ý nhìn Diễm Tâm.

“Cậu đừng có xui tớ nói đại!” Diễm Tâm vỗ lưng một phát lên lưng Trần San San: “Tớ với anh trai cậu trong sạch.”

“Thật hay giả thế?” Trần San San nheo mắt, vẻ mặt không tin tưởng nhìn cô: “Dấu vết trên cổ cậu nóng bỏng kích thích như vậy, cậu còn dám nói bọn cậu trong sạch, cậu nghĩ tớ mù đấy à?”

“Thôi đi...” Diễm Tâm nghe vậy liền đỏ mặt, bất giác đưa tay lên sờ sờ cổ mình: “Cũng chỉ đến thế này thôi, bọn tớ cũng không làm gì vượt quá giới hạn nữa.”

“Không phải chứ? Cậu với anh tớ đã ở cùng một phòng, vậy mà giữa hai người vẫn chưa xảy ra chuyện gì á?” Trần San San kinh ngạc nói: “Hai người từ lúc còn mờ ám đến lúc xác định quan hệ, rồi cho đến bây giờ, ít nhiều cũng phải được ba năm rồi cơ mà? Thời gian dài như vậy mà anh ấy vẫn không chạm vào cậu? Tớ chịu rồi đó, chẳng lẽ anh ấy trở thành Ninja Rùa* rồi đấy hả?”

*Ninja Rùa: Biệt đội Ninja Rùa có 5 con rùa, đều khá biết kiếm chế và nhẫn nại, đặc biệt là đội trưởng Leo.

“Cậu đang nói cái gì vậy?” Diễm Tâm đen mặt nhìn cô ấy.

“Tớ nói thật đấy!” Trần San San nắm lấy tay Diễm Tâm, nghiêm túc nhìn cô nói: “Nếu là bình thường, các đôi tình nhân yêu nhau, tầm khoảng nửa năm thôi, cái gì cũng làm rồi, huống chi là hai người bên nhau nhiều năm như vậy. Cứ cho là trước đây anh ấy không động vào cậu, là vì cậu vẫn còn đang học cấp ba, vẫn còn là trẻ vị thành niên, tớ cũng có thể hiểu được, nhưng đến bây giờ cậu cũng đã lên Đại học, mà anh ấy vẫn còn không động vào cậu, như vậy chẳng phải có chút không bình thường hay sao?”

“Chẳng lẽ trước đó, vừa khai giảng xong, lúc hai người ở với nhau trong phòng khách, không xảy ra chuyện gì hả?” Trần San San nghi ngờ hỏi.

“Ừ...” Diễm Tâm ngượng ngùng gật đầu.

“Vậy sau đó lúc huấn luyện quân sự xong, hai người đã không gặp nhau một tháng, cũng không hề có hành động gì giống như ‘vợ chồng xa nhau như ngày mới cưới’, ‘cùi khô gặp lửa liền bốc cháy’ hay sao?” Trần San San nghi ngờ nhìn Diễm Tâm.

“...” Diễm Tâm im lặng lắc đầu.

“Tớ chịu rồi đấy, anh ấy sẽ không bị cậu làm cho ghen đến mức bị bệnh chứ?” Trần San San không nhịn được nhích lại gần Diễm Tâm, nhỏ giọng hỏi: “Vậy cậu có từng tỉ mỉ quan sát một chút, xem anh tớ có ‘thú tính’ đối với cậu hay không?”

Nhất thời Diễm Tâm đỏ bừng cả khuôn mặt, đưa tay đẩy Trần San San ra, nói bé như tiếng muỗi vo ve: “Rốt cuộc cậu đang nghĩ cái gì trong đầu thế hả?”

Trần San San nhún nhún vai, bĩu môi nói: “Tớ chỉ quan tâm cậu thôi.”

“Cậu có bạn trai chưa? Chưa có đúng không? Cậu chỉ là một cô gái nhỏ, quan tâm đến vấn đề đó như vậy làm gì hả?” Diễm Tâm không nhịn được véo Trần San San một cái, hậm hực nói.

“Xin cậu đó, chưa từng ăn thịt heo thì cũng đã từng nhìn thấy heo chạy rồi chứ?” Trần San San tròng mắt nói: “Nhất định là do cậu quá bám người, khiến anh tớ cảm thấy nếu như thật sự có cái gì đó với cậu, thì nhất định sẽ phải chịu trách nhiệm đến cùng, đến lúc đó dù có muốn rời bỏ cậu cũng không thể được nữa, cho nên mới quyết định không đụng vào cậu là tốt nhất!”

“Cậu lại nói mò, cẩn thận tớ hạ độc trong cơm của cậu đấy!” Diễm Tâm dùng sức đâm đâm cánh tay Trần San San, oán hận nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 416: Ra mắt mẹ vợ (8)

Chương 417: Ra mắt mẹ vợ (8)

“Con bé này làm sao vậy, có ai lại đi nói chuyện với khách đến chơi nhà như thế sao?” Mẹ Diễm cầm xẻng gỗ xào thức ăn gỗ lên đầu Diễm Tâm, khiến cô đau đến mức mắt muốn nổ đom đóm.

“Ôi... Mẹ, sao mẹ đánh mạnh như thế làm gì, lại còn nói giúp người ngoài, ai mới là con đẻ của mẹ chứ?” Diễm Tâm đau đến mức muốn chảy nước mắt, cô quay đầu rung rung nhìn mẹ mình.

“Nếu con không phải là con đẻ của mẹ, vậy thì mẹ quản con làm cái gì. Hơn nữa nếu như sau này con thật sự đi theo Trần Diệc Nhiên, San San chính là em chồng của con, lại còn dám nói là người ngoài, đến lúc đó xem Trần Diệc Nhiên sẽ giúp ai.” Mẹ Diễm hung dữ nói cô một trận, sau đó lại bước vào nhà bếp.

Diễm Tâm im lặng xoa xoa cục u trên đầu mình, nhìn thấy dáng vẻ muốn cười nhưng lại liều mạng nén lại của Trần San San, liền tức giận đến mức trợn trắng mắt.

Buổi tối, cha Diễm trở về.

Mẹ Diễm nói với cha Diễm chuyện này, cũng may cha Diễm không có phản ứng gì quá lớn, chỉ hơi trầm ngâm suy nghĩ, sau đó nói: “Thật ra thằng nhóc Diệc Nhiên này cũng không tồi, hai chúng ta cũng coi như là nhìn nó lớn lên. Nếu như Diễm Tâm lấy nó, cũng có thể nói là con bé có phúc, chỉ là... Thằng nhóc này, muốn gì thì cũng phải đến cửa chào hỏi một tiếng chứ? Cứ như vậy mà âm thầm ôm con gái của tôi bỏ chạy hả?”

Diễm Tâm nhanh chóng gấp một miếng thức ăn vào chén của cha Diễm: “Điều này là chắc chắn rồi, nhưng cha mẹ không nói gì, anh ấy cũng không dám tùy tiện đến cửa chào hỏi...”

Cha Diễm lườm cô một cái, sau đó gật gật đầu nói: “Nếu đã như vậy, thì chọn cuối tuần này đi, bảo nó đến đây một chuyến.”

“Dạ được ạ...” Diễm Tâm liên tục đồng ý.

Cứ như vậy cũng xem như đã an toàn trải qua một bữa cơm tối.

Sau khi dùng bữa tối, cha Diễm lái xe đưa Diễm Tâm và Trần San San về trường, trước khi trở về, cha Diễm nhìn dấu vết trên cổ Diễm Tâm, im lặng hồi lâu, sau đó mới thấp giọng nói: “Con cũng đã trưởng thành rồi, cha không có cách nào cả ngày quản lý con như hồi bé được, nhưng hai đứa làm chuyện gì cũng phải có chừng mực, đừng có biểu diễn cho cha xem cái gì gọi là tình yêu cuồng nhiệt như thiêu thân lao đầu vào lửa.”

“...” Diễm Tâm im lặng xấu hổ gật gật đầu, nhưng trong lòng đã âm thầm mắng Trần Diệc Nhiên một nghìn tám trăm lượt.

Cha Diễm lại dặn dò cô vài câu, sau đó liền lái xe trở về.

Đứng bên đường khu kí túc xá, Diễm Tâm ngẩng đầu nhìn cây ngô đồng tươi tốt một lúc, trong bóng đêm, ánh đèn chiếu lên lá cây ngô đồng, phản chiếu ra ánh sáng long lanh mà rực rỡ mỹ lệ, Diễm Tâm hít một hơi thật sâu, sau đó lấy điện thoại di động, gọi cho Trần Diệc Nhiên.

“Điêm Tâm?” Bên kia điện thoại truyền đến giọng nói mỗi một của Trần Diệc Nhiên.

Những lời oán giận mà Điêm Tâm chuẩn bị tuôn ra lập tức bị nghẹn lại: “Anh Nhiên? Anh làm sao vậy?”

“Không có gì... Chỉ là lúc chiều sau khi anh trở về, vẫn luôn ở trong công ty tăng ca.” Trần Diệc Nhiên có chút đau đầu, lấy tay xoa xoa huyệt thái dương, sau đó ngẩng đầu nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ một chút, không khỏi có chút khó chịu nói: “Vậy mà đã muộn đến thế này rồi đây...”

“Thế mà anh vẫn chưa ăn cơm tối phải không?”

“Ừm... Để lát nữa anh ăn.” Trần Diệc Nhiên lại nhìn những văn kiện trên bàn một chút, không nhịn được đưa tay chống trán: “Tính ra thì anh mới vùng trộm không đến công ty mới có một ngày, vậy mà Lục Dật Tiêu lại dồn cho anh nhiều việc như vậy, bảo sao cuối tuần này tên chết tiệt đó lại không hề đến thành phố N.”

“Gần đây hai người rất bận rộn sao?” Điêm Tâm do dự nhỏ giọng hỏi.

“Còn sao nữa, nhưng chỉ một thời gian ngắn nữa thôi là hết rồi, có chuyện gì không?” Trần Diệc Nhiên Dịu dàng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 417: Ra mắt mẹ vợ (9)

Chương 418: Ra mắt mẹ vợ (9)

“Còn sao nữa, nhưng chỉ một thời gian ngắn nữa thôi là hết rồi, có chuyện gì không?” Trần Diệc Nhiên Dịu dàng hỏi.

“Quả thật có chút chuyện... Nhưng mà anh đã bận đến như thế thì thôi vậy, vẫn là quên đi...” Điêm Tâm hơi suy nghĩ, sau đó lại vẫn quan tâm nói với anh.

“Anh còn chưa bận rộn đến mức không thể quan tâm đến em” Trần Diệc Nhiên không nhịn được bật cười: “Nói đi, có chuyện gì.”

“Chuyện đó... Chỉ là chuyện giữa chúng ta bị cha mẹ em biết rồi, hai người họ muốn gặp anh một chút.” Điêm Tâm do dự một lát, sau đó nhỏ giọng nói với anh.

“Ừm...” Trần Diệc Nhiên hơi trầm ngâm một chút, sau đó gật gật đầu nói: “Mẹ anh nói với họ.”

“Tại sao anh lại biết được?” Diễm Tâm sững sờ, thuận miệng hỏi.

“Nếu không phải là mẹ anh nói, chẳng lẽ là do em chủ động thẳng thắn khai báo với hai người họ sao?” Trần Diệc Nhiên có chút buồn cười hỏi lại, sau đó xoay xoay chiếc bút trong tay, trầm giọng nói: “Chuyện này anh sẽ sắp xếp, em không cần phải lo lắng.”

“Vậy... Cha mẹ anh có đồng ý cho chúng ta yêu đương không?” Diễm Tâm do dự một lúc, sau đó nhỏ giọng hỏi.

“Em nói thử xem?” Trần Diệc Nhiên cười cười nói: “Nếu như hai người họ thật sự không đồng ý, vậy mẹ anh còn gọi cho cha mẹ em làm gì chứ?”

“Như vậy nghĩa là đồng ý?” Diễm Tâm nhất thời vui vẻ trở lại.

“Đúng vậy, mẹ anh bắt đầu nghi ngờ khuynh hướng giới tính của anh, hiện tại rốt cuộc anh chịu tìm bạn gái, bà ấy không thấp hương tạ Phật thì thôi, làm sao mà phản đối được chứ? Nếu như bà ấy thật sự không đồng ý, vậy thì anh sẽ cân nhắc đến việc tìm bạn trai đưa về ra mắt hai người họ.” Trần Diệc Nhiên nín cười, nói với Diễm Tâm.

“Thật sao? Vậy anh định tìm ai làm bạn trai đây? Em cảm thấy Lục Dật Tiêu rất tốt, hai người rất xứng đôi đấy!” Diễm Tâm nhất thời vui vẻ đến mức quên cả trời đất, thuận miệng liền nói ra những suy nghĩ trong lòng.

Đầu bên kia điện thoại im lặng một hồi lâu, sau đó mới truyền đến giọng nói trầm thấp của Trần Diệc Nhiên: “Nghe anh nói muốn tìm bạn trai, hình như em rất vui về đấy à?”

“Không có... Không có...” Diễm Tâm sững sờ, vội vàng phủ nhận: “Không phải anh đã nói là ‘nếu’ hay sao, em cảm thấy giả sử anh thật sự muốn tìm bạn trai, thì Lục Dật Tiêu rất hợp với anh mà thôi.”

“Hừ...” Trần Diệc Nhiên hừ nhẹ một tiếng, nhìn bóng đêm bên ngoài cửa sổ, nhỏ giọng nói: “Em yên tâm, chắc chắn anh sẽ không cho cậu ta cơ hội đó!”

“...”

Ha ha...

Diễm Tâm cười khan trong lòng, cho dù anh có muốn, Thẩm Tâm cũng sẽ không cho anh cơ hội đó.

Nhưng mà lần này, Diễm Tâm rất sáng suốt không nói ra những lời trong lòng.

Cúp máy, Diễm Tâm ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, chỉ cảm thấy ánh trăng thật tuyệt vời.

Đến lúc trở về kí túc xá, Diễm Tâm liền thấy ba người còn lại đều ngồi trước máy vi tính, mạnh mẽ chém giết quái thú trong game.

Điềm Tâm nhất thời hứng thú dạt dào: “Nào nào, mau nói cho tớ biết các cậu đang ở khu nào, tớ cũng chơi với các cậu.”

Mọi người ở trong phòng đều quay đầu lại nhìn cô.

Thắm Tâm run rẩy khóe miệng: “Cậu đã nghĩ kỹ xem nên tặng quà sinh nhật gì cho Trần Diệc Nhiên chưa?”

“...” Nụ cười trên mặt Điềm Tâm lập tức trở nên gượng gạo: “Vẫn chưa...”

“Còn chưa chuẩn bị xong, cậu đòi với bọn tớ cái gì?” Thắm Tâm tròn mắt nhìn cô: “Thôi đi nhé, bao giờ cậu nghĩ kỹ xem nên tặng quà sinh nhật gì cho bạn trai cậu rồi thì hãy đòi chơi với bọn tớ, nếu không đến lúc đó không tặng được cái gì, lại có người khóc đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 418: Ra mắt mẹ vợ (10)

Chương 419: Ra mắt mẹ vợ (10)

Điềm Tâm hậm hực bĩu môi, đầu năm nay, không chuẩn bị kỹ quà sinh nhật cho bạn trai, ngay cả tư cách để chơi game cũng không có nữa à?

Cô vừa buồn bực, vừa trở về chỗ của mình, bật máy tính lên, lướt web, nên tặng bạn trai món quà gì nhân ngày sinh nhật của người đó.

Một tuần lễ trôi qua rất nhanh.

Cuối tuần này, Thắm Tâm muốn về thành phố Z một chuyến, trước khi đi, cô ấy sờ sờ đầu Điềm Tâm, thông cảm nhìn cô nói: “Cậu đưa Trần Diệc Nhiên đi gặp mẹ vợ thuận lợi nhé, tớ sẽ ủng hộ tinh thần cho cậu.”

Điềm Tâm im lặng, có chút bực bội xua xua tay với Thắm Tâm, ra hiệu bảo cô ấy nên tranh thủ thời gian mau chóng biến mất trước mặt mình.

Sau khi tiễn Thắm Tâm, Điềm Tâm tiếp tục chờ ở nhà ga một lát, rốt cuộc cũng thấy Trần Diệc Nhiên đang lái xe tới từ xa.

“Anh Nhiên...” Điềm Tâm vội vàng vẫy vẫy tay với anh.

Năm giây sau, xe của Trần Diệc Nhiên đỗ lại trước mặt Điềm Tâm.

Điễm Tâm bị chòe dưới nắng đến mức nóng đầu, vội vàng bước vào xe Trần Diệc Nhiên, sau khi cảm nhận được khí mát trong xe, dễ chịu thở dài một hơi: “Đã là mùa thu rồi, mà sao thời tiết này vẫn nắng nóng như vậy cơ chứ.”

“Không phải anh bảo em chờ anh ở trường học là được rồi à, tại sao còn chạy đến nhà ga làm gì?” Trần Diệc Nhiên quay đầu nhìn Điễm Tâm, dịu dàng hỏi.

“Đúng lúc tuần này Thẩm Tâm muốn về nhà, em đến đây tiễn cô ấy, thuận tiện chờ anh luôn.” Điễm Tâm lấy tay quạt quạt mấy lần, sau đó nhìn Trần Diệc Nhiên nói: “Như vậy anh sẽ không phải lái xe đến trường học rồi lại đến nhà em, đi lòng vòng mấy lần.”

“Lòng vòng mấy lượt, cũng vừa kịp thời gian cho anh chuẩn bị tâm lý...” Trần Diệc Nhiên xoay đầu, nhìn mặt đường phía trước, vững vàng lái xe,

“Dạ?” Điễm Tâm giống như cảm thấy mình nghe nhầm, nhìn Trần Diệc Nhiên, rốt cuộc phát hiện đôi môi anh hơi nhếch lên, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng, cô do dự một lát, sau đó dò hỏi: “Anh Nhiên, anh đang hồi hộp đấy à?”

“...” Trần Diệc Nhiên im lặng lái xe, không trả lời câu hỏi của cô.

“Ha ha...” Điễm Tâm không nhịn được bật cười nói: “Anh hồi hộp cái gì chứ, cũng không phải anh chưa từng gặp mẹ em lần nào, bọn họ cũng chỉ là mời anh đến ăn một bữa cơm thôi mà, đừng lo lắng làm gì.”

“Em thi biết cái gì.” Trần Diệc Nhiên lườm Điễm Tâm một cái, định nói gì đó, nhưng lại nhin xuống, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Bỏ đi, ngốc nghếch giống như em cũng tốt, không phải lo lắng phiền não cái gì.”

“...” Điễm Tâm tức giận nhìn anh: “Em ngốc chỗ nào? Em ngốc chỗ nào chứ hả?”

“...” Trần Diệc Nhiên im lặng, không nói lời nào.

Khi trước nhà Điễm Tâm, sau khi Trần Diệc Nhiên dừng xe, liền vòng ra phía sau cốp xe, lấy ra hai chai rượu tốt và một hộp trà ngon, hít sâu một hơi, rồi mới đóng cốp xe lại, đi theo sau Điễm Tâm.

Điễm Tâm buồn cười nhìn vẻ mặt và dáng vẻ vô cùng nghiêm túc của anh, không nhịn được liền mở miệng trêu ghẹo: “Anh Nhiên, lát nữa gặp mẹ em, anh định gọi bà ấy là gì thế? Gọi dì, bác gái, hay là cô nhỏ đây?”

Trần Diệc Nhiên hơi sững sờ, đôi mắt đen nhánh thâm thúy nhìn về phía Điễm Tâm, vẻ mặt vô cùng phức tạp, sau đó rốt cuộc phát điên nói với cô: “Lúc đầu anh vẫn còn rất tốt, lại bị em hỏi như vậy, anh còn lo lắng hơn cả vừa nãy rồi đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 419: Quà sinh nhật của Trần Diệc Nhiên

Chương 420: Quà sinh nhật của Trần Diệc Nhiên

Rốt cuộc Diêm Tâm bật cười vô cùng xấu xa.

Đến trước cửa nhà Diêm Tâm, Trần Diệc Nhiên còn chưa kịp đưa tay nhấn chuông, thì cửa đã bị mở ra.

Mẹ Diêm đứng trong nhà, nhìn Trần Diệc Nhiên, cười khẽ, hiền lành nói: “Diệc Nhiên, đến rồi à...”

“D... Di khỏe...” Trần Diệc Nhiên do dự một lúc, sau đó nhỏ giọng chào mẹ Diêm.

Lúc đầu rõ ràng mẹ Diêm hơi sững sờ một chút, sau đó nhìn thấy Diêm Tâm đứng sau lưng Trần Diệc Nhiên che miệng cười trộm, lúc này mới hồi phục tinh thần lại, nói với Trần Diệc Nhiên: “Vào đi, vào đi, gọi là đi hay cô nhỏ đều được hết.”

Trần Diệc Nhiên có chút lúng túng ho nhẹ một chút, sau đó bước vào nhà.

Cha Diêm đang ngồi uống trà xem ti vi trên ghế sofa trong phòng khách, thấy Trần Diệc Nhiên đến, liền đứng dậy, cười cười, rồi bảo anh ngồi xuống.

Diêm Tâm vốn đang đứng sau lưng Trần Diệc Nhiên, liền háp tấp chạy đến ngồi bên cạnh cha mình.

Cha Diêm trừng mắt nhìn Diêm Tâm, trầm giọng nói: “Này này này, con về phòng mình chơi đi, cha có mấy chuyện muốn nói với Diệc Nhiên, hai người đàn ông bọn cha nói chuyện phiếm, con ngồi chỗ nào làm cái gì?”

“Vi sao con không thể ngồi đây chứ?” Diêm Tâm buồn bực nhìn cha mình, hít hít mũi, nói: “Dù sao con cũng là một thành viên của cái nhà này cơ mà, bắt đầu từ lúc nào mà ngay cả quyền lợi được ngồi trong phòng khách con cũng không có vậy.”

“...” Cha Diêm có chút bất đắc dĩ nhìn cô, lại không thể trực tiếp xách cô về phòng, chỉ đành coi như cô không hề xuất hiện ở đó, quay đầu nhìn Trần Diệc Nhiên hỏi: “Diệc Nhiên à, gần đây công việc của cháu thế nào rồi?”

“Rất tốt ạ.” Trần Diệc Nhiên mỉm cười, nói với cha Diêm: “Vào khoảng đầu năm sau có lẽ cháu sẽ có một cơ hội được thăng chức, xác suất thành công khoảng 80%.”

“Ừm.” Cha Diêm có chút khen ngợi gật đầu, tiếp tục hỏi: “Mấy ngày trước cha cháu nói chuyện điện thoại với chú, ông ấy nói tuổi ông ấy cũng lớn rồi, hi vọng sau này cháu sẽ kế thừa sự nghiệp của ông ấy, bây giờ cháu còn trẻ, dốc sức làm việc ở bên ngoài, tích lũy một số kinh nghiệm cũng rất tốt.”

“...” Sắc mặt Trần Diệc Nhiên hơi thay đổi, sau đó mỉm cười nhìn cha Diêm, nhỏ giọng nói: “Cha cháu lại chuẩn bị dưỡng già sớm như vậy à?”

“Haiz, con người mà, đến độ tuổi này của chúng ta, khó tránh khỏi việc muốn sống một cuộc sống thanh nhàn, vừa ôm cháu, vừa thoải mái dưỡng già, như vậy rất tốt mà đúng không.” Cha Diễm cười cười, nhìn Trần Diệc Nhiên nói:

“Cháu cũng không còn nhỏ tuổi nữa, mấy năm nay cha mẹ cháu gấp gáp tìm đối tượng cho cháu, thỉnh thoảng cũng sẽ nhờ đến chú đi đây, thế nhưng bây giờ cháu... Dù sao hiện tại Diễm Tâm nhà chú mới học đại học năm nhất, trong lúc con bé đi học chắc chắn không thể kết hôn với cháu được, mà nếu như cháu muốn chờ nó tốt nghiệp thì cũng phải chờ 4 năm, cứ xem như cháu chờ được, nhưng liệu cha mẹ cháu có chờ được hay không?”

Trần Diệc Nhiên xoay đầu, nhìn Diễm Tâm, sau đó mỉm cười nhìn cha Diễm nói: “Chuyện này chú không cần lo lắng, về phía cha mẹ, cháu nhất định sẽ giải quyết tốt, huống chi hiện giờ mẹ cháu đã biết chuyện giữa cháu và Diễm Tâm, bà ấy cũng đã chấp nhận, thì đương nhiên loại chuyện như chờ con dâu tốt nghiệp bà ấy cũng sẽ chấp nhận, còn về phần cha cháu, cháu dự tính tranh thủ mấy năm này Diễm Tâm còn chưa tốt nghiệp... cố gắng xông pha gây dựng sự nghiệp, như vậy sau này tiếp nhận công ty của công ấy cũng sẽ thành thạo hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 420: Quà sinh nhật của Trần Diệc Nhiên (2)

Chương 421: Quà sinh nhật của Trần Diệc Nhiên (2)

“Ừm...” Cha Diễm có chút khen ngợi nhìn Trần Diệc Nhiên, sau đó lại cùng anh trò chuyện về các vấn đề như chính trị quốc tế, kinh tế trong nước, đầu tư cổ phiếu, Diễm Tâm ở bên cạnh nghe hai người họ nói chuyện mà nhàm chán đến mức buồn ngủ.

Thật vất vả với nghe được tiếng hô của mẹ Diễm từ trong nhà bếp: “Mọi người vào ăn cơm nào!”

Diễm Tâm cảm thấy rốt cuộc cũng được giải thoát, sớm biết như vậy còn không bằng trở về phòng lướt web hoặc xem tivi...

Lúc đứng dậy chuẩn bị vào phòng bếp, Trần Diệc Nhiên bước đến cạnh Diễm Tâm, đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy eo cô, thấp giọng hỏi: “Anh như vậy đã được coi là qua cửa hay chưa?”

“Ừm... Xem như không bị ở lại lớp đi.” Diễm Tâm suy nghĩ hồi lâu, chỉ có thể nói như thế.

Trần Diệc Nhiên không nhịn được run rẩy khóe miệng.

Sau lần gặp cha mẹ Diễm, chuyện giữa Trần Diệc Nhiên và Diễm Tâm đã xem như được gia đình hai bên ngầm chấp thuận, chỉ là trước khi Diễm Tâm tốt nghiệp đại học, gia đình hai bên đều cảm thấy tốt nhất vẫn là đừng nên rêu rao ra ngoài thì hơn.

Những chuyện này Diễm Tâm không thèm để ý, công khai hay không công khai, chỉ cần cho mẹ cô đồng ý, cô đã có thể buông bỏ tảng đá trong lòng xuống rồi.

Chỉ là chuyện trước mắt khiến cho cô phát sầu, chính là quà sinh nhật của Trần Diệc Nhiên.

Cô chưa từng nghĩ đến, tặng quà cho một người lại phải đắn đo nhiều đến vậy.

Nhưng sự thật chính là như thế.

Những thứ sang trọng có đẳng cấp, thì giá cả lại cũng “đẳng cấp” không kém.

Mà những thứ cô có thể mua nổi, cô lại luôn cảm thấy nếu tặng nó cho Trần Diệc Nhiên thì chính là đang khinh bỉ chà đạp anh.

“A!!! Rốt cuộc nên tặng gì cho anh ấy đây!!” Diễm Tâm có chút phát điên vò vò tóc, ngửa mặt lên trời thờ dài.

“Cô gái nhỏ, đang phiền muộn chuyện chọn quà tặng sao?” Đột nhiên từ bên đường có một người đi đến, đưa tay vỗ vai Diễm Tâm.

Diễm Tâm quay đầu, nhìn người đàn ông ria mép rậm rạp đứng sau lưng mình.

Bởi vì có kinh nghiệm suýt bị lừa bán hồi còn học lớp 10, những năm gần đây, Diễm Tâm luôn luôn rất cảnh giác đối với những người lạ khác.

Cô lo lắng nhìn người đàn ông đứng sau lưng mình, cảnh giác nói: “Có chuyện gì?”

“Ha ha, cô gái nhỏ, tôi không phải người xấu, không cần lo lắng.” Người đàn ông đó cười cười với Diễm Tâm, đưa cho cô một tờ rơi quảng cáo nói: “Tôi mở tiệm quà tặng, cửa hàng nằm ngay phía bên đường đối diện, cái tiệm “Thích được ôm ôm” là của tôi, cô nhìn thấy không?”

Diễm Tâm quay đầu nhìn phía bên đường đối diện, quả nhiên thấy một cửa hàng treo tấm biển lớn có bốn chữ “Thích được ôm ôm”, tấm biển kia của nhà hàng có màu hồng phấn, bên trên còn có mấy hình trái tim màu đỏ, kiểu chữ nhìn rất đáng yêu, nhìn qua có cảm giác giống như rất ngọt ngào.

“Tiệm quà tặng” Ánh mắt Diễm Tâm lập tức sáng lên.

“Đúng vậy, tiệm quà tặng của chúng tôi vừa mới khai trương, cho nên hai ngày nay có hoạt động ưu đãi, nếu muốn mua quà tặng ai đó, có thể đến đó xem thử.” Người đàn ông kia cười cười, nói với Diễm Tâm: “Cửa hàng là do con gái tôi mở, tôi giúp nó phát tờ rơi.”

“Được, vậy để tôi qua đó xem thử.” Diễm Tâm nhận lấy tờ rơi trong tay người đàn ông đó, gật gù chào, sau đó liền đi về phía tiệm quà tặng kia.

Bước vào trong tiệm quà tặng, Diễm Tâm hiếu kỳ nhìn quanh hai bên, chỉ thấy bao nhiêu là các loại gấu bông lông xù, thỏ bông đáng yêu bày xung quanh, tuyệt đối là những món đồ yêu thích nhất của con gái.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 421: Quà sinh nhật của Trần Diệc Nhiên (3)

Chương 422: Quà sinh nhật của Trần Diệc Nhiên (3)

Lại đi vào bên trong nữa, bên trên kệ hàng bày rất nhiều hộp âm nhạc, đồ thủy tinh trang trí, đồ chơi trẻ em, đồ đôi tình nhân,... Diễm Tâm nhìn đến hoa cả mắt.

Chỉ là có thể bởi vì tiệm này mới khai trương, nên gần như bên trong tiệm không có khách hàng nào.

Cô gái vẫn luôn ngồi phía sau quầy thanh toán nghịch máy tính, nhìn thấy Diễm Tâm đi tới, liền vội vàng đứng lên, cười híp mắt đến bên cạnh Diễm Tâm hỏi: “Cô gái nhỏ, muốn mua quà tặng người khác sao?”

“Ừm...” Diễm Tâm vừa tiếp tục nhìn ngó xung quanh, vừa gật gật đầu với cô gái có vẻ là chủ tiệm kia.

“Cô muốn mua quà tặng nam hay nữ nào?” Chủ tiệm tiếp tục hỏi.

“Là nam.”

“Bạn trai à?”

“Ừm... Đúng vậy.” Diễm Tâm gật gật đầu, sau đó quay đầu lại liếc nhìn cô gái đó, xin được giúp đỡ: “Có món nào tương đối thích hợp để tặng quà cho bạn trai không?”

“Cái này...” Cô gái đó hơi do dự một chút, sau đó ngượng ngùng nói: “Chỗ này của chúng tôi đa số đều là quà tặng cho nữ, ví dụ như con rối, hoa tươi, đồ chơi nhỏ trang trí các loại, còn nếu tặng cho nam, bên kia có một ít đồ trang trí xe hơi, đồ chơi sáng tạo, không biết cô có hứng thú xem không?”

Diễm Tâm lắc lắc đầu nói: “Bỏ đi, bạn trai tôi lớn hơn tôi bảy tuổi... Những món đồ các nam thiếu niên ưa thích, có lẽ anh ấy cũng không thích...”

“Lớn hơn bảy tuổi sao?” Chủ tiệm do dự một chút, sau đó nói với Diễm Tâm: “Như vậy hẳn là đã đi làm rồi, vậy thì tặng quà gì đó sang trọng hoặc có

nhân hiệu nổi tiếng là hợp lý.”

“Nhưng mà tôi vẫn còn là học sinh... Đồ có nhân hiệu nổi tiếng, tôi không mua được...” Diễm Tâm đỏ mặt, ngượng ngùng nhìn chủ tiệm: “Cô mở tiệm quà tặng, không biết liệu có thể cho tôi một chút đề nghị, xem nên tặng đồ gì đó cho anh ấy được hay không.”

“Cái này à...” Chủ tiệm nghĩ lại, sau đó nói với Diễm Tâm: “Chỗ của chúng tôi cũng có dịch vụ đặt làm đồ theo yêu cầu như tượng, chén tình nhân, các loại gối ôm tình nhân,... có thể tặng người đó.”

“Còn có làm tượng?” Hai mắt Diễm Tâm lập tức sáng lên.

“Đúng vậy, ví dụ như búp bê bằng gốm, cô có thể gửi cho chúng tôi ảnh chụp, sau đó chúng tôi sẽ liên hệ với bên xưởng chế tạo, dựa theo hình dáng mà cô đặt mà chế tạo.” Chủ tiệm hí hóp cười giới thiệu với Diễm Tâm một đôi búp bê bằng gốm đặt trong tủ.

“Ừm... Đúng là rất đẹp... Nhưng hình như hơi nhỏ...” Diễm Tâm nhìn đôi búp bê không lớn hơn lon nước ngọt bao nhiêu, do dự nói: “Có thể lớn một chút, mềm một chút, còn có thể ôm ngủ được hay không?”

Cô cảm thấy, nếu dựa theo dáng vẻ của mình, làm cho Trần Diệc Nhiên một cái gối ôm, như vậy khi cô không ở thành phố Z, Trần Diệc Nhiên có thể ôm ngủ.

“Lớn một chút... mềm một chút... còn có thể ôm ngủ?” Chủ tiệm nghi ngờ nhìn Diễm Tâm, sau đó hai mắt bỗng sáng lên, gật gù đầu với cô: “Có có, chỗ chúng tôi có thể làm theo dáng vẻ của cô giống như một lớn một nhỏ đáng yêu trong phim hoạt hình trẻ em.”

“Thật sao?” Diễm Tâm nhất thời kinh ngạc vui vẻ: “Làm được theo kiểu đáng yêu sao?” (Giống kiểu chibi)

“Tuyệt đối đáng yêu!” Chủ tiệm nhìn Diễm Tâm với vẻ mặt “Tôi hiểu mà tôi hiểu mà”, nháy nháy mắt với cô: “Có rất nhiều khách nam đến cửa hàng của tôi đặt làm theo yêu cầu giống như vậy đây, bất kể loại hình dáng vẻ nào cũng có thể làm được!”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 422: Quà sinh nhật của Trần Diệc Nhiên (4)

Chương 423: Quà sinh nhật của Trần Diệc Nhiên (4)

“Thật sao?” Diễm Tâm vui vẻ đến mức nhảy cẫng lên: “Cả khách nam cũng thích sao?”

“Tuyệt đối ưa thích.” Chủ tiệm khẳng định vô cùng chắc chắn, nói: “Lớn có hơn bốn mươi tuổi, nhỏ thì có mười mấy tuổi, ai ai đến nơi này cũng đều khen không dứt miệng! Ha ha, cô gái nhỏ, không gạt cô đâu, trước đây tôi bán hàng trên mạng, đơn đặt hàng mỗi ngày đều rất nhiều, chỉ là tôi thấy cha tôi ở nhà một mãi rất nhàm chán, nên mới mở một cửa hàng ở đây để ông ấy chăm lo một chút.”

Chủ tiệm cười híp mắt nhìn Diễm Tâm, nhưng lại không hề nói cho cô biết, thật ra trước đây cô ấy bán hàng trên mạng là bán đồ dùng tình thú.

“Ồi trời!” Diễm Tâm sùng bái nhìn cô ấy, hoàn toàn không hề nghĩ rằng việc cô muốn mua quà, và việc liệu anh có muốn hay không hoàn toàn khác nhau.

“Như vậy... Cô có thể cho tôi xem một số sản phẩm được hay không?” Diễm Tâm mặc dù đã động lòng, nhưng chọn quà cho Trần Diệc Nhiên, cô vẫn cảm thấy mình nên cẩn thận một chút, tốt nhất vẫn là nhìn thấy vật thật rồi hãy quyết định.

“A, những sản phẩm này, chỗ chúng tôi đều làm một cái thì bán một cái.” Chủ tiệm nhìn về mặt tiếc nuối của Diễm Tâm, liền nói: “Nhưng mà trong máy tính của tôi vẫn còn một ít ảnh chụp, có thể cho cô xem qua.”

“Được.” Diễm Tâm vui vẻ đồng ý.

Chủ tiệm bước lại quầy tính tiền, chăm chú tìm tòi trong máy tính của mình nửa ngày, sau đó mở một thư mục, chỉ cho Diễm Tâm thấy: “Nhìn xem, đây đều là những yêu cầu của các khách hàng trước đây, cái gì mà chị gái quyến rũ, em gái xinh đẹp, nhân vật phim hoạt hình, ngay cả thủy thủ mặt trăng chỗ tôi cũng có thể làm.”

Diễm Tâm tò mò lại gần, quả nhiên thấy sản phẩm bên trong hình ảnh sinh động như thật, ăn mặc quần áo váy vóc xinh đẹp, mặc dù dáng vẻ đã hoạt hình hóa, nhưng trên cơ bản vẫn nhìn ra nguyên gốc.”

Nhưng nhìn như vậy mà nói, lại có vẻ càng giống như búp bê.

“Nhìn qua thì rất tốt... Nhưng mà tôi lại cảm thấy mấy sản phẩm này có chút giống búp bê...” Diễm Tâm do dự một chút, sau đó hỏi: “Tặng cái này cho anh ấy, liệu anh ấy có không vui hay không?”

“Sao lại thế được, tất cả chỗ này đều là làm theo yêu cầu của khách nam, phản hồi của họ đều rất tốt, đặc biệt là những cặp tình nhân yêu xa, bạn gái không ở bên cạnh, có cái này có thể giải quyết tốt nhu cầu.” Chủ tiệm mờ ám nói với Diễm Tâm

“Giải quyết nhu cầu?” Diễm Tâm nghi ngờ nhìn cô ấy.

“Khụ khụ... Đúng vậy, nhu cầu tâm lý, nhu cầu sinh lý, ví dụ như một người cô độc trong đêm, ôm gối ngủ hình nộm này, cảm giác giống như đang ôm bạn gái, sau đó...” Chủ tiệm tiếp tục nhìn Diễm Tâm với ánh mắt “Cô hiểu mà.”

Diễm Tâm cái hiểu cái không gật gật đầu, sau đó do dự một chút hỏi: “Nhưng kích cỡ to như vậy có phải rất đắt hay không?... Tài khoản của tôi khá có hạn...”

“Cái này còn tùy tình huống cụ thể.” Chủ tiệm ho nhẹ một tiếng, nghiêm túc nói với Diêm Tâm: “Căn cứ theo nhu cầu khác biệt của từng khách hàng, nếu như muốn loại có thể phát ra tiếng, lại mang nhiệt độ ổn định như người thật, thì giá cả chắc chắn sẽ hơi đắt. Nhưng nếu chỉ cần loại đơn giản bình thường, không phát ra tiếng, thì cũng khá rẻ.”

“A...” Diêm Tâm gật gật đầu, sau đó nói: “Vậy nếu đặt hàng thì bao lâu mới được lấy? Tôi muốn đặt loại bình thường.”

“Cô muốn bao giờ lấy hàng?”

“Tháng sau, đầu tháng.”

“A, vậy thì được, một tuần là đã có thể lấy hàng.” Chủ tiệm híu hắt cười nhìn Diêm Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 423: Quà sinh nhật của Trần Diệc Nhiên (5)

Chương 424: Quà sinh nhật của Trần Diệc Nhiên (5)

“Như vậy... Có thể làm theo dáng vẽ của tôi được không?” Diêm Tâm không chắc chắn hỏi lại.

“Được, không thành vấn đề.” Chủ tiệm lập tức bước lại quầy, lấy giấy bút, nhanh chóng viết ngày tháng, thời gian nhận hàng, sau đó hỏi Diêm Tâm: “Muốn kích cỡ khoảng bao nhiêu?”

“Ừm... Không khác lắm so với tôi?”

“A, vậy thì khoảng 1m6 nhé, lớn quá cũng không đẹp lắm.” Chủ tiệm cúi đầu viết yêu cầu, sau đó hỏi: “Kiểu tóc gì? Muốn hất lên hay tết đuôi sam?”

“Bộc đuôi ngựa đi.” Diêm Tâm suy nghĩ, cảm thấy nếu búp bê đầu tóc bù xù, nửa đêm Trần Diệc Nhiên tỉnh lại nhìn thấy, chắc chắn sẽ bị dọa chết khiếp.

“Vậy quần áo thì sao? Muốn kiểu dáng gì?”

“Muốn... Giống quần áo của thủy thủ mặt trăng, chính là loại đồng phục cấp 3 đó.” Diễm Tâm vô cùng nghiêm túc nhìn cô nói.

“Ha ha, cô gái nhỏ, cô thật sự rất am hiểu về đàn ông đấy.” Chủ tiệm ngẩng đầu cười mờ ám với Diễm Tâm, còn nháy nháy mắt: “Hiện tại đàn ông đều thích loại hình đồng phục quyền rũ này đấy.”

“Thật sao... Ha ha...” Không biết vì sao, Diễm Tâm luôn cảm thấy ánh mắt kia của chủ tiệm, có chút... cảm giác... một lời khó nói hết...

“Các tính năng khác thì sao? Ví dụ như biết phát ra âm thanh, hay có nhiệt độ ổn định?” Chủ tiệm tiếp tục hỏi Diễm Tâm.

“A...” Diễm Tâm do dự một lát, sau đó dè dặt hỏi: “Mất khoảng bao nhiêu tiền?”

“Còn phải tùy vào yêu cầu cụ thể, nhưng rẻ nhất cũng phải một 1 nghìn nhân dân tệ.” Chủ tiệm đánh giá Diễm Tâm một lượt, sau đó nói: “Có vẻ cô vẫn là học sinh đúng không? Tôi đề nghị cô có thể không cần chọn loại đắt tiền như vậy, chờ sau này đi làm kiếm tiền, có thể thay loại tốt hơn cho chồng mình cũng được.”

“Tôi...” Diễm Tâm do dự một chút, nhỏ giọng nói: “Có loại nào rẻ hơn không?”

“Rẻ nữa cũng có, hơn hai trăm tệ, nhưng mà tạo hình của nó có chút không được đẹp cho lắm...” Chủ tiệm nhìn về mặt do dự của Diễm Tâm, đưa tay vỗ vỗ bả vai cô: “Như vậy đi, cô gái nhỏ, tôi thấy cô là khách hàng đầu tiên ngày khai trương, liền ưu đãi cho cô một ít, sẽ làm cho cô loại đẹp hơn, nhưng không thể phát ra tiếng, không có nhiệt độ, các mặt còn lại thì đều không khác mấy, thế nào, lấy giá này nhé!”

Chủ tiệm giơ một ngón tay về phía Diễm Tâm.

“Một nghìn?” Diễm Tâm do dự hỏi.

“Ừ...” Chủ tiệm cười híp mắt gật gật đầu.

“Tôi không có đủ tiền...” Diễm Tâm nhỏ giọng nói.

Chủ tiệm sững sờ một chút, sau đó đưa tay gỡ gỡ đầu mình, ánh mắt giằng co nhìn Diễm Tâm một hồi lâu, sau đó vẻ mặt đau khổ nói: “Vậy thì bảy trăm, không thể ít hơn nữa! Tôi lấy cái giá này đã là bán cho cô với giá gốc rồi, nếu không phải vì hôm nay cửa tiệm mới khai trương, tôi thấy cô và tôi cũng có duyên, nếu là người khác, nhất định tôi sẽ không bán với cái giá này.”

“Bảy trăm à...” Diễm Tâm do dự một chút, lúc đầu cô dự tính chỉ mất khoảng năm trăm, cái giá bảy trăm cũng xấp xỉ sinh hoạt phí trong nửa tháng của cô rồi.

“Không thể thấp hơn nữa, lấy giá bảy trăm nhưng tôi làm cho cô loại đẹp hơn, tóc, lông mày, lông mi, tuyệt đối được làm theo y như thật với dáng vẻ của cô, nếu người khác, căn bản chỉ trực tiếp vẽ lên là được rồi.” Chủ tiệm nhìn Diễm Tâm, nghiêm túc nói.

“Vây... Được rồi...” Diễm Tâm lại do dự một chút, sau đó rốt cục gạt đầu.

“Thành giao!” Chủ tiệm cười híp mắt nhìn Diễm Tâm nói: “Tạm thời giao hai trăm tệ tiền đặt cọc, một tuần sau tới lấy hàng.”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 424: Quà sinh nhật của Trần Diệc Nhiên (6)

Chương 425: Quà sinh nhật của Trần Diệc Nhiên (6)

“Được.” Diễm Tâm ngoan ngoãn giao tiền, thuận tiện gửi cho chủ tiệm một tấm ảnh chụp của mình trong điện thoại, sau đó liền mong đợi rồi đi.

Buổi tối trở về kí túc xá, Diễm Tâm vui vẻ phàn chán ôm lấy Thẩm Tâm, lớn tiếng reo hò: “Được rồi, tớ đã chuẩn bị kỹ càng quà sinh nhật cho Trần Diệc Nhiên rồi! Tối đây, tớ với cậu chơi trò chơi!”

“Thật hay giả, nhanh như vậy?” Thẩm Tâm nghi ngờ nhìn cô, sau đó vừa chuẩn bị cho BOSS phó bản một kích cuối cùng, vừa thuận miệng hỏi: “Mua cái gì thế, lấy ra cho tớ xem nào.”

“Đặt hàng theo yêu cầu, một tuần sau lấy hàng.” Diễm Tâm kiêu ngạo nhìn Thẩm Tâm nói: “Tớ không cho cậu xem, ai bảo cậu không suy nghĩ giúp tớ. Hừ! Chờ khi tớ tặng cho Trần Diệc Nhiên, nếu như anh ấy thích, tớ sẽ cho cậu biết đó là cái gì, đến lúc đó tớ sẽ giới thiệu cho cậu cửa hàng đó, lần sau đến dịp sinh nhật Lục Dật Tiêu, cậu cũng có thể tặng cho anh ta.”

“Thật sao, có lòng như vậy?” Sau khi Thẩm Tâm thu được đồ vật rơi xuống từ trên người Boss, rốt cuộc quay đầu nhìn Diễm Tâm, cười hi hi nói: “Vây được rồi, mở máy tính đi, tớ đưa cậu đi đánh quái, đúng lúc chiều nay Phan Đình và Hải Phi đi ra ngoài, không ai giúp tớ cày phó bản, tớ đành chịu khó giúp đỡ cậu vậy.”

“Ha ha... Quá tốt, tiểu diễm tâm, yêu cậu chết mất.” Diễm Tâm hấp tấp đi lấy USB cài đặt game.

Chờ đến lúc tất cả đều được chuẩn bị sẵn sàng, trò chơi được cài đặt xong, Diễm Tâm đăng nhập vào game, sau đó nhìn một loạt những nhân vật có tạo hình hoa lệ, cô bắt đầu cảm thấy khó lựa chọn.

Nhân vật trang phục của mục sư kia nhìn rất tỉ mỉ, quần áo của nhạc công kia cũng rất nhẹ nhàng bông bênh, còn có váy múa của vũ sư, đơn giản nhưng lại rất đẹp...

Điềm Tâm xoắn xuýt nhìn chăm chăm các nhân vật trong game nửa ngày, mà vẫn không biết nên chọn tạo hình nào.

“Sao thế?” Sau khi Thẩm Tâm lại diệt xong một Boss, liền xoay đầu lại nhìn Điềm Tâm, thuận miệng hỏi: “Tên cậu là gì, để tớ qua chỗ Tân Thủ Thôn* tìm.”

*Một địa điểm trong game tập hợp những người mới chơi, mới tạo nick.

“Tớ... Tớ còn chưa chọn được nhân vật.” Điềm Tâm yếu ớt nói với Thẩm Tâm, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm màn hình.

“...” Thẩm Tâm im lặng, ném bàn phím trong tay, đi đến sau lưng Điềm Tâm, nhìn cô di đi di lại con chuột máy tính qua các nhân vật, không nhìn được đưa tay gõ đầu cô: “Xoắn xuýt cái gì, sau này chơi lâu thì kiểu tóc, trang phục có thể cài phó bản để thay đổi, cậu chỉ cần chọn nhân vật có kỹ năng mình thích là được.”

“A...” Điềm Tâm gật gật đầu, lại hỏi: “Nhân vật của mấy cậu có kỹ năng gì?”

“Tớ là chiến sĩ, sử dụng đao, Phan Đình là thuật sĩ, Hải Phi là pháp sư.” Thẩm Tâm cau mày suy nghĩ một hồi, sau đó tiếp tục nói: “Nhân vật của ba người chúng tớ có đặc điểm là tính công kích cao, kỹ năng di chuyển nhanh, nếu không thì cậu chọn mục sư đi, thiết kế trang phục và dáng vẻ nhìn cũng đẹp, còn có thể giúp bọn tớ tăng máu, chỉ cần đi theo sau lưng bọn tớ giả vờ đánh đấm cho có khí thế là được rồi.”

“Ý kiến hay!” Điềm Tâm gật gật đầu, Thẩm Tâm gợi ý giúp cô, thì cô cũng không cần phải xoắn xuýt.

Rất nhanh, cô chọn xong nhân vật, lại chọn kiểu tóc và trang phục ban đầu, sau đó tuyển chọn tí mĩ món đồ cầm tay nhìn có vẻ thanh nhã, rồi lại nhìn tên nhân vật mà ngẩn người, ôi... Cô quay đầu nhìn Thẩm Tâm hỏi: “Tên nhân vật của các cậu là gì?”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 425: Quà sinh nhật của Trần Diệc Nhiên

Chương 426: Quà sinh nhật của Trần Diệc Nhiên

“Hả?” Thẩm Tâm vừa nhàm chán đi dạo tìm Boss để đánh, vừa trả lời Điềm Tâm: “Phục hồi tóc hư tổn dùng Pantene, đánh bay gàu bằng Head & Shoulders”

“Cái gì?” Diễm Tâm sững sờ, sau đó tròn mắt: “Tớ hỏi tên nhân vật của các cậu mà, đâu có hỏi quảng cáo.”

“...” Thẩm Tâm lại diệt xong Boss, quay đầu lại, nhìn Diễm Tâm: “Tớ nói, tên nhân vật của Phan Đình là Phục hồi tóc hư tổn bằng Pantene, của Hải Phi là đánh bay gàu bằng Head & Shoulders.”

“VẬY... Còn cậu thì sao?” Khóe miệng Diễm Tâm run rẩy như bị rút gân, thậm chí nghĩ không biết có khi nào tên nhân vật của Thẩm Tâm lại là dầu gội đầu hay không nữa.

“Đại tổng quản Diễm Tâm.” Thẩm Tâm thuận miệng trả lời.

Diễm Tâm im lặng nhìn trời, sau đó gật đầu nói: “Vậy tớ sẽ là Người hầu nhỏ Diễm Tâm.”

“Ừ... Tên gọi được đấy, rất xứng với tớ.” Thẩm Tâm gật đầu, khen ngợi nhìn cô.

“Tớ muốn hỏi một chút, Lục Dật Tiêu có chơi trò này hay không? Nickname của anh ta gọi là gì?” Diễm Tâm tò mò nhìn cô ấy.

“Anh ấy à, tên là Đại thiếu gia Diễm Tâm.” Thẩm Tâm nhún nhún vai.

“Vậy tại sao cậu không để tên là Đại tiểu thư Diễm Tâm?”

“Tớ chơi trước, đã lấy tên như vậy rồi, sau này anh ấy chơi, không biết đặt tên, lại cũng không hay chơi. Bình thường ở ngoài đời tớ đã bị anh ấy trói chặt, không muốn ngay cả trong game cũng phải làm một đôi với anh ấy.” Thẩm Tâm đứng dậy, bước đến sau lưng Diễm Tâm nhìn màn hình máy tính của cô, hỏi: “Tạo nhân vật cũng không xong, mau nhanh lên.”

“Được được, lập tức xong ngay.” Diễm Tâm vội vàng quay người, động tác nhanh nhẹn tiến vào trò chơi.

Tân Thủ Thôn nằm ở đảo Hạnh Hoa. Trên đảo ngập tràn màu hoa hạnh nở rộ, bầu trời xanh biếc, mây trắng bồng bênh, cây cối xung quanh xum xuê, người qua người lại, Diễm Tâm đứng im một chỗ, mờ mịt nhìn thế giới mỹ lệ lạ lẫm,

Sau đó, có một bóng dáng màu trắng cười Phượng hoàng màu vàng giáng xuống từ trên bầu trời, đập lên nghìn ánh sáng vàng, xuất hiện ở trước mặt cô.

Người kia có khuôn mặt đẹp như tranh vẽ, vô cùng dịu dàng, mặc một bộ trường bào tung bay trong gió, sau lưng đeo một thanh đao bảy sắc cầu vồng cứ như vậy đứng ở giữa không trung, nhìn cô từ trên cao xuống, mang theo nụ cười kiều ngạo quyến rũ, chậm rãi nói: “Diễm Tâm, tớ tới đón cậu.”

Diễm Tâm vô thức quay đầu lại nhìn Thẩm Tâm, chỉ thấy trên màn hình máy tính của cô ấy hiện ra một nhân vật cười phượng hoàng, đối mặt với tiểu mục sư mặc quần áo lụa màu hồng phấn, nói ra lời vừa rồi.

“Cậu là nam? Gay hả!!” Diễm Tâm hoảng sợ nhìn màn hình máy tính Thẩm Tâm.

Thẩm Tâm đen mặt quay đầu lại nói: “Cậu có gan thì lặp lại lần nữa?”

“Tớ nói là... khụ khụ...” Diễm Tâm giặt mình sặc nước miếng, khó khăn lắm mới thuận khí liền nghi ngờ hỏi Thẩm Tâm: “Tại sao cậu lại chọn nhân vật nam? Nữ chiến sĩ không phải cũng được sao?”

“Lục Dật Tiêu sợ tớ bị đại thần nào đó trong game bắt đi mất, nên nhất quyết yêu cầu tớ phải chọn nhân vật nam...” Thẩm Tâm có chút không biết nên nói gì: “Nhưng mà anh ấy không nghĩ được rằng, hiện giờ trong game có một đồng cô gái nhỏ đi theo sau lưng tớ mỗi ngày, hi vọng được bao nuôi.”

“Ha ha... Ha ha ha...” Diễm Tâm cười gượng vài tiếng, sau đó hậm hực nói: “Như vậy tớ là công ở trên* rồi đúng không?”

*công trong cặp công – thụ đam mê.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 426: Quà sinh nhật của Trần Diệc Nhiên (8)

Chương 427: Quà sinh nhật của Trần Diệc Nhiên (8)

“Cậu?” Thẩm Tâm đánh giá cô một chút, sau đó không nhịn được bật cười: “Cậu còn đòi ở trên sao, cậu không phải tình nhân bí mật của tớ à?”

“... Xem như cậu lợi hại!” Diễm Tâm đen mặt.

Thế là người hầu nhỏ Diễm Tâm chính thức bắt đầu đi theo Đại tổng quản Diễm Tâm ngao du.

Nghe nói trong đoạn thời gian đó, nên cây cầu Nại Hà trong trò chơi, có rất nhiều nữ game thủ nhảy cầu tự sát, chỉ bởi vì tình nhân trong mộng của họ, có năng lực, kỹ năng hoàn hảo đứng thứ hai, Đại tổng quản Diễm Tâm, luôn mang theo một nữ người hầu, đồng thời còn vì nữ người hầu đó, mà giúp nàng ta giết một đại bang phái đứng thứ hai trong võ lâm.

Đương nhiên, đây là chuyện sau này.

Chỉ là trong thời gian một tuần lễ này, ban ngày Diễm Tâm đi học, buổi tối thì luyện cấp với Thẩm Tâm, trước khi đi ngủ thì nói chuyện điện thoại với Trần Diệc Nhiên, thời gian trôi qua rất phong phú.

Một tuần lễ trôi qua, lại là một chu kì mới, Diễm Tâm vội vàng đến cửa tiệm lần trước lấy hàng, nhận về một búp bê “Diễm Tâm” xinh đẹp.

Quả nhiên chủ tiệm không nói dối, đã làm cho Diễm Tâm loại đẹp hơn, quả thật rất tinh xảo tỉ mỉ, từng cái lông mi đều giống như thật.

Diễm Tâm hết sức hài lòng nhìn chủ tiệm đặt búp bê “Diễm Tâm” vào một cái hộp thật lớn, sau đó gói lại thật đẹp, còn hết sức quan tâm giúp cô đặt vào cốp xe của Lục Dật Tiêu.

Lục Dật Tiêu ngồi trên ghế lái, nhìn Diễm Tâm mang một hộp quà lớn như vậy ra khỏi tiệm, tò mò hỏi: “Diễm Tâm, em tặng Diệc Nhiên cái gì thế?”

“Hỏi cô ấy cũng không nói cho anh biết đâu.” Thẩm Tâm nhìn cái hộp quà to đùng kia, cười hi hi với Lục Dật Tiêu: “Tuần trước em hỏi, cô ấy cũng không chịu nói.”

“Hi hi, nếu anh Nhiên thích, em sẽ nói cho hai người biết, hiện tại phải giữ bí mật, tạo cảm giác thần bí.” Diễm Tâm đóng cốp xe lại, sau đó vẫy vẫy tay chào chủ tiệm, chui lên ghế sau xe, cười hi hi với hai người ngồi ở hàng ghế trước: “Anh Tiêu, cảm ơn anh đã đến đón bọn em.”

“Không cần khách khí, dù sao anh cũng đến đón Thẩm Tâm, tiện đường đón em cũng không sao.” Lục Dật Tiêu đeo kính râm, sau đó quay đầu nhìn Diễm Tâm nói: “Sinh nhật Trần Diệc Nhiên phải một tuần nữa mới đến, em đã chuẩn bị quà tốt cho cậu ta sớm như vậy rồi.”

“Hi hi, đúng vậy ạ.” Diễm Tâm cười gật gật đầu.

Trên đường trở về thành phố Z, Lục Dật Tiêu trực tiếp đưa Diễm Tâm về nhà Trần Diệc Nhiên, sau khi giúp cô mang hộp quà lớn lên đến tầng thứ 19, liền đưa Thẩm Tâm rời đi.

Diễm Tâm cúi đầu nhìn giờ trên điện thoại di động, mới hơn bốn giờ chiều, còn gần hai tiếng nữa Trần Diệc Nhiên mới tan ca.

Cô suy nghĩ một chút, sau đó đẩy hộp quà vào một nơi dễ thấy trong phòng khách, rồi bước vào bếp mở tủ lạnh kiểm tra xem có nguyên liệu nấu ăn gì không.

Sáu giờ tối.

Đã là cuối mùa thu, nhiệt độ không khí bắt đầu trở nên có chút mát mẻ.

Trần Diệc Nhiên có chút mệt mỏi mở cửa nhà, đối mặt với căn phòng tối om, không nhìn được thở dài một hơi, tuần này Diễm Tâm gọi điện nói không về, mà hết lần này đến lần khác anh lại còn có rất nhiều việc phải xử lý, không có thời gian đến thành phố N, nhằm tính, lại thêm một tuần không gặp Diễm Tâm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 427: Quà sinh nhật của Trần Diệc Nhiên (9)

Chương 428: Quà sinh nhật của Trần Diệc Nhiên (9)

Anh đưa tay sờ sờ công tắc, đèn trong phòng khách lập tức sáng lên.

Nhìn một bàn đồ ăn phong phú, lại thêm một hộp quà thật lớn ở vị trí rất dễ thấy trong phòng khách, được gói bằng giấy màu hồng, bên trên còn dính băng nơ màu tím.

Trần Diệc Nhiên hơi sững sờ một chút, sau đó không nhịn được cong khóe môi thành một đường cong đẹp mắt.

Xem ra hôm nay trong nhà anh có giấu một cô tiên ốc đây.

Anh đổi dép lê, sau đó thả cặp tài liệu trong tay lên chốc tủ giày, chậm rãi đi vào phòng khách, nhìn hộp quà kia, sau đó lại nhìn xung quanh, nhỏ giọng gọi: “Điềm Tâm?”

Không có người trả lời.

“Điềm Tâm?” Trần Diệc Nhiên đưa tay đẩy phòng ngủ, bên trong không có ai, anh lại đi đến nhà bếp, cũng vẫn không có ai, chỉ có dụng cụ nấu ăn đã được dọn dẹp, đặt ngay ngắn ở đó.

Kỳ lạ... Trong nhà không có ai sao?

Trần Diệc Nhiên nghi ngờ quay lại phòng khách, nhìn hộp quà siêu lớn kia, trong đầu đột nhiên nghĩ lại lễ Giáng Sinh một năm kia, Điềm Tâm tự mình vào trong hộp quà, rồi nhờ người gửi đến cho mình.

Sẽ không phải chứ... Chẳng lẽ quà sinh nhật năm nay của anh... Chính là Điềm Tâm dính nơ con bướm hay sao?

Trần Diệc Nhiên không nhận được mím môi cười, nếu như thật sự là như thế, vậy thì năm nay nhất định anh sẽ không khách khí.

Nghĩ như vậy, anh liền chuẩn bị đưa tay mở hộp quà, thì cửa phòng đột nhiên truyền đến tiếng chìa khóa chuyển động.

Trần Diệc Nhiên quay đầu lại, nhìn Diêm Tâm đang ôm lấy hai chai nước ngọt lớn bước vào nhà.

“À... Anh Nhiên, anh tan làm rồi.” Diêm Tâm nhìn đồng hồ trong phòng khách, nở một nụ cười với anh: “Sớm hơn bình thường một chút.”

“Ừ.” Trần Diệc Nhiên mỉm cười, đi đến bên cạnh Diêm Tâm, nhận lấy hai chai nước ngọt, dịu dàng nói: “Đã vào mùa đông, thời gian tan làm sớm hơn so với mùa hè nửa giờ.”

“Thảo nào...” Diêm Tâm vừa nói vừa đổi giày, sau đó theo sau lưng Trần Diệc Nhiên bước vào phòng khách, tự hào nhìn anh: “Thế nào, một bàn đồ ăn này đều là do chính tay em làm, có phải cảm thấy vô cùng kinh ngạc vui vẻ đúng không?”

Trần Diệc Nhiên mỉm cười, đưa tay kéo lấy Diêm Tâm, khẽ hôn lên gò má mịn màng của cô, nói: “Bên trong hộp quà lớn kia là cái gì thế? Anh còn tưởng rằng năm nay em lại tự vào trong đó rồi tặng cho anh đấy!”

“Hắc hắc, bí mật, lát nữa anh sẽ biết.” Diêm Tâm bí hiểm nhìn anh, sau đó đi đến bàn ăn ngồi xuống: “Ăn cơm trước đi, em đói lắm rồi.”

“Được.” Ánh mắt Trần Diệc Nhiên tràn đầy ý cười, nhìn bữa tối phong phú trên bàn, lại nhìn hai chai nước ngọt, quay người đi đến trước tủ rượu, chọn lấy một chai rượu vang đỏ, cầm về phía bàn ăn, lắc lắc với Diêm Tâm: “Đồ ngon phải kết hợp với rượu tốt, lần khác uống nước ngọt.”

“Ừm?” Diêm Tâm ngẩng đầu lên nhìn anh, có chút xấu hổ nói: “Thế nhưng tư lượng của em không được tốt.”

“Không sao, uống ít một chút là được.” Trần Diệc Nhiên rót một chén đưa đến trước mặt cô, sau đó cũng tự rót cho mình một chén: “Cứ chúc mừng sinh nhật anh trước đi, dù sao tuần sau sinh nhật anh cũng không phải cuối tuần.”

Chương 428: Quà sinh nhật của Trần Diệc Nhiên

Chương 429: Quà sinh nhật của Trần Diệc Nhiên

“Ừm.” Diêm Tâm gật gật đầu, lắc lắc ly rượu trong tay, nhìn người đối diện mình.

Trong phòng khách chỉ bật đèn sưởi, ánh đèn màu vàng nhạt chiếu lên khuôn mặt trắng nõn của Trần Diệc Nhiên, khiến khuôn mặt vốn hơi lạnh lùng của anh trở nên ấm áp, đôi mắt tĩnh mịch như ngọc đen cứ như vậy mà nhìn chăm chăm Diêm Tâm, trong mắt lộ ra ánh sáng động lòng người, sống mũi anh rất thẳng, đôi môi mỏng khẽ mím lại, lúc nhìn về phía cô, có hơi hơi cong lên thành một nụ cười.

Diêm Tâm chỉ cảm thấy mặc dù mình chưa bắt đầu uống rượu mình lại có cảm giác như đã say.

“Uống đi, đừng nhìn anh chăm chăm như thế.” Trần Diệc Nhiên cười cười với cô, sau đó lắc lắc chén rượu trong tay.

“A...” Diêm Tâm ngượng ngùng cúi đầu xuống, giờ chén rượu tới bên miệng, khẽ nhấp một ngụm.

“Nhưng mà anh biết anh rất đẹp trai.” Trần Diệc Nhiên không lạnh không nhạt phun ra một câu.

“Khụ khụ khu...” Diêm Tâm liền sặc rượu.

Anh trai à... Anh tự luyện cũng không cần rõ ràng như vậy chứ.

Diêm Tâm vừa ho khan, vừa đưa tay lấy khăn tay trên bàn, lau rượu trên khóe miệng, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn anh: “Anh bắt đầu học cách tự luyện như vậy từ khi nào?”

“Tự luyện sao...” Trần Diệc Nhiên lạnh nhạt nhìn cô, ưu nhã nhấp một ngụm rượu, tinh tế thương thức, sau đó chậm rãi nói: “Anh cảm thấy đây là sự thật.”

“...” Diêm Tâm bày ra vẻ mặt “Em chịu thua rồi”, im lặng không nói lời nào, không biết vì sao, cô luôn cảm thấy buổi tối hôm nay Trần Diệc Nhiên, dường như có chút... đặc biệt?

“Đừng có ngơ ngác.” Trần Diệc Nhiên gấp cho Diêm Tâm món cô thích ăn, sau đó dịu dàng nói: “Mau ăn đi, gần đây ở trường thế nào?”

“Rất tốt.” Diêm Tâm lấy lại tinh thần, cầm đũa lên, vừa ăn vừa nói chuyện với Trần Diệc Nhiên.

“Ừm...” Trần Diệc Nhiên do dự một chút, sau đó giả vờ như lơ đãng hỏi: “Lần trước em có nói mấy người trong kí túc xá bọn em tụ tập với nhau với game gì ấy nhỉ? Có rảnh thì cũng tạo cho anh một nick, anh cùng chơi với em.”

“A? Anh cũng muốn chơi à?” Đầu tiên Diễm Tâm có chút kinh ngạc, sau đó phản ứng lại, cười hì hì nói: “Được được, trò đó gọi là Thế giới Ma Quỷ, anh cũng chơi đi, sau đó làm đồ đệ của em, ha ha...!”

“...” Trần Diệc Nhiên đen mặt nhìn cô.

“Thật đó, hiện tại em chơi rất giỏi đấy, mặc dù em mới chơi một tuần thôi, nhưng trên cơ bản thì em sắp đạt được mức cấp (level max, cấp cao nhất không thể tăng nữa) rồi!” Diễm Tâm kiêu ngạo nhìn anh: “Tiểu điểm tâm và mấy người trong kí túc xá, mỗi ngày đều dẫn em đi cày phó bản, còn đưa em đi làm nhiệm vụ, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, liền tăng cấp vù vù, thật đó, nếu như em nhận anh làm đồ đệ, không có chút nào quá sức, hơn nữa em vẫn là vú em, có thể giúp anh tăng máu.”

“Vú em...?” Trần Diệc Nhiên nghi ngờ nhìn cô.

“Đúng vậy, vú em chính là mục sư, có thể hồi phục máu của đồng đội.” Diễm Tâm giải thích cho anh.

“Đương nhiên anh biết...” Trần Diệc Nhiên đen mặt nhìn cô: “Em cho rằng anh chưa bao giờ chơi trò chơi đấy à? Nhưng mà vú em chỉ là nhân vật hỗ trợ, dựa vào kỹ năng của em, mà đòi nhận anh làm đồ đệ? Chẳng bằng để anh tự mình đánh quái còn hơn...”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 429: Quà sinh nhật của Trần Diệc Nhiên (11)

Chương 430: Quà sinh nhật của Trần Diệc Nhiên (11)

“Cái này...” Diễm Tâm sững sờ, sau đó xua xua tay với Trần Diệc Nhiên: “Không cần để ý nhiều như vậy, coi như em không được, còn có những người bạn khác ở kí túc xá của em nữa, họ cũng có thể dẫn anh đi cùng.”

“Em bị tiểu điểm tâm bao nuôi thì thôi đi, anh không muốn mình cũng bị cô ấy bao dưỡng.” Trần Diệc Nhiên đen mặt nhìn cô, sau đó cầm chén rượu lên lắc lắc: “Việc này lần sau hãy bàn, nào, cạn ly.”

“A...” Diễm Tâm giờ chén rượu, chạm ly với Trần Diệc Nhiên, sau đó nhấp một ngụm, thầm nghĩ, cô vẫn còn chưa bắt đầu dùng bữa đâu, tại sao lại không ngừng chạm ly rồi.

Uống mấy ngụm rượu liền vào bụng, khuôn mặt Diễm Tâm có chút đỏ, đôi mắt long lanh cũng bắt đầu trở nên mờ hồ, ánh đèn mờ mờ chiếu xuống khuôn mặt non mịn, lộ ra vẻ quyến rũ.

Trần Diệc Nhiên thâm trầm nhìn cô, yên lặng cúi đầu dùng bữa, trong lòng bắt đầu tự hỏi, anh có nên “ăn” luôn cả Diễm Tâm hay không đây...

Diễm Tâm ngồi đối diện, thấy anh không nói lời nào, liền cũng yên lặng dùng bữa, bởi vì đã uống rượu, nên cảm thấy tất cả đồ ăn trước mắt như được bao phủ bởi một tầng ánh sáng nhu hòa, nhìn hết sức ngon miệng, Diễm Tâm cứ liên tục ăn, rất nhanh sau đó, liền no bụng.

Trần Diệc Nhiên thấy cô có vẻ đã ăn xong, liền đứng dậy, bước đến cạnh cô, từ trên cao nhìn xuống hỏi: “Ăn no rồi?”

“Ừm...” Diễm Tâm gật gật đầu, nhìn Trần Diệc Nhiên, nghĩ thầm, hôm nay anh Nhiên nhìn thật đẹp trai, mà anh Nhiên đẹp trai như vậy, thật sự muốn hung hăng hôn anh một cái.

Cô nghĩ như vậy, liền thật sự đứng lên, đôi tay nhỏ bé ôm lấy cổ Trần Diệc Nhiên, đôi môi đỏ thắm tiến lại gần, nhẹ nhàng “đóng dấu” lên đôi môi mềm mại của anh.

“Ừm...” Diễm Tâm nghiêng đầu, cháp miệng một cái, thành thật nói: “Có vị của rượu vang đó.”

“...” Ánh mắt Trần Diệc Nhiên trầm xuống, cánh tay thon dài mạnh mẽ ôm lấy eo Diễm Tâm, thấp giọng hỏi: “Uống say?”

“Không, chỉ là có chút cảm giác choáng váng, hiện tại nhìn cái gì cũng giống như kèm theo hiệu ứng chụp ảnh, tất cả đều phát ra ánh sáng nhẹ.” Diễm Tâm đưa tay xoa xoa mắt, quay đầu lại nhìn anh, nhìn da thịt trắng nõn của anh dường như đang tỏa ra một ánh sáng trắng lộng lẫy, giống như một khối ngọc trắng thượng hạng.

“Ừm, dù sao cũng chỉ mới uống nửa ly rượu đỏ, anh cũng không nghĩ rằng em có thể say.” Trần Diệc Nhiên mỉm cười, ôm lấy eo Diễm Tâm, đi tới cạnh hộp quà, ánh mắt liếc nhìn đánh giá một phen, sau đó hỏi: “Trong này là cái gì.”

“Quà sinh nhật của anh.” Diễm Tâm trả lời rất hiển nhiên.

“...” Trần Diệc Nhiên im lặng.

“Ha ha, anh mở ra xem là biết mà, là em đặc biệt đặt làm theo yêu cầu cho anh đó!” Diễm Tâm tự hào nhìn anh.

Trần Diệc Nhiên bị vẻ mặt của cô chọc cho không nhịn được bật cười, sau đó liền bắt đầu trực tiếp mở quà.

Đôi mắt long lanh của Diễm Tâm hồi hộp nhìn chăm chăm về mặt của anh, trái tim trong lồng ngực không ngừng đập mạnh, mong đợi chờ phản ứng của anh sau khi nhìn thấy quà.

Giấy gói quà được xé ra, sau đó hộp quà được mở.

Bên trong hộp giấy, đặt ngay ngắn một “Điễm Tâm” mặc bộ quần áo màu xanh trắng giống thủy thủ mặt trắng, trên đầu buộc tóc đuôi ngựa, cái miệng nhỏ chu ra, đôi mắt to ngập nước nhìn Trần Diệc Nhiên đầy ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 430: Quà sinh nhật của Trần Diệc Nhiên 12

Chương 431: Quà sinh nhật của Trần Diệc Nhiên 12

Trần Diệc Nhiên đầu tiên là sưng sốt, sau đó ánh mắt hiện lên sự khó tin.

Sau đó, anh đưa ngón tay trắng nõn thon dài nhẹ nhàng chọc chọc em bé trước mặt mình, quay đầu, nhìn Diễm Tâm mà hỏi: “Đây là quà sinh nhật em tặng anh?”

“Đúng vậy, anh có thích không?”- Diễm Tâm nhìn anh với vẻ mặt đầy hưng phấn.

Chính là, vẻ mặt của Trần Diệc Nhiên thoát nhìn hình như không phải vui mừng cho lắm. . .

Trần Diệc Nhiên lại quay đầu lần nữa, nhìn chăm chăm em bé hồi lâu, sau đó lại quay đầu nhìn Diễm Tâm.

“Sao.....Làm sao vậy?”- Diễm Tâm cảm thấy độ ẩm xung quanh hạ xuống thiệt nhiều, hơn nữa không biết tại sao ánh mắt của Trần Diệc Nhiên lại có cảm giác u ám.

Trần Diệc Nhiên hít một hơi thật sâu, nuốt thay ra, bắt lấy cổ tay mảnh khảnh của Diễm Tâm, có chút dùng sức, cố gắng làm cho mình bình tâm lại nói với cô: “Tại sao lại đưa cho anh cái này?”

“À?”- Diễm Tâm nhìn anh khó hiểu, nghi hoặc đáp lại: “Quà sinh nhật đó...”

“Vậy em biết cái này là gì chứ?”- Trần Diệc Nhiên gần như là nghiêng răng nghiêng lợi để nói mấy từ này.

“Em bé đó...”- Diễm Tâm càng khó hiểu, không lẽ Trần Diệc Nhiên không biết đây là gì? Cái này chỉ cần liếc sơ qua cũng biết được nó là búp bê mà.

“Đây là dựa vào hình dáng em mà đặt làm, thế nào, rất giống phải không?”- Diễm Tâm đơn thuần còn chưa có phát hiện nguy hiểm đang chờ đợi mình, cô vẫn còn đang thao thao bất tuyệt giải thích với Trần Diệc Nhiên- “Cái đó....anh cũng biết đó, chúng em hiện tại đang ở trên đất khách quê người, em lại không thể mỗi ngày đều bên cạnh anh, nên em đặt mua một búp bê, như vậy lúc em không có ở đây, anh có thể ôm nó ngủ...thí dụ như trong những

đêm dài cô đơn, nó có thể thay em giải quyết những như cầu của anh, như nhu cầu sinh lý...”

Điềm Tâm giống như là đã học thuộc bài, đem những gì chủ tiệm nói lặp lại một lần.

Sắc mặt Trần Diệc Nhiên ngày càng khó coi.

Giải quyết nhu cầu sinh lý? Cái này là em ấy suy nghĩ cho mình?

Anh nheo một mắt lại, trong mắt ánh lên một tia nguy hiểm, liền dắt tay cô về hướng phòng ngủ.

“Ồ...ô...ô...Nhưng anh muốn làm gì vậy?”- Điềm Tâm còn chưa kịp phản ứng, thất tha thất thểu bị anh kéo đi.

Trần Diệc Nhiên đẩy cửa phòng ngủ, không chút khách khí đặt cô lên giường, không đợi cô phản ứng liền lần tới, đặt trên người cô, từng chữ từng chữ nói với cô.” Anh không cần búp bê giải quyết nhu cầu cho anh”

Điềm Tâm bị anh làm cho thần hồn điên đảo, còn chưa kịp có phản ứng gì, Trần Diệc Nhiên đã cuống xuống hôn lên môi Điềm Tâm.

Đã không còn ôn nhu như ngày thường, cũng không có lưu luyến, anh giống như là một con mãnh thú bị chọc giận, suông sã tấn công tứ phía trong miệng cô, cướp đoạt hết mật ngọt trong cô.

“A...A.....A...”- Điềm Tâm dùng sức đẩy Trần Diệc Nhiên, lại bị anh thô bạo nắm lấy hai tay, đưa lên trên đỉnh đầu.

Bàn tay thon dài mà to lớn của anh, tham lam tiến vào trong áo cô, nắm lấy khuôn ngực mềm mại của cô, không chút khách khí mà xoa nắn.

Điềm Tâm cả người đều bị giam cầm, cả người đều không động đậy được.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 431: Quà sinh nhật của Trần Diệc Nhiên 13

Chương 432: Quà sinh nhật của Trần Diệc Nhiên 13

Trong miệng anh vẫn còn thoang thoảng mùi rượu vang, tùy ý mà xâm chiếm lấy cô.

Điềm Tâm vốn dĩ đã có chút choáng váng, lại bị anh ném một cái, trước mắt giờ như bay lên tận sao Kim.

Giờ phút này bị anh dùng miệng ngăn chặn, thô bạo bừa bãi mà hôn, Điềm Tâm cảm thấy hô hấp ngày càng dồn dập, tim như muốn bay ra khỏi lồng ngực.

Cái cảm giác hít thở không thông này, lại có chút khó chịu, lại mang theo cảm giác không sao nói ra được, làm cho cô không nhịn được mà hừ nhẹ một tiếng.

“Ân...”- Một tiếng rên rỉ từ trong miệng cô phát ra.

Đôi mắt Trần Diệc Nhiên càng thêm thâm trầm, bàn em to lớn ảm áp của anh đã trực tiếp chuyển ra sau lưng cô, nhẹ nhàng động vài cái, liền cởi được dây nội y của cô.

“A...A...”- Đôi mắt ngấn nước của Điềm Tâm lặng lẽ mở to, trong lòng đột nhiên cảm giác được tia nguy hiểm.

Trần Diệc Nhiên cũng không cho cô có cơ hội nói chuyện, cái lưỡi của anh quấn lấy đầu lưỡi xinh xắn của cô, mút lấy, chuyển động, mỗi khi cô có ý muốn tránh đi, liền không chút do dự đuổi theo, không để cho cô có cơ hội tránh né.

Điềm Tâm đầu óc đã choáng váng, trước ngực ảm áp, nội y của cô đã bị cởi bỏ, bàn tay của Trần Diệc Nhiên đã tiến vào, che trước ngực mềm mại của cô, làm cô không khỏi giật mình một cái.

“Điềm Tâm...”- Trần Diệc Nhiên thủ thi mà gọi tên cô, lại hôn nhẹ lên emi cô.

“Nhiên....ca ca....”- Điềm Tâm thở hổn hển, cảm nhận được không khí nóng lên, không tự chủ mà yêu kiều đáp lại.

“...”- Trần Diệc Nhiên cúi người, khoe môi di chuyển dọc theo vành emi cô, rồi trượt xuống cổ cô.

“Đừng...ngừa quá...”- Diễm Tâm nhìn không được rụt cổ lại, muốn tránh né đôi mắt của anh.

“Đừng lộn xộn”- Trong thanh âm của Trần Diệc Nhiên có chút kiềm nén, một tay khác lại giữ lấy cô.

Diễm Tâm đã lấy lại được chút tinh thần, nhìn bộ dáng nhũn nhủn của Trần Diệc Nhiên, nhìn không được nhỏ giọng hỏi: “Nhiên ca ca, anh làm sao vậy? Anh tức giận sao?”

“...”- Trần Diệc Nhiên không nói gì, chỉ tiếp tục lưu lại một ấn ký trên chiếc cổ trắng nõn của cô.

“Vì sao.....A.....Em đã làm sai chỗ nào?”- Diễm Tâm vẫn không hiểu được vì sao tự nhiên Trần Diệc Nhiên lại giận: “Anh không thích quà sinh nhật của em sao?”

Động tác của Trần Diệc Nhiên thoáng dừng lại, sau đó ngẩng đầu lên, một đôi mắt đen nhánh thâm thúy nhìn thẳng vào khuôn mặt ủy khuất của cô, sau nửa ngày vẫn không nói lời nào.

“Thật sự không thích sao?”- Diễm Tâm nhìn anh, nhìn không được có chút thất vọng- “Vì sao...rõ ràng búp bê kia được làm rất tinh xảo mà?”

“Em cố ý phải không?”- Trần Diệc Nhiên cố gắng kiềm chế cơn thịnh nộ của mình, hỏi Diễm Tâm

“Hả?”- Diễm Tâm trong thời gian ngắn chưa kịp phản ứng.

“Là em cố ý lựa một món quà như vậy cho anh phải không?”- Trần Diệc Nhiên lạnh lùng hỏi Diễm Tâm

“Em...”- Diễm Tâm nhìn không được liếm liếm môi mình, nhẹ giọng đáp lại: “Nếu anh không thích liền nói...Sao tự nhiên hung dữ với em như vậy?”

“Anh đã nói rồi”- Tay Trần Diệc Nhiên đột nhiên nhéo một cái không nặng không nhẹ lên trước ngực mềm mại của cô- “Anh không cần búp bê giúp giải quyết nhu cầu gì cho anh hết!”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 432: Quà sinh nhật của Trần Diệc Nhiên 14

Chương 433: Quà sinh nhật của Trần Diệc Nhiên 14

A..... Đau quá.....”- đôi mắt ngấn nước nhìn như sắp khóc của Diễm Tâm nhìn Trần Diệc Nhiên nói: “Không cần liền không cần, làm gì phải hung dữ với em như vậy, một em vì chọn lễ vật cho anh, còn suy nghĩ lâu như vậy.”

“Suy nghĩ lâu như vậy mà em chọn quà này?” Trần Diệc Nhiên vừa giận lại vừa buồn cười, một đôi mắt sâu thẳm nhìn Diễm Tâm, khóe môi gợi lên một độ cung tà mị.

Anh từ nhỏ đến lớn còn không có nhận được món quà thái quá như vậy.

Bị bạn gái tặng cho một con búp bê như vậy, quả thực chính là khiêu chiến tự tôn của anh.

“Cái lễ vật này không tốt sao?” Diễm Tâm nhìn không được đau xót, nước mắt lưng tròng nhìn Trần Diệc Nhiên nói: “Em là cảm thấy ở chỗ lại..... Hai người không dễ dàng gì được thân mật..... Lại nói, lúc em không ở bên cạnh anh, nó có thể.....”

“Câm miệng” Trần Diệc Nhiên đột nhiên hướng nạt Diễm Tâm một câu, thanh âm hung tợn nói: “Lúc anh không ở bên người em, em cũng không cần loại đồ vật này tới bồi em!”

“.....” Diễm Tâm đột nhiên không nói lời nào.

Từ lúc cô nhận thức Trần Diệc Nhiên đến bây giờ, cô chưa từng có nhìn thấy Trần Diệc Nhiên dữ như vậy.

Diễm Tâm đau xót, nước mắt rào rào mà rơi.

Trần Diệc Nhiên nhìn cô đáng thương, bộ dạng lê hoa đài vỹ, biểu tình rốt cuộc hòa hoãn một chút, anh cúi tay lau đi nước mắt của cô, trong thanh âm còn mang theo một chút hung dữ nói: “Khóc cái gì, anh nói đúng mà.”

“Em như thế nào không đúng.....” Diễm Tâm thút tha thút thít nước nức nở mà nhìn anh, thanh âm đứt quãng nói: “Anh nơi nào không hài lòng anh liền nói

thăng ra, còn không phải là đưa anh một con búp bê thôi sao, tốt xấu vẫn là chiếu theo bộ dáng của em mà làm, anh không thích em sao.”

“.....” Trần Diệc Nhiên không nói gì, sau một lúc lâu lại nói: “Chiếu theo bộ dáng của em làm anh cũng không cần.”

“..... Vậy là anh không thích quà của em.....” Điem Tâm hít hít cái mũi, nhìn Trần Diệc Nhiên, nhỏ giọng nói: “Rất cuộc nơi nào không tốt, lúc không có em, có nó bởi anh không tốt sao.....”

“Anh nói không cần!” Trần Diệc Nhiên nhìn không được hướng Điem Tâm rống lên một tiếng, sau đó nắm Tay cô nói: “Lại giả biện, anh hiện tại liền muốn em”

“.....”

Điem Tâm nháy mắt liền cảm miệng.

Nhưng trong lòng cô vẫn ủy khuất, nước mắt lại bắt đầu một viên tiếp theo một viên mà rơi.

Trần Diệc Nhiên nhìn cô khóc đến thê thảm, không biết vì cái gì lại muốn khi dễ cô.

Anh hơi cúi người, xóc lên áo lông mỏng trên người cô, đôi môi ngậm lấy quả anh đào trước ngực cô, nhẹ nhàng cắn một ngụm.

“Ngô..... Anh.....” Điem Tâm nhìn không được một trận run rẩy, vịn vịn thân mình, muốn né tránh anh.

“Điem Tâm.....” Trần Diệc Nhiên thanh âm rầu rĩ từ ngực cô truyền tới- “Em còn muốn cho anh chờ tới khi nào.....”

“.....” Điem Tâm lập tức liền ngơ ngẩn.

Trần Diệc Nhiên thanh âm có chút áp lực, thật giống như là một cái con rắn nhỏ, uốn lượn mà chui vào Emi cô.

“Vậy anh..... Vậy anh không cần dùng sức với em.....” Điem Tâm đáng thương hề hề mà hướng Trần Diệc Nhiên trả lời.

Trần Diệc Nhiên lại không nói lời nào, cái lưỡi linh hoạt trơn tuột mà liếm liếm tiểu anh đào phẩn hồng trước ngực cô, một chút lại một chút mà trêu đùa cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 433: Quà tặng sinh nhật của Trần Diệc Nhiên 15

Chương 434: Quà tặng sinh nhật của Trần Diệc Nhiên 15

Điem Tâm cảm thấy cả người đều mềm nhũn, rõ ràng là muốn phản kháng lại anh, nhưng cố thể nào cũng không có sức lực.

Cô cảm thấy tiếng hít thở của Trần Diệc Nhiên ngày càng nặng, mặc dù cách một lớp áo sơ mi nhưng cô có thể cảm nhận được cơ thể anh ngày càng nóng lên.

Độ ẩm xung quanh cao như vậy cũng làm cho cô có chút choáng váng.

Không biết vì sao mà Điem Tâm cảm thấy chính mình hôm nay sẽ bị anh ăn sạch sẽ.

Ý nghĩ đó vừa lóe lên trong đầu Điem Tâm, Trần Diệc Nhiên đột nhiên không nói lời nào mà rời khỏi người cô.

Anh cứ như vậy nhìn cô, sau nửa ngày, rốt cuộc lên tiếng hỏi: “Em muốn ăn bánh kem không?”

“Haaa??”- Điem Tâm có chút phản ứng không kịp.

“Anh ra ngoài mua cái bánh ngọt về!”- Trần Diệc Nhiên có chút bức bối gãi gãi đầu, không nói hai lời liền xoay người đi ra ngoài.

Điem Tâm có chút giật mình vẫn bảo trì tư thế nằm trên giường, đôi mắt ngấn nước nhìn lên trần nhà một lúc lâu.

Thăng đến khi chung quanh đều im ắng, không còn chút âm thanh nào, cô mới phục hồi tinh thần, Trần Diệc Nhiên cứ thế mà đi.

Trong lòng Diễm Tâm có chút thất vọng. Không biết vì sao, trong đầu cô nhớ tới cách đây không lâu, Trần San San có nói với cô.

“Nhất định là do cậu quá dính người, nếu đem ca ca tới cho cậu, chẳng phải sau này phải phụ trách cậu thật tốt, muốn bỏ thế nào cũng không được.”

Diễm Tâm ngồi dậy, nhấc cái áo lên lại bỏ xuống. Mình không có mị lực như vậy sao, ngay cả đến lúc tình huống cấp bách như vậy rồi mà Trần Diệc Nhiên chỉ hỏi cô muốn ăn bánh ngọt hay không rồi cứ bỏ đi.

Diễm Tâm rầu rĩ nhìn sàn nhà, chân nhịn không được đá một cái vào bên giường, nghĩ một lát rồi nhảy xuống giường lê dép lê tới phòng khách.

Cái hộp quà bị mở ra nằm im ắng ở giữa phòng khách. Trong hộp là Diễm Tâm phiên bản búp bê, Diễm Tâm đôi mắt vô tội đứng nhìn bên ngoài nhìn cái hộp.

Diễm Tâm hít một hơi thật sâu, duỗi Tay ôm búp bê ra ngoài.

Đột nhiên một quyền hướng dẫn sử dụng rơi ra từ búp bê. Diễm Tâm cúi đầu nhìn thoáng qua rồi đặt búp bê lên sa lon mới cúi xuống nhặt quyền hướng dẫn sử dụng lên. Nhìn thoáng qua, đột nhiên gương mặt trắng nõn của Diễm Tâm bỗng đỏ ửng lên.

Mấy chữ in đậm đập vào mắt: Hướng dẫn sử dụng búp bê tình dục.

Xuống chút nữa, nhìn các loại sơ đồ kết cấu, mặt Diễm Tâm lúc trắng lúc đỏ. Sử dụng bên trong bên ngoài như thế nào còn có bảo trì tẩy rửa như thế nào đều chỉ rất rõ. Đặc biệt có một dòng ghi chú màu đỏ rất dễ thấy, xin sử dụng biện pháp bảo vệ mỗi khi sử dụng, tuy búp bê không mang thai nhưng sẽ bị dơ.

Diễm Tâm cảm thấy ót mình nóng lên. Cô quay đầu nhìn lên sa lon lại nhìn lại cuốn hướng dẫn sử dụng trong Tay mình, trong nháy mắt cô hiểu được vì sao Trần Diệc Nhiên khi nhìn thấy món quà này lại trở nên hung dữ.

Diễm Tâm mặt đỏ bừng mà đi đến trước con búp bê, do dự ngồi xổm xuống, sau đó xóc vấy lên, mẹ trứng! Quà nhiên là búp bê tình dục.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 434: Chương 435: Em nguyện ý sao

Chương 435: Em nguyện ý sao

Diễm Tâm thực sự rất hối hận đến nỗi hận không có cái lỗ nào để chui xuống. Bây giờ cô mới nhớ lại ánh mắt mà chủ tiệm nhìn cô, cái ánh mắt ái muội kia, rõ ràng là biết hết mọi chuyện.

Mẹ trứng!!!

Trách không được dù đã hơn 40 tuổi rồi mà mấy nam nhân kia đều thích mấy búp bê này như vậy. Cô còn nói, lúc nào thì xã hội này nam nhân lại thích búp bê như vậy....Cô thực sự là không ngờ đến việc này.

Trong lòng Diễm Tâm đang gào thét một ngàn câu thần chú chạy trốn. Cô cắn cắn môi, do dự một chút, cuối cùng cũng ôm búp bê cho lại vào hộp, sau đó đóng kín lại, đem ra ngoài ban công. Trước hết đem phế phẩm ra ngoài chỗ này để trước.

Mặt Diễm Tâm vẫn chưa hết đỏ ửng, nhìn lại cái hộp, không nhịn được đầm ngực dậm chân một hồi.

Cửa trước truyền tới thanh âm chìa khóa, Diễm Tâm vội chạy tới phòng khách, nhìn thấy Trần Diệc Nhiên xách bao lớn thức ăn về, không hoang mang bước vào cửa.

“Làm sao vậy?”- Trần Diệc Nhiên nhìn Diễm Tâm gương mặt đỏ bừng đứng trong phòng khách hỏi.

“Không có...không có...không có gì”- Diễm Tâm lập tức xấu hổ, cảm thấy nhân sinh mình một mảnh u ám, còn muốn tặng búp bê này cho Trần Diệc Nhiên, căn bản là không còn mặt mũi mà...

“Nha...”- Trần Diệc Nhiên cảm thấy kỳ quái nhìn cô, rồi thay dép lê, xách túi thức ăn vào, đặt lên ghế sa lon nói với cô: “Anh không mua được bánh

ngọt, em coi thích đồ ăn vặt nào, tùy ý lựa...”

“Àn.”- Diễm Tâm khuôn mặt đỏ bừng đi đến sa lon, nhìn Trần Diệc Nhiên xa xa, cúi đầu chọn đồ ăn.

Sau một lúc lâu, cô chọn ra một bao khoai tây, nhìn nhìn, sau đó mở túi, ngồi ở trên sofa, làm bộ tập trung tinh thần xem TV.

Trần Diệc Nhiên ngồi ở cách cô không xa, trong Tay cầm tờ báo thuận Tay mua về, an tĩnh mà đọc.

Toàn bộ phòng khách lập tức yên lặng, chỉ có tiếng TV.

Diễm Tâm ăn mà không biết mùi vị, ánh mắt tuy rằng vẫn luôn ở TV, nhưng là trong đầu hiển nhiên vẫn còn hối hận.

Trần Diệc Nhiên cúi đầu đọc báo chút, lại ngẩng đầu nhìn Diễm Tâm, nhướn mày nói: “Em như thế nào còn chưa ăn xong?”

Nói xong, không đợi Diễm Tâm trả lời, anh lại quay đầu nhìn thoáng qua kênh, Diễm Tâm đang xem nhện không được cười khổ nói: “Em thích xem loại quảng cáo này?”

“A?” Diễm Tâm phục hồi tinh thần lại, ánh mắt nhìn lại TV, chỉ thấy trên màn hình một nam nhân đang mặc đồng phục lao động, đồng dạng hùng hồn mà lớn tiếng nói: “Khai quật kỹ thuật Na Cường.....”

Diễm Tâm tức khắc bối rối, vội vàng luống cuống Tay chân mà tìm điều khiển TV.

Trần Diệc Nhiên khoé môi ngoéo một cái, ném tờ báo xuống, chậm rãi đi đến trước mặt Diễm Tâm, đuổi Tay đè lại Tay nhỏ đang làm loạn của cô.

“??” Diễm Tâm nghi hoặc mà ngẩng đầu lên, nhìn anh.

“Đừng ăn.” Trần Diệc Nhiên đem khoai trong Tay Diễm Tâm lấy đi, sau đó ôm cô, trực tiếp cúi người, lấp kín cánh môi hồng nhuận của cô. Như thế nào lại tới nữa!??

Diễm Tâm kinh hãi, chẳng lẽ gia hỏa này khi còn không có tiêu sao!! Cô không phải cố ý a!! Không phải nói người không biết vô tội sao!!

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 435: Em nguyện ý sao 2

Chương 436: Em nguyện ý sao 2

“Ngô..... Ngô.....” Diễm Tâm liều mạng lắc đầu, đuổi Tay đẩy Trần Diệc Nhiên, thở hổn hển, sau đó cầu xin tha thứ với Trần Diệc Nhiên: “Nhiên ca ca..... Em biết sai rồi, thật sự, em không phải cố ý!!”

“Àn??” Trần Diệc Nhiên nhìn bộ dáng nắc cùi của cô, đôi mắt nhìn lướt qua phòng khách, sau đó thanh âm nhàn nhạt hỏi: “Biết sai như thế nào??”

“Em..... Em thật sự không biết búp bê mà em tặng anh là gì.....” Diễm Tâm trong thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở nói với Trần Diệc Nhiên: “Thật sự, em đi mua quà ở cửa hàng quà tặng, nhìn từ bên ngoài thật sự là một cửa hàng quà tặng bình thường, bên trong bán cũng đều là chút đồ chơi bằng lông, đồ vật trang trí bằng thủy tinh, vốn dĩ em yêu cầu làm một con búp bê giống như em, nhưng là em cảm thấy quá nhỏ, hơn nữa lại cứng, lại không mềm lại không lớn lại không thể ôm, cho nên em mới làm nó lớn hơn để ôm được!!”

“.....” ánh mắt Trần Diệc Nhiên phức tạp mà nhìn Diễm Tâm.

“Ô ô..... Em thật sự không nghĩ tới cái kia đồ vật em đặt lại là như vậy.....” Diễm Tâm khóc đến nước mắt nước mũi đầy mặt sảm hỏi với Trần Diệc Nhiên nói: “Lại nói em xem nó làm cũng rất tinh xảo, đầu nghĩ sẽ xóc vẩy nó lên chứ...”

“.....” Trần Diệc Nhiên biểu tình trên mặt thay đổi trong nháy mắt, sau một lúc lâu, anh mới chậm rãi mở miệng nói: “Em vừa rồi đi xóc vẩy nó lên??”

“Em cũng không phải cố ý!!” Diễm Tâm nhanh chóng sửa lại cách nói của chính mình: “Em vừa rồi chính là muốn lấy nó ra, một không cần thận rất quyền hướng dẫn sử dụng ra..... Em..... Em nhìn một chút, mới hiểu được.....”

Diễm Tâm lấp bắp mà nhìn Trần Diệc Nhiên, nói năng lộn xộn.

Trần Diệc Nhiên đại khái không nghĩ tới sự tình chân tướng thế nhưng sẽ là cái dạng này, trong khoảng thời gian ngắn thế nhưng cũng gây ngăn cả người.

“Ồ ô..... Nhiên ca ca..... Em thật sự không phải cố ý a!!” Diễm Tâm xem anh nửa ngày không có phản ứng, còn tưởng rằng anh còn ở sinh khí, vì thế nhin không được đuôi tay ôm eo Trần Diệc Nhiên, đáng thương hề hề nói: “Anh niệm tình em lần đầu vi phạm, không cần giận em, được không?”

Trần Diệc Nhiên rút cuộc phục hồi tinh thần lại, anh hơi hơi cúi đầu nhìn Diễm Tâm khóc đến nước mắt nước mũi rơi đầy, nhin không được có chút buồn cười, “Hào, đừng khóc.”

“Vậy anh không giận em?” Diễm Tâm ngẩng đầu lên, một đôi mắt ngập nước diễm đạm đáng yêu mà nhìn anh.

“Àn.” Trần Diệc Nhiên nhàn nhạt mà lên tiếng.

“Kia..... Em đây có thể tiếp tục ăn khoai tây xem TV?” Diễm Tâm thật cẩn thận hỏi.

“Không thể.” Trần Diệc Nhiên thập phần dứt khoát mà trả lời nói, sau đó nhìn Diễm Tâm gằn từng chữ một nói: “Em không có quà sinh nhật?”

“Em..... Em sẽ mua lại cái khác.....” Diễm Tâm cắn môi, đáng thương hề hề nói.

“Không cần.” Trần Diệc Nhiên lần tới, lấp kín cánh môi hồng nhuận của Diễm Tâm, thanh âm lạnh băng nói: “Liền đem em coi như lễ vật tặng cho anh đi, em nguyện ý sao?”

“.....” Diễm Tâm trong đầu tức khắc trống rỗng.

Liền đem em coi như lễ vật tặng cho anh đi, em nguyện ý sao?

Em nguyện ý sao?

Nguyện ý sao?

Trong đầu cô vẫn luôn quanh quẩn những lời này.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 436: Em nguyện ý sao 3

Chương 437: Em nguyện ý sao 3

Bất quá hiển nhiên Trần Diệc Nhiên không có cho cô trả lời cơ hội.

Cánh tay anh hơi dùng sức, liền đem Diễm Tâm chặn ngang ôm lên, một đường hôn cô, thẳng đến hai người đều ngã vào trên giường lớn mềm mại của anh.

Lúc này đây, anh ôn nhu mà hôn cô, nhẹ nhàng mà hôn cánh môi phần nộn của cô, lưỡi trơn trượt chậm rãi liếm môi mềm mại của cô.

Điềm Tâm vừa mới bình phục giờ tim cô lại lập tức đập nhanh như bay.

Cô còn chưa nói cô có nguyện ý hay không đâu.

Điềm Tâm trong đầu còn đang quay cuồng với ý nghĩ như vậy, thoáng thất thần chút, lưỡi Trần Diệc Nhiên đã trực tiếp tham nhập trong miệng cô, sau đó bắt được chiếc lưỡi nhỏ của cô, nhẹ nhàng mút lên.

Điềm Tâm chỉ cảm thấy có một luồng điện chạy khắp toàn thân, không biết vì cái gì, lúc này đây so với vừa rồi, cô còn thấy choáng váng hơn.

Trần Diệc Nhiên chậm rãi cởi bỏ quần áo cô, cánh môi ôn nhuận cũng một đường hạ xuống, lưu luyến cổ trắng nõn của cô, lại đến xương quai xanh tinh xảo.

Điềm Tâm cảm thấy chính mình thật giống như ở trên đám mây lơ lửng, có một loại cảm giác không chân thật, tay Trần Diệc Nhiên thật giống như mang ngọn lửa, nơi đi qua, đều lưu lại một cảm giác nóng bỏng.

Cô không tự chủ được mà vươn cánh tay, gắt gao mà ôm anh, thật giống như là người chết đuối gắt gao mà ôm lấy phao cứu mạng.

“Điềm Tâm.” Trần Diệc Nhiên một bên nhẹ nhàng cắn quai anh đào trước ngực cô, một bên lẩm bẩm nói: “Anh yêu em.”

“Ấn. Em cũng yêu anh.” Điềm Tâm trong thanh âm mang theo một tia run rẩy, tim cô giờ phút này đập nhanh như sắp rớt ra ngoài.

“Em có hối hận cùng anh bên nhau không??” Trần Diệc Nhiên hôn một đường xuống phía dưới, hôn qua cái bụng mềm mại của cô, chọc cô muốn run rẩy một trận.

“Sẽ không.” Điềm Tâm vì khản trương mà đôi tay nắm chặt khăn trải giường, nhắm mắt lại, cảm thụ từng đợt cảm giác quái dị trong lòng.

“Đừng sợ.” Trần Diệc Nhiên nhẹ nhàng hôn lên gương mặt phấn nộn của cô, sau đó duỗi tay cùng nắm mười ngón tay cô, đáy mắt mang theo ý cười nói: “Em hiện tại có phải đã hối hận vì sao chính mình đã mua món quà kia??”

“Ngô. Ấn.” Điềm Tâm gật gật đầu, mặt đỏ ửng mà nhìn anh.

“Không có việc gì.” Trần Diệc Nhiên cúi đầu hôn lấy cánh môi cô nói: “Liên tính như em không có mua quà, anh cũng tính ăn em, cho nên, không cần áy náy.”

“Ấn.” Điềm Tâm mờ mịt gật gật đầu.

Sau một lúc lâu, đột nhiên phản ứng lại đây, vì cái gì cô bị anh ăn, lại còn phải áy náy??

Trần Diệc Nhiên đầu gối nhẹ nhàng mở chân cô ra, sau đó cúi người nhẹ nhàng mút lấy nhụy hoa cô.

“Ngô. Không cần.” Điềm Tâm ngậm nhẹ một tiếng, cái loại cảm giác mãnh liệt này, nhanh chóng lan đến bụng cô, làm thân thể của cô không tự chủ được mà co rút lại.

“Thật sự không cần??” Trần Diệc Nhiên đứng dậy, đột nhiên đình chỉ động tác.

Điềm Tâm hơi hơi thở dốc, phảng phất giống như đột nhiên từ đám mây rơi xuống mặt đất.

Cô có chút khó chịu mà vận vẹo thân mình, một đôi mắt sưng mù ngượng ngùng nhìn Trần Diệc Nhiên, cánh môi hồng nhuận hơi hơi mở ra, rồi lại nói không ra lời.

“Kia rốt cuộc muốn hay không??” Trần Diệc Nhiên thanh âm mang theo một tia áp lực cùng dụ hoặc, cúi người ở cô bên tai thấp giọng hỏi.

Điềm Tâm khuôn mặt nhỏ vốn đã đỏ ửng giờ càng đỏ thêm.

Cô nhịn không được duỗi tay ôm cổ Trần Diệc Nhiên, có chút khó chịu mà ở trên người anh cọ cọ, chính là không nói lời nào.

Chương 437: Em nguyện ý sao 4

Chương 438: Em nguyện ý sao 4

“Không nói lời nào?” Trần Diệc Nhiên khước môi gọi lên một nụ cười nhạt, tay anh trên lưng của cô, nhẹ nhàng mà xoa, một chút lại một chút, như có như không, như muốn trêu chọc cô.

“Em.....” Diêm Tâm thân mình nhin không được run nhẹ nhẹ.

Người này..... Vì cái gì đột nhiên trở nên hư như vậy.....

Cô cắn miệng, đôi mắt đầy sương mù mang theo một tia giận dữ nhìn nụ cười trên môi anh.

Trần Diệc Nhiên cũng không nói lời nào, chỉ là cúi người tiếp tục hôn lên cổ cô, lưu lại một cái lại một cái ấn ký.

Diêm Tâm cảm thấy thân hình chính mình giống như đã không còn nghe theo cô nữa.

Khát vọng xa lạ trong lòng kia ngày càng mãnh liệt, chính là Trần Diệc Nhiên lại giống như là như có như không đùa giỡn cô.

Không phải chính anh nói muốn ăn cô sao??

Như thế nào còn không ăn!?

Diêm Tâm trong ánh mắt cơ hồ sắp phát ra lửa.

Trần Diệc Nhiên lại giống như hoàn toàn không phát hiện ra, vươn đầu lưỡi trơn trượt, từng chút trêu đùa nhụy hoa cô, Diêm Tâm chỉ cảm thấy cái loại cảm giác này vừa ngọt ngào lại vừa thống khổ.

“Ngô..... Nhiên ca ca.....” Cô rốt cuộc nhin không được thấp giọng mà gọi tên anh.

“Ân?” Trần Diệc Nhiên hơi hơi ngẩng đầu, một đôi mắt sâu thẳm đã nổi mưa rền gió dữ trong đó, lại còn mang theo một tia lý trí, anh nhẹ nhàng gọi lên khước môi, thanh âm khàn khàn hỏi: “Rốt cuộc muốn hay không?”

“.....” Diêm Tâm then thùng mà nhắm mắt lại, cắn cắn môi, phát ra tiếng giống như muỗi, hừ một tiếng: “Muốn.....”

Cô vừa dứt lời, Trần Diệc Nhiên sớm đã nhẫn nại lâu rồi rốt cuộc thông thả mà ôn nhu tiến vào thân thể của cô.

“A.....” Diêm Tâm đau đến kinh hô một tiếng, nước mắt nháy mắt liền rơi xuống dưới.

Trần Diệc Nhiên cúi người lấp kín cánh môi hồng nhuận của cô, hôn thật ôn nhu, làm cô giảm bớt đau đớn.

Anh có thể cảm nhận được thân thể của cô, ấm áp mà khản trát bao vây lấy anh, tim anh đập mau như muốn văng ra ngoài.

Nhưng anh vẫn tận lực mà khước chế chính mình, thẳng đến thân mình Diêm Tâm không hề căng chặt nữa, mới chậm rãi chuyển động, mang cô tình tứ mà thăm dò cái thế giới xa lạ kia.

Ngoài cửa sổ ánh đèn mờ nhạt chiếu sáng, chiếu vào căn phòng kiểu diêm này.

Đêm đã khuya, Diêm Tâm lại có cảm giác như tỉnh rượu.

Cô hơi hơi quay đầu, nhìn gương mặt trắng nõn của Trần Diệc Nhiên, nghĩ vừa rồi phát sinh hết thảy, nhin không được mà mặt đỏ ửng.

“Nhìn cái gì hả?” Đôi mắt ngọc kia hơi mờ, lập loè lộng lẫy phát sáng, mang theo ý cười, nhàn nhạt mà nhìn cô.

Diêm Tâm lại đỏ mặt, quay đầu đi, thanh âm lúng túng nói: “Cái gì cũng chưa xem.”

“Ngô..... Có phải hay không..... Lão bà đại nhân không có thỏa mãn?” Trần Diệc Nhiên duỗi tay ôm chầm bả vai Diêm Tâm, ở bên tai cô thấp giọng mà ái muội nói: “Rốt cuộc nhin hai mươi năm..... Nếu là lão bà đại nhân không có thỏa mãn nói, anh còn có thể miễn cưỡng kiên trì một chút.”

“Tránh ra.” Diêm Tâm tức khắc mặt đỏ đến cổ: “Ai nhin hai mươi năm a, ai nhin hai mươi năm a!! Anh đừng cho có nói bậy a..... Em hiện tại eo còn

rất đau, không cho chạm vào em!”

“Ân, vậy xem như anh nhịn hai mươi bảy năm được không?” Trần Diệc Nhiên mặt đầy ý cười mà bắt bẻ cô, nhẹ nhàng hôn một cái, sau đó thấp giọng hỏi: “Vậy em muốn miễn cưỡng thỏa mãn anh một chút không?”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 438: Em nguyện ý sao 6

Chương 439: Em nguyện ý sao 6

“Không cần! Tuyệt đối không cần!!” Diễm Tâm nhanh chóng quần chặt chắn dịch ra bên ngoài, cảnh giác mà nhìn Trần Diệc Nhiên.

Trần Diệc Nhiên cong môi nhìn cô, ánh mắt ôn nhu mà nóng cháy.

Diễm Tâm bị anh nhìn đến có chút ngượng ngùng, đôi mắt mắt không tự chủ được mà rũ xuống.

“Ai.....” Thật lâu sau, Trần Diệc Nhiên nhẹ nhàng mà than một tiếng, thanh âm ủy khuất nói: “Làm người ta đến như vậy, xong liền ném qua một bên..... Thật là nhẫn tâm.....”

Diễm Tâm tức khắc đầy đầu hắc tuyến, cô ngẩng đầu nhìn Trần Diệc Nhiên, nhịn không được duỗi tay chọc chọc bờ vai của anh nói: “Nói ai hả?”

“Ai có phản ứng, liền nói người đó.” Trần Diệc Nhiên thuận thế ôm chầm bả vai cô, ở đầu vai mượt mà của cô nhẹ nhàng gặm cắn trong chốc lát, lúc này mới vừa lòng mà ngẩng đầu lên.

Diễm Tâm buồn bực, lại phản bác không được, sau một lúc lâu, rốt cuộc nói: “Nói, trong túi kia sao lại có cái đó, có phải anh đã có âm mưu rồi không?”

“Kia là cái gì?” Trần Diệc Nhiên ánh mắt vô tội mà nhìn cô.

“Chính là..... Chính là.....” Diễm Tâm lắp bắp nửa ngày, “Biện pháp....An toàn.....”

“Ha ha.....” Trần Diệc Nhiên nhịn không được bật cười, anh duỗi tay nắm lấy cằm tinh xảo của Diễm Tâm, một đôi mắt đen nhánh thâm thúy nghiêm túc mà nhìn cô, gần từng chữ một hỏi: “Em cảm thấy, anh vì cái gì đột nhiên muốn đi ra ngoài mua đồ ane?”

Diễm Tâm chớp chớp mắt, trong ánh mắt đầy nghi hoặc.

Trần Diệc Nhiên mỉm cười, “Nghĩ xem, lấy chỉ số thông minh của em, không thể lý giải cũng là bình thường.”

“.....” Diễm Tâm phản nộ mà nhìn anh, dựa vào cái gì cùng anh ở bên nhau luôn bị khinh bỉ về chỉ số thông minh, đại ca, anh so với em thông minh hơn chỗ nào?

Trần Diệc Nhiên cười cười, lại là đột nhiên đứng dậy xuống giường, đi đến phòng khách, sau đó lại túi kia xách đến trước mặt Diễm Tâm nói: “Nhìn xem đi, xem còn có muốn ăn không.”

Diễm Tâm đầu đầy dấu chấm hỏi.

Cúi đầu lại nhìn vào túi, rốt cuộc ở trong góc, thấy hỗn độn vài cái hộp.

Cô lập tức đỏ mặt.

“Anh..... Vô si.....” Cô ngẩng đầu nhìn Trần Diệc Nhiên cảm giận nói.

“Đúng không?” Trần Diệc Nhiên dựa nghiêng ở trên giường, duỗi tay chậm rãi phủ lên trước ngực mềm mại của cô, thanh âm vui vẻ thoải mái nói: “Anh không ngại làm cho em thấy anh vô si hơn nữa đâu.”

“.....” Diêm Tâm đột nhiên phát hiện, cô giống như đã xem nhẹ trình độ phúc hắc cùng không biết xấu hổ của Trần Diệc Nhiên, cô trở mình, quăn chặt chân, thấp giọng nói: “Em mới không cần ăn cái gì, em muốn ngủ.....”

“Ân.” Trần Diệc Nhiên nhẹ nhàng lên tiếng, từ phía sau vòng lấy ôm cô, đem cảm chính mình gác ở trên vai cô, liền như vậy lẳng lẳng mà ôm cô, hồi lâu không nói gì.

Một mảnh trầm tĩnh, Diêm Tâm cảm thấy chính mình giống như mơ mơ màng màng có chút buồn ngủ.

Trần Diệc Nhiên thanh âm trầm thấp mà nhẹ nhàng, chậm rãi ở cô phía sau vang lên: “Diêm Tâm, em còn nhớ rõ lúc em lần đầu tiên nói thích anh như thế nào, lúc ấy đôi mắt của em sáng lấp lánh, giống như là con mèo bị chủ nhân chính mình dắt đến cái đuôi, rõ ràng sinh khí rồi lại cố nén, lúc ấy anh liền nghĩ, thật là một cô bé, chỉ có tiểu hài tử mới có thể lộ ra hi vọng như vậy, tùy hứng lại không nói lí mà nói thích người khác.”

Diêm Tâm yên lặng mà nghe, không nói gì.

Trần Diệc Nhiên cánh tay có hơi chặt lại, thanh âm thấp thấp nói: “Không thể tưởng được cái tiểu hài tử kia, liền cứ như vậy mà xông vào thế giới anh.”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 439

Chương 440:

Trần Diệc Nhiên cánh tay có hơi thu chặt, thanh âm thấp thấp nói: “Không thể tưởng được cái tiểu hài tử kia, liền cứ như vậy mà xông vào thế giới của anh, không biết bắt đầu từ khi nào, ánh mắt anh không tự chủ được mà bị cái tiểu hài tử kia hấp dẫn, rõ ràng ở trong lòng nói là chúng ta sẽ không thích hợp, rồi lại nhìn không được mà muốn tới gần em, Diêm Tâm, em rốt cuộc hạ mê dược gì cho anh mà làm anh phải để ý anh như vậy.....”

Diêm Tâm nằm ở trong lòng Trần Diệc Nhiên, cảm thụ được nhiệt độ ấm áp của cơ thể anh, còn có tiếng nói của anh, những lời này, rõ ràng không phải lời âu yếm êm tai gì, chính là giờ phút này nghe vào tai cô, lại là cảm động không nói nên lời.

“Ngô..... Em mới không có hạ mê dược anh.....” Diêm Tâm thoải mái mà điều chỉnh một cái tư thế, cảm giác mí mắt chính mình càng ngày càng nặng.

Trần Diệc Nhiên lại lăm bắm bên tai cô mà nói, nhưng là bầu không khí như vậy thật sự là quá làm người an tâm, cô bất tri bất giác liền ngủ rồi.

Ngày hôm sau, buổi sáng tỉnh lại, Diêm Tâm có chút mê mang.

Ngay sau đó, liền phản ứng lại, chính mình đang trong phòng Trần Diệc Nhiên.

Cô hơi hơi xoay thân mình, từ phần eo đến chân, từng đợt đau nhức nháy mắt đánh úp lại.

“Em tỉnh?” Thanh âm trầm thấp mà dễ nghe đột nhiên ở bên lỗ tai cô Emi vang lên.

Diêm Tâm quay đầu xem, liếc mắt một cái liền nhìn thấy ánh mắt Trần Diệc Nhiên ôn nhu nhìn mình.

Ánh nắng buổi sáng xuyên qua cửa kính mà chiếu vào má trắng nõn của anh, cặp mắt đen nhánh kia phản phát như là vũ trụ vô biên, lập loè lộng lẫy mà thu hút, mũi anh thẳng tắp, một đôi môi mỏng hơi hơi mở, khoe môi gợi lên một độ cong rất đẹp.

“Ân..... Tỉnh.....” Diêm Tâm không tự chủ được mà đỏ mặt lên, duỗi tay kéo qua chăn che nửa khuôn mặt, trong đầu hiện ra tình cảnh đêm qua, trong lòng nhìn không được cảm khái, Trần Diệc Nhiên rốt cục là người của cô, ha ha ha!!

“Suy nghĩ cái gì?” Trần Diệc Nhiên nhìn cô, đôi mắt ngấn nước của gia hỏa này lóe sáng, uyển chuyển mà nhìn mình, ánh mắt kia thật giống như là người chăn heo đang nhìn con heo trắng nõn phì nhiêu mà mình trăm đắng ngàn cay mới nuôi được.

“Khụ khụ. Không có gì.” Diêm Tâm nhanh chóng thu lại vui mừng trên mặt, sau đó lười biếng mà trở mình, ghé vào trên giường, nhìn phong cảnh xe cộ bên ngoài cửa sổ, thấp giọng cảm khái nói: “Thật không muốn rời giường a.”

“Ân??” Trần Diệc Nhiên hơi cúi người, ở trên lưng bóng loáng của cô hôn một cái, chọc đến cô run nhè nhẹ, sau đó buồn cười hỏi: “Như thế nào, lại muốn ngủ nướng?”

“Trước kia anh nói em có thể ngủ nướng!” Diêm Tâm quay đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn anh nói: “Nhưng là hôm nay, em là có nguyên nhân.”

“Ân?” Trần Diệc Nhiên ánh mắt nghi hoặc mà nhìn cô.

“Em eo đau. chân đau.” Diêm Tâm khuôn mặt nhỏ tức khắc suy sụp, nhìn khuôn mặt tuần tú kia của Trần Diệc Nhiên, duỗi tay chọc chọc anh ngực nói: “Đều là anh làm hại!!”

“Nga.” Trần Diệc Nhiên đôi mắt hơi hơi u ám, anh ôm chầm vòng eo mảnh khảnh của Diêm Tâm, duỗi tay ở trên eo cô mà xoa nhẹ: “Là nơi này sao?”

“Ân.” Diêm Tâm ghé vào ngực Trần Diệc Nhiên, một khuôn mặt nhỏ phẫn nộ dán vào ngực anh, nhẹ nhàng gật gật đầu xem như trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngớ Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 440: Người còn muốn sao 2

Chương 441: Người còn muốn sao 2

Edit: Bi Ngạn

Trần Diệc Nhiên ngón tay thon dài ảm áp ở sau lưng của nàng tiến lên nhẹ nhàng mà xoa, giúp nàng giảm bớt cảm giác đau nhức trên lưng.

Diêm Tâm thoải mái mà thở dài một hơi, nhào người về phía trước, đột nhiên cảm thấy bản thân dường như lại có chút mệt nhọc.

“Chân đau không? ??” Trần Diệc Nhiên ghé bên lỗ tai Diêm Tâm nhẹ giọng hỏi.

“Ân...” Diêm Tâm gật đầu, nhắm mắt lại cảm thấy mình có chút mệt mỏi muốn ngủ một giấc.

“Cho người xoa xoa? ??” Trần Diệc Nhiên ngón tay thon dài theo hông của nàng tuyến xuống dưới chậm rãi di chuyển.

“Àn...” Diễm Tâm vô thức gật đầu.

Tay của Trần Diệc Thần tiến nhanh đến cái mông tròn trĩnh của nàng, ở trên đùi của nàng nhẹ nhàng nhún, thấp giọng hỏi: “Là nơi này sao?”

“Àn...”

Diễm Tâm hưởng thụ sự phục vụ thỏa đáng của người nào đó, anh dùng ngón tay ấm áp nhẹ nhàng mà xoa bàn chân mệt mỏi của cô cả đêm, chẳng qua xoa xoa, tay anh dường như lại từ từ di chuyển hướng đến lãnh thổ tuyệt đối.

Tiếp đó, Diễm Tâm cảm giác được thân thể anh xảy ra một chút biến hóa, hình như có thứ gì nóng như lửa đang chĩa vào bụng của mình.

“Nhiên ca...?” Cô khẽ ngẩng đầu, đôi mắt sâu thẳm nhìn Trần Diệc Nhiên.

“Àn??” Thanh âm của Trần Diệc Nhiên vang lên mang theo một tia hắc ám, cúi đầu trả lời.

“Anh... Anh có đúng hay không...” Trong nháy mắt con buồn ngủ của Diễm Tâm tiêu tan phân nửa, cô nhìn anh về mặt đỏ bừng dóc lòng biểu tình, nhất thời nói năng lộn xộn.

“Anh có đúng hay không lại muốn ăn em??” Trần Diệc Nhiên thanh âm khàn khàn hướng về nàng thấp giọng hỏi.

“Ách...” Diễm Tâm hơi cúi đầu, anh có cần phải quang minh chính đại như thế nói ra sao...

“Vậy có thể ăn sao?” Trần Diệc Nhiên vòng tay qua hông của Diễm Tâm, đem cô nắm sát mình một chút, thấp giọng hỏi.

“Không... Không thể...” Diễm Tâm hoảng sợ nhìn hắn, tranh thủ thời gian đưa tay lại đẩy anh cách mình xa một chút, “Anh đến bây giờ còn đang giữ eo mà...”

“Àn...” Trần Diệc Nhiên con ngươi trầm tĩnh, mâu quang khẽ nhúc nhích, trầm mặc chỉ chốc lát bàn tay ấm áp một lần nữa bao phủ trên hông của Diễm Tâm, nhẹ nhàng xoa nói: “Vậy anh sẽ cho em cọ xát.”

“Đừng... Đừng cọ xát.” Diễm Tâm nhanh chóng tiếp cận đề lại anh, về mặt đỏ bừng nói: “Anh đây là muốn vân vân... Hiểu quả phản ứng rõ ràng a.”

“...” Trần Diệc Nhiên đôi mắt sâu kín nhìn nàng, hồi lâu mới mở miệng, thanh âm khàn khàn mà ủy khuất hỏi: “Đúng vậy, vậy làm sao bây giờ

đây...”

“¥%#@&...”

Làm sao bây giờ, anh đừng hỏi em a...

Điêm Tâm đầu đầy hắc tuyến.

“Lão bà...” Trần Diệc Nhiên ở bên trên lỗ tai cô cúi đầu gọi cô: “Nghe nói kìm nén trong thời gian lâu dài, sẽ ngộp...”

“...”

“Anh đã kìm nén hai mươi bảy năm...”

“...”

“Em thực sự nhẫn tâm? ?”

“...”

Điêm Tâm hít một hơi thật sâu, nghiêm túc nhìn Trần Diệc Nhiên với đôi mắt ướt đẫm nói: “Trở về với chính đạo anh đã kìm nén hai mươi bảy năm, vậy thì kìm nén thêm mấy ngày cũng không có vấn đề nga? ?”

“Cũng có thể, lại giữ thêm vài ngày chính là cộng róm cuối cùng để chết con lạc đà đầu?” Trần Diệc Nhiên lên tiếng cúi đầu thấp xuống hướng cô hỏi.

“...”

Điêm Tâm khuất phục, đưa đầu của mình vùi vào ngực của Trần Diệc Nhiên, im lặng.

Trần Diệc Nhiên khẽ thở dài, bàn tay ấm áp tiếp tục ở sau lưng của cô mà tiến lên, như có như không di động.

“Không thể làm loại quan hệ bất chính.” Điêm Tâm nhanh chóng dựa vào hần hần, cơ thể xoắn xoắn, dự định từ trên người Trần Diệc Nhiên xoắn xuống.

Đôi mắt Trần Diệc Nhiên thâm thâm, bàn tay chăm chú chế ngự eo của cô.

Chương 441: Người còn muốn sao 3?

Chương 442: Người còn muốn sao 3?

Edit: Bì Ngạn

Điền Tâm ngẩng đầu lên, về mặt khăn trang biểu tình nhìn hấn.

“Đừng lộn xộn.” Trần Diệc Nhiên trong thanh âm mang theo một tia áp lực, hướng tới Điền Tâm thấp giọng nói.

Cơ thể Điền Tâm cứng đờ, ngơ ngậy mãi vẫn không nhúc nhích nhìn hấn.

Trần Diệc Nhiên ôm Điền Tâm, đem đầu mình chôn ở nòng cổ của cô, lợi dụng mà hôn hôn, phảng phất như là hơi hột vậy, có một chút không thỏa mãn, vừa dịu dàng lại từ tốn.

Điền Tâm cảm giác được hơi thở ấm áp của anh phun ở trên làn da của mình, trên người anh một hương vị lạnh quen thuộc tha thiết vây quanh mình, hai thân thể cùng hòa hòa quyện vào nhau, có một loại cảm giác thân thiết lạ thường.

“Ấn..... Người đừng làm vậy.” Điền Tâm nhìn không được đuổi tay đấm đấm hấn, nhẹ giọng nói.

“Không cho người ăn, ngay cả thân một chút cũng không thể?” Trần Diệc Nhiên thanh âm trầm thấp mà áp lực hướng tới Điền Tâm rầu rĩ hỏi.

“Cái này.....” Điền Tâm nhất thời cảm thấy có chút chột dạ.

Trần Diệc Nhiên liền thừa dịp nòng chột dạ, lại quang minh chính đại lại hôn vào cổ cô.

Một loại cảm giác tê dại theo cổ cô dọc xuống dây thần kinh chậm rãi lan truyền đến toàn thân, như vừa mới nỗ lực hết sức, cô cảm giác tay chân mình mềm nhũn dường như không còn chút sức lực nào.

“Nhiên..... Ca ca.....” Điền Tâm hơi thở hỗn hển, trong thanh âm mang theo một chút nũng nịu, thấp thấp mà gọi tên của anh.

Trần Diệc Nhiên đôi mắt hơi trầm xuống, một cái xoay người, đem Điền Tâm đè ở dưới thân.

Đôi môi khóa chặt môi anh đào nhỏ nhắn của cô, di chuyển lưỡi tiến quân thần tốc, tới tới lui lui càn quét môi và lưỡi của nàng.

Điền Tâm cảm thấy ý thức đang trở nên mơ hồ, những tiếng rên rỉ nhìn không được từ trong miệng cô thoát ra, cô dùng nốt chút sức lực cuối cùng đẩy bả vai Trần Diệc Nhiên ra, thờ gấp nói: “Không cần..... Anh không thể ép buộc em.....”

“Không có ép buộc em.” Trần Diệc Nhiên hô hấp có chút dồn dập, hấn hơi cúi người, ghé sát tai Điền Tâm thờ hấn hấn nói: “Nếu là em nói không đồng ý, anh sẽ không ép buộc em, thế nhưng em không thể ngăn cản anh hôn em.....”

“.....” Điền Tâm không kịp trả lời, Trần Diệc Nhiên đã lần thứ hai lấp kín lấp kín môi anh đào nhỏ của cô.

Đừng đừng..... Đừng.....

Cái gì kêu sẽ không cưỡng ép em a..... Vậy anh hiện tại là đang làm gì a??

Điền Tâm chớp chớp đôi mắt ướt đẫm, còn muốn tiếp tục phản bác anh, lại cảm giác được bàn tay ấm áp của hấn đã xoa trước bộ ngực mềm mại của cô, ngón tay thon dài nhẹ nhàng mà vuốt ve chỗ màu hồng hồng mẫn cảm của cô, lại một trận tê dại, nháy mắt đã lan khắp toàn thân.

“Ấn..... Anh tay..... Đừng sờ loạn.....” Điền Tâm thừa dịp môi hấn đang ở trên cổ mình, thờ hấn hấn nhẹ giọng nói.

“Vì cái gì?” Trần Diệc Nhiên lại không có biểu hiện nào là muốn dừng lại cả, anh lại hơi dùng sức ở đầu ngón tay, trêu chọc Điền Tâm nhìn không được mà hét lên thành tiếng, sau đó khóa môi gọi lên một tia tà mị mỉm cười, thanh âm lại ủy khuất nói: “Lão bà, không thể ăn, còn không thể sờ sao??”

“.....” Điem Tâm đột nhiên cảm thấy chính mình lại xuất hiện một loại cảm giác không thể diễn tả thành lời.

Trên làn da trắng hồng nõn nà của cô nổi lên một tầng màu hồng nhạt, thoạt nhìn giống như là ngày xuân lò mờ lộ ra ánh sáng cánh hoa, rất là mê người.

Đôi môi Trần Diệc Nhiên như có ma lực, mỗi nơi đi qua đều thấp sáng lòng mong đợi trong cô.

“Đừng..... Đừng.....” Điem Tâm chỉ cảm thấy, nếu để Trần Diệc Nhiên tiếp tục thế này, cô nhất định sẽ lại lần nữa bị chìm đắm mất.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 442

Chương 443 Anh còn muốn sao 4?

Edit: Bi Ngạn

Trần Diệc Nhiên dừng động tác, hơi hơi ngẩng đầu lên, đôi mắt đen nháy thâm thúy nhìn nàng một lúc, môi mông khẽ mở, thanh âm mang theo một tia đen tối cùng dụ hoặc hỏi: “Thật sự không cần sao??

Trong người Điem Tâm xuất hiện cảm giác khó chịu không nhịn được mà uốn éo, khuôn mặt đỏ bừng

“.....”

Trần Diệc Nhiên tiếp tục cúi đầu, đôi môi tiếp tục di chuyển đến phần bụng mềm mại của cô.

“Đừng.....”

Điem Tâm nhin không được cong người lên, muốn né tránh đôi môi của hắn.

“Đừng lộn xộn.”

Trần Diệc Nhiên duỗi tay, nhẹ nhàng giữ nàng lại, thấp thấp mà cảnh cáo cô, phần lưỡi trơn trượt nhẹ nhàng mà liếm cánh hoa non mềm của cô. Một vòng lại một vòng, một mạch làm Điem Tâm nhin không được mà run lên.

“Không cần.....” Điem Tâm có chút thẹn thùng, nhin không được muốn trốn chạy.

Thế nhưng tay của Trần Diệc Nhiên lại mạnh mẽ mà đè cô xuống, làm cô muốn thoát cũng không thoát được.

Trần Diệc Nhiên muốn trừng phạt cô bằng cách dùng đầu lưỡi lướt qua ngực hoa của cô, tới tới lui lui mà khiêu khích cô.

“A.....” Điem Tâm nhin không được mà run rẩy, liều mạng dẩy né tránh anh.

Chỉ tiếc, cô càng muốn chạy, Trần Diệc Nhiên càng xiết chặt hơn.

Điem Tâm cảm thấy mình tựa hồ như đang ngồi lên chuyến ca chạy đến tận trời cao, chẳng qua sau đó Trần Diệc Nhiên đột nhiên dừng động tác, cúi đầu thở hổn hển.

Cô lập tức rơi vào miên man, cảm giác run rẩy lúc đầu dần dần biến mất.

“Không cần.....” Điem Tâm có chút khó chịu mà uốn éo người, thanh âm trầm thấp nói.

“Không cần cái gì?” Trần Diệc Nhiên lại khởi động đôi tay của chính mình tiến tới bên lỗ tai của Điem Tâm, thấp xuống hỏi nàng.

“..... Ân.....” Điem Tâm xoay đầu đi, ngượng ngùng nhìn vào đôi mắt anh.

“Không cần vẫn là đừng có ngừng?” Trần Diệc Nhiên thanh âm khàn khàn mà hướng tới nàng hỏi.

Một câu vô cùng đơn giản lại khiến Điem Tâm mặt đỏ bừng bừng.

Trần Diệc Nhiên nhìn dáng vẻ thẹn thùng của cô, nhìn không được cười tủm tỉm, đầu ngón tay tiếp tục như có như không mà xẹt qua nhụy hoa nhỏ nhắn của cô, một chút lại một chút khiêu khích cô, thở hổn hển hỏi: “Còn muốn sao?”

“.....” Điem Tâm thẹn thùng, hận không thể đem chính mình vùi vào trong chăn.

Người này, vì cái gì luôn hỏi cái vấn đề khó có thể mở miệng.

“Ân?” Trần Diệc Nhiên lại kiên trì không ngừng mà tiếp tục khiêu khích nàng, thanh âm trầm thấp âm điệu hừ một cái tới hỏi anh.

Đôi tay mảnh khảnh của Điem Tâm không nhìn được mà đặt lên cổ anh, dùng hành động để biểu đạt ý nghĩ của chính mình.

Đôi mắt Trần Diệc Nhiên tối lại, tiếp tục hỏi: “Trả lời anh, cục cưng.”

“Không cần.....” Đôi mắt Điem Tâm rũ xuống thẳm trả lời.

“Không cần..... Vẫn là đừng có ngừng?”” Đôi môi Trần Diệc Nhiên nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt trắng hồng của cô, ở bên tai cô lẩm bẩm hỏi.

“Không cần..... Dừng.....” Điem Tâm non nớt trả lời mấy chữ sau đó hận không thể cắn roi lưỡi của mình.

“Đó chính là còn muốn?”” Đôi mắt Trần Diệc Nhiên hiện lên một tia âm hiểm, trong thanh âm mang theo một tia sung sướng, hướng tới cô hỏi.

“Ân.....” Điem Tâm đem chính mình vùi vào ngực Trần Diệc Nhiên, thanh âm nhỏ nhỏ như muỗi vậy.

“Ân là muốn hay là không cần?”” Trần Diệc Nhiên vẫn như cũ không chịu buông tha cho Điem Tâm, cười ác ý, hướng tới hỏi Điem Tâm.

“.....”

Trong lòng Điem Tâm đột nhiên rất muốn bóp chết Trần Diệc Nhiên.

Tay của Trần Diệc Nhiên nhẹ nhàng đi xuống dò xét, như có như không mà trêu chọc cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 443: Anh còn muốn sao 5?

Chương 444: Anh còn muốn sao 5?

Edit: Bi Ngạn

“Trần Diệc Nhiên!!”

Điem Tâm nghiêng răng nghiêng lợi ngẩng đầu lên, nhìn đen tối mang đầy tà ý của anh.

“Ân?”” Trần Diệc Nhiên vui vẻ lên tiếng.

“Anh đừng tưởng rằng em sẽ không phản kích a!!” Điem Tâm gắng sức khắc chế dục vọng trong mình, hướng tới uy hiếp anh.

“Phản kích như thế nào?”” Đôi mắt Trần Diệc Nhiên hiện lên một tia kinh ngạc, nhìn bộ dạng của Điem Tâm liều mạng khắc chế chính mình, đáy lòng nhìn không được mà muốn bắt nạt cô.

Kế tiếp, Điem Tâm duỗi tay đẩy Trần Diệc Nhiên ra, sau đó xoay người một cái, đem Trần Diệc Nhiên đè ở thân dưới.

Đôi mắt Trần Diệc Nhiên nhìn không được tối sầm lại, con ngươi sâu thẳm nhìn gương mặt đỏ ửng của Điem Tâm.

Điem Tâm bắt chước dáng điệu của Trần Diệc Nhiên, trên người anh có đủ loại đùa giỡn, đủ loại trêu chọc, sau đó hơi thở hổn hển, thanh âm thấp thấp

hỏi: “Tuồng. Muốn sao??”

“Tuồng.” Trần Diệc Nhiên trong thanh âm mang theo một tia hắc ám cùng áp lực mà trả lời.

“Hừ.” Về mặt Diễm Tâm không hiểu tại sao lại trở nên kiêu ngạo, nhìn Trần Diệc Nhiên nói: “Cầu em a??”

“Cầu em” Trần Diệc Nhiên hơi hơi mỉm cười, thập phần sáng khoái nói.

“.....”

Trong người Diễm Tâm chợt dâng lên một loại cảm giác thất bại hoàn toàn.

Vì sao người này một chút thẹn thùng cũng không có??

Nhưng cô vẫn không có phản ứng lại, hai tay của Trần Diệc Nhiên ôm lấy eo cô, cơ thể vận chút lực lượng đem mình hòa quyện vào cơ thể nàng.

Cơ thể Diễm Tâm trở nên mềm nhũn, cả người đều nằm gọn trong lòng của Trần Diệc Nhiên.

“Không thể tưởng được. Lão bà đại nhân lại chủ động như vậy...” Đáy mắt Trần Diệc Nhiên tràn đầy vẻ đắc ý, anh chậm rãi hướng tới cô trầm trầm hỏi.

“.....”

Diễm Tâm cảm thấy từng đợt khoái cảm không ngừng đánh sâu vào giác quan của nàng, lúc ẩn lúc hiện, dường như là có điểm gì đó không đúng a?

Đáng tiếc, người nào đó không cho nàng cơ hội hỏi cơ hội suy nghĩ.

Chờ đến khi kết thúc một vòng xâm lược, Diễm Tâm đã mệt rã rời ngay cả một chút sức lực để động đậy cũng không có.

Cả người nàng mềm nhũn nằm liệt ở trên giường, mặt tràn đầy ảm ức nhìn Trần Diệc Nhiên một lúc không nói nên lời.

Ấn no thỏa mãn Trần Diệc Nhiên cười tủm tỉm mà nhìn Diễm Tâm, nhẹ nhàng cúi người hôn vào trán cô nói: “Ngoan ngoan nằm trên giường nghỉ ngơi một lát, anh đi là một chút đồ ăn cho em.”

Diễm Tâm cảm thấy mình ngay có sức lực để gật đầu cũng không có.

Trần Diệc Nhiên thần thanh khí爽 mà rời giường, đi vào bếp chuẩn bị thức ăn cho Diễm Tâm.

Thế là cứ sáng sớm lại đưa Diễm Tâm ra ăn sạch sẽ, khiến cô từ sáng đến tối không thể rời giường được.

Buổi tối đem cục cưng đuổi về trường học, về sau Trần Diệc Nhiên quyến luyến mà hôn lên trán cô, ôn nhu nói: “Trở về nghỉ ngơi thật tốt, đừng chơi linh tinh nữa.”

“.....” Diễm Tâm mặt tràn đầy tức giận nhìn hắn, rốt cuộc hắn mới là người hại cô không thể rời giường được.

Trần Diệc Nhiên cười cười, nhìn Diễm Tâm đã đi vào ký túc xá mới yên tâm xoay người rời đi.

Ngày hôm sau tổ chức cuộc họp, Lục Dật Tiêu không biết vì cái gì mà luôn cảm thấy Trần Diệc Nhiên thoát nhìn hình như tâm tình vô cùng tốt.

Sau khi cuộc họp kết thúc, trong phòng làm việc của anh, Lục Dật Tiêu ngắm nghía chính mình trên ống đựng bút trên bàn sách, một mặt cau mày nhìn Trần Diệc Nhiên hỏi: “Thế nào? Trong tuần có chuyện tốt phát sinh? Nói, bạn gái của người tặng cái gì làm quà sinh nhật cho người, mà nhìn người cao hứng như thế?”

Ngủ ngon.

Chương 444: bị giành trước một bước

Chương 445: bị giành trước một bước

Edit: Bi Ngan

Biểu tình trên mặt Trần Diệc Nhiên có chút thay đổi, đôi mắt sâu thẳm nhìn Lục Dật Tiêu lúc lâu, môi mỏng khẽ cong lên, hướng tới anh ta thấp giọng nói: “Không nói cho người.”

“.....” Ánh mắt Lục Dật Tiêu vô ngữ biểu tình nhìn anh, “Chớ ghép tôi với anh cùng một bộ, anh với Diêm Tâm nhà anh chơi còn chơi nổi, ở trước mặt tôi liền thôi bỏ đi.”

“Thật muốn biết?” Đôi mắt Trần Diệc Nhiên xoay chuyển, chậm rãi đi đến trước mắt Lục Dật Tiêu, anh duỗi tay cầm cái uống đựng bút mà Lục Dật Tiêu vẫn thường ngắm lên, vui vẻ thoải mái nói: “Ăn no thoải mái, đương nhiên tâm tình rất tốt.”

“Anh cứ như vậy mà theo đuổi tình yêu?” Lục Dật Tiêu tràn đầy hắc tuyến mà nhìn anh, ăn no liền cao hứng?

“Ha ha.” Trần Diệc Nhiên về mặt khinh bỉ nhìn anh, động tác ưu nhã trở lại bàn làm việc, thanh âm nhàn nhạt nói: “Trước nay đều không có trải qua cảm giác ăn no là như thế nào, đương nhiên sẽ không hiểu được cách theo đuổi của tôi.”

“.....” Lục Dật Tiêu trên hơi ngẩn ra, sau hai giây, bất thành linh phản ứng lại, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Trần Diệc Nhiên, lắp bắp nói: “Anh..... Ý của anh là.....”

Trần Diệc Nhiên nhàn nhạt liếc mắt nhìn anh ta một cái rồi quay đầu đi.

Biểu tình Lục Dật Tiêu trở nên phức tạp nhìn anh, sau đó mạnh mẽ nói: “Có cái gì hảo khoe ra, ta cũng đã trải qua rồi.”

Trần Diệc Nhiên thâm thúy nhìn anh ta, không nói lời nào.

Sáng sớm thứ hai Diêm Tâm bị Thẩm Tâm lôi từ trên giường xuống.

Thẩm Tâm vừa giúp cô chọn quần áo, vừa nhắc: “Cậu nói cậu cuối tuần này, trở về làm gì vậy hả, làm sao lại một mình thành ra thế này, buổi sáng lên lớp cũng không đi nổi, nếu không phải vì một mình thì chẳng lẽ do ông thầy biến thái, cuối tuần cup học một buổi cũng không cho, tớ mới chẳng muốn đến giúp cậu mặc quần áo đâu.”

Diêm Tâm đánh một cái ngáp thật dài, mơ mơ màng màng hướng Thẩm Tâm nói: “Cảm ơn cậu a, thời gian trước khi cậu đến tớ còn không thể bò dậy nổi nữa là, tớ cũng sẽ giúp cậu mặc.”

“Ta Thẩm Tâm sẽ có một ngày như vậy sao?” Thẩm Tâm trừng mắt liếc nhìn cô một cái, sau đó đem quần jean cho nàng nói: “Chính mình tự mặc vào đi.”

“Ngà.....” Diêm Tâm uể oải bất đắc dĩ nhận lấy quần jean, vừa nhắc chân, liền nhìn không được “Tì” một tiếng

“Làm sao vậy? Chân đau?” Thẩm Tâm ân cần nhìn nàng.

“Chân toan.....” Diêm Tâm cảm thấy hai chân mình rã rời không thể nhắc chân nổi.

“Cuối tuần leo núi đi?” Trong mắt Thẩm Tâm tràn đầy nghi ngờ nhìn nàng.

“Không.....” Diêm Tâm hơi cúi đầu, mặt có chút đỏ.

“Vậy thì làm gì, đi dạo phố cũng không đến mức thành ra như vậy đi.” Thẩm Tâm bĩu môi, thuận miệng hỏi.

“Không làm gì, liền..... Nghỉ ngơi hai ngày thì tốt rồi.” Diêm Tâm cúi đầu hậm hực mà trả lời.

“Ngà..... Tùy cậu đi, đúng rồi, cậu tặng quà gì cho Trần Diệc Nhiên vậy, hắn thích không?” Thẩm Tâm như là đột nhiên nhớ tới cái gì, hướng tới Diêm Tâm hỏi.

“Anh ấy.....” Về mặt Diêm Tâm biểu hiện “Chuyện cũ đừng vội nhắc lại” nhìn Thẩm Tâm, mắt mọng nước nói: “Đừng nhắc lại cái món quà kia nữa, Trần Diệc Nhiên hẳn là không thích, anh ấy sắp tức chết tớ rồi.”

“Nghiêm trọng vậy à?” Thẩm Tâm về mặt đồng tình nhìn cô, chưa từ bỏ ý định mà tiếp tục hỏi: “Vậy cậu rút cuộc tặng anh ấy thứ gì vậy, ta cũng nên lưu ý một chút, về sau tránh sẽ không tặng anh ấy.”

“Yên tâm đi, với chỉ số thông minh của cậu, tuyệt đối sẽ không tặng anh ấy cái đó.....”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 445: bị giành trước một bước 2

Chương 446: bị giành trước một bước 2

Edit: Bi Ngạn

“Yên tâm đi, với chỉ số thông minh của cậu, tuyệt đối sẽ không tặng anh ấy cái đó.....” Diêm Tâm ấy mắt bắt đầu liếc qua Thẩm Tâm, sau đó nhỏ giọng nói.

“Rốt cuộc tặng cái gì mà khiến Trần Diệc Nhiên mất hứng như vậy?” Thẩm Tâm nhìn nàng cảm thấy khó hiểu, nhưng nhìn vẻ mặt và bộ dạng không muốn nói ra của cô Thẩm Tâm liền thay đổi đề tài hỏi: “Ngày hôm qua trước khi cậu tới trường, anh ấy vẫn còn tức giận sao?”

“Không có.....” Diêm Tâm lười biếng trả lời: “Sau lại đổi quà sinh nhật cho anh ấy, anh ấy liền không tức giận.”

“Nga..... Đổi cái gì a?”

“.....” Diêm Tâm trầm mặc một lát, không có trả lời cô ta.

“??” Thẩm Tâm ngẩng đầu nhìn nàng.

“Ha ha, không có gì.....” Diêm Tâm cười gượng nhìn Thẩm Tâm, miễn cưỡng đứng lên, lấy cặp sách, vừa đi ra cửa vừa nói: “Đi thôi, đi học, Phan Đình cùng Hải Phi Tư mấy người đó đều đã đi căng-tin ăn sáng rồi.”

“Ân.” Thẩm Tâm đi theo Diêm Tâm ra cửa chính, lưỡng lự, vẫn là quay lại lấy khăn tay đưa cho Diêm Tâm nói: “Cầm đi, dấu vết trên cổ cậu cũng quá rõ ràng rồi.”

“.....” Diêm Tâm đứng lúc tạt qua chiếc gương trong phòng, đôi mắt thoáng bất ngờ, liền thấy trên cổ mình được che phủ bởi rất nhiều dấu hôn.

Cô có chút ngượng ngùng mà tiếp nhận chiếc khăn trên tay Thẩm Tâm, che phủ kín cổ mình, mới đỏ mặt hướng tới Thẩm Tâm hỏi: “Xử lý vậy được không?”

“Ân, nhìn không ra.” Thẩm Tâm gật gù đầu, cùng Diêm Tâm sánh vai đi ra ngoài, “Nhấn cho cậu nam nhân lần sau không nên đánh dấu người của mình bằng cách để lại dấu hôn trên cổ đâu, cái đó quá rõ ràng a, đổi chỗ khác cũng khá tốt mà.”

“Chỗ khác càng rõ ràng.....” Diêm Tâm thở dài một hơi, lầu bầu nói.

“Cái gì?” Thẩm Tâm quay đầu tới, không có nghe rõ lời nói vừa rồi của Diêm Tâm.

“Không gì.....” Diêm Tâm nhanh chóng bịt miệng lại.

“Cậu vừa rồi nói..... Chỗ khác càng rõ ràng?” Đôi mắt Thẩm Tâm tỏa ra ánh sáng hào quang rực rỡ nhìn cô, ngay sau đó, nhanh như chớp vạch cổ áo của Diêm Tâm xem xét.

Quả nhiên ngực cô trắng nõn, còn có cả trên ngực, loang lổ điểm điểm đều là dấu hôn.

“Ta đi.....” Thẩm Tâm đầu đầy hắc tuyến nhìn Diêm Tâm, nhìn không được trêu chọc: “Cậu đừng nói với tớ là món quà mà cậu tặng Trần Diệc Nhiên là chính cậu nha, trong tình huống này thì Trần Diệc Nhiên chính là chủ nhân của mấy dấu hôn đó??”

“.....” Khuôn mặt Diêm Tâm trở nên ửng hồng, một đôi đỏ mọng đôi mắt chớp chớp nhìn Thẩm Tâm, nói không nên lời.

“Không phản bác chính là cam chịu??” Thẩm Tâm có chút kinh ngạc mà nhìn cô nói: “Cậu cùng Trần Diệc Nhiên thật sự đã làm chuyện đó?? Nga.....”

Chỉ có điều Trần Diệc Nhiên cũng nhìn đã nhiều năm, có thể lý giải, có thể lý giải, qua sinh nhật năm nay, hẳn đã hai mươi bảy?? Ai..... Nói như vậy, người này cũng nhìn nhẵn đủ rồi.”

“Cầu..... Cậu cùng Lục Dật Tiêu biết chuyện đó lúc nào?” Diêm Tâm có chút ngượng ngùng ngẩng đầu nhìn Thẩm Tâm, thanh âm thấp thỏm hỏi.

“Tớ cùng Lục Dật Tiêu?” Thẩm Tâm hơi ngần ra, sau đó trầm mặc một lát, duỗi tay vỗ vỗ vai Diêm Tâm, thở dài nói: “Chẳng qua anh ta so nhà người Trần Diệc Nhiên còn thâm hơn..... Anh ta đến nay chưa..... Ân..... Cậu tự hiểu.”

“Gi!” Về mặt Diêm Tâm kinh ngạc nhìn Thẩm Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 446: bị giành trước một bước 3

Chương 447: bị giành trước một bước 3

Edit: Bi Ngan

“Gi!” Diêm Tâm kinh ngạc nhìn cô ta, đề thấp thanh âm hỏi: “Ý của cậu là..... Cậu cùng Lục Dật Tiêu là đang làm gì?”

“Ách.....” Thẩm Tâm quay đầu đi, làm bộ không để ý tới cô.

“Không phải đâu, hai người còn chưa có làm chuyện đó?” Diêm Tâm vòng đến trước mặt Thẩm Tâm, chìa tay hướng tới cô ta quơ quơ nói: “Hai người biết nhau cũng đã hai mươi năm a?? Nhiều năm như vậy, Lục Dật Tiêu đều không có xuống tay với cậu?”

“Cái gì hai mươi năm a?” Thẩm Tâm tràn đầy hắc tuyến nhìn cô nói: “Ai sinh ra liền cùng anh ấy yêu đương a?”

“Vây xem như từ tiểu học lớp 6 bắt đầu nói, hai người cũng nên ở bên nhau bảy năm đi?” Diêm Tâm nhìn không được đưa tay chọc chọc cánh tay Thẩm Tâm nói: “Tớ nhớ rõ chúng ta cùng học với nhau từ lớp mười, hai cậu ngay cả nụ hôn đầu cũng chưa có..... Nga..... Không, tớ nhớ rõ chúng ta học cùng nhau thời sơ trung, cậu đã được Lục Dật Tiêu hôn qua đi? Từ từ..... Làm tớ nghĩ lại, giống như thời tiểu học, cũng thấy quá hai cậu hôn môi?”

“Phi, thời tiểu học tùy tiện nói thân mật một chút là có thể gọi là hôn môi sao?” Thẩm Tâm trừng mắt liếc cô một cái.

“Làm ơn, cậu nhìn lại một chút đi lúc ấy ta mới lên sáu tuổi mà Lục Dật Tiêu là sinh viên năm nhất, khi cậu còn nhỏ như vậy, anh ấy hôn đại một cái nhưng đây là dành cho một đứa bé, không cảm thấy đây là hôn môi, nhưng Lục Dật Tiêu lớn tuổi như vậy, anh ấy chắc không nghĩ chỉ là hôn bình thường với con nít đâu.” Diêm Tâm đột nhiên im lặng.

“Kia lại làm sao vậy, đối với một học sinh tiểu học hẳn cũng có thể xuống tay, cậu nói loại người này có đáng tin?” Thẩm Tâm nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Đó là anh ấy thích cậu a.” Diêm Tâm nhún vai, về mặt đương nhiên nhìn Thẩm Tâm.

“Dù sao chính là đối với anh ấy hạ không được quyết tâm.” Thẩm Tâm trầm mặc một lát, gằn từng chữ một nói.

“Vì cái gì a? Chung quy cũng không đến mức cậu đã chịu quá nhiều tình cảm bị thương?” Ánh mắt Diêm Tâm nghi hoặc nhìn cô ta.

“Nói không nên lời vì cái gì.....” Thẩm Tâm cúi đầu, nhẹ nhàng đá viên đá đường như là vô tội trên đường, thanh âm dửng dưng một chút, lại ngẩng đầu lên, về mặt u oán nhìn Diêm Tâm nói: “Không thể tưởng tượng được cậu lại bị cướp ngay trước mặt tớ.....”

“.....” Diêm Tâm im lặng, sau một lúc mới nhỏ giọng hỏi: “Chẳng lẽ Lục Dật Tiêu không có chủ động yêu cầu sao, hoặc là..... Bá vương cứng trên cung?”

“A?” Thẩm Tâm trầm ngâm, sau đó lắc lắc đầu nói: “Anh ấy trái lại tưởng bá vương cứng trên cung..... Thật ra mỗi lần muốn đều bị tớ đập xuống

giường.....”

“Tớ đi..... Tớ phải có biện pháp giải quyết thật tốt chuyện này.....” Diễm Tâm thở ra một cái.

“Quên đi, cậu như vậy liền có thể đá Lục Dật Tiêu xuống giường?” Thẩm Tâm khinh bỉ nhìn cô nói: “Người muốn đấu với Trần Diệc Nhiên, chỉ với đẳng cấp của anh ta, ba mươi hai liền có thể trị được tính bướng bỉnh của cậu, bảo không chuẩn đến lúc đó cậu sẽ là người tự động hiến dâng cho anh ta.”

“.....”

Nima, quả nhiên phúc hắc hiểu người phúc hắc.

Ánh mắt Diễm Tâm phức tạp nhìn Thẩm Tâm, chỉ cảm thấy hận đến ngứa răng.

“Như thế nào lại không nói?” Thẩm Tâm ngừng đầu nghĩ hoặc nhìn cô, duỗi tay vỗ vỗ bả vai cô nói: “Chẳng lẽ thật ra là cậu tự chủ động hiến dâng a? Tớ đi..... Thật là bị ta nói trúng rồi a.”

“Phi! Tớ là bị bắt!! Bị bắt!!” Diễm Tâm kích động nhảy dựng lên.

“Bạn thân yêu, cậu có biết không, từ nhỏ đến lớn, cứ mỗi lần nói dối, cậu lại không nhận được dặm chân, giọng nói cũng bắt gặp trở nên lớn hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 447: nghỉ đông, bốn người lữ hành

Chương 448: nghỉ đông, bốn người lữ hành

Edit: Bì Ngạn

“Bạn thân yêu, cậu có biết không, từ nhỏ đến lớn, cứ mỗi lần nói dối, cậu lại nhận không được dặm chân, giọng nói cũng bắt gặp trở nên lớn hơn.” Thẩm Tâm về mặt đồng tình nhìn Diễm Tâm, ngữ khí bình tĩnh mà tự thuật nói.

“.....” Diễm Tâm bị bắt trúng tim đen nên im lặng.

Cô xoay người sang chỗ khác, yên lặng mà đi phía trước đi, không nghĩ lại cùng Thẩm Tâm nói một lời.

“Ai nha, đừng như vậy, có cái gì giương ngừng, hai ta ai với ai a.” Thẩm Tâm tiến lên vỗ vỗ bả vai Diễm Tâm, cười hì hì hướng tới nàng nói.

“Không muốn nói chuyện..... Tâm sẽ mệt chết đó.....” Diễm Tâm cầm đầu đi về phía trước, không để ý tới Thẩm Tâm.

“Đừng như vậy.” Thẩm Tâm đi theo phía sau Diễm Tâm, một bên hướng tới phòng học, một bên hào thanh an ủi cô: “Tớ không phải cố ý, ai bảo tớ sinh ra đã thông minh như vậy, ai? Ai? Cậu sao lại càng chạy càng nhanh, không phải chân cậu đau sao?” Thẩm Tâm duỗi tay bắt lấy cánh tay Diễm Tâm, ý bảo cô đi chậm một chút, “Cậu mất hứng rồi a?”

“Đừng vậy.” Diễm Tâm ngừng đầu lên nhìn Thẩm Tâm, rầu rĩ nói: “Vì cái gì tớ lại bị Trần Diệc Nhiên ăn gấu gao như vậy.”

“Người khác có mệnh.” Thẩm Tâm nhìn không được bật cười.

Nhìn thấy Diễm Tâm có xu hướng chạy ngày càng nhanh, cô ta nhanh chóng đuổi theo, cười hì hì nói: “Đừng mất hứng, muốn làm như thế nào, cậu mới nguôi giận a?”

“Ăn Lục Dật Tiêu.” Diễm Tâm đột nhiên quay đầu lại, về mặt rầu rĩ nhìn Thẩm Tâm nói: “Sau đó hung hăng mà khi dễ anh ta.”

“A?” Thẩm Tâm sững sốt, nhất thời không phản ứng lại.

“Tớ sợ cả đời đều không thể địch lại Trần Diệc Nhiên, vì vậy chỉ có thể cậu đi đối kháng Lục Dật Tiêu, như vậy tớ mới được an ủi một chút.” Diêm Tâm thuận miệng biện một cái lý do, hướng tới Thẩm Tâm nói.

“Nga.” Thẩm Tâm quay đầu đi, cúi đầu nhìn dưới mặt đất, nhỏ giọng nói: “Tớ suy xét một chút.”

“OK.”

Hai người lặng lặng không nói gì nữa suốt trên đường đến lớp.

Thời gian trôi đi thật nhanh, Diêm Tâm đã đem mình cùng Thẩm Tâm quên hết mọi chuyện.

Chớp mắt, đến đại học năm thứ nhất rồi lại đến thời gian được nghỉ đông.

Hoàn thành khóa học cuối, Diêm Tâm cùng Thẩm Tâm vui mừng quay lại ký túc xá thu dọn đồ đạc.

Phan Đình cùng Hải Phi Tư cũng tràn đầy hạnh phúc. Phan Đình một bên thu dọn đồ đạc, một bên ca hát.

Diêm Tâm quay đầu, thấy tâm tình Phan Đình rất tốt, nhịn không được cười hỏi: “Tiểu Phan, điểm khảo sát của cậu rất tốt a, xem ra rất cao hứng nha?”

“Hắc hắc, cũng bình thường thôi, dù sao đều đã thi xong rồi, còn nhớ đến những cái đó làm gì, nhanh chóng về nhà mà thả sức nghỉ ngơi và chơi thả ga đi.” Phan Đình một bên đem trong ngăn tủ ra một bộ áo lông bỏ vào túi, một bên hướng Diêm Tâm cười hì hì nói.

“Cậu a, là về nhà gặp bạn trai cậu a.” Hải Phi Tư về mặt bốn cột nhìn cô nói.

“Àn? Bạn trai? Cái kia là chém đàn ông thành mảnh vụn sao?” Diêm Tâm sững sốt, nhịn không được liền hỏi.

“Không phải rồi.” Phan Đình đứng dậy, nhìn Diêm Tâm nghiêm túc nói: “Cậu mỗi tuần đều phải đến Z thị cùng Trần Diệc Nhiên hẹn hò, tự cậu nên yêu cầu một chút, cậu đã bao lâu rồi không quan tâm đến đời sống sinh hoạt của người ta rồi?”

“Từ lần trước chúng ta để cho Tô Việt dẫn theo bạn anh ta tới giả vờ làm bạn trai của tớ, mấy người mới xin chút đã bắt đầu hỏi tâm chuyển ý, quấy rầy tớ đủ loại, nói cái gì anh ta vẫn cảm thấy tớ được a, hờ chút là nói tớ là người anh ta nhất mực chung tình rồi trong lòng anh ta chỉ có mình tớ. Lúc đầu tớ còn rất cảm động, thế nhưng về sau khi nghe anh ta nói những lời này, trong khi là đã có bạn gái, tớ liền cảm thấy ghê tởm.”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 448: nghỉ đông, bốn người lữ hành 2

Chương 449: nghỉ đông, bốn người lữ hành 2

Edit: Bi Ngạn

Phan Đình về mặt tức giận nói.

“Sau đó thì sao??” Diêm Tâm tiếp tục hỏi.

“Sau lại liền không có sau đó nữa, tớ liền cùng anh ta chia tay, anh ta liền ăn năn quay lại tìm tớ, đương nhiên là không có khả năng.” Phan Đình hướng Diêm Tâm cười nói: “Sau đó, một trong những đồng học của tớ, àn..... Chính là trường trung học anh ta đã thích tớ lâu rồi, vẫn luôn ở bên tớ bởi tớ nói chuyện phiếm, kể cho tớ rất nhiều câu chuyện cười, dù sao đó cũng chính là khoảng thời gian tớ buồn nhất, vẫn luôn là anh ta giúp tớ vượt qua, thời gian dài, tớ dường như từ từ mà thích anh ta.”

“Sau đó hai người bọn họ liền trở thành bạn bè.” Hải Phi Tư tiếp tục bổ sung nói.

Thẩm Tâm thích thú mà liếc nhìn Phan Đình một cái, sau đó cúi đầu không nói lời nào.

Điềm Tâm đột nhiên tỉnh ngộ gật gật đầu, hướng tới Phan Đình làm mặt quỷ: “Cho nên cậu đây là trở về cùng anh ta gặp mặt thuận tiện hẹn hò lại??”

“Hắc hắc, có thể nói như thế.” Phan Đình gật gật đầu, về mặt ngưng ngừng, “Bất quá cậu cùng Thẩm Tâm trở về, cũng là cùng bạn trai gặp lại, học kỳ này hình như tình yêu sục sôi nhiều ha?”

“Ngô.....” Diễm Tâm nghiêm túc tự hỏi, sau đó lắc đầu nói: “Cũng không phải chịu khó nhịn là được, trước kia cảm thấy thời gian sẽ rất dài lâu, không nghĩ tới trong nháy mắt, một cái học kỳ liền tới đây, bất quá hiện tại là nghỉ đông, có thể trở về cùng Trần Diệc Nhiên mỗi ngày gặp mặt, tớ cũng có chút cao hứng.”

“Hắc hắc.” Phan Đình còn định nói điều gì, chỉ nghe được phòng ngủ các cô hứng một trận đập cửa, ngay sau đó một đạo giọng nam trầm thấp vang lên ở ngoài cửa, “Điềm Tâm, hành lý của em đã dọn dẹp xong chưa?”

“Àn?” Diễm Tâm về mặt kinh hi quay đầu lại, thấy Trần Diệc Nhiên đứng trước cửa phòng, gò má anh ta trắng nõn như ngọc mang theo nụ cười nhàn nhả, đôi mắt đen thâm thúy nhìn thẳng về phía mình, cả người nghiêng nghiêng dựa vào cửa phòng của bọn cô, làm cho mọi người trong phòng đều quay mặt lại nhìn.

“Nhiên ca ca.....” Diễm Tâm nhanh chóng chạy đến trước mặt anh, nhìn anh về mặt kinh hi hỏi: “Sao anh lại tới đây, không phải nói hôm nay phải tổ chức cuộc họp sao, dặn Lục Dật Tiêu đến mang bọn em trở về sao?”

“Tên kia đi công tác.” Trần Diệc Nhiên đưa tay lên xoa xoa đầu Diễm Tâm, thanh âm ôn nhu: “Anh thay đổi thời gian họp vào ngày mai, hôm nay vừa lúc đến mang các em trở về.”

“Anh ấy đi công tác?” Thẩm Tâm đứng cạnh giường nhủ, nhìn Trần Diệc Nhiên thuận miệng hỏi.

“Đúng vậy, lần này cần đi ra ngoài nửa tháng.” Trần Diệc Nhiên hướng Thẩm Tâm gật gật đầu, sau đó về mặt kỳ quái nhìn cô ta hỏi: “Lần này anh ta không nói cho em sao?”

“Không có.....” Thẩm Tâm khẽ nhủ mày.

“Kia có thể là đi gấp quá chăng?” Trần Diệc Nhiên suy tư nhìn cô ta, an ủi Thẩm Tâm: “Ồ W thị bàn chuyện hợp tác công ty, xảy ra một số vấn đề, sáng sớm gọi điện thoại cho anh ta, anh ta cùng anh vội vội vàng vàng nói không quá hai câu liền đi mất, chẳng qua cũng may W thị cũng không tính là xa, em nếu muốn gặp anh ta, lúc chúng ta trở về có thể thuận tiện đi ngang qua một chút.”

“Không cần.” Thẩm Tâm xác túi hành lý của mình lên, hướng cục cưng vẫy vẫy tay, ý bảo cô qua đây, tiếp tục nói: “Tớ về nhà trước, Diễm Tâm, cậu cùng Trần Diệc Nhiên về cùng nhau đi, tớ còn phải đi đến nhà tớ ở thành phố N.”

“A? Không cần chúng tớ chờ cậu sao?” Diễm Tâm nhìn cô ta đầy vẻ nghi ngờ.

Ngủ ngon

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 449: nghỉ đông, bốn người lữ hành 3

Chương 450: nghỉ đông, bốn người lữ hành 3

Edit: Bi Ngan

“Không cần.” Thẩm Tâm cười tủm tỉm nhìn Diễm Tâm nói: “Các cậu về trước đi, tớ tối nay có thể sẽ đi cùng bố mẹ, bọn họ mới đến thành phố N hai người trước.”

“Nga..... Hảo đi.....” Diễm Tâm gật gật đầu, sau đó hướng Trần Diệc Nhiên nói: “Chờ em một chút, em sẽ thu dọn nhanh thôi.”

Tiếp theo liền tiếp tục cúi đầu thu dọn.

Trước khi đi, Thẩm Tâm nắm lấy cánh tay Diễm Tâm, đôi mắt xinh đẹp nhìn cô một lúc, sau đó thấp giọng nói: “Diễm Tâm, chờ tớ trở về, chúng ta sắp xếp thời gian ra ngoài chơi đi.”

“À, hảo a.” Diễm Tâm gật đầu, vui sướng mà đáp ứng.

Dọc theo đường đi, Trần Diệc Nhiên lái xe đưa Diễm Tâm trở về nhà ở thành phố Z, liền lại đi làm.

Diễm Tâm kéo túi hành lý bự căng của mình, khỏ nhọc lên lầu, mở cửa nhà trong nháy mắt, thấy lão ba và lão mẹ đang ở trong nhà dọn dẹp vệ sinh, lập tức, cả người liền ngây ngẩn cả người.

“Diễm Tâm, con trở lại rồi?” Mẹ Diễm Tâm trong tay cầm chổi lông gà đang lau dọn bụi trên tường, vừa quay đầu lại thấy Diễm Tâm kéo túi hành lý đứng sững sờ ở cửa, thuận miệng hỏi một câu.

“Ách..... Đã trở lại, bố mẹ đây là.....?” Diễm Tâm ánh mắt nghi hoặc nhìn bọn họ.

“Cuối năm, công ty năm nay đóng sổ sách tương đối sớm, hơn nữa từ sau quốc khánh, mỗi tuần đều tăng ca, cho nên năm nay ăn tết sớm liền nghỉ, như thế nó đã được sắp xếp từ tuần trước.” Mẹ Diễm Tâm một bên quét tước một bên hướng Diễm Tâm nói: “Vừa lúc Z thị bên này phòng ở lớn mà không có thời gian lau dọn, lập tức lại muốn ăn tết, thừa dịp năm trước, tổng vệ sinh một chút đi, con còn sững sờ ở kia làm gì, đi cất hành lý, qua đi cùng ba con lau cửa sổ đi.”

“Con.....” Diễm Tâm mấp máy đôi môi đỏ thắm giật giật, muốn nói điểm gì, lại vẫn là không có nói ra, cô chỉ là thấp thấp nga một tiếng, sau đó liền về phòng.

Đem lấy đồ trong túi hành lý cất đi, Diễm Tâm do dự một chút, vẫn là nên gọi điện thoại cho Trần Diệc Nhiên.

“Uy, Diễm Tâm?” Microphone truyền đến thanh âm trầm thấp của Trần Diệc Nhiên.

“Nhiên ca ca.....” Diễm Tâm chân chờ gọi anh một tiếng, tiếp tục nói: “Ba mẹ em ở nhà.....”

“À?” Trần Diệc Nhiên hơi sững sốt, đang ở gõ bàn phím tay liền ngừng, sau đó dời ánh mắt từ trên màn hình máy tính nói: “Vậy em hôm nay có phải hay không phải ở nhà?”

“Hình như là.....” Diễm Tâm đưa tay lên gãi gãi trán mình, thấp giọng nói: “Hay anh buổi tối tới nhà em ăn cơm đi?”

“.....” Trần Diệc Nhiên trầm ngâm một lát, sau đó lắc đầu nói: “Quên đi, bọn họ không có mời anh đến, anh như vậy trực tiếp đến thì không tốt lắm, vậy em hôm nay ở nhà bồi ba mẹ đi, chờ cuối tuần anh nghỉ, anh sẽ đến chơi sau.”

“Ngô..... Hảo đi.....” Thanh âm Diễm Tâm ngừng lại một lúc, còn tưởng lại nói thêm điều gì đó, từ bên ngoài phòng khách truyền đến tiếng kêu của mẹ Diễm Tâm: “Diễm Tâm——!! Con đã khỏe chưa a, mau ra đây hỗ trợ a——!”

“Cái kia..... Mẹ em kêu em rồi, buổi tối nói chuyện tiếp.....” Diễm Tâm nhỏ giọng hướng tới microphone nói một câu, sau đó liền tắt điện thoại.

Trần Diệc Nhiên nhìn điện thoại đã tắt, lại quay đầu nhìn gió Bắc thổi hiu hiu ngoài cửa sổ, nhin không được đưa tay lên gãi gãi đầu, nhìn chăm chăm vào bàn hợp đồng.

Ai.....Cha mẹ vợ a..... Thật là một loại chuyện gian nan khó giải quyết.....

Chương 450: nghỉ đông, bốn người lữ hành 4

Chương 451: nghỉ đông, bốn người lữ hành 4

Edit: Bì Ngan

Mẹ Diễm Tâm như thế mỗi ngày đều có việc để làm vậy, ví dụ như đi siêu thị mua sắm đồ tết lại, trong nhà tổng vệ sinh lại, đi dạo phố mua sắm lại đồ tết, cùng ba Diễm Tâm đi nhuộm tóc nữa, muốn Diễm Tâm cùng mình đi làm tóc nữa.

Diễm Tâm ban ngày về cơ bản đều bị an bài thỏa đáng, buổi tối lại đi đi lại lại thăm hỏi đủ loại nhân thích, đợi đến lúc mọi chuyện kết thúc, thì đã là 10 giờ tối, cũng tới rồi nên sắp xếp thời gian tắm gội và lăn vào giường đi đánh cờ với chu công.

Nhoáng một cái, mấy ngày trôi qua, trong khoảng thời gian này, Diễm Tâm ngay cả một cơ hội liếc mắt với Trần Diệc Nhiên cũng không có.

Lại ngẩng đầu nhìn chính ba mẹ mình cả ngày bận rộn rộn, nội tâm Diễm Tâm nổi lên đấu tranh tư tưởng, hai người một đôi lão phu thê, vậy mà mỗi ngày vẫn dính lấu nhau, hà cớ gì cho chúng con thời gian gặp nhau hẹn hò a??

Chi tiếc, Diễm Tâm còn chưa kịp phản nản, mẹ cô đã đem rửa sạch mấy món đồ chơi nhét vào tay cô nói: “Mau đem đặt những món đồ này lên, liền phóng tới chiếc giường không ta cho con ngủ tiếp, nên nhét vào trong ngăn tủ đi, đừng làm cho khắp nơi đều là đồ chơi.”

“Nga.....” Diễm Tâm hậm hực nhận lấy mấy món đồ chơi từ tay mẹ rồi quay về phòng.

Hôm nay là thứ Bảy, cô vốn dĩ còn tưởng sáng hôm nay Trần Diệc Nhiên sẽ bồi cô đi chơi, không nghĩ tới tên kia đã phát một cái tin nhắn lại, nói mình buổi chiều muốn bồi cha mẹ thăm người thân, không thể đến đón cô.

Diễm Tâm cả người đều tản ra một loại hơi thở “Ta không vui”, vậy mà ngoài miệng lại chỉ có thể nói “VẬY anh đi đi”, sau đó liền tắt điện thoại.

Giờ này khắc này cô đặt mình nằm trên chiếc giường mềm mại thoải mái, nhìn con teddy bear đặt ở đầu giường kia, kim không được buồn bực, “Trần Diệc Nhiên a Trần Diệc Nhiên, rõ ràng đều đã là nghỉ đông, muốn gặp mặt anh, so đi học lúc đi học còn khó hơn nhiều?”

Hỏi xong những lời này, trong phòng đột nhiên tản ra một trận trầm mặc.

Tay Diễm Tâm chống cằm, nằm lý trên giường, buồn phiền mà thở dài một cái, cô rõ là bệnh tâm thần, lại cùng với một món đồ chơi trò chuyện.

“Leng keng —— leng keng ——” chuông cửa nhà cô đột nhiên vang lên.

Diễm Tâm lười biếng trở mình, nằm lý trên giường, nhìn trần nhà, bất giác không nghĩ đến chuyện rời giường.

Lại là người thân thích nào đến thăm hỏi đây, từ đầu kỷ nghỉ của cô tới giờ, người thân thích đến hỏi thăm không ngày nào dừng lại cả, mỗi lần có người đến là lại hỏi cùng một câu, ở trường học thế nào a, thành tích thế nào a, có hay không có bạn trai a.

Mẹ nó, thật phiền.

Diễm Tâm nhắm mắt lại, nghe từ chỗ cửa truyền đến từng đợt hàn huyền thanh âm, trong lòng lại là một trận tâm phiền ý loạn.

Này còn chưa có đến lễ mừng năm mới đâu a, liền đến chỗ thăm người thân, thật muốn đến lễ mừng năm mới, các người còn phải đi lại một lần, chẳng lẽ không cảm thấy phiền sao?

Diễm Tâm lại nằm lý trên người trong chốc lát, xung quanh cũng là không có việc gì, dứt khoát liền lại ngồi dậy, với tay xách lấy con teddy bear ở đầu giường, dùng sức nhéo nó khuôn mặt, rầu rĩ nói: “Thăm người thân, thăm người thân, các người đều đi ra ngoài thăm người thân, Trần Diệc Nhiên thôi, chẳng lẽ không thể tới đây thăm ta một lần sao, nói cho cùng, hai nhà chúng ta cũng thuộc hàng thân thích a! Hừ!”

Diễm Tâm niết khuôn mặt đáng thương của teddy bear xong nhưng vẫn cảm thấy chưa hết giận, lại thuận tay hàng hạ nói đủ loại hình.

“Anh đây không phải là tới thăm em sao??” Chỗ cửa phòng Diễm Tâm, đột nhiên truyền đến một loại âm thanh, ngay sau đó một đạo giọng nam trầm thấp quen thuộc, vui vẻ thoải mái ở chỗ cửa vang lên.

Chương 451: nghỉ đông, bốn người lữ hành 5

Chương 452: nghỉ đông, bốn người lữ hành 5

Edit: Bi Ngạn

Điềm Tâm sững sốt, không dám tin liền quay đầu đi, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Trần Diệc Nhiên ăn mặc toàn thân một màu đen dương nhưng cùng áo khoác ngoài, mặt mỉm cười mà nhìn mình.

“Anh. Anh làm thế nào lại đến nhà em a??” Ngón tay tinh tế thẳng nõn của Đoãn Tâm chỉ thẳng vào anh, vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

“Sáng sớm không phải để nói cho em biết, buổi chiều muốn bồi mẹ anh tới thăm người thân sao??” Trần Diệc Nhiên trên mặt mang một mặt ý vị thâm trường tươi cười, chậm rãi đi đến bên người Đoãn Tâm, đưa tay lên xoa xoa đầu cô, tiếp tục nói: “Tốt xấu hai nhà chúng ta cũng là thân thích a, thế nào thì cũng phải đến thăm hỏi em, em thấy có phải hay không??”

Điềm Tâm nhận được một trận ngược ngược, cúi đầu, thanh âm nhỏ giọng nói: “Anh vừa rồi. Đều nghe thấy hết a??”

“Àn, nghe thấy hết.” Ánh mắt Trần Diệc Nhiên lộ vẻ cười cười nhìn cô nói: “Thấy người nào đó đem anh biến vào teddy bear, đang cực ý tức giận, nếu anh còn không toid, chắc teddy bear kia sẽ nhanh chóng biến thành phế thải mất.”

“Nói bừa. Em xuống tay nào có thâm như vậy.” Đoãn Tâm ngẩng đầu lên, liếc Trần Diệc Nhiên một cái, lại quay lại nhìn lên chiếc giường, đã biến thành bảy vụn tám phần hình dạng teddy bear, kim không được lại cười cười nói: “Đường như xuống tay, có hơi nghiêm trọng một chút.”

Trần Diệc Nhiên mỉm cười, hướng tới mép giường của Đoãn Tâm ngồi xuống, hướng về phía cô ngoắc ngón tay.

Điềm Tâm lập tức dùng cả tay chân mà leo lên người anh, một trận bão ôm, lại ôm thật chắc hông của anh, đem đầu chôn ở ngực anh, nhẹ nhàng mà thở dài một cái nói: “Nhiên ca ca. Em rất nhớ anh.”

“Àn, anh cũng là.” Cánh tay thon dài của Trần Diệc Nhiên nhẹ nhàng vòng qua ôm lấy eo của cô, cúi đầu hôn lên gò má trắng hồng của cô, sau đó nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của cô nói: “Hình như. Gây một chút sao.”

“Hỏi thử, mỗi ngày em cùng mẹ bốn ba khắp nơi, mỗi ngày đều rất bận rộn đến 10 giờ tối mới có thể ngủ, hơn nữa còn không gặp được anh, câu nói kia nói như thế nào nhỉ?? Vật áo dần dần mở rộng trong hồi tiếc, làm người ta vô cùng khổ, anh xem, em nghĩ anh nghĩ, đều sút đi vài cân rồi.” Đoãn Tâm ngẩng đầu hướng về phía Trần Diệc Nhiên chớp chớp mắt, đồng đặc hướng anh nói.

Trần Diệc Nhiên bị cô chọc đến bật cười, anh đưa tay vuốt chiếc cằm tinh xảo của Đoãn Tâm, cúi người hôn lên cánh môi hồng của cô, lẩm bẩm nói: “Anh đây có phải hay không phải là hảo hảo bồi thường một chút cho em?? Ân?”

“Àn.” Đoãn Tâm duỗi tay ôm lấy cổ Trần Diệc Nhiên, tự nhiên vậy mà đáp lại nụ hôn của anh.

“Khụ khụ.” Cửa chỗ đột nhiên truyền đến một trận ho khan thanh.

Trong lòng Đoãn Tâm cả kinh, nhanh chóng buông cánh tay đang ôm Trần Diệc Nhiên ra.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mẹ Trần Diệc Nhiên cùng mẹ mình mặt xấu hổ mà đứng ở cửa phòng, nhìn bọn họ.

Mặt Đoãn Tâm đỏ lên, theo bản năng mà cúi đầu xuống, không dám tiếp tục nhìn hai người.

Trần Diệc Nhiên vậy mà vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh ôm lấy em Đoãn Tâm, hướng về phía hai người bọn họ hơi hơi mỉm cười, nhàn nhạt nói: “Mẹ, cô, đứng ở nơi đó làm gì, tiến vào ngồi a.”

Kia ngữ khí, nghiêm nhiên giống như đó là phòng của anh vậy.

Mẹ Đoãn Tâm xấu hổ mà ho khan vài tiếng, sau đó lắc lắc tay nói: “Không cần, cô chính là tới hỏi một chút các con muốn điem tâm tới nay là món gì, cô cùng mẹ con hảo đi ra ngoài gọi món ăn.”

“Điêm Tâm, mua điểm tâm người thích ăn đi?” Trần Diệc Nhiên cúi đầu tới, nhìn Điêm Tâm rúc ở trong lòng mình, thanh âm ôn nhu hướng cô hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 452: nghỉ đông, bốn người lữ hành 6

Chương 453: nghỉ đông, bốn người lữ hành 6

Edit: Bi Ngạn

“Àn.” Toàn bộ người Điêm Tâm đều nằm gọn trong lòng anh, rầu rĩ mà lên tiếng.

Vì vậy Trần Diệc Nhiên hướng tới hai người đứng ở ngoài cửa thuật lại: “Con ăn cái gì cũng được, mua điểm tâm mà Điêm Tâm thích ăn là được.”

“Kia như thế nào không biết xấu hổ.” Mẹ Điêm Tâm liếc nhìn Trần Diệc Nhiên một cái, sau đó cười nói: “Tới nhà của chúng ta chính là khách nhân, nào có không hỏi khách nhân thích ăn cái gì, chỉ mua đồ mà người nhà thích ăn?”

“Điêm Tâm thích, con đều thích.” Trần Diệc Nhiên đạm nhiên cười, mặt không đổi sắc tâm không nhảy mà trả lời nói.

Điêm Tâm cảm thấy mình vậy mà vẫn duy trì tư thế này, ở trong lòng Trần Diệc Nhiên mà buồn bực, nghe anh nói những điều này mặt vẫn không kim được mà hiện lên sắc hồng, cũng không biết mẹ cô cùng mẹ Trần Diệc Nhiên hiện tại trên mặt là đang biểu tình cái dạng gì.

Cô là lại muốn ngẩng đầu lên nhìn, lại không dám ngẩng đầu nhìn.

“Điêm Tâm.” Mẹ Điêm Tâm thanh âm nghiêm túc mà gọi cô một tiếng.

Điêm Tâm cả người cứng đờ, sau đó từ trong lòng Trần Diệc Nhiên chui cái đầu ra, hướng về phía mẹ mình xấu hổ mà cười cười nhỏ giọng nói: “Vậy người làm cả rì gà, sóc quyết cả đi, anh thích ăn cái này.”

Mẹ Điêm Tâm sùng sốt, sau đó quay đầu nhìn mẹ Trần Diệc Nhiên, trên mặt biểu tình có chút không được tự nhiên mà hướng tới bọn họ nói: “Cái này. Ta quả thật không biết làm.”

“Không có việc gì, không có việc gì, chúng ta đi siêu thị mua nhiên liệu, đến ta làm là được.” Mẹ Trần Diệc Nhiên vỗ vỗ bả vai mẹ Điêm Tâm, nhận lấy lời của bà

“Kia như thế nào không biết xấu hổ.”

“Không có việc gì, không có việc gì.” Mẹ Trần Diệc Nhiên lại nhìn thoáng qua ở trong phòng hai người, xoay người nói: “Chúng ta sẽ đi ra ngoài mua đồ ăn.”

“Àn.” Trần Diệc Nhiên bình tĩnh gật gật đầu, nhìn theo dáng người mẹ rồi đi, hần lại chậm rãi mở miệng hô: “Mẹ.”

“Làm gì?” Mẹ Trần Diệc Nhiên về mặt nghi hoặc mà quay đầu nhìn anh.

“Lần sau tiến vào phía trước nhớ rõ gõ cửa.” Trần Diệc Nhiên không biến sắc hướng tới bà dặn dò.

“.....”

Hai lão mẹ đứng cạnh cửa phòng, trên mặt xấu hổ tức khắc muốn che đều che không được.

Khuôn mặt Điêm Tâm càng ngày càng đỏ lên, tiếp tục chui đầu vào trong lòng ngực của Trần Diệc Nhiên.

“Nói rất đúng giống như đây là phòng của con vậy.” Mẹ Trần Diệc Nhiên trừng mắt nhìn Trần Diệc Nhiên một cái, sau đó liền xoay người rời đi.

Điềm Tâm nghe thấy không có động tĩnh gì ngoài cửa nữa, lúc này mới ngẩng đầu lên, gương mặt trắng nõn đỏ bừng mà nhìn Trần Diệc Nhiên, thanh âm nhợt nhạt nói: “Nhiên ca ca..... Anh vừa rồi..... Cũng quá cường hãn đi?”

“Ân?” Trần Diệc Nhiên hơi hơi nhướn mày, vẻ mặt không hiểu nhìn cô.

“Chính là.....” Thanh âm Điềm Tâm dừng một chút, thế nhưng không biết nên như thế nào mở miệng, “Chính là hôn môi bị nhìn đến a..... Rất xấu hổ a, anh thế nhưng biểu tình lại rất bình tĩnh, giống như không có việc gì xảy ra cả.”

“Ha ha.....” Trần Diệc Nhiên khoe môi không tự chủ được mà gọi lên một đường cung rẽ đẹp, anh duỗi tay nâng cằm Điềm Tâm, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô nói: “Xấu hổ cái gì, người yêu hôn môi thực rất bình thường đi?”

“Chính là..... Chính là.....” Đôi mắt ngập nước của cô không biết nên nhìn đi đâu mới phải.

“Đừng chính là.” Trần Diệc Nhiên tiếp tục cúi đầu, hôn lên cánh môi hồng hào của cô nói: “Thừa dịp hai người đó đi ra ngoài mua đồ ăn, để ta thân nhau thêm một lát nữa.....”

“Đừng..... Đừng đừng.....” Điềm Tâm đột nhiên mở to hai mắt, chính là ba em cùng ba nha vẫn còn trong nhà a!!

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 453: chương 454: nghỉ đông, bốn người lữ hành 7

chương 454: nghỉ đông, bốn người lữ hành 7

Edit: Bì Ngạn

“Điềm Tâm, em còn nhớ lúc mẹ em đem lá trà.....”

Trong đầu Điềm Tâm thoáng chốc hiện lên ý nghĩ, ba ba cô cũng đã đẩy cửa mà vào, hướng phòng trong lớn tiếng hỏi.

Kia trong nháy mắt, Điềm Tâm rõ là chết tâm cũng có.

Trần Diệc Nhiên yếu ớt buông Điềm Tâm ra và nắm chặt lấy bàn tay cô, quay đầu lại, đôi mắt thâm thúy đen nháy yên lặng mà nhìn ba Điềm Tâm.

“Ha Ha..... Ta nhớ ra rồi.....” Ba Điềm Tâm nói còn chưa xong, liền xoay người trực tiếp rời đi, thuận tay còn giúp bọn họ đóng cửa lại.

Hai giây sau, cửa phòng lại lần nữa mở ra, ba Điềm Tâm lại tiến vào thăm dò, cau mày hướng tới hai người bọn họ nói một câu “Hai người nên khắc chế một chút!” Sau đó liền lại đem cửa đóng lại.

“.....”

Điềm Tâm trầm mặc trong năm giây, ngẩng đầu lên nhìn Trần Diệc Nhiên, buồn bực nói: “Ba em thấy.....”

“Anh biết.” Trần Diệc Nhiên liếc mắt qua cửa phòng một cái, sau đó thanh âm nhàn nhạt nói.

“Em nói ba em có hiểu lắm không?” Điềm Tâm im lặng hồi lâu, liền xuất ra một câu như vậy.

“Hiểu lắm cái gì? Hiểu lắm hai chúng ta đang hôn nhau?” Trần Diệc Nhiên hơi hơi cúi đầu, đôi mắt sâu thẳm mắt nhàn nhạt nhìn cô, thuận miệng hỏi.

“.....”

Này còn là hiểu lầm sao, đây đã là tận mắt nhìn thấy sự thật được không!

Điềm Tâm nhìn không được đưa tay lên trán, chỉ cảm thấy huyết Thái Dương từng đợt nhảy lên.

“Hào, đừng nghĩ nhiều.” Trần Diệc Nhiên nhìn không được dùng cảm nhẹ nhàng vuốt trên đầu Điem Tâm, thanh âm nhẹ nhàng nói: “Hiện tại hoàn toàn không ai tới quấy rầy chúng ta.”

Anh vừa nói, một bên cúi người, đem bạc đôi môi in trên cánh môi hồng nhuận của cô, ôn nhu mà lại tinh tế mà nhẹ nhàng hôn.

Điem Tâm bắt đầu còn có chút cứng đờ, rồi cuộc họp với hai lần hôn môi bị đánh gãy, thay đổi tùy tiện là ai đều sẽ lưu lại một chút bóng ma tâm lý, nhưng là theo Trần Diệc Nhiên hôn càng ngày càng ôn nhu, càng ngày càng thâm nhập, cô dần dần mà cũng bắt đầu hô hấp dồn dập lên.

Đại khái là cô không cẩn thận, thấp thấp um một tiếng, Trần Diệc Nhiên động tác đột nhiên dừng một chút, sau đó thở hổn hển rời khỏi cánh môi của cô, đôi mắt sâu thẳm, ánh mắt nồng cháy mà nhìn cô.

Giương mặt Điem Tâm xuất hiện những áng mây hồng nhạt, đột nhiên nhận biết được tình cảnh cảm giác chột thẹn thùng.

Thật lâu sau, Trần Diệc Nhiên thấp thấp mà thở dài một cái, sau đó đưa tay kéo Điem Tâm ngồi lên giường, thanh âm ảm ách nói: “Đi thôi, đi phòng khách xem TV trong chốc lát.”

“Àn? Vì cái gì a?” Điem Tâm ánh mắt hoài nghi nhìn anh, “Trong phòng em cũng có TV a, anh muốn xem cái gì, có thể ở chỗ này xem.”

“Ở chỗ này.” Trần Diệc Nhiên thanh âm dừng một chút, sau đó tiến đến cực cận bên tai, thấp thấp nói: “Anh sợ anh sẽ nhìn không được.....”

Sau đó anh không có tiếp tục nói tiếp, nhưng là ngữ khí những cái đó ái - muội, đã làm Điem Tâm vốn là hồng thêu gương mặt, càng thêm đỏ.

Vì thế cô rất không có cốt khí xuống giường đi dép lê vào, cúi đầu đi theo phía sau Trần Diệc Nhiên, yên lặng mà đi tới phòng khách.

Phòng khách, ba Điem Tâm cùng ba Trần Diệc Nhiên nhâm nhi ly trà, mặt đối mặt mà chơi cờ tướng.

Điem Tâm đứng ở bên cạnh nhìn thoáng chốc cảm thấy có chút nhàm chán, liền tiến đến ghế sofa xem TV.

Trần Diệc Nhiên đứng ở bên cạnh bọn họ, thỉnh thoảng mà mào vài chữ, giúp ba Điem Tâm xoay chuyển thế cục, lập tức khiến ba Điem Tâm nhìn anh bằng con mắt khác.

Ánh mặt trời rực rỡ, năm tháng tinh hảo, Điem Tâm nhìn lại phòng khách một lượt, thế nhưng từ đáy lòng dâng lên một cỗ cảm giác ám áp lạ thường.

Ngủ ngon

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Dõi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 454: nghỉ đông, bốn người lữ hành 8

Chương 455: nghỉ đông, bốn người lữ hành 8

Edit: Bì Ngạn

Chẳng được bao lâu, mẹ Điem Tâm cùng mẹ Trần Diệc Nhiên cũng đã mua đồ ăn trở về, hai người một bên cười nói, một bên vào phòng bếp, một lúc

sau, trong phòng bếp truyền ra tới từng giọt nước dãi.

Cảm giác cùng người yêu sống cùng một mái hiên, được như vậy thật tốt.

Chẳng qua cô trước mặt hai vị ba ba, ở liên hạ vài câu đều là ba Trần Diệc Nhiên thua, lão ba Trần Diệc Nhiên rốt cuộc nhin không được ngẩng đầu trừng mắt với con trai mình nói: “Đi đi đi, tránh qua một bên, đừng ở chỗ này khoa tay múa chân, không thấy ta đã thua mấy ván rồi sao?”

“.....” Đôi mắt sâu thẳm của Trần Diệc Nhiên hơi rũ xuống, nhìn ba mình, trầm mặc một lát, sau đó yên lặng mà tránh ra.

Ba Diêm Tâm nhìn Trần Diệc Nhiên rồi đi, tức khắc trong lòng nặng nề, “Đừng thế a, đừng đi a, tới giúp ta nhìn xem này thế cục a, ba người chê người phiền, người tạm thời lánh sang bên ta.”

Trần Diệc Nhiên khoe môi gọi lên một mặt mỉm cười, đôi mắt hướng tới ba mình như có như không liếc nhìn một cái, sau đó kéo trương ghế, an an ổn ổn mà ngồi xuống phía sau ba Diêm Tâm.

Ba Trần Diệc Nhiên chỉ có thể ở kia thổi râu trừng mắt, rồi lại không thể nói được cái gì.

Vì thế mấy ván sau, lão ba Trần Diệc Nhiên bị đánh cho toi bời, quân lính tan rã, rồi lại chỉ có thể người cầm ăn hoàng liên, có khổ nói không nên lời.

Cơm tối đã chuẩn bị xong, mẹ Diêm Tâm liền gọi bọn họ qua ăn cơm.

Hai nhà vây quanh cái bàn ngồi xuống, cảnh tượng vui vẻ tràn đầy.

Thời điểm Diêm Tâm đang cúi đầu cắm cổ ăn ngon lành, di động đột nhiên vang lên.

Cô cúi xuống nhìn một cái, là điện thoại của Thẩm Tâm, vì vậy không hề nghĩ ngợi, liền nhấn nút trả lời.

“Uy, tiểu Diêm Tâm a.....”

“Diêm Tâm, ngày mai, bời ta đi một chuyến W thị, chơi, ăn uống ngủ nghỉ tứ bao tất.” Thanh âm của Thẩm Tâm từ trong điện thoại truyền tới.

“A?” Diêm Tâm sững sốt, gãi gãi đầu hỏi: “Ngày mai??”

“Ngày mai buổi sáng 9 giờ, tớ qua nhà cậu đợi cậu dưới lầu, cứ như vậy đi, chào.” Thẩm Tâm nói xong liền trực tiếp tắt điện thoại, chỉ để lại Diêm Tâm đầy đầu dấu chấm hỏi mà cái di động.

“Làm sao vậy??” Trần Diệc Nhiên quay đầu, đôi mắt sâu thẳm nhìn Diêm Tâm, thuận miệng hỏi.

“Ách..... Thẩm Tâm nói em ngày mai bời cô ấy đi W thị một chuyến.” Diêm Tâm đem di động một lần nữa cất vào túi, sau đó nhỏ giọng trả lời nói.

“W thị?” Trần Diệc Nhiên nhíu mày, kia chẳng phải là Lục Dật Tiêu đang đi công tác thành thị sao.

“Àn..... Cô ấy phỏng chừng là muốn đi tìm Lục Dật Tiêu đi.” Diêm Tâm nhún vai, tiếp tục vui đầu ăn cơm.

“Muốn đi thật lâu sao?” Mẹ Diêm Tâm quay đầu tới, nhìn cô thuận miệng hỏi.

“Không biết a, cô ấy nói ăn uống ngủ nghỉ cô ấy bao tất, nghe tới tựa hồ là muốn đi chơi chừng mấy ngày.” Diêm Tâm đem lời của Thẩm Tâm thuật lại lần nữa, sau đó quay đầu cười hi hi nhìn Trần Diệc Nhiên nói: “Rốt cuộc có thể đi ra ngoài chơi, ha ha ha, rốt cuộc không cần ở nhà quét tước, đặt mua hàng tết.”

“Con chỉ biết chơi.” Mẹ Diêm Tâm duỗi tay cốc đầu cô một cái, không nói gì.

“Tiểu hài tử sao, đều là thích chơi tâm tính.” Mẹ Trần Diệc Nhiên cười cười, sau đó ngẩng đầu nhìn Trần Diệc Nhiên, ý vị thâm trường nói: “Đáng tiếc đi làm về sau liền không có thời gian đi ra ngoài.”

Trần Diệc Nhiên quay đầu nhìn mẹ mình liếc mắt một cái, sau đó liền không nói.

“Đi ra ngoài chơi chú ý an toàn, về sớm ăn tết.”

Chương 455: Nghỉ đông, bốn người đi chơi (9)

Chương 456: Nghỉ đông, bốn người đi chơi (9)

“Đi ra ngoài chơi nhớ chú ý an toàn, mấy năm nay, trên đường có rất nhiều trộm cướp.” Cha Diễm quan tâm dặn dò Diễm Tâm.

“Dạ, con biết rồi.” Diễm Tâm vui vẻ.

Rạng sáng ngày hôm sau, Diễm Tâm còn chưa rời giường, mẹ Diễm đã xông vào phòng cô, lạnh lùng kéo chăn của cô: “Mau rời giường, mấy người Thẩm Tâm đã đến dưới nhà rồi.”

“Mấy giờ rồi ạ?” Diễm Tâm mơ mơ màng màng mở mắt, xoay người lấy điện thoại nhìn, sau đó tiếp tục nhắm mắt lại: “Mới bảy rưỡi mà, không phải cô ấy nói chín giờ mới đến hay sao...”

“Sao con lại ngủ nữa rồi?” Mẹ Diễm kéo gối Diễm Tâm, nói: “Mặc kệ con bé nói mấy giờ, dù sao hiện tại người ta đã đến rồi, con cũng không thể cứ mặc kệ nằm trên giường, mau dậy đi, tại sao lại không có chút lịch sự nào thế.”

“Mẹ... Mẹ tích cực như vậy làm gì chứ, hơn nữa con với cô ấy quen thân nhau đến như vậy rồi, đừng nói là con nằm trên giường, ngay cả lúc con không mặc quần áo cô cũng đã nhìn thấy rồi, còn đề ý đến chi tiết nhỏ như vậy làm gì?” Diễm Tâm ôm gấu bông, cho dù bị cướp đi chăn và gối, cũng vẫn ngoan cố nằm trên giường, nhất quyết không chịu dậy.

“Lúc con ở trường như thế nào mẹ mặc kệ, nhưng bây giờ con đang ở nhà, con đừng có bày ra cái dáng vẻ thiếu dạy dỗ, thiếu lễ phép như vậy, mau dậy đi, con còn không dậy, mẹ lấy luôn cả con gấu bông của con đấy!” Mẹ Diễm vỗ cho Diễm Tâm một phát, sau đó đưa tay tắt máy sưởi trong phòng Diễm Tâm, lại uy hiếp: “Con còn không dậy, mẹ liền mở cửa, ở bên ngoài phòng khách không mở máy sưởi, con mà bị chết công mẹ không chịu trách nhiệm.”

“Mẹ có phải mẹ ruột của con không vậy?” Rốt cục Diễm Tâm mở mắt, kháng nghị nhìn mẹ Diễm.

“Mẹ đã hạ quyết tâm với con rồi.” Mẹ Diễm trừng mắt nhìn cô, sau đó xoay người đi ra: “Mẹ đi mở cửa cho Thẩm Tâm, con tranh thủ thời gian mà rời giường đi.”

“A...” Diễm Tâm bất đắc dĩ ngồi dậy.

“Chờ đã...” Mẹ Diễm vừa mới bước ra đến cửa, liền quay lại, cẩn thận dò hỏi: “Con ở chung với Trần Diệc Nhiên... Chẳng lẽ nó cũng từng nhìn thấy con nằm trên giường, hoặc ngay cả khi con không mặc quần áo nó cũng nhìn thấy rồi hả?”

“Khụ... Mẹ, mẹ nghĩ cái gì thế?” Diễm Tâm suýt chút nữa bị lời nói của mẹ mình làm cho sặc nước miếng.

“Không có thì tốt, hôn môi thì được, mẹ còn có thể chấp nhận, còn về những cái khác, tốt nhất là con kiềm chế bản thân một chút cho mẹ.” Mẹ Diễm lại lườm cô một cái, sau đó mới đi ra ngoài.

Diễm Tâm ôm lấy gấu bông của mình ngồi trên giường, trái tim đập thình thịch cuồng loạn.

“Thắm Tâm, cháu đến à, đã lâu rồi không nhìn thấy cháu, gần đây mẹ cháu thế nào?” Ngoài cửa truyền đến giọng nói tràn đầy ý cười của mẹ Diễm.

“Dì khỏe, mẹ cháu rất tốt, suốt ngày ân ái nồng nhiệt với cha cháu trước mặt cháu, cứ luôn già mà không chịu đứng đắn, ảnh hưởng nghiêm trọng đến thể xác tinh thần khỏe mạnh của thanh thiếu niên là cháu. Đúng rồi, dì à, Diễm Tâm đâu, đã dậy chưa ạ?” Giọng nói trong trẻo của Thắm Tâm truyền đến.

Diễm Tâm vội vàng xuống giường, tìm một bộ áo ấm mặc lên, sau đó ra ngoài.

“Đứng lên đứng lên, mẹ tớ trông thấy cậu đến từ xa, đã vội vàng lôi tớ dậy rồi, cũng không biết ai mới là con đẻ...” Diễm Tâm buồn bực nhìn Thắm Tâm trong phòng khách, hôm nay con bé này mặc một chiếc áo khoác ngắn màu đen, lại kết hợp với quần jean và giày da nhỏ cũng màu đen, trên đầu thì đội một chiếc mũ đen, lại quàng thêm một chiếc khăn lông cừu cũng màu đen nốt.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 456: Nghỉ đông, bốn người đi chơi (10)

Chương 457: Nghỉ đông, bốn người đi chơi (10)

“Tớ nhỏ vào, cậu đây là làm cái gì thế, ăn mặc như vậy, nguyên một cây đen, muốn đi ăn cướp, hay đi dự tang lễ thế hả?” Diễm Tâm tròn mắt nhìn Thắm Tâm, không chút kiêng kỵ nói với cô ấy.

“Con ăn nói kiểu gì thế?” Mẹ Diễm nhú mày, không chút khách khí vỗ một phát thật mạnh lên lưng cô.

“Ôi, giết người, mẹ muốn mưu sát con gái ruột của mình hay sao...” Diễm Tâm bị mẹ mình vỗ đau đến mức đứng không vững, lao đảo về phía trước hai bước.

“Không phải chính con nói con không phải con ruột của mẹ đấy à?” Mẹ Diễm lườm cô một cái, sau đó quay đầu cười cười với Thắm Tâm: “Đừng đứng mãi ở đó thế cháu, ngồi đi, để đi rót trà, cháu muốn ăn táo hay lê nào?”

“Dì à, không cần khách khí đâu.” Thắm Tâm cười nói với mẹ Diễm, sau đó ôm lấy cổ Diễm Tâm, thân nhiên nói: “Cháu đến để giục Diễm Tâm dậy, sau đó đến thành phố W chơi, dì cứ tiếp tục làm việc của dì đi, không cần để ý đến cháu đâu.”

“Không có gì không có gì, để đi rót cho cháu cốc nước trước nhé, quả ở trong rổ, cả điểm tâm trên bàn nữa, cháu thích cái gì thì lấy mà ăn nhé.” Mẹ Diễm cười nói với Diễm Tâm, sau đó liền đứng dậy vào bếp pha trà.

Thắm Tâm gật đầu cười với mẹ Diễm, sau đó xoay đầu lại, kéo Diễm Tâm đi thẳng đến phòng vệ sinh ở hành lang: “Nhanh, mau đánh răng rửa mặt thay quần áo, sau đó chúng ta lập tức đến thành phố W.”

“Bây giờ mới bảy rưỡi mà, không phải cậu nói chín giờ mới đi hay sao?” Diễm Tâm nghi ngờ nhìn cô ấy, bất đắc dĩ bị cô ấy kéo đến trước cửa phòng vệ sinh.

“Tớ cảm thấy chín giờ mới đi thì quá muộn, đi sớm một chút thì tốt hơn.” Thắm Tâm nghiêm túc nói với Diễm Tâm.

“Vậy cậu ăn mặc như vậy làm gì?” Diễm Tâm nhìn cô ấy đầy ghét bỏ.

Mặc dù quả thật nhìn vậy vẫn rất đẹp, nhưng cả một cây đen, nhìn có chút giống chị lớn của băng nhóm xã hội đen.

“Ăn cướp.” Thắm Tâm bình tĩnh lạnh nhạt nói với cô.

“Thật sự ăn cướp?” Diễm Tâm sững sờ, thuận miệng hỏi: “Ăn cướp ai? Lục Dật Tiêu hả?”

“Ừ, cướp sắc.” Thắm Tâm gật đầu, nghiêm túc nói.

“Phụt...!!!” Diễm Tâm vừa mới ngậm một ngụm nước, nghe cô ấy nói vậy liền phun hết ra gương.

Thắm Tâm ghét bỏ nhìn cô.

Diễm Tâm xoay người lại, trợn to mắt nhìn cô ấy: “Không phải chứ? Cướp sắc? Cướp sắc của Lục Dật Tiêu? Cậu không nhầm chứ, đầu cậu bị cửa kẹp, hay bị ám đến hồng đầu rồi hả?”

“...” Thắm Tâm đen mặt nhìn cô, sau một lúc lâu mới mở miệng nói: “Bà đây quyết định đề nghị Lục Dật Tiêu.”

“Phụt...!!!” Diễm Tâm vừa mới ngậm một ngụm nước khác để súc miệng, nghe vậy lại phun toàn bộ lên gương một lần nữa.

“Khụ... khụ...” Diễm Tâm đưa tay vỗ vỗ ngực mình, thở gấp một hồi, sau đó mới quay đầu lại nhìn Thắm Tâm: “Nói tiếng người!!”

“À... Tớ quyết định lên giường với Lục Dật Tiêu.” Thắm Tâm mở to đôi mắt tròn, nhìn Diễm Tâm vô cùng nghiêm túc.

“Không phải... cậu... cậu...” Diễm Tâm lấp bắp nửa ngày, giờ ngón tay trắng nõn thon nhỏ, chỉ chỉ Thẩm Tâm, rồi lại chỉ ra phía ngoài cửa, sau một lúc lâu mới trợn mắt nói: “Cậu có bệnh à?”

“Không có.” Thẩm Tâm duỗi tay nắm chặt tay Diễm Tâm, chân thành nhìn cô, nghiêm túc nói: “Tớ đã suy nghĩ hai tháng, tớ cảm thấy mình cũng nên làm giống với việc cậu trao cho Trần Diệc Nhiên hoàn toàn cả con người lẫn trái tim...”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 457: Nghỉ đông, bốn người đi chơi (11)

Chương 488: Nghỉ đông, bốn người đi chơi (11)

“Chờ chút...” Diễm Tâm đen mặt ngắt lời cô ấy, sau đó hỏi: “Cả trái tim lẫn con người của tớ, là ý gì?”

“Chính là việc cậu sợ người ta như thế đó...” Thẩm Tâm thành thật nhìn Diễm Tâm, sau đó tiếp tục nói: “Tớ nhìn cậu trao cho Diệc Nhiên hoàn toàn cả con người lẫn trái tim, vì vậy liền cảm thấy không thể xác định được tình cảm mà Lục Dật Tiêu dành cho tớ là gì?”

“Tớ làm sao mà biết được.” Diễm Tâm không nhịn được trợn mắt một cái.

“Nói thật, trước đây tớ cảm thấy cái tên này rất không đáng tin cậy, nói thích tớ cũng chẳng qua là tùy tiện nói mà thôi, không biết chừng sau này anh ấy lại thích một nữ sinh khác, sau đó tìm được tình yêu chân chính...” Thẩm Tâm gần từng chữ nói với Diễm Tâm.

“Cậu suy nghĩ quá nhiều rồi, tớ cảm thấy anh Tiêu đối xử với cậu thật lòng, nếu như không phải vậy, anh ấy cũng đã là một người đàn ông hai mươi bảy tuổi, nhưng vẫn còn là xử nam già...” Diễm Tâm bĩu môi, thuận miệng nói: “Cậu thử nghĩ một chút, lấy thân phận của anh ấy, muốn loại phụ nữ nào mà không có, vì cậu, anh ấy vì cậu mà cam chịu không ít lần, thật sự đúng là gần bùn mà không hôi thối, tắm nước trong mà chẳng lắng lờ mà...”

“Bớt nói nhảm...” Thẩm Tâm cắt ngang lời của cô, tiếp tục nói: “Sau này tớ suy nghĩ kỹ một chút, cảm thấy với tính cách của mình, nếu Lục Dật Tiêu chủ động trêu chọc tớ, vậy mà sau đó lại thay lòng đi thích người khác, có lẽ tớ sẽ không bỏ qua cho anh ấy, hoặc là chém chết, hoặc là thiến, nghĩ như vậy, tớ cảm thấy mình còn chưa từng dùng thử, lại cứ hủy đi như thế, cậu nói xem có phải là rất đáng tiếc có đúng không?”

“...” Diễm Tâm chớp chớp đôi mắt long lanh, đen mặt nhìn cô ấy, đôi môi đỏ mọng mềm mại hơi mấp máy, một lúc lâu sau mới miễn cưỡng thốt ra được một chữ: “Thiên...?”

“Ừm!” Thẩm Tâm gật gật đầu.

“Bà chị của tôi ạ, như vậy là phạm pháp đấy cậu có biết không?” Diễm Tâm trợn mắt lườm cô ấy, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên, cô cảm thấy Thẩm Tâm dõ hơi giống như uống lộn thuốc.

“Ý của tớ cũng đại khái giống vậy.” Hai mắt Thẩm Tâm sáng ngời nhìn Diêm Tâm, nghiêm túc nói: “Nghĩ đến đây, tớ quyết định trước tiên cứ lên giường với lục dật tiêu đã rồi nói.”

“Con mẹ nó... Cậu đã nghĩ kĩ chưa thế hả...” Diêm Tâm đưa tay xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, bà chị, quyết định này của cậu cũng quá mức cá tính rồi đấy.

“Ừm, đã nghĩ kĩ rồi, cậu nên tranh thủ thời gian đi, rửa mặt xong, chúng ta lái xe đến thành phố W.” Thẩm Tâm gật gật đầu, lấy cốc nước đang đặt ở bồn rửa mặt đưa cho Diêm Tâm, nói: “Mau đánh răng đi.”

“Lái xe? Hai chúng ta lái xe như thế nào?” Diêm Tâm nghi ngờ nhìn cô ấy.

“Tớ lấy xe của mẹ tớ để đi, tớ đã nói với bà ấy là sẽ mượn dùng mấy ngày.” Thẩm Tâm cười híp mắt nhìn cô.

“Vậy mấy ngày này mẹ cậu lấy cái gì để đi?” Diêm Tâm thuận miệng hỏi.

“Vừa đúng cho cha tớ có cơ hội đưa bà ấy đi làm, đây không phải là một cơ hội tuyệt vời để hai người họ ân ái hay sao?” Thẩm Tâm thân nhiên nói với Diêm Tâm, sau đó lại không nhận được thúc giục cô: “Nhanh lên, nhanh lên, đừng có lằng nhằng nhà lằng nhằng nữa.”

“Cậu có bằng lái xe không?” Diêm Tâm vẫn không nhận được thể hiện sự lo lắng của mình.

“Có mà có mà, chính vào lúc mùa hè sau khi tốt nghiệp cấp ba, tớ liền thi lấy bằng lái, bài thi lí thuyết thì đạt điểm tuyệt đối, thi thực hành lái thì cũng chỉ một lần là đã qua, vậy nên cậu cứ yên tâm đi, đừng nói đây chỉ là một chiếc xe hơi, cậu có cho tớ lái xe bus, tớ cũng có thể đưa cậu đến thành phố W an toàn.” Thẩm Tâm không kiên nhẫn trả lời cô.

“A... Vậy ý cậu chính là, cho dù tớ có cho cậu lái máy móc, cậu cũng có thể đưa tớ đến thành phố W à?” Diêm Tâm ngậm một ngụm nước, thuận miệng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 458: Nghỉ đông, bốn người đi chơi (12)

Chương 459: Nghỉ đông, bốn người đi chơi (12)

“Bộp...” Thẩm Tâm dùng một bàn tay vỗ mạnh lên lên Diêm Tâm: “Cậu nói nhảm quá nhiều rồi đấy.”

“Phụt...!!!” Lại một lần nữa, Diễm Tâm phun thẳng ngum nước súc miệng lên gương.

“Tớ chịu rồi đây, cậu có thù với chiếc gương nhà tớ đấy hả?” Diễm Tâm đưa tay lau nước đọng trên môi, xoay người lại, đen mặt hỏi Thẩm Tâm: “Cậu bước đến phòng vệ sinh của nhà tớ ngần ngừ 10 phút mà thôi, mà lại có thể khiến chiếc gương nhà tớ chịu ‘lễ rửa tội’ đến tận ba lần!!”

“Vấn đề là ở cậu, không phải do tớ!” Thẩm Tâm bắt đắc dĩ xua xua tay với Diễm Tâm: “Đều là do cậu phun ra, không phải tớ phun!”

“ĐM! còn không phải là do cậu hại à!” Diễm Tâm tức giận nói với cô ấy.

“Cô gái nhỏ, suốt ngày cậu cứ ‘ĐM’ với con mẹ nó, cậu có khả năng làm ‘chuyện kia’ đấy à?” Thẩm Tâm nhú màu nhìn Diễm Tâm, giáo dục cô.

“Cậu cũng có thể đẩy ngã Lục Dật Tiêu, tại sao tớ lại không thể làm được ‘chuyện kia’?” Diễm Tâm tròn mắt lườm cô ấy, sau đó đưa tay làm dấu “X” nói: “Thôi, không nói nữa, ít nhất cũng phải để tớ đánh răng xong đã rồi hẵng nói tiếp, tớ cũng không muốn lại tiếp tục phun lên chiếc gương nhà mình lần thứ tư đâu, mà cậu muốn mau chóng đưa Lục Dật Tiêu lên giường, thì hãy chờ tớ đánh răng xong rồi hãy phát biểu những lời nói ‘chấn động trời đất’ của cậu.”

Thẩm Tâm đưa tay ra dấu chữ “OK” với Diễm Tâm, sau đó im lặng đứng ở cửa nhà vệ sinh, nhìn Diễm Tâm đánh răng, rửa mặt, đi vệ sinh...

Diễm Tâm đen mặt ngồi trên bồn cầu, nhìn Diễm Tâm đang đứng trước mặt mình, rốt cuộc không nhịn được nói: “Cậu không thể ra bên ngoài chờ một lát được à? Tớ đi vệ sinh, cậu ở đây nhìn chăm chăm làm cái gì?”

“À...” Thẩm Tâm nhẹ giọng đồng ý một tiếng, sau đó xoay người đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Rốt cuộc Diễm Tâm cũng có thể thở phào một hơi, đồng thời, cô không nhịn được bắt đầu lo lắng thay cho Lục Dật Tiêu, chỉ e buổi tối hôm nay anh Tiêu nhà cô khó giữ được “trình tiết”... Nhưng nếu suy nghĩ một chút, cô lại cảm thấy... Có chút cảm giác chờ mong!!

Chờ đến khi Diễm Tâm vệ sinh cá nhân xong xuôi, sau đó lại bữa sáng, rồi mới lên xe, theo Thẩm Tâm đến thành phố W, cô mới lấy điện thoại di động gửi cho Trần Diệc Nhiên một tin nhắn ngắn:

“Anh Nhiên, em và Diễm Tâm Nhỏ đến thành phố W, anh làm việc chăm chỉ, đừng quá mức nhớ em, yêu anh nhất!”

Sau một lát, Trần Diệc Nhiên gửi tin nhắn trả lời:

“Cái đầu em ấy. Hôm nay là chủ nhật mà.”

A...

Diễm Tâm đưa tay gỡ đầu mình, hình như hôm nay đúng là chủ nhật.

“Đến thành phố W nhớ gọi điện cho anh.” Trần Diệc Nhiên lại tiếp tục gửi thêm một tin nhắn đến.

“Được, không có vấn đề gì.” Diễm Tâm gửi tin nhắn trả lời.

Sau khi bấm nút gửi tin nhắn này xong, Diễm Tâm liền cắt điện thoại di động, sau đó xoay đầu lại nhìn Thẩm Tâm, suy nghĩ một chút, nhỏ giọng nói: “Diễm Tâm Nhỏ?”

“Hử?” Thẩm Tâm vừa lái xe, vừa tùy tiện trả lời cô một tiếng.

“Kế hoạch của cậu...” Diễm Tâm suy nghĩ, sau đó do dự hỏi cô ấy: “Ý tớ là, cậu dự định... ‘đẩy ngã’ Lục Dật Tiêu như thế nào?”

“Hả? Tất nhiên là ‘bá vương ngành thương cung’ rồi, chủ động ôm ấp yêu thương, dụ dỗ ép buộc khiến anh ấy uống say, sau đó thừa cơ lên giường.” Thẩm Tâm nói không chút ngập ngừng, trả lời Diễm Tâm.

“...” Nhất thời Diễm Tâm không nói được lời nào, một lúc lâu sau, mới thấp giọng hỏi: “Cậu nói thật à?”

“Còn thật hơn cả ngọc trai nữa đấy!” Thẩm Tâm gạt đầu.

“Dù sao đó cũng là lần đầu tiên của hai người, chẳng lẽ không thể... ừm... dịu dàng một chút, lãng mạn một chút, lại có chút đáng nhớ hay sao?” Diễm Tâm đưa tay lau mồ hôi trên trán, yếu ớt hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 459: Nghỉ đông, bốn người đi chơi (13)

Chương 460: Nghỉ đông, bốn người đi chơi (13)

“A... Cậu nói như vậy, tớ cảm thấy dường như cũng khá có lý đấy!” Thẩm Tâm gạt đầu nói: “Nói gì đi chẳng nữa, thì cũng không thể để anh ấy bị ám ảnh tâm lý đúng không?”

“CMN... Còn ám ảnh tâm lý?” Diễm Tâm kinh hãi, không nhận được hỏi lại: “Cậu vốn định dùng phương thức kinh khủng tàn bạo nào để ‘đè’ Lục Dật Tiêu đấy hả?”

“À... Mới chỉ là dự định, không nhắc đến cũng được.” Thẩm Tâm xấu hổ cười, sau đó gõ gõ ngón tay trở lên tay lái: “Vậy cậu thử cho tớ một đề nghị xem nào?”

“Đề nghị à...” Diêm Tâm nhìn cô ấy đánh giá một phen, sau đó chân thành nói: “Ít nhất thì cậu cứ đổi bộ quần áo nhìn như trộm cướp đang mặc này trước đã.”

“...” Thẩm Tâm đen mặt.

Hai người lái xe thẳng tiến đến thành phố W, khi đến nơi, đã là mười giờ sáng.

Thẩm Tâm trực tiếp lái xe đến một khách sạn mới mở ở trung tâm thành phố, sau đó đỗ xe ở ga ra dưới tầng hầm nhà hàng.

Diêm Tâm nhìn quanh đánh giá một phen, ái chà, thì ra đây lại là khách sạn Hoàng Quan.

“Để tớ gọi cho Lục Dật Tiêu cái đã, cậu cũng gọi điện thông báo cho Trần Diệc Nhiên nhà cậu đi.” Thẩm Tâm vừa lấy vali đựng đồ của mình ở cốp xe phía sau, vừa lấy điện thoại di động ra bấm số.

“Ừ...” Diêm Tâm gạt gạt đầu, lấy điện thoại từ trong túi áo ra, gọi cho Trần Diệc Nhiên.

“Alo, anh Nhiên...” Điện thoại vang lên hai hồi chuông, đối phương liền bắt máy.

“Diêm Tâm, em đến thành phố W rồi à?” Trần Diệc Nhiên mỉm cười, dịu dàng hỏi cô.

“Dạ, đúng rồi, anh đang làm gì thế?” Diêm Tâm gạt gạt đầu, đi theo phía sau Thẩm Tâm, bước đến thang máy ở bãi đỗ xe.

“Anh đang xem tivi.” Trần Diệc Nhiên cười cười, sau đó hỏi: “Em dự định đi chơi ở thành phố W mấy ngày?”

“Em không biết nữa, còn phải xem kế hoạch của Thẩm Tâm có thành công hay không đã.” Diêm Tâm ngẩng đầu nhìn bóng lưng của Thẩm Tâm đang nói chuyện điện thoại, sau đó nhỏ giọng nói với Trần Diệc Nhiên: “Anh biết không, Thẩm Tâm... Cô ấy... Cô ấy định làm ‘chuyện đó’ với Lục Dật Tiêu...”

“Chuyện đó là chuyện gì?” Trần Diệc Nhiên hơi sững sờ, trong lúc nhất thời vẫn chưa kịp hiểu Diêm Tâm đang nói đến cái gì.

“Chuyện đó chính là chuyện đó chứ còn gì nữa...” Diêm Tâm cẩn thận từng li từng tí hạ thấp giọng mình, tiếp tục kể cho Trần Diệc Nhiên: “Chính là đầu tiên đẩy ngã anh ta, sau đó kéo anh ta lên giường XXOO.”

“Khụ... khụ...” Trần Diệc Nhiên gạt mình tự sắc nước miếng, ho khan hai tiếng, sau đó nói: “Không thể nào, CMN, anh cúp máy trước đã.”

“Này... Này...” Diễm Tâm ngo ngác nhìn màn hình điện thoại hiển thị sáu chữ to: “Cuộc trò chuyện đã kết thúc”, không nhận được đưa tay gãi gãi đầu, vừa rồi cô không nghe nhầm chứ?

Hình như vừa nãy cô nghe thấy một người xưa nay không hề ăn nói một câu nào thô tục như Trần Diệc Nhiên lại thốt ra cụm từ “CMN”???

Chẳng lẽ tín hiệu ở bãi đỗ xe dưới đất không tốt, nhiễu sóng?

“Diễm Tâm, cậu còn đứng đó làm gì, thang máy mở rồi.” Thẩm Tâm đứng trước thang máy, vẫy vẫy tay với Diễm Tâm.

“A... Đến đây.” Diễm Tâm lấy lại tinh thần, cất điện thoại vào trong túi, vội vàng chạy đến chỗ Thẩm Tâm.

“Trần Diệc Nhiên nhà cậu nói gì?” Bước vào thang máy, Thẩm Tâm ấn nút, sau đó xoay người hỏi Diễm Tâm.

“Anh ấy... Anh ấy đang xem tivi, không nói gì...” Diễm Tâm do dự một chút, trả lời Thẩm Tâm, sau đó lại hỏi: “Vậy còn cậu, Lục Dật Tiêu đang làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngốc Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 460: Nghỉ đông, bốn người đi chơi (14)

Chương 461: Nghỉ đông, bốn người đi chơi (14)

“Anh ấy đang họp.” Thẩm Tâm cười cười đầy bí ẩn với Thẩm Tâm, sau đó nhảy nháy mắt mấy cái: “Cho nên chắc chắn hiện tại anh ấy đang không ở trong phòng, nhưng anh ấy đã nói cho tớ biết số phòng của anh ấy, tớ định thuê gian phòng sát vách với anh ấy, hắc hắc, đêm nay tớ nhất định sẽ tặng anh ấy một kinh hi (niềm vui bất ngờ).”

“Ha ha...” Diễm Tâm cười khan mấy tiếng, trong lòng không nhận được chữ tục một tiếng, còn chưa biết là kinh hi hay kinh hãi đâu...

Thang máy lên thẳng tầng một, Thẩm Tâm dẫn theo Diễm Tâm, kéo vali ra sảnh chính làm thủ tục.

Diễm Tâm có chút buồn chán đứng chờ ở sảnh chính, ngắm nhìn cảnh vật xung quanh.

Tính ra, mặc dù Hoàng Quan là khách sạn dây chuyền*, nhưng mỗi một khách sạn, đều mang bản sắc địa phương nơi nó được xây dựng, ví dụ như

khách sạn Hoàng Quan ở thành phố W, bên trái còn có một tấm biển giới thiệu. Hoa mai vốn là loài hoa đặc trưng của thành phố W, khách sạn trưng bày và giới thiệu về hoa, sẽ càng giúp cho khách có cơ hội hiểu biết thêm về nét đặc sắc trong văn hóa địa phương.

*khách sạn dây chuyền: Là một chuỗi các khách sạn được xây dựng ở nhiều nơi khác nhau, liên kết với nhau thành một hệ thống giống như dây chuyền, ở Việt Nam mình có hệ thống khách sạn Mường Thanh ấy, nó như kiểu chi nhánh của hàng vậy.

Điềm Tâm vừa quan vừa âm thầm khen ngợi trong lòng, lúc cô ngẩng đầu lên, trong lúc lơ đãng lại đột nhiên phát hiện ra một dáng người quen thuộc.

Cô không nhận được xoa xoa hai mắt mình, lại nhìn sang người bên kia, đúng lúc anh ta quay người lại, đây rõ ràng chính là Lục Dật Tiêu.

Ồ, không phải anh ta vừa nói chuyện điện thoại với Thẩm Tâm, còn nói mình đang họp cơ mà?

Điềm Tâm quay đầu nhìn Thẩm Tâm còn đang đứng ở quầy tiếp tân làm thủ tục, do dự một chút, vẫn không nhận được lén lút bước đến chỗ Lục Dật Tiêu đang đứng.

Cô còn chưa kịp tới gần Lục Dật Tiêu, đã nhìn thấy có một cô gái đi đến bên cạnh anh ta, nhìn trông có vẻ như mới khoảng hai mươi tuổi, mái tóc dài, trên đầu đội mũ lưỡi trai, thời tiết lại như vậy, mà cô ta lại mặc một chiếc áo thun sặc sỡ cùng với quần ripped jeans, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác lông, cô ta bước đến, kéo tay Lục Dật Tiêu vô cùng nhiệt tình, sau đó ngẩng đầu lên, hai mắt như phát sáng nhìn anh ta.

Lục Dật Tiêu hơi hơi cúi đầu, vui vẻ nhìn cô ta, đưa tay véo véo má cô gái đó, sau đó ôm chặt lấy bả vai cô ta, đi về phía thang máy.

...

CMN, đây là tình huống gì vậy!

Điềm Tâm nhìn một màn trước mắt này, cô cũng nghi ngờ không biết liệu có phải thị lực của cô có vấn đề rồi hay không nữa.

Chắc lẽ sẽ không đến mức, tổng giám đốc Lục lại tìm một nữ nhân viên đến khách sạn để trình diễn một tiết mục bất – gian đấy chứ?

Cũng không giống lắm, lần trước mặc dù anh ta cũng kéo một cô gái đến khách sạn, nhưng hai người họ không hề có động tác thân mật nào cả, anh ta lại càng không véo má cô gái kia, biểu hiện lần trước và biểu hiện lần này, hoàn toàn không giống nhau.

Điềm Tâm còn đang do dự không biết liệu mình có nên đi theo xem chuyện gì đang xảy ra hay không, Thẩm Tâm đang đứng ở quầy tiếp tân hô to gọi cô đến: “Điềm Tâm, tới đây mau! Cậu đứng ở đây làm gì thế, mau cầm CMND của cậu đến đây để làm đăng kí!”

“A... Tớ...” Điềm Tâm ngờ ngác đưa tay chỉ chỉ Thẩm Tâm, rồi lại chỉ chỉ về hướng Lục Dật Tiêu vừa mới đi mất, phân vân không biết liệu bản thân có nên nói chuyện cô vừa chứng kiến cho Thẩm Tâm biết hay không.

Nhất định là mình đã nhìn nhầm, chắc chắn là mình đã nhìn nhầm.

Điềm Tâm âm thầm nhắc nhở chính mình trong lòng, sau đó đi về phía Thẩm Tâm, đưa CMND cho cô ấy, sau đó ánh mắt lại liếc về phía Lục Dật Tiêu và mới đi mất.

“Này, cậu nhìn cái gì thế, cứ ngỡ ngạc mãi.” Thẩm Tâm lắc lắc tay trước mắt cô, thuận miệng hỏi.

“Không có gì, tớ vừa nhìn thấy một anh chàng đẹp trai...” Diềm Tâm có chút ngập ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 461: Nghỉ đông, bốn người đi chơi (15)

Chương 462: Nghỉ đông, bốn người đi chơi (15)

“Không có gì, tớ vừa nhìn thấy một anh chàng đẹp trai...” Diềm Tâm có chút ngập ngừng, sau đó tiếp tục nói: “Người đó... có chút giống Lục Dật Tiêu.”

“Hà?” Thẩm Tâm xoay người lại, nhìn Diềm Tâm, sau đó cười cười nói: “Tên kia còn đang hợp cơ mà, nhất định là cậu nhìn nhầm rồi, anh ấy làm sao có thể xuất hiện ở đây được chứ.”

“A...” Diềm Tâm gật gật đầu, sau đó nhận lấy thẻ phòng nhân viên tiếp tân đưa cho, vẫy vẫy với Thẩm Tâm, nói: “Đi thôi, có thẻ phòng rồi, chúng ta lên thôi.”

“Ừ.” Thẩm Tâm kéo vali, nhận lấy thẻ phòng trong tay Diềm Tâm, nhìn một chút, sau đó nói: “Đi thôi, đến chỗ thang máy phía bên kia.”

“Được.”

Điềm Tâm đi theo sau lưng Thẩm Tâm, nhìn cô ấy bấm nút thang máy, trong đầu vẫn không ngừng nhớ lại cảnh tượng vừa rồi mình nhìn thấy được.

Lúc thang máy mở ra, Diễm Tâm bước ra ngoài trước, nhìn bảng chỉ dẫn trên tường, sau đó nhìn thẻ phòng trong tay mình, quay đầu nói với Thẩm Tâm “Đi bên trái.”

“Ừ...” Thẩm Tâm gật gù đầu, nhưng còn đang chuẩn bị đi tiếp, thì thấy đột nhiên Diễm Tâm sững sờ, sau đó ngơ ngác bối rối nói với mình: “Tớ... Tớ nhìn nhầm, phải là bên phải mới đúng.”

“Hả?” Thẩm Tâm ngẩng đầu nhìn bảng chỉ dẫn, không nhận được lờ mờ Diễm Tâm một cái: “Rõ ràng là đi về phía bên trái, cậu không biết phân biệt phương hướng từ lúc nào thế?”

“Tớ...” Diễm Tâm lại nhìn về phía bên trái một chút, sau khi xác định được Lục Dật Tiêu đã ôm cô gái kia bước vào trong phòng, lúc này mới thở phào một hơi nói: “Ừ, là tớ nhầm, đúng là đi bên trái.”

“Ngủ ngon.” Thẩm Tâm đưa tay chọc chọc cái trán cô.

Diễm Tâm cảm thấy hết sức uất ức trong lòng, ngẩng đầu nhìn hành lang hết sức u oán, trong lòng âm thầm mặc niệm:

Anh Tiêu, em đã hết lòng giúp đỡ anh rồi, ít nhất cũng đã bảo vệ anh không bị Thẩm Tâm tổn hại, còn sau đó nên làm cái gì, thì còn phải dựa vào số phận của anh...

“Đi, đừng có ngơ ngác nữa.” Thẩm Tâm kéo hành lý bước đến phía trước, sau đó quay đầu vẫy vẫy tay với Diễm Tâm.

“Đến đây.” Diễm Tâm vội vàng đuổi theo.

Sau khi hai người các cô bước vào phòng, Thẩm Tâm liền ném vali vào trong tủ quần áo, sau đó bước vào phòng trong, mở tivi, lúc đang chuẩn bị tìm điều khiển từ xa để chuyển kênh, liền nghe được từng đợt tiếng cười duyên truyền đến từ phòng bên cạnh.

“Ồ kìa, thật đáng ghét, anh này cũng thật là, cứ thích làm cái chuyện khiến người ta phải đỏ mặt tím run.”

Một giọng nữ trong trẻo vang lên bất ngờ.

Trong nháy mắt, Diễm Tâm tròn to hai mắt, quay đầu liếc nhìn về mặt của Thẩm Tâm, về mặt của cô cho thấy rõ ràng Thẩm Tâm cũng nghe được giọng nói của cô gái kia.

“Người nào vậy, giữa ban ngày ban mặt, mới quá trưa một chút, đã bắt đầu muốn...” Thẩm Tâm nhú mày, về mặt tràn ngập kinh ngạc thường nhìn về phía gian phòng bên cạnh.

Diễm Tâm đưa tay lau mồ hôi trán, trong lòng oán thầm, bà cô ạ, cậu thật sự không hề phát hiện ra, gian phòng sát vách của chúng ta chính là phòng của Lục Dật Tiêu đấy à?

“Đáng ghét, đừng sờ loạn.” Giọng nói hờn dỗi của cô gái kia lại vang lên, sau đó nghe thấy một tiếng “bộp” thanh thúy, giống như là âm thanh đánh lên da.

“Nhanh như vậy đã coi xong hết rồi?” Thẩm Tâm càng thêm khinh bỉ, giữa mùa đông như vậy, ai cũng đều ăn mặc giống như một cái bánh trưng, có thể đánh đến mức vang lên âm thanh như vậy, dường như cũng khá là khó khăn đấy.

“...” Diêm Tâm chỉ cảm thấy mồ hôi trên trán mình ngày càng nhiều, cô thật sự không biết nên đối mặt với chuyện xảy đến phía sau thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 462: Anh nằm, tôi tự phục vụ

Chương 463: Anh nằm, tôi tự phục vụ

“Chỗ này cũng không cho sờ, chỗ kia cũng không cho sờ, cô trở nên già mồm không nói lí từ khi nào thế?” Một giọng nam trầm thấp êm tai lười biếng vang lên từ phòng bên cạnh.

“Chỗ này cũng sờ, chỗ kia cũng sờ, anh trở nên háo sắc như vậy từ khi nào vậy, thế nào, bạn gái nhỏ của anh không cho anh sờ, nên anh liền phát tiết với tôi à?” Giọng nói thanh thúy của cô gái kia lại vang lên đầy nũng nịu.

Diêm Tâm cứng đờ cả người, lúc cô quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt của Thẩm Tâm, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt.

“Chuyện đó...” Diêm Tâm hơi mấp máy môi, lúc cô còn đang định nói tiếp, Thẩm Tâm liền đưa tay ngăn lại lời nói của cô.

“Cậu vừa mới nói... Cậu nhìn thấy một người giống Lục Dật Tiêu?” Đôi mắt xinh đẹp của Thẩm Tâm nheo lại, giọng nói u ám.

“A... Đúng vậy... Vừa rồi... Ừm... Tớ có nhìn thấy...” Diêm Tâm lấp bắp trả lời.

“Vậy xem ra người này, không chỉ có vẻ ngoài giống, mà ngay cả giọng nói cũng rất giống Lục Dật Tiêu đấy!” Thẩm Tâm cắn răng nghiêng lợi gần từng chữ.

“Ha ha... Có lẽ vậy...” Diêm Tâm lúng túng giật giật khóe miệng, cẩn thận hỏi Thẩm Tâm: “Có lẽ chỉ là anh ấy lại tìm nữ nhân viên đến, muốn khiến cho cậu ghen thôi?”

“Làm gì có chuyện đó.” Thẩm Tâm căm hận nói: “Tớ hoàn toàn không hề nói cho anh ta biết tớ đến thành phố W, huống chi vừa rồi tớ gọi điện thoại cho anh ta, anh ta còn nói mình đang họp. Nhìn tình huống này, rõ ràng là hai người kia đã ở bên nhau vui vẻ mấy ngày rồi, hừ, muốn tớ ghen à, có lẽ tên thối tha này lại lêu lổng với người phụ nữ khác ở thành phố W suốt một tuần lễ rồi...”

“Ha ha... Bình tĩnh, bình tĩnh, trấn tĩnh, trấn tĩnh nào!” Diễm Tâm vội vàng đưa tay vỗ vỗ sau lưng Thẩm Tâm, giúp cô ấy thông khí: “Anh Tiêu sẽ không làm chuyện như thế đâu.”

“Tại sao anh ta sẽ không làm chuyện như thế chứ?” Thẩm Tâm quay đầu lại, gần từng chữ một với Diễm Tâm: “Trước đây mỗi lần tên thối tha này đi công tác, ngày nào cũng thế, sáng trưa tối đều cố định nhắn tin ân cần hỏi thăm tớ là chuyện chưa bao giờ thay đổi, nhưng lần này anh ta đi công tác, đừng nói là ân cần hỏi thăm, ngay cả khi tớ chủ động gọi điện thoại cho anh ta, anh ta cũng chỉ qua loa nói được hai ba câu liền vội vàng cúp máy, Diễm Tâm, tớ nói cho cậu biết, giấc quan thứ 6 của phụ nữ rất chuẩn xác, nhất định là tên thối tha này có vấn đề!”

“Chuyện này...” Diễm Tâm đưa tay lau mồ hôi trên trán mình, yếu ớt nói: “Chẳng trách tại sao cậu lại đột nhiên lên cơn, muốn đến thành phố W để ‘đè’ Lục Dật Tiêu chứ...”

“Cái này không gọi là lên cơn.” Thẩm Tâm im lặng một lát, sau đó chân thành nói với Diễm Tâm: “Là do tớ vẫn quen với việc có anh ta ở bên cạnh, chưa từng nghĩ nếu có một ngày phải xa anh ta thì mình sẽ thế nào, thế nhưng khi thật sự có một ngày anh ta không đến làm phiền tớ nữa, vậy mà tớ lại cảm thấy tất cả cuộc sống sinh hoạt đều trở nên lộn xộn.”

“...” Diễm Tâm vỗ vỗ bả vai cô ấy, do dự một chút, sau đó thấp giọng hỏi: “Vậy làm sao bây giờ?”

“Bây giờ á?” Thẩm Tâm ngẩng đầu nhìn cô nói: “Qua phòng bên cạnh, xem tình huống cụ thể.”

“Ồ? Không phải chứ?” Diễm Tâm kinh ngạc nhìn cô ấy: “Cậu cứ quang minh chính đại đi qua bên đó á?”

“Đúng vậy.” Thẩm Tâm cười cười với cô: “Không phải tớ nói muốn cho anh ta một niềm vui bất ngờ đấy sao, cậu nói xem, tớ làm như vậy có tính là niềm vui bất ngờ hay không?”

“CMN, kinh hãi thì đúng hơn đấy.” Diễm Tâm không nhịn được trợn mắt lườm cô ấy một cái.

“Đi.” Thẩm Tâm tháo khăn quàng cổ, bỏ mũ xuống, sau đó lại cởi áo khoác đen của mình ra, xoay người bước ra ngoài.

Chương 463: Anh nằm, tôi tự phục vụ (2)

Chương 464: Anh nằm, tôi tự phục vụ (2)

“Cậu coi thành như vậy, là định đi đánh nhau đấy à?” Diêm Tâm đen mặt nhìn cô ấy.

“Ha ha... Một khi kích động liền...” Thẩm Tâm sững sờ một lát, sau đó ưu nhã trở về phòng, lại khoác áo khoác lên, sau đó mới bước ra ngoài một lần nữa.

Diêm Tâm có chút không biết nên nói gì, bước theo sau lưng cô ấy.

Đi đến trước cửa phòng bên cạnh, Thẩm Tâm trực tiếp đưa tay gõ cửa.

“Cốc cốc cốc.”

“Ai vậy?” Giọng nói của Lục Dật Tiêu vang lên từ trong phòng.

Thẩm Tâm lấy tay chọc chọc Diêm Tâm, cô mới vội vàng phản ứng lại, hắng giọng nói: “Nhân viên phục vụ, làm phiền mở cửa.”

“A... Chờ một chút.” Lục Dật Tiêu vừa đi đến cửa liền dừng lại.

Một giây sau, Thẩm Tâm nghe được giọng nói của anh ta vang lên một lần nữa: “Nhân viên phục vụ đến, trước tiên cô mặc quần áo vào đi đã.”

“Đáng ghét, người ta không muốn mặc đâu.” Cô gái kia nũng nịu nói với Lục Dật Tiêu: “Dù sao nhân viên phục vụ cũng là nữ, sợ cái gì.”

“Cô đấy...” Giọng nói của Lục Dật Tiêu tràn ngập bất đắc dĩ.

Diêm Tâm giật giật khóe miệng, không nhìn được quay đầu nhìn Thẩm Tâm một chút, chỉ thấy hai mắt cô ấy dường như muốn tóe lửa lên rồi.

“Được, được, mặc thì mặc, thật sự là...” Một lúc sau, giọng nữ kia lại vang lên một lần nữa.

“Cạch...” một tiếng, cửa mở.

Lục Dật Tiêu đang định hỏi nhân viên phục vụ xem có chuyện gì, nhưng lại nhìn thấy dáng vẻ hung thần ác sát của Thẩm Tâm đang đứng ngoài cửa, sắc mặt liền thay đổi: “Diêm Tâm Nhỏ...? Tại sao em lại ở đây?”

“Surprised!” Thẩm Tâm mỉm cười ngọt ngào nói với Lục Dật Tiêu: “Bất ngờ này có vui vẻ không?”

“Anh... anh...” Lục Dật Tiêu ngập ngừng, cứ đứng ở cửa phòng không để hai cô đi vào.

“Thế nào, nhân viên phục vụ có chuyện gì vậy?” Chủ nhân của giọng nói thanh thúy chậm rãi bước tới gần, sau đó một đôi tay thon dài lập tức ôm lấy ngực Lục Dật Tiêu.

“A, nhìn có vẻ không giống với nhân viên phục vụ thì phải.” Cô gái ôm lấy Lục Dật Tiêu từ phía sau, khi nhìn rõ hai người đang đứng ở cửa, rõ ràng vẻ mặt có hơi sững sờ, sau đó cười trừ ghẹo nói.

“Lisa, đi vào trước đi.” Lục Dật Tiêu nhủ mảy kéo cánh tay đang đặt trước ngực mình của cô ta xuống, thấp giọng nói.

“Tại sao chứ, đứng ở chỗ này một lát cũng không được à?” Cô gái tên Lisa kia liếc nhìn Lục Dật Tiêu, hai tay giữ chặt khăn tắm, gần nửa da thịt trước ngực đã lộ ra ngoài, hiện ra rãnh sâu quyến rũ.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này, cho dù là người đàn ông nào khác cũng sẽ không nhịn được chảy máu mũi.

Thẩm Tâm lạnh nhạt nhìn cô gái kia, sau đó xoay đầu lại nhìn Lục Dật Tiêu hỏi: “Hai người đang bận à?”

“Không...” Lục Dật Tiêu do dự một chút, sau đó nhỏ giọng trả lời Thẩm Tâm.

“Đã coi thành như vậy rồi, lại vẫn còn không bận à?” Đôi mắt Thẩm Tâm hơi nheo lại, nhìn dáng vẻ lờ mờ, cà vạt thì nói rộng, áo sơ mi thì xốc xếch nhăn nhúm của Lục Dật Tiêu, lạnh lùng nói.

“Tôi coi thành thế nào, thì liên quan gì đến cô chứ?” Giọng nói khó chịu của Lisa truyền đến từ trong phòng.

Về mặt Lục Dật Tiêu biến đổi, sau đó quay đầu quát Lisa một tiếng: “Im miệng!”

“Hừ...” Lisa rất khinh thường “hừ” một tiếng, sau đó liền im lặng.

Thẩm Tâm cảm thấy cả người mình không có cách nào kiềm chế được run rẩy, đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm Lục Dật Tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 464: Anh nằm, tôi tự phục vụ (3)

Chương 465: Anh nằm, tôi tự phục vụ (3)

Thẩm Tâm cảm thấy cả người mình không có cách nào kiềm chế được run rẩy, đôi mắt đen nhánh nhìn chằm chằm Lục Dật Tiêu, nghiến răng gằn từng chữ: “Tại sao lại như vậy?”

“Chuyện này...” Ánh mắt Lục Dật Tiêu có chút bối rối, lúc anh ta đang chuẩn bị nói chuyện, thì chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên.

“Anh nghe điện thoại trước đã...” Lục Dật Tiêu nhìn Thẩm Tâm xin lỗi một cái, sau đó lấy điện thoại di động trong túi áo ra.

“Alo...” Giọng nói trầm thấp của anh ta vang lên một tiếng.

Hình như đầu bên kia của điện thoại nói chuyện rất nhỏ, hoàn toàn không nghe rõ người kia đang nói cái gì.

Thẩm Tâm chỉ thấy vẻ mặt Lục Dật Tiêu có chút buồn bực, sau đó nói với đầu bên kia của điện thoại: “Con mẹ nó, tại sao cậu không nói cho tớ biết sớm một chút, hiện tại người ta cũng đã đứng ở trước cửa phòng tớ rồi, tớ còn chuẩn bị cái rắm gì nữa.”

“...” Đầu bên kia của điện thoại lại nói thêm mấy câu nữa.

Sau đó liền nghe thấy Lục Dật Tiêu quát: “Bạn quá nên quên? Mẹ nó, cậu định lừa gạt ai chứ, rõ ràng thẳng nhóc cậu cố ý kéo dài tới bây giờ mới nói, dự định để hai người họ đến đây rồi, mới gọi cho tớ cú điện thoại này đi! ****, đợi lúc tớ về xem tớ xử lý cậu thế nào!”

Thẩm Tâm và Diêm Tâm đưa mắt nhìn nhau.

Đôi mắt long lanh của Diêm Tâm nhìn chằm chằm vào điện thoại trong tay Lục Dật Tiêu, trong đầu không tự chủ nghĩ đến, liệu không biết người gọi điện thoại cho Lục Dật Tiêu, có phải Trần Diệc Nhiên hay không...?

Một giây sau, Lục Dật Tiêu liền trực tiếp cúp máy.

“Bạn gái chính quy của anh đã tới, vậy em liền đi trước.” Mới vừa nãy Lisa còn quần khăn tắm, mà lúc này đã thay xong quần áo chỉnh tề bước đến, làm động tác hôn gió với Lục Dật Tiêu, sau đó liền xoay người định rời đi.

“Cô đứng lại đó cho tôi!” Lục Dật Tiêu nhanh tay giữ lại cổ áo của Lisa, xách cô ta tới trước mặt Thẩm Tâm, nghiêm túc nói: “Gọi thím cho tôi.”

Nhất thời sắc mặt Lisa liền thay đổi, đưa tay giật cổ áo ra khỏi tay Lục Dật Tiêu, liếc mắt nhìn Thẩm Tâm nói: “Năm mơ, rõ ràng cô ấy còn nhỏ hơn tôi, tại sao tôi phải gọi là thím cơ chứ? Không có cửa đâu!”

“Th... Thím...??” Diêm Tâm không khỏi sửng sò, đôi mắt long lanh không ngừng nhìn về phía cô gái kia đánh giá lại một lần nữa.

“Nếu như không gọi cô ấy là thím, vậy thì lần sau trông thấy tôi cũng đừng gọi là chú.” Lục Dật Tiêu nhún mày, một tay giữ lấy bả vai cô ta, lạnh lùng nói.

“Không gọi thì không gọi, dù sao bình thường tôi cũng đâu gọi anh là chú!” Lisa làm mặt quỷ với Lục Dật Tiêu, sau đó hất cùi chỏ về phía bụng anh ta.

Nói thì chậm, nhưng làm thì rất nhanh, Lục Dật Tiêu vội vàng buông tay đang giữ bả vai Lisa, chặn lại chúi chỏ của cô ta.

“Hắc hắc, bye bye!” Lisa nhân cơ hội đó mà thoát khỏi sự kìm kẹp của Lục Dật Tiêu, khom người chui qua dưới cánh tay của anh ta, sau đó vẫy vẫy tay với mấy người họ, nhanh chóng bỏ trốn.

Diêm Tâm tròn mắt há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lúc nhất thời không hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

“...” Lục Dật Tiêu có chút đau đầu không biết làm sao nhìn về phía Lisa vừa mới chạy mất, sau đó xoay người nhìn thấy vẻ mặt thâm trầm của Thẩm Tâm, thở một hơi thật dài nói: “Vào trong rồi nói...”

“...” Thẩm Tâm và Diêm Tâm lại trao đổi ánh mắt một lần nữa, sau đó liền theo sau lưng anh ta bước vào phòng.

Trong phòng hết sức lộn xộn, các túi xách đủ loại nhãn hiệu vứt lung tung trên sàn nhà, còn có túi quần áo đang mở, vẫn còn một ít quần áo lộn xộn để ở bên trong, khắp phòng bừa bộn như vậy, thật sự khiến người ta không biết nên đặt chân ở chỗ nào mới được.

“Thật sự là quá bừa bộn rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 465: Anh nằm, tôi tự phục vụ (4)

Chương 466: Anh nằm, tôi tự phục vụ (4)

“Thật sự là rất lộn xộn...” Thẩm Tâm cẩn thận đặt chân lên sàn nhà bừa bãi lung tung, liếc Lục Dật Tiêu một cái, nói.

“Lisa mua.” Lục Dật Tiêu có chút bất đắc dĩ nhìn phòng, sau đó thành thật nói với Thẩm Tâm: “Em đừng hiểu nhầm anh... Lisa là cháu gái anh, từ nhỏ con bé lớn lên ở ngoại quốc, nên tư tưởng cũng phóng khoáng hơn rất nhiều... Mặc dù nhà con bé có vai vế nhỏ hơn nhà anh một chút, nhưng thật ra con bé chỉ kém anh 2 tuổi.”

“A...” Thẩm Tâm ý vị nhìn anh ta một cái, sau đó không nói lời nào.

“Anh nói thật mà...” Lục Dật Tiêu có chút đau đầu, nhìn Thẩm Tâm nói: “Em chưa từng tiếp xúc với con bé thôi, con bé này tuyệt đối là người khó chơi nhất nhà anh, khi còn nhỏ có một lần con bé về nước, quậy phá khiến nhà anh phải gà chó không yên, gần đây lại không biết con bé bị trúng gió nào nữa, lại muốn về nước, đến thành phố W chơi, ông của anh liền bảo anh dẫn theo con bé, nói là từ nhỏ hai bọn anh đã thân thiết.”

“Tiểu Diễm Tâm, em phải tin tưởng anh, tuyệt đối đừng hiểu lầm, trong khoảng thời gian này anh bị con bé quấy quậy cũng không có cách nào, cho nên mới không thể nhắn tin cho em biết.”

“A...” Thẩm Tâm lạnh nhạt đáp một tiếng.

Nhất thời Lục Dật Tiêu cũng không biết nên giải thích như thế nào, anh ta nhìn những túi đồ trên mặt đất một cách bức bối, hận không thể ném tất cả ra ngoài.

“Cho nên một tuần nay hai người đều ở chỗ này?” Thẩm Tâm lạnh lùng hỏi.

“Bọn anh không ở cùng một phòng!”

“Vậy những đồ này...” Diễm Tâm có chút không dám tin nhìn túi mua sắp đầy trên đất, đầy đều là quần áo của phụ nữ.

“Là do phòng của con bé đã chật đến mức không chứa nổi nữa, con bé mới đem sang đây.” Lục Dật Tiêu nghiêm túc giải thích.

“Vậy vừa rồi cô ấy không mặc quần áo...” Diễm Tâm yếu ớt hỏi tiếp.

“Con bé đang thử áo tắm vừa mới mua... Tuyệt đối không phải là mặc quần áo!” Lục Dật Tiêu nhấn nhá giải thích: “Hơn nữa dù sao con bé cũng là cháu gái anh, làm sao anh có thể ra tay được cơ chứ!”

“Nhưng mà hình như cháu gái anh rất không hoan nghênh em đấy.” Thẩm Tâm lạnh lùng nói: “Dù sao, lần này em vốn định đến thành phố W cho anh một món quà bất ngờ, không nghĩ tới lại là anh cho em một niềm vui bất ngờ đấy.”

“Ý em là sao?” Lục Dật Tiêu hơi nhíu mày, ánh mắt nhìn Thẩm Tâm chằm chằm, do dự hỏi.

“Em không biết anh cố tình hay không, chỉ là chuyện như vậy đã xảy ra lần thứ hai rồi.” Thẩm Tâm nhìn Lục Dật Tiêu chằm chằm, nhẹ nhàng nói: “Lần trước anh thử thăm dò tình cảm của em đối với anh, lần này rõ ràng anh có thể nói cho em biết anh đang làm gì, nhưng anh lại không, thậm chí mới 10 phút đồng hồ trước thôi, khi em gọi điện thoại cho anh, anh còn nói với em rằng mình đang họp. Lục Dật Tiêu, thật ra trong lòng anh, em vốn không đáng để tin tưởng một chút nào, có đúng không?”

“Không phải...” Lục Dật Tiêu vội vàng phủ nhận, sau đó nhìn Thẩm Tâm, không nói lời nào.

“Vậy anh có biết, vì sao đã lâu như vậy rồi, mà em vẫn không dám xác định tình cảm của anh dành cho em là gì không?” Thẩm Tâm ngắt đầu, nhìn Lục Dật Tiêu, lạnh nhạt hỏi.

“Anh...” Lúc đầu Lục Dật Tiêu còn định nói gì đó, nhưng lại do dự, đến cuối cùng thì lại lác đầu.

Chương 466: Anh nằm, tôi tự phục vụ (5)

Chương 467: Anh nằm, tôi tự phục vụ (5)

“Bởi vì em cảm thấy dường như anh đối xử với bất kì người phụ nữ nào cũng rất tốt, em cảm thấy mình trong mắt anh, thật ra cũng chẳng khác gì so với những người phụ nữ khác, nên cười thì cười, nên lịch sự thì lịch sự, nên động tay thì động tay, anh tuyệt đối không do dự chút nào.” Thẩm Tâm lạnh lùng nhìn anh ta, gần từng chữ nói.

“Cái khác thì anh có thể thừa nhận, nhưng anh động tay với người phụ nữ khác khi nào?” Lục Dật Tiêu nhìn cô ấy đầy oan uổng.

“Không có? Vậy vừa rồi chỗ này không cho sờ, chỗ kia không cho sờ, là ý gì?” Thẩm Tâm tức giận hỏi.

“Là anh sờ đầu con bé mà...” Lục Dật Tiêu không nhìn được đen mặt nói: “Đó chỉ là một hành động của người lớn với trẻ em, thể hiện cảm giác bất đắc dĩ thôi... Anh không hề sờ lung tung.”

“Thôi đi...” Thẩm Tâm không tin.

“Dù sao thì hai người nói chuyện cũng rất ái muội...” Diêm Tâm đứng bên cạnh, nói đỡ cho Thẩm Tâm: “Vừa rồi hai bọn em ở phòng bên cạnh cũng nghe được, hai người nói chuyện thật làm cho người khác đỏ mặt tím run.”

“Con bé nói chuyện vẫn luôn như thế.” Lục Dật Tiêu có chút bất đắc dĩ đưa tay đỡ trán, anh ta luôn có cảm giác mình càng giải thích thì mọi chuyện càng rối.

“Vậy tại sao anh lại nói dối em là anh đang họp?” Thẩm Tâm nhìn chăm chăm anh ta, thấp giọng hỏi.

Lục Dật Tiêu im lặng nhìn Thẩm Tâm một lúc, sau đó thở dài, nói: “Con bé Lisa này, từ nhỏ đã bị người trong nhà chiều hư, hết lần này đến lần khác ông nội anh đều nghe lời con bé nói, nếu như con bé không vừa mắt cái gì, chỉ cần tìm ông nội anh cáo trạng, gần như lần nào cũng đều là ông nội anh không nói hai lời đã giúp con bé xử lý rồi...”

Anh ta hơi dừng lại, sau đó tiếp tục nói: “Vừa rồi thái độ của con bé thế nào em cũng biết rồi đấy, nghe nói lần này, con bé về nước cũng là bởi vì biết được anh có bạn gái, nên mới đặc biệt về nước xem thử, nói dễ nghe thì là nhìn một chút, mà nói trắng ra, thì anh cảm thấy thật ra con bé chỉ muốn phá phách, anh không hi vọng em sẽ vì con bé mà không vui, hơn nữa, nếu như con bé nói xấu em với ông nội, anh cũng có thể tự giải quyết một mình. Anh chỉ hy vọng em có thể ở bên cạnh anh một cách vui vẻ, chứ không mong em sẽ phải buồn bực vì những chuyện nhỏ nhặt như vậy.”

Thẩm Tâm sững sờ một chút, sau đó mới nhíu mày hỏi: “Ông nội anh?”

“Đúng vậy...” Lục Dật Tiêu nhíu mày, buồn bực nói: “Ông nội anh là một người rất ngoan cố, năm đó bởi vì cha anh không chịu thừa kế công ty, ông ấy đã đoạn tuyệt quan hệ với cha anh, đóng băng thể tín dụng của cha anh, lại còn cảnh cáo tất cả bạn bè của cha anh không được qua lại với cha anh nữa, mãi đến sau này thấy cha anh tự mình gây dựng được một bầu trời riêng, quan hệ giữa hai người họ mới miễn cưỡng hòa hoãn.”

“Cho nên?” Thẩm Tâm nhíu mày, nghi ngờ nhìn anh ta, tiếp tục hỏi: “Ý của anh là, ông nội anh muốn can thiệp vào cuộc sống của anh?”

“Cha anh không chịu thừa kế sự nghiệp của ông ấy, nên tất nhiên anh ấy sẽ dồn mọi sự chú ý lên người anh.” Lục Dật Tiêu bất đắc dĩ nhìn cô ấy, do dự một hồi lâu mới tiếp tục nói: “Mấy năm nay, ông nội anh không ngừng tìm cho anh những cô gái môn đăng hộ đối, ảnh chụp cũng chất thành một chồng cao trên bàn đọc sách rồi, nhưng tất cả đều bị anh từ chối, Tiểu Diêm Tâm, có một số việc anh không nói cho em biết, là bởi vì bằng năng lực của mình, anh hoàn toàn có thể tự mình giải quyết, anh hi vọng lúc em ở bên cạnh anh, cho dù có phiền não thì cũng là do anh chọn em không vui, chứ không phải phiền não vì những lực cản không đáng nhắc tới giữa tình cảm của hai chúng ta.”

Chương 467: Anh nằm, tôi tự phục vụ (6)

Chương 468: Anh năm, tôi tự phục vụ (6)

“Lần này Lisa về nước, chỉ có nửa tháng thôi, sau đó, con bé sẽ phải đi, anh không nói cho em biết chuyện này, là vì không muốn để hai người gặp nhau, con bé nhìn em khó chịu, em nhìn con bé lại thấy không vui...” Lục Dật Tiêu hơi ngừng lại, sau đó tiếp tục nói: “Tiểu Diễm Tâm, đừng tức giận, là anh sai.”

“...” Thẩm Tâm im lặng một hồi lâu, không nói gì.

Diễm Tâm nhìn tình hình trước mắt, vậy mà trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói gì cho phải.

Một lúc lâu sau, Diễm Tâm giống như đã lấy lại tinh thần, nhìn Lục Dật Tiêu, nghi ngờ hỏi: “Vừa rồi gọi điện thoại cho anh là... anh Nhiên à? Chuyện này anh ấy cũng biết sao?”

“Đương nhiên cậu ta biết.” Lục Dật Tiêu nhú mày, nhìn Diễm Tâm, cắn giận nói: “Cậu ta biết rõ hai người muốn đến thành phố W, vậy mà lại không nói cho anh biết, tên chết tiệt này, rõ ràng là muốn hãm hại anh!”

“Ha ha... ha ha...” Diễm Tâm xấu hổ cười, thầm nghĩ, anh Tiêu, anh hãm hại anh ấy cũng không ít lần đâu, quả nhiên bạn bè tốt chính là “tương ái tương sát” như vậy mà... (tương ái tương sát: càng yêu thì càng hãm hại nhau)

Nhất thời trong phòng trở nên im lặng.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa đột ngột vang lên.

“Ai thế?” Lục Dật Tiêu nhú mày, hỏi người ngoài cửa một câu.

Sẽ không phải là con bé Lisa chết tiệt kia lại chạy về chứ?

“Tôi.” Một giọng nam trầm thấp nhẹ nhàng vang lên.

Trần Diệc Nhiên?!

Diễm Tâm và Thẩm Tâm liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó quay đầu nhìn ra cửa.

Lục Dật Tiêu đi ra mở cửa, liền thấy Trần Diệc Nhiên mặc áo khoác màu cà phê, đứng ngoài cửa.

“Anh Nhiên?” Diễm Tâm kinh ngạc nhìn anh: “Anh... Tại sao anh tới thành phố W?”

“Chẳng lẽ chỉ cho quan lại phóng hỏa, nhưng lại không cho dân đốt đèn à?” Trần Diệc Nhiên không bước vào, nghiêng người dựa vào cửa phòng Lục Dật Tiêu.

“Ý anh là gì?” Diễm Tâm không hiểu.

“Tổng giám đốc Lục nghỉ nửa tháng để đến thành phố W cùng người đẹp, chẳng lẽ anh không thể xin nghỉ đồng một tuần, đi chơi với vợ yêu à?” Trần Diệc Nhiên tủm tỉm cười, hai mắt chớp chớp nhìn Diễm Tâm đầy “vô tội”, thần nhiên nói.

“Cái gì gọi là cùng người đẹp, cậu đừng có nói lung tung.” Lục Dật Tiêu hung hăng lườm Trần Diệc Nhiên một chút.

“A... Nói sai rồi, là cùng đứa cháu gái khó giải quyết kia của nhà cậu.” Trần Diệc Nhiên mỉm cười, bình tĩnh bổ sung: “Được rồi, bọn tôi sẽ không quấy rầy cậu, Diễm Tâm, lại đây với anh.”

“A?” Diễm Tâm ngờ ngác không hiểu, nhưng vẫn đi về phía anh.

“Tổng giám đốc Lục cứ giải thích chuyện đi cùng người đẹp với bạn gái nhỏ của anh thật tốt đi.” Trần Diệc Nhiên duỗi một tay ôm lấy Diễm Tâm, phát phát tay với Lục Dật Tiêu, sau đó giả bộ giống như nhớ ra cái gì đó: “À, đúng rồi, cũng không cần giải thích chuyện đó đâu, bạn gái nhỏ của cậu đến đây là vì muốn cho cậu một niềm vui bất ngờ, ha ha, cậu cứ từ từ mà hưởng đi.”

“...” Ánh mắt sắc bén của Thẩm Tâm đảo qua chỗ Diễm Tâm và Trần Diệc Nhiên, sau đó dùng ánh mắt hỏi Diễm Tâm:

Cậu cũng nói cho Trần Diệc Nhiên?

Ha ha... Ha ha...

Diễm Tâm xấu hổ cười cười, vội vàng kéo cánh tay Trần Diệc Nhiên nói: “Chúng ta đi đi, không nên ở đây quấy rầy bọn họ nữa, còn có, hai người các cậu cứ ở lại đây mà tâm sự với nhau thật tốt đi, không có hiểu lầm nào không giải quyết được, không có hận thù nào không hóa giải được mà!”

Cô còn chưa nói hết lời, đã đẩy đẩy Trần Diệc Nhiên, sau đó còn tiện tay giúp hai người kia đóng cửa.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 468: Anh nằm, tôi tự phục vụ (7)

Chương 469: Anh nằm, tôi tự phục vụ (7)

Căn phòng vừa mới còn rất náo nhiệt, lập tức liền yên tĩnh lại.

Lục Dật Tiêu nhìn Thẩm Tâm, khuôn mặt trắng nõn của cô lạnh nhạt, khiến người ta không nhìn ra cô đang nghĩ gì.

Một lúc lâu sau, rốt cuộc anh ta không nhịn được nữa, mở miệng gọi: “Điềm Tâm?”

“Ừ?” Thẩm Tâm lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn Lục Dật Tiêu, nhẹ nhàng đáp một tiếng.

“Em... Còn đang giận anh à?” Lục Dật Tiêu ngập ngừng một chút, sau đó chậm rãi đi đến bên cạnh cô ấy, duỗi tay, ôm lấy cô.

“...” Thẩm Tâm im lặng không nói gì.

Cô không còn tức giận... Chỉ là đang do dự không biết cái quyết định hồi sáng, hiện giờ thực hiện có còn thích hợp hay không nữa.

Nhưng mà, hiện tại vẫn còn là buổi sáng, trời vẫn chưa tối, nhưng đột nhiên cô lại không có dũng khí nữa.

“Thật sự vẫn còn tức giận à?” Lục Dật Tiêu hơi cúi đầu, đôi mắt đen nhìn cô chăm chú, sau đó đưa tay nâng cằm cô, để ánh mắt cô nhìn thẳng vào chính mình, sau đó thấp giọng hỏi: “Anh phải làm sao em mới hết tức giận đây chứ?”

Thẩm Tâm chớp chớp mắt mấy cái, sau đó gần từng chữ một: “Dọn dẹp căn phòng này sạch sẽ cho em.”

“Không thành vấn đề.” Lục Dật Tiêu mỉm cười, cúi người nhẹ hôn lên môi cô một cái, sau đó liền gọi điện cho quản lý khách sạn, gọi nhân viên đến dọn dẹp phòng.

Toàn bộ quá trình dọn dẹp phòng, Thẩm Tâm không hề nói một câu với Lục Dật Tiêu.

Hai người cứ ngồi trên ghế sofa, mỗi người một tâm riêng.

Lục Dật Tiêu có chút lo lắng nhìn về phía Thẩm Tâm, trong lòng anh ta đang rất phiền muộn, bình thường nếu Thẩm Tâm tức giận, đều sẽ phát cáu, hoặc đánh anh ta một trận, như vậy đều không sao, nhưng tức giận giống như hôm nay, một chữ cũng không nói, lạnh lùng ngồi cạnh anh ta như vậy, ngược lại là lần đầu tiên, như vậy liệu có phải... Lần này... Cô ấy sẽ không tha thứ cho anh ta đúng không...

Hơn nữa, vừa rồi hình như cô ấy còn nói cô không tin tưởng vào tình cảm anh ta dành cho cô lắm...

Nhất thời, Lục Dật Tiêu cảm thấy có chút đau đầu.

Trước kia anh ta còn chế giễu Trần Diệc Nhiên và Điềm Tâm cứ dây dưa không rõ, thế nhưng bây giờ tiến triển tình cảm của hai người họ đã vượt xa rồi, mà anh ta vẫn còn dậm chân tại chỗ, rốt cuộc phải làm sao, Thẩm Tâm mới hoàn toàn buông bỏ phòng bị với anh ta đây chứ...

Nhưng hiển nhiên, những vấn đề mà Lục Dật Tiêu đang đau đầu suy nghĩ, Thẩm Tâm lại không coi là gì.

Bởi vì giờ phút này, cô ấy đang nghiêm túc tự hỏi, rốt cuộc là trưa nay cô nên “đẩy ngã” Lục Dật Tiêu, hay đợi đến tối sẽ “thượng” lục dật tiêu mới được...

Hơn nữa, hình như vừa rồi cô có chút không nói lý, bắt đầu thích dùng những lời nói hoa mỹ như đóng phim, quả nhiên những tiểu thuyết ngôn tình gì đó không nên đọc quá nhiều, nếu không thì một ngày nào đó, cô sẽ biến thành một nữ chính không biết lý lẽ, suốt ngày chỉ biết nói nhảm.

Dưới ánh mắt của hai người kia, nhân viên phục vụ cẩn thận dọn dẹp xong căn phòng bừa bộn.

“Tổng giám đốc Lục... Những chiếc túi này...” Nhân viên phục vụ có chút do dự nhìn Lục Dật Tiêu, không biết nên đặt những túi đồ đi đâu.

“Đều đưa qua phòng của Lisa.” Lục Dật Tiêu thật sự không muốn nhắc đến tên của đứa cháu gái này.

“Nhưng phòng của cô Lisa đã chật rồi...” Nhân viên phục vụ có chút do dự.

“Vậy liền mở một căn phòng khác cho con bé chuyển đồ quần áo.” Lục Dật Tiêu không kiên nhẫn xua xua tay.

Chương 469: Anh nằm, tôi tự phục vụ (8)

Chương 470: Anh nằm, tôi tự phục vụ (8)

“Được, tổng giám đốc Lục.” Nhân viên phục vụ kia vội vàng đồng ý, sau đó liền đi ra ngoài.

Lục Dật Tiêu có chút bức bối cào cào tóc mình, anh ta xoay đầu nhìn Thẩm Tâm nói: “Điểm Tâm, đừng tức giận nữa, có được không?”

Thẩm Tâm quay đầu lại nhìn anh ta, không nói gì.

“Trưa nay em muốn ăn gì? Chúng ta ăn món cay Tứ Xuyên được không? Em thích ăn nhất món đó mà.” Lục Dật Tiêu nghĩ một hồi, sau đó hỏi.

“Không muốn ăn.” Thẩm Tâm dứt khoát trả lời.

“Vậy ăn lẩu?” Lục Dật Tiêu chưa từ bỏ ý định, lại hỏi.

“Cũng không muốn ăn.”

“Vậy đến quán đồ hải sản?”

“Không muốn ăn.”

“Vậy em muốn ăn gì?” Lục Dật Tiêu bắt đầu nhìn cô, dù sao cô cũng đã chịu nói chuyện với anh ta, có lẽ cô cũng không quá tức giận?

“Ăn anh.” Thẩm Tâm nhìn anh ta chăm chăm.

“A?” Lục Dật Tiêu sửng sốt, sau đó im lặng duỗi tay, đưa tới trước mặt Thẩm Tâm, buồn buồn nói: “Cho em, gặm đi...”

“...” Thẩm Tâm giật mình, không nhìn được trừng mắt nhìn anh ta.

“Bỏ xuống, bỏ xuống, ai muốn ăn cánh tay anh chứ.” Thẩm Tâm đẩy đẩy cánh tay của người nào đó đang lơ lửng trước mặt mình.

“Vậy em...” Lục Dật Tiêu do dự hỏi.

“Tiêu Tiêu?” Đột nhiên Thẩm Tâm mỉm cười với Lục Dật Tiêu, vẻ mặt vui vẻ, âm áp rung động lòng người.

“Chuyện gì?” Nhất thời chuông cảnh báo trong lòng Lục Dật Tiêu vang lên, đã rất nhiều năm cô không gọi anh như vậy rồi, mà trước đây khi còn bé, mỗi lần cô vô tội nhìn anh ta, nhìn trong rất ngây thơ gọi anh ta một tiếng “Tiêu Tiêu”, đều là lúc cô đang nghĩ đến điều gì đó xấu xa.

“Hôm nay em rất tức giận đấy...” Thẩm Tâm cười cười, chậm rãi lại gần anh ta.

“Anh biết...” Lục Dật Tiêu đen mặt nhìn cô, không nhìn được lui về phía sau một chút, thấp giọng nói: “Tức giận đến mức không bình thường...”

“Ha ha...” Thẩm Tâm tiếp tục cười “ngây thơ” nhìn anh ta, chậm rãi nói: “Cho nên... Em phải làm chút chuyện gì đó, trừng phạt anh...”

“Chuyện gì?” Lục Dật Tiêu chớp chớp mắt, cúi đầu nhìn cô.

“Ví dụ như...” Thẩm Tâm đưa tay đẩy Lục Dật Tiêu một cái, khiến anh ta trực tiếp ngã vào giường lớn phía sau lưng, rồi Thẩm Tâm liền quỳ chân ngồi lên người anh ta, mỉm cười nói: “Ví dụ như làm thế này...”

Ánh mắt Lục Dật Tiêu hơi thay đổi, anh ta nhìn Thẩm Tâm chăm chăm, trong lúc nhất thời không biết cô định làm gì.

Chiếc giường trong phòng được thiết kế theo phong cách châu Âu thời xưa, bốn góc giường có bốn cột nhỏ buộc rèm che giường, trên đỉnh của rèm che màu hồng có thêu hoa tú cầu màu vàng rất đẹp.

Giờ phút này Lục Dật Tiêu bị Thẩm Tâm đẩy ngã lên trên giường lớn, ga giường trắng tinh làm nổi bật lên da thịt trắng trẻo và khuôn mặt góc cạnh của anh ta, nhìn vào có cảm giác đặc biệt quyến rũ.

Thẩm Tâm nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó đứng dậy cời dây buộc rềm, thuần thực trói hai tay Lục Dật Tiêu lại.

Nhất thời Lục Dật Tiêu dờ khóc dờ cười: “Em định làm gì?”

“Bởi vì em muốn trừng phạt anh, nên mới trói anh lại trước đã, như vậy lát nữa anh sẽ không phản kháng.” Thẩm Tâm vừa “hì hục” trói tay Lục Dật Tiêu, vừa trả lời.

“Có lần nào em trừng phạt anh, mà anh phản kháng đâu...” Lục Dật Tiêu có chút bất đắc dĩ nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phức Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 470: Anh nằm, tôi tự phục vụ (9)

Chương 471: Anh nằm, tôi tự phục vụ (9)

“Thế nhưng lần này không giống, mức độ trừng phạt lần này đặc biệt lớn.” Thẩm Tâm thần bí cười cười, sau đó đưa tay vỗ vỗ chỗ tay bị trói của Lục Dật Tiêu nói: “Được rồi, đã trói chặt!”

“...” Lục Dật Tiêu hơi hơi cử động cổ tay, người phụ nữ này, trói vẫn rất gấp.

Xem ra lần này cô đã hạ quyết tâm hung hăng đánh anh ta một trận.

Lục Dật Tiêu không nhìn được, dè dặt nói với Diễm Tâm: “Đánh anh cũng được... Chỉ là tuyệt đối đừng đánh vào mặt... Tuần sau anh còn phải đi làm.”

“Ha ha...” Thẩm Tâm cười cười, đưa tay nắm lấy cằm anh ta, thần nhiên hỏi: “Em là người bạo lực như vậy đấy à?”

“Không phải.” Lục Dật Tiêu hơi cong khóe miệng, trả lời dứt khoát, sau đó lại âm thầm bổ sung thêm ba chữ “Mới là lạ” trong lòng.

“Ừ... Ngoan...” Thẩm Tâm ngồi quỳ lên người Lục Dật Tiêu, hơi cúi người, in cánh môi đỏ thắm căng mọng của mình lên môi anh.

Hai mắt Lục Dật Tiêu hơi tối lại, anh ta chớp chớp mắt, nhìn khuôn mặt thanh tú của người nào đó đang gần ngay trước mắt, trong hơi thở của anh ta lúc này tràn ngập hương vị dễ ngủ của cô ấy.

“Tiểu Diễm Tâm?” Lục Dật Tiêu lẩm bầm mở miệng, nghi ngờ gọi.

“Sao thế?” Thẩm Tâm khẽ cắn môi anh ta một cái, nhẹ nhàng hỏi.

“Em... đang làm gì thế?” Lục Dật Tiêu có chút do dự, cô làm như vậy có chút không giống trừng phạt anh ta cho lắm...

“Thân thiết với anh chứ sao, anh bị ngốc à?” Thẩm Tâm ngẩng đầu lên nhìn anh ta.

“Nhưng mà...” Lục Dật Tiêu nghi ngờ: “Không phải em định trừng phạt anh hay sao?”

“Khà khà khà...” Thẩm Tâm cười xấu xa, sau đó đưa tay sờ sờ đầu Lục Dật Tiêu, nói nhỏ: “Bạo lực không giải quyết được vấn đề, có đôi khi, dục hỏa đốt người, muốn ngừng mà không được, thấy mà không sờ được, được hưởng thụ nhưng lại không thể phản công lại, mới càng khiến người ta phát điên.”

“...” Lục Dật Tiêu ngẩn ra, không dám tin nhìn Thẩm Tâm

Một lúc lâu sau, anh ta hơi mấp máy môi, nói nhỏ: “Em đang nói đùa?”

Thẩm Tâm cười cười: “Lát nữa anh sẽ biết em có nói đùa hay không?”

“Em... ừm...” Lục Dật Tiêu còn chưa nói gì, Thẩm Tâm đã trực tiếp chặn môi anh ta lại, mà đôi tay nhỏ nhắn mềm mại, cũng không chịu an phận, sờ loạn trên người anh ta.

“Thẩm Tâm... Em...” Lục Dật Tiêu khẽ gọi cô một tiếng, vừa thở dốc vừa nói: “Em đây là... Đang chơi với lửa đấy...”

“Chính xác mà nói, phải gọi là châm lửa.” Thẩm Tâm cúi người xuống, thổi khí bên tai anh ta.

“Em...” Lục Dật Tiêu chỉ cảm thấy bên tai có một luồng khí ấm thổi qua, giống như có một dòng điện nhẹ chạy qua người anh ta vậy.

“Đương nhiên, em chỉ phụ trách châm lửa, không chịu trách nhiệm về việc dập lửa.” Thẩm Tâm nghịch ngợm đảo mắt, cười cười nói: “Cho nên anh nói em chơi với lửa, nhưng chưa chắc đã không thể được.”

“Thẩm Tâm!” Lục Dật Tiêu hơi nhíu mày, trừng mắt nhìn cô.

“Ngaoan, gọi em làm gì?” Thẩm Tâm đưa tay bóp bóp mặt anh ta, sau đó giống như đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, xụ mặt nói: “Em còn đang tức giận đấy, đừng có đòi lực chú ý của em.”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Xứng Phúc Hắc: Theo Đuổi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 471: Anh nằm, tôi tự phục vụ (10)

Chương 472: Anh nằm, tôi tự phục vụ (10)

“Nhưng mà...” Lục Dật Tiêu còn chưa kịp nói hết lời, Thẩm Tâm đã chặn môi anh ta lại một lần nữa.

Bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của cô từ từ cời cúc áo anh, sau đó thò vào.

Ngón tay của cô có chút lạnh lạnh, lúc chạm đến lồng ngực ấm áp của Lục Dật Tiêu, rõ ràng anh ta có chút run rẩy.

Hai mắt Lục Dật Tiêu tối lại, Thẩm Tâm mới chỉ sờ sờ anh ta một chút, bàn tay mềm mại nhỏ bé kia mới chạm vào ngực anh ta một cái, anh ta đã có phản ứng rồi.

Thế nhưng hiện tại, hai tay của anh ta bị Thẩm Tâm trói lại, căn bản không có cách nào né tránh, chỉ có thể để Thẩm Tâm tùy ý châm lửa, có lẽ hôm nay chính là ngày chặt vật nhất đời anh ta.

Cánh môi đỏ thắm mềm mại của Thẩm Tâm dán lên môi anh ta, đầu lưỡi cô hơi vươn ra, tí mỉ phác họa hình dáng cánh môi Lục Dật Tiêu.

Từng đợt sóng tê dại, ngứa ngứa ập đến, khiến hô hấp của Lục Dật Tiêu không nhịn được mà trở nên dồn dập.

“Thẩm Tâm...” Lúc này, giọng nói của Lục Dật Tiêu trở nên có chút khàn khàn, trầm thấp.

“Ừm...” Thẩm Tâm không yên lòng thuận miệng đáp một tiếng, đầu lưỡi của cô nhân cơ hội mà chui vào miệng anh, linh hoạt cuốn lấy anh, nhưng lúc anh sắp đáp lại cô, thì cô lại nghịch ngợm tròn mắt.

Lục Dật Tiêu cảm thấy cả người mình như đang bị một ngọn lửa thiêu đốt, rõ ràng nhìn thấy người ở trước mặt, cơ thể cũng được hưởng thụ, nhưng lại không thể sờ, cũng không thể đáp lại, chỉ có thể bị động, loại cảm giác bất lực này, khiến cho anh ta không khỏi cảm thấy có chút bức bối đến phát điên.

Thẩm Tâm chớp chớp mắt, nhìn ánh mắt buồn bực của Lục Dật Tiêu, khoe miệng cô cong lên thành một nụ cười, sau đó rời khỏi môi anh, nhưng lại nhẹ nhàng như có như không hôn lên mặt anh ta.

Da của Lục Dật Tiêu vừa mịn vừa trắng, đôi môi của Thẩm Tâm hôn dọc theo khuôn mặt anh ta, dần dần tiến đến vành tai, Thẩm Tâm vươn lưỡi trên choker Lục Dật Tiêu hai lần, sau đó ngậm lấy vành tai anh ta vào trong miệng mà trên choker.

“Ừm...” Lục Dật Tiêu cảm thấy như có một dòng điện chạy qua người mình.

“Điểm Tâm... Em...” Lục Dật Tiêu thở dốc, không nhịn được gọi cô một tiếng.

“Thế nào, có cảm giác gì?” Thẩm Tâm dường như còn cảm thấy hành động mình làm còn chưa đủ mãnh liệt, liền hôn lên cổ anh ta, để lại dấu hôn trên làn da trắng nõn của người nào đó.

“Em...” Lục Dật Tiêu cảm thấy mình thật sự không nói được gì.

Thẩm Tâm gặm cổ anh ta một hồi, sau đó ngồi thẳng lên, hai tay linh hoạt cởi toàn bộ cúc áo sơ mi của Lục Dật Tiêu, rất nhanh sau đó, lồng ngực trắng nõn của anh ta hoàn toàn bộ ra.

“Đừng tiếp tục đùa với lửa nữa...” Hô hấp của Lục Dật Tiêu càng lúc càng trở nên nặng nề, đôi mắt tinh minh sâu không thấy đáy, giống như một cái động đen cắn nuốt hết tất cả mọi vật trong nó.

“Thế nhưng trừng phạt mới chỉ vừa bắt đầu thôi mà...” Thẩm Tâm nhìn Lục Dật Tiêu đầy vô tội, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt: “Huống chi vừa rồi anh đã nói sẽ không phản kháng cơ mà, thế nào, mới chưa đến 5 phút, anh đã định đổi ý rồi à?”

“Anh không nghĩ tới... Em sẽ làm chuyện này...” Giọng nói của Lục Dật Tiêu ảm ảm kiềm chế, đôi mắt đen như ngọc nhìn Thẩm Tâm chăm chăm, đó cô gái mà anh đã quen biết bao nhiêu năm nay, người con gái mà ngay từ khi anh có được nhận thức, đã là người mà anh yêu quý nhất rồi.

Từng giờ từng phút, anh đều để ý đến cô, chứng kiến cô từ một bé gái nhỏ bi bô tập nói, đến lúc hoàn toàn trưởng thành, biến thành một thiếu nữ.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngốc Xứng Phức Hắc: Theo Dõi Nam Thần 1000 Lần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.